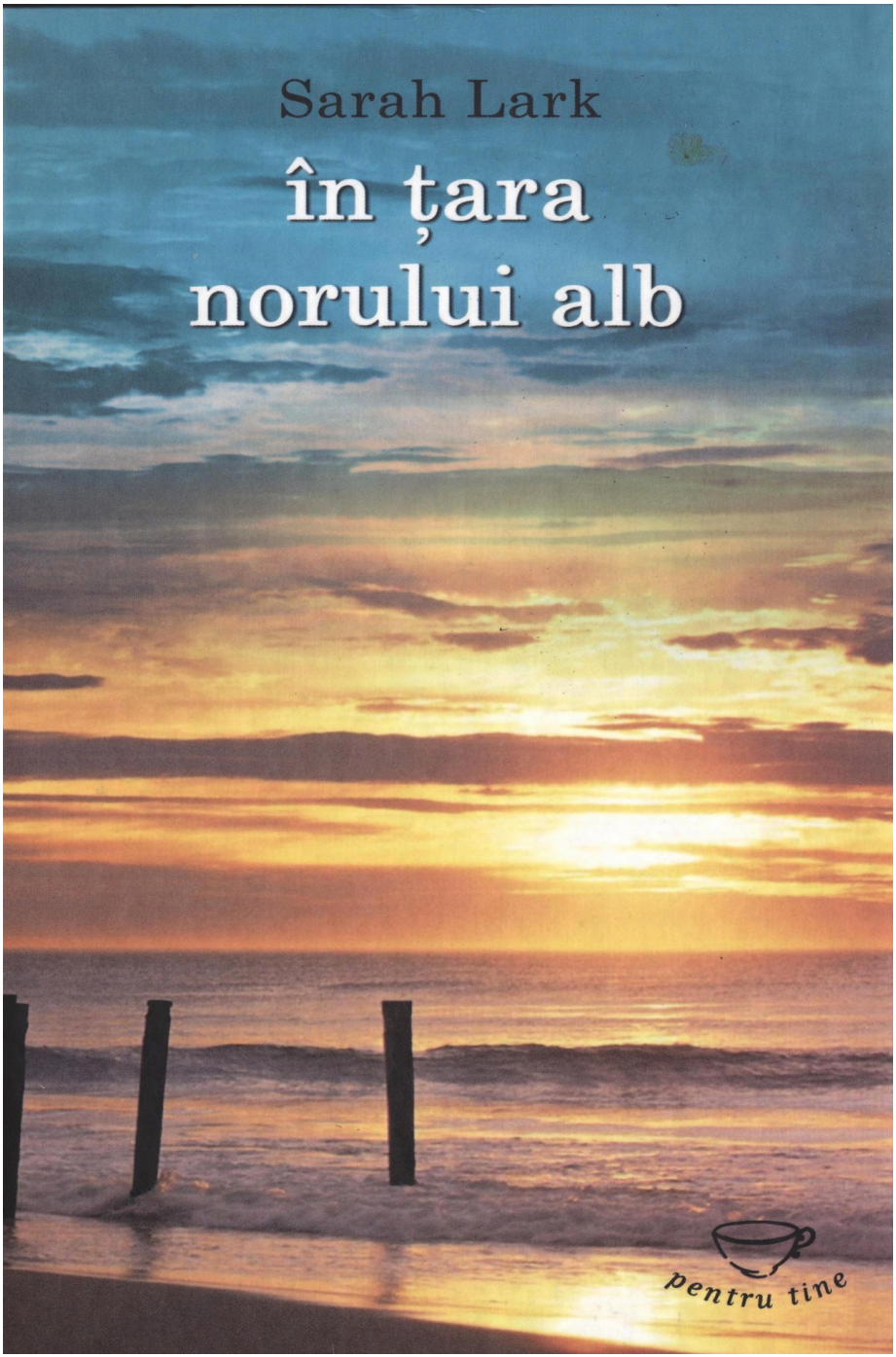
Sarah Lark
în țara norului alb
pentru tine

SARAH LARK
este o scriitoare germană
născută în 1958 la Bochum.
Ea a studiat istoria și științele
literaturii în care și-a dat
și doctoratul. A lucrat mulți
ani ca ghid și și-a descoperit
destul de repede pasiunea
pentru Noua Zeelandă,
de ale cărei peisaje
spectaculoase se simte atrasă
aproape magic.
Astăzi locuiește în Spania
și lucrează la alte romane
cu Noua Zeelandă.

În colecția

pentru tine

au apărut:

Moștenire

Insula

Dragostea
și alte lucruri imposibile

La fraga

În jocul celor mari

Floare-de-Zăpadă
și evantaiul secret

Fata sălbatică

Vârsta perfectă

Cenușa unei iubiri

Casa de vacanță

Toate casele
au nevoie de un balcon

Căsătorie din dragoste

Londra este cel mai frumos
oraș din America

Cină cu Anna Karenina

Vieți în mozaic

Marea iubirii pierdute

Ofițerul stării civile

Sarah Lark

în ţara norului alb

Descrierea CLP a Bibliotecii Naţionale a României
LARK, SARAH
În ţara norului alb/Sarah l. Ark; Ildiko Schaffhauser
— Bucureşti: Editura RAO 2010

ISBN 978-606-8251-98-1

I. Schaffhauser, 11 dik6 (trad.)

821.131.1-31135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com www.rao. ro

Sarah Lark
Imlandderwaben Wolke
© 2007 by Verlagsgruppe Liibbe GmbH Co. KG,
Bergisch Gladbach

Traducere din limba germană
ILDICÓ SCHAFFHAUSER

© Editura RAO, 2007
Pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 97H 606-H251-98-1

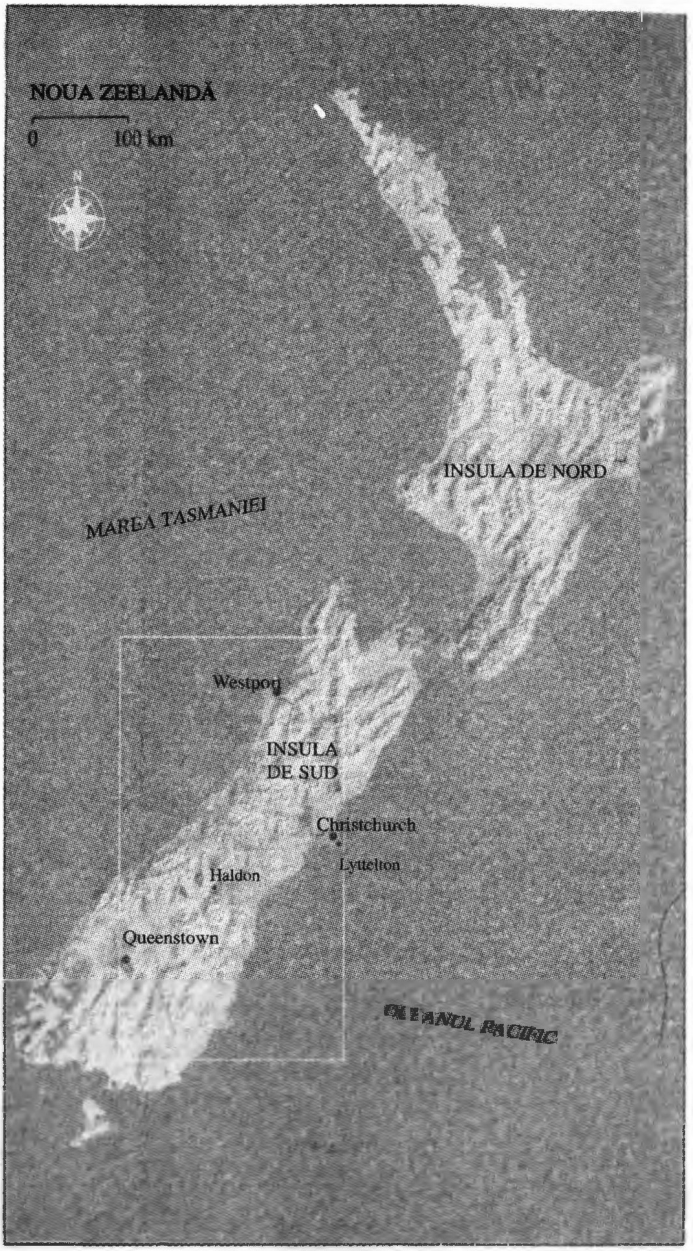
NOUA ZEELANDĂ
0
100 km
INSULA DE NORD
MAREA TASMANIEI
Westport
INSULA
DE SUD
Christchurch
Lyttelton
Haldon
Queenstown
OCEANUL PACIFIC

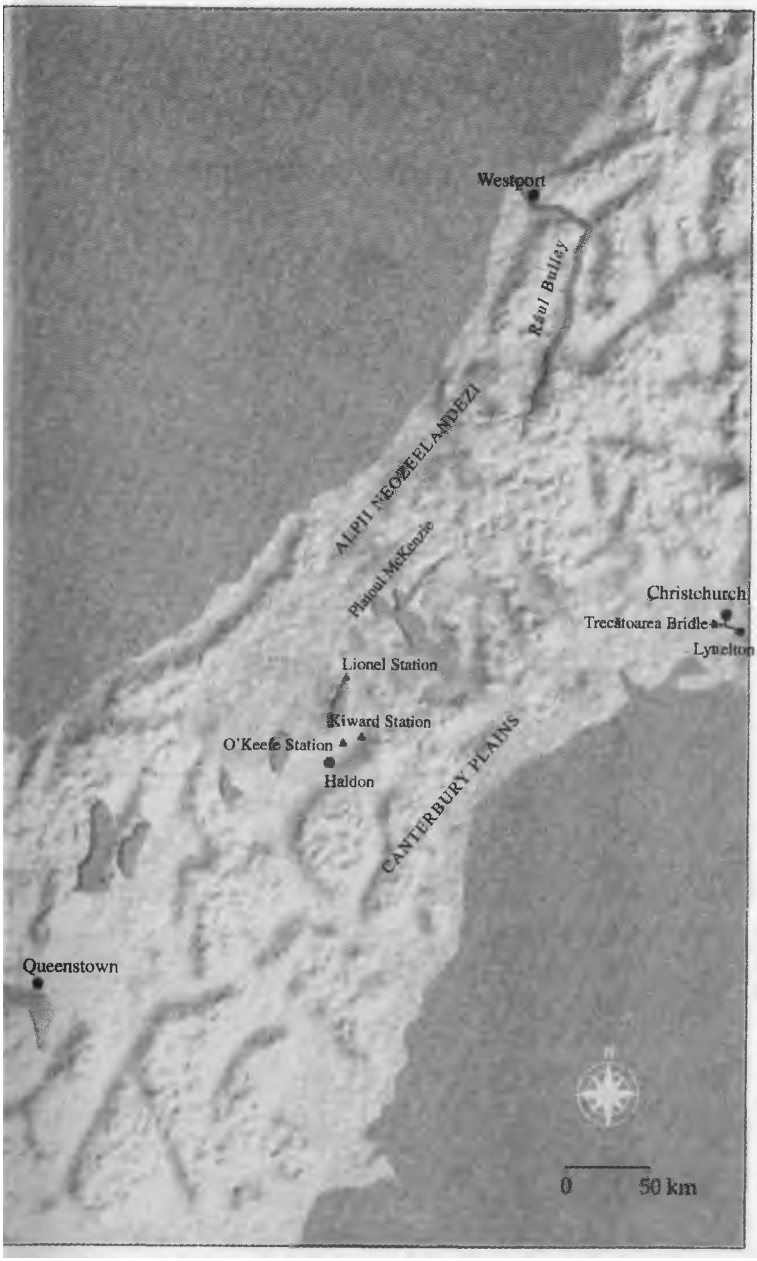

PARTEA ÎNTÂI

Londra, Powys, Christchurch 1852

1

Biserica anglicană din Christchurch, Noua Zeelandă, caută tinere oneste, pricepute în menaj şi în creşterea copiilor, care să fie interesate în contractarea unei căsătorii creştine cu membri ai comunităţii noastre, înstăriţi şi cu renume bun, bine situaţi.

Privirea lui Helen poposi pentru scurt timp asupra acestui anunţ obscur de pe ultima pagină a foii bisericeşti. Învăţătoarea trecuse repede peste ziar, în timp ce elevii ei se îndeletniceau în tăcere cu un exerciţiu de gramatică. Helen ar fi preferat să citească o carte, dar întrebările continue ale lui William o împiedicau să se concentreze. Acum, din nou, capul cu păr şaten, cârlionţat, al tânărului în vârstă de unsprezece ani se ridică de pe lucrare.

— Miss Davenport, în pasajul al treilea scriem *ca* sau *că?*

Suspinând, Helen puse lectura deoparte şi îi explică pentru a cin’şpea oară în această săptămână diferenţa dintre propoziţia relativă şi cea conjunctivă. William, fiul mai tânăr al stăpânului ei, Robert Greenwood, era un copil drăguţ, dar nu tocmai înzestrat intelectual. La

fiecare lecţie avea nevoie de ajutor, uita explicaţiile lui Helen mai repede decât i le putea da aceasta şi se pricepea de fapt doar la a privi impresionant de neajutorat şi a-i prinde pe adulţi în mreje cu vocea lui dulce, de sopran. Lucinda, mama lui William, îi cădea tot timpul în plasă. Dacă băiatul se lipea de ea şi propunea o mică acţiune comună oarecare, Lucinda, în mod regulat, suspenda toate orele de meditaţii fixate de Helen. Din această cauză, William nu putea citi nici astăzi fluent şi până şi nişte reguli simple de ortografie îl depăşeau fără nicio speranţă. Nici nu putea fi vorba ca băiatul să frecventeze un colegiu precum Eaton sau Oxford, după cum visa tatăl său.

George, fratele mai mare a lui William, în vârstă de şaisprezece ani, nici nu-şi mai dădea osteneala să arate înţelegere. El îşi dădu într-un mod elocvent ochii peste cap şi indică un pasaj din manual, care cuprindea drept exemplu exact propoziţia la care William migălea de o jumătate de oră. George, un flăcău lălâu, înalt, terminase deja traducerea din limba latină. El lucra întotdeauna repede, chiar dacă nu lipsit de greşeli; materiile clasice îl plictiseau. George de-abia putea aştepta să între în firma de export-import al tatălui său. El visa la călătorii în ţări îndepărtate şi expediţii spre noile pieţe din colonii, pieţe care pe timpul reginei Victoria se deschideau aproape la fiecare oră. Fără niciun dubiu, George se născuse spre a fi comerciant. Dădea dovadă de acum de abilitate în tratative şi ştia să-şi folosească cu scop precis destul de însemnatul său şarm. Câteodată reuşea s-o

aburească până şi pe Helen pentru a reduce durata lecţiilor. O astfel de încercare făcu şi astăzi, după ce William înţelesese, în sfârşit, despre ce este vorba – sau, cel puţin, de unde putea să copieze rezolvarea problemei. Helen luă caietul lui George, pentru a controla lecţia, dar băiatul îndepărtă caietul într-un mod provocator.

— Oh, miss Davemport, chiar vreţi să mai treceţi o dată peste toate acestea? Ziua este mult prea frumoasă pentru a învăţa! mai bine am juca o rundă de crochet… Ar trebui să vă îmbunătăţiţi tehnica. Altfel, la sărbătoarea din grădină, veţi sta iar pe margine şi niciunul dintre tinerii domni nu vă va acorda atenţie. Astfel nu veţi avea noroc de o căsătorie cu un conte şi veţi fi nevoită să vă ocupaţi până la sfârşitul zilelor dumneavoastră cu educaţia unor cazuri lipsite de speranţă, ca cel a lui Willy.

Helen îşi dădu ochii peste cap, aruncă o privire pe fereastră şi, la vederea norilor întunecaţi, se încruntă.

— Bună idee, George, dar vin nori de ploaie. Până o să strângem toate aici să ieşim în grădină, norii se vor scutura chiar deasupra capului nostru şi aceasta nu mă va face mai atrăgătoare pentru domnii nobili. Dar cum ai ajuns tu la ideea că eu aş avea asemenea intenţii?

Helen încercă să afişeze o mină pronunţat dezinteresată. Se pricepea foarte bine la acest lucru. Dacă lucrai ca guvernantă într-o familie londoneză din pătura superioară, învăţai mai întâi să-ţi stăpâneşti mimica. Rolul lui Helen în cadrul familiei Greenwood nu era nici cel de membru al familiei, nici cel de simplă angajată. Ea participa

la mesele luate în comun şi adesea şi la petrecerea timpului liber al familiei, dar se ferea să-şi exprime o părere fără să fi fost întrebată sau să se comporte în vreun fel care să atragă atenţia. De aceea nici nu putea fi vorba ca la o petrecere în grădină, Helen să se amestece fără griji printre oaspeţii mai tineri. Dimpotrivă, ea se ţinea deoparte, sporovăia politicos cu doamnele şi îşi supraveghea fără ostentaţie elevii. Bineînţeles că privirile ei treceau ocazional peste feţele oaspeţilor mai tineri, de sex bărbătesc, şi câteodată se deda la o scurtă visare romantică, iluzorie, în care se plimba cu un viconte sau baronet chipeş prin parcul castelului. Dar era imposibil ca George să fi observat acest lucru!

George ridică din umeri.

— Oricum, citiţi anunţuri matrimoniale, spuse el obraznic şi arătă cu un rânjet împăciuitor către foaia bisericească. Helen se mustră pe sine fiindcă lăsase foaia deschisă lângă pupitrul ei. Bineînţeles că George, plictisindu-se în timp ce ea încerca să îl facă pe William să înţeleagă tema, zărise ce scria în foaie.

— Şi sunteţi foarte drăguţă o linguşi George. De ce nu v-aţi căsători cu un baronet?

Helen îşi ridică ochii a dojană. Ştia că ar fi trebuit să-l certe pe George, dar era mai degrabă amuzată. Dacă flăcăul va continua astfel, cel puţin la doamne va ajunge departe; linguşelile lui iscusite vor fi apreciate şi în lumea afacerilor. Dar îl vor ajuta oare la Eaton? Helen se considera imună la asemenea complimente greoaie. Ea ştia că nu este frumoasă în sensul clasic. Trăsăturile ei erau regulate, dar prea puţin remarcabile; gura

era puţin prea îngustă, nasul prea ascuţit şi ochii ei liniştiţi, cenuşii priveau puţin prea sceptic şi, hotărât lucru, prea înţelept spre lumea înconjurătoare pentru a putea trezi interesul unui tânăr monden bogat. Cel mai frumos atribut al lui Helen era părul ei drept şi mătăsos, care îi ajungea până la şolduri şi al cărui culoare brună bătea uşor spre roşcat. Poate că ar fi putut atrage atenţia cu el, dacă l-ar fi lăsat să fluture liber în vânt, cum făceau unele fete la picnicurile şi petrecerile în grădină pe care le frecventase Helen, însoţind familia Greenwood. În timpul plimbării cu admiratorii lor, cele mai curajoase dintre tinerele doamne declarau uneori că le este prea cald şi îşi scoteau pălăria sau se prefăceau că vântul le smulge pălăria pe când erau trecute de către un tânăr cu barca peste lacul din Hydepark. Atunci îşi scuturau părul, îl eliberau ca din întâmplare de panglici şi agrafe şi lăsau ca tinerii domni să le admire buclele.

Helen nu ar fi putut face niciodată un asemenea lucru. Ca fiică de preot, fusese educată sever şi purta părul împletit şi prins de când era fetiţă. La aceasta se adăuga şi faptul că a trebuit să se maturizeze foarte devreme: mama ei murise când Helen avea doisprezece ani şi tatăl i-a încredinţat, fiind fiica cea mai mare, conducerea gospodăriei şi educarea celor trei fraţi mai mici. Reverendul Davemport nu se interesa de ceea ce se întâmpla în bucătărie şi în camera copiilor; îl interesau doar munca pentru parohia sa şi traducerea de texte religioase. Lui Helen îi acorda atenţie doar dacă i se alătura în aceste îndeletniciri – şi numai prin evadarea în camera de lucru a tatălui, situată sub

acoperiş, putea Helen la rândul ei să scape de agitaţia gălăgioasă din locuinţa familiei. Astfel a rezultat, aproape de la sine, faptul că Helen citea Biblia în limba greacă pe când fraţii ei se chinuiau să parcurgă primul abecedar. Cu scrierea ei clară, frumoasă, ea transcria predicile tatălui ei şi copia schiţele articolelor sale pentru foaia marii sale parohii din Liverpool. Nu prea găsea timp pentru alte distracţii. Pe când Susan, sora mai mică a lui Helen, folosea bazarele de binefacere şi picnicurile bisericeşti în primul rând pentru a face cunoştinţă cu tinerii notabili din parohie, Helen ajuta la vânzarea mărfurilor, cocea torturi şi servea ceaiuri. Rezultatul era de aşteptat: Susan s-a căsătorit la şaptesprezece ani cu fiul unui medic cunoscut, pe când Helen, după moartea tatălui ei, a trebuit să se angajeze ca învăţătoare particulară. Din venitul ei îi ajuta pe cei doi fraţi în studiul dreptului şi al medicinii. Moştenirea rămasă de la tatăl lor nu era suficientă pentru a finanţa un studiu adecvat celor doi flăcăi, mai ales şi fiindcă cei doi nu-şi prea dădeau silinţa să încheie repede studiile. Helen se gândi cu o pornire de furie că fratele ei Simon iar a picat săptămâna trecută un examen.

— Baronii se căsătoresc în mod normal cu baronese, îi răspunse ea, puţin enervată, lui George. Şi în ceea ce priveşte aceasta arătă spre foaia bisericească, am citit articolul, nu anunţul.

George renunţă să răspundă, dar se hlizi cu subînţeles. Articolul se referea la tratarea prin căldură a artritei. Desigur foarte interesant pentru membrii mai în vârstă a parohiei, dar domnişoara Davemport bineînţeles că nu suferea încă de

dureri la încheieturi.

Oricum, profesoara sa îşi privi ceasul şi ajunse la concluzia să încheie orele de studiu de după-amiază. În mai puţin de o oră va fi servită cina. Şi, pe când lui George îi trebuiau doar cinci minute pentru a se pieptăna şi schimba pentru cină şi nici lui Helen nu-i trebuia mai mult timp, în cazul lui William era o procedură mai îndelungată pentru a-l scoate din halatul de şcoală, plin de pete de cerneală, şi a-l îmbrăca într-un costum cu care să se poată arăta în lume. Helen mulţumi cerului că nu era pedepsită să se ocupe de felul în care apărea William în faţa lumii. De aceasta se ocupa bona.

Tânăra guvernantă încheie ora cu consideraţii generale despre importanţa gramaticii, consideraţii pe care amândoi băieţii le ascultau doar cu jumătate de ureche. După aceea, William sări plin de entuziasm în picioare, fără să mai acorde vreo privire caietelor şi cărţilor de şcoală.

— Trebuie să-i arăt lui mami ce am desenat, declară el, lăsând astfel aranjarea lucrurilor în sarcina lui Helen.

Ea nu putea risca, făcându-l să se refugieze înecat în lacrimi la mama lui şi povestindu-i despre nişte nedreptăţi strigătoare la cer, comise de educatoarea sa. George aruncă o privire pe desenul stângaci, pe care mama lor îl va primi desigur imediat cu o explozie de încântare, şi dădu resemnat din umeri. Apoi îşi strânse repede lucrurile înainte de a ieşi şi el. Helen observă că îi aruncă o privire aproape miloasă. Se surprinse gândindu-se la remarca făcută adineauri de George: „Dacă nu găsiţi un bărbat, va trebui tot

restul vieţii să vă necăjiţi cu cazuri lipsite de speranţă ca cel a lui Willy.”

Helen întinse mâna după foaia bisericească. De fapt voia să-o arunce, dar se răzgândi. Aproape pe ascuns o băgă în geantă şi o luă cu sine în cameră.

Robert Greenwood nu avea mult timp pentru familia sa, dar cina luată în comun cu soţia şi copiii era sfântă. Nu îl deranja prezenţa tinerei guvernante. Dimpotrivă, găsea adesea că este palpitant să o implice pe domnişoara Davemport în discuţii şi să afle părerea ei despre probleme de importanţă mondială, despre literatură şi muzică. Domnişoara Davemport se pricepea mult mai bine la aceste lucruri decât soţia lui, a cărei educaţie clasică lăsa mult de dorit. Interesul Lucindei se limita la gospodărie, la divinizarea mezinului ei şi la munca în comitetele de femei ale diverselor organizaţii de binefacere.

Şi în seara aceasta, la intrarea lui Helen, Robert Greenwood zâmbi amabil şi, după ce o salută formal pe tânăra educatoare, îi aranjă un scaun. Helen răspunse la zâmbet, dar avu grijă să o includă şi pe doamna Greenwood. În niciun caz nu putea da naştere la bănuiala că ar flirta cu stăpânul ei, chiar dacă Robert Greenwood era, fără nicio îndoială, un bărbat atrăgător. Era înalt şi suplu, avea o faţă îngustă, inteligentă, şi ochi căprui, iscoditori. Costumul lui din trei piese, cu lanţul de aur al ceasului, îi stătea minunat şi manierele sale nu erau mai prejos de cele ale gentilomilor din familiile nobile cu care avea relaţii sociale. Familia Greenwood nu era întru totul recunoscută în aceste cercuri, cei doi soţi fiind consideraţi arivişti. Tatăl lui Robert

Greenwood clădise din nimic o afacere prosperă şi fiul său sporise bunăstarea şi se străduise să obţină recunoaşterea socială. La aceasta a contribuit şi căsătoria sa cu Lucinda Raiford, care provenea dintr-o familie nobilă scăpătată – ceea ce se datora în primul rând predilecţiei tatălui ei pentru jocuri de noroc şi curse de cai, după cum se şuşotea în societatea bună. Lucinda se conforma cu greu statutului burghez, şi, ca reacţie la declasare socială, avea tendinţa să facă paradă. Astfel, recepţiile şi petrecerile în grădină ale familiei Greenwood erau totdeauna puţin mai bogate decât evenimentele similare la alţi notabili din societatea londoneză. Celelalte doamne savurau petrecerile, dar cu toate acestea şi cleveteau pe măsură despre organizatoarea lor.

Şi astăzi, pentru modesta cină în familie, Lucinda se aranjase puţin prea festiv. Purta o rochie elegantă din mătase liliachie şi camerista ei trebuie să fi petrecut ore în şir cu aranjarea părului ei. Lucinda sporovăia despre o întâlnire a comitetului de femei, la care participase în această după-amiază şi care era dedicată orfelinatului din localitate, dar nu găsi ascultare: nici Helen, nici domnul Greenwood nu se arătară prea interesaţi.

— Şi ce aţi făcut în această zi frumoasă? se adresă doamna Greenwood în cele din urmă familiei. Pe tine nici nu trebuie să te întreb, Robert, probabil au fost iar afaceri, afaceri, afaceri. Îi aruncă soţului ei o privire ce se voia afectuos-înţelegătoare.

Doamna Greenwood era de părere că soţul manifesta prea puţină atenţie faţă de ea şi faţă de

obligaţiile ei sociale. El se strâmbă nemulţumit. Probabil că avea în vârful limbii un răspuns neprietenos, fiindcă afacerile sale nu numai că hrăneau familia, dar doar datorită lor putea Lucinda să activeze în cadrul diverselor comitete ale femeilor. Helen se îndoia că doamna Greenwood a fost aleasă doar datorită calităţilor ei organizatorice de excepţie – mai degrabă era vorba de generozitatea soţului ei de a face donaţii.

— Am avut o discuţie foarte interesantă cu un producător de lână din Noua Zeelandă şi… începu Robert, privind spre fiul cel mare, dar Lucinda îşi continuă vorba, îndreptând de data aceasta un zâmbet înţelegător către William.

— Şi voi, dragii mei fii? Desigur v-aţi jucat în grădină, nu-i aşa? William, dragule, i-ai învins iar la crochet pe George şi pe domnişoara Davemport?

Helen privi încordată în farfurie, dar sesiză din colţul ochilor cum George îşi ridică privirea spre cer în modul acela specific lui, de parcă ar fi chemat un înger înţelegător în ajutor. În realitate, William reuşise doar o singură dată să facă mai multe puncte decât fratele lui mai mare şi atunci George era foarte răcit. De obicei, până şi Helen reuşea să treacă mingea mai iscusit prin porţi decât William, deşi se dădea mai neajutorată decât era, pentru a-l lăsa pe cel mic să câştige. Doamna Greenwood ştia să aprecieze acest lucru, pe când domnul Greenwood o dojenea, dacă observa manevra.

— Băiatul trebuie să se obişnuiască cu faptul că viaţa este aspră faţă de cei care eşuează, spunea el sever. Trebuie să înveţe să piardă, numai atunci

va reuşi în final să câştige.

Helen nu credea că William va învinge vreodată, indiferent de domeniu, dar unda trecătoare de milă faţă de nefericitul copil dispăru pe dată la auzul următoarei lui replici.

— Oh, mami, domnişoara Davemport nu ne-a lăsat deloc să ne jucăm! spuse William afişând o mină tristă. Toată ziua am stat în casă şi am învăţat, am învăţat şi iar am învăţat.

Desigur, imediat doamna Greenwood îi aruncă lui Helen o privire dezaprobatoare.

— Este adevărat, domnişoară Davemport? Copiilor le trebuie aer proaspăt, doar ştiţi! La această vârstă nu pot să stea toată ziua aplecaţi asupra cărţilor.

Helen simţi că fierbe, dar nu putea să declare că William minte. Spre uşurarea ei, se amestecă George în discuţie.

— Nu este adevărat. William a avut, la fel ca-n celelalte zile, plimbarea sa de după prânz. Dar chiar atunci a început să plouă puţin, iar el nu a vrut să iasă. Bona l-a cărat o dată în jurul parcului, dar nu am ajuns să jucăm crochet înainte de orele de studiu.

— În schimb William a desenat, încercă Helen să distragă atenţia.

Poate că doamna Greenwood va începe să vorbească despre desenul lui, bun de expus în muzeu, şi va uita de ieşire. Dar, din păcate, socoteala nu se potrivi.

— Totuşi, domnişoară Davemport, dacă la prânz vremea nu este bună, trebuie să faceţi o pauză după-amiaza. În cercurile pe care le va frecventa William, călirea fizică este aproape la fel de

importantă ca şi promovarea calităţilor spirituale.

William păru că savurează dojana adresată învăţătoarei lui, iar Helen se gândi din nou la acel anunţ…

George păru că citeşte gândurile lui Helen. De parcă nici nu ar fi avut loc discuţia cu William şi mama lui, el reveni la ultima remarcă a tatălui său. Helen sesizase de repetate ori atât la tată, cât şi la fiu acest artificiu şi admira de cele mai multe ori eleganţa manevrei. Dar de data aceasta remarca lui George o făcu să roşească.

— Domnişoara Davemport se interesează de Noua Zeelandă, tată.

Helen înghiţi cu greu, când toate privirile se îndreptară către ea.

— Într-adevăr? întrebă Greenwood degajat. Vă gândiţi să emigraţi? Zâmbi. În acest caz, Noua Zeelandă este o alegere bună. Nu este prea cald şi nu sunt mlaştini purtătoare de malarie, ca în India. Nu sunt băştinaşi însetaţi de sânge, ca în America. Nici descendenţi ai unor colonişti criminali, ca în Australia…

— Într-adevăr? întrebă Helen şi se bucură că discuţia se deplasase iar pe un tărâm neutru. Noua Zeelandă nu a fost colonizată de puşcăriaşi?

Domnul Greenwood negă, dând din cap.

— Nu vai. Satele de acolo au fost întemeiate aproape în exclusivitate de către creştini britanici destoinici şi astfel este situaţia şi în ziua de astăzi. Prin aceasta nu vreau să spun că nu există şi acolo personaje suspecte. Poate să fi ajuns şi acolo nişte pungaşi, mai ales în taberele vânătorilor de balene pe Coasta de Vest, şi nici coloanele de tunzători de oi nu sunt alcătuite doar din oameni de onoare.

Dar cu siguranţă că Noua Zeelandă nu este un bazin de colectare a drojdiei sociale. Colonia este încă tânără. A devenit independentă doar în urmă cu câţiva ani…

— Dar băştinaşii sunt primejdioşi! interveni George. Era vizibil că dorea să se afirme şi el cu ceea ce ştia – şi, după cum ştia Helen de la lecţii, avea o slăbiciune şi o memorie excelentă pentru disputele războinice. Nu de mult au mai existat lupte, nu-i aşa, tată? Nu ai povestit tu că unui partener de afaceri i-au ars toată lâna?

Domnul Greenwood încuviinţă satisfăcut din cap.

— Corect, George. Dar asta e de domeniul trecutului – a fost acum zece ani, chiar dacă mai au loc câteodată unele hărţuieli. Şi, în principiu, nu fusese vorba de prezenţa coloniştilor. În ceea ce priveşte acest aspect, băştinaşii au fost întotdeauna docili. Mai degrabă se puneau sub semnul întrebării vânzări de terenuri – şi cine vrea să excludă faptul că oamenii noştri, care au cumpărat terenuri, nu au tras pe sfoară căpetenii de trib? Dar de când regina noastră l-a trimis acolo pe căpitanul Hobson, în calitate de guvernator general, aceste certuri se rezolvă. Omul este un strateg genial. În anul 1840, el i-a determinat pe patruzeci de şefi de trib să semneze un contract, prin care se declară supuşi ai reginei. Din acea clipă, coroana are prioritate la cumpărarea tuturor terenurilor. Din păcate, nu au participat toţi şefii de trib, şi nu sunt paşnici nici toţi coloniştii. De aceea, din când în când, au loc mici incidente. Dar în fond ţara este sigură – deci nu vă fie frică, domnişoară Davemport.

Domnul Greenwood îi făcu lui Helen cu ochiul.

Doamna Greenwood îşi încruntă fruntea.

— Doar nu vă gândiţi serios să părăsiţi Anglia, domnişoară Davemport? întrebă ea prost dispusă. Doar nu vă gândiţi serios să răspundeţi la acest anunţ nefericit, pe care preotul l-a inserat în foaia bisericească? Cu toate că noi, comitetul femeilor, ne-am exprimat clar dezaprobarea, lucru pe care doresc să-l subliniez.

Helen se luptă din nou să nu se înroşească la faţă.

— Ce fel de anunţ? se interesă Robert şi se adresă direct lui Helen. Dar ea dădu doar din colţ în colţ.

— Eu… nici nu ştiu exact, despre ce este vorba. A fost doar o scurtă notă…

O comunitate din Noua Zeelandă caută fete dispuse să se căsătorească, îl lămuri George pe tatăl său. După cum se pare, în acest paradis din Marea Sudului este lipsă de femei.

— George! îl dojeni mama îngrozită.

Domnul Greenwood râse.

— Paradisul din Marea Sudului? Clima este mai degrabă asemănătoare celei din Anglia îl corectă pe fiul lui. Dar nu este niciun secret că în acele ţinuturi sunt mai mulţi bărbaţi decât femei. Exceptând poate Australia, unde a ajuns drojdia feminină a societăţii: escroace, hoaţe, cu… ah, fete uşoare. Dar când este vorba de emigrare benevolă, doamnele noastre sunt mai puţin dispuse să se aventureze decât stăpânii creaţiei. Ori merg cu soţii lor, ori nu merg deloc. O trăsătură specifică a sexului slab.

— Tocmai, îi dădu dreptate soţului ei doamna

Greenwood, în timp ce Helen îşi muşcă limba.

Nu era deloc convinsă de superioritatea masculină. Trebuia să se uite doar la William sau să se gândească la studiul interminabil al celor doi fraţi ai ei. Mai mult decât atât, bine ascunsă în camera ei, Helen păstra o carte a lui Mary Wollstonecraft, luptătoare pentru drepturile femeilor; dar acest lucru trebuia să-l ţină în secret – doamna Greenwood ar fi dat-o imediat afară.

— Este împotriva naturii feminine să urce pe vasele jegoase de emigranţi, fără a beneficia de un braţ bărbătesc protector, să se încartiruiască pe tărâmuri ameninţătoare şi să desfăşoare chiar activităţi pe care Dumnezeu le-a hărăzit bărbaţilor. Şi să trimiţi femei creştine dincolo de mare, pentru a le mărita, este o acţiune care se află la limita comerţului cu carne vie!

— Ei, femeile doar nu sunt trimise fără să fie pregătite, interveni Helen. Anunţul prevede desigur contacte prealabile prin scrisori. Şi era vorba în mod explicit de domni înstăriţi şi cu un renume bun.

— Credeam că nici nu aţi observat anunţul! o zeflemisi George, dar zâmbetul lui înţelegător atenuă tăişul cuvintelor.

Helen se îmbujoră din nou.

— Eu… oh, s-ar putea să fi trecut repede peste el.

George zâmbi.

Se pare că doamna Greenwood nici nu înregistrase schimbul acesta de cuvinte. Ea ajunsese de mult la un alt aspect al problematicii neozeelandeze.

— Mult mai grav decât aşa numita lipsă a

femeilor în colonii mi se pare problema personalului servitor, declară ea. Am dezbătut astăzi, în cadrul comitetului orfelinatului, amplu această problemă. Evident că familiile mai bune din... cum se cheamă această localitate? Christchurch? În orice caz nu găsesc acolo personal adecvat. Mai ales slujnicele sunt rare.

— Ceea ce poate fi interpretat ca un fenomen însoţitor al lipsei femeilor în general, remarcă domnul Greenwood.

Helen îşi stăpâni un zâmbet.

— În orice caz, comitetul nostru va trimite acolo câteva dintre orfanele noastre, continuă Lucinda. Sunt patru sau cinci micuţe cuminţi, în jurul vârstei de doisprezece ani, care sunt destul de mari ca să-şi câştige singure existenţa. Aici nu găsim locuri de muncă pentru ele. Oamenii de aici angajează mai degrabă fete ceva mai mari. Dar acolo ar trebui să-şi lingă degetele după ele...

— Acest lucru mi se pare mai degrabă a fi trafic de carne vie decât mijlocirea de căsătorii, interveni soţul ei.

Lucinda îi aruncă o privire veninoasă.

— Procedăm doar în interesul fetelor! susţinu ea şi, preţioasă, îşi strânse şervetul.

Helen îşi avea dubiile ei în această privinţă. Probabil că nimeni nu şi-a dat silinţa să le înveţe pe aceste copile un minim de deprinderi, aşa cum se pretinde de la servitoare în casele bune. În aceste condiţii, în cel mai bun caz, micuţele puteau fi folosite ca ajutoare la bucătărie, dar şi aici bucătăresele preferau desigur fete de la ţară, în putere, şi nu orfeline prost hrănite, în vârstă de doisprezece ani.

— La Christchurch, fetele au posibilitatea să obţină nişte posturi bune. Şi le trimitem, desigur, doar în familii cu reputaţie bună…

— Fireşte! remarcă Robert zeflemitor. Sunt sigur că veţi purta cu viitorii stăpâni ale fetelor o corespondenţă cel puţin la fel de voluminoasă ca cea a tinerelor doamne dispuse să se căsătorească cu viitorii lor soţi.

Doamna Greenwood îşi încruntă indignată fruntea.

— Nu mă iei în serios, Robert! îl dojeni ea pe soţul ei.

— Fireşte că te iau în serios, draga mea. Domnul Greenwood zâmbi. Cum aş putea să presupun că onorabilul comitet al orfelinatului ar avea altceva, decât cele mai bune şi mai curate intenţii. Afară de aceasta, desigur că nu veţi trimite tinerele voastre eleve fără nicio supraveghere peste ocean. Poate se găseşte printre tinerele dispuse să se căsătorească o persoană demnă de încredere, care, primind pentru costurile de transport un aport bănesc din partea comitetului, ar avea grijă de fete…

Doamna Greenwood nu răspunse, iar Helen privi din nou încordată în farfurie. Abia dacă atinsese friptura gustoasă, cu pregătirea căreia bucătăreasa probabil că pierduse jumătate de zi. Dar desigur observase privirea piezişă, iscoditoare şi amuzată pe care i-o aruncase domnul Greenwood la ultima sa remarcă. Astfel se aduceau pe tapet întrebări cu totul noi. De exemplu, Helen nici nu se gândise până acum la faptul că o călătorie în Noua Zeelandă trebuie să fie plătită. Putea oare, fără remuşcări, să îl pună

pe viitorul ei soţ să plătească drumul? Sau, prin aceasta, el câştiga drepturi asupra unei femei, drepturi care altfel i-ar fi fost asigurate doar după o discuţie personală, faţă în faţă?

Nu, toată această poveste cu Noua Zeelandă era aiurită. Helen trebuia să şi-o scoată din cap. Nu îi era scris să aibă o familie proprie. Sau totuşi?

Nu, nu avea voie să se mai gândească la aşa ceva!

Dar, în realitate, în zilele următoare Helen nu se mai gândi decât la aceste lucruri…

2

— Vreţi să vedeţi acum cireada, sau luăm mai întâi un păhărel?

Lordul Terence Silkham îl salută pe vizitatorul său cu o strângere de mână puternică, pe care Gerald Warden i-o întoarse nu mai puţin apăsat. Lordul Silkham nu prea ştiuse cum să-şi imagineze figura unui bărbat, pe care Uniunea Crescătorilor din Cardiff îl recomanda drept *baronul oilor* din ţinuturile transoceanice. Dar ceea ce vedea acum, nu îi displăcea. Omul era îmbrăcat adecvat vremii din Wales, dar totodată şi modern. Pantalonii de sport, bufanţi, aveau o croială elegantă şi erau dintr-un material bun, pelerina de ploaie era produs englezesc. Ochii limpezi, albaştri, priveau dintr-o faţă latră, puţin colţoasă, care era acoperită parţial de o pălărie cu boruri late, tipică pentru această regiune. Dedesubt ieşea părul şaten, plin, nici mai scurt, nici mai lung decât era obiceiul în Anglia. Pe scurt, nimic din înfăţişarea lui Herald Warden nu amintea, nici pe departe, de cowboyul

din broşurile de proastă calitate, citite din când în când de unii dintre slujitorii lordului – spre groaza soţiei şi a nereuşitei sale fiice Gwyneira! Scriitorii acestei literaturi de proastă calitate descriau lupte sângeroase între colonişti americani şi băştinaşi plini de ură, iar desenele stângace arătau tineri temerari, cu părul lung, sălbatic, cu pălărie Stetson, pantaloni de piele şi cizme de o formă stranie, pe care erau fixaţi pinteni lungi, de oameni lăudăroşi. În plus, aceşti văcari îşi scoteau iute pistoalele Colt, din tecile lor atârnând de cingătorile prinse lejer.

Însă oaspetele de astăzi al lordului Silkham nu purta armă la cingătoare, ci o sticlă de buzunar cu whisky, pe care o deschise şi i-o oferi gazdei sale.

— Aş zice că este de ajuns pentru o primă întremare, spuse Gerald Warden cu o voce joasă, plăcută, obişnuită să poruncească. Ne rezervăm celelalte pahare pentru tratative, după ce voi fi văzut oile. Iar în ceea ce priveşte acest lucru, aş zice să ne grăbim înainte de a ploua din nou. Poftiţi, vă rog.

Silkham dădu aprobator din cap şi trase din sticlă o duşcă puternică. Whisky scoţian de primă calitate! Nu vreo poşircă ieftină. Acest lucru spori simpatia lordului înalt şi roşcat pentru vizitatorul său. Înclină din cap către Gerald, îşi luă pălăria şi biciuşca de călărie şi scoase un fluierat uşor. De parcă ar fi aşteptat doar acest semnal, ieşiră din colţurile grajdului, unde îşi găsiseră refugiu din faţa vremii schimbătoare, trei câini de pază vioi, de culoare neagră şi brun cu alb. Era vizibil că abia aşteptau să se alăture călăreţilor.

— Nu sunteţi obişnuit cu ploaia? se interesă

lordul Terence în vreme ce se suia în şa. Un slujitor îi adusese puternicul său armăsar de vână, pe când îl salutase pe Gerald Warden. Calul lui Gerald părea a fi încă proaspăt, deşi parcursese de dimineaţa drumul lung de la Cardiff la Powys. Desigur, un cal închiriat, dar care provenea fără niciun dubiu dintr-unul din cele mai bune grajduri din oraş. Încă un indiciu asupra felului în care s-a născut porecla de *baron al* oilor. Cu siguranţă că Warden nu era de origine nobilă, dar părea să fie foarte bogat.

Acum râse şi se urcă de asemenea în şaua elegantului său cal brun.

— Dimpotrivă, Silkham, dimpotrivă…

Lordul Terence îşi înghiţi replica, hotărând să nu se simtă jignit pentru apelativul lipsit de respect al celuilalt. Se pare că acolo, de unde venea el, apelativele *mylord* şi *mylady* erau ceva necunoscut.

— Avem aproximativ trei sute de zile ploioase într-un an. Mai exact, vremea din Canterbury Plains este foarte asemănătoare cu cea de aici, cel puţin vara. Iernile sunt mai blânde, dar suficiente pentru o calitate excelentă a lânii. Ori iarba bună îngraşă oile. Avem surplus de iarbă, Silkham! Hectare peste hectare! Regiunea Plains este un paradis pentru crescătorii de animale.

În acest anotimp, nici în Wales nu te puteai plânge de lipsă de iarbă. Verdele abundent acoperea ca un covor de catifea dealurile până departe, spre munţi. Se puteau bucura de ea până şi poneii sălbatici, nu trebuiau să coboare în văi, pentru a gusta pe furiş iarba de pe păşunile lui Silkham. Oile sale, încă netunse, se umflaseră ca

nişte mingi. Bărbaţii priviră plini de plăcere la o turmă de oi de prăsilă, care erau ţinute pentru fătare în apropierea conacului.

— Superbe animale! le lăudă Gerald Warden. Mai robuste decât rasa Romney sau Cheviot. Şi, cu toate acestea, se spune că dau o lână de calitate cel puţin la fel de bună!

Silkham aprobă.

— Oi *Welsh-Mountain.* O parte din iarnă o petrec în munţi. Nu sunt uşor de răpus. Şi unde se află paradisul rumegătoarelor dumneavoastră? Vă rog să mă scuzaţi, dar lordul Bayliff mi-a vorbit doar de „ţinuturi transoceanice”.

Lordul Bayliff era preşedintele Uniunii Crescătorilor de Oi şi îi mijlocise lui Warden contactul cu Silkham. După cum scria în scrisoarea sa, baronul oilor avea de gând să cumpere câteva oi din rasa Herdbuch, pentru a-şi înnobila propria rasă de peste mări.

Warden râse în hohote.

— Este spus într-un sens foarte larg! Lăsaţi-mă să ghicesc… Probabil că v-aţi văzut deja oiţele undeva, în vestul sălbatic, străpunse de suliţele indienilor! Nu trebuie să vă faceţi griji. Animalele rămân în siguranţă, pe tărâmul Imperiului Britanic. Ferma mea se află în Noua Zeelandă, în Canterbury Plains, în Insula de Sud. Păşuni cât vezi cu ochii! Seamănă foarte mult cu ceea ce aveţi aici, doar că suprafaţa este mai întinsă, incomparabil mai întinsă, Silkham.

— Ei da, nici aceasta nu este tocmai curtea unui ţăran sărac, remarcă lordul Terence cu indignare. „Ce îşi închipuie acest individ, vorbind despre ferma Silkham ca despre o moşioară sărăcăcioasă”

Am aproximativ treizeci de hectare de păşune.

Gerald Warden zâmbi din nou răutăcios.

— Kiward Station are patru sute! supralicită el. E drept că nu este încă totul desţelenit, mai avem ceva de lucru. Dar, cu toate acestea, este o gospodărie superbă. Şi, dacă se mai adaugă un lot de oi de primă calitate, va deveni într-o zi o mină de aur. Romney şi Cheviot, încrucişat cu Welsh-Mountain – aici se află viitorul, credeţi-mă.

Silkham nu voia să-l contrazică. Era unul dintre cei mai buni crescători de oi din Wales, dacă nu chiar din toată Marea Britanie. Fără niciun dubiu că oile din crescătoria sa vor îmbunătăţi oricare populaţie de oi. Între timp văzu şi primele exemplare din turmă, pe care intenţiona să i le ofere lui Warden. Erau gestante tinere, care încă nu fătaseră. La acestea se mai adăugau doi berbeci de cea mai bună provenienţă.

Lordul Terence fluieră câinilor, care deîndată începură să strângă oile răspândite pe o păşune imensă. Pentru aceasta, înconjurară animalele la o distanţă relativ mare şi îmboldiră oile să se mişte aproape pe neobservate către cei doi bărbaţi. Totodată avură grijă ca turma să nu înceapă să alerge – de îndată ce oile se mişcau în direcţia dorită, câinii se aruncau la pământ şi aşteptau, stând într-un fel de pândă, să vadă dacă vreun animal ieşea din rând. Dacă se întâmpla aşa ceva, câinele care răspundea de segmentul respectiv, intervenea prompt.

Gerald observă fascinat cât de independent lucrau câinii.

— Incredibil. Ce fel de rasă sunt? Câini ciobăneşti?

Silkham dădu aprobator din cap.

— Border Colie[1]. Mânarea oilor o au în sânge, aproape că nu le trebuie un dresaj special. Cei de aici nici nu sunt ceva deosebit. Ar trebui să o vedeţi pe Cleo – căţeaua de elită, care câştigă concursurile unul după altul! Silkham se uită căutând de jur împrejur. Unde se ascunde oare? Voiam să o iau cu mine. Am promis acest lucru soţiei mele. Pentru ca Gwyneira să nu… oh nu!

Lordul se uitase în jurul lui căutând căţeaua, dar privirea i se opri asupra unui cal şi al călăreţului său, care se apropiau cu repeziciune din direcţia conacului. Nu îşi dădeau osteneala să folosească drumurile dintre izlazurile oilor sau să deschidă porţile şi să treacă astfel. Dimpotrivă, puternicul cal brun sărea fără nicio ezitare peste toate gardurile şi zidurile, care înconjurau ocolurile oilor lui Silkham. Când se apropiară, Warden observă mica umbră neagră, care îşi dădea toată silinţa să ţină pasul cu calul şi călăreţul său. Câinele când sărea peste obstacole, când urca cu mici sărituri, ca pe nişte trepte, zidurile, sau trecea pe sub ultima scândură din gard. În orice caz, acea mogâldeaţă neagră, sârguincioasă, ce dădea din coadă, ajunse înaintea călăreţului în ocolul oilor şi preluă imediat conducerea trioului. Oile păreau să-i citească gândurile. Ca la o comandă unică a căţelei, ele se strânseră într-un grup compact şi se opriră cuminţi în faţa bărbaţilor, fără a se agita câtuşi de puţin. Apoi, oile îşi aplecară capetele spre iarbă, păzite de cei trei câini ciobăneşti ai lui Silkham. Micul nou-venit se îndreptă spre Silkham, cerându-i parcă

1 Border Colie: câine ciobănesc englezesc

aprobarea, şi păru că toată figura sa prietenoasă de Colie străluceşte. Ce-i drept, nu se uita direct la bărbaţi. Privirea ei era aţintită mai degrabă spre călăreţul de pe calul brun, care tocmai ajunsese să meargă la pas şi să se oprească în spatele bărbaţilor.

— Bună dimineaţa, tată! spuse o voce cristalină. Am vrut să ţi-o aduc pe Cleo. Am crezut că ai nevoie de ea.

Gerald Warden privi la rândul său către tânăr şi voia tocmai să-i adreseze câteva cuvinte de laudă, referitoare la stilul său elegant de călărie. Dar apoi se opri, observând şaua de damă, la care se adăuga un costum de călărie uzat, gri-închis şi o cascadă de păr roşu ca focul, prins lejer la ceafă. Poate că înainte de a pleca de acasă, fata îşi prinsese buclele, după cum era obiceiul, dar nu pare să se fi ostenit mult cu acest lucru. Pe de altă parte însă, un asemenea călărit sălbatic ar fi dus la desfacerea oricărui coc, oricât de strâns ar fi fost el.

Lordul Silkham privi fără entuziasm. Oricum, îşi aduse aminte să o prezinte pe fată.

— Domnul Warden, fiica mea Gwyneira. Şi Cleopatra, căţeaua ei, pretextul venirii ei încoace. Ce faci aici, Gwyneira? Dacă îmi aduc bine aminte, mama ta vorbea despre o lecţie de franceză în după-amiaza aceasta…

De obicei, lordul Terence nu-şi amintea orarul fiicei sale, dar *madame* Fabian, profesoara de franceză a Gwyneirei, suferea de o pronunţată alergie la câini. De aceea, lady Silkham obişnuia să-i aducă aminte soţului ei, ca înaintea lecţiei s-o îndepărteze pe Cleo din preajma fiicei sale, lucru

ce nu era deloc simplu. Căţeaua era lipită tot timpul de stăpâna ei, ca marca de scrisoare, şi putea fi atrasă doar prin vreo sarcină de lucru cu oile, deosebit de interesantă.

Gwyneira ridică graţios din umeri. Şedea impecabil, dar totodată degajat şi cu mare siguranţă pe cal şi îşi ţinea mica şi puternica iapă lejer de căpăstru.

— Era prevăzut, într-adevăr. Dar săraca doamnă a avut un atac greu de astm. A trebuit să o ducem la pat, nu putea să scoată niciun cuvânt. De unde i-o veni oare aceste atacuri? Doar mama, într-un mod foarte conştiincios, are grijă să nu-i vină niciun animal în preajmă…

Gwyneira încercă să privească foarte dezinvolt în jur şi să afişeze părere de rău, dar faţa ei expresivă degaja mai degrabă un anume triumf. Warden avea acum timp să o privească mai atent pe fată. Avea un ten foarte deschis, cu tendinţă spre pistrui, o faţă în formă de inimă, care ar fi părut nevinovată şi dulce, dacă nu ar fi fost gura plină şi lată, care împrumuta trăsăturilor Gwyneirei ceva senzual. Apoi, chipul ei era stăpânit de doi ochi mari, de un albastru neobişnuit. Albastru-indigo, îşi aminti Gerald Warden. Aşa se numea această culoare, aflată în cutiuţele cu vopsea ale fiului său, cu care acesta îşi pierdea cea mai mare parte a timpului.

— După ce slujnica a îndepărtat fir cu fir fiecare păr de câine şi înainte ca *madame* să fi îndrăznit să iasă din încăperile ei, oare nu a trecut, din întâmplare, Cleo încă o dată prin salon? întrebă Silkham sever.

— Nu cred! răspunse Gwyneira cu un zâmbet

suav, care împrumuta culorii ochilor ei un ton mai cald. Înainte de începerea orelor am dus-o personal la grajd şi i-am explicat cât se poate de server că trebuie să aştepte acolo. Când m-am întors, şedea încă în faţa boxei lui Igraine. Oare a bănuit ceva? Uneori, câinii sunt foarte pătrunzători…

Lordul Silkham îşi aminti de rochia de catifea bleumarin, pe care o purtase Gwyneira la masă. Dacă a dus-o pe Cleo la grajduri astfel îmbrăcată şi s-a ghemuit în faţa ei, să-i dea indicaţii, s-au prins suficiente fire de păr de ea, pentru a o îndepărta pe săraca *madame* pentru trei săptămâni de pe câmpul de luptă.

— Vom vorbi mai târziu despre acest lucru, spuse Silkham în speranţa că soţia lui va prelua rolul de acuzator şi de judecător. Nu voia s-o certe pe Gwyneira acum, faţă de oaspetele său. Cum găsiţi oile, Warden? Este ceea ce v-aţi imaginat?

Gerald Warden ştia că, măcar de formă, ar fi trebuit să treacă acum de la un animal la altul şi să aprecieze calitatea lânii, a constituţiei animalului şi a stării furajării sale. În realitate nu avea niciun dubiu asupra calităţii superioare a oilor gestante. Toate erau mari şi păreau sănătoase şi bine hrănite şi, după tuns, lâna lor urma să crească repede. Cinstea lordului Silkham nu i-ar fi permis acestuia sub nicio formă să înşele un cumpărător transoceanic. Mai degrabă i-ar fi încredinţat cele mai bune exemplare, pentru ca să îşi păstreze şi în Noua Zeelandă renumele de crescător. Având în vedere acest lucru, privirea lui George se opri mai degrabă asupra neobişnuitei fiice a lui Silkham. I se părea mult mai interesantă

decât animalele de prăsilă.

Gwyneira se lăsă să alunece fără niciun ajutor din şa. O călăreaţă atât de curajoasă putea să urce în şa probabil tot fără ajutor. De fapt, Gerald se miră că ea alesese această şa; probabil că prefera să călărească într-o şa bărbătească. Dar poate că acest lucru ar fi făcut să se umple paharul. Nici aşa lordul Silkham nu părea entuziasmat să o vadă pe fată şi nici comportamentul ei faţă de guvernantă nu părea să fi fost vrednic de o lady.

Lui Gerald însă îi plăcu fata. Privi cu plăcere la silueta subţirică, dar în locurile adecvate bine rotunjită, a Gwyneirei. Fără niciun dubiu, deşi încă foarte tânără, precis că nu mai mare de şaptesprezece ani, fata era bine dezvoltată. Luată în general, Gwyn părea să fie încă foarte copilăroasă; domnişoarele mature nu ar fi manifestat atâta interes faţă de cai şi câini. Este adevărat că felul în care Gwyneira se purta cu animalele era departe de cochetăria tipic feminină. Acum ea îndepărtă râzând calul care încercase să-şi frece capul expresiv de umărul ei. Iapa era mult mai mică decât Hunterul lordului Silkham, foarte robustă, dar elegantă. Gâtul ei curbat şi spatele scurt îi aminteau lui Gerald caii spanioli şi napolitani, care îi fuseseră oferiţi ocazional, în timpul călătoriilor sale pe continent. I se păreau cu toţii prea mari şi poate şi prea sensibili pentru Kiward Station. Credea că nu ar fi putut pretinde de la ei nici trecerea pasului Bridle, care lega locul de ancorare al vaselor de Christchurch. Dar acest cal…

— Aveţi un ponei drăguţ, mylady! remarcă Gerald Warden. Tocmai i-am admirat maniera de a

sări peste obstacole. Participaţi cu el şi la vânători?

Gwyneira dădu aprobator din cap. La menţionarea iepei sale, ochii îi străluciră într-un mod asemănător ca atunci când fusese vorba de căţeaua ei.

— O cheamă Igraine! răspunse ea degajată. Este un Cob. Un cal tipic pentru aceste ţinuturi, foarte sigur la mers şi la fel de bun la trasul trăsurii, ca şi la călărit. Aceşti cai cresc liber în regiunea muntoasă. Gwyneira arătă spre munţii prăpăstioşi, ce se ridicau în fundalul pajiştilor – o lume aspră, care presupunea desigur o fire robustă.

— Dar nu este tocmai un cal tipic pentru doamne, nu-i aşa? spuse Gerald zâmbind. Văzuse deja în Anglia alte tinere doamne călare. Cele mai multe preferau cai uşori, pursânge.

— Asta depinde de cât de bine ştie doamna să călărească, îi răspunse Gwyneira. Eu nu mă pot plânge… Cleo, ia stai departe de picioarele mele! strigă ea către căţeluşă, după ce fusese cât pe ce să se împiedice de ea. Ţi-ai făcut bine munca, toate oile sunt aici. Dar aceasta nu a fost o sarcină grea. Se adresă lui Silkham: Tată, să strângă Cleo berbecii? Se plictiseşte.

Dar lordul Silkham dorea mai întâi să-şi prezinte oile gestante. La rândul său, Gerald se sili să privească mai atent animalele. Între timp, Gwyneira îşi lăsă calul să pască şi o scărpina pe căţeluşă. În cele din urmă, tatăl ei dădu aprobator din cap.

— Bine, Gwyneira, arată-i domnului Warden ce poate Cleo. Arzi de nerăbdare să te dai mare. Veniţi, domule Warden, trebuie să ne îndepărtăm

puţin. Berbecii tineri sunt pe dealuri.

După cum Gerald se şi aşteptase, Silkham nu făcu niciun gest să o ajute pe fiica sa în şa. Gwyneira rezolvă plină de graţie şi cu naturaleţe această problemă grea, de a pune întâi piciorul stâng în scări, trecând apoi într-un mod elegant piciorul drept peste şa, în timp ce iapa ei stătea nemişcată, ca o statuie. Când o luă din loc, Gerald remarcă mişcările ei înalte, elegante. Îi plăcură în măsură egală fata şi calul, dar şi căţeluşa tricoloră îl fascină. În timpul drumului spre berbeci află că însăşi Gwyneira dresase singură căţeluşa şi câştigase deja mai multe concursuri pentru câini ciobăneşti.

— Oierii nu mă mai pot suferi! declară Gwyneira cu un zâmbet nevinovat. Iar Asociaţia Femeilor a pus problema dacă se cade ca o fată să prezinte un câine. Dar ce ar putea să fie lipsit de decenţă în prezentarea unui câine? Doar stau acolo şi eventual deschid şi închid o poartă.

Într-adevăr, erau suficiente câteva mişcări ale mâinilor şi o comandă spusă în şoaptă, pentru a o pune la treabă pe căţeaua bine dresată a lordului. Mai întâi, Gerald Warden nu văzu nicio oaie pe toată aria înconjurată de un gard, a cărei poartă Gwyneira o deschise, aplecându-se degajată din şa, fără a sări de data aceasta peste gard. Iapa se dovedi şi de această dată la înălţime; lui Silkham şi lui Warden le-ar fi fost greu să se aplece de pe caii lor înalţi.

Cleo şi ceilalţi câini adunară în doar câteva minute turma, deşi tinerii berbeci se comportau mult mai rebel, decât liniştitele oi gestante. Câţiva dintre ei scăpară în timpul mânării lor sau se

întorceau spre câini, gata de luptă, lucru care însă nu îi deranja pe aceştia. Cleo, plină de entuziasm, dădea din coadă, iar apoi, la un scurt ordin, se alătură iar stăpânei sale. Acum, toţi berbecii se aflau la o distanţă relativ mică. Silkham îi arătă Gwyneirei doi dintre ei, iar Cleo, într-o viteză uluitoare, îi separă de ceilalţi.

— Pe aceştia i-am prevăzut pentru dumneavoastră! îi declară lordul Silkham oaspetelui său. Cele mai bune animale cu provenienţă de primă calitate. Vă pot arăta mai târziu taţii. Ar fi rămas la mine în pepinieră şi ar fi câştigat cu siguranţă multe premii. Dar aşa… Cred că veţi menţiona în colonii numele meu de crescător. Ori acest lucru este mai important pentru mine decât următoarea medalie, pe care aş putea s-o obţin la Cardiff.

Gerald Warden aprobă serios, dând din cap.

— Vă puteţi bizui pe acest lucru. Superbe animale! Abia pot aştepta încrucişarea cu oile mele! Dar ar trebui să vorbim şi despre câini! Nu că nu am avea în Noua Zeelandă câini ciobăneşti. Dar aş fi dispus să dau ceva bani pentru un animal ca această căţea, la care să se adauge un mascul pe măsură.

Gwyneira, care o mângâia pe căţeluşă recunoscător pe cap, auzi această remarcă. Imediat se întoarse furioasă şi privi cu ochi ce aruncau fulgere spre neozeelandez.

— Dacă vreţi să cumpăraţi câinele meu, este mai bine să trataţi cu mine, domnule Warden! Dar vă spun de pe acum: Nu puteţi să o obţineţi pe Cleo nici pentru toţi banii din lume. Este a mea! Fără mine nu merge nicăieri. Nici nu aţi putea s-o

conduceţi, fiindcă nu ascultă de oricine.

Lordul Silkham scutură din cap a dojană.

— Gwyneira, cum te porţi? o întrebă el sever. Bineînţeles că putem să-i vindem domnului Warden câţiva câini. Nu trebuie să fie neapărat favorita ta. Se uită spre Warden. Oricum, eu v-aş recomanda câteva animale tinere din ultima fătare, domnule Warden. Cleo nu este singurul câine, cu care câştigăm concursuri.

„Dar cel mai bun”, gândi Gerald. Ori pentru Kiward Station, lucrul cel mai bun era doar suficient de bun. Atât în grajduri, cât şi în casă. Dacă fetele cu sânge albastru ar fi la fel de uşor de câştigat, ca oile de rasă de provenienţă garantată! Pe drumul de întoarcere spre conac al celor trei, Warden îşi făcea deja planuri.

Pentru cină, Gwyneira se îmbrăcă cu grijă. Nu voia să atragă atenţia asupra sa după incidentul cu *madame.* Mama ei tocmai îi făcuse o scenă de zile mari. Deşi discursurile doamnei îi erau cunoscute deja pe de rost: dacă se purta în continuare atât de sălbatic şi îşi petrecea mai mult timp la grajduri şi călare decât la lecţii, nu îşi va găsi niciodată un soţ. Nu se putea nega un fapt: cunoştinţele actuale de limbă franceză ale Gwyneirei lăsau de dorit. Acest lucru era valabil şi pentru capacităţile ei de gospodină. Lucrul de mână produs de Gwyneira nu arăta niciodată aşa cum ar fi trebuit să fie pentru a putea înfrumuseţa căminul – de fapt, preotul le făcea să dispară de la bazarele de binefacere ale bisericii, în loc să le pună la vânzare. Nici pentru organizarea unor agape de proporţii şi pentru discuţiile detaliate cu bucătăreasa, când trebuia decis dacă se va servi

„somon sau şalău”, fata nu prea avea chemare. Gwyneira mânca tot ceea ce se servea la masă; deşi ştia care furculiţă şi care lingură să folosească la care fel de mâncare, considera toate aceste lucruri drept prostii. De ce să împodobeşti ore în şir masa, dacă în câteva minute totul era consumat? Şi apoi, problema cu aranjamentele florale! De câteva luni, decorarea cu flori ale salonului şi ale sufrageriei intra în sarcina Gwyneirei. Dar, din păcate, de cele mai multe ori gustul ei nu făcea faţă pretenţiilor – de exemplu, când culegea flori de câmp şi le punea în vase, aşa cum îi plăcea ei. Găsea că sunt drăguţe, dar mama ei era să leşine la vederea lor. Cu atât mai mult, cu cât descoperi pe una din ierburi un păianjen, adus din greşeală odată cu plantele. Din acea clipă, Gwyneira trebuia să taie florile sub supravegherea grădinarului din grădina de trandafiri de la Silkham Manor şi le aranja cu ajutorul lui *madame.* Astăzi scăpase de această obligaţie supărătoare. Familia Silkham avea ca oaspete nu numai pe Gerald Warden, ci şi pe Diana, sora mai mare a Gwyneirei, împreună cu soţul ei. Diana iubea florile şi, de la căsătoria ei încoace, se ocupa aproape exclusiv de amenajarea celei mai deosebite şi mai îngrijite grădini de trandafiri din toată Anglia. Astăzi, ea adusese pentru mama ei cele mai frumoase flori şi le pusese deja în glastre şi în coşuri. Gwyneira suspină. Niciodată nu va fi în stare de aşa ceva. Dacă la alegerea soţiilor lor bărbaţii s-ar lăsa într-adevăr conduşi de acest principiu, va trebui să moară fată bătrână. Dar Gwyneira avea impresia că aranjamentul floral îi era indiferent atât tatălui

ei, cât şi lui Jeffrey, soţul Dianei. Nici broderiile Gwyneirei nu atrăseseră privirea vreunui bărbat – afară de cea prea puţin entuziasmată a preotului. De ce să nu-i impresioneze pe tinerii domni mai degrabă cu adevăratele ei talente? La vânătoare, de exemplu, ar fi trezit admiraţie: de cele mai multe ori, Gwyneira urmărea vulpea mai repede şi cu mai mult succes decât restul grupului de vânători. Dar acest lucru părea să-i impresioneze pe bărbaţi la fel de puţin ca şi iscusinţa ei în dresarea câinilor ciobăneşti. E drept că domnii îşi exprimau admiraţia, dar adesea privirea lor era dezaprobatoare şi la balul de seară dansau cu celelalte fete. Acest lucru putea să fie şi o consecinţă a dotei ei sărăcăcioase. În privinţa aceasta, fata nu-şi făcea iluzii – fiind ultima dintre cele trei fiice, nu se putea aştepta la ceva considerabil. Mai ales că şi fratele ei John Henry depindea de buzunarul tatălui lor. John Menry „studia” la Londra. Gwyneira se întrebă doar în ce domeniu îşi făcea oare studiile. Cât timp trăise la Silkham Manor, ştiinţele nu îl Interesaseră mai mult ca pe sora lui mezină şi facturile pe care le trimitea de la Londra, erau mult prea mari, ca să fi fost vorba doar de achiziţionarea unor cărţi. Tatăl ei plătea totdeauna, fără nicio împotrivire, mormăind cel mult ceva despre „a-şi face mendrele”, dar Gwyneirei îi era clar că aceşti bani proveneau din dota ei.

În pofida acestor adversităţi, nu-şi făcea griji prea mari legate de viitorul ei. Deocamdată îi mergea bine, iar mama ei sârguincioasă cu siguranţă îi va găsi cândva un soţ. Deja de acum, invitaţiile pentru serate ale părinţilor ei se limitau

aproape exclusiv la asemenea familii prietene, care din întâmplare aveau fii de vârstă potrivită. Aduceau câteodată cu sine şi pe respectivii tineri domni, dar mai des apăreau doar părinţii, ori şi mai des, veneau doar mamele la ceai. Gwyneira ura în mod deosebit acest lucru, deoarece cu această ocazie se testau toate calităţile pe care se pare că trebuiau să le aibă neapărat tinerele care urmau să conducă un menaj în societatea distinsă. Se aşteptau ca Gwyneira să servească cu mare artă ceaiul – ocazie cu care, odată, din păcate, o opărise pe lady Bronsworth. Gwyneira se speriase când, tocmai în timpul acestei tranzacţii grele, mama ei spusese minciuna grosolană după care Gwyneira ar fi copt ea însăşi prăjiturile pentru ceai.

După ceai se scoaseră gherghefurile, iar pentru siguranţă, lady Silkham îi dădu Gwyneirei ghergheful ei, pe care lucrul în petit-point era aproape terminat şi discuta în acest timp despre ultima carte a domnului Bulwer-Lytton. Pentru Gwyneira, această lectură era mai degrabă un somnifer; nu reuşise niciodată să termine niciuna din cărţile lui. Cunoştea totuşi câteva expresii precum „înălţător” şi „expresivitate de un nivel înalt”, care puteau fi folosite în repetate rânduri în acest context. Afară de aceasta, doamnele vorbeau desigur despre surorile Gwyneirei şi despre minunaţii lor soţi, exprimându-şi ocazional speranţa că şi Gwyneira va fi binecuvântată în curând cu o partidă asemănătoare, reuşită. Gwyneira nu ştia dacă îşi dorea acest lucru. Pe cumnaţii ei îi considera plictisitori, iar soţul lui Diana era aproape de vârsta tatălui ei. Se şuşotea

că aceasta ar fi poate cauza pentru care această căsătorie nu era deocamdată binecuvântată cu copiii; Gwyneirei nu-i erau prea clare legăturile dintre aceste fapte. Drept este, că şi la oile de prăsilă erau scoase exemplarele mai bătrâne... Chicoti când făcu asemănarea dintre Jeffry, soţul Dianei, şi berbecul Cesar, pe care tatăl ei, ezitând, ce-i drept, tocmai îl scosese din rândul animalelor de prăsilă.

Apoi Julius, soţul Larissei! Provenea, ce-i drept, dintr-una din cele mai bune familii nobiliare, dar era groaznic de şters şi de anemic. Gwyneira îşi aminti că după prima întâlnire, care s-a aranjat ca să se cunoască, tatăl ei a mormăit ceva de „căsătorii consangvine". Oricum, Larissa şi Julius aveau deja un fiu – care la rândul lui arăta ca o stafie. Nu, nu la astfel de bărbaţi visa Gwyneira. Oare oferta transoceanică era mai bună? Acest Gerald Warden făcea o impresie foarte bună, deşi bineînţeles că era prea în vârstă pentru ea. Dar măcar se pricepea la cai şi nu-i făcuse propunerea de a o ajuta să urce în şa. Oare femeile din Noua Zeelandă călăreau în şa bărbătească, fără a fi pedepsite pentru aceasta? Gwyneira, aplecată deasupra romanelor-foileton ale slujitorilor, se surprinsese câteodată visând. Cum ar fi oare să călărească întrecându-se cu unul din acei chipeşi cowboy americani? Sau, cu inima bătând de emoţie, să urmărească un duel cu pistoale? Iar femeile din Vestul Sălbatic puneau câteodată şi ele mâna pe arme! Gwyneira ar fi preferat oricând un fort înconjurat de indieni grădinii cu trandafiri a surorii ei, Diana.

Acum se chinuia să intre într-un corset, care o

strângea şi mai şi decât vechiul corset, pe care îl purta la călărie. Ura aceste chinuri, dar când se privea în oglindă, îi plăcea talia extrem de suplă. Niciuna din surorile ei nu era aşa de mlădioasă. Iar rochia de un albastru ca cerul îi venea excelent. Făcea ca ochii să-i strălucească mai puternic şi sublinia roşul aprins al părului. Ce păcat că trebuia să-şi prindă sus părul. Şi ce chin pentru cameristă, care era deja pregătită cu pieptene şi agrafe! Părul Gwyneirei era buclat natural; dacă aerul era umed, se cârlionţa şi mai şi, fiind greu de stăpânit. Gwyneira trebuia să stea adesea ore în şir nemişcată, până când camerista reuşea să i-l aranjeze. Ori era cel mai mare chin pentru ea să stea nemişcată.

Gwyneira se lăsă suspinând pe scaunul coafezei şi se pregătea să suporte o jumătate de oră de plictiseală. Dar apoi privirea îi căzu pe un caieţel neînsemnat, aflat lângă ustensilele de coafat. *În mâinile pieii roşii* suna titlul palpitant.

— M-am gândit că domnişoara va dori să se distreze puţin! remarcă tânăra cameristă şi îi zâmbi Gwyneirei prin oglindă. Dar este foarte înfiorător! Sophie şi cu mine nu am putut dormi toată noaptea, după ce am citit cu voce tare din cărţulia aceasta!

Gwyneira întinsese deja mâna după cărţulie. Ea nu se înfiora aşa uşor.

În acest timp, Gerald Warden se plictisea în salon. Domnii luară un păhărel înainte de masă. Lordul Silkham tocmai i-l prezentase pe ginerele lui, Jefftey Riddleworth. Lordul Riddleworth, explică el lui Warden, a slujit în India, colonia coroanei, iar doar cu doi ani în urmă s-a întors în

Anglia cu decoraţii însemnate. Diana Silkham era a doua sa soţie, prima murise în India. Warden nu îndrăzni să întrebe de ce a murit, dar cu siguranţă că doamna nu murise nici de malarie, nici de muşcătura vreunui şarpe – afară doar dacă era mai curajoasă şi mai dornică de mişcare decât soţul ei. Riddleworth se pare că nu părăsise în tot timpul şederii sale în India cantonamentul regimentului. Nu putea să povestească mai mult despre ţară decât că în afara refugiilor britanice era murdărie şi gălăgie. Îi considera pe toţi băştinaşii, în frunte cu maharajahii, o bandă de nemernici şi, oricum, în afara oraşelor totul era infestat de tigrii şi de şerpi.

— Am avut o dată o asemenea viperă chiar în sălaşul nostru! explică Riddleworth scârbit şi îşi răsuci mustaţa îngrijită. Bineînţeles că imediat am împuşcat fiara, deşi băiatul în casă zicea că nu era un şarpe veninos. Dar poţi să ai încredere în aceşti oameni? Cum este la dumneavoastră, Warden? Servitorii dumneavoastră ţin sub control aceste creaturi respingătoare?

Gerald se gândi amuzat că puşcăturile lui Riddleworth au făcut pagubă mai mare în casă decât ar fi reuşit vreodată un tigru. Nu avea încredere că acest colonel mic şi bine hrănit ar fi fost în stare să nimerească cu o împuşcătură capul unui şarpe. În orice caz era evident că omul îşi alesese greşit ţara în care a activat.

— Slugile noastre sunt câteodată puţin… deh, lipsiţi de obişnuinţă! spuse Gerald. De cele mai multe ori folosim băştinaşi, pentru care modul de viaţă englezesc este foarte străin. Dar nu avem nimic de-a face cu şerpi şi cu tigrii. Nu există în

toată Noua Zeelandă şerpi. Iniţial abia dacă existau mamifere. Misionarii şi coloniştii au fost cei care au adus pe insulă animale de folosinţă, câini şi cai.

— Nu sunt animale sălbatice? întrebă Riddleworth, încreţindu-şi fruntea. Ei haideţi, Warden, doar nu vreţi să ne spuneţi că înainte de colonizare acolo era ca în a patra zi a facerii lumii.

— Există păsări, relată Gerald Warden. Păsări mari, mici, grase, slabe, zburătoare şi alergătoare… ah da, şi câţiva lilieci. Afară de acestea, bineînţeles că există insecte, dar nici acestea nu sunt prea primejdioase. Deci trebuie să vă daţi silinţa, dacă vreţi să fiţi ucis în Noua Zeelandă, mylord. Afară doar dacă apelaţi la hoţi cu două picioare şi cu arme de foc.

— Probabil şi la unii cu machete, pumnale şi iatagane, nu-i aşa? întrebă Riddleworth râzând. Pentru mine este un mister, cum poate cineva să meargă benevol într-o asemenea sălbăticie! Am fost bucuros, când am putut părăsi coloniile.

— Băştinaşii noştri maori sunt de obicei paşnici, răspunse cu degajare Warden. Un popor ciudat… fatalist şi uşor de mulţumit. Cântă, dansează, sculptează lemnul şi nu cunosc niciuna din îndeletnicirile armelor, semnificativă. Mylord, sunt sigur că în Noua Zeelandă mai degrabă v-aţi fi plictisit, decât să vă fi fost teamă…

Riddleworth tocmai voia să explice mânios că bineînţeles că în timpul şederii sale în India nu a pierdut din cauza temerii nicio picătură de sudoare. Dar bărbaţii fură întrerupţi de sosirea Gwyneirei. Fata păşi în salon şi privi dezorientată când văzu că nu sunt prezente nici mama, nici

surorile ei.

— Am ajuns prea devreme? întrebă Gwyneira, în loc să-l salute pe cumnatul ei, aşa cum se cuvenea.

Acesta, jignit pe măsură, îi aruncă o privire, pe când Gerald Warden nu putea să-şi ia ochii de la înfăţişarea Gwyneirei. Fata i se păruse şi înainte drăguţă, dar acum, îmbrăcată în straiele festive, constată că este o adevărată frumuseţe. Mătasea albastră îi sublinia tenul deschis şi părul sănătos, roşcat. Coafura severă sublinie trăsăturile nobile ale feţei. La acestea se mai adăugau buzele îndrăzneţe şi ochii albaştrii, strălucitori, cu expresia lor atentă, aproape provocatoare! Gerald era fascinat.

Dar această fată nu-şi avea locul aici. Nu putea nicicum să şi-o Imagineze alături de un bărbat ca Jeffrey Riddleworth. Gwyneira era mai degrabă tipul care îşi punea şerpi în jurul gâtului şi îmblânzea tigrii.

— Nu, nu, fata mea, eşti punctuală! spuse lordul Terence, aruncând o privire spre ceas. Mama ta şi surorile tale întârzie. Probabil că au stat iar prea mult în grădină…

— Nu aţi fost în grădină? o întrebă Gerald Warden pe Gwyneira.

De fapt ar fi crezut mai degrabă despre ea că stă la aer liber, decât despre mama, pe care o cunoscuse adineauri ca fiind cam rigidă şi plictisită.

Gwyneira dădu din umeri.

— Nu mă prea interesează trandafirii! declară ea, deşi prin această afirmaţie îşi atrăgea încă o dată indignarea lui Jeffrey şi trezea şi nemulţumirea tatălui ei. Dacă ar fi legume sau

altceva care nu înţeapă…

Gerald Warden râse, ignorând figurile acre ale lui Silkham şi Riddleworth. Baronul oilor o găsea pe fată încântătoare. Desigur că nu era prima pe care o supunea unei cercetări discrete cu ocazia acestei călătorii în vechea patrie, dar până acum niciuna dintre tinerele domnişoare engleze nu se comportase atât de natural şi dezinvolt.

— Ei, ei, tânără mylady! o tachina el. Îmi arătaţi părţile întunecate ale trandafirilor englezeşti? Oare în spatele pielii albe ca laptele şi al părului auriu-roşcat se ascund nişte ţepi?

Expresia de „trandafir englezesc”, care se referea la tipul de fete cu pielea deschisă şi părul roşu, răspândit pe insulele britanice, era cunoscută şi în Noua Zeelandă.

Gwyneira ar fi trebuit să se îmbujoreze la faţă, dar ea zâmbi doar.

— Este în orice caz mai sigur să porţi mănuşi, remarcă ea şi văzu cu coada ochiului că mama ei, surprinsă, rămăsese fără aer.

Lady Silkham şi fiica ei mai mare, lady Riddleworth, tocmai intraseră şi auziseră scurtul schimb de cuvinte dintre Warden şi Gwyneira. Era evident că nu ştia niciuna din ele ce a şocat-o mai mult: neobrăzarea lui Warden sau răspunsul prompt a Gwyneirei.

— Domnule Warden, fiica mea Diana, lady Riddleworth.

Lady Silkham decisese în cele din urmă să treacă pur şi simplu peste incident. E drept că bărbatul acesta nu avea maniere elegante, dar acceptase să plătească soţului ei o mică avere pentru o turmă de oi şi o serie de câini abia fătaţi.

Aceasta i-ar garanta Gwyneirei dota – şi i-ar da ei mână liberă să o mărite cât mai repede pe fată, înainte de a se afla în cercurile ei, cât este de obraznică.

Diana îl salută plină de demnitate pe oaspetele din ţinuturile transoceanice. Fusese desemnată să stea lângă Gerald Warden, spre părerea lui de rău. Masa cu familia Riddleworth se dovedi a fi mai mult decât plictisitoare. Pe când Gerald aruncă câteva replici şi se prefăcu că o ascultă pe Diana povestind despre creşterea trandafirilor şi despre expoziţii de horticultură, o observă în continuare pe Gwyneira. Dincolo de gura ei slobodă, comportarea ei era impecabilă. Ştia cum trebuia să se comporte în societate şi discuta cu bună creştere, deşi evident plictisită, cu vecinul ei de masă, Jeffrey. Răspundea cuminte la întrebările surorii ei, referitor la progresele făcute în domeniul conversaţiei în limba franceză şi la starea preţioasei madam Fabian. Aceasta din urmă îşi exprimase adâncul regret că, din motive de sănătate, nu putea să asiste la masa din această seară. I-ar fi făcut plăcere să sporovăiască cu eleva ei preferată, Diana.

Abia la servirea desertului, lordul Riddleworth reveni la întrebarea pusă anterior. Era evident că până şi el era enervat de conversaţia din jurul mesei. Diana şi mama ei trecuseră între timp la un schimb de informaţii despre cunoştinţe comune, găsindu-le pe toate „încântătoare”, şi pe fii lor „reuşiţi” îi luară eventual în considerare pentru un mariaj cu Gwyneira.

— Tot nu ne-aţi povestit cum aţi ajuns în ţinuturile transoceanice, domnule Warden. Aţi

plecat acolo la ordinul Coroanei? Poate chiar în anturajul fabulosului căpitan Hobson?

Gerald Warden scuturǎ din cap râzând şi îi permise servitorului sǎ-i umple din nou paharul cu vin. Până acum nu prea băuse din licoarea aceasta deosebit de bună. Mai târziu se va servi suficient din excelentul scotch al lordului Silkham şi, dacă voia să aibă măcar umbra unei şanse să-şi realizeze planurile, îi trebuia un cap limpede.

Ce-i drept, un pahar gol ar atrage atenţia. De aceea dădu aprobator din cap către servitor, dar apoi ridică paharul cu apă.

— Am făcut drumul acela cu douăzeci de ani înaintea lui Hobson, răspunse el. Pe atunci viaţa de pe insulă era mai aspră. Mai ales în staţiunile vânătorilor de balene şi la vânătorii de foci…

— Dar sunteţi crescător de oi! interveni Gwyneira, dornică de conversaţie. În sfârşit o temă interesantă! Nu aţi vânat cu adevărat balene, nu-i aşa?

Gerald râse fioros.

— Sigur că am vânat balene, milady. Timp de trei ani la bordul lui *Molly Malone*…

Nu voia să povestească mai mult despre acest subiect, dar lordul Silkham îşi încreţi fruntea.

— Ei, haideţi, Warden, vă pricepeţi mult prea bine la oi, ca să cred aceste poveşti marinăreşti! Nu aţi dobândit aceste cunoştinţe la bordul unui vas de vânat balene!

— Bineînţeles că nu! răspunse Gerald degajat. Linguşeala nu se prinse deloc de el. În realitate provin din Yorkshire Dales, iar tatăl meu a fost oier…

— Dar aţi căutat aventura! exclamă Gwyneira.

Ochii ei se aprinseră de emoţie. Aţi plecat pe timp de noapte şi prin ceaţă şi aţi părăsit ţara…

Din nou, Gerald era amuzat şi totodată entuziasmat. Aceasta era fata potrivită, chiar dacă era răsfăţată şi avea nişte idei cu totul greşite.

— Din unsprezece copii eram al zecelea, explică el. Şi nu voiam să-mi petrec viaţa păzind oile altora. Când am împlinit treisprezece ani, tatăl meu voia să mă tocmească la stăpân. Dar eu m-am angajat ca mus pe vas. Am văzut jumătate din lumea aceasta. Coastele Africii, America, Capul… am navigat până în Marea Nordului. Şi în cele din urmă în Noua Zeelandă. Acolo mi-a plăcut cel mai mult. Nu existau tigrii, şerpi…

— Făcu cu ochiul către lordul Riddleworth. Ţara era în mare parte încă neexplorată, iar clima era ca pe meleagurile mele natale. În cele din urmă, fiecare îşi caută rădăcinile.

— Apoi aţi vânat balene şi foci? întrebă Gwyneira din nou, neîncrezătoare. Nu aţi început imediat cu creşterea oilor?

— Oile nu le obţii fără bani, micuţă lady! răspunse Warden zâmbind. După cum am putut constata şi astăzi. Pentru a cumpăra turma tatălui dumneavoastră, nu ajunge să fie tranşată o singură balenă! Iar pământul a fost ieftin, ce-i drept, dar căpeteniile maori nu l-au dat chiar pe gratis…

— Băştinaşii se numesc maori? întrebă avidă Gwyneira.

Gerald dădu aprobator din cap.

— Înseamnă „vânător-moa”. Moa, astfel s-au numit nişte păsări uriaşe, dar evident că vânătorii au fost prea harnici. În orice caz, aceste animale

au dispărut. De altfel noi, coloniştii, ne numim „kiwi”. Kiwi este tot o pasăre. Un animal curios, băgăreţ şi foarte vioi. Nu poţi scăpa de kiwi. În Noua Zeelandă o găseşti pretutindeni. Dar nu mă întrebaţi, cine a avut ideea să ne dea tocmai acest nume.

O parte dintre cei adunaţi în jurul mesei, în frunte cu lordul Silkham şi cu Gwyneira, izbucniră în râs. Lady Silkham şi cei doi Riddleworth erau mai degrabă indignaţi că stăteau la masă cu un fost cioban şi vânător de balene, chiar dacă între timp ajunsese baronul oilor.

La puţin timp după aceasta, lady Silkham se ridică de la masă şi se retrase cu fiicele sale în salon, Gwyneira părăsind cam fără voie cercul bărbaţilor. În sfârşit, ajunseseră să poarte discuţii pe teme mai interesante decât despre veşnic aceeaşi societate şi decât trandafirii Dianei, îngrozitor de plictisitori. Acum ar fi dorit să se retragă în camerele ei, unde o aştepta cartea pe jumătate citită, în *mâinile pieii roşii.* Indienii tocmai o răpiseră pe eroina principală, fiica unui ofiţer de cavalerie. Dar în faţa locului Gwyneirei aşteptau cel puţin două căni de ceai, pe care trebuia să le consume în societatea rudelor ei de sex feminin. Oftând, Gwyneira se supuse sorţii.

În salonul bărbaţilor, lordul Terence oferi celor prezenţi ţigări de foi. Gerald Warden convinse şi în această privinţă, dovedindu-se un cunoscător prin alegerea celui mai bun soi cubanez. Lordul

Riddleworth alese din cutie o ţigară la întâmplare. Apoi petrecură o jumătate de oră interminabilă, discutând ultima decizie a reginei referitoare la agricultura britanică. Atât Silkham,

cât şi Riddleworth găseau că este regretabil faptul că regina miza mai degrabă pe industrializare şi comerţul exterior, în loc să întărească economia tradiţională. Gerald Warden îşi exprimă doar nişte păreri vage. În primul rând, fiindcă nu se prea pricepea şi în al doilea rând îi era relativ indiferent. Neozeelandezul se învioră abia când Riddleworth aruncă o privire plină de regrete spre jocul de şah, care aştepta, gata pregătit, pe o măsuţă din apropiere.

— Păcat că nu jucăm astăzi o partidă, dar desigur că nu vrem să-l plictisim pe oaspetele nostru! remarcă lordul.

Gerald Warden înţelegea aluziile. Dacă ar fi cu adevărat un gentleman, încercă Riddleworth să-i transmită, s-ar retrage acum sub nişte pretexte în încăperile lui. Dar Gerald nu era un gentleman. Jucase îndeajuns acest rol; trebuia să ajungă în sfârşit la treburile sale.

— De ce să nu jucăm mai bine cărţi? propuse el cu un zâmbet nevinovat. Doar se joacă Black-Jack şi în saloanele din Colonii, nu-i aşa, Riddleworth? Sau preferaţi un alt joc? Pocher?

Riddleworth îl privi îngrozit.

— Vă rog! Black-Jack… pocher… Aşa ceva se joacă în speluncile din porturi, dar nu între gentlemani.

— Mie îmi place să joc din când în când o partidă! declară Silkham. Nu părea să fi luat doar din curtoazie apărarea lui Warden; privea într-adevăr cu jind la masa cu cărţile de joc. În timpul efectuării stagiului militar am jucat adesea, dar aici nu prea găseşti un anturaj în care să se vorbească despre altceva decât despre oi şi cai.

Jeffrey, poţi să fixezi masa. Şi nu fi zgârcit. Ştiu că ai un salariu mare. Hai să vedem dacă pot să recuperez ceva din dota Dianei!

Lordul vorbea cam fără perdea. În timpul mesei îi făcuse cinste vinului, iar apoi dăduse repede peste cap primul scotch. Acum îi îndemna cu sârg pe ceilalţi bărbaţi să ia loc. Gerald Warden luă loc mulţumit, Riddleworth ezitând. Preluă cărţile de joc în silă şi le amestecă mai degrabă stângaci.

Gerald îşi puse deoparte paharul. Trebuia să fie foarte treaz acum. Observă cu bucurie că lordul Terence, puţin afumat, deschise cu o sumă destul de mare. Gerald, săritor, îl lăsă să câştige. O jumătate de oră mai târziu, în faţa lordului Terence şi a lui Jefifrey Riddleworth se afla o mică avere în monede şi bancnote. Acesta din urmă se mai înmuiase, chiar dacă nu părea entuziasmat. Silkham îi turnă plin de entuziasm whisky.

— Să nu pierdeţi banii pentru oile mele! atrase el atenţia lui Warden. Tocmai aţi mai pierdut un lot de câini!

Gerald Warden zâmbi.

— Cine nu îndrăzneşte, acela nu câştigă! răspunse el şi ridică încă o dată potul.

— Ei, Riddleworth, participaţi?

Nici colonelul nu mai era treaz, dar era neîncrezător din fire. Gerald Warden ştia că trebuie să scape de el, pe cât posibil fără să piardă prea mulţi bani. Când Riddleworth îşi puse tot câştigul pe o carte, Gerald atacă.

— Black-Jack, prietene! spuse el aproape cu regret, punând cel de-al doilea as pe masă. Trebuia să se termine odată şi ghinionul meu! În cinstea unei noi runde! Haideţi, Riddleworth,

luaţi-vă îndoit banii înapoi!

Riddleworth se ridică supărat.

— Nu, ies din joc. Ar fi trebuit să fac adineauri deja acest lucru. Ei da, cum au venit, aşa s-au şi dus banii. Nu vă mai umplu buzunarele! Ar trebui să te opreşti şi tu, tată socrule. Rămâi măcar cu un mic câştig.

— Vorbeşti şi tu ca soţia mea! remarcă Silkham cu voce nesigură. Ce înseamnă „un mic câştig”? Nu am participat data trecută. Am încă toţi banii. Iar norocul îmi rămâne fidel! Astăzi este ziua mea norocoasă, nu-i aşa, Warden? Astăzi am cu adevărat noroc!

— Atunci vă doresc în continuare distracţie plăcută! spuse Riddleworth glacial.

După ieşirea lui din cameră, Gerald Warden răsuflă uşurat. Acum avea cale liberă.

— Dublaţi-vă câştigul, Silkham! îl încurajă el pe lord. Cât de mare este suma? Cincisprezece mii în total? Drace, m-aţi uşurat până acum de peste zece mii de lire sterline! Dacă dublaţi această sumă, obţineţi dublul preţului oilor dumneavoastră!

— Dar... dar dacă pierd, s-a dus totul!

Lordul avea totuşi îndoieli.

Gerald Warden ridică din umeri.

— Acesta este riscul. Dar putem să diminuăm acest risc. Ia uitaţi-vă cum facem: vă dau o carte şi îmi dau şi mie una. Vă uitaţi la ea, eu dau pe faţă cartea mea şi apoi dumneavoastră vă decideţi. Dacă nu mai vreţi să continuaţi jocul, este în ordine. Dar şi eu pot să refuz să joc, după ce am văzut prima mea carte!

Zâmbi.

Silkham luă ezitând cartea. Nu contravenea această posibilitate regulilor de joc? Un gentleman nu ar trebui să caute căi de scăpare şi nu ar trebui să se teamă de riscuri. Aruncă totuşi, aproape pe ascuns, o privire pe cartea sa.

Un decar! Exceptând un as, nu ar fi putut să fie o carte mai bună.

Gerald, care ţinea banca, întoarse cartea. O damă. Valora trei puncte. Un start mai degrabă neprielnic. Neozeelandezul îşi încreţi fruntea şi păru să ezite.

— Norocul meu pare într-adevăr să nu ţină! suspină el. Dumneavoastră cum staţi? Continuăm sau încheiem jocul?

Silkham devenise brusc avid să continue jocul.

— Aş mai dori o carte! declară el.

Gerald Warden privi resemnat la dama lui. Păru că dă o luptă cu sine, dar apoi mai dădu o carte.

Opt de pică. În total optsprezece puncte. Oare vor fi suficiente? Silkham fu scăldat de transpiraţie. Dacă mai lua o carte, exista primejdia să aibă prea mult. Deci trebuie trasă o cacialma. Lordul se strădui să afişeze o faţă lipsită de expresie.

— Sunt gata! declară el scurt.

Gerald dădu pe faţă încă o carte. Un optar. Deci până acum unsprezece puncte. Neozeelandezul întinse din nou mâna după cărţi.

Silkham spera din tot sufletul că va primi un as. Atunci Gerald ar fi avut prea multe puncte. Dar nici altfel şansele nu stăteau prost. Doar un optar sau un decar l-ar fi putut salva pe baronul oilor.

Gerald trase – încă o rigă.

Expiră zgomotos.

— Dacă aş fi clarvăzător… suspină el. Dar egal, nu aveţi precis mai puţin de cincisprezece, nu pot să-mi închipui aşa ceva. Deci merg la risc!

Când Gerald ridică ultima carte, Silkham tremura. Primejdia de a aduna prea multe puncte era enormă. Dar veni un patru de inimă.

— Nouăsprezece! numără Gerald.

— Pasez. Cărţile pe masă, milord!

Resemnat, Silkham, dădu cărţile pe faţă. Un punct în minus. Şi fusese atât de aproape să câştige!

Gerald Warden păru să aprecieze situaţia în acelaşi fel.

— Diferenţă minimală, milord, diferenţă minimală! Asta strigă după revanşă. Ştiu că sunt nebun, dar nu putem lăsa astfel lucrurile, încă un joc!

Silkham negă din cap.

— Nu mai am bani. Era nu numai câştigul meu, era toată miza mea. Dacă mai pierd, îmi creez greutăţi serioase. Nu poate fi vorba, termin jocul.

— Dar vă rog, milord! Gerald făcu cărţile. Cu cât creşte riscul, cu atât devine jocul mai palpitant! în ceea ce priveşte miza… ia staţi, jucăm pe oi! Da, oile pe care vreţi să mi le vindeţi! Chiar dacă nu ies cărţile, nu aveţi ce pierde. Dacă nu aş fi apărut eu să cumpăr oile, nu aţi fi avut banii aceştia!

Gerald afişă zâmbetul său cuceritor şi trecu suplu cărţile prin mâini.

Lordul Silkham îşi goli paharul şi se pregăti să se ridice de la masa de joc. Se clătină puţin, dar articulă clar cuvintele:

— V-ar conveni, nu-i aşa, Warden? Douăzeci din cele mai bune oi de prăsilă de pe insulă în

schimbul unor trucuri la jocul de cărţi? Nu, mă opresc aici. Am pierdut îndeajuns. La dumneavoastră, în sălbăticie, or fi la ordinea zilei asemenea jocuri, dar aici ne păstrăm capul limpede!

Gerald Warden ridică sticla cu whisky şi umplu încă o dată paharele.

— Vă credeam mai curajos! spuse el cu regret. Sau, mai bine zis, mai dispus să riscaţi. Dar aşa ceva este, probabil, tipic pentru kiwi – în Noua Zeelandă este considerat bărbat doar acela, care îndrăzneşte să rişte ceva.

Lordul Silkham îşi încreţi fruntea. Nu puteţi să-i acuzaţi pe cei din neamul Silkham de laşitate. Am luptat totdeauna cu vitejie, am slujit coroana, şi…

Lordului îi era evident dificil să găsească cuvintele potrivite şi să mai stea şi drept în picioare. Se lăsă din nou pe scaun. Dar încă nu era beat. Până acum putea să-i facă faţă acestui aventurier!

Gerald Warden râse.

— Şi noi, cei din Noua Zeelandă, suntem slujitorii Coroanei. Colonia se dezvoltă, devenind un factor economic important. Cu timpul vom înapoia Angliei tot ceea ce Coroana a investit în noi. Regina este mai curajoasă decât dumneavoastră, domnul meu. Îşi joacă jocul şi câştigă. Ei haideţi, Silkham! Doar nu vreţi să renunţaţi acum? Câteva cărţi bune, şi oile dumneavoastră vor fi plătite dublu!

Cu aceste cuvinte aruncă două cărţi cu faţa în jos pe masă, în faţa lui Silkham. Lordul nu ştia nici el de ce le ridică. Riscul era prea mare, dar câştigul ademenitor. Dacă ar câştiga, nu numai că

ar fi asigurată dota lui Gwyneira, dar ar fi destul de substanţială pentru a mulţumi chiar şi cele mai bune familii din ţară. Pe când ridica cu grijă cărţile, îşi vedea fiica baroneasă… cine ştie, poate că chiar doamnă de onoare la curtea reginei…

Un decar. Era bine. Dacă cealaltă ar fi… inima lui Silkham bătu cu putere, când după decarul de caro, ridică un decar de pică. Douăzeci de puncte. Nu prea putea fi bătut.

Se uită triumfător la Gerald.

Gerald Warden ridică prima sa carte de pe pachetul cărţilor de joc. As de pică. Silkham gemu. Dar asta nu înseamnă nimic.

Următoarea carte putea fi un doi sau un trei, atunci era foarte posibil ca Warden să adune prea multe puncte.

— Puteţi să vă retrageţi! spuse Gerald.

Silkham râse.

— Nu, prietene, nu aşa ne-a fost vorba. Faceţi-vă jocul! Un Silkham îşi respectă cuvântul.

Gerald ridică încet încă o carte.

Brusc, Silkham şi-ar fi dorit să fi amestecat el cărţile. Pe de altă parte… îl urmărise pe Gerald cu atenţie, în timp ce acesta amesteca cărţile, nu se făcuse nimic greşit. Orice s-ar întâmpla acum, Warden nu putea fi acuzat de înşelătorie.

Gerald Warden întoarse cartea.

— Îmi pare rău, milord.

Silkham privi ca hipnotizat la zecele de inimă, aflat în faţa lui pe masă. Asul valora unsprezece punct, împreună cu decarul rezultau douăzeci şi unu de puncte.

— Nu pot decât să vă felicit! spuse lordul înţepat.

În pahar mai avea whisky; îl bău repede. Când Gerald voi să-i mai toarne, îşi acoperi paharul cu palma.

— Mulţumesc, am băut deja prea mult. E timpul să mă opresc… cu băutul şi cu jocul, înainte ca nu numai să fi pierdut dota fiicei mele, dar să-l şi privez pe fiul meu de casă şi gospodărie.

Vocea lui Silkham suna înfundată. Încercă din nou să se ridice.

— Mă gândisem la aşa ceva… remarcă Gerald pe un ton de sporovăială şi îşi turnă în propriul pahar. Fata este mezina dumneavoastră, nu-i aşa?

Silkham încuviinţă din cap, plin de amărăciune.

— Da, şi în prealabil am măritat deja două fete. Aveţi idee cât costă aşa ceva? Această ultimă nuntă mă va ruina. Mai ales acum, când am pierdut la joc jumătate din capital.

Lordul voia să plece, dar Gerald scutură din cap şi ridică sticla de whisky. Tentaţia galben-aurie se scurse încet în paharul lui Silkham.

— Nu, milord! spuse Gerald. Nu putem să ne oprim aici. Nu a fost intenţia mea să o fac pe micuţa Gwyneira să-şi piardă dota. Să îndrăznim un ultim joc, milord. Eu pun la bătaie încă o dată oile. Dacă de această dată câştigaţi, este totul ca înainte.

Silkham râse zeflemitor.

— Şi eu ce să pun la bătaie? Restul turmei mele? Nici nu vă gândiţi la asta!

— Ce ar fi să puneţi mâna… mâna fiicei dumneavoastră?

Gerald Warden vorbea liniştit şi cu sânge rece, dar Silkham sări în sus, de parcă Warden l-ar fi lovit.

— Nu sunteţi în toate minţile! Doar nu vreţi în mod serios să o cereţi pe Gwyneira în căsătorie? Fata ar putea fi fiica dumneavoastră!

— Tocmai acest lucru l-aş dori din tot sufletul! Gerald încercă să dea vocii şi privirii sale un maxim de sinceritate şi căldură. Fiindcă peţitul meu nu este, bineînţeles, pentru mine personal, ci pentru fiul meu Lucas. El are douăzeci şi doi de ani, este singurul meu moştenitor, e bine crescut, cu un trup armonios şi sprinten. Mi-o pot foarte bine închipui pe Gwyneira alături de el.

— Dar eu nu! răspunse Silkham brutal, se împiedică şi încercă să se ţină de fotoliul lui. Gwyneira aparţine marii nobilimi. Ea ar putea să se căsătorească cu un baron.

Gerald Warden râse.

— Aproape fără nicio dotă? Şi nu vă mai amăgiţi, am văzut fata. Nu este tocmai ea persoana după care mamele baroneţilor şi-ar linge degetele.

Lordul Silkham răbufni.

— Gwyneira este o frumuseţe!

— Este adevărat! încercă să-l liniştească Gerald. Şi desigur că este fala oricărei vânători de vulpi. Dar s-ar potrivi la fel de bine într-un palat? Este o fiinţă sălbatică, tânără, milord. Vă va costa suma dublă, să o măritaţi.

— Ar trebui să vă provoc la duel! răbufni Silkham mânios.

— Dar eu vă provoc deja. Gerald Warden luă cărţile. Ei hai, de data aceasta le faceţi dumneavoastră.

Silkham întinse mâna după pahar. Gândurile îi săgetau prin minte. Situaţia aceasta contravenea tuturor regulilor bunei-cuviinţe. Nu putea să-şi

joace fata la cărţi. Acest Warden şi-a pierdut minţile! Pe de altă parte… un asemenea troc nu putea fi valabil. Datoriile de joc erau datorii de onoare, dar o fată nu era o miză acceptabilă. Dacă Gwyneira refuza, nimeni nu o putea obliga să urce pe un vas transoceanic. Şi nu trebuia să se ajungă până acolo. De data aceasta va câştiga. Trebuia să se întoarcă norocul şi spre el.

Silkham făcu cărţile – nu cu chibzuială, ca altă dată, ci repede, ca într-o ameţeală, de parcă ar fi vrut să încheie cât mai repede acest joc lipsit de demnitate.

Îi aruncă cu năduf lui Gerald o carte. Restul de cărţi le ţinea în mâinile ce-i tremurau.

Neozeelandezul arătă cartea, fără a arăta vreo emoţie. As de inimă.

— Aceasta este… Silkham nu mai continuă. În schimb, luă o carte. Decar de pică. Nu e rău. Lordul încercă să dea cărţile cu o mână liniştită, dar tremura în aşa hal, încât cartea căzu pe masă, în faţa lui Gerald, înainte ca neozeelandezul să o poată apuca.

Gerald Warden nici nu încercă să prindă cartea acoperită. Alătură liniştit asului valetul de inimă.

— Black-Jack! spuse el liniştit. O să vă ţineţi de cuvânt, milord?

3

Inima lui Helen bătea puternic, pe când stătea în faţa biroului preotului comunităţii din St. Clement. Deşi nu se afla prima oară aici, de fapt, de cele mai multe ori se simţea bine în aceste încăperi, care semănau atât de mult cu încăperile

oficiale ale tatălui ei. În plus, reverendul Thorne era un vechi prieten al defunctului reverend Davemport. În urmă cu un an, o ajutase pe Helen să obţină slujba la? familia Greenwood şi chiar oferise fraţilor ei timp de câteva săptămâni găzduire în cadrul familiei sale, până când mai întâi Simon, apoi John găsiseră camere prin asociaţia studenţească. Băieţii plecaseră încântaţi, dar Helen nu era la fel de entuziasmată de această schimbare. Pe când Thorne şi soţia lui nu numai că le dăduseră cazare gratuită, dar îi şi supravegheaseră puţin, găzduirea în casele destinate studenţilor costa bani şi le dădea studenţilor posibilitatea de a se distra, ceea ce nu era tocmai în favoarea educaţiei şi formării lor.

Helen se plânsese adesea reverendului de aceste lucruri. Îşi petrecea aproape fiecare după-amiază liberă în casa familiei Thorne.

Cu ocazia vizitei de astăzi nu se aştepta la un ceai relaxant cu reverendul Thorne şi familia sa, iar din încăperile oficiale nu răsună puternicul şi veselul strigăt: „Intră cu Dumnezeu!”, cuvinte cu care reverendul obişnuia să-şi salute oiţele. În schimb, după ce Helen reuşi să-şi învingă sfiala şi să bată la uşă, răsună din birou o voce de femeie, obişnuită să comande. În încăperile reverendului rezida astăzi lady

Juliana Brennan, soţia unui locotenent ieşit la pensie, care făcuse parte din comandamentul lui William Hobson, fost membru fondator al comunităţii anglicane Christchurch şi, mai nou, chiar şi stâlp de bază a societăţii londoneze. Doamna răspunsese la scrisoarea lui Helen şi fixase această dată pentru o întâlnire în încăperile

oficiale. Dorea neapărat să cunoască personal femeile „cinstite, pricepute la gospodărie şi în creşterea copiilor”, înainte de a le netezi drumul spre „membrii cu renume bun şi situaţie bună” din colonia Christchurch. Din fericire era flexibilă. Helen nu avea decât din două în două săptămâni o după-amiază liberă şi nu dorea să o roage pe doamna Greenwood să-i dea o după-amiază în plus liber. Dar lady Brennan se declarase imediat de acord cu propunerea lui Helen de a se întâlni în această după-amiază de vineri.

O pofti pe tânăra femeie înăuntru şi o privi cu plăcere pe Helen, care, de cum intrase, făcuse o plecăciune plină de stimă.

— Lasă asta, fetiţo, nu sunt regina! observă ea totuşi cu voce rece, ceea ce o făcu pe Helen să roşească.

Ea remarcă asemănările dinte severa regină Victoria şi mai degrabă rotofeia lady Brennan, îmbrăcată tot în straie închise la culoare. Amândouă păreau să zâmbească doar în cazuri de excepţie şi să privească viaţa doar ca pe o povară hărăzită de Dumnezeu, sub care trebuiau să sufere cât mai vizibil. Helen îşi dădu silinţa să fie la fel de severă şi lipsită de expresie. Verificase în oglindă dacă pe drumul parcurs prin vânt şi ploaie pe străzile londoneze nu s-a desprins vreo şuviţă cât de mică din părul prins într-un coc strâns. Cea mai mare parte a coafurii severe era oricum acoperită de pălăria simplă, închisă la culoare, care o apărase cât de cât de ploaie şi care acum era pătrunsă total de apă. Măcar haina tot atât de udă o putuse preda în anticameră. Dedesubt purta o fustă albastră din postav şi o bluză de culoare

deschisă, cu volane, grijuliu apretată. Helen voia neapărat să lase o impresie bună, pe cât posibil distinsă. În niciun caz lady Brennan nu trebuia să o considere o aventurieră superficială.

— Vreţi deci să emigraţi? o întrebă doamna direct. Fiica unui preot, aflată într-o slujbă bună, după cum văd. Ce vă atrage spre ţinuturile de peste ocean?

Helen medită atent la răspuns.

— Nu mă atrage aventura, milady răspunse ea. Sunt mulţumită cu slujba mea şi stăpânii se poartă frumos cu mine. Dar văd zi de zi fericirea în familia lor şi inima mea arde de dor să stea ea însăşi în centrul unei asemenea comunităţi pline de iubire.

Spera ca răspunsul să nu i se pară doamnei prea exagerat. Helen era să izbucnească în râs când îşi pregătise aceste propoziţii. Familia Greenwood nu era tocmai un exemplu al armoniei – şi ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Helen, era un vlăstar ca William.

Dar doamna Brennan păru destul de impresionată de răspunsul lui Helen.

— Nu vedeţi aici, în patrie, şanse pentru aşa ceva? se interesă ea.

Credeţi că nu veţi găsi un soţ, care să corespundă cerinţelor dumneavoastră?

— Nu ştiu, dacă cerinţele mele sunt prea mari, răspunse Helen precaută. De fapt plănuise să pună mai târziu nişte întrebări referitoare la „membrii cu bun renume, bine situaţi” ai comunităţii din Christchurch. Dar dota mea este, desigur, foarte mică. Pot pune doar foarte puţin deoparte, milady. Până acum mi-am ajutat fraţii să

studieze, nu prea rămânea mai nimic. Apoi am douăzeci şi şapte de ani. Nu îmi mai rămâne mult timp pentru căutarea unui soţ.

— Fraţii dumneavoastră nu mai au nevoie de sprijin? dori să ştie lady Brennan.

Era vizibil că voia să vadă dacă Helen prin emigrare încerca să scape de obligaţiile familiale. În această privinţă, lady Brennan nu greşea cu totul. Helen se săturase să îi finanţeze pe fraţii ei.

— Fraţii mei îşi încheie în curând studiile, susţinu ea. Nici nu era o minciună: dacă Simon mai pica încă o dată, era dat afară din universitate şi nici situaţia lui John nu era mai bună. Dar nu văd nicio şansă ca ei să poată să-mi asigure mai târziu dota. Niciun referent din domeniul jurisprudenţei, niciun medic asistent nu câştigă mulţi bani.

Lady Brennan aprobă.

— Nu o să vă lipsească familia? întrebă ea posac.

— Familia mea va fi compusă din soţul, şi, dacă va voi Domnul, din copiii noştri, declară Helen cu fermitate. Doresc să fiu alături de soţul meu la construirea casei sale pe meleagurile acelea străine. Nu voi avea timp să plâng după vechea patrie.

— Păreţi foarte hotărâtă! remarcă lady Brennan.

— Sper ca Dumnezeu să-mi călăuzească paşii, răspunse Helen şi îşi plecă cu umilinţă capul.

Întrebările referitoare la bărbaţi vor mai trebui să aştepte. Cel mai important lucru acum era ca acest balaur îmbrăcat în dantelă neagră să o ajute. Dacă domnii din Christchurch erau tot aşa de sever verificaţi ca femeile aici, nu se putea

strecura nicio greşeală. Acum lady Brennan se arătă mai deschisă şi povesti câte ceva despre comunitatea din Christchurch:

— Este o colonie pe cale de dezvoltare, întemeiată de colonişti aleşi, verificaţi de Biserica din Anglia. În cel mai scurt timp, localitatea va deveni sediu episcopal. Se plănuieşte ridicarea unei catedrale şi a unei universităţi. Nu vă va lipsi nimic, doamna mea. Chiar şi străzile au fost numite după episcopatele englezeşti.

— Iar râul care străbate oraşul se numeşte Avon, ca acela din oraşul de baştină a lui Shakespeare adăugă Helen.

În ultimele zile se ocupase intensiv de toată literatura despre Noua Zeelandă pe care o putuse găsi şi îşi atrăsese chiar furia doamnei Greenwood: William se plictisise de moarte în London Library când Helen îi explicase băiatului cum trebuie să se descurce în această bibliotecă imensă. George trebuie să se fi prins că nu acesta era motivul real al vizitării acestei biblioteci, dar nu a deconspirat-o pe Helen, ba chiar s-a oferit ieri să ducă înapoi, în timpul lui liber, cărţile împrumutate de ea.

— Foarte adevărat confirmă lady Brennan satisfăcută. Ar trebui să vedeţi Avonul într-o după-amiază de vară, când oamenii stau pe maluri şi privesc la regatele conduse de vâslaşi. Atunci te simţi ca în buna, bătrâna Anglie…

Pe Helen o liniştiră aceste povestiri. Era ferm hotărâtă să pornească în această aventură, dar aceasta nu însemna că în pieptul ei se aprinsese adevăratul spirit de pionierat. Spera să găsească o gospodărie prietenoasă, orăşenească, un cerc de

prieteni aleşi – totul ceva mai redus şi mai puţin pompos ca la familia Greenwood, dar totuşi ceva cu care era obişnuită. Poate că acel „bărbat cu renume bun” era un slujbaş al Coroanei sau un mic negustor. Helen era gata să-i ofere oricui o şansă.

Dar când părăsi biroul cu scrisoarea şi adresa unui anume Howard O’Keefe, fermier în Haldon, Canterbury, Christchurch, era totuşi într-o oarecare măsură nesigură. Nu trăise niciodată la ţară; experienţele ei se limitau la vacanţe petrecute cu familia Greenwood în Cornwall. Vizitaseră acolo o familie prietenă şi totul se petrecuse la modul cel mai civilizat. Este drept că despre casa de la ţară a domnului Mortimer nu vorbise nimeni ca despre o „gospodărie ţărănească” şi domnul Mortimer nu se numise „gospodar”, dar…

„Fermier gentilom” îşi aduse aminte în cele din urmă Helen şi se simţi imediat ceva mai bine. Da, aşa vorbise despre sine cunoştinţa aceea a familiei Greenwood. Iar acest lucru i se potriveşte, desigur, şi lui Howard O’Keefe. Helen nu-şi putea imagina, ca un ţăran simplu, chiar cu situaţie materială bună, să fie considerat un membru al înaltei societăţi din Christchurch.

Helen ar fi dorit să citească pe loc scrisoarea lui O’Keefe, dar se sili să aibă răbdare. În niciun caz nu putea să deschidă scrisoarea în anticamera reverendului, iar pe stradă s-ar fi udat. Aşadar îşi purtă comoara neatinsă până acasă şi se bucură deocamdată de scrisul clar, citeţ, de pe plic. Nu, acesta nu era în niciun caz scrisul unui ţăran fără educaţie! Helen se gândi că poate ar fi cazul să ia

o birjă pe drumul de întoarcere la familia Greenwood, dar nu găsi niciuna; în cele din urmă, îşi spuse că nici nu mai merită. Astfel se făcu târziu şi timpul îi permitea doar să-şi scoată pălăria şi paltonul înainte de a se servi cina. Cu preţioasa scrisoare în buzunar, Helen se grăbi la masă şi încercă să ignore privirile curioase ale lui George. Băiatul ştia să pună lucrurile cap la cap! Avea cu siguranţă o bănuială despre felul în care îşi petrecuse Helen după-amiaza.

În schimb, doamna Greenwood nu bănuia nimic şi nu puse alte întrebări când Helen povesti despre vizita făcută la preot.

— O da, va trebui să-i fac săptămâna viitoare o vizită reverendului, spuse distrată doamna Greenwood. Din cauza copiilor orfani, aleşi pentru Christchurch. Comitetul nostru a ales şase fete, dar reverendul este de părere că jumătate din ele sunt prea tinere pentru a fi lăsate să călătorească singure. Nu am nimic cu reverendul, dar câteodată este rupt de lume! Nu îşi face socoteala cât costă întreţinerea copiilor aici, pe când dincolo şi-ar putea face norocul…

Helen nu comentă vorbele doamnei Greenwood şi nici domnul Greenwood nu păru să aibă chef de ceartă. Probabil că savura atmosfera paşnică de la masă, care se datora cu siguranţă faptului că William era straşnic de obosit. Deoarece lecţiile fuseseră suspendate şi bona se scuzase invocând alte necesităţi, îi revenise celei mai tinere slujnice obligaţia de a se juca cu el în grădină. În timpul jocului cu mingea, făptura aceasta micuţă şi sprintenă îl făcu să transpire serios, dar, înţeleaptă, îl lăsă să câştige la finele jocului. Deci

acum era liniştit şi mulţumit.

Şi Helen se scuză, invocând oboseala, pentru a scăpa de taifasul care urma după cină. De cele mai multe ori, din amabilitate, mai petrecea o jumătate de oră cu familia Greenwood în faţa şemineului, lucrând la gherghef, pe când doamna Greenwood povestea despre nesfârşitele şedinţe de comitet. Dar astăzi se retrase imediat şi încă pe drumul spre camera ei căuta să scoată scrisoarea din geantă. În cele din urmă, se aşează solemn în balansoarul ei propriu, singura mobilă din casa părintească, pe care o adusese cu sine la Londra, şi despături scrisoarea.

Deja după citirea primelor cuvinte, Helen simţi cum, pornind de Iu inimă, o năpădeşte căldura.

Mult stimată doamnă,

Abia îndrăznesc să vă adresez aceste cuvinte, atât de neverosimil pare pentru mine faptul că mi s-a permis să vă trezesc interesul. Drumul pe care l-am ales în acest scop, este desigur neconvenţional, dar trăiesc într-o ţară încă tânără, în care apreciem vechile obiceiuri, dar trebuie să găsim soluţii noi şi ieşite din comun, atunci când inima este frământată de o problemă. În cazul meu este vorba de o singurătate profund resimţită şi de un dor care adesea nu mă lasă să dorm. Ce-i drept, locuiesc într-o casă confortabilă, dar ceea ce lipseşte este căldura care poate fi creată doar de mâna unei femei. Ţinutul ce mă înconjoară este de o frumuseţe şi o întindere nesfârşită, dar pare să lipsească miezul, care ar aduce lumină şi dragoste în viaţa mea. Pe scurt, visez să găsesc un om care să împartă cu mine această existenţă,

care să împartă cu mine succesul construirii acestei ferme, dar care să fie gata să mă ajute să suport eşecurile. Da, îmi este dor de o femeie, care ar fi gata să îşi lege soarta de a mea. Aţi putea oare să fiţi Dumneavoastră această femeie? Mă rog lui Dumnezeu pentru o fiinţă feminină drăgăstoasă, a cărei inimă să fie îmbunată de cuvintele mele. Dar desigur că vreţi să ştiţi mai multe despre mine, nu doar să aruncaţi o privire asupra gândurilor şi dorinţelor mele. Deci, numele meu este Howard O'Keefe şi după cum arată numele, am rădăcini irlandeze. Dar a trecut multă vreme de atunci. Abia pot număra anii de când cutreier, departe de patrie, această lume adesea potrivnică. Nu sunt un flăcău lipsit de experienţă, draga mea. Am trăit şi am suferit multe. Dar am găsit acum aici, în Canterbury Plains, la poalele Alpilor Neozeelandezi, o patrie. Ferma mea este mică, dar creşterea oilor are viitor în această ţară şi sunt sigur că pot întreţine o familie. Femeia de lângă mine ar trebui să fie înţeleaptă şi inimoasă, iscusită în treburile gospodăriei şi dispusă să ne crească copiii după principiile creştine. O voi sprijini după cea mai bună ştiinţă şi din toate puterile unei inimi iubitoare de soţ.

S-ar putea oare, stimată cititoare a acestor rânduri, să împărtăşiţi aceste dorinţe şi doruri? Atunci scrieţi-mi! Voi sorbi fiecare din cuvintele Dumneavoastră precum apa în deşert şi chiar şi pentru dispoziţia de a fi citit cuvintele mele vă voi păstra un loc în inima mea.

Al Dumneavoastră prea supus,

Howard O'Keefe

După citirea scrisorii, Helen avu ochii plini de lacrimi. Cât de minunat putea să scrie acest bărbat! Cât de exact putea să exprime ceea ce ades mişca şi sufletul lui Helen! îi lipsea şi ei acest centru al vieţii. Şi ea dorea să se simtă undeva acasă, să aibă o familie proprie şi un cămin pe care să nu trebuiască să-l administreze pentru alţii, ci pe care să-l formeze după propria voinţă. E drept că nu se gândise la o fermă, mai degrabă la o gospodărie la oraş. Dar trebuie să accepţi mici compromisuri, mai ales atunci când accepţi să porneşti într-o asemenea aventură. Iar în casa de la ţară a familiei Mortimer se simţise foarte bine. Era chiar drăguţ când doamna Mortimer venea dimineaţa râzând în salon, aducând un coşuleţ cu ouă proaspete şi un buchet de flori din grădină. Helen, care de obicei se scula devreme, o ajuta să pună masa pentru micul dejun şi savura untul proaspăt şi laptele cu smântână, provenite de la vacile proprii ale familiei Mortimer. Domnul Mortimer, la rândul lui, făcuse o bună impresie când se întorsese de la călăritul de dimineaţă peste câmpuri, proaspăt şi înfometat din cauza aerului rece, bronzat de soare. Astfel, plin de viaţă şi atractiv, şi-l închipuia Helen şi pe Howard al ei. Howard al ei! Cum suna! Cum se simţea! Helen aproape că dansa prin cămăruţa ei. Oare va putea să-şi ia şi balansoarul în noua patrie? Ar fi incitant să povestească într-o zi copiilor ei despre această clipă în care vorbele tatălui lor ajunseseră pentru prima dată la Helen şi o impresionaseră imediat profund…

Mult stimate domnule O'Keefe,

Am citit astăzi, plină de bucurie şi de căldură sufletească, rândurile Dumneavoastră. Şi eu am păşit ezitând pe acest drum al cunoaşterii către Dumneavoastră, dar Dumnezeu ştie de ce apropie doi oameni care trăiesc în lumi atât de depărtate. Citind scrisoarea Dumneavoastră, mi se părea că milele care ne despart se topesc tot mai repede. Se poate oare să ne fi întâlnit de nenumărate ori în visele noastre? Sau sunt doar experienţe şi dorinţe comune, care ne fac să părem apropiaţi? Nici eu nu mai sunt o fetiţă; după moartea mamei mele am fost silită de timpuriu să preiau responsabilităţi. Astfel sunt obişnuită cu conducerea unei mari gospodării. Mi-am crescut fraţii şi astăzi sunt educatoare, angajată într-o casă din Londra. Acest lucru îmi ocupă multe ore ale zilei, dar noaptea simt un gol în inimă. Trăiesc într-o gospodărie plină de activitate, într-un oraş zgomotos şi intens populat, şi mă simţeam cu toate acestea condamnată la singurătate, până când a ajuns chemarea Dumneavoastră de peste mări. Încă sunt nesigură dacă să-i dau curs sau nu. Aş vrea să ştiu mai multe despre această ţară şi despre ferma Dumneavoastră, mai ales însă despre Dumneavoastră, Howard O'Keefe! Aş fi fericită dacă am putea să continuăm această corespondenţă. Dacă şi Dumneavoastră aţi simţi că aţi găsit în mine un suflet înrudit. Dacă şi Dumneavoastră, la citirea rândurilor mele, aţi simţi un val de căldură şi de ocrotire, pe care aş dori să-l transmit unui soţ iubitor, şi, dacă Dumnezeu o vrea, unui cârd de copii straşnici în tânăra Dumneavoastră ţară!

Deocamdată rămân a Dumneavoastră plină de încredere,

Helen Davemport

Helen dusese în dimineaţa zilei următoare scrisoarea la poştă şi în pofida faptului că ştia că trebuie să aştepte, deja după câteva zile inima îi bătea mai repede, de fiecare dată când vedea poştaşul în faţa casei. Abia putea aştepta să încheie lecţiile de dimineaţa şi să se grăbească în salon, unde stăpâna casei distribuia scrisorile membrilor familiei şi lui Helen.

— Nu trebuie să vă agitaţi aşa de tare, nu se poate să fi scris deja! remarcă George într-una din dimineţi, trei săptămâni mai târziu, când, cu faţa înroşită şi cu mişcări nesigure, Helen închise repede cărţile, după ce-l zărise pe poştaş prin geamul de la camera de studiu.

Un vas navighează trei luni până în Noua Zeelandă. Asta înseamnă pentru poştă trei luni dus, trei luni întors. În cazul în care destinatarul răspunde imediat şi vasul se întoarce direct. Vedeţi, poate dura o jumătate de an, până auziţi de el.

Şase luni? Helen ar fi putut să facă singură acest calcul; dar acum era chiar speriată. Având în vedere aceste intervale, cât timp va dura, până va ajunge la o înţelegere cu domnul O'Keefe? Şi de unde ştia George…?

— Cum ai ajuns să vorbeşti de Noua Zeelandă, George? Şi cine este „el"? se interesă ea severă. Câteodată eşti impertinent! O să-ţi dau o lucrare de pedeapsă, care să te ocupe îndeajuns.

George râse strengăreşte.

— Poate vă citesc gândurile! răspunse el obraznic. În orice caz îmi dau silinţa să o fac. Dar unele lucruri îmi rămân totuşi ascunse. Oh, tare aş vrea să ştiu cine este „el”! Un ofiţer al Majestăţii Sale în divizia Wellington? Sau un baron al oilor din insula de sud? Cel mai bine ar fi un negustor din Christchurch sau Dunedin. Atunci, aţi fi sub ochii tatălui meu, iar eu aş şti totdeauna cum vă merge. Dar desigur că nu ar trebui să fiu curios, în niciun caz în situaţii atât de romantice. Deci daţi-mi lucrarea de pedeapsă. O să mă dedic ei cu smerenie şi o să pocnesc din bici, ca să scrie şi William. Atunci veţi avea timp să ieşiţi şi să vedeţi de poştă.

Helen se făcu roşie ca focul. Dar trebuia să rămână calmă.

— Fantezia ta este debordantă! remarcă ea. Aştept doar o scrisoare din Liverpool. S-a îmbolnăvit o mătuşă…

George se hlizi.

— Transmiteţi-i cele mai bune urări de sănătate! spuse el scorţos.

Într-adevăr, răspunsul lui O’Keefe se lăsă aşteptat timp de trei luni de la întâlnirea cu lady Brennan, iar Helen era deja cât pe ce să-şi piardă speranţa. În schimb, îi parveni o ştire de la reverendul Thorne. O invită pe Helen să vină cu ocazia următoarei după-amiezi libere la ceai. Ar avea, după cum îi transmise lui Helen, lucruri importante de discutat.

Helen nu se aştepta la nimic bun. Probabil că era vorba de John sau de Simon. Cine ştie ce făcuseră iar! Poate că răbdarea decanului lor

ajunsese într-adevăr la limită. Helen se întrebă ce vor face fraţii ei dacă într-adevăr vor fi daţi afară din facultate. Niciunul dintre ei nu făcuse munci fizice. Deci putea fi vorba doar de o slujbă la birou, la început probabil doar de om de serviciu la birou. Or acest lucru l-ar privi amândoi ca fiind sub demnitatea lor. Helen ar fi dorit din nou să fie cât mai departe. De ce nu-i scria acest Howard? Şi de ce erau navele atât de încete, că doar existau deja vapoare şi navigaţia nu mai era la cheremul vânturilor!

Reverendul şi soţia sa o primiră pe Helen, ca întotdeauna, cu multă bucurie. Era o zi de primăvară caldă, minunată şi doamna Thorne pusese masa pentru ceai în grădină. Helen inspiră adânc mirosul florilor şi savură tăcerea. Faţă de grădina reverendului, parcul familiei Greenwood era mult mai mare şi amenajat cu stil, dar acolo nu avea aproape nicio clipă de linişte.

Cu familia Thorne însă se putea tăcea. Cei trei îşi savurară degajaţi ceaiul şi sendvişurile cu castraveţi ale doamnei Thorne precum şi tartele pregătite în casă. Dar apoi reverendul atacă problema.

— Helen, vreau să vorbesc deschis. Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău. Fără îndoială că totul va fi tratat aici confidenţial, mai ales discuţiile între lady Brennan şi tinerele ei… vizitatoare. Dar desigur că Linda şi cu mine ştim despre ce este vorba. Şi ar fi trebuit să fim orbi să nu vedem vizita Dumneavoastră la lady Brennan.

Helen făcu feţe feţe. Despre asta voia deci să vorbească reverendul. Era desigur de părere că, dacă îşi părăsea familia şi renunţa la existenţa ei

pentru a se aventura în necunoscut, făcea de ruşine memoria tatălui ei.

— Eu…

— Helen, noi nu suntem paznicii conştiinţei dumneavoastră, îi spuse plină de prietenie doamna Thorne şi îi puse mâna liniştitor pe braţ. Pot să înţeleg foarte bine ce o determină pe o tânără la acest pas şi nicidecum nu respingem angajamentul lui lady Brennan. Altfel, reverendul nu i-ar fi pus la dispoziţie încăperile oficiale.

Helen se linişti puţin. Deci nu va urma o dojană! Dar ce voia familia Thorne de la ea?

Aproape ezitând, reverendul luă din nou cuvântul.

— Ştiu că următoarea mea întrebare este de o indiscreţie ruşinoasă şi abia îndrăznesc să o pun. Deci, Helen, a avut vreun rezultat solicitarea Dumneavoastră la lady Brennan?

Helen îşi muşcă buzele. Pentru Dumnezeu, de ce voia reverendul să ştie acest lucru? Ştia oare ceva despre Howard O'Keefe, ceva ce trebuia să-i comunice şi ei? Oare – Doamne apără – căzuse victimă unui impostor? Nu ar putea supravieţui unei asemenea ruşini!

— Am răspuns la o scrisoare răspunse ea rigid. Nu s-a întâmplat nimic altceva.

Reverendul socoti repede timpul scurs de la apariţia anunţului.

— Desigur, Helen, ar fi fost imposibil. Pe de o parte ar fi trebuit să fie vânturi mai mult decât prielnice pentru drumul încolo, pe de altă parte tânărul ar fi trebuit să aştepte practic la chei vasul şi să dea următorului căpitan scrisoarea sa. Drumul normal al poştei este mult mai încet,

credeţi-mă. Sunt într-un schimb permanent de scrisori cu un confrate din Dunedin.

— Dar… dar dacă ştiţi acest lucru, ce doriţi de la mine? răbufni Helen. Dacă va rezulta într-adevăr ceva între mine şi domnul O'Keefe va dura un an ori şi mai mult. Deocamdată…

— Ne-am gândit să accelerăm puţin lucrurile, puse lucrurile la punct doamna Thorne, jumătatea cu mult mai mult simţ practic. Ceea ce voia de fapt să întrebe reverendul… a reuşit să vă impresioneze scrisoarea domnului O'Keefe? Puteţi realmente să vă imaginaţi ca de dragul acestui bărbat să întreprindeţi o asemenea călătorie şi să tăiaţi în urma dumneavoastră toate punţile?

Helen ridică din umeri.

— Scrisoarea era minunată, recunoscu ea şi nu se putu abţine să nu zâmbească. O tot recitesc, în fiecare noapte. Ei da, şi îmi pot imagina să încep o nouă viaţă în ţinutul de peste mări. Este singura mea şansă să am o familie. Şi sper din tot sufletul că Dumnezeu mă va călăuzi… că El a fost cel care m-a făcut să citesc acest anunţ… că a făcut să-mi parvină tocmai această scrisoare şi nu alta.

Doamna Thorne încuviinţă din cap.

— Poate că Dumnezeu diriguieşte lucrurile într-adevăr în sensul celor dorite de dumneata, copilă, spuse ea blând. Soţul meu ar vrea să vă facă o propunere.

Când după o oră părăsi familia Thorne şi se îndreptă spre familia Greenwood, Helen nu ştia dacă să danseze de bucurie sau să-şi strângă umerii de teama propriului curaj. În adâncul ei clocotea de emoţie, fiindcă un lucru era acum sigur: nu mai putea da înapoi. În aproximativ opt

săptămâni pleca vasul ei spre Noua Zeelandă.

— Este vorba de orfanele, pe care doamna Greenwood şi comitetul ei vor să le trimită neapărat peste mări. Helen îşi amintea cuvânt cu cuvânt explicaţiile reverendului Thorne. Sunt încă pe jumătate copii – cea mai mare are treisprezece ani, cea mai mică unsprezece. Fetele deja sunt pe jumătate moarte de frică, doar dacă se gândeau să-şi ia o slujbă aici, la Londra. Ori acum urmează să fie trimise în Noua Zeelandă, la nişte oameni total necunoscuţi! Şi apoi băieţii de la orfelinat nu au avut nimic mai bun de lucru decât să le tachineze. Vorbesc toată ziua despre scufundări de vapoare şi despre piraţii care răpesc copii. Cea mai mică este ferm convinsă că în viitorul apropiat va sfârşi în stomacul unor canibali şi cea mai mare îşi face gânduri că s-ar putea să fie vândută în Orient pentru a deveni întreţinuta unui sultan.

Helen râse, dar familia Thorne rămase serioasă.

— Şi nouă ni se pare caraghios, dar fetele cred aceste lucruri, spuse doamna Thorne cu un oftat. Dincolo de faptul că drumul cu vaporul nu este deloc lipsit de primejdii. Ruta spre Noua Zeelandă este parcursă în continuare doar de vase cu pânze, fiindcă drumul este prea lung pentru vapoare. Deci navigarea depinde de vânturile prielnice şi pot apărea revolte, poate izbucni focul, epidemii… Pot foarte bine să înţeleg faptul că aceşti copii se tem. Cu fiecare zi cu care se apropie plecarea, se accentuează această isterie. Cea mai mare a cerut ca înainte de plecare să i se facă ultima împărtăşanie. Doamnele din Comitet nu ştiu de aceste lucruri. Ele nici nu ştiu ce le fac copiilor. Dar eu ştiu, şi acest lucru îmi

împovărează conştiinţa.

Reverendul încuviinţă din cap.

— Conştiinţa mea de asemenea. De aceea le-am dat doamnelor un ultimatum. Căminul este de facto în proprietatea comunităţii, ceea ce înseamnă că nominal eu sunt preşedintele. Doamnelor le trebuie deci aprobarea mea pentru a putea trimite copiii. Această aprobare am condiţionat-o de trimiterea unei persoane, care să supravegheze copiii. Iar aici sunteţi Dumneavoastră implicată, Helen. Am propus doamnelor ca una din tinerele care doresc să se mărite şi care au fost solicitate de Christchurch să călătorească pe spezele comunităţii. Respectiva tânără doamnă preia în schimb îngrijirea fetelor. A fost făcută deja o donaţie, astfel că suma este asigurată.

Doamna Thorne şi reverendul o priviră pe Helen, aşteptându-i consimţământul. Helen se gândi la domnul Greenwood, care avusese cu câteva săptămâni în urmă o asemenea idee şi se întrebă, oare cine a fost donatorul. Dar în cele din urmă acest lucru nu avea nicio importanţă. Alte întrebări i se păreau mult mai presante!

— Deci ar urma să fiu eu această însoţitoare? întrebă ea nedecisă. Dar eu… după cum am spus, nu am auzit încă nimic din partea domnului O'Keefe…

— Aşa stau şi celelalte solicitante, Helen, remarcă doamna Thorne. Iar apoi aproape toate sunt foarte tinere, abia dacă sunt mai mari decât fetele de la orfelinat. Doar una din ele mai are ceva experienţă cu copiii, cea care, chipurile, lucrează ca bonă. Dar mă întreb care familie bună

ar angaja o bonă de nici douăzeci de ani! Fetele acestea mi se par a fi oricum mai degrabă de… o reputaţie îndoielnică. Nici lady Brennan nu este convinsă că va da binecuvântarea ei tuturor solicitantelor. Dumneavoastră însă sunteţi o personalitate puternică. Nu am niciun fel de îndoieli să vă încredinţez copiii. Riscul este minor. Chiar dacă nu se ajunge la cununie – o tânără cu calificările Dumneavoastră va găsi imediat o nouă slujbă.

— Aţi fi cazată la început la confratele meu, la Christchurch, declară reverendul Thorne. Sunt sigur că vă poate ajuta să găsiţi o slujbă într-o casă bună, în cazul în care domnul O'Keefe s-ar dovedi a nu fi… un gentleman, după cum pare acum. Doar trebuie să vă hotărâţi, Helen. Vreţi realmente să părăsiţi Anglia, sau ideea cu emigrarea a fost doar rodul fanteziei dumneavoastră? Dacă spuneţi acum da, plecaţi de la Londra la Christchurch la data de 18 iulie cu vasul *Dublin.* Dacă nu… atunci această discuţie nu a avut niciodată loc.

Helen trase adânc aer în piept.

— Da, spuse ea.

4

La neobişnuita cerere în căsătorie a lui Gerald Warden, Gwyneira nu reacţionă nici pe jumătate atât de îngrozită după cum se temuse tatăl ei. După ce, doar în urma unei aluzii de a o mărita în Noua Zeelandă, mama şi sora ei reacţionară prin atacuri de isterie, nefiind sigure care din rele ar fi mai mare, mezalianţa cu burghezul Lucas Warden

sau exilul în sălbăticie – lordul Silkham se aşteptase la lacrimi, şi vaiete şi din partea Gwyneirei. Fata păru mai degrabă înveselită când lordul Terence i se confesă în legătură cu fatalul joc de cărţi.

— Desigur, nu trebuie să te duci! atenuă el imediat. Aşa ceva este contrar tuturor bunelor obiceiuri. Dar i-am promis domnului Warden, să amintesc măcar propunerea lui…

— Ei, ei, tată! îi reproşă Gwyneira şi îl ameninţă cu degetul, râzând. Datoriile la joc sunt datorii de onoare! Aici nu poţi scăpa aşa uşor. Ar trebui măcar să-i propui în schimb valoarea mea în aur – sau încă câteva oi. Pe acelea poate le ia mai cu drag. Încearcă măcar!

— Gwyneira, trebuie să iei în serios aceste lucruri! o apostrofă tatăl ei. Este de la sine înţeles că am încercat deja să îl fac pe om să renunţe…

— Într-adevăr? întrebă Gwyneira curioasă. Cât i-ai oferit?

Lordul Terence scrâşni din dinţi. Era un obicei urât, ştia acest lucru, dar Gwyneira îl făcu din nou să dispere.

— Desigur, nu am oferit nimic. Am apelat la înţelegerea şi simţul de onoare a lui Warden. Dar se pare că aceste calităţi nu sunt prea pregnante la el…

Silkham se foi vizibil stânjenit.

— Deci vrei să mă măriţi fără niciun fel de scrupule cu fiul unui ticălos! constată Gwyneira amuzată. Dar serios, tată: Ce ar trebui să fac după părerea ta? Să refuz cererea? Să o accept fără tragere de inimă? Să fiu demnă sau umilă? Să plâng sau să ţip? Poate aş putea să fug! Ar fi cea

mai onorabilă soluţie. Dacă dispar în noapte şi ceaţă, ai scăpat!

Ochii Gwyneirei aruncară fulgere la ideea unei asemenea aventuri. Şi mai bine decât fuga de una singură ar fi fost dacă ar fi sedus-o cineva…

Silkham strânse pumnii.

— Gwyneira, nici eu nu ştiu ce e de făcut! Desigur că mi-ar fi penibil dacă ai refuza. Dar îmi este tot atât de penibil dacă te simţi doar obligată. Şi nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ai fi dincolo nefericită. De aceea te rog… ei da, poate poţi să… cum să spun, să reflectezi cu bunăvoinţă asupra cererii?

Gwyneira ridică din umeri.

— Bine. Atunci să examinăm. Dar pentru asta ar trebui să-l aducem încoace pe prezumtivul meu socru, nu-i aşa? Şi poate şi pe mama… sau mai bine nu, nervii ei nu rezistă la aşa ceva. Pe mama o lămurim mai târziu. Deci, unde este domnul Warden?

Gerald Warden aşteptase într-o încăpere alăturată. După opinia sa, evenimentele, care se petreceau în acea zi în casa Silkham erau destul de distractive. Lady Sarah şi lady Diana ceruseră deja în total de şase ori sticluţele cu săruri; apoi se plângeau cu schimbul de o nelinişte nervoasă şi de sleială. Cameristele nu mai reuşeau să facă faţă emoţiilor. Pe moment, lady Silkham, ţinând o pungă cu gheaţă pe frunte, se odihnea în salon, iar lady Riddleworth, în camera de oaspeţi, îl implora pe soţul ei să facă ceva pentru a o salva pe Gwyneira, chiar dacă ar fi să-l provoace pe Warden la duel. În mod firesc, colonelul nu înclina spre o asemenea soluţie. Doar că îl tratã pe

neozeelandez cu dispreţ şi păru să nu dorească nimic cu mai multă ardoare decât să părăsească cât se poate de repede casa socrului său.

La rândul ei, Gwyneira, după toate aparenţele, tratã situaţia cu detaşare. Era vizibil că Silkham refuzase să-l invite pe Warden la prima discuţie pe care o purta cu fiica sa, dar o ieşire plină de temperament a fetei ar fi putut fi auzită şi în încăperea alăturată. Când Warden fu invitat în camera bărbaţilor, o găsi pe Gwyneira fără nicio urmă de lacrimi, dar cu obrajii arzând. Se aşteptase tocmai la aşa ceva: pentru Gwyneira, cererea lui era neaşteptată, dar desigur că nu i se împotrivea. Încordată, ea îşi îndreptă privirea ochilor de un albastru fascinant spre bărbatul care o ceruse în acest mod neobişnuit în căsătorie.

— Există o imagine sau aşa ceva?

Gwyneira nu se opri la discuţii preliminare, ci merse direct la subiect. Warden o găsi la fel de fascinantă ca şi în ziua precedentă. Fusta ei albastră, simplă, îi sublinia silueta suplă, bluza cu volane o făcea să pară mai adultă, dar de data aceasta nu se chinuise cu prinderea superbei ei coame roşii. Camerista legase cu o panglică albastră de catifea două şuviţe la ceafă, pentru a lăsa liberă faţa. În rest, părul cădea buclat şi liber pe spate.

— O imagine? întrebă Gerald Warden uimit. Ei da… desene cu aşezarea fermei… Aş avea un desen, fiindcă doream să discut nişte detalii ale casei cu un arhitect englez…

Gwyneira râse. Nu se arătă deloc cutremurată sau măcar înfricoşată.

— Nu la casă m-am gândit, domnule Warden! La

fiul dumneavoastră! La… Lucas. Nu aveţi un dagherotip sau o fotografie?

Gerald Warden scutură din cap.

— Îmi pare rău, doamnă. Dar Lucas vă va plăcea. Fosta mea soţie a fost o frumuseţe şi toată lumea spune că Lucas îi seamănă leit. Este înalt, mai înalt ca mine, dar suplu. Are părul blond cenuşiu, ochi fumurii… şi este foarte bine crescut, lady Gwyneira! M-a costat o avere, pedagogi particulari din Anglia, unul după altul… Câteodată mă gândesc că am exagerat puţin… Deh. Lucas este… în orice caz, societatea este încântată de el. Vă va plăcea şi Kiward Station, Gwyneira! Casa este construită după modele englezeşti. Nu obişnuitele cabane de lemn, nu, o casă boierească, construită din gresie. Totul de cea mai bună calitate! Mobila o aduc din Londra, de la cele mai bune tâmplării. Pentru a nu greşi cu nimic, am angajat special un decorator care să facă alegerea mobilelor. Nu vă va lipsi nimic, milady! Desigur că personalul nu este atât de bine educat cum este camerista dumneavoastră de aici, dar maorii noştri sunt binevoitori şi gata să înveţe. Putem să amenajăm şi o grădină de trandafiri, dacă doriţi…

Se opri, când o văzu pe Gwyneira strâmbându-se. Grădina de trandafiri păru mai degrabă să o sperie.

— Pot să o iau pe Cleo cu mine? întrebă fata.

Mica căţea stătuse liniştită sub masă, dar acum, auzindu-şi numele, ridică capul. Se uită la Gwyneira cu acea privire adoratoare, de Collie, de acum cunoscută lui Gerald.

— Pot să o iau şi pe Igraine?

Gerald Warden se gândi puţin, până pricepu că

este vorba de iapa Gwyneirei.

— Gwyneira, nu şi calul! interveni lordul Silkham înverşunat. Te porţi ca un copil! Este vorba de viitorul tău şi tu te gândeşti doar la jucăriile tale!

— Priveşti animalele mele drept jucării? răbufni Gwyneira, vizibil jignită de observaţia tatălui ei. Un câine de pază, care câştigă toate concursurile şi cel mai bun cal de vânătoare din Powys?

Gerald Warden îşi văzu şansa.

— Milady, puteţi să vă aduceţi tot ceea ce doriţi! spuse el împăciuitor şi se situa prin aceasta de partea Gwyneirei. Iapa va fi o podoabă a grajdurilor mele. Dar ar trebui să ne gândim să achiziţionăm şi un armăsar pe măsură. Iar căţeaua… doar ştiţi că mi-am manifestat deja de ieri interesul.

Gwyneira tot mai părea să fie supărată, dar se stăpâni din greu şi reuşi chiar să facă glume.

— Deci asta se ascunde în spatele demersurilor, remarcă ea cu un zâmbet şăgalnic, dar cu ochi cam reci. Toată cererea în căsătorie s-a făcut pentru ca să obţineţi acest câine de pază performant. Acum înţeleg. Dar cu toate acestea voi analiza cererea dumneavoastră cu bunăvoinţă. Poate că vă sunt mai de preţ dumneavoastră, decât lui. Cel puţin se pare că puteţi face diferenţa dintre un cal de călărie şi o jucărie, domnule Warden. Permiteţi-mi acum să mă retrag. Şi mă vei scuza şi tu, tată. Trebuie să meditez la toate acestea. Ne vedem la ceai, cred.

Gwyneira ieşi repede, plină de o furie imprecisă, dar arzătoare. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu va permite nimănui să vadă acest lucru. Ca de

fiecare dată când era furioasă şi îşi făcea planuri de răzbunare, o îndepărtă pe cameristă, se ghemui în colţul cel mai îndepărtat al patului cu baldachin şi trase perdelele. Cleo mai verifică dacă într-adevăr camerista plecase. Apoi se strecură printr-un fald şi, mângâietor, se lipi de stăpână.

— Acum ştim cel puţin ce gândeşte tatăl meu despre noi, remarcă Gwyneira şi scărpină uşor blana moale a lui Cleo. Tu eşti doar o jucărie, iar eu sunt o miză la Black-Jack.

Adineauri, când tatăl ei îi descrisese situaţia, nu i se părea a fi chiar aşa de rău să fi o miză. De fapt era mai degrabă amuzant că tatăl ei sărise astfel calul, şi desigur că această cerere în căsătorie nu era gândită foarte serios. Pe de altă parte – nu prea ar fi fost pe placul lordului Silkham, dacă Gwyneira pur şi simplu ar fi refuzat să ia în considerare propunerea lui Warden! Dincolo de faptul că oricum tatăl ei i-a pierdut la joc viitorul, doar Warden câştigase oile, cu sau fără Gwyneira! Ori banii obţinuţi de pe turmă ar fi fost dota ei. Gwyneira nu ar fi insistat pentru o căsătorie. Dimpotrivă, de fapt îi plăcea foarte mult să stea la Silkham Manor şi cel mai mult i-ar fi plăcut să preia într-o zi conducerea fermei. Cu siguranţă că ar fi făcut o treabă mai bună decât fratele ei, pe care din viaţa de la ţară îl interesa doar vânătoarea şi, câteodată, concursurile. În copilărie, Gwyneira îşi imaginase viitorul acesta în culori strălucitoare. Dorea să trăiască cu fratele ei la fermă şi să se ocupe de tot, pe când John Henry s-ar fi distrat. Pe atunci, ambii copii găseau că este o idee bună.

— Voi fi călăreţ de curse! declarase John Henry. Şi voi creşte cai!

— Iar eu mă voi ocupa de oi şi de ponei! declarase Gwyneira tatălui ei.

Cât timp copiii au fost mici, lordul Silkham râsese de aceste idei şi o numise pe fiica lui „mica mea administratoare”. Dar cu cât creşteau copiii, cu cât muncitorii de la fermă vorbeau mai respectuos despre Gwyneira şi cu cât mai des reuşea Cleo să întreacă la concursuri câinele de pază al lui John Henry, cu atât mai puţin se bucura Silkham să o vadă pe fiica sa la grajduri.

Iar astăzi susţinuse că munca ei acolo era doar joacă! Gwyneira îşi mototoli perna cu furie. Dar apoi începu să reflecteze. Oare lord Silkham chiar gândea astfel? Nu era mai degrabă vorba despre faptul că vedea în Gwyneira o concurenţă pentru fiul şi moştenitorul lui?

Cel puţin ca ceva supărător şi ca pe un obstacol în deprinderea cu munca a viitorului stăpân al fermei? Dacă situaţia se prezenta astfel, cu siguranţă că nu avea niciun viitor la Silkham Manor! Cu sau fără dotă, dar cel puţin la anul, când fratele ei va termina colegiul, tatăl ei o va mărita. Mama ei oricum insista în acest sens; nu mai avea

Răbdare să o vadă pe fiica ei cea sălbatică surghiunită definitiv în faţa şemineului, cu un gherghef în mână. Şi, având în vedere situaţia financiară, Gwyneira nu putea avea pretenţii. Desigur că nu s-ar fi, găsit un tânăr lord cu o gospodărie asemănătoare celei de la Silkham Manor! Trebuia să se bucure dacă dădea de un bărbat de factura colonelului Riddleworth. Şi s-ar

putea chiar să ajungă la o gospodărie, la oraş, la o căsătorie cu al doilea sau al treilea fiu al unei familii de nobili, care să-şi ducă zilele ca medic sau avocat la Cardiff. Gwyneira se gândi la ceaiurile din fiecare după-amiază, la şedinţe ale comitetelor de binefacere… şi se scuturã.

Dar mai era cererea în căsătorie a lui Gerald Warden! Până acum văzuse în călătoria în Noua Zeelandă numai un joc al minţii. Foarte palpitant, dar cu totul imposibil! însăşi ideea de a se lega de un bărbat aflat la capătul celălalt al pământului – cu un bărbat pe care însăşi tatăl lui nu-l putea descrie în mai mult de douăzeci de cuvinte – i se părea o greşeală. Dar acum se gândi cu seriozitate la Kirward Station.

O fermă, unde ar putea să fie stăpână, o soţie de pionier, cum erau descrise eroinele din acele cărţulii de două parale! Desigur că Warden exagera în descrierea saloanelor sale şi a fastului casei sale. Doar voia să facă o bună impresie părinţilor ei. Probabil că ferma mai era în construcţie. Trebuia să fie aşa, altfel de ce ar cumpăra Warden oi? Gwyneira ar lucra alături de soţul ei. Ar putea ajuta la strânsul oilor şi ar putea amenaja o grădină în care să cultive legume adevărate, nu nişte trandafiri plictisitori. Se şi vedea mergând plină de sudoare în urma unui plug tras de un armăsar Cob peste pământul tocmai desţelenit.

Iar Lucas… cel puţin era tânăr şi se spunea că ar fi arătos. Nu putea cere mai mult. Nici în cazul unei căsătorii în Anglia dragostea nu ar fi jucat vreun rol.

— Ce zici de Noua Zeelandă? o întrebă pe

căţeluşa ei şi o scărpină pe burtă.

Cleo o privi vrăjită şi îi dărui un zâmbet de „colie”.

Gwyneira zâmbi la rândul ei.

— Ei bine, acceptat în unanimitate! chicoti ea. De fapt… va trebui să o întrebăm şi pe Igraine. Dar facem pariu că va accepta, dacă îi voi povesti de armăsar?

Alegerea trusoului Gwyneirei se transformă într-o lungă şi aprigă luptă între fată şi lady Silkham. După ce îşi reveni din multiplele leşinuri, ocazionate de decizia Gwyneirei, lady Silkham se dedică plină de zel pregătirilor de nuntă. Şi, desigur, se căină fără sfârşit şi cu un noian de cuvinte de faptul că acest eveniment nu putea avea loc la Silkham Manor, ci se va desfăşura undeva „în sălbăticie”. În orice caz, descrierile viu colorate ale lui Gerald Warden despre casa seniorială din Canterbury Plains erau mult mai apreciate de lady Silkham decât de fiica ei. Apoi îi era de mare ajutor faptul că Gerald participa cu tot sufletul la problemele legate de trusou.

— Desigur că fiicei dumneavoastră îi trebuie o rochie superbă de mireasă! declară el, după ce Gwyneira tocmai refuzase un vis din volane albe şi trena de câţiva metri, susţinând că probabil va trebui să meargă călare la cununie şi această îmbrăcăminte ar deranja doar.

— Vom celebra acest eveniment fie în biserica de la Christchurch sau – ceea ce mi-ar conveni mie personal mai mult – în cadrul unei ceremonii la fermă. În primul caz, cununia ar fi desigur mai festivă, dar pentru recepţia ce ar urma ar fi greu de închiriat încăperi adecvate şi personal şcolit. În

această idee sper să-l pot convinge pe reverendul Baldwin să facă o vizită la Kiward Station. Acolo pot să-i servesc pe oaspeţi într-un cadru mai stilat. Oaspeţi iluştri, se înţelege. Va fi prezent general-locotenentul, reprezentanţi de frunte ai Coroanei, ai negustorimii… toată societatea bună din Canterbury. De aceea, rochia Gwyneirei nici nu poate fi destul de preţioasă. Vei arăta minunat, copila mea!

Gerald o bătu pe Gwyneira uşor pe umăr şi se retrase apoi pentru a discuta cu lordul Silkham expedierea cailor şi a oilor. Cei doi bărbaţi ajunseseră de comun acord la hotărârea de a nu mai vorbi niciodată despre acel fatal joc de cărţi. Lordul Silkham trimise oile şi câinii ca dotă în ţinutul de peste mări, iar lady Silkham prezenta logodna cu Lucas Warden drept o legătură deosebit de reuşită cu una din cele mai vechi familii din Noua Zeelandă. Iar acest lucru era chiar adevărat. Părinţii mamei lui Lucas au făcut parte din primii colonişti de pe Insula de Sud. Dacă totuşi în saloane se clevetea pe seama acestei situaţii, acest lucru nu a ajuns la urechile doamnei Silkham sau a fiicelor ei.

Oricum Gwyneirei nu i-ar fi păsat. Se târa fără niciun fel de plăcere la desele ceaiuri, unde, privitor la emigrarea ei, aşa-zisele ei prietene jubilau cu două feţe, pentru ca mai apoi să vorbească pline de încântare despre viitori lor soţi din Powys sau chiar de la oraş. Dacă se întâmplă să nu fie prevăzută o vizită, mama Gwyneirei insista ca ea să examineze mostre de stofe şi apoi să stea ore în şir model pentru croitorese. Lady Silkham îi comandă rochii festive şi pentru după-

amiază, se îngriji să aibă îmbrăcăminte elegantă de călătorie şi abia putea crede că în primele luni în Noua Zeelandă, Gwyneira va avea nevoie mai degrabă de lucruri uşoare, de vară, şi nu îmbrăcăminte de iarnă. Dar de partea cealaltă a globului terestru anotimpurile erau inversate, o asigura neobosit Gerald.

Altfel trebuia veşnic să intermedieze, atunci când cearta legată de „a doua rochie de după-amiază sau a treia rochie de călărit" escalada.

— Nu se poate, se enervă Gwyneira, ca eu să fiu pasată de la un ceai de după-amiază la altul, ca la Cardiff! Aţi spus că este o ţară nouă, domnule Warden! Parţial încă nelocuită! Acolo nu îmi trebuie rochii de mătase!

Gerald Warden le zâmbi ambelor adversare.

— Domnişoară Gwyneira, veţi găsi la Kiward Station acelaşi cadru social, ca aici, nu vă faceţi griji, începu el, deşi ştia că mai degrabă lady Silkham era cea care îşi făcea probleme în acest sens. E drept că distanţele sunt mult mai mari. Cel mai apropiat vecin, cu care întreţinem relaţii sociale, stă la şaizeci de kilometri. Nu ne vizităm la un ceai de după-amiază. Iar construcţia şoselelor se află încă în stadiu incipient. De aceea preferăm să mergem călare în vizită la vecini, în loc să luăm o trăsură. Dar asta nu înseamnă că în cazul contactelor noastre sociale, lucrurile s-ar desfăşura mai puţin civilizat. Doar că trebuie avute în vedere vizite de câteva zile, fiindcă vizitele scurte nu rentează şi desigur că vă trebuie o garderobă adecvată. De altfel am rezervat biletele de călătorie. Plecăm în data de 18 iulie de la Londra la Christchurch cu vasul *Dublin.* O parte

din spaţiul de mărfuri va fi pregătită pentru transportul animalelor. Doriţi să veniţi în această după-amiază să vedeţi armăsarul, domnişoară Gwyneira? Cred că în ultimele zile nu prea aţi ieşit din camera de probă.

Doamna Fabian, guvernanta franţuzoaică a Gwyneirei, îşi făcea probleme legate de situaţia critică a culturii în colonii. Deplângea în toate limbile care îi stăteau la dispoziţie că Gwyneira nu va mai putea să-şi continue educaţia muzicală, deşi cântatul la pian era singura activitate recunoscută pe plan social pentru care fata avea cât de cât aptitudini. Dar şi aici Gerald reuşi să aplaneze conflictul: bineînţeles că exista un pian în casă; soţia, care murise, a cântat excelent la pian şi l-a învăţat şi pe fiul ei această artă. Se spune că Lucas era un pianist excelent.

În mod ciudat, tocmai *madame* Fabian a fost cea care a reuşit să smulgă de la neozeelandez mai multe informaţii despre viitorul soţ al Gwyneirei. Învăţătoarea aceasta cu simţ artistic a ştiut să pună întrebările potrivite – ori de câte ori era vorba de concerte şi cărţi, de teatru şi de galeriile de la Christchurch, se amintea numele lui Lucas. După cum reieşea, logodnicul Gwyneirei era foarte cultivat şi cu talent artistic. Picta, făcea muzică şi întreţinea o corespondenţă detaliată cu oameni de ştiinţă din Anglia, fiind vorba mai ales de continuarea cercetării faunei deosebite a Noii Zeelande. Gwyneira spera să împărtăşească acest interes, pe când celelalte descrieri ale pasiunilor lui Lucas i se păreau aproape stranii. De la moştenitorul unei ferme de oi de peste mări te aştepţi la activităţi mai puţin artistice. Cowboyii

din cărţuliile de doi bani, garantat că nu s-ar fi atins de un pian. Dar poate că Gerald Warden exagera şi de această dată. Desigur că baronul oierilor încerca să-şi prezinte familia într-o lumină mai prielnică. Realitatea va fi mai aspră şi mai palpitantă! în orice caz, Gwyneira îşi uită notele muzicale în momentul în care, în sfârşit, veni timpul să împacheteze trusoul în valize şi lăzi.

Doamna Greenwood reacţionă surprinzător de relaxată la demisia lui Helen. Dar, oricum, George urma să frecventeze după vacanţă un colegiu, nu avea deci nevoie de o educatoare, iar William…

— În ceea ce îl priveşte pe William, o să încerc să găsesc eventual o persoană mai înţelegătoare, reflectă doamna Greenwood. Este încă atât de copilăros, trebuie ţinut cont de acest lucru!

Helen se stăpâni şi îi dădu dreptate, dar se gândea deja la noile ei eleve de la bordul vasului *Dublin.* Doamna Greenwood, generoasă, îi permise să lungească duminică timpul necesar frecventări misei şi, la şcoala de duminică, să facă cunoştinţă cu fetele. După cum era de aşteptat, erau firave, subnutrite şi speriate. Toate purtau sarafane gri, curate, peticite de repetate ori; dar nici la Dorothy, cea mai mare dintre ele, nu se conturau dedesubt forme feminine. Fata tocmai împlinise treisprezece ani şi petrecuse, împreună cu mama, zece ani din scurta ei viaţă la casa săracilor. La început, mama lui Dorothy era angajată undeva, dar fata nu-şi mai amintea de acest lucru. Ştia doar că mama ei se îmbolnăvise la un moment dat şi că în cele din urmă murise. De atunci trăia la orfelinat. De călătoria spre Noua Zeelandă se

temea ca de moarte, dar, pe de altă parte, era gata să facă tot ce era imaginabil ca să intre în voia viitorilor stăpâni. Dorothy învăţase abia la orfelinat să scrie şi să citească, dar se străduia din răsputeri să depăşească această rămânere în urmă. Helen hotărî în sinea ei să îi dea în continuare lecţii pe vas. Din prima clipă o simpatiză pe această fată delicată, cu părul negru, care va deveni cu siguranţă o frumuseţe dacă va fi hrănită cum trebuie şi dacă nu i se vor mai da motive să umble cu capul plecat şi să se supună în tăcere, ca un câine bătut, în faţa tuturor. Daphne, a doua ca vârstă, era mai curajoasă. Trebuise timp îndelungat să supravieţuiască în stradă şi desigur că se datora mai degrabă norocului, decât nevinovăţiei, că nu a fost prinsă furând, ci a fost găsită bolnavă şi epuizată sub un pod. La orfelinat, a fost tratată cu asprime. Directoarea considerase, se pare, părul ei de un roşu aprins ca un semn indubitabil al poftei de viaţă, ba mai mult, a lăcomiei de viaţă şi o pedepsise pentru fiecare privire zburdalnică. Daphne a fost singura dintre cele şase fete care se prezentase benevol pentru expedierea peste mări. Pentru cele două fete gemene de cel mult zece ani, Laurie şi Mary din Chelsea, acest lucru cu siguranţă că nu era valabil. Nu erau prea deştepte, deşi cuminţi şi puteau fi de folos, dacă ajungeau să înţeleagă ce se doreşte din partea lor. Laurie şi Mary credeau fiecare cuvânt pe care-l spuseseră băieţii rău intenţionaţi de la orfelinat despre îngrozitoarele primejdii ale călătoriei pe mare; de aceea abia puteau s-o creadă pe Helen că nu are reţineri faţă de acest voiaj. În schimb Elisabeth, o visătoare de

doisprezece ani, cu părul lung, blond, găsea că este romantic să te aşterni la drum către un soţ necunoscut.

— Oh, domnişoară Helen, va fi ca un basm! şopti ea. Elisabeth sâsâia puţin, din cauza aceasta era mereu luată peste picior şi ridica doar rar vocea. Un prinţ, care vă aşteaptă! Precis că se mistuie de dorul dumneavoastră şi vă visează în fiecare noapte!

Helen râse şi încercă să se desprindă din îmbrăţişarea celei mai tinere dintre eleve, Rosemary. Se susţinuse că Rosie ar fi avut unsprezece ani, dar Helen aprecia că acest copil speriat la culme ar putea avea, în cel mai bun caz, nouă ani. Era de neînţeles cum a putut cineva avea ideea că această fiinţă răvăşită ar putea să-şi câştige singură existenţa. Până acum, Rosemary se agăţase de Dorothy. Acum, dacă i se oferea un adult prietenos, trecu fără nicio ezitare la Helen. Aceasta era înduioşată să simtă în mâna ei mâna mică a lui Rosie, dar ştia că nu are voie să încurajeze ataşamentul fetei: copiii erau deja promişi unor stăpâni din Christchurch, iar ea nu putea în niciun caz să alimenteze speranţa lui Rosie că la sfârşitul călătoriei ar putea rămâne la ea.

Cu atât mai mult, cu cât chiar soarta proprie a lui Helen era încă nesigură. Nu primise nicio veste din partea lui O'Keefe.

Cu toate acestea, Helen îşi pregăti un fel de trusou. Îşi investi puţinii bani strânşi în două rochii noi şi în desuuri şi cumpără ceva lenjerie de pat şi de masă pentru noul ei cămin. Contra unei mici sume putea să-şi ia cu ea şi iubitul ei

balansoar, aşa că Helen petrecu ore în şir împachetându-l cu grijă. Pentru a-şi stăpâni emoţiile, începu de timpuriu să se pregătească de călătorie şi ajunsese să termine împachetatul cu patru săptămâni înainte de începerea călătoriei. Doar obligaţia neplăcută de a-şi înştiinţa familia despre plecarea ei, o amână până aproape de ultima clipă. Dar la un moment dat nu se mai putea amâna – iar reacţia era cea aşteptată: sora lui Helen era şocată, fraţii ei furioşi. Dacă Helen nu mai era dispusă să le finanţeze întreţinerea, vor trebui să se adăpostească iarăşi la reverendul Thorne. Helen era de părere că le va face bine şi le şi comunică această părere.

În ceea ce o privea pe sora ei, Helen nu luă nicio clipă în serios tiradele acesteia. Susan explica în decursul unor întregi pagini cât de mult îi va lipsi sora ei şi în unele locuri scrisoarea prezenta şi urme de lacrimi, dar acestea erau probabil datorate faptului că povara financiară a taxelor de studii ale lui John şi Simon urma să apese pe umerii lui Susan.

Când în cele din urmă Susan veni cu soţul ei la Londra, pentru „a mai vorbi o dată despre această problemă”, Helen nu puse sub semnul întrebării durerea lui Susan. În schimb, declară că plecarea ei nu va schimba cu nimic relaţia ei cu Susan.

— Nu ne-am scris nici până acum mai des ca de două ori pe an, spuse, puţin răutăcioasă, Helen. Ai suficient de lucru cu familia ta, şi cu siguranţă că şi pe mine mă aşteaptă acelaşi lucru.

Dacă ar exista, în sfârşit, un prilej concret de a crede acest lucru!

Dar Howard tăcea în continuare. Doar cu o

săptămână înainte de plecarea lui Helen, când renunţase deja să-l pândească în fiecare dimineaţă pe poştaş, George îi aduse un plic cu multe timbre colorate.

— Domnişoară Davemport! spuse băiatul emoţionat. Puteţi să-l deschideţi imediat. Promit să nu vă dau în vileag şi nu mă uit peste umărul dumneavoastră. Mă joc cu William, OK?

Helen era cu elevii ei în grădină: terminaseră deja lecţiile. William se juca de unul singur cu mingea, şutând-o fără nicio noimă prin porţile de crochet.

— Să nu foloseşti cuvântul „OK”! îl apostrofă din obişnuinţă Helen, întinzând, cu o grabă necuviincioasă, mâna după scrisoare. De unde cunoşti acest cuvânt? Din cărţuliile de două parale, pe care le citeşte personalul de serviciu? Pentru numele lui Dumnezeu, nu le lăsa împrăştiate pe ici şi colo. Dacă William…

— William nu ştie să citească, o întrerupse George. Ştim amândoi acest lucru, domnişoară Davemport, indiferent de ce crede mama. Şi nu voi mai spune niciodată „OK”, promit. Citiţi acum scrisoarea?

Expresia de pe chipul smead a lui George era de o seriozitate surprinzătoare. Helen s-ar fi aşteptat mai degrabă la obişnuitul lui rânjet cu subînţeles.

Dar ce să-i faci? Chiar dacă i-ar fi spus mamei sale că Helen citeşte în timpul lucrului scrisori particulare – peste o săptămână va fi pe mare, dacă nu…

Helen deschise cu mâinile tremurând scrisoarea. Dacă domnul O’Keefe a mai fi interesat de persoana ei…

Mult stimata mea domnişoară Davemport!

Cuvintele nu pot exprima, cât de mult mi-au mişcat sufletul rândurile dumneavoastră. Scrisoarea dumneavoastră nu am mai lăsat-o din mâini de când am primit-o cu câteva zile în urmă. Mă însoţeşte pretutindeni, în timpul muncii la fermă, în timpul rarelor vizite la oraş – ori de câte ori duc mâna la scrisoare, mă simt consolat şi simt o bucurie debordantă că undeva, departe de mine, bate o inimă pentru mine. Şi trebuie să recunosc că, în cele mai întunecate ore de singurătate, duc pe ascuns scrisoarea la buze. Această hârtie, pe care aţi atins-o, peste care a trecut răsuflarea dumneavoastră, este pentru mine atât de sfântă ca puţinele amintiri legate de familia mea.

Pe care le păzesc ca pe nişte comori.

Cum va continua relaţia noastră? Mult stimată domnişoară Davemport, cel mai mult aş dori să vă strig chiar în acest moment: Veniţi! Să lăsăm amândoi în urma noastră singurătatea! Să ne debarasăm de vechea piele a disperării şi a întunericului! Să îndrăznim amândoi un nou început!

Aici abia aşteptăm primele adieri ale primăverii. Iarba începe să încolţească, copacii înmuguresc. Cât de bucuros aş fi să împart cu dumneavoastră această privelişte, acest sentiment îmbătător al trezirii noii vieţi! Dar sunt necesare reflecţii mai prozaice decât zborul spre înălţimi a unui simţământ de atracţie ce înmugureşte. Aş dori să vă trimit banii pentru drum, mult stimată domnişoară Davemport. Dar ce zic: Dragă Helen! Dar va mai trebui să aştept, până vor făta oile şi

va reieşi câştigul pe care l-a realizat ferma în acest an. În niciun caz nu vreau să încep viaţa noastră comună împovărat de datorii.

Stimată Helen, aveţi înţelegere pentru această situaţie? Puteţi, vreţi să aşteptaţi până când chemarea mea va putea definitiv să se îndrepte spre dumneavoastră? Nu există nimic pe acest pământ ce mi-aş dori mai mult.

Rămân al dumneavoastră prea plecat,

Howard O'Keefe

Inima lui Helen bătea atât de tare, că avea impresia că îi va trebui pentru prima dată în viaţă o sticluţă cu săruri. Howard o voia, o iubea! Putea să-i prilejuiască cea mai mare surpriză! în locul unei scrisori, va merge ea însăşi la el! îi era infinit recunoscătoare reverendului Thorne! îi era infinit recunoscătoare lui lady Brennan! Da, îi era recunoscătoare şi lui George, care îi adusese adineauri vestea…

— Aţi… aţi terminat de citit scrisoarea, domnişoară Davemport?

Cu mintea dusă în altă parte, Helen nu observase că băiatul se mai afla lângă ea.

— Aţi primit veşti bune?

De fapt, George nu arăta de parcă ar fi dorit să se bucure împreună cu ea de veste. Dimpotrivă, băiatul părea răvăşit.

Helen îl privi îngrijorată, dar apoi nu mai putea să-şi ascundă bucuria.

— Cele mai bune veşti, pe care le poate primi cineva! spuse ea plină de încântare.

George nu-i răspunse la zâmbet.

— Înseamnă… că vrea într-adevăr să vă ia în căsătorie? Nu… nu spune să rămâneţi acolo unde sunteţi? întrebă el încet.

— Ei, George! Cum ar putea? Cuprinsă de beatitudine, Helen uitase cu desăvârşire că până atunci negase cu străşnicie faţă de elevii ei că ar fi dat curs anunţului. Ne potrivim de minune! Un bărbat tânăr, deosebit de cult, care…

— Mai cult ca mine, domnişoară Davemport? izbucni băiatul. Sunteţi sigură că este mai bun ca mine? Mai înţelept? Mai citit?

Fiindcă… dacă este vorba doar de dragoste… eu… atunci el nu vă poate iubi mai mult, decât vă iubesc eu…

George se întoarse cu spatele, speriat de propriul curaj. Helen trebui să-l prindă de umăr şi să-l întoarcă spre ea, pentru a-l putea privi în ochi. El păru că se înfioră la atingerea ei.

— George, ce tot vorbeşti? Ce şti tu despre dragoste? Ai şaisprezece ani! Eşti elevul meu! izbucni consternată Helen, şi-şi dădu seama în aceeaşi clipă, că vorbea prostii. De ce nu ar putea cineva să aibă simţăminte profunde la şaisprezece ani?

— Uite ce e, George, eu nu v-am privit, pe tine şi pe Howard, niciodată comparativ! încercă ea să explice. Sau în calitate de concurenţi. Doar nu ştiam că tu…

— Nici nu puteaţi şti! în ochii înţelepţi ai lui George se oglindi ceva, care semăna a speranţă. Ar fi… ar fi trebuit să vă spun mai din timp. Încă înainte de această chestiune cu Noua Zeelandă. Dar nu am îndrăznit…

Helen era să zâmbească. Băiatul părea atât de

tânăr şi de vulnerabil, atât de serios în dragostea lui copilăroasă! Ar fi trebuit să observe mai din timp! Privind acum înapoi, descoperi că au fost multe situaţii care indicau în această direcţie.

— A fost foarte corect şi normal aşa, George, spuse ea liniştitor. Ai înţeles tu însuţi că eşti prea tânăr pentru astfel de sentimente, şi în mod normal nu ai fi vorbit despre ele. Acum vrem să uităm aceste lucruri…

— Sunt cu zece ani mai tânăr ca dumneavoastră, domnişoară Davemport, o întrerupse George. Şi, desigur, sunt elevul dumneavoastră, dar nu mai sunt copil! îmi încep acum studiile şi în câţiva ani voi fi un comerciant respectat. Nimeni nu mă va întreba atunci de vârsta mea şi de cea a soţiei mele.

— Dar eu întreb de această vârstă, spuse Helen blând. Îmi doresc un bărbat de vârsta mea, care să se potrivească cu mine. Îmi pare rău, George…

— Şi de unde ştiţi, că cel care a scris această scrisoare corespunde aşteptărilor dumneavoastră? întrebă chinuit băiatul. De ce îl iubiţi?

Aţi primit doar acum o scrisoare de la el! Şi-a menţionat vârsta? Ştiţi dacă vă poate hrăni şi îmbrăca corespunzător? Dacă există ceva despre care să puteţi discuta? Cu mine şi cu tatăl meu aţi putut conversa totdeauna într-un mod foarte plăcut. Dacă mă veţi aştepta deci… doar câţiva ani, domnişoară Davemport, până să-mi termin studiile! Vă rog, domnişoară Davemport! Daţi-mi o şansă!

Băiatul nestăpânit o prinse de mână.

Helen se smulse.

— Îmi pare rău, George. Nu că nu te-aş îndrăgi,

dimpotrivă. Dar sunt profesoara ta şi tu îmi eşti elev. Nu poate fi vorba de mai mult... mai ales că tu, în câţiva ani, vei gândi altfel.

Oare observase Richard Greenwood că fiul lui este îndrăgostit orbeşte? se întrebă Helen. Oare generoasa donaţie prin care i s-a plătit drumul o datora şi faptului că Richard voia să-i arate fiului său cât de lipsită de speranţă este patima lui oarbă?

— Niciodată nu voi gândi altfel! spuse plin de patimă George. În clipa în care voi fi major, în momentul când voi putea întreţine o familie, voi fi prezent pentru dumneavoastră! Dacă aţi vrea să aşteptaţi, domnişoară Davemport!

Helen clătină din cap. Trebuia să termine această discuţie.

— George, chiar dacă te-aş iubi, nu pot aştepta. Dacă vreau să am o familie, trebuie să profit acum de şansă. Howard, este şansa mea. Şi îi voi fi o soţie credincioasă şi devotată.

George o privi disperat. Faţa sa îngustă reflecta toate chinurile unei pasiuni refuzate şi Helen avu senzaţia că vede în spatele trăsăturilor, încă imprecise, faţa bărbatului care va deveni într-o zi acest flăcău. Un bărbat care merită să fie iubit, un bărbat înţelept, care nu se pripeşte în privinţa asumării unor obligaţii, şi care îşi respectă promisiunile. Helen ar fi dorit să-l ia în braţe, pentru a-l consola, dar desigur că nu putea fi vorba de aşa ceva.

Ea aşteptă în tăcere, până când George se adună. Helen se aştepta să vadă în ochii lui lacrimi copilăreşti, dar George o privi liniştit şi ferm.

— Vă voi iubi totdeauna! declară el. Totdeauna!

Indiferent unde veţi fi şi ce veţi face. Indiferent unde voi fi şi ce voi face. Vă iubesc, numai pe dumneavoastră. Să nu uitaţi acest lucru, domnişoară Davemport.

5

Dublin era un vas impunător, chiar dacă nu avea toate pânzele ridicate. Lui Helen şi orfanelor li se părea că este cât o casă, şi într-adevăr, în următoarele trei luni *Dublin* avea să găzduiască cu mult mai mulţi oameni decât un bloc ieftin cu locuinţe de închiriat.

Helen spera să nu fie tot atât de expus incendiilor sau prăbuşirii; dar cel puţin vasele care navigau pe ruta Noua Zeelandă erau verificate înainte de plecare dacă erau apte de a naviga. Proprietarii trebuiau să dovedească controlorilor Coroanei că era asigurată o aerisire adecvată a cabinelor şi că aveau destule provizii de hrană la bord.

O parte din provizii încă erau în curs de încărcare, iar Helen bănuia deja ce o aştepta când văzu pe chei butoaiele pline de carne sărată, micii de cartofi şi pachetele de pesmeţi. Auzise deja că masa la bord nu era nici pe departe diversificată – cel puţin pentru pasagerii de pe puntea intermediară. Oaspeţii din cabinele de clasa întâi erau hrăniţi în cu totul alt mod. După cum se şuşotea, pentru ei va veni la bord un bucătar.

Îmbarcarea „poporului simplu” era supravegheată de un ofiţer bădăran de pe vas şi de medicul de la bord. Acesta din urmă aruncă o scurtă privire spre Helen şi spre fete, atinse fruntea copiilor, gest prin care voia să constate

probabil existenţa unei boli cu febră şi le puse să scoată limba. Când nu rezulta nimic din aceste consultări, încuviinţă din cap către ofiţer, iar acesta bifă numele pe o listă.

— Cabina unu la pupa, anunţă el şi i se făcu lui Helen şi fetelor semn să meargă repede în direcţia aceea.

Cele şapte înaintară pipăind prin culoarele strâmte, întunecate ale vasului, care pe deasupra mai erau şi înţesate de oameni agitaţi şi de bagajele lor. Helen nu avea multe bagaje, dar până şi mica valiză ajunse cu timpul să fie grea. Fetele aveau şi mai puţin, doar lenjeria de noapte şi câte o rochie de schimb, puse într-o boccea.

În sfârşit, găsiră cabina şi fetele se năpustiră înăuntru, răsuflând uşurate. Dar Helen nu era deloc încântată de minuscula cămăruţă care urma timp de aproape trei luni să-i fie locuinţa. Mobilierul de încăperea extrem de joasă şi de întunecată consta dintr-o masă, un scaun şi şase boxe – paturi suprapuse, după cum constată Helen îngrozită; şi mai era şi un pat în minus. Din fericire, Mary şi Laurie erau obişnuite să-şi împartă patul. Ocupară imediat unul din paturile de la mijloc şi se ghemuiră acolo strâns una într-alta. Încă le era frică de călătoria aceasta. Erau înspăimântate de mulţimea de acolo şi de zgomotul de la bord.

Pe Helen o deranja mai degrabă mirosul penetrant, ce venea de la oile, caii şi celelalte animale, care se aflau pe puntea de jos. Tocmai lângă şi sub sălaşul lui Helen se amenajaseră ţarcuri provizorii pentru oi şi porci, precum şi ocoluri pentru o vacă şi doi cai. Helen găsea că

este o situaţie insuportabilă şi se hotărî să facă reclamaţie. Le spuse fetelor să o aştepte în cabină şi porni din nou la drum, spre puntea superioară. Din fericire exista un drum mai scurt către aerul proaspăt, decât cel prin puntea intermediară, pe care veniseră. Chiar în faţa cabinei lui Helen duceau treptele în sus. Între timp se instalaseră şi nişte rampe provizorii, pentru a îmbarca animalele. Pe partea din spate a punţii nu se vedea nimeni din echipajul vasului; spre deosebire de intrarea din celălalt capăt, partea aceasta nu era păzită. Ori şi aici era viermuială din cauza familiilor de emigranţi, care îşi cărau bagajul la bord şi se despărţeau de rudele lor plângând şi văicărindu-se. Înghesuiala şi larma erau de nesuportat.

Dar apoi, la scările pe care se aduceau la bord încărcătura şi animalele, mulţimea se despărţi. Motivul era lesne de înţeles: tocmai se încărcau doi cai şi unul dintre ei era speriat. Bărbatul scund, vânjos, ale cărui tatuaje albastre de pe ambele braţe dovedeau că face parte din echipaj, era cu totul prins să ţină animalul. Helen reflectă dacă nu cumva omul a fost pedepsit să se ocupe de această sarcină străină calificării lui. E sigur că nu avea experienţă cu caii, fiindcă se purta destul de neîndemânatic cu armăsarul negru, puternic.

— Vino, diavole tuciuriu, nu am timp nelimitat! urlă el la animal, dar acesta nu-l urmă ascultător.

Dimpotrivă, calul negru se smuci şi mai hotărât înapoi şi, ameninţător, îşi culcă urechile. Părea ferm hotărât să nu pună nicio copită pe rampa care se clătina ameninţător.

Al doilea cal, pe care Helen îl întrezări doar

neclar în spatele armăsarului, păru să fie mai liniştit. Înainte de toate, conducătoarea lui părea mult mai curajoasă. Spre surprinderea ei, Helen recunoscu o fată delicată, îmbrăcată într-un elegant costum de călătorie. Nerăbdătoare, aştepta ţinând de căpăstru o iapă solidă, brună. Când armăsarul nu făcu nicio mişcare spre a înainta, fata interveni.

— Aşa nu va merge, daţi-mi-l mie! Helen observă mirată, cum tânăra doamnă, hotărâtă, încredinţă iapa în grija unui emigrant, care îşi aşteptă rândul, şi preluă armăsarul de la marinar. Helen se aştepta ca animalul să se smucească; doar bărbatul acela abia putuse să-l ţină.
Dimpotrivă, când fata îl prinse mai din scurt şi îi vorbi blând, calul negru se linişti imediat.

— Aşa, acum mergem pas cu pas, Madoc! Eu merg înainte, tu vii după mine. Şi să nu îndrăzneşti, să mă faci să cad!

Helen îşi ţinu respiraţia, pe când armăsarul o urmă într-adevăr pe tânăra lady – încordat, dar foarte manierat. Când ajunseră la bord, în siguranţă, fata îl lăudă şi îl bătu prieteneşte pe spate. Ca răspuns, armăsarul salivă pe costumul ei de călătorie din catifea albastru-închis, dar păru că ea nici nu observă acest lucru.

— Ce faceţi acum cu iapa! strigă ea către marinar, nici pe departe cu maniera unei doamne. Igraine nu vă face nimic! Mergeţi doar înaintea ei!

Iapa brună se dovedi a fi într-adevăr mult mai liniştită decât tânărul armăsar, deşi juca şi ea puţin din picioare. Marinarul ţinea căpăstrul de capătul cel mai îndepărtat. În acest timp, avea o faţă de parcă ar fi balansat un drug de dinamită.

În orice caz, reuşi să aducă iapa la bord şi acum putu şi Helen să vină cu reclamaţia. Pe când bărbatul şi fata, trecând prin faţa cabinei ei, conduceau animalele la puntea inferioară, se adresă marinarului.

— Probabil că nu este vina dumneavoastră, dar cineva trebuie să facă ceva în această chestiune. Nu putem în niciun caz să locuim lângă grajduri. Mirosul este de nesuportat. Şi ce se întâmplă dacă animalele scapă? Nu vom fi sigure de viaţa noastră!

Marinarul ridică din umeri.

— Nu este nimic de făcut, doamnă. Ordin de la căpitan. Animalele trebuie să fie la bord. Iar împărţirea cabinelor este totdeauna aceeaşi: bărbaţii singuri în faţă, familiile la mijloc şi femeile singure la pupa. Deoarece sunteţi singurele femei neînsoţite, nu puteţi face schimb cu nimeni. Resemnaţi-vă.

Răsuflând din greu, bărbatul alergă după iapă, care se grăbea acum să ajungă din urmă armăsarul şi tânăra femeie. Fata îl conduse întâi pe armăsar, apoi pe iapă în două boxe alăturate şi îi legă. Când reveni, fusta de catifea albastră era acoperită de fân şi paie.

— Lucruri nepractice! mormăi fata şi încercă să scuture îmbrăcămintea. Apoi renunţă şi i se adresă lui Helen. Îmi pare rău că vă deranjează animalele. Dar nu vor putea scăpa. Rampele vor fi îndepărtate… ceea ce nu este lipsit de primejdie. Dacă vasul se scufundă, nu voi putea să o scot pe Igraine de aici! Dar căpitanul insistă. Şi va fi făcută curăţenie în fiecare zi. Iar oile nu vor mai mirosi aşa puternic, dacă li se usucă blana. Apoi

ne şi obişnuim cu mirosurile…

— Nu mă voi obişnui niciodată să trăiesc într-un grajd! răspunse Helen cu distincţie.

Tânăra râse.

— Unde este simţul dumneavoastră de pionierat? Doar vreţi să emigraţi, nu-i aşa? Eu aş face schimb de cabine cu dumneavoastră.

Dar eu dorm sus de tot, domnul Warden a rezervat cabina-salon. Acestea toate sunt fetele dumneavoastră?

Aruncă o privire spre fete, care, conform indicaţiilor primite, se retrăseseră în cabină, dar acum, auzind vocea lui Helen, priveau afară, atente şi puţin curioase. Mai ales Daphne se uită interesată atât la cai, cât şi la îmbrăcămintea elegantă a tinerei lady.

— Oh nu, mă ocup de fete doar pe timpul acestei călătorii. Sunt orfane. Toate aceste animale sunt ale dumneavoastră?

Fata râse.

— Nu, numai caii… mai bine zis, unul din ei. Armăsarul este al domnului Warden. Oile de asemenea. În rest, nu ştiu cui aparţin animalele, dar eventual va putea fi mulsă vaca! Am avea lapte proaspăt pentru copii. Arată de parcă ar avea nevoie de aşa ceva.

Helen, nefericită, dădu din cap.

— Da, sunt foarte slăbuţe. Sper să supravieţuiască acestei călătorii lungi, se vorbeşte atât de mult de epidemii şi de mortalitatea copiilor. Dar cel puţin avem un medic la bord. Sper să-şi cunoască meseria. De altfel, numele meu este Helen Davemport.

— Gwyneira Silkham, răspunse fata. Şi aceştia

sunt Madoc şi Igraine… Prezenta atât de firesc caii, de parcă ar fi fost participanţi la o societate de animale. Şi Cleo… unde s-a ascuns oare? Ah, aici este. Iar îşi face prieteni.

Helen urmări privirea Gwyneirei şi văzu o mogâldeaţă de blană, care păru să-i zâmbească prietenos. E drept că prezenta cu această ocazie nişte dinţi impunători, ceea ce o făcu de temut în ochii lui Helen. Se sperie când o văzu pe Rosie lângă animal. Fetiţa se ghemui cu atâta încredere în blana lui, cum o făcea cu fustele lui Helen.

— Rosemary! strigă Helen alarmată.

Fetiţa se sperie şi se desprinse de câine. Acesta se întoarse cu o privire întrebătoare spre ea şi ridică o lăbuţă, parcă rugând-o.

Gwyneira râse şi făcu la rândul ei un gest liniştitor cu mâna.

— Lăsaţi-o pe cea mică să se joace liniştită cu ea, spuse degajată. Cleo iubeşte copiii, nu-i va face nimic. Ei da, va trebui să plec. Domnul Warden probabil că mă aşteaptă. Şi nu ar trebui să fiu aici, ci să mai petrec ceva timp cu familia mea. Doar de aceea au venit special la Londra părinţii şi fraţii şi surorile. Iarăşi aşa o prostie. Mi-am văzut familia în fiecare zi, timp de şaptesprezece ani. S-a spus tot. Dar mama mea plânge tot timpul, iar surorile mele îi ţin isonul. Tatăl meu se scaldă în reproşuri faţă de sine, fiindcă mă trimite în Noua Zeelandă, iar fratele meu este atât de invidios, că ar dori să-mi sară la gât. De abia aştept, să ridicăm ancora. Ce este cu dumneavoastră? Nu a venit nimeni pentru dumneavoastră?

Gwyneira privi în jur. Pe puntea intermediară

era peste tot vânzoleală, erau oameni care plângeau şi se lamentau. Se schimbau ultimele cadouri, se trimiteau salutări. Multe din aceste familii se despărţeau cu această ocazie pentru totdeauna.

Helen scutură din cap. Plecase singură cu o trăsură de la casa familiei Greenwood. Balansoarul, care ocupa mult loc, fusese urcat cu o zi înainte la bord.

— Merg la soţul meu, la Christchurch, explică ea, de parcă acest fapt ar fi o explicaţie pentru lipsa rudelor.

Dar în niciun caz nu dorea să fie compătimită de această tânără bogată şi, în mod vizibil, privilegiată.

— Aşa deci! Atunci familia dumneavoastră este deja în Noua Zeelandă? întrebă Gwyneira emoţionată. Trebuie să-mi povestiţi cu altă ocazie despre ea, deoarece eu nu am fost niciodată… dar acum chiar că trebuie să plec! Pe mâine, copii, să nu vă îmbolnăviţi de rău de mare! Hai, Cleo!

Gwyneira dădu să plece, dar micuţa Dorothy o opri. Timidă, o trase de fustă.

— Domnişoară, mă scuzaţi, dar rochia dumneavoastră este foarte murdară. Mama dumneavoastră vă va certa.

Gwyneira râse, dar apoi îşi privi îngrijorată îmbrăcămintea.

— Ai dreptate, va face feţe, feţe! Sunt imposibilă. Nici la despărţire nu mă pot purta ca lumea.

— Pot să vă perii îmbrăcămintea, domnişoară. Mă pricep la catifea. Dorothy ridică o privire plină de sârguinţă spre Gwyneira şi arătă ezitând spre

scaunul din cabina ei.

Gwyneira se aşează.

— Unde ai învăţat aşa ceva, micuţo? întrebă ea surprinsă, când Dorothy, înarmată cu peria lui Helen, se apucă să-i cureţe cu iscusinţă haina; e clar că fata observase cum şi-a pus Helen ustensilele de întreţinerea îmbrăcămintei în dulăpiorul minuscul, care era lângă fiecare pat.

Helen suspină. Când achiziţionase preţioasele perii, nu se gândise că vor fi folosite la îndepărtarea urmelor de gunoi.

— La orfelinat primim adesea haine purtate ca donaţie. Dar nu le păstrăm, se vând. Desigur, în prealabil trebuie curăţate, iar eu ajut întotdeauna. Vedeţi, miss, acum hainele dumneavoastră sunt iar frumoase!

Dorothy zâmbi sfioasă.

Gwyneira se căută prin buzunare după o monedă, pentru a o recompensa pe fată, dar nu găsi nimic, costumul era încă prea nou.

— Vă aduc mâine un cadou drept mulţumire, promit! îi spuse ea lui Dorothy, când se pregăti să plece. Iar tu vei deveni o bună gospodină. Sau o cameristă la oameni foarte deosebiţi! Ne mai vedem!

Gwyneira flutură mâna către Helen şi fete şi, iute de picior, trecu peste pod.

— Nici ea nu crede ce spune! declară Daphne şi scuipă după ea. Asemenea oameni fac tot timpul promisiuni, apoi nu-i mai vezi niciodată. Trebuie să ai grijă, să-ţi dea pe loc ceva, Dot! Altfel nu vei obţine nimic!

Helen ridică ochii spre cer. Cum era oare chestiunea cu „fetele alese, cuminţi şi educate

spre a sluji cu modestie”? În orice caz, trebuia să se arate acum hotărâtă.

— Daphne, să ştergi imediat scuipatul! Domnişoara Gwyneira nu este obligată cu nimic faţă de voi. Dorothy s-a oferit singură să o slujească. Era un gest amabil, nu o afacere. Iar domnişoarele nu scuipă!

Helen căută din ochi o găleată pentru curăţenie.

— Dar noi nu suntem domnişoare! chicotiră Laurie şi Mary.

Helen le privi aspru.

— Când ajungem în Noua Zeelandă, veţi fi! le promise. Cel puţin vă veţi purta ca atare!

Hotărâtă, începu să le educe.

Gwyneira răsuflă uşurată când fură depărtate ultimele pasarele ce legau cheiul de *Dublin.* Orele de rămas-bun fuseseră obositoare, doar râurile de lacrimi ale mamei ei umpluseră trei batiste. La acestea se adăugau vaietele surorilor ei şi atitudinea tristă a tatălui ei, care ar fi fost mai nimerită la o execuţie decât la o nuntă. Şi, ca o încununare a tuturora, invidia făţişă a fratelui ei irita nervii Gwyneirei. El ar fost bucuros să schimbe moştenirea din Wales contra aventurii ei! Gwyneira îşi stăpâni un chicotit isteric. Ce păcat că John Henry nu putea să se căsătorească cu Lucas Warden!

Dar acum, în sfârşit, *Dublin* va ridica ancora. Un vânt puternic, ca de furtună, anunţă că se ridicaseră pânzele. Încă în seara aceasta, vasul va ieşi pe Canalul Mânecii şi va naviga spre Atlantic. Gwyneira ar fi vrut să rămână la cai, dar desigur că acest lucru nu se cădea. Deci rămase cuminte pe punte şi flutură cel mai mare şal pe care îl

avea, către familia rămasă jos, până când ţărmul aproape că se pierdu din vedere. Gerald Warden observă că nu pierdu nicio lacrimă.

Micile eleve ale lui Helen plânseră cu atât mai amarnic, dar oricum atmosfera de pe puntea intermediară era mai tensionată decât cea de la călătorii avuţi. Pentru emigranţii mai săraci, această despărţire era cu cea mai mare probabilitate pentru totdeauna; apoi, cei mai mulţi se îndreptau spre un viitor mult mai nesigur decât Gwyneira şi tovarăşii ei de drum de pe puntea superioară. Helen îşi duse mâna la buzunar, la scrisorile lui Howard, pe când le consola pe fete. Cel puţin ea era aşteptată…

Cu toate acestea, în prima noapte de la bord, dormi prost. Încă nu se uscase lâna oilor; mirosul lor de bălegar şi de lână udă deranjă în continuare nasul sensibil a lui Helen. Dura o veşnicie până adormeau copiii şi chiar şi atunci se trezeau la fiecare zgomot. Când Rosie veni pentru a treia oară în patul lui Helen, aceasta nu mai avea nici sufletul, dar nici energia s-o trimită înapoi. Laurie şi Mary se agăţau una de alta, iar a doua zi de dimineaţă, Helen le găsi pe Dorothy şi pe Elisabeth strâns ghemuite una într-alta într-un colţ al patului lui Dorothy. Numai Daphne dormea adânc; dacă visa cumva, trebuie să fi fost un vis frumos, fiindcă atunci când Helen se porni s-o trezească, fata zâmbea în somn.

Prima dimineaţă pe mare se arătă neaşteptat de prietenoasă. Domnul Greenwood o avertizase pe Helen că primele săptămâni ale călătoriei ar putea fi foarte agitate, deoarece marea dintre golful Biskaya şi Canalul Mânecii este de obicei aspră.

Dar astăzi, vremea le acordă emigranţilor un termen de graţie. Soarele era cam palid după o zi ploioasă, în lumina spălăcită marea era de un cenuşiu ca de oţel. *Dublin* se mişca greoi şi lent pe suprafaţa netedă a apei.

— Nu mai văd niciun ţărm, şopti Dorothy speriată. Dacă ne scufundăm acum, nu ne găseşte nimeni! Atunci trebuie să ne înecăm cu toţii!

— Te-ai fi înecat şi dacă vasul s-ar fi scufundat în portul de la Londra, remarcă Daphne. Doar nu şti să înoţi şi până ar fi salvat toţi pasagerii de pe puntea superioară, te-ai fi înecat de mult.

— Nici tu nu şti să înoţi! îi răspunse Dorothy. Şi tu te-ai fi înecat, la fel ca mine!

Daphne râse.

— Nu m-aş fi înecat. Am căzut o dată, pe când eram mică, în Tamisa, dar am dat din mâini şi din picioare, până când am ieşit. Gunoiul pluteşte la suprafaţă, a spus babacul meu…

Helen decise să întrerupă discuţia nu numai din motive educaţionale.

— A spus *tatăl* tău, Daphne! o corectă ea. Chiar dacă nu s-a exprimat prea ales. Iar acum încetaţi să le mai speriaţi pe celelalte, altfel le piere pofta de mâncare la micul dejun. Putem să îl aducem acum. Deci, cine merge la cambuză? Dorothy şi Elisabeth? Foarte bine. Laurie şi Mary au grijă să aducă apă pentru spălat… Da, da, domnişoarelor, ne spălăm! O domnişoară are grijă de ordine şi curăţenie şi în timpul unei călătorii.

O oră mai târziu, când Gwyneira se grăbi pe puntea intermediară să se îngrijească de cai, i se prezentă o imagine stranie. Spaţiul exterior al cabinelor era aproape gol, cei mai mulţi pasageri

erau probabil ocupaţi cu micul dejun sau îi măcina durerea despărţirii. Dar Helen şi fetele scoseseră masa şi scaunul din cabină. Pe acesta din urmă trona Helen, mândră şi dreaptă, doamnă din cap până în picioare. În faţa ei, pe masă, se afla un tacâm improvizat, compus dintr-o farfurie de tablă, o lingură strâmbă, o furculiţă şi un cuţit fără tăiş. Dorothy era pe cale să-i servească lui Helen de pe un platou imaginar bucate, pe când Elisabeth se agita cu o sticlă veche, de parcă ar fi fost vin în ea, pe care trebuia să-l servească într-un mod stilat.

— Ce faceţi aici? întrebă Gwyneira uluită.

Dorothy chicoti zeloasă.

— Exersăm, cum trebuie să ne purtăm la masă, domnişoară Gwyn… Gwyn…

— Gwyneira. Dar puteţi să-mi spuneţi Gwyn. Şi acum repetaţi, vă rog, ce exersaţi?

Gwyneira se uită bănuitoare la Helen. Ieri, tânăra guvernantă îi făcuse o impresie cu totul normală, dar poate că nu era întreagă la minte.

Helen se îmbujoră puţin sub privirea Gwyneirei, dar se reculese repede.

— A trebuit să constat în această dimineaţă că manierele de la masă ale tinerelor fete lasă foarte mult de dorit, spuse ea. La orfelinat, lucrurile se petreceau probabil ca în cuşca animalelor răpitoare. Copiii mănâncă cu degetele şi îşi umplu fălcile, de parcă ar fi vorba de masa cea din urmă de pe acest pământ!

Ruşinate, Dorothy şi Elisabeth se uitară în pământ. Pe Daphne, dojana o afectă mai puţin.

— Probabil că altfel nu ar fi primit nimic, îşi exprimă părerea Gwyneira. Dacă mă uit la cât de

slabe sunt aceste fete… Dar ce să fie aceasta?

Arătă încă o dată spre masă. Helen corectă puţin aşezarea cuţitului.

— Le arăt fetelor, cum trebuie să te comporţi la masă ca o doamnă şi pe lângă aceasta le învăţ cele mai importante deprinderi ale unei serviri iscusite, răspunse ea. Cred că este neverosimil să ajungă să fie angajate în gospodării mai mari, unde să aibă posibilitatea să se specializeze ca subrete, bucătărese sau cameriste. Se pare că situaţia personalului este foarte precară în Noua Zeelandă. Deci le voi da copiilor o pregătire pe cât se poate de cuprinzătoare, pentru a putea fi folositoare stăpânilor în cât mai multe domenii.

Helen înclină din cap prietenoasă către Elisabeth, care turnase într-un mod perfect apă în ceaşca de cafea. Eventualele picături scurse, le prinse cu un şerveţel.

Gwyneira era în continuare sceptică.

— Folositoare? întrebă ea.

— Aceste copile? Voiam să întreb deja de ieri, de ce sunt trimise peste mări, dar acum pricep unele lucruri… Am dreptate că orfelinatul voia să scape de ele, dar la Londra nu avea nimeni nevoie de servitoare atât de tinere, pe jumătate moarte de foame?

Helen încuviinţă din cap.

— Se zgârcesc cu fiecare bănuţ. Costă trei lire pe an întreţinerea unui copil la orfelinat, hrănirea, îmbrăcarea şi trimiterea lui la şcoală. Traversarea cu vasul costă patru lire, dar măcar scapă o dată pentru totdeauna de copii. Altfel, cel puţin pe Rosemary şi pe gemene ar trebui să le ţină încă doi ani la orfelinat.

— Dar reducerea la jumătate a preţului biletului este valabilă doar la copiii până la doisprezece ani, răspunse Gwyneira, ceea ce o miră pe Helen. Oare fata aceasta bogată se interesase într-adevăr de preţul biletelor de la puntea intermediară? Iar fetele pot fi angajate doar după împlinirea vârstei de treisprezece ani.

Helen ridică ochii, disperată.

— În practică, deja la doisprezece ani; şi aş putea jura că Rosemary abia a împlinit opt ani. Dar aveţi dreptate: Dorothy şi Daphne ar fi trebuit să plătească preţul întreg. Dar onorabilele doamne de la orfelinat le-au întinerit puţin, pentru durata călătoriei…

— Iar de îndată ce ajungem, ca printr-o minune, micuţele vor creşte în vârstă, pentru a putea fi angajate la treisprezece ani! Gwyneira râse şi se scotoci în buzunarele rochiei de casă largi, peste care aruncase doar o pelerină uşoară. Lumea este rea. Ia luaţi, fetelor, ceva adevărat de mestecat. Este frumos să te joci de-a servitul, dar cu aşa ceva nu vă umpleţi stomacul. Luaţi aici!

Bucuroasă, tânăra femeie scoase la iveală grămezi de prăjiturele şi de chifle dulci. Fetele uitară pe loc manierele tocmai învăţate şi se năpustiră asupra bunătăţilor.

Helen încercă să restabilească ordinea şi să împartă dulciurile cu dreptate. Gwyneira radia de bucurie.

— A fost o idee bună, nu-i aşa? o întrebă pe Helen, pe când cele şase fete şedeau mestecând pe marginea unei bărci de salvare şi luau, conform indicaţiilor, doar mici îmbucături şi nu-şi mai vârau prăjiturelele întregi în gură. Pe puntea

superioară se serveşte masa ca la Grand Hotel şi a trebuit să mă gândesc la şoriceii dumneavoastră atât de slabi. Deci am golit masa cu micul dejun. Vă convine, nu-i aşa?

Helen aprobă din cap.

— În nici un caz nu o să se îngraşe de la mâncarea pe care o primesc aici. Porţiile nu sunt prea mari şi trebuie să ne aducem mâncarea singure de la bucătărie. Fetele mai mari reţin pe drum jumătate din porţii – şi în familiile de emigranţi de la puntea intermediară mai sunt câţiva flăcăi obraznici. Deocamdată sunt intimidaţi, dar să vedeţi – în două, trei zile vor pândi fetele şi vor vămui porţiile. Dar o să supravieţuim acestor câteva săptămâni. Şi încerc să le învăţ pe aceste fete câte ceva. Este mai mult decât au avut parte vreodată.

Pe când copiii mai întâi mâncară, apoi se jucară cu Cleo, tinerele femei se plimbară discutând în sus şi în jos pe punte. Gwyneira era curioasă şi voia să ştie totul despre noua ei cunoştinţă. În cele din urmă, Helen povesti despre familia ei şi despre locul de muncă la familia Greenwood.

— Înseamnă că nu locuiţi deja cu adevărat în Noua Zeelandă? întrebă Gwyneira, puţin decepţionată. Nu aţi spus ieri, că vă aşteaptă soţul acolo?

Helen se îmbujoră:

— Ei da, viitorul meu soţ. Eu… veţi găsi că este un lucru prostesc, dar călătoresc în ţinuturile de peste mări pentru a mă căsători acolo. Cu un bărbat pe care nu îl cunosc decât din scrisori…

Privi ruşinată în pământ. Doar în clipa aceea când povestea cuiva, conştientiză Helan grozăvia

aventurii sale.

— Atunci aveţi aceeaşi soartă, ca şi mine, spuse Gwyneira cam uşuratic. Al meu nici măcar nu mi-a scris!

— Şi dumneavoastră? se miră Helen. Şi dumneavoastră daţi curs cererii în căsătorie a unui necunoscut?

Gwyneira dădu din umeri.

— Ei da, nu este necunoscut. Îl cheamă Lucas Warden iar tatăl lui, respectând toate uzanţele, mi-a cerut mâna în numele lui… îşi muşcă buzele. Respectând în mare măsură uzanţele, se corectă ea. Astfel privind lucrurile, totul este în ordine. Dar în ceea ce îl priveşte pe Lucas… sper că vrea să se căsătorească. Tatăl lui nu mi-a destăinuit dacă l-a întrebat în prealabil… Helen râse, dar Gwyneira vorbise aproape serios. În ultimele săptămâni l-a cunoscut pe Gerald Warden ca pe o persoană care nu întreabă prea multe. Baronul oilor lua deciziile repede şi singur şi putea reacţiona destul de nestăpânit dacă intervenea cineva. În acest fel reuşise în cele câteva săptămâni ale şederii sale în Europa să rezolve un volum enorm de probleme, începând cu achiziţionarea oilor, trecând prin înţelegeri cu importatori de lână, discuţii cu arhitecţi şi specialişti în forarea fântânilor, până la cererea în căsătorie în numele fiului său, rezolvă totul cu sânge rece şi viteză ameţitoare. De fapt, Gwyneirei îi plăcu felul lui hotărât, dar câteodată o înfricoşa puţin. Cu toată condescendenţa, Warden avea o vână colerică, iar la tratativele de afaceri manifesta câteodată un fel de şiretenie, care îl deranja mai ales pe lordul Silkham. După

părerea lui Silkham, neozeelandezul îl păcălise pe crescătorul micului armăsar Madoc după toate regulile – şi se punea întrebarea, dacă jocul de cărţi, prin care câştigase mâna Gwyneirei, a fost întru totul cinstit. Gwyneira se întreba câteodată ce părere avea Lucas. Era el oare atât de energic ca tatăl lui? Administra ferma tot atât de eficient şi fără compromisuri? Sau acţiunile lui Gerald, făcute câteodată în pripă, îşi aveau explicaţia şi în faptul că dorea să scurteze cât mai mult atât şederea lui în Europa ca să nu lase prea mult Kiward Station pe mâinile lui Lucas?

Îi povesti lui Helen o versiune mai diluată a relaţiilor de afaceri a lui Gerald cu familia ei, care au dus în cele din urmă la cererea în căsătorie.

— Ştiu că mă duc la o fermă în plină dezvoltare, cu patru sute de hectare de pământ şi un efectiv de cinci mii de animale, care urmează să crească, încheie ea. Ştiu că socrul meu are relaţii sociale şi comerciale cu cele mai bune familii din Noua Zeelandă. Evident că este bogat, altfel nu şi-ar putea permite această călătorie şi toate celelalte lucruri. Dar nu ştiu nimic despre viitorul meu soţ!

Helen o asculta cu atenţie pe Gwyneira, dar îi era greu să o compătimească. În realitate, Helen tocmai conştientiza dureros că noua ei prietenă era mult mai bine informată despre viitoarea ei viaţă, decât ea însăşi. Howard nu-i scrisese nimic despre mărimea fermei, despre numărul de animale şi despre contactele sale sociale. Despre situaţia lui financiară ştia doar că nu are datorii, dar că nu-şi putea permite cheltuieli mai mari, cum ar fi banii pentru o călătorie în Europa – chiar şi pe puntea intermediară. Dar măcar scria

scrisori minunate. Înroşindu-se din nou, Helen scoase din buzunar cele două scrisori, deja mototolite de atâta citit şi răscitit şi i le dădu Gwyneirei. Între timp, cele două femei se aşezaseră pe marginea unei bărci de salvare. Gwyneira citi cu nesaţ.

— Daaa, ştie să scrie… spuse ea în cele din urmă cu reţinere şi împături scrisorile.

— Găsiţi ceva nefiresc la aceste scrisori? întrebă Helen cu frică. Nu vă plac scrisorile?

Gwyneira ridică din umeri.

— Nu trebuie să-mi placă mie. Dacă este să fiu cinstită, mi se par puţin patetice. Dar…

— Dar? insistă Helen.

— Deci, ceea ce găsesc eu ciudat… nu aş fi crezut niciodată că un fermier poate scrie asemenea scrisori.

Gwyneira se suci. Găsea că scrisorile sunt mai mult decât ciudate. Se putea ca Howard O'Keefe să fie foarte cult. Doar şi tatăl ei era gentleman şi fermier totodată; în Anglia campestră şi în Wales, aşa ceva nu era ieşit din comun. Dar cu toată educaţia şcolară pe care o avea lordul Silkham, nu ar fi formulat niciodată atât de patetic, ca acest Howard. În afară de aceasta, tocmai la tratativele ce se duceau în cazurile de cerere în căsătorie nobilii obişnuiau să-şi pună cărţile pe masă. Viitorii parteneri trebuiau să ştie la ce se puteau aştepta, ori aici Gwyneira simţea lipsa datelor referitoare la situaţia economică a lui Howard. Era ciudat şi faptul că nu întrebase de dotă sau că nu renunţase explicit la ea.

Omul nu se aşteptase ca Helen să vină cu următorul vapor pentru a cădea în braţele sale.

Poate că aceste linguşeli erau menite doar să stabilească primele contacte. Dar i se păreau stranii.

— Este plin de sensibilitate! îl apără Helen pe viitorul ei soţ. Scrie aşa, cum mi-am dorit.

Zâmbi fericită şi visătoare.

Gwyneira îi întoarse zâmbetul.

— Atunci este bine! declară ea, dar se hotărî în sinea ei să îl întrebe cu prima ocazie pe viitorul ei socru de Howard O'Keefe. Doar şi el era crescător de oi. S-ar putea ca cei doi bărbaţi să se cunoască.

Mai întâi nu avu timp de aşa ceva şi fiindcă mesele, care alcătuiau de obicei cadrul potrivit pentru a pune asemenea întrebări ocazionale în majoritatea cazurilor nu puteau avea loc din cauza mării furtunoase. Vremea frumoasă de la începutul călătoriei s-a dovedit a fi înşelătoare. Cum ajunseră în Atlantic, se schimbă direcţia vântului şi *Dublin* se lupta cu furtuna şi cu vânturile. Mulţi pasageri aveau rău de mare şi de aceea preferau să renunţe la mese sau să le ia în cabine. Nici Gerald Warden, nici Gwyneira nu erau sensibili, dar dacă nu era anunţat dineul oficial, mâncau la ore diferite. Gwyneira făcea acest lucru cu bună ştiinţă, fiindcă era sigură că viitorul ei socru nu ar fi fost de acord cu faptul că ea comanda cantităţi enorme de mâncare pentru a le duce micilor eleve ale lui Helen. Gwyn ar fi fost gata să hrănească şi toţi ceilalţi pasageri de pe puntea intermediară. Copiii cel puţin aveau nevoie de fiecare îmbucătură pe care puteau s-o primească – măcar pentru a-şi ţine cât de cât cald. E drept că era plină vară, iar în pofida ploii temperatura de afară nu era prea scăzută. Dar

când marea era agitată, intra apa în cabinele de pe puntea intermediară şi atunci totul era umed; atunci nu prea exista niciun loc uscat unde te puteai aşeza. Lui Helen şi fetelor le era frig în rochiile umede, dar Helen ţinea cu dinţii de orele de educaţie, pe care le dădea zilnic elevelor ei. Ceilalţi copii de pe vas nu aveau deocamdată şcoală. Medicul vasului, care ar fi trebuit să ţină orele, avea la rândul lui rău de mare şi îl combătea consumând din greu gin din farmacia vasului.

Iar în rest situaţia de pe puntea intermediară era tot ce vrei, dar nu plăcută. În spaţiul destinat familiilor şi bărbaţilor, toaletele debordau, iar majoritatea pasagerilor se spălau rar sau deloc. La temperaturile care erau, chiar şi lui Helen îi era greu să facă acest lucru, dar ea insista constant ca fetele ei să folosească o parte din porţia zilnică de apă pentru igiena corporală.

— Aş spăla cu drag şi îmbrăcămintea, dar nu se usucă, nu există nicio speranţă, se plânse ea, iar Gwyneira îi promise că o va ajuta cel puţin pe ea personal cu o rochie de împrumut. Cabina ei era încălzită şi izolată perfect. Nici pe cea mai furtunoasă mare nu intra aici strop de apă care să deterioreze preşurile moi şi mobilele elegante, tapisate. Gwyneira avea mustrări de conştiinţă, dar nu putea în niciun caz să
i propună lui Helen să se mute cu copiii la ea. Gerald nu ar fi permis niciodată aşa ceva. Câteodată, sub pretextul că trebuie ceva aranjat la rochiile ei, le lua pe Dorothy şi Daphne sus la ea.

— De ce nu ţii lecţiile jos, la animale? o întrebă în cele din urmă, când o întâlni pe Helen pe punte

tremurând, pe când fetele citeau alternativ din *Oliver Twist.* Era rece, dar uscat şi aerul proaspăt era mai plăcut decât aerul umed de pe puntea intermediară. Acolo se face curat în fiecare zi, chiar dacă marinarii blestemă. Domnul Warden verifică dacă oile şi caii sunt ţinuţi cum se cuvine. Iar şeful aprovizionării este pedant în ceea ce priveşte animalele pentru tăiere. Doar nu le cară cu el ca să-i moară şi să trebuiască să le arunce carnea.

După cum a reieşit, porcii şi păsările erau proviziile vii pentru pasagerii de la clasa întâia, iar vacile erau mulse într-adevăr în fiecare zi. Pasagerii de pe puntea intermediară nu vedeau nimic din toate aceste bunătăţi – până când Daphne îl surprinse pe unul din băieţi că mulgea noaptea, pe ascuns. Fără niciun fel de scrupule îl dădu în vileag, dar nu fără a-l fi observat mai întâi, pentru ca apoi să copieze mişcările de muls. De atunci, fetele aveau lapte proaspăt. Iar Helen se prefăcu că nu vede nimic.

Daphne aprobă entuziasmată propunerea Gwyneirei. Constatase de mult, în timpul mulsului şi al furatului de ouă, cât de cald era în grajdurile improvizate de sub punte. Corpurile mari ale vitelor şi cailor emanau o căldură plăcută, paiele erau moi şi adesea mai uscate decât saltelele din paturile fetelor. La început, Helen se împotrivi, dar apoi cedă. În total ţinu timp de trei săptămâni lecţii în grajd, până când o surprinse şeful aprovizionării, care o suspectă de furt de alimente şi o dădu afară de acolo. Între timp *Dublin* ajunsese în golful Biscaya. Marea deveni mai liniştită, vremea caldă. Răsuflând uşuraţi,

pasagerii de pe puntea intermediară îşi duseră afară hainele umede şi aşternuturile, pentru a le usca la soare. Îi mulţumiră lui Dumnezeu pentru căldură, dar echipajul îi avertiză: peste puţin timp vor ajunge în Oceanul Indian şi vor blestema căldura dogoritoare.

6

Acum când prima şi cea mai grea parte a călătoriei se sfârşise, la bordul lui *Dublin* se trezi viaţa de societate.

În sfârşit se apucă şi medicul de munca lui de învăţător, astfel că odraslele emigranţilor aveau altceva de făcut decât să se necăjească unii pe alţii, să-şi necăjească părinţii şi mai ales să supere fetele lui Helen. Acestea din urmă putură străluci la ore, iar Helen era mândră de ele. La început sperase ca prin orele de şcoală să câştige ceva timp pentru ea, dar apoi preferă să-şi supravegheze elevele în timpul orelor. Era cazul: cele două mari clevetitoare, Mary şi Laurie, veniră deja a doua zi de şcoală cu noutăţi îngrijorătoare din clasă.

— Daphne l-a sărutat pe Jamie O’Hara! dădu raportul Mary cu respiraţia tăiată.

— Iar Tommy Sheridan voia să o prindă pe Elisabeth, dar ea a spus că aşteaptă un prinţ şi apoi au râs cu toţii, adăugă Laurie.

Helen discută mai întâi cu Daphne, care nu manifesta niciun sentiment de vinovăţie.

— Jamie mi-a dat în schimb o bucată de cârnat bun declară ea liniştită. Îl are de acasă. Şi a mers şi foarte repede, nici nu ştie să sărute cu

adevărat!

Helen era îngrozită de evidentele cunoştinţe mai profunde ale lui Daphne. O certă aspru, dar ştiu că nu rezolvă nimic prin asta. Simţul moral şi sentimentul cuviinţei puteau fi educate doar în timp.

Deocamdată ajuta doar controlul. Deci Helen asista mai întâi la lecţiile fetelor, apoi preluă din ce în ce mai multe obligaţii în cadrul şcolii şi la pregătirile slujbei de duminică. Medicul de la bord îi era recunoscător pentru acest lucru; el nu avea chemare nici pentru funcţia de educator, nici pentru cea de predicator.

De acum răsună aproape în fiecare noapte muzică pe puntea intermediară. Oamenii se obişnuiseră cu gândul pierderii vechii patrii

— Sau cel puţin se consolară cântând vechi cântece englezeşti, irlandeze şi scoţiene. Unii aduseseră instrumente la bord; răsunau viori, fluiere şi armonici. Vineri şi sâmbătă se dansa şi Helen trebuia s-o strunească iar mai ales pe Daphne. Le permitea fetelor mai mari să asculte muzica şi să privească vreo oră şi dansurile. Dar apoi trebuiau să se culce, iar Dorothy o asculta cuminte – pe când Daphne găsea scuze sau chiar încerca mai târziu, când credea că Helen doarme, să se strecoare înapoi.

Pe puntea superioară activităţile de societate se desfăşurau într-un stil mai cultivat. Se organizau concerte şi jocuri, iar cina se servea în sala de mese, într-un cadru festiv. Gerald Warden şi Gwyneira împărţeau masa cu un cuplu din Londra, al cărui fiu mezin era staţionat într-o garnizoană la Christchurch şi plănuia să se stabilească definitiv

acolo. Tânărul avea intenţia să se căsătorească şi să se apuce de comerţul cu lână. Îl rugase pe tatăl lui să-i acorde un avans din moştenire. Domnul şi doamna Brewster – oameni agili, în jur de cinzeci de ani, capabili de a lua hotărâri – rezervaseră în consecinţă bilete de călătorie spre Noua Zeelandă. Înainte de a da bani, declară cu voce puternică domnul Brewster, voia să vadă regiunea aceea şi pe viitoarea sa noră.

— Este pe jumătate maori, ne scrie Peter, spuse cu îndoială în glas doamna Brewster. Şi este aşa de frumoasă ca una dintre aceste fete din Mările Sudului, a cărei fotografie o putem vedea câteodată. Dar nu ştiu ce să spun, o băştinaşă…

— Poate fi foarte folositor la achiziţionarea de teren, fu de părere Gerald. Un cunoscut de-al meu a primit drept cadou pe fiica unui şef de trib, iar ca dotă zece hectare de păşune de cea mai bună calitate. Prietenul meu s-a îndrăgostit pe loc.

Gerald făcu semnificativ cu ochiul.

Domnul Brewster râse în hohote şi din toată inima de gluma lui, Gwyn şi doamna Brewster mai degrabă în silă.

— Această mică prietenă a fiului dumneavoastră ar putea să fie fiica prietenului meu, medită Gerald în continuare. Ar trebui să aibă acum cincisprezece ani, o vârstă adecvată măritişului la băştinaşi. Iar corciturile sunt de obicei foarte frumoase. Maorii pursânge, în schimb… nu ar fi pe gustul meu. Prea mici de statură, prea îndesaţi şi apoi tatuajele… dar fiecare cu ale sale. Nu poţi să te certi cu cineva în privinţa gustului.

Din întrebările soţilor Brewster şi din răspunsurile lui Gerald, Gwyneira află ceva mai

mult despre viitoarea ei patrie. Până acum îl auzise pe baronul oilor vorbind în primul rând despre posibilităţile economice, despre creşterea animalelor şi despre păşunile din Canterbury Plains, dar acum auzi pentru prim a oară că Noua Zeelandă ca atare era compusă din două insule mari, iar Christchurch şi Canterbury se aflau pe Insula de Sud. Auzi de munţi şi de fiorduri, dar şi de o junglă de tipul pădurii tropicale, de staţiuni pentru prinderea balenelor şi de căutarea aurului. Gwyneira îşi aminti că Lucas, pare se, face cercetări legate de flora şi fauna ţării şi înlocui pe dată visul ei cu ochii deschişi despre arat şi semănat alături de soţul ei cu o fantezie poate chiar mai tulburătoare despre expediţii în ţinuturile încă necunoscute ale insulelor.

La un moment dat se epuizară atât curiozitatea celor doi Brewster, cât şi disponibilitatea lui Gerald de a povesti. Era clar că Warden cunoaşte Noua Zeelandă foarte bine, dar animalele şi peisajele îl interesau doar sub aspect economic. Familia Webster era orientată asemănător. Pentru ei era în primul rând important dacă ţinutul oferea siguranţă şi dacă în eventualitatea creării unei afaceri se putea obţine profit. În cadrul discutării acestor probleme se rostiră numele diferiţilor oameni de afaceri şi fermieri, iar Gwyneira folosi prilejul de a pune în aplicare planul îndelung pregătit, de a întreba, ca din întâmplare, de un „fermier gentleman” cu numele de O’Keefe.

— Poate îl cunoaşteţi. Se spune că locuieşte undeva, în Canterbury Plains.

Reacţia lui Gerald Warden o surprinse. Viitorul ei socru se înroşi la faţă şi ochii păreau să-i sară

din cap.

— O'Keefe? Fermier gentleman? Gerald scuipă aceste cuvinte şi pufni revoltat. Cunosc un ticălos şi pungaş, cu numele de O'Keefe, continuă el cu voce ridicată. Scursură, care ar trebui trimisă cât mai repede înapoi, în Irlanda. Sau în Australia, în colonia puşcăriaşilor, deoarece vine de acolo! Fermier gentleman! Hai să nu râd? Spuneţi-mi, Gwyneira, de unde aţi aflat de acest nume?

Gwyneira ridică mâna, încercând să-l liniştească, iar domnul Brewster se grăbi să-i umple din nou paharul cu whisky. Se pare că spera să-l liniştească astfel. Doamna Brewster se cutremurase de-a dreptul când Warden începuse să ţipe.

— Precis că eu vorbesc de un alt O'Keefe, spuse Gwyneira repede. O tânără femeie de pe puntea intermediară, o guvernantă din Anglia, este logodită cu el. Spune că el face parte dintre notabilităţile din Christchurch.

— Aşa deci? întrebă Gerald suspicios. Curios lucru că nu ştiu de el. Un fermier gentleman, din ţinutul Christchurch, care are acelaşi nume ca acest fiu de căţea… oh, iertaţi-mă, doamnelor… care are ghinionul să-şi împartă numele cu acest subiect dubios, O'Keefe, ar trebui să-mi fie cunoscut.

— O'Keefe este un nume destul de frecvent, îl linişti domnul Brewster. Poate că există doi O'Keefe la Christchurch.

— Iar acel O'Keefe a lui Helen scrie scrisori foarte frumoase, adăugă Gwyneira. Trebuie să fie foarte cult.

Gerald râse răsunător.

— Atunci este cu siguranţă altcineva. Bătrânul Howie abia poate să-şi scrie fără greşeală numele! Dar nu-mi convine, Gwyn, că te duci pe puntea intermediară! Ţine oamenii de acolo la distanţă, inclusiv pe această aşa-zisă guvernantă. Toată această poveste mi se pare suspectă, deci nu mai vorbi cu ea.

Gwyneira îşi încruntă fruntea. În restul serii tăcu supărată. Mai târziu, în cabină, se înfurie de-a binelea.

Ce îşi închipuie Warden? A progresat destul de repede de la „milady” la „lady Gwyneira” şi acum la mica „Gwyn”, pe care putea s-o tutuiască fără nicio jenă şi să o comande de colo colo! La naiba, nu va întrerupe legătura cu Helen! Tânăra femeie era singura de la bord cu care putea vorbi deschis şi fără frică. Cu toate că proveneau din medii sociale diferite şi aveau interese diferite, cele două tinere deveniseră prietene apropiate.

Apoi, Gwyneirei îi plăcură cele şase fete. Mai ales Dorothy cea serioasă îi era pe plac, dar şi visătoarea Elisabeth, micuţa Rosie şi Daphne, care câteodată era cam dubioasă, dar cu siguranţă înţeleaptă şi răzbătătoare. Dacă ar fi fost după ea, le-ar fi luat pe toate cu ea la Kiward Station şi de fapt avusese de gând să vorbească cu Gerald măcar despre o nouă slujnică. Acum nu prea părea să mai aibă şanse în acest sens, dar călătoria era lungă şi desigur că Warden se va linişti. Gwyneirei îi dădeau mult mai mult bătăi de cap cele aflate despre Howard O’Keefe. Ei da, numele era frecvent şi precis că nu era neobişnuit să existe doi O’Keefe într-o regiune. Dar doi Howard O’Keefe?

Oare ce avea Gerald cu viitorul soţ a lui Helen?

Gwyn ar fi vrut să împartă aceste gânduri cu Helen, dar apoi se abţinu. Cui ar fi fost de folos să distrugă liniştea sufletească a lui Helen şi să-i alimenteze temerile? Toate speculaţiile erau de prisos.

Între timp, vremea se încălzise, la bordul lui *Dublin* era aproape caniculă. Soarele ardea adesea din înaltul cerului. La început, emigranţii savurară acest lucru, dar acum, după aproape opt săptămâni la bord, atmosfera se schimbă. Pe când frigul din primele săptămâni îi făcuse pe oameni apatici, căldura şi aerul înecăcios din cabine îi făcea acum din ce în ce mai irascibili.

Pe puntea intermediară, oamenii se frecau unul de altul şi se supărau pentru orice fleac. Avură loc bătăi serioase între bărbaţi, chiar şi între călători şi membri ai echipajului, atunci când cineva se simţea nedreptăţit la distribuirea hranei sau a apei. Medicul de la bord folosea cu prisosinţă gin pentru a curăţa rănile şi a linişti spiritele. Apoi, existau certuri în aproape toate familiile; lipsa de activitate afecta nervii. Doar Helen păstra ordinea şi liniştea în cabina ei. Le dădea în continuare lecţii interminabile fetelor despre muncile ce trebuie făcute într-o gospodărie din pătura de sus. Gwyneirei însăşi îi vâjâia câteodată capul când asculta cele prezentate.

— O Doamne, ce noroc am să fi scăpat de astea toate! mulţumi ea sorţii, râzând. Nu aş fi fost o stăpână potrivită pentru un asemenea menaj. Aş fi uitat permanent jumătate din toate acestea. Şi nici nu aş fi putut să pun fetele, să cureţe zilnic argintăria! Este o muncă cu totul inutilă! Şi de ce

trebuie să se împăturească şerveţelele atât de complicat? Doar sunt folosite în fiecare zi…

— Este o problemă de frumuseţe şi de bună-cuviinţă! decise Helen severă. Apoi va trebui să ai grijă de aceste lucruri. După cele auzite, la Kiward Station te aşteaptă o curte seniorială. Doar tu ai spus, că domnul Warden s-a orientat în construcţia casei după conacele din Anglia şi că spaţiile de locuit au fost amenajate de un decorator din Londra. Crezi că el a renunţat la tacâmurile de argint, la sfeşnice, tăvi şi vase pentru fructe? Iar lenjeria de masă face parte din zestrea ta!

Gwyneira suspină.

— Ar fi trebuit să mă mărit în Texas. Dar serios, cred… sper… că domnul Warden exagerează. Vrea să fie un gentleman, dar sub toate aceste fasoane distinse se ascunde un tip aspru. Ieri l-a bătut pe domnul Brewster la Black-Jack. Ce spun că l-a bătut, l-a curăţat ca pe o gâscă de Crăciun! Şi la urmă, ceilalţi domni i-au reproşat că ar fi trişat. Ca urmare, a vrut să-l provoace la duel pe lordul Barrington! îţi spun că a fost ca la o crâşmă din port! în cele din urmă, căpitanul a intervenit, rugând să se abţină. În realitate, Kiward Station este probabil o construcţie din buşteni şi va trebui să mulg vacile.

— Ţi-ar conveni! râse Helen, care între timp reuşise să o cunoască destul de bine pe prietena ei. Dar nu-ţi fă iluzii. Eşti şi vei rămâne o lady, în caz de dubiu, chiar şi la grajdul de vite – şi acest lucru este valabil şi pentru tine, Daphne! Nu sta dezordonată şi cu picioarele desfăcute doar fiindcă nu mă uit chiar la tine. Mai bine ai coafa-o

pe domnişoara Gwyneira. Se observă că îi lipseşte camerista. Serios, Gwyn, părul tău este buclat, de parcă ar fi fost prelucrat cu fierul de ondulat părul. Nu îl piepteni niciodată?

Sub controlul sever a lui Helen şi cu câteva indicaţii a Gwyneirei, referitoare la cea mai nouă modă, atât Dorothy, cât şi Daphne deveniseră nişte cameriste destul de dibace. Amândouă erau politicoase şi învăţaseră cum să ajute o lady la îmbrăcat şi la aranjatul părului. Uneori Helen ezita să o trimită pe Daphne singură în încăperile Gwyneirei, deoarece nu avea încredere în fată. I se părea într-u totul posibil ca Daphne să se folosească de fiecare prilej pentru a fura ceva. Dar Gwyneira o linişti.

— Nu ştiu dacă este cinstită, dar cu siguranţă că nu este proastă. Dacă fură aici, se află acest lucru. Cine altcineva ar fi putut să fie? Şi unde să ascundă lucrurile furate? Cât timp este aici, pe vas, se va comporta bine. Nu am nicio îndoială.

Cea de-a treia fată mai mare ca vârstă, Elisabeth era şi ea ascultătoare, cinstită şi fermecătoare. Dar nu se dovedi prea iscusită. Îi plăcea mai mult să citească şi să scrie decât să lucreze cu mâinile. Astfel deveni pentru Helen un copil-problemă.

— În fond, ar trebui să continue şcoala şi să frecventeze mai târziu, poate, un seminar pentru educatoare, îi spuse ea Gwyneirei. Aşa ceva i-ar plăcea. Îi plac copiii şi are multă răbdare. Dar cine să-şi asume cheltuielile? Şi oare există în Noua Zeelandă un institut adecvat? Nu este bună de cameristă. Dacă trebuie să cureţe duşumeaua, inundă jumătate şi cealaltă jumătate o uită.

— Poate că ar fi o bonă bună, reflectă Gwyn cea

practică. Probabil că voi avea nevoie în curând de una…

Helen se înroşi la această remarcă. În legătură cu viitoarea ei căsătorie nu se gândea cu plăcere la naşterea şi mai ales la procrearea copiilor. A admira stilul elevat de scris a lui Howard şi a se bucura de adorarea lui, era un lucru. Dar gândul de a se lăsa atinsă de un bărbat cu totul necunoscut… Helen avea doar nişte idei imprecise despre ceea ce se întâmplă noaptea între un bărbat şi o femeie, dar se aştepta mai degrabă la dureri decât la bucurii. Iar acum, Gwyneira vorbea cu totul degajat despre naşterea copiilor! Oare voia să vorbească despre acest subiect? Poate ştia mai multe despre asta decât ea? Helen se întrebă cum să abordeze subiectul, fără a depăşi în mod penibil, cu primul cuvânt, graniţele bunei-cuviinţe. Iar acest lucru era doar atunci posibil, când nu era niciuna dintre fete în apropiere. Constată cu uşurare, că Rosie se juca în imediata lor apropiere cu Cleo.

Dar Gwyneira nici nu ar fi putut să-i răspundă la întrebările stăruitoare. E drept că vorbea deschis despre facerea copiilor, dar deocamdată nu irosi niciun gând pe nopţile cu Lucas. Nu avea nicio idee, ce o aştepta – mama ei, ruşinată, făcuse doar nişte aluzii vagi că era soarta femeilor, să suporte aceste lucruri cu umilinţă. Cu voia lui Dumnezeu, vor fi răsplătite cu un copil. Gwyneira se întreba câteodată dacă va trebui chiar să considere un bebeluş cu obrazul roşu, care urlă, drept un noroc, dar nu îşi făcu iluzii. Gerald Warden se aştepta de la ea să-i nască cât mai repede un nepot. Nu se va eschiva de acest lucru nici dacă ar şti cum trebuie

procedat.

Călătoria cu vasul se lungi. La clasa întâia pasagerii luptau împotriva plictiselii, deoarece ajunseseră să fie schimbate toate amabilităţile, să fie povestite toate întâmplările. Pasagerii de la puntea intermediară se luptară mai degrabă cu vicisitudinile crescânde ale existenţei. Hrana săracă, unilaterală, dusese la boli şi lipsuri, strâmtoarea cabinelor şi vremea, acum permanent caldă, favoriza apariţia paraziţilor. Între timp, vasul era însoţit de delfini şi adesea se vedeau şi peşti mai mari, ca de exemplu rechini. Bărbaţii de pe puntea intermediară făceau planuri cum să îi prindă cu cârlige sau cu harpoane, dar aveau rar succes. Femeilor le era dor de un minim de igienă şi adunau pe timp de ploaie apă, pentru a-şi spăla copiii şi îmbrăcămintea. Helen era de părere că rezultatul nu era satisfăcător.

— În zeama aceea, lucrurile vor deveni şi mai murdare! ocărî ea, privind la apa strânsă într-o barcă de salvare.

Gwyneira dădu din umeri.

— Bine că nu trebuie să bem această apă. Şi avem noroc cu vremea, spune căpitanul. Până acum nu am avut acalmie, deşi ajungem în curând în zona… în zona de acalmie. Acolo nu bate vântul aşa cum ar trebui şi uneori vasele îşi termină raţia de apă.

Helen dădu din cap.

— Marinarii povestesc că aceste meridiane se numesc şi „meridianele cailor”, deoarece mai demult trebuiau adesea sacrificaţi caii, pentru a nu muri de foame.

Gwyneira răsuflă cu putere.

— Înainte de a o sacrifica pe Igraine, aş mânca marinarii! declară ea. Dar, după cum am spus, se pare că avem noroc.

Din păcate, norocul lui *Dublin* avea să se epuizeze în curând. Vântul sufla în continuare, dar o boală parşivă ameninţa viaţa pasagerilor. Mai întâi, un marinar se plânse că are febră, ceea ce nimeni nu luă prea în serios. Medicul vasului recunoscu primejdia doar când
i se prezentară primii copii cu febră şi erupţii. Dar apoi boala se propagă cu repeziciunea focului pe puntea intermediară.

Helen speră la început că fetele ei vor fi scutite, deoarece nu prea aveau contact cu ceilalţi copii, afară de orele de şcoală. Datorită ajutorului din partea Gwyneirei şi a prădăciunilor regulate ale lui Daphne în grajdul vacilor şi a coteţului păsărilor, erau într-o stare generală cu mult mai bună decât copiii emigranţilor. Dar apoi Elisabeth făcu febră, iar la scurt timp după aceea şi Laurie şi cu Rosemary. Daphne şi Dorothy se îmbolnăviră într-o formă foarte uşoară, iar Mary, spre mirarea tuturor, nu se infectă, deşi împărţea tot timpul patul cu geamăna ei, o ţinea pe Laurie strâns îmbrăţişată şi o plângea deja de pe acum. Febra nu o chinui prea tare pe Laurie, pe când Elisabeth şi Rosemary se zbătură câteva zile între viaţă şi moarte. Medicul vasului le tratã, la fel ca pe toţi ceilalţi bolnavi, cu gin, iar cei care răspundeau de copii puteau să decidă dacă acest mijloc de tratament se administra exterior sau interior. Helen decise să se facă spălături şi comprese şi astfel fetele bolnave ajunseseră să se răcorească puţin. În cele mai multe familii, băutura ajunse în

stomacurile taţilor, iar atmosfera deja încărcată deveni şi mai explozivă.

Până la urmă muriră doisprezece copii de epidemie şi din nou se auzeau vaiete şi bocete de pe puntea intermediară. Căpitanul ţinu o slujbă de înmormântare foarte impresionantă pe puntea principală, la care veniră toţi pasagerii, fără excepţie. Gwyneira, cu lacrimile curgându-i pe faţă, cântă la pian, bunele-i intenţii depăşind vizibil cunoştinţele ei. Fără note, era pierdută. În cele din urmă, Helen preluă cântatul la pian şi câţiva dintre pasagerii de pe puntea intermediară îşi aduseră de asemenea instrumentele. Cântecul şi plânsul oamenilor răsunară departe peste mare şi pentru prima oară se uniră emigranţii bogaţi şi cei săraci într-o comunitate. Jeleau împreună şi încă la câteva zile după slujbă, atmosfera era în general mai temperată şi mai împăcată. Căpitanul, un bărbat liniştit şi cu înţelepciunea vieţii, începând cu această dată, stabili slujbele de duminică pentru toţi pe puntea principală. Vremea nu mai prezenta probleme. Era mai degrabă prea cald decât prea rece şi ploios. Numai la trecerea pe la Capul Bunei Speranţe se iscă o furtună şi marea deveni agitată; după aceea, călătoria se desfăşură liniştită.

Între timp, Helen exersa cu elevii ei cântece bisericeşti. Când, într-o dimineaţă de duminică, reuşiseră să interpreteze un coral deosebit de bine, soţii Brewster o atraseră în discuţia pe care o purtau cu Gerald şi Gwyneira. O felicitară pe tânăra femeie pentru performanţa elevilor ei şi în cele din urmă, Gwyneira folosi ocazia să le facă oficial cunoştinţă prietenei şi socrului ei.

Spera ca socrul ei să nu înceapă iar să bodogănească, dar de data aceasta el nu-şi pierdu cumpătul, ci se purtă destul de şarmant. Calm, făcu obişnuitul schimb de amabilităţi cu tânăra femeie şi găsi cuvinte de laudă la adresa interpretării oferite de elevi.

— Aşa deci, şi vreţi să vă căsătoriţi… mormăi el, când nu mai era nimic de spus.

Helen încuviinţă din cap cu sârg.

— Da domnule, dacă va voi şi Dumnezeu. Am încredere că Domnul mă va îndruma spre o căsnicie fericită… Poate că nu vă este necunoscut viitorul meu soţ? Howard O'Keefe din Haldon, Canterbury. Are o fermă.

Gwyneira îşi ţinu respiraţia. Poate că totuşi ar fi trebuit să-i vorbească lui Helen de răbufnirea lui Gerald la pomenirea numelui logodnicului ei! Dar grija ei se dovedi neîntemeiată. Astăzi Gerald se controlă cu fermitate.

— Sper că vă veţi păstra credinţa, remarcă el cu un zâmbet strâmb. Câteodată Domnul îşi permite nişte feste ciudate cu cele mai neprihănite oiţe ale sale. Iar în ceea ce priveşte întrebarea dumneavoastră… nu. Nu, un „gentleman" cu numele de Howard O'Keefe îmi este cu totul necunoscut.

Dublin naviga acum peste Oceanul Indian, ultima şi cea mai primejdioasă porţiune a călătoriei. E drept că se întâmpla rar ca marea să fie agitată, dar ruta se întindea departe peste mare. De săptămâni de zile, pasagerii nu mai văzuseră uscatul şi conform spuselor lui Gerald Warden, ţărmurile cele mai apropiate se aflau la o distanţă de multe sute de kilometri.

Între timp, viaţa la bordul vasului urmă un anume tipic şi din cauza vremii tropicale toţi pasagerii se aflau mai mult pe punte, decât în cabinele strâmte. Iar delimitarea strictă între clasa întâi şi puntea intermediară se diluă din ce în ce mai vizibil. Afară de slujbele religioase, se ţineau şi concerte şi seri de dans comune. Bărbaţii de pe puntea intermediară munceau în continuare să-şi îmbunătăţească tehnica de pescuit şi în cele din urmă avură succes. Prinseră cu harponul rechini şi baracude şi prinseră albatroşi, trăgând în urma vasului funii cu un fel de cârlige, având drept momeală peşti. Mirosul de peşte sau pasăre la grătar străbătu toată puntea, iar familiilor care nu luau parte li se strângea apa în gură. Helen primea câteodată nişte porţii drept cadou. Era foarte apreciată în calitate de educatoare, iar între timp aproape toţi copiii de pe puntea intermediară ştiau să citească şi să scrie mult mai bine ca părinţii lor. Apoi, Daphne reuşi aproape de fiecare dată să obţină o porţie de peşte sau de carne. Dacă Helen nu era cu ochii în patru, ea se furişa încă de la începutul pescuitului prin preajma pescarilor, le admiră măiestria şi reuşea, clipind din gene şi făcând un botic, să atragă atenţia.

Mai ales bărbaţii tineri se întrecură pentru a-i intra în graţii şi se dedară câteodată la probe de curaj primejdioase. Daphne bătea din palme, aparent încântată, când îşi scoteau cămaşa, pantofii şi şosetele, pentru ca, prinşi cu nişte funii, să fie lăsaţi de către echipajul urlând la apă. Nici Helen, nici Gwyneira nu aveau senzaţia că Daphne ar fi interesată realmente de vreunul dintre băieţi.

— Speră că îl va muşca un rechin, remarcă

Gwyneira, când un tânăr scoţian se aruncă cu capul înainte în apă şi se lăsă apoi tractat de *Dublin,* ca o momeală prinsă într-un cârlig. Facem pariu, că nu ar avea niciun fel de scrupule să mănânce după aceea din animal?

— Ar fi timpul să se sfârşească această călătorie, suspină Helen. Altfel mă transform din educatoare în paznică de penitenciar. Aceste apusuri de soare, de exemplu… da, sunt minunat de frumoase şi de romantice, dar acest lucru îl ştiu atât băieţii, cât şi fetele. Elisabeth vorbeşte tot timpul de Jamie O'Hara, la care Daphne a renunţat de mult, după ce i-a mâncat toţi cârnaţii. Iar pe Dorothy o invită zilnic cel puţin trei bărbaţi tineri să meargă să privească cu ei marea fosforescentă.

Gwyneira râse şi se jucă cu pălăria ei de soare.

— În schimb Daphne nu-l caută pe prinţul ei din vis pe puntea intermediară. Ieri m-a întrebat dacă nu poate privi de pe puntea superioară apusul de soare, de acolo ar avea o perspectivă mult mai bună. În acest timp l-a privit pe vicontele Barring cu nişte ochi, ca rechinul momeala.

Helen îşi dădu ochii peste cap.

— Ar trebui în curând măritată. Oh, Gwyn, mi se face frică, dacă mă gândesc că în doar două sau trei săptămâni va trebui să predau aceste fete unor oameni necunoscuţi şi apoi poate că nu le voi mai vedea niciodată.

— Adineauri voiai să scapi de ele! strigă Gwyneira râzând. Oricum, ştiu să scrie şi să citească. Puteţi coresponda. Şi noi de asemenea! Dacă aş şti cât de departe este Haldon de Kiward Station! Amândouă sunt în Canterbury Plains, dar unde se află? Nu vreau să te pierd, Helen! Nu ar fi

frumos dacă am putea să ne vizităm?

— Putem face acest lucru cu siguranţă! răspunse Helen plină de încredere. Howard trebuie să trăiască în apropiere de Christchurch, altfel nu ar face parte din comunitatea de acolo. Iar domnul Warden are cu siguranţă multe de rezolvat la oraş. Ne vom vedea, Gwyn, cu siguranţă!

7

Călătoria se apropia într-adevăr de sfârşit. *Dublin* naviga pe apele Mării Tasmaniei, între Australia şi Noua Zeelandă, iar pasagerii de pe puntea intermediară se întreceau în zvonuri despre cât de aproape erau de noul pământ. Unii se aflau deja de dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, pe punte, pentru a arunca o primă privire asupra noii lor patrii.

Elisabeth se arătă încântată când Jamie O'Hara o trezi o dată pentru acest lucru, dar Helen îi porunci aspru să rămână în pat. Ştia de la Gwyneira că va mai dura două sau trei zile până când se va vedea uscatul, iar căpitanul le va informa din timp.

În cele din urmă, acest lucru se întâmplă în plină zi, înainte de masă. Căpitanul puse să se tragă sirena vasului şi în câteva minute se adunară toţi pasagerii pe puntea principală. Gwyneira şi Gerald stăteau, bineînţeles, în primul rând, dar nu văzură deocamdată nimic altceva, decât nişte nori. Fâşii de ceaţă acopereau ţărmul. Dacă echipajul nu ar fi dat emigranţilor asigurări că în spatele norilor se ascunde Insula de Sud, nu

ar fi dat niciun fel de importanţă deosebită acestui strat de nori.

Abia când se apropiară de ţărm, se profilară prin ceaţă munţii şi contururi aspre de stânci, în spatele cărora se buluceau din nou nori.

Arăta ciudat, de parcă munţii ar fi plutit în albul acela strălucitor ca vata.

— Oare este totdeauna atât de ceţos? întrebă Gwyneira, prea puţin entuziasmată. Oricât de frumoasă era priveliştea, ea îşi putea imagina cât de umed şi de rece va fi drumul călare peste pasul care despărţea Christchurch de locul de acostare a vaselor marine. Portul, explicase Gerald, se numeşte Lyttelton. Dar locul era încă în amenajare şi chiar până la primele case trebuia parcurs un urcuş greu. Până la Christchurch trebuia să mergi sau să călăreşti – iar pe câte o porţiune drumul era atât de abrupt şi greu că cei ce cunoşteau locurile trebuiau să îşi ducă caii de căpăstru. De acolo venea şi numele drumului: Bridle Pass.

Gerald scutură din cap.

— Nu. Este mai degrabă neobişnuit că li se oferă călătorilor o asemenea privelişte. Şi desigur aduce noroc… Zâmbi, evident satisfăcut de a-şi revedea patria. Se spune că tot astfel s-a prezentat acest pământ primilor călători veniţi în canoe, oameni din Polinezia, care au ajuns în Noua Zeelandă. De aceea, Noua Zeelandă are numele în limba maori *aotea-roa,* ţara marelui nor alb.

Helen şi fetele ei priviră fascinate acest spectacol al naturii.

E drept că Daphne era neliniştită.

— Nu există case, spuse ea stupefiată. Unde sunt docurile şi amenajările portuare? Unde sunt

turnurile bisericilor? Nu văd decât nori şi munţi! Este cu totul altfel, ca la Londra!

Helen încercă să râdă, dându-le curaj, deşi, în fond, împărţea temerile lui Daphne. Şi ea era un copil de oraş, iar această exuberanţă a naturii i se părea stranie. Dar ea mai văzuse diverse peisaje englezeşti, pe când fetele nu cunoşteau decât străzile din marele oraş.

— Bineînţeles că nu este Londra, Daphne, explică ea. Oraşele de aici sunt mult mai mici. Dar şi Christchurch are un turn de biserică, i se va construi şi o mare catedrală, ca Westminster Abbey! Nu poţi încă vedea casele, fiindcă nu acostăm direct în oraş. Va trebui… deh, va trebui să mergem puţin până…

— Să mergeţi puţin? Gerald Warden o ascultase şi izbucni într-un râs puternic. Pot doar să sper pentru dumneavoastră, domnişoară Davemport, că logodnicul dumneavoastră grozav vă va trimite un catâr. Altfel vă veţi toci încă de astăzi talpa pantofiorilor dumneavoastră de oraş. Bride Pat este un drum de munte, alunecos şi umed din cauza ceţii. Iar când se ridică ceaţa, se face al naibii de cald. Dar ia te uită, Gwyneira, se vede Lyttelton Harbour!

Oamenii de pe *Dublin* erau la fel de emoţionaţi ca şi Gerald, când ceaţa se risipi, lăsând să se vadă un golf marin retras, cu formă de pară. Conform celor spuse de Gerald, bazinul portuar natural era de origine vulcanică. Golful era înconjurat de munţi şi se vedeau şi câteva case şi pasarele de acostare.

— Nu vă lăsaţi intimidată, îi spuse medicul vasului lui Helen. Mai nou există zilnic transport

dus-întors de la Lyttelton la Christchurch. Puteţi să închiriaţi un catâr. Nu mai trebuie să urcaţi tot drumul ca primii colonişti.

Helen ezită. Poate că ar fi putut să închirieze un catâr, dar ce era de făcut cu fetele?

— Cât... cât de departe este? întrebă ea indecisă, pe când *Dublin* se apropia repede de coastă. Şi trebuie să cărăm toate bagajele?

— Cum doriţi, răspunse Gerald. Puteţi căra bagajele şi cu barca, în susul râului Avon. Dar asta costă, bineînţeles, bani. Cei mai mulţi emigranţi îşi cară bagajele peste Pasul Bridle. Sunt optsprezece kilometri.

Helen hotărî să comande doar transportarea iubitului ei balansoar. Restul bagajelor le va căra ca şi toţi ceilalţi emigranţi. Optsprezece kilometri, atâta putea să meargă – cu siguranţă că putea! Deşi nu încercase încă niciodată aşa ceva…

Între timp se golise puntea principală; pasagerii se grăbiseră spre cabine, pentru a-şi împacheta calabalâcul. Acum, când ajunseseră în sfârşit la ţintă, voiau să părăsească cât mai repede bordul vasului. Pe puntea intermediară era o aglomeraţie la fel de mare ca în ziua plecării.

La clasa întâi se proceda mai relaxat. Aici, de regulă, bagajul era preluat; domnii şi doamnele se foloseau de serviciile întreprinderii de transport, care căra cu catârii persoane şi mărfuri spre interiorul ţării. Doamna Brewster şi lady Barrington tremurau deja de teama drumului călare peste pas. Niciuna din ele nu era obişnuită să se deplaseze călare pe cal sau pe catâr şi mai şi auziseră poveşti de groază despre primejdiile drumului. Dar Gwyneira abia aştepta să urce pe

Igraine şi ajunse la nişte dispute aprige cu Gerald.

— Să mai rămân o noapte aici? întrebă ea mirată, când el făcu aluzia că vor folosi modesta casă de oaspeţi din Lyttelton, de curând dată în folosinţă. Dar de ce?

— Fiindcă nu putem termina descărcarea animalelor decât în cel mai bun caz târziu după-amiaza, explică Gerald. Şi fiindcă trebuie să angajez oameni, care să mâne oile prin trecătoare.

Gwyneira scuturǎ din cap, fără să înţeleagă.

— De ce vă trebuie ajutor? Pot să mân oile şi singură. Avem şi doi cai. Nu trebuie să aşteptăm nici măcar catârii.

Gerald râse în hohote, iar lordul Barrington îi ţinu isonul.

— Vreţi să mânaţi oile prin trecătoare, micuţă lady? Călare, ca şi acei cowboy americani?

Lordului i se părea că este cea mai bună glumă, pe care a auzit-o în ultimul timp.

Gwyneira îşi dădu ochii peste cap.

— Nu eu personal mân oile, răspunse ea. Acest lucru îl fac Cleo şi ceilalţi câini, pe care i-a cumpărat domnul Warden de la tata. Sigur, câinii tineri sunt încă mici şi nu sunt suficient de mult antrenaţi. Dar nu sunt decât treizeci de oi. Asta rezolvă Cleo fără niciun ajutor, dacă trebuie.

Căţeluşa îşi auzise numele şi veni din colţul ei. Dând din coadă şi cu ochii strălucitori de ataşament, ea se opri în faţa stăpânei sale. Gwyneira o mângâie şi o anunţă că plictiseala de pe vas se va termina încă în cursul zilei de azi.

— Gwyneira, spuse Gerald supărat, nu am cumpărat aceste oi şi aceşti câini şi i-am transportat în jurul pământului pentru ca să cadă

aici într-o prăpastie! Ura, când cineva din familia sa se făcea de râs. Şi îl enerva şi mai mult dacă cineva punea sub semnul întrebării sau chiar ignora indicaţiile sale. Nu cunoşti trecătoarea Bridle. Este un drum perfid şi primejdios! Nu poate niciun câine să treacă singur oile şi nici nu poţi să treci pur şi simplu călare. Pentru noaptea aceasta, am dispus să se pregătească ţarcuri pentru oi. Mâine las să fie trecuţi caii, iar tu iei un catâr.

Gwyneira îşi aruncă capul pe spate cu un gest autoritar. Ura când cineva desconsidera capacităţile ei şi ale animalelor ei.

— Igraine trece peste orice drum şi are un pas mai sigur decât oricare catâr îl asigură ea cu voce fermă. Iar Cleo nu a pierdut niciodată o oaie, nu i se va întâmpla nici acum. O să vedeţi, în seara aceasta suntem la Christchurch!

Bărbaţii tot mai râdeau, dar Gwyneira era ferm hotărâtă. De ce avea ea pe cel mai bun câine de păzit oile din tot ţinutul Powys, dacă nu chiar din toată regiunea Wales? Şi de ce erau crescuţi de sute de ani caii Cob spre a fi abili şi cu pasul sigur? Gwyneira ardea de nerăbdare să le arate domnilor aceste lucruri. Aceasta era o lume nouă! Aici nu se va erija în rolul soţioarei bine educate, care ascultă fără împotrivire comenzile bărbaţilor!

Helen se simţea ameţită când, în sfârşit, la ora trei după-amiaza, puse piciorul pe pământ neozeelandez. Pontonul de acostare, mişcător, nu i se părea cu nimic mai sigur decât podelele vasului *Dublin,* dar trecu plină de curaj peste el şi se afla, în sfârşit, pe pământ solid! Era atât de uşurată, încât ar fi vrut să îngenuncheze şi să sărute

pământul, cum o făcuseră, fără jenă, doamna O'Hara şi alţi câţiva emigranţi. Fetele lui Helen şi alţi copii de pe puntea intermediară dansau frenetic şi doar cu greu puteau fi liniştiţi, pentru a spune, împreună cu ceilalţi supravieţuitori ai călătoriei, o rugăciune de mulţumire. Dar Daphne tot mai era decepţionată. Puţinele case care înconjurau golful de la Lyttelton nu corespundeau imaginii pe care o avea ea despre un oraş.

Helen dăduse încă pe vas comanda să-i fie transportat balansoarul. Acum urca, cu geanta de călătorie în mână şi umbrela de soare peste umăr, o pantă largă spre primele case. Fetele, purtându-şi boccelele, o urmau ascultătoare. Până acum, urcuşul i se părea anevoios, dar nu primejdios sau chiar de neumblat. Dacă drumul nu se va înrăutăţi, va reuşi să-l parcurgă până la Christchurch. Acum se aflau în centrul aşezării Lyttelton. Exista un local, o prăvălie şi un hotel, care nu inspira prea multă încredere. Dar era oricum doar pentru cei bogaţi. Aceia dintre pasagerii de pe puntea intermediară care nu voiau să meargă imediat mai departe spre Christchurch puteau să se adăpostească în nişte barăci primitive şi în corturi. Mulţi dintre noii colonişti se folosiră de aceste posibilităţi. Unii emigranţi aveau rude la Christchurch şi se înţeleseseră cu ele să le trimită animale de povară, de îndată ce va sosi vasul *Dublin.*

Şi Helen nutrea nişte speranţe slabe când văzu că aşteaptă nişte catâri ale întreprinderii de transport înaintea localului. E drept că Howard deocamdată nu ar fi avut cum să ştie de sosirea ei, dar preotului din Christchurch, reverendul

Baldwin, i se comunicase că cele şase orfane vor sosi cu vasul *Dublin.* Poate că a luat el măsuri pentru transportul lor mai departe. Helen se informă la persoanele care mânau catârii, dar aceştia nu primiseră indicaţii în acest sens. E drept că trebuiau să preia mărfuri pentru reverendul Baldwin şi au fost avizaţi şi de sosirea soţilor Brewster, dar preotul nu spusese nimic despre fete.

— Ei bine, copii, nu ne rămâne altceva de făcut decât să pornim la drum, se supuse Helen în cele din urmă sorţii. Şi cel mai bine ar fi, să pornim imediat, fiindcă atunci scăpăm mai repede.

Corturile şi barăcile, care ar fi fost alternativa, nu i se păreau lui Helen prea de încredere. Desigur că şi aici femeile şi bărbaţii dormeau separat, dar nu existau uşi care puteau fi închise şi precis că şi la Lyttelton era penurie de femei, ca şi la Christchurch. Cine putea şti ce le venea în minte bărbaţilor, dacă li se ofereau aici, pe o tavă de argint, şapte femei şi fete singure?

Helen porni deci la drum, împreună cu alte familii de imigranţi, care voiau să meargă imediat mai departe spre Christchurch. Din grup făceau parte soţii O'Hara, iar Jamie se oferi cavalereşte să ia alături de bagajele sale şi pe cele ale lui Elisabeth. Mama lui îi interzise cu străşnicie aşa ceva – familia O'Hara trebuia să-şi transporte toate lucrurile de casă peste deal şi fiecare avea mai mult decât suficient de cărat. Într-un astfel de caz, era de părere energica femeie, amabilitatea era un lux de prisos.

După primii kilometri parcurşi sub soare, Jamie vedea lucrurile într-un fel asemănător. Ceaţa se

retrăsese, după cum preconizase Gerald, iar trecătoarea Bridle era scăldată de soarele de primăvară. Pentru imigranţi, acest lucru era în continuare greu de înţeles. Acasă, în Anglia, acum ar fi început primele furtuni de toamnă, dar aici, în Noua Zeelandă, acum răsărea iarba şi se ridica soarele mai sus pe cer. De fapt, vremea era foarte plăcută, dar urcuşul îndelungat în hainele grele, de călătorie, te făcea să transpiri, fiindcă emigranţii îşi îmbrăcaseră mai multe piese de îmbrăcăminte, unele peste altele, pentru a avea mai puţin de cărat. Până şi bărbaţii îşi pierdeau repede răsuflarea. Trei luni de inactivitate pe mare l-au făcut până şi pe cel mai puternic muncitor să-şi piardă condiţia fizică. Iar drumul nu numai că devenea din ce în ce mai abrupt, dar şi mai primejdios. Fetele plângeau de frică când au trebuit să treacă de-a lungul marginii unui crater. Mary şi Laurie se agăţaseră atât de disperate una de alta, încât erau în primejdie să cadă tocmai din acest motiv. Rosemary se agăţase de fusta lui Helen şi îşi ascundea capul în cutele costumului de călătorie, atunci când prăpastia era prea primejdioasă. Helen, la rândul ei, îşi închisese de mult umbrela de soare. O folosea ca toiag de drumeţie – şi nu avea nici energia s-o mai poarte cum se cuvine şi se cade unei doamne, peste umăr. Îi era indiferent cum va arăta tenul ei.

După o oră de marş, călătorii obosiseră şi le era sete, dar nu parcurseseră decât trei kilometri.

— Sus pe deal se vând băuturi răcoritoare, le consolă Jamie pe fete. Aşa ne-au spus la Lyttelton. Iar pe parcursul coborâşului sunt hanuri, la care te poţi odihni. Doar trebuie să ajungem sus, şi am

scăpat de ce este mai rău.

Acestea fiind spuse, atacă următoarea porţiune de drum, iar fetele îl urmară peste pământul plin de grohotiş.

În timpul urcuşului, Helen nu avusese timp să se uite la peisaj, dar ceea ce văzu, era descurajator Munţii păreau golaşi, cenuşii cu foarte puţină vegetaţie.

— Tuf vulcanic, comentă domnul O'Hara, care lucrase deja în minerit. Dar Helen se gândea la „munţii iadului" dintr-o baladă, pe care o cânta uneori sora ei. Exact aşa – golaş, fără culoare şi nesfârşit – îşi închipuise ea fundalul pentru veşnica condamnare.

Într-adevăr, Gerald Warden reuşi să-şi descarce animalele doar după ce plecaseră toţi pasagerii de la bord. E drept că şi angajaţii de la societatea de transport pregăteau abia acum catârii pentru plecare.

— Reuşim înainte de a se lăsa întunericul! le asigurară ei pe doamnele temătoare, pe care tocmai le ridicaseră în şei, pe catâri. Sunt aproximativ patru ore de mers. În jurul orei opt seara vom ajunge la Christchurch. Punctuali, pentru a lua masa de seară la hotel.

— Auziţi! îl atenţionă Gwyneira pe Gerald. Am putea să ne alăturăm lor. Deşi singuri am fi, bineînţeles, mai rapizi. Igraine nu va merge cu plăcere după catâri.

Spre supărarea lui Gerald, Gwyneira înşeuase deja caii, pe când el supraveghea descărcarea oilor. Gerald trebui să se stăpânească din greu să nu o repeadă pentru acest lucru. Oricum era în toane proaste. Nimeni de aici nu se pricepea la oi;

nu se pregătiseră ţarcuri, iar turma se împrăştie pitoresc peste movilele din Lyttelton. Animalele se bucurau de libertate după o şedere atât de îndelungată în cala vasului şi săreau nestăpânite, ca iezii, pe iarba rară din faţa aşezării. Gerald se certă cu doi marinari, care îl ajutaseră la descărcat, şi le ordonă sever, să adune animalele şi să le păzească, până când el va organiza amenajarea ţarcurilor provizorii. Însă cei doi îşi considerară munca încheiată. Remarcând obraznic că ei sunt marinari, nu oieri, se îndreptară către birtul deschis de curând. După abstinenţa îndelungată de la bord, le era sete. Nu îi interesau oile lui Gerald.

În schimb, răsună un fluierat ascuţit, care îi făcu să tresară nu numai pe lady Barrington şi doamna Brewster, ci şi pe Gerald şi însoţitorii catârilor. Mai ales că sunetul nu venea de la vreun băiat de stradă, ci din partea unei doamne cu sânge albastru, pe care o consideraseră până atunci ca fiind o fetişcană bine crescută. Dar acum se arătă o altă Gwyneira. Fata îşi dăduse seama de dilema lui Gerald privitoare la oi şi luă măsuri de rezolvare. Fluieră puternic după căţeaua ei, iar Cleo o urmă plină de entuziasm. Ca un mic fulger negru, alergă pe dealuri în sus şi în jos şi strânse oile, care se strânseră imediat în turmă. Ca mânate de o mână nevăzută, animalele aşezate în rând se întoarseră spre Gwyneira, care aştepta destinsă – în contradicţie cu câinii tineri ai lui Gerald, care ar fi trebuit să fie duşi cu barca, într-o ladă, la Christchurch. Când prinseră mirosul de oi, micii Collie se purtară atât de sălbatic, că sparseră fără efort lada uşoară, făcută din

scânduri. Cei şase câini se rostogoliră afară şi se năpustiră imediat spre turmă. Dar înainte ca oile să se sperie, câinii se lăsară să cadă, ca la comandă, jos. Respirând iute, cu limba scoasă, cu feţele de Collie încordate, întoarse spre turmă, rămaseră culcaţi – gata de a interveni, dacă o oaie ar fi ieşit din rând.

— Ei, să fie! spuse Gwyneira cu calm. Căţelandri se arată a fi de soi foarte bun. Masculul acela mare, cu acela formăm o nouă linie, după care englezii o să-şi lingă degetele. O pornim acum, domnule Gerald?

Fără a aştepta răspunsul, urcă pe iapa ei. Igraine juca agitată. Şi ea se grăbea să se poată, în sfârşit, mişca. Marinarul, care ţinuse tânărul armăsar, dădu respirând uşurat animalul nervos lui Gerald.

Gerald ezita între furie şi admiraţie. Reprezentaţia dată de Gwyneira fusese impresionantă, dar totuşi ea nu avea dreptul să ignore ordinele lui! Ori acum Gerald nu prea mai putea s-o strunească în prezenţa soţilor Brewster şi Barrington.

Nemulţumit, luă hăţurile micului armăsar. Trecuse Bridle Path de mai multe ori şi îi cunoştea primejdiile. Era totdeauna un risc să porneşti la drum după-amiaza târziu. Chiar dacă nu trebuia să treci şi o turmă de oi şi stăteai pe un catâr cuminte, nu pe un armăsar tânăr, care doar ce se deprinsese să fie călărit.

Pe de altă parte nu ştia aici, la Lyttelton, unde să ducă oile. Fiul lui nepricopsit iar uitase să ia măsuri pentru cazarea lor în port, iar acum cu siguranţă că nu mai era nimeni de găsit care să

încropească un ţarc înainte de lăsarea întunericului. De furie, degetele lui Gerald se cramponară de frâu. Când va învăţa oare Lucas să gândească şi dincolo de pereţii camerei sale de studiu!

Furios, Gerald aşează un picior în scări. Desigur că, în cursul vieţii sale zbuciumate, învăţase să stăpânească mulţumitor un cal, dar nu era mijlocul de transport preferat. Să treacă Bridle Path călare pe un armăsar tânăr era pentru Gerald o probă de curaj – şi aproape că o ura pe Gwyneira pentru faptul că îl silea să facă acest lucru! Spiritul ei rebel, pe care Gerald îl admirase cât timp era îndreptat împotriva tatălui ei, devenea din ce în ce mai mult o sursă de enervare.

Gwyneira, care şedea pe iapa ei, degajată şi binedispusă, nu bănuia nimic despre gândurile lui Gerald. Mai degrabă se bucura că viitorul ei socru nu spusese nimic despre şaua bărbătească pe care o pusese pe Igraine. Tatăl ei ar fi făcut cu siguranţă un circ îngrozitor, dacă, de faţă cu lume, ar fi îndrăznit să se aşeze cu picioarele desfăcute pe un cal. Dar Gerald păru că nu observă cât de puţin se cădea faptul că fusta ei de călărie se ridicase şi îi dezgolise gleznele. Gwyneira încercă să tragă fusta în jos, dar apoi uită de acest lucru. Avea destul de lucru cu Igraine, care ar fi vrut să depăşească catârii şi să urce trecătoarea în galop. Câinii însă nu aveau nevoie de supraveghere. Cleo ştia ce avea de făcut şi mâna turma de oi cu pricepere pe potecă, chiar şi când drumul se îngustă. Căţelandrii o urmară în ordine descrescândă spre amuzamentul doamnei Brewster:

— Arată oarecum ca domnişoara Davemport şi orfanele ei.

Când, la două ore după plecare, Helen auzi în urma ei sunetul unor copite, ajunsese la limita puterii. Drumul tot mai urca şi nu era nimic altceva în jur decât peisajul muntos, golaş şi neprimitor. Unul dintre ceilalţi emigranţi încercă să le facă curaj. Navigase câţiva ani pe mare şi în 1836 fusese cu una din primele expediţii în această regiune. Cu grupul căpitanului Rhodes, unul din primii colonişti, urcase Port Hills şi se îndrăgostise într-atât de priveliştea şesului de la Canterbury, că aşa revenise acum cu soţia şi copiii, pentru a se stabili aici. El comunică familiei epuizate sfârşitul urcuşului. Doar câteva curbe ale drumului şi vor fi ajuns pe vârful dealului.

Dar drumul într-acolo era în continuare strâmt şi abrupt, iar conducătorii catârilor nu puteau să-i depăşească pe drumeţi. Mârâind, se aliniară în urma lor. Helen se întrebă dacă Gwyneira se afla printre călăreţi. Asistase la schimbul de replici dintre ea şi Gerald şi era interesată să afle cine reuşise să se impună. Dar nasul ei fin îi semnală că Gwyneira reuşise să se impună. Mirosea a oi şi, când continuă înaintarea, se auziră din spate behăituri de protest.

Dar, în sfârşit, se ajunsese la punctul cel mai înalt al trecătorii. Drumeţii erau întâmpinaţi pe un fel de platformă de negustorii care ridicaseră şţanduri cu băuturi răcoritoare. Se pare că aici era locul de popas tradiţional – chiar şi doar pentru că de aici te puteai desfăta în tihnă cu o primă privire asupra noii patrii. Dar deocamdată Helen nu se ocupa de aşa ceva. Se târî la primul

ştand şi luă o cupă mare de bere din ghimbir. Abia după ce bău berea, se duse la locul de unde avea o privelişte largă şi unde se adunaseră deja mulţi alţii, privind cu evlavie.

— Cât este de frumos! şopti Gwyneira entuziasmată.

Era călare şi putea privi peste capetele celorlalţi imigranţi. Helen vedea doar puţin, aflându-se în al treilea rând. Dar era suficient să-i tempereze puternic entuziasmul. Departe sub ei, peisajul muntos lăsă loc unor suprafeţe acoperite cu iarbă proaspătă, prin care se unduia un mic râu. Pe malul opus se afla aşezarea Christchurch, dar era cu totul altceva, decât un oraş înfloritor, după cum se aşteptase Helen să fie. E drept că se vedea un mic turn de biserică, dar oare nu fusese vorba de o catedrală? Nu urma să devină reşedinţă episcopală? Helen se aşteptase să vadă cel puţin un şantier, dar deocamdată nu se vedea nimic de acest gen. Christchurch nu era altceva decât o îngrămădire de case colorate, de cele mai multe ori din lemn şi doar puţine din gresia de care vorbise domnul Warden. Amintea mai degrabă de Lyttelton, orăşelul portului, pe care îl lăsaseră în urmă. Şi probabil că nu oferea mai mult din punctul de vedere al vieţii sociale şi al confortului.

Gwyneira, în schimb, abia dacă aruncă localităţii o a doua privire. E drept că aşezarea era foarte mică, dar era obişnuită, fiindcă şi satele din Wales erau astfel. Ceea ce o fascina era ţinutul din spatele aşezării: întinderi nesfârşite, acoperite de iarbă, scăldate de soarele după-amiezii târzii, iar în spatele lor se ridicau maiestuos, parţial acoperiţi de zăpadă, munţii. Cu siguranţă că erau

la mulţi kilometri distanţă, dar aerul era atât de curat, încât părea că poţi să îi atingi. Câţiva dintre copii întinseră mâinile după ei.

Priveliştea amintea de peisajul din Wales sau din alte părţi ale Angliei, unde se învecinau păşunile cu regiuni deluroase; de aceea Gwyneirei şi altor colonişti, ţinuturile li se păreau vag cunoscute. Dar totul era mai clar, mai mare, mai întins. Nu existau ocoluri, zidurile nu îngrădeau peisajul şi doar arareori se vedea câte o casă. Gwyneira încercă un sentiment al libertăţii. Aici putea să galopeze la nesfârşit, iar oile puteau să se răspândească pe un teritoriu imens. Nu va mai trebui vorbit niciodată despre faptul că iarba s-ar putea să nu ajungă sau că va trebui să se reducă numărul animalelor. Exista pământ cu prisosinţă!

Supărarea lui Gerald faţă de fată se evaporă când îi văzu faţa radiind de bucurie. Reflecta sentimentul de fericire pe care îl simţea şi el de fiecare dată când îşi privea pământul. Gwyneira se va simţi aici ca acasă. Poate că nu îl va iubi pe Lucas, dar va iubi cu siguranţă pământul acesta!

Helen ajunse la concluzia că va trebui să se aranjeze. Nu era ceea ce îşi închipuise, pe de altă parte primise din toate părţile asigurări că Christchurch ar fi o aşezare în plin avânt. Oraşul va creşte. Cândva vor exista şcoli şi biblioteci – poate va putea să-şi aducă aportul spre a construi toate acestea. Howard părea să fie un om interesat de cultură; cu siguranţă că o va sprijini. Şi oricum: ea nu trebuia să iubească acest ţinut, ci pe soţul ei. Hotărâtă, îşi înghiţi dezamăgirea şi li se adresă fetelor:

— Tot înainte, copii. V-aţi refăcut, acum trebuie

să ne continuăm drumul. Dar drumul la vale nu mai este atât de greu. Şi putem vedea de aici ţinta. Haideţi, cele mici fac un concurs de alergări! Cine ajunge prima la următorul han, va primi o limonadă în plus!

Următorul han nu era departe. La marginea câmpului se găseau primele case. Drumul se lăţi şi călăreţii puteau să-i depăşească pe pietoni. Cleo mână cu iscusinţă turma de oi, depăşind coloniştii, iar Gwyn o urmă pe Igraine, care tot mai sălta. Adineauri, pe cărările într-adevăr primejdioase, câinii tineri se comportaseră exemplar de liniştiţi. Chiar şi micul Madoc se căţărase iscusit pe cărările pietroase, iar Gerald se simţise în curând sigur de sine. Între timp, era hotărât să uite episodul puţin îmbucurător cu Gwyneira. Ei da, fata reuşise să-şi impună voinţa, dar acest lucru nu se va mai întâmpla. Sălbăticiei acestei mici prinţese din Weles trebuiau să i se pună hăţuri. În această privinţă, Gerald era optimist: Lucas va pretinde din partea soţiei sale un comportament ireproşabil, iar Gwyneira fusese educată pentru un trai alături de un gentleman. S-ar putea ca ei să-i placă mai mult vânătorile călare şi dresajul de câini, dar cu timpul îşi va accepta soarta.

Călătorii ajunseră la râul Avon în amurgul zilei şi călăreţii trecură imediat cu bacul pe celălalt mal. Înainte de a ajunge cei ce veneau pe jos, mai era timp suficient şi pentru a încărca oile pe bac, astfel că însoţitorii lui Helen nu putură să se plângă de vreo întârziere, doar de murdărirea bacului cu excrementele oilor.

Fetele din Londra priviră cu încântare apa limpede a râului; cunoscuseră până atunci doar

Tamisa, plină de gunoaie şi urât mirositoare. Între timp, lui Helen totul îi era indiferent; îi era doar dor de un pat. Spera ca reverendul să fie ospitalier, să le primească. Trebuia să fi pregătit ceva pentru fete; era imposibil să le împartă astăzi deja la familiile care le solicitaseră.

În faţa hotelului şi a grajdului de închiriat cai, Helen, epuizată, se interesă de drumul spre casa parohială. Îi văzu pe Gwyneira şi pe domnul Warden ieşind de la grajduri. Reuşiseră să adăpostească animalele şi erau aşteptaţi la un dineu festiv. Helen privi cu jind. Cât de mult îşi dorea ca mai întâi să se fi schimbat într-o cameră curată de la hotel şi apoi să se fi aşezat la masă! Dar mai avea de parcurs străzile din Christchurch şi de purtat negocierile cu preotul. Fetele din spatele ei mârâiau, cele mici plângeau de epuizare.

Din fericire, drumul până la biserică nu era lung: deocamdată nu existau la Christchurch drumuri lungi. Helen le conduse pe fete la o distanţă de trei colţuri de stradă şi se şi aflau în faţa casei parohiale. În comparaţie cu casa părintească a lui Helen şi cu casa familiei Thorne, casa din lemn, vopsită în galben, părea sărăcăcioasă, dar nici biserica alăturată nu era mai răsărită. Dar exista măcar un frumos mâner de alamă pentru bătut în uşă, având forma unui cap de leu. Daphne, plină de îndrăzneală, îl mânui.

Mai întâi nu se întâmplă nimic. Apoi apăru în cadrul uşii o fată cu faţa lătăreaţă, prost dispusă.

— Dar voi ce vreţi? întrebă ea neprietenoasă.

Toate fetele, în afară de Daphne, se retraseră speriate. Helen ieşi în faţă.

— Mai întâi vrem să vă dorim o seară bună, domnişoară! răspunse ea hotărâtă. Apoi aş dori să vorbesc cu reverendul Baldwin. Numele meu este Helen Davemport. Lady Brennan trebuie să mă fi amintit într-una din scrisorile ei. Şi acestea sunt fetele pe care reverendul le-a solicitat de la Londra pentru a le oferi aici un loc de muncă.

Tânăra femeie încuviinţă din cap şi se arătă puţin mai prietenoasă. Dar încă nu era în stare să răspundă la salut, ci le aruncă orfanelor priviri dezaprobatoare.

— Cred că mama mea vă aştepta abia mâine. Mă duc să o anunţ.

Tânăra voia să plece, dar Helen o chemă înapoi.

— Domnişoară Baldwin, fetele şi cu mine am parcurs o distanţă de douăzeci şi cinci de mii de kilometri până aici. Nu credeţi că amabilitatea vă impune să ne poftiţi înăuntru şi să ne oferiţi nişte locuri de stat?

Fata se strâmbă.

— Dumneavoastră puteţi să intraţi spuse ea. Dar bastarzii nu. Cine ştie ce paraziţi au adunat în timpul călătoriei de pe puntea intermediară. Mama mea desigur că nu va accepta aşa ceva în casă.

Helen spumegă de furie, dar se abţinu.

— Atunci aştept şi eu aici afară. Am împărţit cu fetele cabina. Dacă ele au paraziţi, atunci am şi eu.

— Cum doriţi, răspunse fata fără urmă de interes, se târşâi înapoi în casă şi trase uşa după sine.

— O adevărată lady! spuse Daphne hlizindu-se. Domnişoară Davemport, pesemne că am înţeles

greşit ceva din educaţia pe care ne-aţi dat-o.

Helen ar fi trebuit să o certe, dar îi lipsea energia. Iar dacă mama se va purta la fel de creştineşte ca fiica, mai avea nevoie de putere de luptă.

În orice caz, doamna Baldwin apăru foarte repede şi îşi dădu silinţa să se poarte prieteneşte. Era mai mică şi nu atât de plinuţă ca fiica ei. Înainte de toate nu avea faţa aceea de lună plină. Trăsăturile ei aminteau de un uliu, cu ochii mici, apropiaţi şi o gură care trebuia să se forţeze să zâmbească.

— Asta da surpriză, domnişoară Davemport! Doamna Brennan v-a amintit într-adevăr – şi foarte favorabil, dacă îmi permiteţi să o spun. Vă rog să intraţi, Belinda pregăteşte camera de oaspeţi pentru dumneavoastră. Ei da, şi fetele vor trebui şi ele găzduite pentru o noapte. Deşi… Se gândi puţin şi păru că trece în revistă o listă de nume. Lavenderii şi doamna Godewind locuiesc în apropiere. Pot să trimit pe cineva până acolo. Poate doresc să-şi ia în primire fetele încă de astăzi. Ceilalţi copii pot dormi în grajd. Dar acum vă rog să intraţi, domnişoară Davemport. Se face frig afară!

Helen suspină. Ar fi dorit să dea curs invitaţiei, dar evident că aşa nu mergea.

— Doamnă Baldwin, şi fetelor le este frig. Au mers pe jos optsprezece kilometri şi au nevoie de un pat şi de o mâncare caldă. Şi până vor fi predate stăpânilor lor, răspund eu de ele. Astfel s-a stabilit cu conducerea orfelinatului şi pentru aceasta sunt eu plătită. Arătaţi-mi deci mai întâi locul unde vor fi adăpostite fetele, apoi voi fi

bucuroasă să beneficiez de ospitalitatea dumneavoastră.

Doamna Baldwin se strâmbă, dar nu mai spuse nimic. În schimb, scotoci în buzunarele şorţului larg, pe care îl purta peste o rochie de casă scumpă, scoase la iveală o cheie şi le conduse pe fete şi pe Helen după colţul casei. Aici se găsea un grajd pentru un cal şi o vacă. Aerul era aromat de fânul adunat acolo şi cu câteva pături se puteau amenaja locuri de dormit. Helen acceptă inevitabilul.

— Aţi auzit, fetelor. În noaptea aceasta veţi dormi aici, le spuse copiilor. Întindeţi-vă cearşafurile cu mare atenţie, fiindcă altfel rochiile voastre se vor umple de fân. Cu siguranţă, există apă de spălat la bucătărie. O să am grijă să vi se pună la dispoziţie. Şi voi veni mai târziu să văd dacă v-aţi pregătit pentru noapte ca nişte fete creştine bine educate! întâi vă spălaţi, apoi vă spuneţi rugăciunea! Helen voia să fie severă, dar astăzi nu prea reuşea. Nici ea nu ar fi avut chef să se dezbrace pe jumătate în acest grajd şi să se spele cu apă rece. În consecinţă, controlul din această zi nu va fi prea sever. Nici fetele nu părură să ia prea în serios indicaţiile date. În loc să răspundă cuminte: „Da, domnişoară Helen”, o asaltară pe educatoarea lor cu o serie de întrebări şi proteste.

— Nu primim nimic de mâncare, domnişoară Helen?

— Nu pot să dorm pe fân, domnişoară Helen, mi-e silă!

— Cu siguranţă e plin de purici!

— Nu putem veni cu dumneavoastră,

domnişoară Helen? Şi ce este cu aceşti oameni care poate că mai vin? Vor să ne ia, domnişoară Helen?

Helen suspină. Încercase pe tot parcursul călătoriei să le pregătească pe fete pentru despărţirea care urma să aibă loc în ziua următoare sosirii lor. Dar ca să despartă grupul de astăzi deja, nu i se părea a fi un lucru înţelept. În acelaşi timp însă nu voia să o incite şi mai mult pe doamna Baldwin împotriva ei şi a fetelor. De aceea răspunse evaziv.

— Mai întâi aranjaţi-vă şi odihniţi-vă, fetelor. Toate celelalte se vor aranja, nu vă faceţi griji.

Îşi trecu mâna consolator peste capetele blonde ale lui Laurie şi Mary. Se vedea că aceşti copii erau la capătul puterilor. Dorothy tocmai pregătea aşternutul pentru Rosemary, care aproape că dormea deja. Helen înclină aprobator din cap.

— O să vin la voi mai târziu, declară ea. Promit!

8

— Am impresia că fetele sunt cam răsfăţate, remarcă doamna Baldwin cu o expresie crispată. Sper să fie într-adevăr de folos viitorilor lor stăpâni.

— Sunt copii! suspină Helen. Oare nu purtase această discuţie deja cu doamna Greenwood de la comitetul orfelinatului din Londra? De fapt doar două dintre ele au vârsta necesară pentru a avea o slujbă. Dar toate sunt cuminţi şi pot fi folositoare. Cred că nu se va plânge nimeni.

Doamna Baldwin păru că este deocamdată mulţumită. O conduse pe Helen în camera de

oaspeţi şi pentru prima oară în această zi, tânăra femeie se simţi plăcut surprinsă. Camera era luminoasă şi curată, amenajată cu tapet înflorat şi perdele în stil rustic, iar patul era larg şi confortabil. Helen suspină uşurată. E drept că ajunsese într-o regiune rustică, dar nu departe de orice urme de civilizaţie. În plus, apăru fata rotofeie şi aduse o vadră mare de apă caldă, pe care o goli în ligheanul pus la dispoziţia lui Helen.

— Aranjaţi-vă mai întâi, domnişoară Davemport, spuse doamna Baldwin. După aceea vă aşteptăm la dineu. Nu avem nimic deosebit, nu ne aşteptam să primim oaspeţi. Dar dacă vă place pui cu tocană de cartofi…

Helen zâmbi.

— Sunt aşa de înfometată, că aş fi în stare să mănânc carnea de pui şi cartofii cruzi. Iar fetele…

Doamna Baldwin păru că este gata să-şi piardă răbdarea.

— Ne vom îngriji şi de fete! declară ea rece. Ne vedem în curând, domnişoară Davemport.

Helen îşi luă timp suficient pentru a se spăla bine, a-şi despleti părul şi a-l prinde din nou. Se gândi dacă merită să-şi schimbe hainele. Helen avea puţine haine, dintre care două rochii erau murdare. Îmbrăcămintea cea mai bună voia de fapt să o păstreze pentru întâlnirea cu Howard. Pe de altă parte nu putea să apară la dineul familiei Baldwin cu hainele atât de jerpelite şi transpirate. În cele din urmă se hotărî să îmbrace rochia de mătase bleumarin. Era adecvat să îmbrace ceva festiv în prima seară din noua ei patrie.

Când păşi în cele din urmă în sufrageria familiei Baldwin, tocmai se servea mâncarea. Şi aici

aşteptările ei erau întrecute de realitate. Bufetul, masa şi scaunele erau din lemn greu, de tec, împodobite cu sculpturi artistice. Baldwinii fie aduseseră mobila din Anglia, fie că Christchurch dispunea de excelenţi tâmplari, sculptori în lemn. Acest ultim gând o mai consolă pe Helen. În caz de forţă majoră se va putea obişnui cu o casă de lemn dacă interiorul ar fi amenajat confortabil.

Întârzierea îi provocă o uşoară indispoziţie, dar în afară de fiica puţin cam răsfăţată a familiei Baldwin, toţi se sculară în picioare să o salute. În afară de doamna Baldwin şi Belinda, la masă mai erau reverendul şi un tânăr vicar. Reverendul Baldwin era un bărbat înalt, slab, care părea să fie foarte sever. Era îmbrăcat formal – hainele lui din postav închis, formate din trei piese, păreau puţin prea alese pentru masa în cadrul familiei – şi nu zâmbi când Helen îi întinse mâna. În schimb, păru să o examineze.

— Sunteţi fiica unui confiate într-ale meseriei? întrebă el cu o voce puternică, ce era desigur capabilă să umple interiorul unei biserici.

Helen dădu afirmativ din cap şi povesti de Liverpool.

— Ştiu că circumstanţele vizitei mele în casa dumneavoastră sunt puţin cam neobişnuite, recunoscu ea, roşind. Dar noi toţi urmăm căile Domnului şi el nu ne indică totdeauna căile umblate.

Reverendul Baldwin încuviinţă din cap.

— Este adevărat, domnişoară Davemport declară el cu importanţă. Cine ar putea şti mai bine, ca noi. Nici eu nu m-am aşteptat ca biserica mea să mă trimită la capătul lumii. Dar acesta este

un loc promiţător. Cu ajutorul lui Dumnezeu, îl vom transforma într-un oraş viu, cu amprentă creştină. Probabil că ştiţi, Christchurch urmează să devină sediu episcopal…

Helen dădu repede din cap. Mai mult de atât, bănuia de ce reverendul Baldwin nu se opusese la numirea sa în Noua Zeelandă, deşi vorba lui nu suna de parcă de bunăvoie ar fi întors spatele Angliei. Se pare că era un bărbat ambiţios – deşi nu dispunea de relaţiile de care aveai neapărat nevoie în Anglia, pentru a obţine postul de episcop. Dar aici… Neîndoielnic, Baldwin îşi făcea speranţe. Oare era la fel de bun ca îngrijitor de suflete, cum ar fi fost ca actor al politicii bisericeşti?

În orice caz, tânărul vicar, aşezat lângă Baldwin, îi era lui Helen mult mai simpatic. Îi zâmbi deschis când Baldwin îl prezentă ca fiind William Chester, iar strângerea lui de mână era caldă şi prietenoasă. Chester era de statură delicată, subţire şi palid, cu o faţă osoasă comună, cu un nas prea lung şi o gură prea lată. Dar toate acestea erau contracarate de ochii lui căprui vii şi inteligenţi.

— Domnul O’Keefe mi-a vorbit plin de pasiune de dumneavoastră! declară el zelos, după ce se aşezase lângă Helen şi îi umpluse farfuria de piure de cartofi şi pui. Era atât de fericit după primirea scrisorii dumneavoastră… Pun pariu că va veni imediat, în zilele următoare, de îndată ce va auzi de sosirea vasului *Dublin.* Spera să primească o scrisoare. Şi cât va fi de surprins, să vă găsească aici!

Vicarul Chester părea atât de încântat, de parcă

el ar fi mediat întâlnirea tinerei perechi.

— În zilele următoare? întrebă Helen surprinsă.

Contase ferm pe faptul că îl va cunoaşte pe Howard mâine. Doar nu putea să fie o problemă, să se trimită un curier la casa lui.

— Ei da, veştile nu ajung atât de repede la Haldon, fu de părere Chester. Trebuie să luaţi în calcul o săptămână de aşteptare. Dar poate să meargă şi mai repede! Nu a sosit astăzi şi Gerald Warden cu vasul *Dublin?* Fiul lui a amintit faptul că este pe drum. Când soseşte el încoace, vestea aceasta se răspândeşte repede. Nu vă faceţi probleme!

— Şi până vine logodnicul dumneavoastră, sunteţi bine-venită aici! o asigură doamna Baldwin, cu toate că faţa ei exprimă orice altceva decât cordialitate.

Cu toate acestea, Helen se simţi nesigură. Haldon nu era o suburbie a oraşului Christchurch? Cât de departe o va purta oare călătoria?

Tocmai voia să întrebe, când uşa fu dată de perete. Fără a cere permisiunea de a intra sau fără măcar să salute, Daphne şi Rosemary se năpustiră înăuntru. Amândouă îşi desprinseseră părul, gata de culcare, iar în buclele castanii ale lui Rosie se prinseseră fire de fân. Şuviţele roşii, rebele încadrau faţa lui Daphne, de parcă ar fi izbucnit vâlvătăi. Şi ochii îi aruncau scântei când îşi aruncă privirea spre masa bogată a reverendului. Helen se simţi imediat chinuită de remuşcări. După expresia de pe faţa lui Daphne, fetele nu primiseră încă nimic de mâncare.

Dar era vizibil că cele două fete aveau acum alte griji. Rosemary se năpusti spre Helen şi o trase de

hainã.

— Domnişoară Helen, domnişoară Helen, au venit să o ia pe Laurie! Vă rugăm, trebuie să faceţi ceva! Mary ţipă şi urlă, şi Laurie face la fel!

— Şi vor să o ia şi pe Elisabeth! se tângui Daphne. Vă rugăm, domnişoară Helen, faceţi ceva!

Helen sări în sus. Dacă Daphne cea liniştită era atât de alarmată, trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor.

Se uită suspicioasă în jur.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

Doamna Baldwin îşi dădu ochii peste cap.

— Nimic, domnişoară Davemport. Doar v-am spus că putem să luăm încă astăzi legătura cu doi dintre viitorii stăpâni ale orfelinelor. Acum au venit, să ia fetele. Scoase o fiţuică din buzunar. Aici este: Laurie Alliston merge la familia Lavender şi Elizabeth Beans la doamna Godewind. Totul este foarte corect. Nu înţeleg, de ce se face un asemenea scandal.

Se uită cu reproş la Daphne şi la Rosemary. Cea mică plângea. Daphne însă îi întoarse privirea cu ochii arzând.

— Laurie şi Mary sunt gemene, explică Helen. Era furioasă, dar se forţă să rămână calmă. Nu au fost încă niciodată despărţite. Nu înţeleg cum pot fi date la familii diferite! Trebuie să fie o greşeală. Iar Elisabeth desigur că nu doreşte să plece fără a-şi lua rămas-bun. Veniţi, vă rog, domnule reverend, şi clarificaţi aceste lucruri!

Helen se decise să nu mai trateze cu doamna Baldwin, cea cu inima de piatră. Copiii cădeau în sarcina reverendului, deci va trebui să se ocupe de aceste probleme.

Preotul, vizibil prost dispus, se ridică în cele din urmă.

— Nimeni nu ne-a spus ceva despre gemene, declară el, mergând cu pasul măsurat alături de Helen spre grajd. Desigur, era de presupus că este vorba de surori, dar este imposibil să fie distribuite amândouă la aceeaşi familie. Aici abia dacă se găsesc servitori din Anglia. Există o listă de aşteptare pentru aceste fete. Nu putem da unei familii două fete.

— Dar una singură nu le va fi de folos, fetele se ţin scai una de alta! argumentă Helen.

— Vor trebui să se despartă, răspunse reverendul scurt.

Înaintea grajdului aşteptau două vehicule, unul era pentru livrări; în faţa lui erau prinşi doi cai bruni, puternici, aşteptând plictisiţi. Celălalt vehicul, o trăsură neagră, elegantă, cu un singur cal, era tras de un ponei vioi, care nu prea voia să stea locului. Un bărbat înalt, slab, îl ţinea uşor de hăţuri şi, din când în când, îi murmura cuvinte liniştitoare. Dar şi el dădea impresia de enervare. Dând din cap, se uită de repetate ori spre grajd, unde plânsul şi vaietele fetelor nu mai conteneau. Helen avea impresia că descoperă milă în privirea lui.

Printre pernele micii trăsuri şedea o doamnă delicată, mai în vârstă. Era îmbrăcată în negru, iar părul ei alb, prins ordonat sub o bonetă, oferea un contrast interesant. Şi tenul îi era foarte deschis, clar ca porţelanul şi străbătut de riduri minuscule, ca o mătase veche. În faţa ei se afla Elisabeth, făcând cuminte o plecăciune. Bătrâna doamnă părea că se întreţine prietenoasă şi plină de graţie

cu fata. Doar din când în când priveau amândouă cu iritare şi cu regret spre grajd.

— Jones, i se adresă în cele din urmă doamna vizitiului ei, când Helen şi reverendul trecură pe lângă ei. Nu puteţi intra şi opri aceste vaiete? Ne deranjează foarte mult. Copiii aceştia plâng de li se scurg ochii! Vă rog să încercaţi să aflaţi despre ce este vorba şi rezolvaţi problema.

Vizitiul fixă hăţurile pe capră şi se ridică. Nu părea să fie prea entuziasmat. Probabil că îmbărbătarea copiilor care plâng nu făcea parte din sarcinile lui obişnuite.

Între timp, bătrâna doamnă îl observă pe reverendul Baldwin şi îl salută cu prietenie.

— Bună seara, domnule reverend! E bine că vă văd. Dar nu vreau să vă reţin; evident că acolo, înăuntru, este nevoie de prezenţa dumneavoastră.

Arătă spre grajd, iar vizitiul ei, răsuflând uşurat, se lăsă să cadă înapoi pe capră. Dacă însuşi reverendul se ocupa de caz, el nu mai trebuia să intervină.

Baldwin păru că stă în dubiu, dacă, înainte de a intra în grajd, ar trebui să le prezinte oficial una alteia pe Helen şi pe doamnă. Dar apoi renunţă la asta şi intră în miezul agitaţiei.

În mijlocul aşternutului pregătit în fân, Mary şi Laurie se ţineau îmbrăţişate plângând, pe când o femeie puternică încerca să le despartă, trăgând de ele. Un bărbat robust, evident paşnic, stătea neajutorat alături. Dorothy, la rândul ei, părea să stea în cumpănă, dacă ar fi mai bine să intervină fizic sau să se roage şi să implore.

— De ce nu le luaţi pe amândouă? întrebă ea disperată. Vă rog, doar vedeţi că aşa nu merge.

Bărbatul părea să fie de acord. I se adresă soţiei sale cu o voce insistentă.

— Da, Anna, cel puţin să-l rugăm pe reverend, să ne dea ambele fete. Micuţa este încă atât de tânără şi de firavă. Nici nu poate face treaba de una singură. Dar dacă cele două se ajută…

— Dacă rămân împreună, clevetesc doar şi nu lucrează! răspunse nemiloasă soţia. Helen privi în nişte ochi reci, albaştri, dintr-o faţă clară, plină de sine. Am solicitat doar una – şi luăm doar una!

— Atunci luaţi-mă pe mine! se oferi Dorothy. Sunt mai mare şi mai puternică, şi…

Anna Lavender păru că agreează această soluţie. Privi bucuroasă spre silueta mai viguroasă a lui Dorothy.

Dar Helen clătină din cap.

— Este un gest creştinesc din partea ta, Dorothy, spuse ea, aruncând o privire piezişă spre cei doi Lavenderi şi spre reverend. Dar problema nu se rezolvă astfel, ci se amână doar pentru o zi. Mâine vin stăpânii tăi, şi atunci ar trebui să meargă Laurie cu ei. Nu, domnule reverend, domnule Lavender – trebuie să găsim o posibilitate, să lăsăm gemenele să rămână împreună. Nu există două familii vecine care să caute slujnice? Atunci, cel puţin în timpul liber, cele două fete ar putea să se vadă.

— Iar în timpul zilei să bocească fără întrerupere una după cealaltă! interveni doamna Lavender. Nu poate fi vorba de aşa ceva. Iau această fată ori alta. Dar numai una.

Helen se uită la reverend, cerându-i ajutorul. Dar acesta nu făcu niciun demers, să o susţină.

— De fapt, trebuie să îi dau dreptate doamnei

Lavender, spuse el în schimb. Cu cât mai repede sunt despărţite aceste fete, cu atât mai bine. Deci luaţi aminte, Laurie şi Mary. Dumnezeu va adus împreună în această ţară, ceea ce a fost deja mărinimos din partea Lui – ar fi putut alege doar pe una dintre voi şi să o fi lăsat pe cealaltă în Anglia. Dar acum vă poartă pe cărări diferite. Asta nu înseamnă o despărţire pe vecie, cu siguranţă vă veţi vedea la slujbele de duminică sau cel puţin la marile sărbători religioase. Dumnezeu se arată îngăduitor faţă de voi şi el ştie ce face. Nouă ne este dată obligaţia de a ne supune poruncilor sale. Laurie, tu vei fi o bună slujnică a familiei Lavender.

Iar Mary va merge mâine cu familia Willard. Amândouă sunt familii bune, creştine. Veţi primi suficient de mâncare şi de îmbrăcat şi veţi fi învăţate cu un trai în spirit creştin. Nu există nimic de care să-ţi fie teamă, Laurie, dacă mergi acum cu soţii Lavender. Dar dacă nu merge altfel deloc, domnul Lavender te va pedepsi.

Domnul Lavender nu arăta deloc a fi un om care ar putea bate fete mici. Dimpotrivă, privea cu simpatie pronunţată către Mary şi Laurie.

— Uite ce e, micuţo, locuim în Christchurch, se adresă el liniştitor către copilul care sughiţa de plâns. Toate familiile din împrejurimi vin din când în când încoace să-şi facă cumpărături şi să participe la slujbele din biserică. Eu nu îi cunosc pe alde Willard, dar cu siguranţă putem să luăm legătura cu ei. Când vin încoace, noi îţi dăm liber şi poţi petrece o zi întreagă cu sora ta. Nu este acest aranjament o consolare?

Laurie dădu aprobator din cap, dar Helen se

întrebă dacă înţelegea cu adevărat despre ce este vorba. Cine ştia unde trăieşte familia Willard – nu era un semn bun că domnul Lavender nici nu-i cunoştea! Şi or fi atât de înţelegători ca el faţă de o mică slujnică? Ar aduce-o pe Mary în oraş, dacă veneau doar din când în când la cumpărături?

În orice caz, Laurie era doborâtă de epuizare şi tristeţe. Fără nicio împotrivire, se lăsă dusă de sora ei. Dorothy îi dădu domnului Lavender bocceaua ei. La despărţire, Helen o sărută pe frunte.

— Noi toate îţi vom scrie! promise ea.

Laurie, apatică, încuviinţă din cap, iar Mary tot mai plângea.

Lui Helen i se frângea inima când cei doi Lavender o conduseră pe micuţă afară. Şi în plus mai auzi cum Daphne îi şopti lui Dorothy la ureche:

— Ţi-am spus doar că domnişoara Helen nu poate face nimic! şopti fata. Este drăguţă, dar are aceeaşi soartă ca noi. Mâine vine individul şi o ia şi va trebui să meargă cu acest domn Howard, aşa cum trebuie să meargă Laurie cu soţii Lavender…

Helen simţi că o cuprinde furia, dar apoi simţi o nelinişte arzătoare.

Daphne avea dreptate. Ce va face dacă Howard nu va dori să o ia de soţie? Ce se va întâmpla dacă el nu îi va plăcea? Nu putea să se întoarcă în Anglia. Existau oare într-adevăr locuri de muncă pentru guvernante sau educatoare?

Helen nu voia să se mai gândească la aceste probleme. Ar fii vrut să se ascundă într-un colţ şi să plângă, aşa cum făcuse când era mică. Dar, după moartea mamei sale, se terminase cu acest

lucru. De atunci a trebuit să fie tare. Ceea ce înseamnă acum, să aibă răbdare şi să fie prezentată bătrânei doamne, care se pare că venise pentru Elisabeth.

Reverendul luă poziţie. Se pare că nu urmau să aibă loc şi alte drame. Dimpotrivă, Elisabeth era veselă şi în vervă.

— Domnişoară Helen, dânsa este doamna Godewind, făcu ea prezentările, înainte ca reverendul să fi putut spune ceva. Vine din Suedia! Aceasta se află departe, în nord. Toată iarna este zăpadă acolo, toată iarna! Soţul ei a fost căpitan pe un vas mare şi câteodată o lua cu sine în călătoriile sale. A fost în India! Şi în America! Şi în Australia!

Doamna Godewind râse de zelul lui Elisabeth. Avea o faţă plină de bunătate, care nu prea îi arăta vârsta.

Prietenoasă, întinse mâna spre Helen.

— Hilda Godewind. Deci dumneavoastră sunteţi educatoarea lui Elisabeth. Este entuziasmată de dumneavoastră, ştiţi acest lucru? Şi de un anume Jamie O'Hara.

Făcu semn din ochi.

Helen îi răspunse la zâmbet şi la semnele făcute din ochi şi se prezentă cu numele întreg.

— Înţeleg eu bine, vreţi să o luaţi pe Elisabeth în slujba dumneavoastră? se interesă ea apoi.

Doamna Godwin dădu aprobator din cap.

— Dacă Elisabeth doreşte acest lucru. În niciun caz nu vreau să o iau cu forţa cum au făcut-o adineauri acei oameni cu fata aceea mică. Este dezgustător! Oricum crezusem că fetele sunt mai mari...

Helen aprobă din cap. Ar fi dorit să-şi descarce inima faţă de această mică şi simpatică doamnă. Era gata să izbucnească în plâns. Doamna Godewin o privi cercetător.

— Văd că nu vă plac toate acestea, remarcă ea. Şi sunteţi la fel de doborâtă de oboseală, ca fetele – aţi venit pe jos prin trecătoarea Bridle? Nu putea fi pretins aşa ceva! Ar fi trebuit să vă trimită catâri! Iar eu ar fi trebuit să vin abia mâine. Desigur că fetele ar fi vrut să mai stea o noapte împreună. Dar când am auzit că urmau să doarmă în grajd…

— Vin cu plăcere cu dumneavoastră, doamnă Godewind! spuse Elisabeth cu faţa radiind de bucurie. Şi pot să vă citesc deja mâine din *Oliver Twist.* Închipuiţi-vă, domnişoară Helen, doamna Godewind nu-l cunoaşte pe Oliver Twist! I-am povestit că am citit cartea în timpul călătoriei.

Doamna Godewind încuviinţă din cap prietenoasă.

— Atunci ia-ţi lucrurile, copilă, şi ia-ţi rămas-bun de la prietenele tale. Vă place şi dumneavoastră, Jones, nu-i aşa?

Se adresă vizitiului ei, care desigur că aprobă cu sârg.

După scurt timp, când Elisabeth cu bocceaua ei cu tot se aşezase confortabil lângă doamna Godewind şi cele două erau prinse într-o discuţie antrenantă, acesta o luă pe Helen de o parte.

— Domnişoară Helen, fata aceasta face o impresie bună, dar este într-adevăr demnă de încredere? Mi s-ar frânge inima dacă doamna Godewind ar fi dezamăgită. Se bucurase atât de mult că va veni o mică englezoaică.

Helen îl asigură că nu şi-ar putea închipui o fată mai înţeleaptă şi mai plăcută, ca Elisabeth.

— Are nevoie de fată pentru companie? Cred că… pentru aşa ceva se angajează tinere mai mari şi cu mai multă educaţie se interesă ea apoi.

Slujitorul dădu aprobator din cap.

— Da, dar asemenea tinere trebuie găsite. În plus, doamna Godewind nu poate plăti prea mult, are o pensie mică. Soţia mea şi cu mine îi îngrijim gospodăria, dar soţia mea este maori, ştiţi… poate să o coafeze, să îi gătească şi să o îngrijească, dar nu poate să-i citească şi să îi spună poveşti. De aceea ne-am gândit la o fată englezoaică. Va locui la mine şi la soţia mea şi va ajuta puţin în gospodărie, dar mai ales îi va ţine companie doamnei Godewind. Puteţi fi sigură, nu va duce lipsă de nimic!

Helen aprobă din cap consolată. Cel puţin Elisabeth urma să fie bine îngrijită. Un strop de lumină la sfârşitul unei zile îngrozitoare.

— Veniţi poimâine la noi, la ceai, o invită doamna Godewind pe Helen, înainte de plecarea trăsurii.

Elisabeth, veselă, făcu semne de adio cu mâna.

Helen în schimb nu mai avu puterea să se întoarcă în grajd şi să o consoleze pe Mary şi nu avu nici puterea de a face în continuare conversaţie la masa reverendului Baldwin. Îi era încă foame, dar se consolă cu faptul că resturile nemâncate vor ajunge, cu ceva noroc, la fete. Se scuză cu amabilitate şi căzu în patul ce-i fusese pregătit. A doua zi nu putea să fie mai rău.

În dimineaţa următoare, soarele strălucea deasupra oraşului Christchurch şi învăluia totul

într-o lumină caldă, prietenoasă. Din camera lui Helen puteai arunca o privire ce îţi lua respiraţia asupra lanţului de munţi ce se înălţau deasupra Câmpiei Canterbury, iar străzile micului oraş erau curate şi îmbietoare în lumina soarelui. Din sufrageria familiei Baldwin venea un miros de prăjituri proaspete şi ceai. Helen simţi că i se adună saliva în gură. Spera ca acest bun început să fie un semn bun. Precis că ieri şi-a închipuit doar că doamna Baldwin ar fi neprietenoasă şi ar avea inima rece, fiica ei ar fi răutăcioasă şi prost crescută, iar reverendul Baldwin ar fi bigot şi cu totul dezinteresat de binele enoriaşilor săi. În lumina noii dimineţi va aprecia mai indulgent familia pastorului, cu siguranţă. Dar mai întâi trebuia să vadă de fetele ei.

În grajd îl întâlni pe vicarul Chester, care îi vorbea consolator, dar fără efect lui Mary, care tot se mai văita. Micuţa plângea şi întreba printre sughiţuri de sora ei. Nu luă nici prăjitura pentru ceai ce i-o oferea tânărul preot, de parcă puţin zahăr ar putea să aline toate suferinţele lumii. Copila arăta foarte istovită; era clar că nu dormise toată noaptea. Nici nu putea fi vorba ca Helen să predea fata imediat altor oameni total necunoscuţi.

— Dacă Laurie se vaită la fel de mult şi nu mănâncă nimic, precis că soţii Lavender o trimit înapoi, spuse Dorothy plină de speranţă.

Daphne îşi dădu ochii peste cap.

— Nici tu nu crezi asta. Bătrâna mai degrabă o va bate sau o va închide în dulapul pentru mături. Şi dacă nu mănâncă nimic, se bucură că a economisit o porţie de mâncare. Femeia aceea

este rece, ca un bot de câine, scârbă… oh, bună dimineaţa, domnişoară Helen. Sper ca măcar dumneavoastră să fi dormit bine!

Daphne o privi pe educatoarea ei cu ochi scânteietori, lipsiţi de respect şi nu făcu nicio încercare de a se scuza pentru cuvântul *scârbă.*

— După cum ai spus tu însăţi ieri, răspunse Helen rece ca gheaţa, nu am avut posibilitatea de a face ceva pentru Laurie. Dar voi încerca astăzi să iau legătura cu familia. În afară de acestea, am dormit foarte bine, iar tu de asemenea, desigur. Oricum ar fi prima oară că te-ar fi influenţat sentimentele oamenilor din jur.

Daphne plecă capul.

— Îmi pare rău, domnişoară Helen.

Helen se miră. Să fi avut totuşi un oarecare succes în munca ei educativă?

Înainte de masă, la o oră târzie, apărură şi viitorii stăpâni ai micuţei Rosemary. Lui Helen îi era teamă de predare, dar de data aceasta avu parte de o surpriză plăcută. Soţii McLaren – un bărbat scund, rotofei, cu o faţă blajină, cu obrajii bucălaţi şi soţia lui, cu nimic mai puţin bine hrănită, care părea a fi o păpuşă cu obrăjorii ca două mere coapte şi ochii albaştri – veniră pe jos la ora unsprezece. După cum reieşi, erau proprietarii brutăriei din Christchurch – chiflele proaspete şi prăjiturile pentru ceai, a căror aromă o trezise pe Helen, erau din producţia lor. Deoarece domnul McLaren îşi începea munca dis-de-dimineaţă, înainte de a cădea roua şi, în consecinţă, se culca devreme, doamna Baldwin nu mai dorise să deranjeze ieri familia şi o anunţase abia astăzi dimineaţă de sosirea fetelor. Acum

închiseseră prăvălia pentru a o prelua pe Rosemary.

— O Doamne, dar este încă un copil! se miră doamna McLaren, când Rosemary, speriată, făcu o reverenţă în faţa ei. Şi trebuie să te punem pe picioare, sfrijită mică. Cum te cheamă?

Doamna McLaren se adresă mai întâi cu un uşor reproş doamnei Baldwin, care notă observaţia fără niciun comentariu. Când i se adresă lui Rosemary, se lăsă în faţa ei pe vine şi îi zâmbi.

— Rosie… şopti micuţa.

Doamna McLaren îşi trecu palma peste părul lui Rosie.

— Este un nume frumos. Rosie, ne gândisem că poate vrei să stai la noi şi să mă ajuţi puţin în gospodărie şi la bucătărie. Bineînţeles că şi la brutărie. Îţi place să faci prăjituri, Rosemary?

Rosie se gândi puţin.

— Îmi place să mănânc prăjituri, răspunse ea.

Cei doi McLaren izbucniră în râs; râsul lui suna ca un cloncănit, al ei ca un ciripit vesel.

— Este cea mai bună premisă! declară domnul McLaren serios. Doar cel care mănâncă cu plăcere, poate să gătească bine! Ce zici, Rosie, vii cu noi?

Helen răsuflă uşurată când Rosemary dădu serioasă din cap. Cei doi McLaren nu păreau să fie surprinşi de faptul că le venea în casă mai degrabă un copil, ce trebuia îngrijit, decât o slujnică.

— La Londra am avut ca învăţăcel un băiat venit de la orfelinat, elucidă domnul McLaren misterul. Mai discută puţin cu Helen, în timp ce soţia sa o ajuta pe Rosie să-şi împacheteze lucrurile.

Meşterul meu solicitase un băiat de paisprezece ani, care să pună mâna la treabă. Ne-au trimis un chiştoc, care arăta de zece ani. Dar era un băiat gata să facă treabă. Soţia meşterului l-a hrănit bine şi între timp este o calfă de brutar destoinică. Dacă Rosie a noastră se va dezvolta la fel, nu ne vom plânge de cheltuielile de întreţinere! râse către Helen şi îi dădu lui Dorothy o pungă cu prăjituri, pe care o adusese special pentru fete. Dar să le împărţiţi cu dreptate, fetelor! le atrase el atenţia. Ştiam eu că vor mai fi şi alţi copii aici, iar doamna pastor nu prea este renumită pentru mărinimia ei.

Daphne, pofticioasă, întinse mâna după dulciuri. Cu siguranţă că nu apucase să mănânce de dimineaţă sau nu suficient. Mary în schimb era tot neconsolată şi hohoti şi mai tare când plecă şi Rosemary.

Helen se hotărî să încerce să îi distragă atenţia şi le spuse fetelor că va ţine astăzi ore, aşa ca pe vas. Cât timp fetele nu erau încă la familiile în cauză, era mai bine să înveţe decât să stea fără să facă nimic. Având în vedere că se aflau în gospodăria unui pastor, Helen se folosi pentru lecturi de Biblie.

Daphne începu să citească plictisită istoria nunţii din Canaan, dar închise bucuroasă cartea când intră doamna Baldwin. Era însoţită de un bărbat înalt, greoi.

— Este foarte de apreciat, domnişoară Davemport, că vă dedicaţi înălţării sufleteşti ale fetelor! declară ea. Dar între timp aţi fi putut să o faceţi pe această copilă să tacă.

Se uită dezaprobator la Mary, care scâncea.

— Dar acum este oricum indiferent. Acesta este domnul Willard; o va lua pe Mary Alliston cu sine la fermă.

— Să trăiască singură cu un fermier? se indignă Helen.

Doamna Baldwin ridică privirea spre cer.

— Doamne Dumnezeule! Ar fi împotriva bunei-cuviinţe! Nu, nu, domnul Willard are, bineînţeles, o soţie şi şapte copii.

Domnul Willard încuviinţă mândru din cap. Părea să fie simpatic. Faţa lui, brăzdată de riduri arăta urmele muncii grele în aer liber, pe orice timp. Mâinile sale erau nişte labe mari, bătătorite, iar sub haine i se conturau pachete de muşchi.

— Băieţii mai mari lucrează deja serios la câmp! declară fermierul. Dar soţia mea are nevoie de ajutor pentru cei mici. În gospodărie şi la grajduri, desigur. Şi nu îi plac femeile maori. Copiii ei să fie crescuţi de creştini de treabă, spune ea. Care este fata noastră? Trebuie să fie zdravănă, dacă se poate, munca este dură!

Domnul Willard păru la fel de îngrozit, ca şi Helen când doamna Baldwin i-o prezentă pe Mary.

— Asta mică? Este desigur o glumă, doamnă pastor! Ne-am aduce al optulea copil în casă.

Doamna Baldwin îl privi severă.

— Dacă nu o răsfăţaţi pe fată, poate munci din greu. La Londra ne-au asigurat, că fiecare fată a trecut de vârsta de treisprezece ani şi poate fi folosită nelimitat. Deci, o vreţi pe fată, sau nu?

Domnul Willard păru să ezite.

— Soţia mea are urgent nevoie de ajutor spuse el, oarecum scuzându-se, în direcţia lui Helen. De Crăciun se naşte următorul copil, deci trebuie să o

ajute cineva. Ei bine, vino, micuţo, o să ne descurcăm noi. Ei hai, ce mai aştepţi? Şi de ce plângi? Doamne Dumnezeule, chiar că nu am nevoie de alte greutăţi!

Fără a mai privi spre Mary, domnul Willard ieşi din grajd. Doamna Baldwin îi puse micuţei bocceaua în mână.

— Mergi cu el. Şi să-i fi o bună slujnică! îi ordonă copilului.

Mary îl urmă, fără să protesteze. Doar că mai plângea. Plângea şi iar plângea.

— Să sperăm că măcar soţia lui va avea puţină milă, suspină vicarul Chester.

Privise la scena care avusese loc tot atât de neajutorat ca Helen.

Daphne pufni.

— Arătaţi compasiune atunci când atârnă opt neastâmpăraţi de fusta dumneavoastră! se răsti ea la preot. Şi în fiecare an, omul ei îi mai face unul! Bani nu sunt, puţinul care e îl bea. Vi se opreşte mila în gât. Nici de dumneavoastră nu îi este nimănui milă!

Vicarul Chester o privi speriat. Era vizibil că tocmai îşi pusese întrebarea cum va juca această fată rolul de slujnică umilă în casa unei notabilităţi din Christchurch. Pe Helen însă nu o mai mira izbucnirea lui Daphne şi se surprinse că avea din ce în ce mai multă înţelegere faţă de ele.

— Ei, ei, Daphne. Domnul Willard nu dă impresia că îşi cheltuieşte banii pe băutură, încercă ea să o tempereze pe fată.

Dar lăsând asta la o parte, nu putea să o certe pe fată; neîndoios că avea dreptate. Doamna Willard nu o va menaja pe Mary. Avea destui copii

proprii, de care trebuia să se ocupe. Mica slujnică nu va fi pentru ea altceva decât o forţă de muncă ieftină. Probabil că vicarul vedea şi el astfel lucrurile. În orice caz nu mai comentă obrăznicia lui Daphne, ci făcu doar faţă de fată un gest scurt, de binecuvântare, înainte de a părăsi grajdul. Desigur că îşi neglijase deja de timp îndelungat obligaţiile, astfel că probabil îşi va atrage reproşurile reverendului.

Helen voia să deschidă din nou Biblia, dar de fapt nici ea, nici elevele ei nu aveau gândurile îndreptate spre texte pioase.

— Sunt curioasă ce ne va mai aştepta, exprimă Daphne gândurile fetelor rămase acolo. Oamenii aceia trebuie să stea departe, dacă încă nu au apărut, spre a-şi prelua sclavele. Dorothy, exersează mulsul vacilor!

Arătă spre vaca pastorului, pe care cu siguranţă că o uşurase deja în noaptea trecută de câţiva litri de lapte. Căci doamna Baldwin nu le dăduse fetelor resturile de la cină, ci le trimisese în grajd doar o zeamă subţire şi nişte pâine veche. Cu siguranţă că fetelor nu le va fi dor de casa prea puţin ospitalieră a reverendului.

9

— Cât durează oare drumul călare de la Kiward Station la Christchurch? se interesă Gwyneira.

Şedea împreună cu Gerald Warden şi soţii Brewster la micul dejun, în faţa unei mese bogate în hotelul White Hart. Acesta din urmă nu era elegant, dar ordonat, iar după ziua atât de obositoare de ieri dormise buştean într-un pat

confortabil.

— Ei, asta depinde de om şi de cal, răspunse Gerald cu toane. Sunt în jur de şaptezeci de kilometri, cu oile vor fi necesare două zile. Dar un călăreţ de poştă, care se grăbeşte şi care schimbă pe parcurs de câteva ori caii ar putea fi aici în câteva ore. Drumul nu este întărit, dar destul de neted. Un călăreţ bun poate să circule în galop.

Gwyneira se întrebă dacă Lucas Warden era un bun călăreţ şi de ce dracului nu se urcase de ieri pe cal pentru a-şi vedea mireasa la Christchurch! Desigur că se putea să nu fi aflat încă nimic de sosirea lui *Dublin.* Dar tatăl lui îi comunicase data plecării vasului şi era îndeobşte cunoscut faptul că vasele necesită între 75 şi 120 de zile pentru parcurgerea acestei rute. Voiajul lui *Dublin* durase 104 zile.

De ce nu îi aşteptase Lucas aici? Era atât de indispensabil la Kiward Station? Sau nici nu era atât de ahtiat să-şi cunoască viitoarea soţie? Gwyneira însăşi ar fi plecat mai degrabă astăzi, decât mâine, să ajungă la noul ei cămin şi să stea în sfârşit în faţa bărbatului cu care o logodiseră pe nevăzute. Lucas trebuia să facă la fel!

Gerald râse, când ea făcu o remarcă în acest sens.

— Lucas al meu are răbdare, remarcă el apoi. Şi are simţul stilului şi al marilor momente. Probabil că nici în cele mai îndrăzneţe vise nu se gândeşte să apară pentru prima oară în faţa ta în hainele de călărie, pline de sudoare. Este un gentleman desăvârşit…

— Dar pe mine nu m-ar deranja! răspunse Gwyneira. Şi ar putea să stea aici, la hotel, şi ar

putea să se schimbe în prealabil dacă este de părere că eu aş ţine atât de mult la formalităţi!

— Cred că acest hotel nu are clasa care i se potriveşte, mormăi Gerald. Aşteaptă, Gwyneira, o să îţi placă!

Lady Barrington zâmbi şi puse delicat tacâmurile deoparte.

— De fapt este foarte frumos dacă tânărul îşi impune o anume reţinere, remarcă ea. Doar nu suntem printre sălbatici. Nici în Anglia nu l-aţi fi cunoscut pe viitorul dumneavoastră soţ la un hotel, ci mai degrabă la un ceai la dumneavoastră sau la el acasă.

Gwyneira trebuia să accepte acest lucru, dar nu se putea hotărî să renunţe la toate visele despre soţul ca pionier întreprinzător, ca fermier legat de pământ şi gentleman cu avânt de cercetător. Lucas trebuia să fie altfel decât viconţii şi baroneţii lipsiţi de vlagă din patria ei!

Apoi însă prinse din nou să spere. Poate că această timiditate nu spunea nimic despre Lucas însuşi, ci se datora doar creşterii sale exagerat de alese! Precis că o considera pe Gwyneira tot atât de băţoasă şi complicată ca fostele sale guvernante sau pedagogii particulari. Şi mai era şi de viţă nobilă. Desigur că Lucas se temea de cea mai mică greşeală comisă în prezenţa ei. Poate că îi era chiar puţin frică de ea.

Gwyn încerca să se consoleze cu aceste gânduri, dar nu reuşi pe deplin. La ea, curiozitatea ar fi triumfat repede asupra fricii. Dar poate că Lucas era într-adevăr timid şi îi trebuia un anume timp de acomodare. Gwyneira se gândi la experienţa ei cu câinii şi caii. Cele mai timide şi reţinute

animale erau adesea cele mai bune dacă reuşeai să găseşti calea spre ele. De ce ar fi altfel în cazul bărbaţilor? După ce Gwyneira îl va fi cunoscut pe Lucas, acesta se va deschide!

Dar deocamdată răbdarea Gwyneirei fu pusă în continuare la încercare. Gerald Warden nu intenţiona nicidecum să pornească în aceeaşi zi spre Kiward Station, după cum sperase ea. Mai avea unele lucruri de aranjat la Christchurch şi trebuia să organizeze transportul mobilei şi ale celorlalte ustensile, cumpărate în Europa. Toate acestea, îi explică el decepţionatei Gwyneira, vor necesita desigur două sau trei zile. Între timp, ea putea să se odihnească; precis că lunga călătorie a obosit-o.

Călătoria mai degrabă o plictisise pe Gwyneira. Încă o perioadă de inactivitate era lucrul pe care şi-l dorea cel mai puţin. Deci folosi dimineaţa pentru un tur călare şi cu această ocazie se şi certă cu Gerald. De fapt începuse ziua bine: la început, Warden nu spusese nimic când ea ceru să i se pună şaua pe Igraine. Abia când doamna Brewster remarcă îngrozită că o doamnă nu poate să călărească neînsoţită, baronul oilor o întoarse. În niciun caz nu dorea să îi permită viitoarei sale nurori ceva ce era considerat de cercurile alese ca fiind nepotrivit. Din păcate nu existau aici grăjdari şi desigur în şi mai mică măsură cameriste care s-o însoţească pe fată. Însăşi ideea i se păru proprietarului hotelului stranie: îi explică foarte clar doamnei Brewster că la Christchurch oamenii nu călăresc de plăcere, ci ca să ajungă undeva. Putea înţelege explicaţia Gwyneirei că după lunga perioadă de stat pe vas, voia să îşi pună calul să se

mişte, dar nu era de acord şi nici nu putea să îi pună la dispoziţie un însoţitor. În cele din urmă, lady Barrington îl propuse pe fiul ei şi acesta se declară imediat de acord să o însoţească, călărindu-l pe Madoc. Vicontele în vârstă de paisprezece ani nu era nicidecum compania ideală, dar Gerald nu observă acest lucru, iar doamna Brewster îşi ţinu gura pentru a nu o supăra pe lady Barrington. În timpul călătoriei, Gwyneira îl considerase pe tânărul Charles un individ plictisitor, dar acum se dovedi a fi un bun călăreţ şi suficient de tăcut. Astfel nu îi dezvălui mamei sale îngrozite că şaua de damă a Gwyneirei sosise de mult, ci confirmă faptul că fata nu avea, din păcate, la dispoziţie decât şaua bărbătească. Apoi se făcu că nu poate să îl stăpânească pe Madoc, îl lăsă pe armăsar să iasă în trombă din curtea hotelului şi îi dădu astfel Gwyneirei şansa de a-l urma fără alte discuţii despre ce se cade şi ce nu. Râseră amândoi, când, în trap alert, lăsară în urmă Christchurch.

— Cine va ajunge mai repede la casa aceea din fund! strigă Charles şi îl mână pe Madoc la galop.

Nu aruncă nicio privire spre fustele ridicate ale Gwyneirei. O alergare peste nesfârşitele întinderi acoperite de iarbă îl îmbăta deocamdată mult mai mult decât formele unei femei.

Spre prânz se întorseseră amândoi, după ce se amuzaseră copios. Caii fornăiau mulţumiţi, Cleo păru să râdă cu toată faţa, iar Gwyn găsi răgazul să îşi îndrepte fustele înainte de a parcurge oraşul.

— Trebuie să găsesc ceva pentru o perioadă mai lungă, mormăi ea şi îşi drapă pudic fusta peste

glezna din dreapta. Bineînţeles că în stânga fusta se ridică şi mai sus. Poate că pur şi simplu o să tai în spate un şliţ!

— Asta se potriveşte doar atât timp, cât nu bate vântul. Tânărul ei însoţitor rânji. Şi cât timp nu galopaţi. Altfel, fusta zboară în sus şi vi se vede… eh… ei da, ceea ce purtaţi dedesubt. Mama mea probabil că ar leşina!

Gwyneira chicoti.

— E drept. Aş dori să îmbrac pur şi simplu pantaloni. Voi bărbaţii nici nu ştiţi ce bine vă merge!

După-amiază, punctual la ora ceaiului, plecă să o caute pe Helen. Riscă, desigur, să dea de Howard O'Keefe, ceea ce ar fi fost dezaprobat de Gerald. Dar în primul rând ardea de curiozitate, în al doilea rând Gerald nu putea avea nimic împotrivă ca ea să facă o vizită de politeţe preotului din localitate. Doar omul urma să o cunune, deci o vizită de prezentare era chiar o obligaţie de curtoazie.

Gwyn găsi imediat casa parohială şi fu desigur primită cu ospitalitate. În realitate, doamna Baldwin se învârtea servil în jurul vizitatoarei ei, de parcă aceasta ar fi făcut parte cel puţin din familia regală. Helen nu credea că acest lucru se datora descendenţei ei nobile. Soţii Baldwin nu făceau curte familiei Silkham, pentru ei personajul important din sfera socială era Gerald Warden! E drept că păreau să îl cunoască bine şi pe Lucas. Şi pe cât se abţinuseră când se făcuseră nişte remarci la adresa lui Howard O'Keefe, nu mai conteneau cu laudele la adresa viitorului soţ al Gwyneirei.

— Un tânăr deosebit de cult! îl aprecie doamna Baldwin.

— Cu o creştere excelentă şi foarte educat! Un om foarte matur şi serios! adăugă reverendul.

— Extrem de interesat de artă! declară vicarul Chester cu ochii strălucitori. Citit, inteligent! Când a fost ultima oară aici, am petrecut toată noaptea în discuţii atât de antrenante, că era să întârzie la slujba de dimineaţă!

La auzul acestor descrieri, Gwyneira simţi că i se strânge stomacul. Unde era fermierul cowboy din visele ei? Eroul ei din cărţuliile de trei parale? E drept că aici nu existau femei care să trebuiască să fie eliberate din ghearele pieilor roşii. Dar eroul trăgătorilor de elită şi-ar fi pierdut oare nopţile discutând cu preotul?

Şi Helen era tăcută. Se întreba de ce nu spunea Chester imnuri înălţătoare asemănătoare la adresa lui Howard; apoi nu putea uita plânsetele lui Laurie şi Mary. Îşi făcea griji pentru fetele rămase, care tot mai aşteptau în grajd sosirea stăpânilor lor. Nu ajuta nici faptul că o revăzuse pe Rosemary. Micuţa venise în după-amiaza aceea la casa parohială, aducând un coş cu prăjituri pentru ceai şi făcu o reverenţă cu sentimentul celei mai mari importanţe. Acest comision era prima însărcinare pe care o primise de la doamna McLaren şi era deosebit de mândră s-o ducă la bun sfârşit spre mulţumirea tuturor.

— Rosie dă impresia că este fericită, se bucură şi Gwyneira, care asistase la scena cu micuţa Rosie.

— Dacă celelalte ar nimeri la fel de bine…

După ceai, sub pretextul de a avea nevoie de

puţin aer proaspăt, Helen o conduse pe prietena ei afară şi cele două femei se plimbară pe străzile destul de largi ale oraşului şi putură, în sfârşit, să discute deschis. Helen era cât pe ce să-şi piardă cumpătul. Cu ochii în lacrimi, îi relată Gwyneirei despre Mary şi Laurie.

— Şi nu am senzaţia că o să treacă cumva peste asta, încheie ea. Se spune că timpul vindecă toate rănile, dar în acest caz... Cred că se prăpădesc, Gwyn! Sunt încă atât de mici. Şi nu îi mai pot vedea în ochi pe bigoţii de Baldwin! Reverendul ar fi putut face ceva pentru fete. Au o listă de aşteptare cu familiile care caută servitoare! Cu siguranţă s-ar fi găsit două case învecinate. În loc de aceasta, o trimit pe Mary la familia Willard. Micuţa este cu totul depăşită acolo. Şapte copii, Gwyneira! Şi al optulea pe drum. Mary va urma, probabil, să dea ajutor şi la naştere.

Gwyneira suspină.

— Dacă aş fi fost de faţă! Poate că domnul Gerald ar fi putut face ceva. Precis că este nevoie de personal şi la Kiward Station. Iar eu am nevoie de o cameristă! Uite-te la părul meu – aşa arată, dacă îl îngrijesc singură.

Gwyneira arăta într-adevăr puţin sălbatică.

Helen zâmbi printre lacrimi şi se îndreptă către casa familiei Baldwin.

— Vino şi tu, o invită pe Gwyn. Daphne poate să-ţi aranjeze părul. Şi dacă nu se va găsi astăzi nimeni pentru ea şi pentru Dorothy, ar trebui poate să vorbeşti cu domnul Warden. Facem pariu că alde Baldwin nu scot o vorbă dacă el le o cere pe Daphne sau pe Dorothy.

Gwyneira dădu afirmativ din cap.

— Iar tu ai putea să o iei pe cealaltă! propuse ea. O gospodărie serioasă are nevoie de o slujnică, asta ar putea să înţeleagă Howard al tău. Trebuie doar să ne înţelegem cine o ia pe Dorothy şi cine va trebui să se bată cu gura mare a lui Daphne…

Înainte de a putea propune o partidă de Black-Jack spre clarificarea acestei probleme, cele două femei ajunseră la casa parohială, în faţa căreia stătea o trăsură. Helen îşi dădu seama că planul ei frumos nu putea fi concretizat. În curte, domnul Baldwin discuta cu o pereche mai în vârstă, pe când Daphne aştepta cuminte alături. Fata arăta ca o mostră de virtute. Rochia ei era curată ca lacrima, iar părul adunat atât de sever şi de ordonat, cum nu prea mai văzuse Helen. Daphne trebuia să se fi pregătit în mod special pentru această întâlnire cu noii ei stăpâni; se pare că în prealabil se informase ce fel de oameni sunt. Apariţia ei păru că o impresionează mai ales pe femeie, care la rândul ei era îmbrăcată îngrijit şi simplu. Sub pălăria mică, împodobită decent cu un voal minuscul, se vedea o faţă clară, cu ochi căprui, liniştiţi. Zâmbetul ei era deschis şi prietenos şi se pare că abia putea să se liniştească asupra faptului cât de perfect aranjase soarta întâlnirea cu noua ei slujnică.

— Abia alaltăieri am venit de la Haldon şi ieri voiam deja să plecăm. Dar apoi croitoreasa mea mai avea să facă unele modificări la comenzile date şi i-am spus lui Richard: hai să mai rămânem şi să ne permitem un dineu la hotel! Richard era de-a dreptul entuziasmat când a auzit de toţi acei oameni interesanţi, care sosiseră cu vasul *Dublin* şi am avut o seară foarte antrenantă. Şi ce bine că

Richard a avut ideea să întrebe de fata noastră!

Pe când vorbea, doamna avea o mimică vioaie şi se folosea parţial de mâini, pentru a sublinia cele spuse. Helen o găsea deosebit de simpatică. Richard, soţul care stătea şi o asculta, părea mai aşezat, dar tot prietenos şi binevoitor.

— Domnişoara Davemport, domnişoara Silkham – domnul şi doamna Candler! făcu doamna Baldwin prezentările şi întrerupse astfel discursul doamnei Candler, care evident o deranja. Domnişoara Davemport le-a însoţit pe fete în timpul voiajului. Ea vă poate spune mai multe despre Daphne, decât mine. Deci v-o dau în grijă şi caut la rândul meu hârtiile necesare. Apoi puteţi să o luaţi pe fată.

Doamna Candler i se adresă lui Helen, la fel de bucuroasă ca înainte soţiei pastorului. Lui Helen nu-i fu greu să afle de la această pereche nişte informaţii legate de viitorul loc de muncă a lui Daphne. Cei doi îi dădură chiar o scurtă descriere a vieţii lor de până acum în Noua Zeelandă. Domnul Candler descrise amuzant primii ani petrecuţi în Lyttelton, care pe atunci se numea încă Port Cooper. Gwyneira, Helen şi fetele îi ascultau fascinate povestirile despre vânătoarea balenelor şi a focilor. E drept că domnul Candler nu se aventurase, plin de îndrăzneală, pe mare.

— Nu, nu, aşa ceva este pentru nebunii care nu au nimic de pierdut! Dar eu o aveam de pe atunci pe Olivia a mea şi pe băieţi – doar nu era să mă lupt cu peştii imenşi ce voiau să mă termine!

Cumva îmi pare rău de aceste animale. Mai ales de foci, care te privesc cu atâta credinţă…

În schimb, domnul Candler îşi deschisese o

băcănie, care îi producea un asemenea venit, încât atunci când primii colonişti începură să construiască în Canterbury Plains, el îşi putuse cumpăra o frumoasă suprafaţă de pământ pentru o fermă.

— Dar am observat repede că nu mă pricep la oi! recunoscu el deschis. Toate aceste animale nu sunt pentru mine şi nici pentru Olivia mea! O privi pe soţia sa drăgăstos. Deci am vândut iarăşi totul şi am deschis un magazin în Haldon. Asta ne place – asta este viaţa, astfel poţi face bani buni, iar localitatea se dezvoltă. Cele mai bune premise pentru băieţii noştri.

Băieţii – cei trei fii ai lui Candler – erau între vârsta de şaisprezece şi douăzeci şi trei de ani. Helen observă cum străluciră ochii lui Daphne, când domnul Candler vorbi despre fii lui. Dacă fata se purta cu înţelepciune şi îşi folosea farmecul, precis că unul dintre ei va fi prins în mrejele ei. Iar dacă Helen nu şi-o putuse niciodată închipui pe îndărătnica ei elevă drept o slujnică ascultătoare, i-ar fi plăcut s-o vadă devenind soţie de comerciant, respectată şi neîndoielnic adorată de clienţii de sex bărbătesc.

Helen era gata să se bucure din toată inima pentru Daphne, când doamna Baldwin veni din nou în curtea din faţa grajdurilor, de data aceasta însoţită de un bărbat înalt, lat în umeri, cu trăsături colţoase şi ochi albaştri, iscoditori. Percepută imediat scena din curte, aruncară o scurtă privire soţilor Candler, ochii bărbatului oprindu-se în mod evident cu mult mai mult asupra doamnei Candler decât asupra soţului ei; apoi el privi spre Gwyneira, Helen şi fete. Era

vizibil că Helen nu putea să-i capteze atenţia. Gwyn, Daphne şi Dorothy i se păreau mult mai interesante. Cu toate acestea ajunsese o privire fugară, pentru ca Helen să se simtă de-a dreptul penibil. Poate că se datora faptului că nu o privi în faţă, ca un gentleman, ci păru mai degrabă să îi examineze silueta. Dar s-ar fi putut să se înşele sau să-şi închipuie doar acest lucru… Helen îl privi cu suspiciune, dar nu putu să-i reproşeze nimic altceva. Zâmbea chiar foarte atrăgător, deşi puţin ţeapăn.

Drept este că Helen nu era singura care reacţionă tulburată la apariţia lui. Cu coada ochiului văzu că Gwyn se retrăsese instinctiv din faţa bărbatului, iar vioaiei doamne Candler i se vedea clar pe faţă sentimentul de repulsie. Soţul ei îi puse braţul după umeri, de parcă ar fi vrut să arate clar că erau împreună. Bărbatul se hlizi, plin de aluzii ofensatoare, când observă gestul.

Când Helen se întoarse spre fete, văzu că Daphne părea alarmată. Dorothy privea speriată. Doar doamna Baldwin păru că nu simte efectul straniu, pe care îl produsese vizitatorul ei.

— Aşa, şi aici îl avem pe domnul Morrison, prezentă ea calmă. Viitorul stăpân a lui Dorothy Carter. Spune bună ziua, Dorothy, domnul Morrison vrea să te ia imediat cu el.

Dorothy nu se mişcă. Păru să fi împietrit de frică. Păli la faţă, pupilele i se dilatară.

— Eu… Cu vocea sugrumată, fata încercă să vorbească, dar domnul Morrison o întrerupse cu un râs răsunător.

— Nu atât de repede, doamnă Baldwin, mai întâi vreau să-mi văd pisicuţa! Nu pot să-i duc soţiei

mele o fată oarecare în casă. Deci tu eşti Dorothy…

Bărbatul se apropie de fată, care, în continuare, nu se mişcă deloc

— Nici atunci când îi dădu de o parte de pe faţă o şuviţă de păr şi îşi trecu mâna, ca din întâmplare, peste pielea fină a gâtului.

— O fată drăguţă, soţia mea va fi încântată. Ai mâini îndemânatice, micuţă Dororhy?

Întrebarea părea să fie inofensivă, dar până şi lui Helen, care era fără experienţă în problemele sexuale, îi era clar că aici este vorba de mai mult, decât de interesul pentru dexteritatea lui Dorothy. Gwyneira, care cel puţin citise deja cuvântul *voluptate,* remarcă expresia aproape pofticioasă din ochii lui Morrison.

— Arată-mi mâinile, Dorothy…

Bărbatul desprinse degetele încleştate ale lui Dorothy şi trecu uşor peste mâna ei dreaptă. Era mai mult o mângâiere decât verificarea bătăturilor. În mod vizibil, îi ţinu mâinile prinse un timp prea îndelungat, pentru a rămâne măcar oarecum în limitele decenţei. La un moment dat, acest lucru o desprinse pe Dorothy din amorţeală. Abrupt, îşi retrase mâna şi se refugie un pas în spate.

— Nu! spuse ea. Nu, eu… eu nu merg cu dumneavoastră… Nu vă plac!

Speriată de propriul curaj, îşi plecă ochii în jos.

— Ei, ei, Dorothy! Dar nici măcar nu mă cunoşti!

Domnul Morrison se apropie de fată, care sub privirea lui revendicatoare se strânse ghem şi se strânse şi mai mult la auzul cuvintelor dojenitoare pe care le spuse în continuare doamna Baldwin:

— Ce fel de comportare este aceasta, Dorothy? Să te scuzi imediat!

Dorothy scutură puternic din cap. Mai degrabă era gata să moară decât să meargă cu acest bărbat. Nu putea să spună în cuvinte imaginile care îi răsăreau în minte la vederea ochilor săi lacomi, imagini de la casa săracilor, imagini ale mamei ei în braţele unui bărbat, pe care trebuia să în numească *unchi.* Îşi aducea aminte vag de mâinile sale vânjoase, dure, care într-o zi o prinseseră, i se băgaseră sub rochie… Dorothy plânsese şi încercase să se apere. Dar bărbatul a continuat, a mângâiat-o şi a pipăit regiuni ale corpului, care nu puteau fi numite şi care nu se dezvăluiau total nici măcar la spălat. Dorothy credea că va muri de ruşine – dar apoi veni mama ei, scurt timp înainte ca durerea şi frica să devină insuportabile. L-a dat deoparte pe bărbat şi a apărat-o pe fiica ei. Mai târziu a ţinut-o pe Dorothy în braţe, a legănat-o, a consolat-o şi a prevenit-o:

— Nu trebuie să permiţi asta niciodată, Dottie! Nu lăsa să se pună mâna pe tine, indiferent ce ţi se promite în schimb! Să nu laşi nici măcar să te privească astfel! Asta de adineauri a fost greşeala mea. Ar fi trebuit să îmi dau seama cum te priveşte. Să nu rămâi niciodată singură cu bărbaţii de aici, Dottie! Niciodată! îmi promiţi?

Dorothy îi promisese şi se ţinuse de cuvânt, până când, la scurt timp după aceea, mama ei muri. După aceea a fost dusă la orfelinat, unde era în siguranţă. Dar acum se uita acest bărbat la ea. Şi mai pofticios decât unchiul. Şi nu putea să spună nu. Nu avea voie, îi aparţinea, însuşi reverendul ar fi pedepsit-o, dacă se apăra. Imediat

va trebui să plece cu acest Morrison. Cu trăsura sa, în casa sa…

Dorothy plânse cu suspine.

— Nu! Nu, nu merg cu el. Domnişoară Helen! Vă rog, domnişoară Helen, trebuie să mă ajutaţi! Nu mă trimiteţi cu el. Doamnă Baldwin, vă rog… vă rog!

Fata se sprijini de Helen plângând şi fugi mai departe spre doamna Baldwin, când Morrison se apropie de ea, râzând.

— Ce are oare? întrebă el, aparent mirat, când soţia pastorului se feri brutal de Dorothy. Poate că este bolnavă? O s-o ducem imediat în pat…

Dorothy se uită cu o privire aproape dementă în jur.

— Este diavolul! Nu vede nimeni acest lucru? Domnişoară Gwyn, vă rog, domnişoară Gwyn! Luaţi-mă cu dumneavoastră! Aveţi nevoie de o cameristă. Vă rog! O să fac totul! Nu am nevoie de bani, eu…

În disperarea ei, fata căzu în genunchi în faţa Gwyneirei.

— Dorothy, liniştеşte-te! spuse Gwyn nesigură. Desigur că o să-l întreb pe domnul Warden…

Morrison păru supărat.

— Putem scurta toată această afacere? întrebă el scurt, ignorându-le total pe Helen şi pe Gwyneira şi adresându-se doar doamnei Baldwin. Fata este total ieşită din minţi! Dar soţia mea are nevoie de ajutor, deci totuşi o voi lua. Nu-mi veniţi acum cu o alta! Am venit special din Plaines, călare…

— Călare? întrebă Helen. Cum vreţi să o luaţi pe fată?

— Pe cal, în spatele meu, bineînţeles. O să îi facă plăcere. Trebuie doar să te ţii bine de mine, micuţo…

— Eu… eu nu fac aşa ceva, se bâlbâi Dorothy. Vă rog, vă rog frumos, nu cereţi asta de la mine!

Era acum căzută în genunchi în faţa doamnei Baldwin, pe când Helen şi Gwyn o priviră îngrozite, iar domnul şi doamna Candler păreau că simt de-a dreptul repulsie.

— Este îngrozitor! spuse domnul Candler în cele din urmă. Ei hai, spuneţi ceva, doamnă Baldwin! Dacă fata nu vrea nicidecum, trebuie să îi găsiţi alt loc de muncă. Poate veni cu noi. La Haldon sunt precis încă două sau trei familii, care au nevoie de ajutor.

Soţia lui dădu aprobator din cap.

Domnul Morrison trase puternic aer în piept.

— Doar nu o să daţi curs mofturilor micuţei? o întrebă el, cu o expresie neîncrezătoare, pe doamna Baldwin.

Dorothy scânci.

Daphne urmărise până acum scena cu o expresie aproape neutră. Ştia exact, ce o aştepta pe Dorothy, fiindcă trăise – şi supravieţuise vreme destul de îndelungată pe stradă şi putea să interpreteze privirea lui Morrison mai bine decât Helen sau Gwyn. Bărbaţi ca el nu-şi puteau îngădui să ţină slujnice. În schimb, se găseau destui copii pe malurile Tamisei, care făceau orice pentru o bucată de pâine. Aşa ca Daphne. Ştia exact cum să se desprindă de senzaţia de frică, de durere şi de ruşine, cum să despartă mintea de corp, atunci când un asemenea tip parşiv voia să se *joace.* Dar Dorothy va fi distrusă.

Daphne privi spre domnişoara Helen, care tocmai învăţa – destul de târziu, după părerea lui Daphne –, că nu se putea schimba mersul lumii, chiar dacă te purtai ca o lady. Apoi privi spre Gwyn, care la rândul ei trebuia să înveţe acest lucru. Dar domnişoara Gwyn era puternică. În alte condiţii, de exemplu ca soţia unui mare baron al oilor, ar fi putut face ceva. Dar încă nu era atât de departe.

Şi apoi soţii Candler. Oameni agreabili, drăguţi, care i-ar da ei, lui Daphne cea venită din rigolă, o dată în viaţă o şansă. Dacă şi-ar juca iscusit cărţile, s-ar căsători cu unul din moştenitorii lor, ar duce o viaţă respectabilă, ar avea copii şi ar fi una din *notabilităţile* aşezării. Daphne era cât pe ce să izbucnească în râs. Lady Daphne Candler – suna ca una din basmele lui Elisabeth. Prea frumos, pentru a fi adevărat.

Daphne se desprinse abrupt din visări şi i se adresă prietenei ei.

— Scoală-te, Dorothy! Nu mai boci aici! se răsti la fată. Este de nesuportat, cum te comporţi. Dar din partea mea putem face schimb. Mergi tu cu soţii Candler. Merg eu cu el…

Daphne arătă spre domnul Morrison.

Helen şi Gwyn îşi ţinură respiraţia, în timp ce doamna Candler abia putea să tragă aer în piept. Dorothy ridică încet capul şi lăsă să se vadă faţa plânsă, rumenă şi umflată. Domnul Morrison îşi încreţi fruntea.

— Este un joc? Hai să schimbăm pomişorul? Cine spune că aş fi de acord să schimb fata? întrebă el furios. Mi-a fost promisă aceasta!

Întinse mâna după Dorothy, care ţipă îngrozită.

Daphne îl privi, iar pe faţa ei drăguţă apăru o urmă de zâmbet. Ca din întâmplare, îşi trecu mâna prin coafura severă şi desprinse o şuviţă din părul ei roşu, strălucitor.

— Nu va fi spre dezavantajul dumneavoastră! murmură ea, pe când bucla îi căzu peste umăr.

Dorothy se refugie în braţele lui Helen.

Morrison zâmbi cu răutate, şi de data aceasta nu purta masca.

— Ei, dacă este aşa… spuse el şi se prefăcu că vrea să îi ajute lui Daphne, să-şi prindă la loc părul. O pisicuţă roşcată. Soţia mea va fi încântată. Şi desigur că îi vei fi o slujnică supusă.

Vocea lui sună ca mătasea, dar Helen avea senzaţia că până şi sunetul acestei voci ar fi murdărit-o. Se pare că şi celelalte femei simţeau la fel. Doar doamna Baldwin era imună la sentimente, de orice fel ar fi fost ele. Îşi încreţi dezaprobator fruntea şi păru să reflecteze serios dacă să accepte acest schimb. Dar apoi înmână soţilor Carter hârtiile lui Daphne, gata pregătite.

Fata îşi ridică încă o dată scurt privirea, înainte de a-l urma pe bărbat afară.

— Ei, domnişoară Helen? întrebă Daphne. M-am purtat ca o lady?

Fără a spune un cuvânt, Helen o îmbrăţişă.

— Te iubesc şi mă rog pentru tine! îi şopti ea, când o lăsă să plece.

Daphne râse.

— Mulţumesc pentru dragoste. Dar rugăciunile le puteţi uita spuse ea cu amărăciune. Staţi să vedeţi mai întâi, ce carte a scos din mânecă pentru dumneavoastră Dumnezeu.

Helen plânse în această noapte, până adormi,

după ce lipsise de la dineul familiei Baldwin, invocând motive cam slabe. Dacă ar fi putut, ar fi părăsit casa parohială imediat şi s-ar fi culcat în grajd, învelindu-se în păturile lui Daphne, pe care aceasta, în marea grabă, le uitase. Îi venea să ţipe doar dacă privea spre doamna Baldwin, iar rugăciunile reverendului erau ca o batjocorire a acelui Dumnezeu pe care îl slujise tatăl ei. Trebuia să plece de aici! Dacă ar fi putut să-şi permită să stea la hotel! Şi dacă ar fi căzut cât de cât cuviincios să-l primească pe viitorul ei soţ acolo, fără intermediar şi fără damă de companie! Dar nu mai putea dura mult. Dorothy şi soţii Candler erau în drum spre Haldon. Mâine, Howard va afla de sosirea ei.

CEVA ASEMĂNĂTOR IUBIRII…

Canterbury Plains 1852-1854

1

Gerald Warden şi caravana lui înaintară doar încet, deşi Cleo şi tinerii câini ciobăneşti ţineau oile într-o mişcare alertă. Dar Gerald trebuise să

închirieze trei vehicule pentru a putea să transporte toate mobilele şi celelalte cumpărături spre Kiward Station, printre ele, bineînţeles şi bogata dotă în mobilier mic, argintărie şi lenjerie fină de masă şi de pat a Gwyneirei. În această privinţă, lady Silkham nu a făcut economie şi s-a folosit parţial şi de proviziile din propria dotă. Gwyneira a observat abia la despachetat câte lucruri preţioase, nefolositoare în fond, împachetase mama ei în lăzi şi coşuri – lucruri, care nu fuseseră folosite în treizeci de ani nici la Silkham Manor. Ce era să facă Gwyn cu ele aici, la capătul pământului, era un mister, dar se pare că Gerald aprecia aceste lucruri şi voia să le ia neapărat imediat la Kiward Station. Astfel, trei atelaje cu cai grei şi catâri se târau pe drumurile din Canterbury Plains, devenite parţial mocirloase după ploaie, ceea ce întârzia sensibil înaintarea. Acest lucru nu le convenea cailor de călărie, vioi, Igraine trebuia ţinută încă de dimineaţă în frâu. Dar, spre propria ei mirare, Gwyneira nu se plictisea deloc. Era vrăjită de ţinuturile nesfârşite prin care călărea, de covorul de iarbă mătăsoasă pe care oile ar fi adăstat cu plăcere şi de priveliştea din fundal a Alpilor maiestuoşi. După ce în ultimele zile plouase din nou, astăzi era o zi cam tot atât de senină, ca la sosirea lor, şi iarăşi munţii păreau atât de aproape, că aveai tendinţa să întinzi mâna după ei. Aici, aproape de Christchurch, ţinutul era încă destul de plat, dar devenea din ce în ce mai deluros. Era în primul rând păşune, care se întindea cât vedeai cu ochii, doar din când în când întreruptă de rânduri de tufăriş sau de stânci, care ieşeau atât de brusc din

verdele pajiştii, de parcă un copil uriaş le-ar fi aruncat la întâmplare. Din când în când trebuiau trecute pâraie şi râuri, care însă nu erau tumultuoase, ci se puteau trece fără nicio primejdie cu piciorul. Din când în când se ocoleau dealuri nesemnificative – şi brusc erai recompensat cu priveliştea unui mic lac cu apa limpede ca cristalul, în care se oglindeau cerul şi stâncile din jur. După spusele lui Warden, cele mai multe dintre aceste lacuri erau de origine vulcanică, dar astăzi nu mai existau vulcani activi în regiune.

Pe alocuri, nu departe de lacuri şi râuri, se aflau modeste case ale fermierilor, iar pe păşunile lor păşteau oi. Când coloniştii îi observau pe călăreţi, de cele mai multe ori veneau din casele şi grajdurile lor, sperând să mai schimbe o vorbă. Dar Gerald discuta doar puţin cu ei şi nu accepta niciuna din invitaţii de a se odihni şi a se întrema.

— Dacă începem cu aşa ceva, nu ajungem nici poimâine la Kiward Station, spuse el, când Gwyneira îl apostrofă din cauza asprimii sale. Ea ar fi dorit să arunce o privire într-una din aceste case de lemn, drăguţe, fiindcă presupunea că viitoarea ei casa arăta cam la fel. Gerald opri de fiecare dată doar pentru scurt timp pe malul unui râu sau pe lângă un tufăriş şi în rest îi zori să meargă mai departe. Abia în seara primei zile de drum se încartirui la o fermă, care era vizibil mai mare şi mai îngrijită decât casele fermierilor de pe drum.

— Familia Beasley este bine situată. Un timp, Lucas şi fiul lor cel mare au avut acelaşi profesor particular, iar noi îi invităm din când în când, îi

explică Gerald Gwyneirei. Beasley a fost timp îndelungat pe mare, ca prim subofiţer de marină. Un excelent marinar. Însă nu are mână pentru creşterea oilor, altfel ar fi mult mai departe. Dar soţia lui voia neapărat o fermă. Vine probabil din zona rurală a Angliei. De aceea, Beasley îşi încearcă norocul cu agricultura. Un fermier gentilom… Din gura lui Gerald, această remarcă suna cam depreciativ.

Dar apoi zâmbi. Cu accentul pe *gentleman.* Dar îşi pot permite, asta e. Şi datorită lor, avem puţină viaţă culturală şi socială pe aici. Anul trecut au organizat chiar şi o vânătoare de vulpi.

Gwyneira îşi încreţi fruntea.

— Nu spuneaţi că aici nu există vulpi?

Gerald zâmbi răutăcios.

— Asta a făcut să sufere puţin tot aranjamentul. Dar fiii lui sunt călăreţi iscusiţi. Ei au dat tonul.

Gwyneira trebui să râdă. Acest domn Beasley părea să fie un original şi se pricepea la cai. Caii pursânge, care păşteau în padocul din faţa casei, erau desigur importaţi din Anglia, iar amenajarea drumului de acces spre casă era de factură englezească veche. Beasley se dovedi a fi un domn cu obrajii roşii, bonom, care îi amintea Gwyneirei vag de tatăl ei. Şi el mai mult rezida la ţară decât să prelucreze pământul cu mâna proprie, dar îi lipsea iscusinţa nobililor de la ţară, dobândită de-a lungul generaţiilor, să conducă ferma cu eficienţă chiar şi din salon. Drumul de acces dădea impresia de eleganţă, dar gardurile de la păşunile cailor ar fi trebuit vopsite. Gwyneira remarcă şi faptul că păşunile erau epuizate şi căzile pentru adăpat erau murdare.

Beasley păru că se bucură sincer de vizita lui Gerald. Destupă imediat sticla cu cel mai bun whisky şi se întrecu în complimente – când cu privire la frumuseţea Gwyneirei, când cu privire la iscusinţa câinilor ciobăneşti şi calitatea lânii oilor de Welsh-Mountain. Şi soţia sa, o femeie îngrijită, de vârstă medie, o primi pe Gwyneira cu multă căldură.

— Trebuie să-mi povestiţi de moda din Anglia! Dar mai întâi vă arăt grădina mea. Am ambiţia de a cultiva cei mai frumoşi trandafiri din Plains. Dar nu mă supăr dacă mă întreceri, milady! Cu siguranţă aţi adus cei mai frumoşi butaşi din grădina mamei dumneavoastră şi aţi fost tot drumul ocupată de îngrijirea lor!

Gwyneira trebui să înghită în sec. Nici măcar lady Silkham nu se gândise să îi dea fiicei sale butaşi de trandafiri. Dar acum admiră cuminte florile, care semănau întru totul celor ale mamei şi ale surorii ei. Doamna Beasley era să leşine când Gwyn, fără să bănuiască ceva, spuse acest lucru şi aruncă din întâmplare numele de Diana Riddleworth. Se pare că era încoronarea carierei ei de cultivatoare de trandafiri să fie comparată cu vestita soră a Gwyneirei. Gwyneira o lăsă să savureze această bucurie. Ea însăşi precis că nu va avea ambiţia de a o întrece pe doamna Beasley la expoziţiile horticole. Se interesă mult mai mult de plantele locale, care creşteau în jurul grădinii îngrijite, decât de trandafiri.

— Oh, sunt copaci Cabbage, explică doamna Beasley, destul de dezinteresată, când Gwyneira arătă spre o plantă asemănătoare palmierului. Arată ca un palmier, dar se pare că face parte din

liliacee. Creşte ca buruienile. Vedeţi să nu aveţi prea multe în grădină, drăguţă. Nici din acesta…

Arătă spre un tufiş în floare, care Gwyneirei îi plăcu mai mult decât trandafirii doamnei Beasley. Florile sale, de un roşu aprins, străluceau şi formau un contrast incitant faţă de frunzele de un verde saturat; iar după ploaie, se deschiseseră splendid.

— Un rata, declară doamna Beasley. Cresc sălbatici pe toată insula. Nu pot fi distruşi. Trebuie tot timpul să fiu atentă, să nu intre între trandafiri. Iar grădinarul meu nu îmi este de mare folos. Nu înţelege de ce unele plante sunt îngrijite, iar altele îndepărtate.

După cum reieşi, tot personalul familiei Beasley consta din maori. Doar pentru oi angajaseră câţiva aventurieri albi, care susţineau că se pricep la oierit. Gwyneira văzu pentru prima oară un băştinaş şi fu mai întâi puţin speriată. Grădinarul doamnei Beasley era mic de statură şi îndesat. Părul îi era închis şi buclat, pielea maronie, dar faţa îi era urâţită de tatuaje – aşa i se părea Gwyneirei. Bărbatului probabil că îi plăceau ghirlandele şi colţurile, căci îşi scrijelise în piele astfel de motive, chiar dacă procesul era dureros. Când Gwyneira se obişnui cu aspectul lui, găsi că are un zâmbet simpatic. Se şi pricepea la gesturi de politeţe, o salută cu o înclinare adâncă şi le ţinu doamnelor poarta deschisă să poată trece. Îmbrăcămintea lui nu se deosebea cu nimic de îmbrăcămintea slujitorilor albi, dar Gwyneira presupuse că familia Beasley îi impusese acest lucru. Înainte de apariţia albilor, cu siguranţă că maori se îmbrăcau altfel.

— Îţi mulţumesc, George! îi spuse doamna Beasley plină de bunăvoinţă, pe când George închidea poarta în urma ei.

Gwyneira se miră.

— Îl cheamă George? întrebă ea uimită. Aş fi crezut că… dar oamenii dumneavoastră desigur că au fost botezaţi şi au primit nume englezeşti, nu-i aşa?

Doamna Beasley ridică din umeri.

— Sinceră să fiu, nici nu ştiu, recunoscu ea. Nu mergem regulat la slujba religioasă. Ar fi de fiecare dată o zi de drum la Christchurch. De aceea, în fiecare duminică ţin pentru noi şi pentru personalul casei un scurt serviciu divin. Dar dacă oamenii vin, fiindcă sunt creştini sau fiindcă îi chem eu… habar nu am.

— Dar dacă îl cheamă George… insistă Gwyn.

— Ei, copilă, numele acesta i l-am dat eu. Nu o să învăţ niciodată limba acestor oameni. Deja numele lor sunt pentru mine de nerostit. Iar pe el nu pare să-l afecteze, nu-i aşa, George?

Bărbatul aprobă din cap şi zâmbi.

— Numele adevărat Tonganui! spuse el apoi şi arătă spre sine, pe când Gwyneira tot mai părea consternată. Înseamnă *fiul zeului mării.*

Nu suna prea creştineşte, dar Gwyneirei nu i se părea că este un nume de nerostit. Hotărî să nu schimbe în niciun caz numele personalului ei.

— De fapt de unde ştiu maori limba engleză? îl întrebă ea pe Gerald a doua zi, când îşi continuară drumul.

Familia Beasley nu prea voia să-i lase să plece, dar înţelesese că după lunga călătorie Gerald trebuia să vadă de toate cele la Kiward Station.

Nu puteau povesti prea multe despre Lucas – în afară de obişnuitele osanale. Se pare că, pe timpul lipsei lui Gerald, nu a părăsit ferma. Cel puţin nu le-a făcut soţilor Beasley onoarea de a-i vizita.

Gerald păru în această dimineaţă prost dispus. Cu o seară înainte cei doi bărbaţi băuseră din plin whisky, pe când Gwyneira, invocând lungul drum călare, pe care îl parcurseseră şi cel care îi mai aştepta a doua zi, îşi luase devreme rămas-bun. Monologul doamnei Beasley despre trandafiri o plictisise şi ştia încă de la Christchurch, că Lucas era un om cultivat şi un compozitor înzestrat, care în plus mai avea totdeauna de împrumutat una din cele mai recente lucrări ale domnului Bulwer-Lytton şi a unor scriitori tot atât de geniali.

— Ah, maorii… reluă Gerald nemulţumit întrebarea. Nu se ştie niciodată, ce înţeleg şi ce nu. Tot timpul prind câte ceva de la stăpânii lor, iar femeile transmit aceste lucruri copiilor. Vor să fie ca noi. Asta ne este de mare ajutor.

— Nu merg la şcoală? se interesă Gwyneira.

Gerald râse.

— Cine să-i înveţe pe maori? Cele mai multe soţii de colonişti sunt fericite dacă reuşesc să le bage în cap propriilor odrasle puţină civilizaţie! E drept că există câteva aşezăminte ale misionarilor, iar Biblia este tradusă în limba maori. Dacă simţi nevoia să predai câtorva bastarzi negri engleză de Oxford – eu nu te împiedic!

Gwyneira nu simţea de fapt acest imbold, dar poate că se deschidea aici un domeniu de activitate pentru Helen. Zâmbi când se gândi la prietena ei, care tot mai stătea la familia Baldwin, la Christchurch. Howard O’Keefe încă nu se

prezentase – dar vicarul Chester o asigura în fiecare zi că acest lucru nu era îngrijorător. Nu era nicidecum sigur, că vestea sosirii lui Helen ajunsese la el şi apoi mai trebuia să şi poată pleca.

— Ce înseamnă *să poată pleca*? întrebase Helen. Nu are personal la fermă?

Vicarul nu răspunse la această întrebare. Gwyn spera că pe prietena ei nu o aşteptau surprize neplăcute.

Gwyneira era acum foarte mulţumită de noua ei patrie. Acum, când se apropiau de Alpi, peisajul deveni mai deluros şi mai divers, era însă în continuare un ţinut plăcut şi ideal pentru creşterea oilor.

Spre prânz, Gerald îi comunică radiind de bucurie că tocmai trecuseră graniţa spre Kiward Station şi că de acum încolo se mişcau pe teren propriu. Pentru Gwyneira, acest ţinut era aidoma Grădinii Raiului: iarbă în abundenţă, pentru animale apă potabilă bună, curată, din când în când câţiva copaci şi chiar şi o pădurice, care să dea umbră.

— După cum am spus, încă nu este totul defrişat, explică Gerald, lăsând să-i treacă privirea peste întinderi. Dar se poate lăsa o parte din pădure. Parţial este lemn nobil, mult prea preţios pentru a-l arde. Poate chiar să devină cândva valoros. S-ar putea ca râul să poată fi folosit pentru plutărit. Deocamdată lăsăm copacii în picioare. Uite, acolo sunt primele oi! Se pune întrebarea, ce caută animalele aici? Ar fi trebuit să fi fost mânate de mult sus, în regiunea dealurilor.

Gerald îşi încreţi fruntea. Între timp, Gwyneira îl cunoştea destul de bine, ca să ştie că acum medita

la pedepse groaznice pentru cei vinovaţi. De cele mai multe ori nu avea reţineri să-şi etaleze aceste gânduri în faţa ascultătorilor, dar astăzi se abţinu. Poate fiindcă Lucas era cel care purta răspunderea acestei situaţii? Nu voia să-şi denigreze fiul în faţa logodnicei sale – chiar înainte de prima lor întâlnire?

Între timp, Gwyneira abia mai putea suporta încordarea. Voia să vadă casa – şi mai ales pe viitorul ei soţ. Pe parcursul ultimilor kilometri îşi imagina cum râzând le va veni în întâmpinare din casa principală a unei ferme impozante ca aceea a soţilor Beasley. Între timp trecuseră deja de nişte clădiri secundare de la Kiward Station. Gerald lăsase să fie ridicate pretutindeni pe terenurile sale locuri de adăpost pentru oi, precum şi ocoluri, unde se tundeau oile. Gwyneira găsi acest lucru foarte înţelept, dar se miră de dimensiunile amenajărilor. În Wales, numărul de patru sute de oi de prăsilă a tatălui ei era considerat ca fiind mare. Dar aici se socoteau cu miile.

— Ei, Gwyneira, şi acum sunt curios ce vei spune!

Era după-amiaza târziu şi lui Gerald îi strălucea toată faţa când îşi mână calul lângă Igraine. Iapa îşi pusese tocmai copita de pe drumurile pline de noroi pe un drum întărit de acces, care ducea de la un mic lac pe după o colină. Câţiva paşi mai încolo se vedea clădirea principală a fermei.

— Am ajuns, lady Gwyneira! spuse Gerald mândru. Bun venit la Kiward Station!

Gwyneira ar fi trebuit să fie pregătită, dar totuşi, din cauza surprizei, era cât pe ce să cadă de pe cal. În faţa ei, în strălucirea soarelui, în mijlocul

întinderii nesfârşite de iarbă şi în faţa culiselor Alpilor, văzu o curte seniorială englezească. Nu atât de mare ca Silkham Manor şi cu mai puţine turnuleţe şi clădiri laterale, dar de altfel în orice privinţă asemănătoare. În fond, Kiward Station era mai frumos, deoarece fusese planificat perfect de un arhitect, în loc să fi fost făcute schimbări şi adăugiri în repetate rânduri, cum era cazul celor mai multe reşedinţe englezeşti. Clădirea era ridicată din gresie cenuşie, după cum spusese Gerald. Avea bovindouri mari, parţial prevăzute cu ferestre cu mici balcoane; în faţă se afla un drum lat de acces, mărginit de straturi pentru flori, care însă nu erau încă sădite. Gwyneira hotărî să planteze tufişuri de rata. Ar da un aspect plăcut şi reconfortant faţadei şi mai erau şi uşor de întreţinut.

Dar în rest totul i se părea un vis. Cu siguranţă că se va trezi imediat şi va constata că nu a existat niciodată acel joc ciudat de Black-Jack. În schimb, cu dota rezultată din comerţul cu oile, tatăl ei o măritase cu un nobil oarecare din Welles şi acum urma să se instaleze într-un conac din CardifF.

Doar personalul care se adunase în faţa portalului, ca în Anglia, pentru a-i întâmpina pe stăpâni, nu se potrivea în peisaj. Servitorii purtau livrele, fetele din casă şorţuri şi scufii, dar pielea le era întunecată şi pe multe feţe erau tatuaje.

— Bun venit, domnule Gerald! îl salută pe stăpânul lui un bărbat îndesat, scund şi râse cu toată faţa lui lată, care forma *pânza* ideală pentru tatuajele tipice. Cu un gest larg cuprinse cerul, care era tot albastru, şi peisajul luminat de soare. Şi bun venit, domnişoară! Vedeţi – *răngi*

străluceşte, cerul bucuros de sosire şi dăruieşte *papa,* pământ, un zâmbet, fiindcă dumneavoastră păşiţi aici!

Gwyneira era impresionată de această primire caldă. Spontan îi întinse micului bărbat mâna..

— Este Witi, servitorul nostru, îl prezentă Gerald. Iar aici este grădinarul nostru, Hoturapa, şi fetele din casă şi de la bucătărie, Moana şi Kiri.

— Domnişoară… Gwa… ne…

Moana voia să facă o reverenţă şi să o salute pe Gwyneira după toate regulile, dar evident că numele celtic era de nerostit pentru ea.

— Domnişoara Gwyn, scurtă Gwyneira. Numiţi-mă pur şi simplu domnişoara Gwyn!

Nu îi fu greu să reţină numele personalului maori şi se hotărî să înveţe cât se poate de repede câteva expresii de curtoazie pe limba lor.

Deci acesta era personalul. Gwyneirei i se părea cam redus ca număr faţă de o asemenea casă mare. Şi unde era Lucas? De ce nu stătea aici, pentru a o saluta şi a-i ura bun venit?

— Unde este…

— Începu Gwyneira să pună întrebarea arzătoare, referitoare la viitorul ei soţ, dar Gerald i-o luă înainte.

Şi el păru să fie la fel de nemulţumit ca şi Gwyn de lipsa lui Lucas.

— Unde este fiul meu, Witi? Ar putea să-şi pună fundul în mişcare pentru a o cunoaşte pe viitoarea lui soţie… eh, voiam să spun… domnişoara Gwyn aşteaptă cu nerăbdare ca el să-şi prezinte omagiile…

Servitorul zâmbi.

— Domnul Lucas plecat călare, control păşuni.

Domnul James spus, trebuie cineva de la casă aprobat material pentru ocol cai. Aşa că acum caii nu stau acolo. Domnul James foarte supărat. De aceea plecat domnul Lucas.

— În loc să-i întâmpine pe tatăl şi pe mireasa lui? începe bine! o trânti Gerald.

Dar Gwyneira găsi că este scuzabil. Nu ar fi avut o clipă de linişte, dacă Igraine s-ar fi aflat pe un izlaz îngrădit, care nu era sigur. Iar un drum de control, călare peste pajişti, se potrivea mult mai bine cu imaginea bărbatului visat decât cititul şi cântatul la pian.

— Ei da, Gwyneira, nu ne rămâne altceva de făcut, decât să avem răbdare, se linişti Gerald în cele din urmă. Dar poate că nici nu este aşa de rău, în Anglia nu l-ai fi întâlnit pentru prima oară pe viitorul tău soţ, îmbrăcată în costum de călărie şi cu părul despletit…

El personal era de părere că Gwyneira era încântătoare cu buclele care iarăşi se desprinseseră pe jumătate şi cu faţa uşor îmbujorată de călăritul sub soare, dar s-ar putea ca Lucas să vadă altfel lucrurile…

— Kiri îţi va arăta acum camera ta şi te va ajuta să te speli şi să-ţi aranjezi părul. Ne întâlnim cu toţii peste o oră la ceai. Până la ora cinci, fiul meu ar trebui să fie aici – în general nu îşi lungeşte drumurile călare. Deci prima voastră întâlnire va avea loc într-un mod atât de stilat cum nu s-ar putea mai bine.

Dorinţele Gwyneirei erau altele, dar se supuse situaţiei inevitabile.

— Poate lua cineva bagajul meu? întrebă ea, privind personalul. O nu, este prea grea pentru

tine, Moana. Îţi mulţumesc, Hotaropa… Hoturapa? Iartă-mă, de acum încolo o să reţin. Cum se spune de fapt pe limba maori *mulţumesc,* Kiri?

Helen rămăsese fără tragere de inimă la familia Baldwin. Oricât îi era de neplăcută această familie, până la sosirea lui Howard nu avea nicio alternativă. Deci îşi dădu silinţa să fie prietenoasă. Îi oferi reverendului Baldwin să scrie textele pentru foaia bisericească şi să le ducă la tipografie. Pe doamna Baldwin o degrevă de nişte cumpărături şi încercă să fie utilă în menaj, preluând mici munci de cusut şi supraveghind lecţiile lui Belinda. Această ultimă sarcină o făcu în cel mai scurt timp persoana cea mai urâtă din casă. Fetei nu îi convenea deloc să fie supravegheată şi se plânse de fiecare dată mamei ei. Helen observă cu claritate cât de slabe trebuie să fi fost cadrele de învăţământ din şcoala care tocmai se deschisese la Christchurch. Se gândi să se prezinte pentru un post acolo, în cazul în care treaba cu Howard nu va funcţiona. Dar vicarul Chester îi făcu în continuare curaj: putea să dureze până afla O'Keefe de sosirea ei.

— Ei da, Candlerii sigur că nu îi vor trimite un sol la fermă. Probabil aşteaptă până vine la Haldon, la cumpărături, iar asta poate dura câteva zile. Dar dacă aude că sunteţi aici, va veni, sunt sigur!

Pentru Helen, aceasta era încă o informaţie care să o pună pe gânduri. Între timp se obişnuise cu gândul că Howard nu locuia în imediata apropiere a localităţii Christchurch. Era clar că Haldon nu era o suburbie a lui Christchurch, ci un oraş de

sine stătător, aflat tot în plin avânt. Helen se putea obişnui şi cu asta. Dar acum vicarul vorbea de faptul că ferma lui Howard era în afara localităţii Haldon. Deci unde va trăi ea? Ar fi vrut să vorbească cu Gwyn despre acest lucru; poate ar fi putut să-l tragă pe domnul Gerald al ei pe neobservate de limbă. Dar Gwyn plecase ieri la Kiward Station. Helen nu avea habar când şi dacă o va revedea pe prietena ei.

Cel puţin în după-amiaza aceasta avea ceva plăcut în program. Doamna Godewind repetase şi formal invitaţia şi la ora ceaiului trăsura cu domnul Jones pe capră aştepta să o ia pe Helen. Jones o întâmpină cu faţa radiind de bucurie şi o ajută să urce în trăsură. Reuşi să îi facă un compliment pentru noua ei rochie de după-amiază, de culoare liliachie. Apoi, pe tot parcursul drumului, îi ridică lui Elisabeth osanale.

— Miss a noastră a devenit alt om, domnişoară Davemport, nu vă vine să credeţi. Pare să întinerească zi de zi, râde şi glumeşte cu fata. Iar Elisabeth este un copil atât de încântător, tot timpul gata să preia ceva din munca soţiei mele şi tot timpul este binedispusă. Şi ştie să citească fata! Pe sufletul meu, dacă pot să fac cumva, găsesc ceva de muncit în casă, atunci când micuţa îi citeşte doamnei Godewind. O face cu o voce şi o intonaţie atât de frumoase – ai impresia că faci parte din poveste.

— Elisabeth nu uitase nici lecţiile de servit şi de comportament la masă, date de Helen. Cu îndemânare şi grijă turna ceaiul şi servea prăjiturile; în acest timp arăta încântător în noua ei rochie albastră şi cu scufiţa albă.

Plânse însă când auzi de Laurie şi Mary şi păru să înţeleagă mai mult din povestea lui Daphne şi Dorothy, redată de Helen într-o versiune mai moderată, decât ar fi presupus aceasta. E drept că Elisabeth era o visătoare, dar şi pe ea o aduseseră de pe străzile Londrei. Acum plânse lacrimi fierbinţi pentru Daphne şi arătă cea mai mare încredere faţă de noua ei stăpână, pe care o imploră să ajute.

— Nu putem să-l trimitem pe domnul Jones să o ia pe Daphne? Şi gemenele? Vă rog, doamnă Godewind, găsim cu siguranţă muncă pentru ele. Trebuie să se poată face ceva!

Doamna Godewind clătină din cap.

— Din păcate nu, fetiţo. Aceşti oameni au încheiat contracte de muncă cu orfelinatul, ca şi mine. Fetele nu pot pur şi simplu să fugă.

Şi am ajunge în mare încurcătură, dacă le-am mai şi ajuta! îmi pare rău, draga mea, dar fetele trebuie să vadă singure cum supravieţuiesc.!

Trebuie să spun că pe baza celor afirmate de dumneavoastră – doamna Godewind i se adresă lui Helen – nu prea îmi fac griji pentru micuţa Daphne. Ea va răzbate. Dar gemenele… oh, este trist. Mai toarnă-ne ceai, Elisabeth. Să spunem o rugăciune pentru ele, poate că vor fi ajutate măcar de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu făcu cărţile pentru Helen, în timp ce ea stătea în salonul plăcut al doamnei Godewind şi savura prăjiturile pentru ceai din brutăria domnului şi doamnei McLaren. Vicarul Chester o aştepta emoţionat în faţa casei familiei Baldwin, când Jones îi ţinu lui Helen deschisă uşa trăsurii.

— Unde aţi fost, domnişoară Davemport? Aproape că am renunţat deja la speranţa de a vă putea prezenta încă astăzi. Arătaţi deosebit de drăguţă, de parcă aţi fi presimţit! Veniţi repede! în salon vă aşteaptă domnul O'Keefe.

Portalul de la Kiward Station ducea mai întâi într-un hol de intrare spaţios, în care oaspeţii puteau să-şi depună hainele şi doamnele să-şi aranjeze repede coafura. Gwyneira observă amuzată un dulap cu oglinzi şi cu obligatorul bol de argint pentru cărţi de vizită. Oare cine îşi prezenta aici atât de formal omagiile? De fapt ar trebui să te gândeşti că nu veneau oaspeţi neanunţaţi şi cu atât mai puţin străini. Şi dacă se rătăcea într-adevăr un străini încoace – aşteptau oare Lucas sau tatăl său până ce fata în casă îl anunţa pe Witi, care la rândul lui îi înştiinţa pe stăpânii casei? Gwyneira se gândi la familiile fermierilor, care veniseră în fugă din case, doar ca să vadă nişte străini trecând călare şi la entuziasmul evident al familiei Beasley, când le făcuseră o vizită. Nu întrebase nimeni de cărţile lor de vizită. Nici maori nu cunoşteau, probabil, schimbul de cărţi de vizită. Gwyneira se întrebă cum i-ar fi explicat Gerald lui Witi.

Din holul de la intrare se deschidea o sală de primire, deocamdată puţin mobilată – şi aceasta modelată după sensul şi utilitatea celor din curţile senioriale britanice. Oaspeţii puteau să aştepte aici într-o atmosferă plăcută, până ce stăpânul casei îşi făcea timp pentru ei. Un cămin şi un bufet cu veselă de ceai se aflau deja acolo, fotolii şi sofale potrivite tocmai adusese Gerald din Anglia. Va arăta drăguţ, dar pentru Gwyneira era o

enigmă la ce ar putea folosi.

Kiri, fata maori, o conduse repede în salon, care era deja amenajat cu mobilier greu, vechi, englezesc. Dacă nu ar fi fost uşa pe jumătate deschisă spre o terasă mare, ar fi fost de-a dreptul întunecat. În orice caz nu era aranjat după cea mai nouă modă, mobilele şi covoarele intrau mai degrabă în categoria antichităţilor. Poate dota mamei lui Lucas? Dacă da, familia lui trebuie să fi fost bogată. Dar acest lucru era oricum de aşteptat. Putea fi Gerald un crescător de oi plin de succes, pe timpuri cu siguranţă un marinar curajos şi desigur cel mai iscusit jucător de cărţi pe care l-a dat vreodată colonia de vânători de balene. Dar ca să aşezi o casă, precum Kiward Station, în plină sălbăticie, îţi trebuiau mai mulţi bani decât ce se putea câştiga prin vânătoarea de balene şi comerţul cu oi. Precis că aici se afla şi moştenirea doamnei Warden.

— Veniţi, domnişoară Gwyn? întrebă Kiri prietenoasă, dar puţin îngrijorată. Eu să ajut, dar şi ceai să fac, şi să servesc. Moana nu bună cu ceaiul, este mai bine, noi gata, înainte să lase să cadă ceaşca.

Gwyneira râse. Moana putea fi scuzată pentru asta.

— Eu voi turna de această dată ceaiul, explică ea fetei mirate. Veche tradiţie englezească. Am exersat ani de zile. Face parte din lucrurile pe care trebuie să le ştii neapărat pentru a putea să te măriţi.

Kiri o privi cu fruntea încreţită.

— Dumneavoastră gata pentru bărbat, dacă faceţi ceai? La noi important sângerarea…

Gwyneira se îmbujoră la faţă. Cum putea Kiri să vorbească atât de deschis despre ceva despre care nu se putea vorbi! Pe de altă parte, Gwyneira era recunoscătoare pentru fiecare informaţie. Sângerarea lunară era condiţia pentru o căsnicie – asta era valabil şi pentru cultura ei. Gwyneira îşi mai amintea exact cum suspinase mama ei când acest lucru i s-a întâmplat şi ei. Oh, copilă, a spus ea, acum te ajunge şi acest blestem. Va trebui să căutăm un bărbat pentru tine.

Dar nu îi explicase nimeni fetei cum se legau lucrurile. Gwyneira îşi opri pornirea de a chicoti isteric, când se gândi la faţa mamei ei dacă s-ar fi pus asemenea întrebări. Când Gwyn amintise o dată nişte posibile paralele cu căldurile căţelelor, lady Silkham cerse sărurile de mirosit şi se retrăsese toată ziua în camera ei.

Gwyneira o căută din ochi pe Cleo, care bineînţeles că o urmă. Lui Kiri, acest lucru i se părea puţin ciudat, dar nu spuse nimic.

Din salon urca o scară lată, răsucită, spre camerele de locuit ale familiei. Spre surprinderea ei, camera Gwyneirei era deja complet aranjată.

— Camera a fost pentru soţia de la domnul Gerald, îi explică Kiri, dar apoi murit. Camera totdeauna goală. Dar acum domnul Lucas făcut gata pentru dumneavoastră!

— Domnul Lucas a aranjat camera pentru mine? întrebă Gwyneira uimită.

Kiri dădu afirmativ din cap.

— Da. Ales mobile din magazie şi trimis după… cum zice? Pânză pentru geam…?

— Perdele, Kiri, o ajută Gwyneira, care nu mai contenea cu miratul. Mobilele defunctei doamne

Warden erau din lemn deschis, covoarele în culorile roz antic, bej şi albastru. La acestea Lucas sau altcineva asortase perdele din mătase albastră şi de culoare roz antic, cu tiv bej şi le drapase iscusit în faţa ferestrelor şi a patului ei. Lenjeria de pat era din pânză de în, albă ca neaua; o cuvertură de zi făcea culcuşul confortabil. Lângă dormitor era o garderobă şi un mic salon, şi acesta amenajat cu foarte mult gust cu mici fotolii, o masă pentru ceai şi un dulăpior pentru cusut. Pe pervazul căminului se aflau obişnuitele rame de argint, sfeşnice şi farfurioare. Într-una din rame era dagherotipul unei femei suple, cu păr deschis. Gwyneira luă poza în mână şi o privi cu atenţie. Gerald nu exagerase. Defuncta lui soţie fusese de o frumuseţe desăvârşită.

— Dumneavoastră acum schimbat, miss Gwyn? insistă Kiri.

Gwyneira dădu aprobator din cap şi se apucă, împreună cu fata maori, să despacheteze cufărul. Plină de respect pentru nobilele materiale, Kiri scoase îmbrăcămintea de gală şi de după-amiază a Gwyneirei.

— Atât de frumos, domnişoară Gwyn! Atât de neted şi moale! Dar dumneavoastră subţire, domnişoară Gwyn. Nu bun pentru făcut copii!

Kiri chiar că spunea lucrurilor pe nume. Gwyneira îi explică râzând că nu era chiar aşa de subţire, ci acest aspect se datora corsetului pe care îl purta. Pentru rochia de mătase, pe care o alesese, corsetul trebuia strâns şi mai mult. Kiri se străduia din răsputeri, după ce Gwyneira îi arătase manevrările necesare, dar evident că avea scrupule să îi cauzeze dureri noii ei stăpâne.

— Nu face nimic, Kiri, sunt obişnuită, gemu Gwyn. Mama mea spunea totdeauna: cine vrea să fie frumoasă, trebuie să sufere.

Acest lucru, Kiri păru să-l înţeleagă. Cu un râs jenat, îşi duse mâna la faţa tatuată.

— Aha, aşa! Este ca *mokcu,* da? Numai în fiecare zi din nou!

Gwyneira aprobă. De fapt aşa era. Talia ei de viespe era tot atât de nenaturală şi dureroasă ca podoaba de neşters de pe faţa lui Kiri. Aici, în Noua Zeelandă, Gwyn avea de gând să facă aceste obiceiuri mai lejere. Una din fete trebuia să înveţe să-i lărgească rochiile, atunci nu mai trebuia să se chinuie chiar aşa când îşi punea corsetul. Iar dacă devenea gravidă…

Kiri o ajută cu pricepere să-şi îmbrace rochia albastră de mătase, dar se împotmoli la coafură. Era o sarcină grea să-i descurce Gwyneirei părul buclat, iar să i-l prindă, era şi mai greu. În cele din urmă, Gwyn ajută din plin, iar dacă rezultatul nu corespundea regulilor stricte ale artei coafatului şi Helen ar fi fost fără niciun dubiu îngrozită, Gwyneira găsi că este foarte atrăgătoare. Reuşise să îmblânzească cea mai mare parte a podoabei ei capilare de un roşu auriu; cele câteva şuviţe rebele care îi încadrau chipul, făcură ca trăsăturile ei să fie mai moi, mai feciorelnice. Pielea lui Gwyn strălucea după călăritul sub soare, ochii ei ardeau în aşteptare.

— A sosit între timp domnul Lucas? o întrebă ea pe Kiri.

Fata dădu din umeri. De unde era să ştie: Doar fusese tot timpul aici, cu Gwyneira.

— Cum este domnul Lucas, Kiri?

Gwyn ştia că mama ei ar fi certat-o sever pentru această întrebare. Nu inciţi personalul să clevetească despre stăpâni. Dar Gwyneira nu se putu stăpâni.

Kiri ridică în acelaşi timp umerii şi sprâncenele, ceea ce arăta hazliu.

— Domnul Lucas? Nu ştiu. Este *pakeha.* Pentru mine toţi la fel. Era evident că fata maori nu-şi pusese încă niciodată întrebarea ce calităţi deosebite au stăpânit ei. Dar apoi, când observă expresia decepţionată de pe faţa Gwyneirei, mai reflectă o dată. Domnul Lucas… este drăguţ. Nu ţipat niciodată, nu supărat. Drăguţ. Doar cam subţire.

2

Helen abia ştia ce se întâmplă, dar în niciun caz nu mai putea să amâne prima întâlnire cu Howard O'Keefe. Emoţionată, îşi netezi rochia şi îşi trecu mâinile prin păr. Să-şi scoată pălărioara sau să o lase? Oricum, era o oglindă în camera de primire a doamnei Baldwin, iar Helen aruncă nesigură o privire spre ea, încă înainte de a-l examina pe bărbatul de pe sofa. Acesta era întors cu spatele spre ea, garnitura de fotolii a lui doamna Baldwin era îndreptată spre cămin. Astfel Helen avea cel puţin timp să arunce o scurtă privire, pe furiş, asupra figurii lui, înainte de a se face remarcată. Howard O'Keefe era masiv şi încordat. Vizibil reţinut, balansa în mâinile sale mari, pline de bătături, o ceşcuţă cu peretele subţire, din serviciul de ceai al doamnei Baldwin.

Helen voia deja să-şi dreagă vocea, pentru a

atrage atenţia soţiei pastorului şi a vizitatorului ei. Dar apoi o observă doamna Baldwin. Soţia pastorului zâmbi fără nicio expresie, ca întotdeauna, dar în aparenţă prietenoasă.

— Oh, aici este, domnule O'Keefe! Vedeţi, ştiam eu că nu va lipsi multă vreme! Intraţi, domnişoară Davemport! Vreau să vă prezint pe cineva!

Vocea doamnei Baldwin suna aproape glumeţ.

Helen se apropie. Bărbatul se ridică atât de abrupt de pe sofa, că era cât pe ce să mătură de pe măsuţă serviciul de ceai.

— Domnişoară… eh, Helen?

Helen trebuia să-şi ridice ochii către viitorul ei soţ. Howard O'Keefe era mare şi greu – nu gras. Dar cu osatura puternică. Iar faţa îi era mai degrabă dură, dar nu lipsită de simpatie. Pielea bronzată şi tăbăcită povestea despre ani lungi de muncă grea în aer liber. Era străbătută de riduri adânci, care indicau o mimică vie, chiar dacă acum trăsăturile sale nu arătau decât o expresie de mirare sau chiar de admiraţie. În ochii săi de un albastru de oţel se citea apreciere favorabilă – Helen părea să-i placă. Ea remarcă în primul rând părul lui; era închis, plin şi tăiat foarte ordonat. Probabil că înainte de prima întâlnire cu viitoarea lui soţie făcuse o vizită la bărbier. Ce-i drept, părul se rărea pe la tâmple. Howard era cu mult mai în vârstă decât îşi închipuise Helen.

— Domnule… domnule O'Keefe… spuse ea cam fără voce, şi ar fi vrut să-şi dea palme pentru asta.

Doar el o numise *domnişoara Helen,* aşa că ar fi putut să-i spună şi ea imediat *domnule Howard.*

— Eu… eh, ei bine, acum sunteţi aici! remarcă Howard cam brusc. Aceasta… a fost o surpriză!

Helen se întrebă dacă era spus ca reproş. Se îmbujoră la faţă.

— Da… Situaţia. Dar… dar mă bucur să vă cunosc.

Ea îi întinse mâna lui Howard, iar acesta o prinse şi o scutură cu o puternică strângere de mână.

— Şi eu mă bucur. Îmi pare rău, că a trebuit să aştepţi.

„Ah, la asta s-a referit!” Helen zâmbi uşurată.

— Nu face nimic, domnule Howard. Mi s-a spus că s-ar putea să dureze până aflaţi de sosirea mea. Dar acum sunteţi aici.

— Acum sunt aici.

Acum zâmbi şi Howard, ceea ce făcu ca faţa să-i pară mai moale şi mai atrăgătoare. După stilul cizelat din scrisori, Helen se aşteptase la o conversaţie mai elevată. Dar bine, poate era timid. Helen preluă conducerea discuţiei.

— De unde exact veniţi, domnule Howard? Credeam că Haldon se află aproape de Christchurch. Dar este probabil un oraş de sine stătător. Iar ferma dumneavoastră se află în afara lui.

— Haldon se află la Lacul Benmore, explică Howard, de parcă acest lucru i-ar spune lui Helen ceva. Nu ştiu dacă se poate numi *oraş.* Dar există câteva prăvălii. Puteţi cumpăra acolo cele mai importante lucruri. Ceea ce este necesar, deci.

— Şi cât de departe este până acolo? se interesă Helen şi i se păru că se poartă prosteşte.

Stătea aici cu un bărbat, cu care probabil că se va căsători şi vorbeau despre distanţe şi prăvălii de la ţară.

— Două zile de mers cu căruţa, spuse după o scurtă gândire Howard.

Helen ar fi preferat un răspuns în kilometri, dar nu voia să mai continue. Rămase tăcută, ceea ce avu ca rezultat o pauză penibilă. Apoi, Howard îşi drese glasul.

— Şi… aţi avut o călătorie plăcută?

Helen răsuflă uşurată. În sfârşit o întrebare la care putea răspunde. Descrise călătoria cu fetele.

Howard încuviinţă din cap.

— Îhî, o călătorie lungă…

Helen speră că el va povesti ceva despre propria lui emigrare, dar el rămase tăcut.

Din fericire li se alătură vicarul Chester. În timp ce îl salută pe Howard, Helen găsi în sfârşit timp să tragă aer şi să-l privească mai îndeaproape pe viitorul ei soţ. Fermierul era îmbrăcat simplu, dar curat. Purta pantaloni de piele, cu care călărise desigur de multe ori şi, peste o cămaşă albă, o jachetă din material impregnat. O cataramă de curea din alamă, superb împodobită, era singura piesă de valoare a costumaţiei sale. Afară de asta, purta un lănţişor de argint la gât, de care atârna o pietricică verde. Ţinuta lui fusese rigidă şi nesigură, dar acum se relaxă şi deveni dreaptă şi sigură de sine. Mişcările lui deveniră mai mlădioase, erau aproape graţioase.

— Mai povestiţi domnişoarei Helen de ferma dumneavoastră! îl încurajă vicarul. Despre animale, despre casă…

O’Keefe ridică din umeri.

— Este o casă frumoasă, domnişoară. Foarte solidă, am construit-o eu însumi. Iar animalele… avem un catâr, un cal, o vacă şi câteva găini. Şi,

bine înţeles, oi. Cam o mie.

— Sunt… sunt multe, remarcă Helen şi şi-ar fi dorit să fi ascultat cu mai mare atenţie poveştile fără sfârşit ale Gwyneirei referitoare la creşterea oilor. Câte oi spunea ea că are domnul Gerald al ei?

— Nu sunt multe, domnişoară, dar se vor înmulţi. Iar pământ există destul, se va face treaba. Şi acum… cum procedăm?

Helen îşi încreţi fruntea.

— Ce facem cum, domnule Howard? întrebă ea şi duse mâna la o şuviţă de păr, care se desprinsese din coafura severă.

— Ei da… Howard se jucă fâstâcit cu cea de-a doua ceaşcă de ceai. Chestia cu căsătoria…

În cele din urmă, cu acordul Gwyneirei, Kiri se retrase la bucătărie, pentru a o ajuta pe Moana. Gwyn petrecu ultimele minute dinaintea ceaiului cu o inspecţie amănunţită a încăperilor ei. Totul era amenajat excelent, până la articolele de toaletă din garderobă, alese cu o grijă plină de dragoste. Gwyneira admiră pieptene din fildeş cu perii asortate. Săpunul mirosea a trandafiri şi cimbru – desigur nu era un produs al tribului autohton maori; săpunul trebuia să fi fost din Christchurch sau chiar să fi fost importat direct din Anglia. O ceşcuţă din salon, care era umplută cu petale uscate de flori, emana mirosuri plăcute. Fără nicio îndoială, nici chiar o gospodină perfectă de talia mamei sau a surorii ei Diana nu ar fi putut aranja camera mai îmbietor ca… Lucas Warden? Gwyneira pur şi simplu nu-şi putea închipui că persoana căreia i se datorau toate aceste lucruri

minunate era un bărbat!

Între timp abia mai suporta încordarea. Îşi spunea că nu trebuie să aştepte până la ora ceaiului; poate că Lucas şi Gerald stăteau de mult în salon. Gwyneira îşi căută drumul prin holurile şi saloanele acoperite cu covoare preţioase până la trepte – şi auzi voci enervate, care răsunau din camerele de locuit prin jumătatea casei.

— Poţi să-mi spui de ce trebuia să controlezi aceste păşuni tocmai astăzi? tună Gerald. Nu ai fi avut timp şi mâine? Micuţa va crede că nu te interesează!

— Te rog să mă scuzi, tată. Vocea era liniştită şi cultivată. Dar domnul McKenzie nu a vrut să mai aştepte. Şi era urgent. Caii au scăpat deja de trei ori…

— Caii au făcut ce? zbieră Gerald. Au scăpat de trei ori? înseamnă că am plătit oamenii mei timp de trei zile ca să-ţi prindă din nou caii? De ce nu ai intervenit mai devreme? Cu siguranţă că McKenzie voia să repare imediat, nu-i aşa? Şi fiindcă suntem deja la tema staulelor – de ce la Lyttelton nu a fost pregătit nimic pentru oi? Fără viitoarea ta soţie şi câinii ei, ar fi trebuit să-mi petrec noaptea păzind personal animalele!

— Am avut mult de făcut, tată. Doar trebuia terminat portretul mamei pentru salon. Şi trebuia să mă ocup de încăperile lui lady Gwyneira.

— Lucas, când vei învăţa oare că picturile în ulei, spre deosebire de cai, nu fug! Iar în ceea ce priveşte încăperile Gwyneirei… *tu* le-ai amenajat?

Gerald păru că înţelege acest lucru tot atât de puţin, ca şi Gwyneira.

— Cine să o fi făcut? Una din fetele maori?

Atunci am fi găsit, desigur, rogojini din frunze de palmier şi o vatră deschisă!

Lucas păru la rândul lui puţin enervat. E drept, doar atât cât îşi permitea un gentleman să o facă în societate.

Gerald suspină.

— Da, bine. Să sperăm că va şti să aprecieze acest lucru. Dar hai să nu ne mai certăm, trebuie să coboare în fiecare clipă…

Gwyneira hotărî că acest moment este cuvântul-cheie. Cu pas măsurat, umerii drepţi şi capul ridicat, coborî treptele. Asemenea scene repetase zile întregi pentru balul ei de debutantă. Acum, în sfârşit, putea să se folosească de aceste cunoştinţe.

După cum era de aşteptat, bărbaţii din salon rămăseseră fără cuvinte. Pe fundalul treptelor întunecate, silueta fină a Gwyneirei, îmbrăcată în mătase bleu-deschis, părea să fi ieşit dintr-un tablou pictat în ulei. În lumina lumânărilor din salon faţa îi strălucea, şuviţele de păr, care o încadrau, păreau a fi ţesute din aur şi cupru. În jurul gurii juca un zâmbet sfios. Plecase puţin ochii, ceea ce însă nu o împiedica să privească pe sub genele lungi, arămii. Trebuia pur şi simplu să arunce o privire asupra lui Lucas înainte de a-i fi fost prezentată oficial.

Ceea ce văzu o făcu să-i fie greu să păstreze o ţinută demnă. Era cât pe ce să caşte ochii şi gura, pentru a se holba la acest exemplar desăvârşit al speciei masculine.

Gerald nu exagerase în descrierea lui Lucas. Fiul lui era prototipul unui gentleman şi în plus înzestrat cu toate atributele frumuseţii masculine.

Tânărul era înalt, depăşindu-l cu mult pe Gerald, era suplu, dar musculos. Nu avea nimic din blegeala tânărului Barrington sau din gingăşia lipsită de putere a vicarului Chester. Fără doar şi poate Lucas Warden făcea sport, chiar dacă nu atât de excesiv, ca să fi avut corpul plin de pachetele de muşchi ale unui atlet. Faţa lui îngustă era pătrunsă de spirit, dar era mai ales proporţională şi nobilă. Gwyneirei îi amintea de statuile zeilor greci, care mărgineau drumul spre grădina de trandafiri a surorii ei Diana. Buzele lui Lucas erau arcuite fin, nici prea late şi senzuale, nici prea înguste şi strânse. Ochii îi erau limpezi şi de un cenuşiu atât de intens, cum Gwyneira nu mai văzuse niciodată. De cele mai multe ori, ochii cenuşii dădeau într-un albastru, dar ochii lui Lucas dădeau impresia de parcă s-ar fi amestecat doar culorile negru şi alb. Părul blond deschis, puţin creţ, îl purta tăiat scurt, cum era moda în saloanele englezeşti. Lucas era îmbrăcat conform uzanţelor, alesese pentru această întâlnire un costum din trei piese, dintr-un postav de cea mai bună calitate. La acesta asortase pantofi negri, lucitori.

Când Gwyneira se apropie, îi zâmbi. Faţa lui deveni şi mai atrăgătoare. Dar ochii rămăseseră inexpresivi.

În cele din urmă se înclină şi apucă mâna Gwyneirei cu degetele sale lungi, suple, pentru a schiţa o perfectă sărutare de mână.

— Doamna mea… sunt încântat.

Howard O’Keefe o privi pe Helen mirat. Era evident că nu înţelegea de ce întrebarea lui o

lăsase mută.

— Cum… cum aşa cu căsătoria? se bâlbâi ea în cele din urmă. Eu… eu am crezut…

Helen trase de o şuviţă de păr.

— Iar eu credeam că aţi venit ca să vă căsătoriţi cu mine, spuse Howard şi păru aproape supărat. Nu ne-am înţeles oare?

Helen clătină din cap.

— Da, sigur că da. Dar totul vine atât de brusc. Nici… nici nu ştim nimic unul despre altul. De… de obicei se întâmplă aşa, că bărbatul îi face viitoa… viitoarei sale soţii curte, iar apoi…

— Domnişoară Helen, de aici până la ferma mea este cale de două zile, răspunse Howard sever. Doar nu vă aşteptaţi cu adevărat să fac acest drum de mai multe ori numai ca să vă aduc flori! În ceea ce mă priveşte, am nevoie de o soţie. V-am văzut şi mi-aţi plăcut…

— Vă mulţumesc! murmură Helen, înroşindu-se.

Howard nu reacţionă.

— Din partea mea, totul ar fi clar. Doamna Baldwin mi-a spus că sunteţi foarte maternă şi casnică, şi asta îmi place. Nu trebuie să ştiu mai multe. Dacă mai aveţi întrebări – vă rog, vă răspund cu plăcere. Dar apoi să vorbim despre… despre modalităţi. Reverendul Baldwin ne-ar cununa, nu-i aşa?

Această ultimă întrebare o adresă vicarului Chester, care aprobă sârguincios.

Helen se gândi cu înfrigurare la nişte întrebări. Ce trebuia ştiut despre un om cu care urma să se lege o căsnicie? în cele din urmă începu cu familia sa.

— Proveniţi iniţial din Irlanda, domnule

Howard?

O’Keefe încuviinţă din cap.

— Da, domnişoară Helen, din Connemara.

— Şi familia dumneavoastră…?

— Richard şi Bridie O’Keefe, părinţii mei, precum şi cinci fraţi şi surori – sau şi mai mulţi, nu ştiu, fiindcă am plecat devreme de acasă.

— Fiindcă… pământul nu putea hrăni atâţi copii? întrebă Helen precaută.

— Am putea spune că da. În orice caz eu nu am fost întrebat.

— Oh, îmi pare rău, domnule Howard! Helen reprimă impulsul de a-i pune mâna consolator pe braţ. Desigur, aceasta era *greaua soartă,* despre care scrisese în scrisorile sale.

— Şi aţi venit în Noua Zeelandă?

— Nu, am… am colindat mult prin lume.

— Pot să-mi închipui, răspunse Helen, deşi nu avea nici cea mai mică idee, încotro se putea îndrepta un flăcău alungat de familia sa. Dar în tot acel timp… în tot acel timp nu v-aţi gândit niciodată la o căsătorie?

Se înroşi.

— Domnişoară, acolo, unde am colindat, nu existau multe femei, Staţiuni ale vânătorilor de balene, ale vânătorilor de foci. O dată însă…

Faţa lui luă o expresie blândă.

— Da, domnule Howard? Mă scuzaţi, dacă sunt insistentă. Dar eu…

Helen era ahtiată după o reacţie afectivă, vizibilă pe faţa partenerului ei de discuţie, care să fi uşurat aprecierea pe care trebuia să i-o facă lui O’Keefe.

Fermierul rânji cu gura până la urechi.

— E bine, domnişoară Helen. Vreţi să mă cunoaşteţi. Ei, nu prea este mult de povestit. S-a căsătorit cu altcineva… ceea ce este încă un motiv, pentru care vreau să aranjez acum lucrurile cât mai repede. Chestia dintre noi, vreau să spun…

Helen era mişcată. Deci nu era o sărăcie a sentimentelor, ci doar o teamă explicabilă că ea ar putea să fugă, aşa cum a făcut-o prima fată pe care o iubise. E drept că tot nu pricepea cum acest bărbat atât de scump la vorbă, dând şi impresia de duritate, putea scrie scrisori atât de frumoase, dar credea că-l înţelege acum mai bine. Howard O'Keefe era o apă liniştită, dar adâncă.

Dar voia ea oare să se arunce pe nevăzute în această situaţie? Helen se gândi febril la alternative. Nu mai putea locui la familia Baldwin; nu ar fi înţeles de ce îl amână pe Howard. Iar Howard însuşi ar privi o amânare drept un refuz şi poate că s-ar retrage cu totul. Iar atunci? Angajarea la şcoala locală – ceea ce nu era deloc sigur? Să educe copii de teapa Belindei Baldwin şi să devină cu timpul fată bătrână? Nu putea risca acest lucru. Poate că Howard nu era tocmai ceea ce îşi închipuise, dar era direct şi cinstit, îi oferea o casă şi o patrie, îşi dorea o familie şi muncea din greu, pentru a-şi clădi ferma. Nu puteai să pretinzi mai mult.

— Bine, domnule Howard. Dar trebuie să-mi acordaţi două sau trei zile pentru pregătiri. O astfel de nuntă…

— Bineînţeles că vom aranja o mică petrecere, declară doamna Baldwin, dulce ca zahărul. Cu siguranţă vreţi să participe Elisabeth şi celelalte

fete, care au rămas la Christchurch. Prietena dumneavoastră, domnişoara Silkham, probabil că a plecat deja…

Howard îşi încreţi fruntea.

— Silkham? O nobilă? Acea Gwenevere Silkham, care urmează să se căsătorească cu fiul bătrânului Warden?

— Gwyneira, îl corectă Helen. Chiar ea. Ne-am împrietenit în timpul călătoriei.

O'Keefe se întoarse spre ea, iar faţa lui, adineauri atât de prietenoasă, se strâmbă de furie.

— Ca să fie clar, Helen – nu vei primi o Warden în casa mea! Nu cât trăiesc eu! Stai departe de această stirpe! Bătrânul este un pungaş, iar tânărul un papă-lapte! Nici fata nu poate fi mai bună, altfel nu s-ar fi lăsat cumpărată! întreg soiul ar trebui stârpit! Deci să nu îndrăzneşti să o aduci la ferma mea! Nu am eu banii pe care îi are ăl bătrân, dar puşca mea trage la fel de bine!

Gwyneira făcea de două ore conversaţie, ceea ce o epuiză mai mult, decât dacă ar fi petrecut acest timp călare în şa sau dresând câini. Lucas Warden aborda toate temele despre care Gwyn ştia încă din salonul mamei ei că trebuie abordate; dar el avea pretenţii mult mai mari decât lady Silkham.

Totul începuse foarte bine. Gwyneira reuşise să toarne ceaiul perfect – şi asta, deşi mâinile îi mai tremurau. Prima privire, aruncată asupra lui Lucas, era prea mult pentru ea. Însă între timp bătăile inimii se domoliră. Tânărul gentleman nu dădu prilej pentru alte emoţii. Nu făcu nimic, nu o privi plin de dorinţe, nu îi mângâie accidental degetele, pe când amândoi – din pură întâmplare –

se întinseră după cutia cu zahăr, sau să o fi privit măcar mai îndelungat în ochi, cât o bătaie de inimă. Privirea lui Lucas staţiona, după cum prevedea şi codul bunelor maniere, pe lobul urechii stângi, iar ochii lui străluceau doar atunci când punea o întrebare presantă.

— Cântaţi la pian, după cum am auzit, lady Gwyneira. La ce aţi lucrat în ultimul timp?

— Oh, cânt destul de slab la pian. Doar pentru propriul amuzament, domnule Lucas. Cred… cred că sunt foarte lipsită de talent…

Privire jenată de jos în sus, uşoară încruntare a frunţii. Cei mai mulţi bărbaţi ar fi abandonat tema cu un compliment. Nu şi Lucas.

— Nu pot să-mi imaginez, doamna mea. Nu, dacă vă face plăcere. Tot ceea ce facem cu plăcere va reuşi, sunt convins. Cunoaşteţi *Cărticica cu note* a lui Bach? Menuete şi dansuri – vi s-ar potrivi!

Lucas zâmbi.

Gwyneira încercă să-şi amintească cine a compus studiile cu care o chinuise *madame* Fabian. În orice caz auzise deja numele de Bach. Nu compusese muzică bisericească?

— Deci privindu-mă, vă gândiţi la corale? întrebă ea glumeaţă.

Poate reuşea să reducă conversaţia la nivelul unor schimburi lejere de complimente şi înţepături. Ar fi fost mai degrabă în spiritul Gwyneirei, decât o discuţie despre artă şi cultură. Dar Lucas nu marjă.

— De ce nu, milady? Coralele ar trebui să redea jubilarea corurilor îngerilor spre lauda lui Dumnezeu. Şi cine nu ar vrea să-L preamărească

pe Dumnezeu pentru o făptura atât de uluitor de frumoasă ca dumneavoastră? La Bach mă fascinează claritatea aproape matematică a compoziţiei, unită cu o credinţă resimţită din străfunduri. Desigur că muzica nu îşi arată adevărata valoare decât în cadrul adecvat. Ce nu aş da să pot asculta un concert de orgă într-una din marile catedrale ale Europei! Este…

— Înălţător, observă Gwyneira.

Lucas aprobă cu entuziasm.

După muzică se entuziasmă pentru literatura contemporană, mai ales pentru scrierile lui Bulwer-Lytton. „Reconfortante”, comentă Gwyneira, pentru ca apoi să treacă la domeniul lui favorit, pictura. Aici vorbi cu aprindere despre motivele mitologice ale artiştilor Renaşterii. „Măreţe”, comentă Gwyn, cât şi despre jocul de lumini şi umbre din lucrările lui Velasquez şi Goya. „Primenitoare”, improviză Gwyneira, care nu auzise niciodată de ei.

După două ore, Lucas părea entuziasmat de ea, Gerald lupta vizibil cu oboseala, iar Gwyneira nu voia decât să plece. În cele din urmă, îşi duse mâna uşor la frunte şi privi, scuzându-se, spre bărbaţi.

— Mi-e teamă că după drumul lung şi căldura din faţa căminului mă apucă durerile de cap. Ar trebui să ies puţin la aer proaspăt…

Când încercă să se ridice, sări şi Lucas imediat în sus.

— Sigur că da, probabil că vreţi să vă odihniţi înainte de dineu. A fost greşeala mea! Am lungit prea mult ceaiul cu această conversaţie antrenantă!

— De fapt aş dori să fac mai degrabă o mică plimbare, spuse Gwyneira. Nu departe, doar până la grajduri, asta şi pentru a vedea de calul meu.

Cleo, plină de entuziasm, dansa deja în jurul ei. Se plictisise şi căţeaua. Lătratul ei voios trezi în Gerald spiritul de viaţă.

— Ar trebui să mergi şi tu, Lucas, îl pofti pe fiul lui. Arată-i domnişoarei Gwyn grajdurile şi ai grijă ca ciobanii să nu îi zâmbească provocator.

Lucas îl privi indignat.

— Te rog, nu asemenea expresii în faţa unei lady…

Gwyneira îşi dădu silinţa să roşească, dar în fond căuta un pretext pentru ca Lucas să nu o însoţească.

Spre bucuria ei, avea şi Lucas îndoieli.

— Nu ştiu, tată, dacă o asemenea ieşire nu depăşeşte cumva graniţele bunei-cuviinţe, adăugă el. Este imposibil să stau singur cu lady Gwyneira la grajdul cailor…

Gerald trase zgomotos aerul pe nas.

— La grajduri este acum un du-te vino, ca la crâşmă! Pe o asemenea vreme, ciobanii stau la căldură şi joacă cărţi!

După-amiaza târziu începuse ploaia.

— Chiar de aceea, tată. Mâine şi-ar rupe gura, cum că stăpânii s-ar fi retras la grajduri pentru acţiuni ce nu se cuvin.

Se vedea că doar la gândul unor asemenea clevetiri, Lucas nu se simţea bine.

— Oh, mă descurc singură! spuse Gwyneira repede. Nu îi era frică de muncitori, doar reuşise să câştige respectul oierilor tatălui ei. Iar limbajul dur al ciobanilor îi era în momentul de faţă mult

mai agreabil decât continuarea conversaţiei elevate cu un gentleman. În drum spre grajd s-ar putea să vrea să o examineze în domeniul arhitecturii! Grajdurile le găsesc cu siguranţă!

De fapt ar fi dorit să-şi ia un palton, dar mai bine îşi lua imediat rămas-bun, înainte ca Gerald să aibă obiecţii.

— A fost foarte re… reconfortant să discut cu dumneavoastră, domnule Lucas îi spuse zâmbind viitorului ei soţ. Ne vedem la cină?

Lucas încuviinţă din cap şi schiţă o nouă plecăciune.

— Bineînţeles, milady. Peste o oră se va servi masa în sufragerie.

Gwyneira alergă prin ploaie. Nici nu se gândi ce va face umezeala cu rochia ei de mătase. Şi dacă te gândeşti că vremea fusese adineauri atât de frumoasă! Ei da, fără ploaie nu creştea iarba. Clima umedă a noii ei patrii era ideală pentru creşterea oilor, iar cu asemenea vreme era obişnuită din Wales. Doar că acolo nu ar fi alergat îmbrăcată elegant prin mocirlă; acolo drumurile din jurul clădirilor administrative erau pavate. La Kiward Station nu se făcuse deocamdată acest lucru. Doar drumul de acces fusese întărit. Dacă ar fi fost după Gwyneira, ea ar fi lăsat să se amenajeze mai întâi suprafaţa dinaintea grajdurilor, apoi drumul superb de acces la intrarea principală, care era oricum folosit rar. Dar probabil că Gerald avea alte priorităţi, iar Lucas avea cu siguranţă altele. Cu siguranţă plănuia deja o grădină cu trandafiri… Gwyneira era bucuroasă că din grajduri venea lumină; nu ar fi ştiut unde să găsească un felinar. Din hambare

şi grajdurile cailor se auzeau voci. Se pare că într-adevăr aici se adunaseră ciobanii.

— Black-Jack, James! tocmai striga cineva râzând. Jos nădragii, prietene! Astăzi îţi iau leafa.

„Cât timp bărbaţii nu jucau cu altă mizǎ”, gândi Gwyneira, trase aer în piept şi deschise uşa grajdului. Culoarul care se deschidea în faţa ei, ducea în stânga spre grajdurile cailor, în dreapta se afla un mic depozit, unde stăteau bărbaţii în jurul unui foc. Gwyneira numără cinci, toţi flăcăi aspri, care nu arătau de parcă s-ar fi spălat deja astăzi. Parţial aveau bărbi sau cel puţin în ultimele zile renunţaseră la bărbierit. Lângă un bărbat înalt, suplu, cu faţa puternic bronzată, cam colţuroasă, străbătută de riduri de expresie, se făcuseră colac trei dintre tinerii câini ciobăneşti.

Un alt bărbat îi întinse sticla cu whisky.

— Ia, spre consolare!

Deci acesta era *James,* care tocmai pierduse jocul.

Un uriaş blond, care făcea din nou cărţile, ridică din întâmplare privirea şi o văzu pe Gwyneira.

— Ei, oameni buni, există aici stafii? De obicei văd doamne atât de frumoase doar după a doua sticlă de whisky!

Bărbaţii râseră.

— Ce strălucire sub modestul nostru acoperiş! spuse cu o voce nu tocmai sigură bărbatul, care dăduse sticla mai departe. Un… un înger!

Iar râsete.

Gwyneira nu ştia ce să spună.

— Ia tăceţi din gură, o faceţi să se jeneze! luă cel mai în vârstă dintre bărbaţi cuvântul. După cum se vedea, era încă treaz şi tocmai îşi îndesa

pipa. Nu este nici înger, nici stafie, doar tânăra lady! Pe care a adus-o domnul Gerald, pentru ca să-l ia pe domnul Lucas… doar ştiţi!

Chicote jenate.

Gwyneira se hotărî să ia iniţiativa.

— Gwyneira Silkham, se prezentă ea. Ar fi dat mâna cu bărbaţii, dar deocamdată nu se ridică niciunul. Voiam să văd de calul meu.

Între timp, Cleo inspectase grajdul, salută tinerii câini ciobăneşti şi alergă, dând din coadă, de la un bărbat la celălalt, oprindu-se în final la James, care o mângâie cu mâini pricepute.

— Şi cum se numeşte această tânără lady? Un animal superb! Am auzit deja de ea şi de minunile stăpânei ei la mânatul oilor. Îmi permiteţi: James McKenzie!

Tânărul se ridică şi îi întinse Gwyneirei mâna. În acest timp o privi hotărât cu ochii lui căprui. Părul îi era tot brun, bogat şi puţin cam ciufulit, de parcă în timpul jocului de cărţi ar fi tras nervos de el.

— Ei, James! Nu te arunca aşa! îi zise în glumă unul dintre ceilalţi. Îi aparţine şefului, ai auzit doar!

McKenzie îşi roti ochii.

— Nu-i ascultaţi pe vagabonzii ăştia, nu au cultură. Dar măcar au fost botezaţi: Andy McAran, Dave O'Toole, Hardy Kennon şi Poker Livingston. Cel din urmă are mult succes şi la Black-Jack…

Poker era blondul, Dave era bărbatul cu sticla, iar Andy, uriaşul mai în vârstă, cu părul închis. Hardy părea să fie cel mai tânăr şi băuse astăzi deja prea mult whisky pentru a mai putea da un semn de viaţă.

— Îmi pare rău, suntem cu toţii deja cam băuţi, spuse McKenzie sincer. Dar dacă domnul Gerald trimite o sticlă, spre sărbătorirea norocoasei întoarceri…

Gwyneira zâmbi plină de graţie.

— E bine. Dar la urmă să stingeţi focul. Să nu cumva să daţi foc la grajduri.

Între timp, Cleo sări în sus în faţa lui McKenzie, care continuă să o scarpine. Gwyneira îşi aduse aminte că McKenzie o întrebase de numele ei.

— Se numeşte Silkham Cleopatra. Iar căţelandrii sunt Silkham Daisy, Silkham Dorit, Silkham Dinah, Dafiy, Daimon şi Dancer.

— Vai, toţi nobili! se sperie Poker. Trebuie să facem de fiecare dată o plecăciune, ca la curte?

Prietenos, dar hotărât, îl îndepărtă în acest timp pe Dancer, care încerca să-i mănânce cărţile de joc.

— Ar fi trebuit să faceţi plecăciunea deja la primirea calului meu, răspunse degajată Gwyneira. Are un arbore genealogic mai lung decât noi toţi.

James McKenzie râse şi ochii săi străluciră.

— Dar nu trebuie să mă adresez animalelor de fiecare dată cu numele întreg, nu-i aşa?

Ochii Gwyneirei jucau poznaş.

— Cu Igraine trebuie să vă înţelegeţi personal, declară ea. Dar căţeaua nu este de loc încrezută. Răspunde la numele de Cleo.

— La ce nume răspundeţi dumneavoastră? întrebă McKenzie, lăsând să-i alunece privirea cu plăcere, dar fără aluzii jignitoare, peste silueta Gwyneirei.

Ea se cutremură. După drumul prin ploaie, i se

făcuse frig. McKenzie observă acest lucru imediat.

— Ia staţi, vă dau mai întâi pelerina. Vine vara, dar afară este deocamdată destul de neplăcut. Întinse mâna spre haina lui impregnată.

— Luaţi aici, domnişoară…

— Gwyn, spuse Gwyneira. Mulţumesc mult. Unde este calul meu?

Igraine şi Madoc erau bine instalaţi în boxe curate, dar iapa tot scurma neliniştită când o vizită Gwyneira. Călăritul lent de dimineaţă nu o obosise; ardea de nerăbdare să facă mişcare.

— Domnule McKenzie, spuse Gwyneira, dimineaţa aş dori să ies călare, dar domnul Gerald este de părere că nu se cade să ies singură. Nu vreau să fiu nimănui o povară, dar există posibilitatea de a vă însoţi pe dumneavoastră şi pe oamenii dumneavoastră la o muncă? La inspecţia pajiştilor, de exemplu? Aş vrea să vă arăt şi cum se antrenează tinerii câini. Prin natura lor, au un bun instinct pentru oi, dar cu câteva mici trucuri, cunoştinţele lor pot fi îmbunătăţite.

Domnul McKenzie scutură din cap cu regret.

— Desigur, în principiu acceptăm cu plăcere oferta dumneavoastră, domnişoară Gwyn. Dar pentru mâine avem deja sarcina de a pune pentru dumneavoastră şaua pe doi cai. Domnul Lucas vă va însoţi şi vă va arăta ferma. McKenzie se hlizi. Desigur că preferaţi această ieşire unui tur de inspecţie cu nişte ciobani nespălaţi?

Gwyneira nu ştia ce să spună – sau, şi mai rău, nu ştia nici ce gândea. În cele din urmă, se adună.

— Îmbucurător, observă ea.

3

Lucas Warden era un bun călăreţ, chiar dacă nu călărea din pasiune. Tânărul gentleman stătea lejer şi corect în şa, mânuia cu mare siguranţă căpăstrul şi se pricepea să ţină calul liniştit lângă însoţitoarea sa, pentru a discuta foarte interesat cu ea. Spre mirarea Gwyneirei însă, nu avea cal propriu şi nu arăta niciun interes de a încerca noul armăsar, pe când Gwyn, încă de când cumpărase Warden calul, ardea de nerăbdare să facă acest lucru. Până acum, călăritul pe Madoc i se refuzase cu argumentul că un armăsar nu este un cal pentru doamne. Ori, deşi nu era obişnuit cu şaua de damă, era vizibil că micul cal negru avea un temperament mult mai liniştit decât Igraine cea încăpăţânată a Gwyneirei. Dar în această privinţă, Gwyn era optimistă. Ciobanii, care din lipsă de rândaşi de cai, lucrau şi ca grăjdari, nu aveau nicio idee despre ceea ce se cuvine. Astfel, Lucas trebui să-i ceară în mod special miratului McKenzie să pună pe iapa Gwyneirei şaua laterală. Pentru sine, luă unul din caii de la fermă, care erau cu toţii mai mari, dar erau şi mai uşori, decât caii Cob. Cei mai mulţi păreau să fie şi vioi, dar Lucas alesese cel mai liniştit animal.

— Măcar pot să intervin dacă doamna va avea greutăţi şi nu trebuie să mă lupt cu propriul cal, îi explică el uluitului McKenzie alegerea sa.

Gwyneira ridică ochii spre cer. Dacă ar avea într-adevăr greutăţi, înainte ca liniştitul cal bălan a lui Lucas să o pornească la fugă, Igraine ar fi dispărut deja cu ea la orizont. Dar acest argument îl cunoştea din cărţile de bună purtare şi de aceea se prefăcu că apreciază grija pe care i-o purta

Lucas. Drumul călare prin Kiward Station se desfăşură foarte armonios. Lucas purtă cu Gwyneira o discuţie agreabilă despre vânători de vulpi şi se miră de participarea ei la concursuri de dresaj de câini.

— Mi se pare o preocupare destul de… deh, de neconvenţională pentru o tânără doamnă, o dojeni el cu blândeţe.

Gwyneira îşi muşcă uşor buzele. Începea deja Lucas să o tuteleze? Atunci era mai bine să-l tempereze de pe acum.

— În cazul meu, va trebui să vă obişnuiţi cu aşa ceva, răspunse ea rece. Tot neconvenţional este şi să dai curs unei cereri în căsătorie în Noua Zeelandă. Mai ales dacă nici nu-l cunoşti pe viitorul soţ.

— *Touché!* Lucas zâmbi, dar deveni apoi serios. Trebuie să recunosc că la început nu am agreat modul de acţiune al tatălui meu. Dar aici este într-adevăr foarte greu să se aranjeze o legătură potrivită. Vă rog să mă înţelegeţi exact. Noua Zeelandă nu a fost populată de răufăcători, ca Australia, ci de oameni întru totul oneşti. Dar cei mai mulţi colonişti… ei bine, nu au clasă, educaţie, cultură. Având în vedere aceasta, mă consider mai mult decât fericit că am acceptat această neconvenţională cerere în căsătorie, care mi-a adus o mireasă atât de încântător de neconvenţională! Pot îndrăzni să sper că şi eu corespund cerinţelor dumneavoastră, Gwyneira?

Gwyn dădu aprobator din cap, chiar dacă trebui să se forţeze să zâmbească.

— Sunt plăcut impresionată să găsesc aici un gentleman atât de perfect ca dumneavoastră,

spuse ea. Nu aş fi găsit nici în Anglia un soţ mai cultivat şi mai educat.

Era cu siguranţă adevărat. În cercurile nobilimii de la ţară, din Weles, în care se învârtise Gwyneira, exista o anumită educaţie de bază, dar în saloane se vorbea mai des de curse de cai decât de cantate de Bach.

— Sigur că trebuie să ne cunoaştem şi mai îndeaproape, înainte de a fixa data căsătoriei, spuse Lucas. Orice altceva nu ar fi decent, i-am spus şi tatălui acest lucru. El ar fi dorit să fixeze data ceremoniei, dacă se putea, chiar poimâine.

Gwyneira găsi că s-au spus destule, dar fu de acord şi se arătă entuziasmată de invitaţia de a-l vizita pe Lucas după-amiază în atelierul lui.

— Sunt doar un pictor neînsemnat, sper însă să mă pot dezvolta, îi explică el, pe când parcurseră la pas o porţiune de drum, care îmbia la galop. Acum lucrez la un portret al mamei mele. I se va găsi un loc în salon. Din păcate, trebuie să lucrez pe bază de dagherotipuri, fiindcă abia îmi amintesc de mama mea. A murit când eram încă mic. Dar în timpul lucrului îmi vin din ce în ce mai multe amintiri şi am senzaţia că mă apropii de mama mea. Este o experienţă foarte interesantă. Aş dori să vă pictez şi pe dumneavoastră, Gwyneira.

Gwyneira acceptă pe jumătate. Tatăl ei pusese să i se facă un portret înainte de plecare şi se plictisise de moarte, stând model.

— În primul rând ard de nerăbdare, să vă aud părerea referitoare la munca mea. Desigur că aţi vizitat în Anglia multe galerii şi sunteţi mult mai la curent cu noile dezvoltări, decât noi aici, la

capătul lumii.

Gwyneira spera doar că o să-i vină în minte câteva cuvinte potrivite impresionante. De fapt epuizase de ieri stocul din acest domeniu, dar poate că tablourile îi dădeau idei noi. În realitate nu văzuse încă niciodată o galerie pe dinăuntru, iar noile dezvoltări în domeniul artei îi erau total indiferente. Predecesorii ei – ca şi cei ai vecinilor şi prietenilor – strânseseră timp de generaţii destule picturi ca să împodobească pereţii. Tablourile arătau mai ales strămoşi şi cai, iar calitatea lor era dată doar de criteriul *asemănării.* Termenii precum *căderea luminii* şi *perspectivă,* despre care Lucas putea sporovăi la nesfârşit, Gwyneira îi auzi acum pentru prima oară.

Dar în schimb o vrăjiră peisajele. Dimineaţa fusese ceţoasă; dar acum pătrundea soarele, iar ceţurile dezvăluiau Kiward Station, de parcă natura i-ar face Gwyneirei un cadou deosebit. Desigur, Lucas nu o duse departe, până la pintenii muntelui, unde oile păşteau lăsate liber, dar şi pământul din apropierea fermei era minunat. Lacul reflecta formaţiunile de nori de pe cer, iar stâncile de pe pajişte arătau de parcă tocmai ar fi străpuns covorul de iarbă, ca nişte dinţi uriaşi sau ca o armată de uriaşi, care ar putea învia în fiecare clipă.

— Nu există o poveste, în care eroul seamănă pietre şi din ele cresc soldaţi pentru oastea sa? întrebă Gwyneira.

Lucas se arătă entuziasmat de cultura ei.

— Aşa este, dar nu sunt pietre, ci dinţi de zmeu, pe care Iason din mitologia greacă îi sădeşte în pământ, o corectă el. Iar armata de fier care

creşte din ei, se ridică împotriva lui. Oh, este minunat să discuţi la acelaşi nivel cu oameni cu o cultură clasică, nu găsiţi?

Gwyneira se gândise mai degrabă la cercurile de piatră care se găseau în patria ei şi despre care dădaca ei îi spusese o poveste plină de aventuri. Dacă îşi aducea bine aminte, nişte preotese pietrificaseră aici soldaţi romani sau cam aşa ceva. Dar această povestire desigur că nu era destul de clasică pentru Lucas.

Printre pietre păşteau primele oi din efectivul lui Gerald – oi care de curând fătaseră. Gwyneira era încântată de mieii foarte frumoşi. Gerald avusese dreptate: o porţie de sânge din rasa Welsh-Mountain va îmbunătăţi calitatea lânii.

Lucas îşi încreţi fruntea când Gwyn îi spuse că ar trebui să împerecheze imediat oile cu un berbec din Wales.

— În Anglia este ceva obişnuit ca tinerele doamne să vorbească atât de… atât de fără perdea despre lucruri legate de sex? întrebă el prevăzător.

— Cum altfel să mă exprim?

Gwyneira niciodată nu asociase cumsecădenia şi creşterea oilor. Nu avea habar cum ajungea o femeie să aibă bebeluşi, dar la împerecherea oilor asistase de mai multe ori, fără ca cineva să fi avut ceva împotrivă.

Lucas roşi puţin.

— Acest întreg domeniu… deh, nu prea este temă de discuţie pentru doamne, nu-i aşa?

Gwyneira ridică din umeri.

— Sora mea Larissa creşte terieri Highland, cealaltă soră creşte trandafiri. Vorbesc toată ziua

despre aceste lucruri. Care este diferenţa faţă de oi?

— Gwyneira! Lucas se făcu roşu ca focul. Să abandonăm această temă. Nu este adecvată, mai ales în situaţia noastră deosebită! mai bine să privim încă puţin jocul mieilor. Nu sunt drăgălaşi?

Gwyneira taxase mieii doar sub aspectul cantităţii de lână, pe care ar fi adus-o, dar ca toţi mieii nou-născuţi, era drăgălaşi. Îl aprobă pe Lucas şi nu avu niciun fel de obiecţii, când el propuse să încheie turul.

— Cred că aţi văzut suficient pentru a vă putea descurca şi singură la Kiward Station, spuse el, când, în faţa grajdurilor, o ajută pe Gwyneira să coboare de pe cal – o remarcă, care o făcu să se împace cu toate curiozităţile sale.

Era clar că nu avea de obiectat dacă logodnica lui pleca singură călare! Cel puţin nu amintise tema *damă de companie* – fie pentru că trecuse peste acest capitol în cartea bunelor maniere, fie fiindcă nu îşi putea închipui că o fată ar putea dori să iasă singură călare.

În orice caz, Gwyneira profită de şansă imediat. Abia îi întorsese Lucas spatele, i se adresă ciobanului mai în vârstă, care luase caii în primire.

— Domnule McAran, mâine-dimineaţă aş dori să ies călare singură. Pregătiţi-mi calul pentru ora zece – cu şaua domnului Gerald!

Nunta lui Helen cu Howard O’Keefe nu se desfăşură atât de lipsită de pretenţii cum se temuse la început tânăra femeie. Pentru a nu celebra cununia într-o biserică goală, reverendul Baldwin o fixă odată cu slujba de duminică, aşa că

şirul persoanelor care îi felicitară pe Helen şi Howard a fost destul de lung. Domnul şi doamna McLaren făcuseră tot ce era posibil ca slujba să fie sărbătorească, iar doamna Godewind oferi florile pentru împodobirea bisericii şi le prinse împreună cu Elisabeth în aranjamente florale superbe. Domnul şi doamna McLaren îi dăruiră lui Rosemary o rochiţă roz de duminică; îmbrăcată în ea, copila aruncă flori în jur şi arătă ea însăşi ca un boboc de trandafir. Domnul McLaren preluă obligaţia de a o conduce pe mireasă, iar Elisabeth şi Belinda Baldwin o urmară pe Helen în calitate de domnişoare de onoare. Helen sperase că la slujba de duminică le va vedea şi pe celelalte fete, dar niciuna din familiile care locuiau mai departe nu veni la slujba religioasă. Nu veniră nici stăpânii lui Laurie. Helen era neliniştită, dar nu voia să-şi strice prin asta marea zi. Se împăcase cu gândul căsătoriei făcute în pripă şi era ferm hotărâtă să facă tot ce se putea face mai bun din această situaţie. În ultimele două zile mai putea să-l şi observe exact pe Howard, care rămăsese în oraş şi era practic la fiecare masă oaspete al familiei Baldwin. Atitudinea lui ostilă la amintirea numelui Warden o surprinsese în mod neplăcut, ba chiar o speriase, dar dacă nu se vorbea pe această temă, părea un om echilibrat. Se folosi de şederea la oraş, pentru a face cumpărături destul de generoase pentru fermă, deci se pare că financiar nu-i mergea prea rău. În hainele lui de duminică, din ţesătură de lână gri, pe care le îmbrăcase pentru cununie, arăta foarte solid, deşi hainele nu se potriveau anotimpului şi transpira puternic în ele.

Helen purta o rochie de vară de un verde crud, pe care încă de la Londra pusese să-i fie ajustată în vederea nunţii. E drept că o rochie albă din dantelă ar fi fost mai frumoasă, dar renunţase la ea, ca la o cheltuială fără sens. Doar nu mai puteai să porţi niciodată un asemenea vis din mătase. Părul strălucitor îi cădea lui Helen pe spate – o coafură, pe care doamna Baldwin o privi cu suspiciune, dar pentru care insistaseră doamna McLaren şi doamna Godewind. Îndepărtaseră părul de pe faţa lui Helen doar cu ajutorul unei bentiţe şi îl împodobiseră cu flori. Helen era de părere că nu arătase niciodată atât de frumoasă şi chiar şi tăcutul Howard îi făcu un compliment.

— Este… foarte drăguţ, Helen.

Helen se juca cu scrisorile sale, pe care tot le mai purta cu sine. Oare când va fi soţul ei atât de degajat, încât să repete aceste cuvinte frumoase şi personal, stând faţă în faţă?

Ceremonia în sine fu foarte sărbătorească. Se dovedi că reverendul Baldwin era un vorbitor nemaipomenit, care ştia să-şi capteze enoriaşii. Când vorbi de dragoste în *zilele bune şi cele rele,* plânse până şi cea din urmă femeie din biserică, iar bărbaţii îşi şterseră nasul. Alegerea naşei de cununie deveni un strop de pelin pentru Helen. Şi-ar fi dorit-o pe doamna Godewind, dar doamna Baldwin se băgă insistent, astfel că ar fi fost lipsit de amabilitate să o refuze. În schimb, naşul de cununie, vicarul Chester, îi era deosebit de simpatic.

Howard produse o surpriză spunând formula de cununie pe de rost şi cu voce hotărâtă şi privind-o pe Helen aproape drăgăstos. Helen însăşi nu reuşi

atât de perfect – trebuia să plângă.

Dar apoi răsună orga, comunitatea cântă şi Helen se simţi peste măsură de fericită când păşi la braţul soţului ei din biserică. Afară aşteptau deja cei ce voiau să-i felicite.

Helen o sărută pe Elisabeth şi se lăsă îmbrăţişată de doamna McLaren, care plângea. Spre surprinderea ei veniseră şi doamna Beasley şi toată familia O'Hara, deşi cea din urmă nu aparţinea bisericii anglicane. Helen strânse mâini, râse şi plânse în acelaşi timp, până când, la urmă, rămăsese doar o femeie tânără, pe care însă Helen nu o mai văzuse niciodată. Se uită spre Howard – poate că tânăra venise pentru el –, dar Howard discuta deja cu preotul. Părea să nu o fi văzut pe ultima persoană care voia să-i felicite.

Helen îi zâmbi.

— Ştiu că este de neiertat, dar pot să vă întreb, de unde vă cunosc? În ultimul timp am avut parte de atâtea impresii noi, se mai întâmplă…

Femeia înclină prietenoasă din cap. Era mică şi delicată, avea o faţă comună, cam copilăroasă şi păr blond, subţire, pe care şi-l prinsese ordonat, sub o scufie. Îmbrăcămintea era portul simplu, de biserică, al unei gospodine din Christchurch.

— Nu trebuie să vă scuzaţi, nu mă cunoaşteţi, spuse ea. Am vrut doar să mă prezint fiindcă… avem ceva comun. Numele meu este Christine Lorimer. Eu am fost prima.

Helen o privi mirată.

— Prima ce? Veniţi aici, la umbră. Doamna Baldwin a pregătit în casă băuturi răcoritoare.

— Nu vreau să mă bag, spuse doamna Lorimer repede. Dar sunt, ca să zic aşa, predecesoarea

dumneavoastră. Prima, care a venit din Anglia pentru a fi măritată aici.

— Este interesant, se miră Helen. Credeam că eu sunt prima. Se spunea că celelalte femei nu au primit încă răspuns la cererea lor, iar eu am călătorit fără să fi avut o înţelegere prealabilă.

Tânăra dădu din cap.

— Eu la fel, mai mult sau mai puţin. Nici eu nu am răspuns la un anunţ. Dar aveam douăzeci şi cinci de ani şi nu aveam nicio şansă să mă mărit. Cum să fi avut, fără nicio dotă? Trăiam la fratele meu şi familia sa, pe care reuşea cu chiu şi vai s-o întreţină. Am încercat să câştig şi eu ceva, cosând, dar nu sunt prea folositoare. Am ochii slabi în fabrici nu m-au primit. Şi atunci i-a venit ideea fratelui meu şi cumnatei mele să emigreze. Dar ce să se întâmple cu mine? Ne-a venit ideea să îi scriem preotului de aici o scrisoare. Oare nu s-ar găsi un creştin cumsecade în Canterbury, care caută o soţie? Răspunsul a venit de la o doamnă Brennan. Foarte hotărât. Voia să ştie totul despre mine. Se pare că i-a plăcut. În orice caz am primit o scrisoare de la domnul Thomas Lorimer. Şi ce să spun – m-am îndrăgostit pe loc!

— Serios? întrebă Helen, care nu voia în niciun caz să recunoască faptul că ea o păţise la fel. De o scrisoare?

Doamna Lorimer chicoti.

— O da! A scris atât de minunat! Ştiu şi astăzi cuvintele pe de rost: *Mi-e dor de o femeie, care ar fi gata să-şi lege soarta de a mea. Mă rog lui Dumnezeu pentru o fiinţă feminină iubitoare, a cărei inimă să poată fi înmuiată de cuvintele mele.*

Helen privi uimită.

— Dar… dar asta este din scrisoarea mea, se agită ea. Tocmai asta mi-a scris Howard mie! Nu pot să cred ce îmi spuneţi, doamnă Lorimer! Este o glumă proastă?

Mica femeie o privi consternată.

— O nu, doamnă O'Keefe! Şi nu voiam în niciun caz să vă lezez! Nu puteam şti, că au făcut-o din nou!

— Ce să fi făcut din nou? întrebă Helen, deşi avea deja o bănuială.

— Ei chestia cu scrisorile, explică Christine Lorimer. Thomas al meu este un om deosebit de bun. Serios, nu aş putea să-mi doresc un soţ mai bun. Dar este tâmplar, nu poate ţine mari discursuri şi nici nu scrie scrisori romantice. Spunea că încercase de repetate ori, dar nicio scrisoare către mine nu i-a plăcut destul pentru a o trimite. Doar voia să ajungă la inima mea, înţelegeţi? Ei da, şi atunci i s-a adresat vicarului Chester…

— Vicarul Chester a scris scrisorile? întrebă Helen, care nu ştia dacă să râdă sau să plângă. În orice caz, acum i se lămuriră nişte lucruri. Scrierea îngrijită, frumoasă, tipică pentru un preot. Alegerea cuvintelor – şi lipsa informaţiilor practice, observată de Gwyneira. Şi desigur interesul deosebit al micului vicar pentru reuşita cererii în căsătorie.

— Nu aş fi crezut că vor mai îndrăzni a doua oară! spuse doamna Lorimer. Fiindcă bineînţeles că i-am certat cum se cuvine, când am auzit de toată chestiunea. Oh, îmi pare atât de rău, doamnă O'Keefe! Howard al dumneavoastră ar fi trebuit să aibă şansa să vă spună singur acest

lucru. Dar acum îl prind eu pe acest vicar Chester! Va avea ce să audă!

Hotărâtă, Christine Lorimer se puse în mişcare, pe când Helen rămase îngândurată. Cine era bărbatul cu care tocmai se căsătorise? Oare Chester îl ajutase doar să-şi exprime sentimentele în cuvinte, sau lui Howard îi era în fond egal cu ce îşi atrage viitoarea soţie la capătul pământului?

Va afla în curând. Dar nu era sigură că voia asta.

Căruţa se legăna de opt ore peste drumuri mocirloase. Helen avea senzaţia că această călătorie nu se va sfârşi niciodată. Apoi, întinderea nesfârşită a ţinutului o deprimă. De mai bine de o oră, nu mai trecuseră de nicio casă. Iar căruţa, cu care Howard îşi transporta la Haldon tânăra soţie, lucrurile ei şi propriile lui cumpărături de la Christchurch, era cel mai incomod mijloc de locomoţie pe care îl folosise vreodată Helen. Spatele o durea de la scaunul lipsit de arcuri, iar ploaia uşoară, ciobănească, îi provoca dureri de cap. Nici Howard nu-i făcu călătoria mai suportabilă, stând cu ea de vorbă. De cel puţin o jumătate de oră nu îi mai adresase niciun cuvânt şi mormăia cel mult o poruncă adresată calului brun sau catârului cenuşiu, care trăgeau căruţa.

De aceea, Helen avea tot timpul din lume pentru a-şi urmări gândurile, iar acestea nu erau cele mai îmbucurătoare. Chestiunea cu scrisorile era încă cea mai mică problemă. Ieri, Howard şi vicarul se scuzaseră amândoi pentru mica înşelăciune, o considerau însă un păcat scuzabil. Doar reuşiseră să încheie acţiunea cu succes. Howard avea o soţie, iar Helen avea un soţ. Mai rea era vestea pe

care o auzise ieri seară de la Elisabeth. Doamna Baldwin nu povestise – poate fiindcă îi era ruşine sau fiindcă nu voia s-o nelinişteascâ pe Helen. Dar Belinda Baldwin nu a putut să-şi ţină gura şi îi încredinţă lui Elisabeth că micuţa Laurie fugise de la soţii Lavender pentru prima oară chiar în a doua zi. Sigur că o găsiseră repede şi o certaseră sever, dar în seara următoare, Laurie încercase din nou să fugă. A doua oară o bătuseră. Iar acum, după a treia încercare, a fost închisă în cămara pentru mături.

— Cu apă şi pâine! declarase Belinda dramatic.

Încă de dimineaţă, înainte de plecare, Helen îi vorbise în această chestiune reverendului, iar el o asigurase că bineînţeles o să se ocupe de Laurie. Dar se va ţine oare de cuvânt dacă Helen nu va fi acolo, pentru a-i aminti de obligaţii?

Apoi mai era şi plecarea împreună cu Howard. Helen petrecuse noaptea trecută pudic, în patul ei, la familia Baldwin. Nu intra în discuţie să-şi ia soţul în casa parohială, iar Howard nu putea sau nu voia să-şi permită o noapte la hotel.

— O să fim toată viaţa împreună, declarase el şi, stângaci, o sărutase pe Helen pe obraz. Noaptea aceasta nu mai contează.

Helen se simţea uşurată, dar şi puţin decepţionată. În orice caz ar fi preferat facilităţile unei camere de hotel culcuşului de pături din căruţa cu coviltir, care o va aştepta, probabil, în timpul călătoriei. Cămaşa de noapte cea bună şi-o pusese în geanta de călătorie, deasupra de tot, dar nu putea să-şi imagineze unde va putea să se schimbe în condiţii de bună-cuviinţă. Iar apoi mai şi ploua fără încetare, iar îmbrăcămintea – desigur

şi păturile – totul era rece şi amorţit. Orice ar fi aşteptat-o în noaptea următoare, aceste condiţii nu erau favorabile unei reuşite!

Dar Helen fu scutită de culcuşul improvizat în căruţa cu coviltir. Cu puţin timp înainte de a se întuneca, când era deja total epuizată şi nu-şi dorea decât să înceteze scuturatul căruţei, Howard se opri înaintea unei ferme modeste.

— Putem înnopta aici, la aceşti oameni, îi spuse lui Helen şi, cavalereşte, o ajută să coboare de pe capră. Pe bărbat, Wilbur, îl cunosc din Port Cooper. S-a căsătorit şi el şi s-a stabilit aici.

În casă, începu să latre câinele, iar Wilbur şi soţia sa ieşiră curioşi să vadă cine-i vizita.

Când bărbatul scund, vânjos, îl recunoscu pe Howard, urlă şi îl îmbrăţişă tumultuos. Cei doi se bătură pe umeri, îşi amintiră de fapte comune de vitejie şi ar fi vrut să deschidă prima sticlă chiar acolo, în ploaie.

Helen privi după femeie, căutând ajutor. Aceasta zâmbi deschis şi prietenos, ceea ce o linişti pe Helen.

— Trebuie să fiţi noua doamnă O'Keefe! Abia ne venea să credem, când am auzit, că Howard vrea să se căsătorească! Dar mai întâi intraţi, sunteţi desigur îngheţată. Şi drumul cu căruţa – veniţi de la Londra, nu-i aşa? Desigur că sunteţi obişnuită cu birje alese! Femeia râse, de parcă nu ar fi spus în serios această ultimă remarcă. Sunt Margaret.

— Helen, se prezentă Helen. Se pare că aici nu se ţineau de formalisme.

Margaret era ceva mai înaltă decât soţul ei, slabă şi dădea impresia că era cam tristă. Purta o rochie gri, simplă, peticită de multe ori.

Amenajarea casei, în care o conduse pe Helen, era destul de primitivă: masă şi scaune din lemn necioplit şi un cămin deschis, la care se şi gătea. Dar mâncarea, care fierbea într-un ceaun mare, mirosea plăcut.

— Aveţi noroc, am tăiat adineauri o găină, le spuse Margaret. Nu mai era tânără, dar face supa bună. Aşezaţi-vă la foc, Helen, şi ştergeţi-vă. Aveţi aici cafea şi oi găsi şi o gură de whisky.

Helen privi dezorientată. Nu băuse în viaţa ei whisky, dar Margaret nu păru să se sinchisească. Îi turnă lui Helen într-o ceaşcă emailată cafea amară ca fierea, care fusese ţinută de foarte mult timp în apropierea focului, pentru a se menţine cald. Helen nu îndrăzni să ceară zahăr sau lapte, dar Margaret, serviabilă, puse amândouă ingredientele în faţa ei, pe masă.

— Luaţi mult zahăr, asta trezeşte spiritele vieţii. Şi un strop de whisky!

Într-adevăr, băutura îmbunătăţi gustul cafelei. Cu zahăr şi lapte, amestecul era acceptabil. Cu atât mai mult, cu cât se spune că alcoolul alungă grijile şi relaxează muşchii încordaţi. Privit astfel, Helen putea să-l considere un medicament. Nu spuse nu când Margaret turnă pentru a doua oară.

Când supa de găină fu gata, Helen vedea totul ca prin ceaţă. În sfârşit îi era din nou cald, iar camera luminată de foc era îmbietoare. Dacă era să i se întâmple pentru prima oară acel lucru *despre care nu se vorbeşte* – de ce nu?

Supa contribui la rândul ei la sporirea bunei dispoziţii. Era excelentă, dar o obosi. Helen ar fi vrut să se bage imediat în pat, deşi era evident că lui Margaret îi făcea plăcere să discute cu ea.

Dar se pare că şi Howard dorea să încheie în curând seara aceasta. Golise mai multe pahare cu Wilbur şi râse răsunător când acesta îi propuse un joc de cărţi.

— Nu, bătrâne, astăzi nu. Astăzi am de gând să fac altceva, ce este în strânsă legătură cu încântătoarea femeie, care mi-a venit din vechea patrie!

Se plecă galant în faţa lui Helen, care se înroşi.

— Deci unde ne putem retrage? Aceasta este… ca să zic aşa… noaptea nunţii noastre!

— Oh, atunci trebuie să aruncăm orez! ţipă Margaret. Nu ştiam că legătura este atât de proaspătă! Din păcate, nu vă pot pune la dispoziţie un pat adevărat. Dar în grajd este destul fân proaspăt, este cald şi moale. Staţi să vă dau cearşafuri şi pături, ale voastre sunt ţepene de la drumul prin ploaie. Şi un felinar, ca să vedeţi ceva… deşi pentru prima oară e plăcut să o faci în întuneric.

Chicoti.

Helen era îngrozită. Să-şi petreacă noaptea nunţii într-un grajd?

Dar când Helen şi Howard – ea având braţul plin de pături, el purtând felinarul – intrară în şopron, vaca mugea îmbietor. Şi era destul de cald. Împreună cu atelajul lui Howard, în grajd se aflau o vacă şi trei cai. Corpurile animalelor încălzeau oarecum încăperea, dar o şi umpleau cu mirosuri pătrunzătoare. Helen îşi întinse păturile pe fân. Trecuseră într-adevăr doar trei luni de când chiar şi vecinătatea îndepărtată a ocolului oilor o deranjase? Pe Gwyneira ar distra-o cu siguranţă această poveste. Dar Helen… dacă era să fie

sinceră, îi era doar frică.

— Unde… pot să mă dezbrac? întrebă ea sfioasă.

Doar era imposibil să se dezbrace în mijlocul grajdului, în faţa lui Howard.

Howard îşi încreţi fruntea.

— Eşti nebună, femeie? Vreau să fac tot ce pot ca să-ţi ţin cald, dar acesta nu este un loc pentru cămăşuţe de dantelă! Noaptea se răceşte şi precis că în fân sunt purici. Mai bine lasă rochia pe tine.

— Dar… dar dacă noi…

Helen se făcu roşie ca focul.

Howard râse vesel.

— De asta mă ocup eu! Liniştit, îşi desfăcu catarama de la centură. Iar acum repede sub pătură, ca să nu răceşti. Să te ajut să-ţi desfaci corsetul?

Era clar că Howard nu făcea toate astea pentru prima dată. Şi nu părea să fie nesigur, dimpotrivă, faţa lui exprima bucurie anticipată.

Cu toate acestea, Helen, ruşinată, refuză să-i primească ajutorul. O să reuşească ea să desfacă şireturile. Dar trebuia, desigur, să-şi descheie rochia, ceea ce nu era uşor, deoarece închizătoarea era pe spate. Se cutremură când simţi degetele lui Howard. Destoinic, deschise un nasture după celălalt.

— Mai bine aşa? întrebă cu un fel de zâmbet.

Helen aprobă din cap. Nu-şi dorea altceva decât să fi trecut această noapte. Dar apoi, cu o hotărâre disperată, se întinse pe culcuşul de paie. Indiferent de ceea ce o aştepta, voia doar să ştie că a trecut. Liniştită se culcă pe spate şi închise ochii. Mâinile ei se cramponară de cearşaf, după ce trăsese pătura peste ea. Howard se băgă lângă

ea şi îşi desfăcu cingătoarea. Helen îi simţi buzele pe faţa ei. Soţul ei îi sărută obrajii şi gura. Bine, acest lucru i-l permisese şi înainte. Dar apoi încercă să-şi bage limba între buzele ei. Helen deveni imediat rigidă şi se simţi uşurată că el îi observase reacţia şi renunţă. În schimb, îi sărută gâtul, îi dădu jos rochia şi corsajul şi începu stângaci să-i mângâie sânii.

Helen abia îndrăznea să ia aer, pe când Howard răsufla din ce în ce mai repede, ajungând să gâfâie. Helen se întrebă dacă acest lucru este normal – şi se sperie de moarte, când el îşi băgă mâna sub rochia ei.

Poate că pe un suport mai confortabil ar fi fost mai puţin dureros. Pe de altă parte, poate că nişte condiţii mai comode ar fi înrăutăţit totul şi mai mult. Aşa, situaţia avea ceva ireal. Era beznă totală, iar păturile şi fustele voluminoase ale lui Helen, ridicate acum până la coapse, o opreau să vadă ce făcea Howard cu ea. Dar chiar şi ceea ce simţea era destul de îngrozitor! Soţul ei îi vârî ceva între picioare, ceva tare, pulsând, ceva viu. O speria, îi făcea silă şi o durea. Helen ţipă când păru că se rupe ceva în ea. Observă că sângerează, ceea ce nu-l împiedică pe Howard s-o chinuiască în continuare. Era ca apucat, gemea şi se mişca ritmic, ridicându-se şi pătrunzând în ea, părea chiar că îi face plăcere. Helen trebuia să strângă din dinţi, pentru a nu ţipa de durere. În cele din urmă, simţi revărsarea unei umezeli calde şi câteva clipe mai târziu Howard păru că se prăbuşeşte peste ea. Trecuse. Soţul ei se lăsă să alunece de pe ea. Răsuflarea lui tot mai era agitată, dar se linişti repede. Helen plânse încet,

pe când îşi aranja fustele.

— Data viitoare nu va mai durea aşa, o consolă Howard şi o sărută stângaci pe obraz.

Părea să fie mulţumit de ea. Helen se forţă să nu se retragă de lângă el. Howard avea dreptul să facă ceea ce făcuse cu ea. Era soţul ei.

4

A doua zi, călătoria se dovedi să fie şi mai grea decât în prima zi. Pântecele o durea atât de tare, că abia putea să şadă. Apoi îi era atât de ruşine că nici nu-l putea privi pe Howard. Iar micul dejun din casa gazdelor se dovedi o tortură. Margaret şi Wilbur nu făceau economie de remarci echivoce şi de tachinări, la care Howard răspundea glumeţ. Margaret remarcă abia spre sfârşitul mesei cât de palidă este Helen şi că nu are poftă de mâncare.

— Va fi mai bine, fetiţo! i se adresă ea confidenţial, după ce bărbaţii ieşiră, pentru a înhăma caii. Bărbatul trebuie mai întâi să te deschidă. Asta doare şi sângerează puţin. Dar apoi intră uşor şi nu mai doare. Poate chiar să facă plăcere, crede-mă!

Lui Helen nu îi va face niciodată plăcere la aşa ceva, era convinsă. Dar dacă bărbaţilor le plăcea, trebuiau să fie lăsaţi, pentru a le menţine buna dispoziţie.

— Şi altfel nu poţi avea copii, spuse Margaret.

Helen nu prea putea să-şi închipuie cum din această acţiune indecentă, din dureri şi teamă pot să rezulte copii, dar apoi îşi aminti de istorii din mitologia greacă. Şi acolo se întâmplă să fie batjocorite femei şi apoi năşteau copii. Poate că

era cu totul normal. Apoi, nici nu era indecent, doar era măritată.

Helen îşi impuse să vorbească cu Howard cu vocea liniştită şi să îi pună întrebări legate de pământurile şi de animalele lui. Abia asculta răspunsurile, dar în niciun caz el nu trebuia să creadă că ar fi supărată. Însă Howard nu păru să se teamă de aşa ceva. Era vizibil că nu îi era ruşine pentru noaptea trecută.

După-amiaza târziu trecură în sfârşit graniţa spre ferma lui Howard. Era formată de un pârâu, care acum era plin de noroi. Căruţa rămase înţepenită acolo, astfel că Helen şi Howard trebuiră să coboare şi s-o împingă. Când se urcară în sfârşit iar pe capră, erau uzi, iar tivul rochiei lui Helen era plin de noroi. Dar apoi apăru în zare clădirea fermei şi Helen uită pe loc de rochie, de dureri şi chiar de teama de noaptea următoare.

— Am ajuns, spuse Howard şi opri atelajul în faţa unei colibe. Cu bunăvoinţă s-ar fi putut numi casă din bârne; era o construcţie dură, din bârne. Intră, eu mă duc la grajd, să văd de cele trebuincioase.

Helen era consternată. Asta să fie casa ei? Chiar şi grajdurile din Christchurch erau mai confortabile, nemaivorbind de Londra.

— Ei hai, mişcă-te. Nu este închis. Aici nu există hoţi.

În casa lui Howard nu prea ar fi fost nimic de furat. Când Helen, tot fără grai, deschise uşa, intră într-o încăpere faţă de care până şi bucătăria lui Margaret era de-a dreptul confortabilă. Casa consta doar din două camere – o combinaţie între bucătărie şi sufragerie, mobilată sumar, cu o

masă, patru scaune şi o ladă. Bucătăria era ceva mai bine amenajată; spre deosebire de cea a lui Margaret, exista o sobă adevărată. Helen nu va trebui să gătească pe un foc deschis..

Nervoasă, deschise uşa spre camera alăturată – cum era de aşteptat, dormitorul lui Howard. Nu, dormitorul lor, se corectă ea. Şi va trebui neapărat să îl facă mai confortabil!

Acum avea doar un pat cioplit din topor, făcut neglijent şi cu lenjerie grosolană. Helen mulţumi cerului pentru cumpărăturile făcute la Londra. Cu noile garnituri de pat, va arăta mai bine. De îndată ce Howard va aduce înăuntru cufărul, va schimba lenjeria de pat.

Howard intră, purtând sub braţ un coş cu lemne pentru foc. Pe bucăţile de lemn balansa câteva ouă.

— Adunătură leneşă, aceşti bastarzi de maori! înjură el. Au muls vaca până ieri, dar astăzi nu. Stă cu ugerul plin, bietul animal şi mugeşte de-i sare sufletul din piept. Poţi, te rog s-o mulgi? Oricum, va fi de acum încolo sarcina ta, deci ar fi bine să te înveţi de pe acum cu ea.

Helen îl privi dezorientată.

— Eu să… mulg? Acum?

— Păi până poimâine dimineaţa, animalul a crăpat răspunse Howard. Dar poţi să îmbraci mai întâi haine uscate, îţi aduc imediat lucrurile. Aşa poţi răci de moarte în camera rece. Aici sunt lemne pentru foc.

Ultimele cuvinte sunau ca un îndemn. Dar Helen avea deocamdată problema cu vaca.

— Howard, nu ştiu să mulg, recunoscu ea. Nu am făcut niciodată aşa ceva.

Howard îşi încreţi fruntea.

— Cum adică, nu ai muls niciodată? întrebă el. În Anglia nu există vaci? Mi-ai scris că ai condus ani de zile gospodăria tatălui tău!

— Dar am locuit la Liverpool! În plin oraş, lângă biserică. Nu am avut animale!

Howard o privi supărat.

— Atunci vezi de învaţă! Astăzi mai fac eu această treabă. Tu şterge între timp pe jos. Vântul bagă tot praful înăuntru. Iar apoi îngrijeşte-te de sobă. Am adus deja lemne, trebuie doar să faci focul. Ai grijă cum stivuieşti lemnele, altfel se umple casa de fum. Dar asta şti doar. Sau nu există sobe la Liverpool?

Expresia dispreţuitoare a lui Howard o făcu pe Helen să renunţe la alte obiecţii. L-ar supăra doar şi mai mult dacă i-ar povesti că la Liverpool au avut o fată în casă pentru muncile grele din gospodărie? Sarcinile lui Helen se reduseseră la educarea fraţilor şi surorilor mai mici, ajutorul dat la oficiul parohial precum şi conducerea cercului biblic. Şi ce ar spune dacă ar descrie casa seniorială de la Londra?

Familia Greenwood avea o bucătăreasă, o slugă, care făcea focul în sobe, slujnice care le citeau stăpânilor fiecare dorinţă din ochi. Iar Helen, în calitate de guvernantă, e drept că nu făcea parte dintre stăpânii casei, dar nimeni nu i-ar fi cerut să atingă măcar un lemn pentru foc.

Helen nu ştia cum să facă. Dar nu îi veni în minte nicio cale de ieşire.

Gerald Warden era bucuros la culme că Gwyneira şi Lucas ajunseseră să se înţeleagă atât

de repede. Fixă ziua nunţii la sfârşitul celei de a doua săptămâni de Advent. Era în plină vară şi recepţia putea avea loc parţial în grădină. Aceasta mai trebuia amenajată, ce-i drept. Hoturapa şi alţi doi servitori maori, care fuseseră angajaţi special pentru această treabă, munciră din greu, pentru a planta seminţele şi puieţii aduşi de Gerald din Anglia. La amenajarea grădinii, supravegheată strict de Lucas, îşi găsiră locul şi câteva plante autohtone. Deoarece ar fi durat prea mult până ce arţarii şi castanii ajungeau la înălţimea dorită, trebuia recurs la fagul din sud, la palmierul de Nicau şi la copaci Cabbage, dacă se dorea ca în scurt timp oaspeţii lui Gerald să se plimbe la umbră. Pe Gwyneira, acest lucru nu o deranja. Găsea că flora şi fauna autohtonă erau interesante – în sfârşit un domeniu, în care se întâlneau predilecţiile ei cu cele ale viitorului ei soţ. E drept, cercetările lui Lucas se reduceau la ferigi şi insecte, primele fiind de găsit mai ales în regiunea de vest a Insulei de Sud, care era ploioasă. Gwyneira putu să admire doar în desenele destul de reuşite ale lui Lucas sau în cărţile sale de studiu diversitatea lor şi formele lor filigrane. Dar când văzu pentru prima oară în realitate un exemplar al unei specii de insecte autohtone, până şi Gwyneirei a fost cât pe ce să-i scape un ţipăt. Lucas, gentleman atent, se grăbi să-i vină în ajutor. Priveliştea păru mai degrabă să-l bucure decât să-i facă scârbă.

— Este o *veta,* se entuziasmă el, şi îmboldi cu un beţigaş animalul cu şase picioare, pe care Hoturapa tocmai îl scosese din pământul grădinii. Sunt poate cele mai mari insecte din lume. Cu o

lungime de opt centimetri şi chiar mai mult, nu este o raritate.

Gwyneira nu putea să împartă cu logodnicul ei bucuria aceasta. Dacă animalul ar fi arătat ca un fluture, o albină sau o viespe… Dar *veta* semăna mai degrabă cu o lăcustă grasă, lucind umed.

— Face parte din familia lăcustelor! vorbi Lucas pe un ton didactic. Mai exact, din familia lăcustelor cu tentacule lungi. În afară de *veta* de peşteră, care face parte din familia rafidoforidelor…

Lucas cunoştea numele latineşti ale tuturor subgrupelor de *veta.* Gwyneira era de părere că numele în limba maori a acestor animale era mult mai nimerit. Kiri şi ai ei le numeau *wetapunga,* adică *Dumnezeul lucrurilor urâte.*

— Înţeapă? întrebă Gwyneira.

Animalul nu părea prea vioi, iar când Lucas îl îmboldi, înaintă doar alene. Dar avea o ţeapă impunătoare pe abdomen. Gwyneira păstră distanţa.

— Nu, nu, în mod normal sunt inofensive. Doar uneori muşcă. Este asemănător înţepăturii viespilor, explică Lucas. Ţeapa este… trebuie să… ei da, înseamnă că avem aici o femelă, şi…

Lucas se chinui ca întotdeauna când era vorba de ceva *sexual.*

— Este pentru depunerea ouălor, domnişoară Gwyn, îi explică într-o doară Hoturapa. Asta aici grasă şi groasă, în curând depune ouă. Mult ouă, o sută, două sute… Mai bine nu luat în casă, domnul Lucas. Nu cumva depus ouă în casă…

— Doamne fereşte! Doar ideea de a împarte pe viitor casa cu două sute din descendenţii acestui

animal deloc simpatic o făcu pe Gwyn să aibă frisoane. Să o laşi aici. Dacă fuge…

— Nu fugit repede, domnişoară Gwyn. Sărit. Zvup, şi aveţi wetapuga în braţe! explică Hoturapa.

Precaută, Gwyneira mai făcu un pas înapoi.

— Atunci o desenez aici, la faţa locului, fu de acord Lucas, cu un uşor regret. Aş fi luat-o cu plăcere la mine, în camera de lucru, şi aş fi comparat-o direct cu pozele din cărţile de specialitate. Dar acum trebuie să fie suficient desenul făcut de mine. Gwyneira, vreţi să ştiţi desigur şi dumneavoastră dacă este vorba de o *veta* de sol sau o *veta* care trăieşte în copaci…

Rar îi fusese Gwyneirei ceva atât de indiferent.

— De ce nu se interesează de oi, ca tatăl său? îşi întrebă ea imediat publicul răbdător, constând din Cleo şi Igraine. Pe când Lucas desena veta, Gwyneira se retrăsese în grajd şi îşi ţesăla iapa. Dimineaţa, în timpul călăritului, calul transpirase, iar fata nu lăsa în seama altuia să-i netezească blana, între timp uscată. Sau pentru păsări! Dar acelea nu stau probabil destul timp nemişcate, pentru a se lăsa desenate.

Gwyneira găsea că lumea autohtonă a păsărilor era mult mai interesantă decât târâtoarele preferate ale lui Lucas. Muncitorii de la fermă îi arătaseră şi explicaseră între timp câteva specii. Majoritatea dintre ei ştiau destul de bine rosturile în noua lor patrie; desele înnoptări sub cerul liber, în timpul mânatului oilor, îi familiarizaseră şi cu păsările alergătoare, care erau active noaptea. Aşa de exemplu, James McKenzie putea să-i prezinte omonimul imigranţilor europeni în Noua

Zeelandă: pasărea kiwi. Era mică şi îndesată, iar Gwyn o găsea foarte exotică cu penele ei brune, care parcă erau o blană şi cu ciocul mult prea lung faţă de mărimea corpului şi pe care pasărea îl folosea adesea ca *al cincilea picior*.

— Are ceva în comun cu câinele dumneavoastră, declară McKenzie vesel. Poate mirosi. La păsări, aşa ceva este o raritate!

În ultimul timp, McKenzie o însoţi adesea pe Gwyneira în ieşirile ei călare prin ţinut. După cum era de aşteptat, câştigase repede respectul ciobanilor. Deja prima demonstraţie despre calităţile lui Cleo la mânatul oilor îi entuziasmă pe bărbaţi.

— Pe cuvântul meu, acest câine economiseşte la mânatul oilor doi ciobani! se minună Poker şi se coborî într-adevăr până acolo, să o mângâie pe Cleo în semn de apreciere pe cap. Cei mici vor deveni tot aşa?

Gerald Warden însărcină toţi bărbaţii cu antrenarea a câte unui câine ciobănesc. Desigur că era mai bine dacă animalul învăţa cu omul cu care urma să lucreze. Practic însă era McKenzie cel ce făcea aproape toată treaba cu căţeii, cel mult îl mai ajutau McAran şi tânărul Hardy. Pe ceilalţi bărbaţi îi plictisea să tot repete comenzile; apoi li se părea inutil să aducă oile doar pentru antrenarea câinilor.

McKenzie în schimb arăta interes şi adevărat talent în relaţia cu animalele. Sub îndrumarea lui, performanţele tânărului Daimon aproape că le ajunseseră din urmă pe cele ale lui Cleo. Gwyneira supraveghea exerciţiile, chiar dacă Lucas dezaproba acest lucru. Dar Gerald o lăsă să

acţioneze. Ştia că astfel câinii câştigau zilnic în valoare în folosul fermei.

— Poate că puteţi să faceţi cu ocazia nunţii o mică demonstraţie, McKenzie, spuse Gerald mulţumit, după ce îi văzuse din nou pe Cleo şi Daimon în acţiune. Îi va interesa pe cei mai mulţi vizitatori… ei da, ceilalţi fermieri vor muri de invidie, dacă vor vedea aşa ceva!

— În rochia de mireasă nu prea pot să prezint câinele! răspunse Gwyneira, râzând.

Lauda îi făcu plăcere, mai ales că avea impresia că în casă este cu totul nefolositoare. Până acum era considerată oaspete, dar era de pe acum previzibil că în calitate de stăpână la Kiward Station va trebui să facă exact ceea ce urâse deja la Silkham Manor: conducerea unei mari case senioriale cu servitori şi cu tot tacâmul. Aici se mai adăugă şi faptul că niciunul dintre servitori nu avea nici pe jumătate pregătirea necesară. În Anglia se putea ascunde lipsa talentului organizatoric prin angajarea unui majordom sau a unor femei în casă destoinice, nesocotind personalului fiecare para şi aducând în casă doar personal cu cele mai bune referinţe. Atunci gospodăria casei mergea aproape de la sine. Dar aici se aşteptau de la Gwyneira să înveţe servitorii maori, ori ei îi lipseau entuziasmul şi puterea de convingere.

— De ce curăţat argint fiecare zi? puse spre exemplu Moana întrebarea, care pentru Gwyn era absolut logică.

— Fiindcă altfel se înnegreşte, răspunse Gwyn.

Până aici mai ajungea ea.

— Dar de ce luat fier, care înnegreşte? Moana

învârtea nefericită argintul în mână. Luat lemn! E simplu, poate spăla, curat!

Fata privi spre Gwyneira, aşteptându-i încuviinţarea.

— Lemnul nu este neutru… în privinţa gustului! îşi aminti Gwyn un răspuns al mamei ei. Şi devine urât, dacă este folosit de mai multe ori.

Moana dădu din umeri.

— Atunci simplu cioplit altele noi. Merge uşor, pot arăta lu' domnişoara!

Cioplitul era o artă pe care băştinaşii din Noua Zeelandă o stăpâneau foarte bine. De curând, Gwyneira găsise satul maori, care aparţinea de Kiward Station. Nu era departe, dar era ascuns după stânci şi după o pădurice, dincolo de lac. Probabil că Gwyneira nu l-ar fi găsit niciodată, dacă nu ar fi remarcat femei la spălatul rufelor şi o hoardă de copii aproape goi, care se scăldau în lac. La vederea Gwyneirei, micii oameni bruni se retrăseseră sfioşi, dar la următoarea întâlnire împărţi copilaşilor goi puşcă dulciuri şi le câştigă încrederea. Femeile, făcând o mulţime de semne, o invitară în tabără şi Gwyn le admirau adăposturile şi locurile pentru făcut grătar, dar mai ales casa comunităţii, bogat ornamentată cu cioplituri, unde se adunau.

Încetul cu încetul înţelegea şi câteva cuvinte maori.

Kia ora însemna bună ziua, *tone* însemna bărbatul, *wahine* femeia. Află că nu se spune *mulţumesc,* ci mulţumirea se arăta prin fapte, iar maori nu îşi dădeau mâna, pentru a se saluta, ci îşi frecau nasurile. Acest ceremonial se numea *hongi* şi Gwyneira îl exersă cu copiii care chicoteau.

Lucas o privi îngrozit când îi povesti acest lucru, iar Gerald o atenţionă:

— În niciun caz nu trebuie să ne înfrăţim prea tare. Aceşti oameni sunt primitivi, trebuie să-şi cunoască limitele.

— Cred că este totdeauna bine dacă poţi să te înţelegi mai bine, îi răspunse Gwyn. De ce să înveţe tocmai primitivii limbajul civilizaţilor? Invers ar trebui să meargă mult mai uşor.

Helen stătea ghemuită lângă vacă şi îi vorbi frumos. Drept urmare, animalul păru să fie foarte prietenos, ceea ce nu era de la sine înţeles, dacă pricepuse ea, ce spusese Daphne pe vas. Se spune că la unele vaci de lapte trebuie să ai grijă ca la muls să nu dea cu copita.

Dar nici cea mai binevoitoare vacă nu putea rezolva mulsul de una singură. Era nevoie şi de Helen – dar pur şi simplu nu mergea. Indiferent de cum trăgea şi frământa ugerul, nu ieşeau niciodată mai mult de o picătură sau două de lapte. Ori la Howard păruse a fi atât de simplu. Dar este drept că îi arătase doar o singură dată; tot mai era prost dispus după dezastrul din seara trecută. Când se întorsese de la muls, soba transformase bucătăria într-o peşteră înecată în fum. Helen, cu lacrimile curgându-i şiroaie, stătea în faţa monstrului de fier şi bineînţeles că nu apucase să mănânce. Howard, tăcând încruntat, făcu focul în sobă şi în vatră, sparse nişte ouă într-o tigaie de fier şi îi puse lui Helen mâncarea pe masă.

— De mâine găteşti tu! spuse el şi cuvintele lui sunară de parcă chiar nu ar mai accepta nicio

scuză. Helen se întrebă ce să gătească. În afară de lapte şi ouă nu era nici mâine nimic în casă. Şi trebuie să faci pâine. Grâul este aici, în stelaj. Mai este şi fasole, sare... te vei descurca tu. Înţeleg că astăzi eşti obosită, Helen, dar aşa nu-mi eşti de niciun folos.

Noaptea se repetă evenimentul de ieri. De data aceasta, Helen purta cea mai frumoasă cămaşă de noapte şi erau culcaţi între cearşafuri curate, dar toate astea nu făcură experienţa mai plăcută. Helen era rănită şi îi era îngrozitor de ruşine. Faţa lui Howard, care exprima voluptate pură, o sperie. Dar de data aceasta ştia cel puţin că trecea repede. După aceea, Howard adormea imediat.

În această dimineaţă pornise la drum, să inspecteze turmele de oi. Îi spuse lui Helen că nu se va întoarce înainte de lăsatul serii. Iar atunci se aştepta să găsească o casă încălzită, o mâncare bună şi o cameră curată.

Deja la muls, Helen dădu greş. Dar acum, când trase din nou de ugerul vacii, răsună din direcţia uşii grajdului un chicotit reţinut. Cineva şopti ceva. Desigur că Helen s-ar fi temut, dacă vocile nu ar fi fost clare şi copilăroase. Dar aşa se ridică doar.

— Ieşiţi, că vă văd! susţinu ea.

Iar chicote.

Helen merse la uşă, dar văzu doar două figuri mici, întunecate, dispărând ca fulgerul prin uşa pe jumătate deschisă.

Ei, departe nu vor alerga, erau prea curioşi.

— Nu vă fac nimic! strigă Helen. Ce aţi vrut să faceţi, să furaţi ouă?

— Noi nu furat, missy! O voce mică, revoltată.

Se pare că Helen jignise onoarea cuiva. De după colţul grajdului ieşi o făptură mică, cu păr castaniu, îmbrăcată doar cu o fustiţă. Noi mulgem, când domnul Howard plecat!

Aha! Deci lor le datorează Helen scandalul de ieri!

— Dar ieri nu aţi muls! spuse ea severă. Domnul Howard a fost foarte supărat.

— Ieri w*aiata-a-ringa…*

— Dans adăugă al doilea copil, de data aceasta un băiat îmbrăcat cu şorţ purtat în jurul şalelor. Tot poporul dans. Nu timp pentru vacă!

Helen renunţă să explice că o vacă trebuie mulsă zilnic, indiferent de festivităţi. Nici ea nu ştiuse până ieri acest lucru.

— Dar astăzi mă puteţi ajuta, explică ea. Puteţi să-mi arătaţi cum se face.

— Ce cum se face? întrebă fata.

— Mulsul. Treaba cu vaca, suspină Helen.

— Tu nu ştiut cum muls?

Iar râsete.

— Ce tu făcut aici? se interesă băiatul zâmbind. Furat ouă?

Helen trebui să râdă. Micuţul era uns cu toate alifiile. Dar nu puteai fi supărat pe el. Helen îi găsi pe ambii copii adorabili.

— Sunt noua doamnă O'Keefe se prezentă ea. M-am căsătorit cu domnul Howard la Christchurch.

— Domnul Howard căsătorit *wahine,* care nu ştie să mulgă?

— Ei, am alte calităţi, spuse Helen râzând. De exemplu ştiu să gătesc bomboane. Ştia într-adevăr; fusese totdeauna cel mai bun mijloc de a-i

convinge pe fraţii ei să facă ceva. Iar Howard avea sirop în casă. Cu celelalte ingrediente va trebui să improvizeze, dar trebuia să-i atragă pe cei doi în grajd. Desigur doar pentru copii cuminţi.

Pentru cei doi maori, cuvântul *cuminţi* nu păru să însemne prea mult, dar cuvântul *bomboane* îl cunoşteau. Astfel afacerea fu repede încheiată. Helen află că cei doi copii se numeau Rongo Rongo şi Reti şi că veneau dintr-un sat maori, aflat în josul râului. Cei doi mulseră vaca repede ca vântul, găsiră ouă în locuri unde ea nici nu căutase şi, curioşi, o urmară în casă. Deoarece gătirea siropului pentru bomboane ar fi durat ore în şir, Helen decise să le ofere copiilor gogoaşe cu sirop. Cei doi priveau fascinaţi cum făcu aluatul şi cum întoarse gogoşile în tigaie.

— Ca *takakau,* lipia! explică Rongo.

Helen îşi văzu şansa.

— Ştii să faci aşa ceva, Rongo? Mă refer la lipii? Şi îmi arăţi cum se face?

De fapt era foarte uşor. Nu trebuia mai mult decât grâu şi apă. Helen spera că va corespunde aşteptărilor lui Howard, cel puţin era ceva de mâncat. Spre surprinderea lui Helen, se găsiră lucruri comestibile şi în grădina din spatele casei, lăsată în paragină. La prima inspecţie, Helen nu găsise nimic ce ar fi corespuns imaginii pe care o avea ea despre legume, dar Rango şi Ret scormoniră doar câteva clipe şi îi întinseră câteva rădăcini indefinibile. Helen găti din ele o supă consistentă, care avea un gust foarte bun.

După-amiaza deretică prin cameră, în timp ce Rongo şi Reti îi inspectară dota. Cel mai mare interes treziră cărţile.

— Este vrăjitorie! declară plină de importanţă Reti. Nu pus mâna, Rongo, altfel te mănâncă!

Helen râse.

— De ce crezi asta, Reti? Sunt doar cărţi, în care se găsesc poveşti. Nu sunt primejdioase. Când terminăm aici, pot să vă citesc ceva.

— Dar poveştile sunt în cap la *kuia,* răspunse Rongo. La povestitor.

— Ei, dacă cineva ştie să scrie, poveştile curg din cap prin braţ şi mână într-o carte, spuse Helen, şi atunci poate oricine să citească, nu numai cel, căruia îi spune *kuia* povestea.

— Magie! deduse Reti.

Helen scutură din cap.

— Nu, nu. Uite, aşa se scrie numele tău. Luă o coală de hârtie din topul de hârtii de scris şi scrise mai întâi numele lui Reti, apoi cel al lui Rongo.

Copiii o urmăriră cu gurile căscate.

— Vedeţi, acum puteţi să vă citiţi numele. Şi astfel se poate scrie orice altceva. Tot ceea ce se poate spune.

— Dar atunci avut putere! declară Reti cu importanţă. Povestitor avut putere!

Helen râse.

— Da. Ştiţi ceva? Eu vă învăţ să citiţi, iar voi îmi arătaţi, cum se mulge o vacă şi ce creşte în grădină. O să-l întreb pe domnul Howard, dacă există cărţi în limba voastră. Eu învăţ maori, iar voi învăţaţi mai bine engleza.

5

Gerald avea să aibă dreptate. Nunta Gwyneirei se dovedi evenimentul cel mai strălucit care a avut

loc vreodată în viaţa socială a localităţii Canterbury Plains. Cu câteva zile înainte deja sosiră oaspeţi de la ferme îndepărtate precum şi de la colonia din Dunedin. Oricum era prezentă jumătate din populaţia din Christchurch. Camerele de oaspeţi de la Kiward Station se umplură repede, dar Gerald dispuse ridicarea unor corturi în jurul casei, aşa încât se găsi pentru fiecare un loc de dormit confortabil. Îl angajă pe bucătarul hotelului din Christchurch, pentru a le putea oferi oaspeţilor bucatele obişnuite şi totodată alese. Gwyneira urma să le şcolească fetele maori să devină servitoare perfecte, dar această sarcină o depăşea. Apoi îşi aduse aminte că datorită prezenţei lui Dorothy, Elisabeth şi Daphne, ar trebui să existe personal bine şcolit în regiune. Doamna Godewind o puse cu plăcere la dispoziţie pe Elisabeth, iar soţii Candler, stăpânii lui Dorothy, erau oricum invitaţi şi puteau să o aducă pe aceasta cu ei. Daphne însă rămânea dispărută. Gerald nu avea nicio idee unde se afla ferma lui Morrison, aşa că nu exista nicio speranţă de a lua direct legătura cu fata. Doamna Baldwin susţinea că a încercat, dar că nu venise răspuns de la Morrison. Din nou, Gwyneira se gândi cu regret la Helen. Poate că ea ştia ceva despre eleva ei pierdută. Dar nu sosise nicio veste de la prietena ei şi ea nu avusese nici timp, nici ocazie să facă cercetări.

Dorothy şi Elisabeth păreau să fie fericite. Arătau foarte drăguţe şi îngrijite în rochiile de serviciu albastre, cu şorţuri şi bonete din dantelă albă, cusute special pentru nuntă, şi nu uitaseră nimic din cele învăţate. Totuşi, din cauza emoţiei,

Elisabeth scăpă două farfurii din valorosul porţelan, dar Gerald nu observă acest lucru, fetelor maori le era indiferent, iar Gwyneira trecu cu vederea incidentul. Îşi făcea mai multe griji pentru Cleo, care îl asculta pe James Mckeenzie doar condiţionat. Spera ca la prezentarea câinilor ciobăneşti totul să meargă bine.

Vremea era excelentă, astfel că ceremonia cununiei se desfăşură sub un baldachin ridicat special în acest scop în grădina în care totul creştea şi înflorea. Gwyneira cunoştea cele mai multe plante încă din Anglia. Pământul era roditor şi, după cum se vedea, gata să se deschidă tuturor plantelor şi animalelor pe care doreau să le aibă coloniştii.

Rochia de nuntă a Gwyneirei, adusă din Anglia, trezi admiraţie şi comentarii. Mai ales Elisabeth era încântată.

— O astfel de rochie aş dori şi eu, atunci când mă mărit! suspină ea plină de dor, dar între timp nu mai era atrasă de Jamie O'Hara, ci mai degrabă de vicarul Chester.

— Poţi s-o împrumuţi! răspunse Gwyn mărinimoasă. Bineînţeles că şi tu, Dot!

Dorothy tocmai îi prindea părul, cu mult mai multă dibăcie, decât Kiri sau Moana, dar nu atât de bine ca Daphne. Dorothy nu spuse nimic la oferta atât de generoasă a Gwyneirei, dar Gwyn văzuse că îl privea cu interes pe cel mai tânăr fiu al familiei Candler. Cei doi se potriveau ca vârstă – poate că în câţiva ani se va aranja ceva.

Gwyneira era o mireasă deosebit de frumoasă, iar Lucas, îmbrăcat festiv, nu era cu nimic mai prejos. Purta un frac gri-deschis, asortat perfect

cu culoarea ochilor săi şi, cum era şi de aşteptat, prestaţia lui era fără cusur. Pe când Gwyn greşi de două ori textul, Lucas spuse formula de căsătorie cu voce sigură şi aşezată, puse iscusit preţiosul inel în degetul soţiei sale şi o sărută sfios pe gură, când reverendul Baldwin îl îndemnă să o facă. În mod ciudat, Gwyneira se simţi dezamăgită, deşi se chemă imediat la ordine. Oare ce aşteptase? Că Lucas o va strânge în braţe şi o va săruta pătimaş, ca în romanele de două parale acei cowboy pe eroina eliberată?

Gerald nu mai putea de mândrie privind tânăra pereche. Şampania şi whisky-ul curgeau râuri. Meniul, alcătuit din mai multe feluri, era delicios, oaspeţii entuziasmaţi şi plini de admiraţie. Gerald strălucea de bucurie, pe când Lucas rămase surprinzător de indiferent – ceea ce o supăra oarecum pe Gwyneira. Ar fi putut să se prefacă puţin că este îndrăgostit de ea! Dar se pare că aşa ceva nu era de aşteptat din partea lui. Gwyn încercă să treacă peste asta, ca peste un vis romantic, nerealizabil; cu toate acestea, calmul aproape indiferent a lui Lucas o enervă. Pe de altă parte, părea să fie singura care observase acest comportament ciudat al soţului ei. Oaspeţii se exprimară doar laudativ la adresa frumoasei perechi şi erau încântaţi de cât de bine se potriveau mireasa şi mirele. Poate că se aştepta la prea mult.

În cele din urmă, Gerald anunţă demonstraţia cu câinii ciobăneşti, iar oaspeţii îl urmară la grajdurile din spatele casei.

Gwyneira privi cu jind spre Igraine, care stătea împreună cu Madoc pe un izlaz îngrădit. De zile

întregi nu mai ajunsese să călărească, şi nici în viitor nu se prefigura o situaţie mai bună. După cum era obiceiul de aici, unii dintre oaspeţi vor rămâne zile în şir şi trebuiau să fie omeniţi şi distraţi.

Ciobanii aduseseră o turmă de oi pentru demonstraţia prevăzută, iar James McKenzie se pregăti să trimită câinii la lucru. Cleo şi Daimon trebuiau să meargă în spatele oilor, care păşteau libere în apropierea casei. Era necesară o poziţie de pornire, aflată exact în faţă de cioban. Cleo stăpânea această lecţie la perfecţie, dar Gwyneira observă că se aşezase prea la dreapta lui McKenzie. Gwyn măsură cu privirea distanţa şi prinse totodată privirea căţeluşei. Cleo o privi interogativ – nu făcu niciun gest de reacţie la ordinul lui McKenzie. Aştepta comenzile de la Gwyn.

Acest lucru nu trebuia să constituie o problemă. Gwyneira se afla în primul rând al spectatorilor, deci nu era prea departe de McKenzie. El le dădu câinilor comanda să preia turma de oi – de obicei punctul critic al unor astfel de demonstraţii. Dar Cleo îşi formă cu multă iscusinţă grupul, iar Daimon colaboră excelent. McKenzie îi aruncă Gwyneirei o privire, care îi cerea aprecierea, iar ea îi răspunse cu un surâs. Omul lui Gerald făcuse o treabă excelentă cu antrenarea lui Daimon. Nici Gwyn nu l-ar fi putut învăţa mai bine.

Cleo mână turma, aşa cum scrie la carte, spre cioban – şi deocamdată nu era nicio problemă faptul că, în locul lui James, o fixa pe Gwyneira. Pe drumul spre ei, trebuia să treacă printr-o poartă, iar mai întâi oile trebuiau mânate încolo. Cleo se

mişcă într-un ritm egal, iar Daimon avea grijă de oile care rămâneau în urmă. Totul merse perfect, până ce trecură de poartă şi turma urma să fie mânată în spatele ciobanilor. Cleo se îndreptă spre Gwyneira şi era iritată. Chiar să mâne oile în acest grup de oameni, care se aşezaseră în spatele stăpânei ei? Gwyneira observă descumpănirea lui Cleo şi ştia că acum trebuie să acţioneze. Îşi prinse liniştită fustele, părăsi grupul de nuntaşi şi merse către James.

— Încoace, Cleo!

Căţeluşa mână turma repede în ocolul pregătit în stânga lui James. Aici câinele urma să despartă de turmă o oaie însemnată dinainte.

— Dumneavoastră întâi! îi şopti Gwyn lui James.

Acesta părea să fie la fel de iritat ca şi căţeaua, dar apoi, când Gwyneira se postă lângă el, zâmbi. Acum îi fluieră lui Daimon şi îi arătă o oaie. Cleo rămase cuminte întinsă pe jos, pe când tânărul câine scoase oaia indicată. Daimon îşi făcu bine treaba, dar îi trebuiră trei încercări.

— Acum eu! strigă Gwyneira în febra întrecerii. Scoate-o, Cleo!

Cleo sări în sus şi scoase oaia din prima încercare.

Publicul aplaudă.

— Am câştigat! strigă Gwyneira, râzând.

James McKenzie îi privi faţa radiind de bucurie. Obrajii i se îmbujoraseră, ochii străluceau triumfător, iar zâmbetul ei era încântător. Adineauri, în faţa altarului, nu arătase nici pe departe atât de fericită.

Gwyn, la rândul ei, observă strălucirea din ochii lui McKenzie şi fu dezorientată. Ce era oare?

Mândrie? Admiraţie? Sau poate ceea ce lipsise toată ziua din privirea soţului ei?

Dar acum, câinii trebuiau să mai îndeplinească o ultimă sarcină. La semnalul lui James, trebuiau să mâne oile într-un ocol. McKenzie trebuia să închidă în urma lor poarta, şi cu asta se termina demonstraţia.

— Eu plec acum… spuse Gwyn cu regret, când el păşi spre poartă.

McKenzie clătină din cap.

— Nu, acest gest îi revine învingătorului.

O lăsă pe Gwyn să o ia înainte, iar ea nici nu observă că îşi târăşte tivul rochiei prin praf. Triumfătoare, închise poarta. Cleo, care aşteptase până la încheierea exerciţiului şi, conştientă de obligaţiile ei, ţinuse oile sub observaţie, sări în sus, cerând aprecierea Gwyneirei. Aceasta o lăudă şi observă plină de vinovăţie că acest gest îi termină cu totul rochia albă de mireasă.

— Era cam neconvenţional, observă Lucas acru, când în cele din urmă Gwyneira se aşeză din nou în dreapta lui.

Era evident, oaspeţii se amuzaseră copios şi o copleşiră cu complimentele, dar soţul ei nu se arătă impresionat.

— Ar fi frumos, dacă data viitoare te-ai comporta mai degrabă ca o doamnă!

Între timp se răcorise prea tare ca să mai poată sta în grădină, dar oricum era timpul să se deschidă dansul. În salon cânta un cvartet de coarde, iar Lucas făcu observaţia că se comiteau adesea greşeli. Gwyn nu observase deloc aşa ceva. Dorothy şi Kiri îi curăţaseră, pe cât fusese posibil, rochia şi Gwyn fu purtată de Lucas într-un vals

prin sală. După cum era de aşteptat, tânărul Warden era un dansator excelent, dar şi Gerald se mişcă cu graţie pe parchet. Gwyn dansă mai întâi cu socrul ei, apoi cu lordul Barrington şi cu domnul Brewster.

De această dată, Brewsterii îi aduseseră pe fiul lor şi pe tânăra lui soţie, iar mica maori era într-adevăr atât de încântătoare pe cât o descriseseră.

Mai dansă din timp în timp şi cu Lucas, iar la un moment dat, pe Gwyn o dureau picioarele de atâta dansat. În cele din urmă, Lucas o conduse pe terasă, la aer proaspăt. Ea luă o gură dintr-o cupă de şampanie şi se gândi la noaptea care o aştepta. Acum nu mai putea să ignore cele ce urmau să vină. Astăzi se va întâmpla acel lucru care va „face din ea femeie”, după cum îi spusese mama.

Se auzi răsunând muzică şi de la grajduri. Fermierii sărbătoreau, ce-i drept nu cu un cvartet de coarde şi nu cu valsuri – aici se cântau la vioară, armonică şi fluier dansuri populare vesele. Gwyneira se întreba dacă McKenzie cânta la vreunul dintre aceste instrumente. Oare era blând cu Cleo, care în noaptea aceasta trebuia să rămână afară. Lucas nu era încântat de faptul că micul câine o urma pe stăpâna sa pas cu pas. Nu ar fii avut nimic de obiectat dacă Gwyn ar fi avut un căţeluş de salon, dar după părerea lui un câine ciobănesc îşi avea locul în grajd. Astăzi va mai fi permisibil faţă de Gwyn, dar mâine se vor împarte altfel cărţile. James se va ocupa cum trebuie de Cleo… Gwyn se gândi la mâinile lui bronzate, puternice, care mângâiau blana căţeluşei. Animalele îl iubeau… iar ea trebuia să se ocupe acum de alte lucruri.

Nunta era în toi, când Lucas îi propuse soţiei sale să se retragă.

— Mai târziu bărbaţii vor fi beţi şi s-ar putea să vrea să ne însoţească până în iatacul nupţial, spuse el. Aş vrea să evităm amândoi glumele deocheate pe care le fac cu asemenea ocazii.

Gwyneira era de acord. Îi ajunsese cât dansase şi voia să scape o dată de ceea ce o aştepta. Oscila între frică şi curiozitate. Conform observaţiilor discrete ale mamei ei, urma să o doară. Dar în romanele de două parale, femeia cădea de fiecare dată plină de entuziasm în braţele cowboyului. Gwyn aştepta surpriza.

Nuntaşii se despărţiră cu multe urale, dar fără glume deocheate, de tânăra pereche, iar Kiri era acolo, pentru a o ajuta pe Gwyneira să-şi scoată rochia de mireasă. În faţa iatacului ei, Lucas o sărută delicat pe obraz.

— Ia-ţi timp pentru pregătiri, draga mea. Vin mai târziu la tine.

Kiri şi Dorothy scoaseră rochia de pe Gwyneira şi îi despletiră părul. Kiri chicoti şi glumi tot timpul, pe când Dorothy plânse. Fata maori păru să se bucure sincer pentru Gwyn şi Lucas şi era doar surprinsă de faptul că tinerii însurăţei se retrăseseră atât de devreme de la sărbătoare. La maori, împărţirea culcuşului de faţă cu toată familia era un semn al încheierii căsătoriei. Când Dorothy auzi acest lucru, plânse şi mai tare.

— Ce este atât de trist, Dot? întrebă Gwyneira iritată. Parcă am fi la o înmormântare.

— Nu ştiu, domnişoară, dar mama mea a plâns întotdeauna la nunţi. Poate că aduce noroc.

— Nu adus noroc plânsu’, adus noroc râsu’! era

de părere Kiri. Aşa. Gata, domnişoară! Foarte frumos, domnişoara! Foarte frumos. Noi mers acum şi bătut la uşă domn Lucas. Frumos bărbat, domn Lucas! Foarte drăguţ! Doar puţin subţire!

Chicoti, pe când Dorothy o scoase pe uşă.

Gwyneira se privi. Cămaşa de noapte era din cea mai fină dantelă; ştia că îi vine bine. Dar ce să facă acum? Nu putea să-l primească pe Lucas aici, la măsuţa de toaletă. Şi dacă a înţeles-o bine pe mama ei, lucrul se petrecea în pat…

Gwyn se culcă şi se acoperi cu cuvertura de mătase. De fapt este păcat că nu se mai vede deloc cămaşa de noapte. Dar poate că Lucas o va dezveli…?

Îşi opri respiraţia, când auzi clanţa uşii. Lucas intră, ţinând în mână o lampă. Păru dezorientat, fiindcă Gwyn nu stinsese lumina.

— Iubito, cred că… ar fi mai decent să reducem lumina.

Gwyneira aprobă din cap. Oricum, Lucas nu era o privelişte prea agreabilă în cămaşa lungă de noapte. Ea îşi imaginase totdeauna, că îmbrăcămintea de noapte a bărbaţilor… ar fi mai bărbătească.

Lucas alunecă lângă ea, sub cuvertură.

— O să încerc să nu te doară şopti el şi o sărută blând.

Când el îi acoperi umerii, gâtul şi sânii cu sărutări şi mângâieri, Gwyneira rămase nemişcată. Apoi trase în sus cămaşa de noapte. Respiraţia îi era mai agitată şi Gwyn observă că şi pe ea o cuprinse emoţia, care se intensifică când degetele lui Lucas îşi găsiră drum spre regiunile cele mai intime ale corpului ei, pe care nici ea nu

le explorase vreodată. Mama ei ţinuse totdeauna ca ea să poarte chiar şi la scăldat o cămaşă şi nu prea îndrăznise să se uite la partea de jos a corpului – la părul roşu, şi mai cârlionţat ca cel de pe cap. Lucas o atinse blând, iar Gwyneira simţi nişte furnicături plăcute, excitante. În cele din urmă, el îşi retrase mâna şi se culcă pe ea, iar Gwyneira îi simţi între picioare mădularul, care se umflă, deveni mai tare şi se băgă mai adânc în acele regiuni ale corpului ei, care îi erau chiar şi ei necunoscute. Deodată, Lucas păru că dă de un obstacol şi îşi pierdu excitarea.

— Îmi pare rău, iubito, a fost o zi epuizantă, se scuză el.

— A fost foarte frumos… spuse Gwyneira cu precauţie şi îl sărută pe obraz.

— Poate încercăm mâine din nou…

— Dacă vrei tu, spuse Gwyn, puţin zăpăcită, dar şi uşurată.

În ceea ce priveşte chestia cu obligaţia conjugală, mama ei exagerase mult. Ceea ce se întâmplase, nu era ceva pentru care trebuia căinat cineva.

— Atunci îmi voi lua rămas-bun, spuse Lucas scorţos. Cred că dormi mai bine singură.

— Dacă vrei spuse Gwyneira. Dar nu se obişnuieşte ca femeia şi bărbatul să petreacă împreună noaptea nunţii?

Lucas încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Rămân aici. Patul este destul de lat.

— Da. Gwyn îi făcu loc şi se făcu ghem în partea stângă a patului. Lucas se culcă în partea dreaptă, crispat şi înţepenit.

— Atunci îţi urez noapte bună, iubito!

— Noapte bună, Lucas.

A doua zi de dimineaţa, când se trezi Gwyneira, Lucas se sculase deja. Witi îi pusese în cabina de îmbrăcat a lui Gwyn un costum deschis, pentru dimineaţă. Lucas era deja gata îmbrăcat pentru a merge jos, la micul dejun.

— Pot să te aştept, iubito, spuse el şi se sili să nu o privească pe Gwyneira, care, îmbrăcată în cămaşa ei de dantelă, se ridicase în pat. Dar poate că este mai bine să suport deocamdată singur observaţiile grosolane ale oaspeţilor noştri.

De fapt, Gwyneirei nu îi era frică de faptul că îi va întâlni atât de devreme pe cei mai aprigi băutori din seara trecută, dar dădu aprobator din cap.

— Trimite-mi-o pe Kiri, te rog, şi, dacă se poate, şi pe Dorothy, să mă ajute la îmbrăcat şi la aranjarea părului. Va trebui desigur să ne îmbrăcăm şi astăzi festiv, deci am nevoie să-mi tragă cineva sforile corsetului, spuse ea prietenoasă.

Lucas păru că se simte penibil la auzul cuvântului corset. În schimb, Kiri aştepta deja în faţa uşii. Trebuia trimisă doar Dorothy.

— Ei, doamnă! A fost frumos?

— Te rog, spune-mi în continuare domnişoară, atât tu, cât şi ceilalţi, o rugă Gwyn. Îmi place mai mult.

— Cu plăcere, domnişoară. Dar acum povestit! Cum fost? Prima dată nu totdeauna frumos. Dar va fi mai bine, domnişoară! spuse Kiri cu sârg şi îi potrivi lui Gwyn rochia.

— Ei da… frumos… mormăi Gwyn.

Şi în această privinţă se exagera. După ea, ceea ce făcuse Lucas cu ea noaptea trecută nu era nici frumos, nici groaznic. Dar era practic dacă bărbatul nu era prea greu. Chicoti cu gândul la Kiri, care era atrasă mai degrabă de bărbaţi mai corpolenţi.

Când apăru Dorothy, Kiri o ajutase deja să îmbrace o rochie de vară cu flori mici, colorate. Fata preluă aranjarea părului, pe când Kiri schimbă aşternuturile. Gwyn era de părere că este o exagerare, doar nu dormise decât o singură dată în aşternuturile acestea. Dar nu voia să spună nimic, poate că acesta era obiceiul la maori. Dorothy nu mai plângea, dar era liniştită şi nu o putu privi pe Gwyn în ochi.

— Vă merge bine, domnişoară Gwyn? întrebă ea îngrijorată.

Gwyn aprobă.

— Desigur, de ce nu? Aşa, cu agrafa, este foarte drăguţ, Dorothy. Trebuie să ţii minte, Kiri.

Kiri păru că este ocupată cu alte gânduri. Privi aşternuturile cu o expresie de îngrijorare. Gwyn observă acest lucru doar după ce o trimisese pe Dorothy din cameră cu comanda pentru micul dejun.

— Ce este Kiri? Cauţi ceva în paturi? A pierdut domnul Lucas ceva?

Gwyn se gândi la o bijuterie sau poate chiar la verighetă. Aceasta stătuse destul de lejer pe degetul subţire a lui Lucas.

Kiri scutură din cap.

— Nu, nu, domnişoară. Doar că… doar că nu este sânge pe cearşaf…

O privi pe Gwyn ruşinată şi descumpănită.

— De ce ar trebui să fie sânge acolo? întrebă Gwyneira.

— După prima noapte totdeauna sânge. Doare puţin, apoi sânge şi doar după aceea frumos.

Gwyn pricepu că a omis ceva.

— Domnul Lucas este foarte… foarte gingaş, spuse ea vag.

Kiri încuviinţă din cap.

— Şi desigur foarte obosit după sărbătoare. Nu tristă, va fi mâine sânge!

Gwyneira se hotărî să abordeze această problemă doar când va fi iar cazul. Acum merse la micul dejun, unde Lucas îi distra în modul cel mai plăcut pe oaspeţi. Glumea cu doamnele, asculta binevoitor glumele bărbaţilor şi era atent, ca întotdeauna, când i se alătură Gwyn. Următoarele ore se scurseră cu conversaţia obişnuită şi, făcând abstracţie de faptul că sentimentala doamnă Brewster îi aruncă un: „Sunteţi atât de vitează! Atât de veselă! Dar e drept că domnul Warden este un bărbat plin de menajamente!”, nimeni nu făcu aluzie la noaptea trecută.

Abia la amiază, când cei mai mulţi oaspeţi se odihneau, putu Gwyn să meargă la grajduri, să-şi viziteze calul şi să-şi ia, în sfârşit, în primire căţeluşa.

Ciobanii o întâmpinară cu răcnete.

— Oh, doamna Warden! Felicitări! Aţi avut o noapte plăcută? o întrebă Poker Livingston.

— Evident una mai bună ca a dumneavoastră, domnule Livingston, răspunse Gwyneira. Bărbaţii erau cu toţii cam mahmuri. Dar mă bucur, că aţi băut din belşug în sănătatea mea.

James McKenzie o privi mai degrabă

examinator, decât lasciv. Părea să fie o expresie de compătimire în privirea sa – lui Gwyn îi fu greu să citească în ochii săi căprui, adânci, a căror expresie se schimba continuu. Între timp apăru în ei un zâmbet, când observă cum o întâmpină Cleo pe stăpâna sa.

— Şi aţi avut necazuri? întrebă McKenzie.

Gwyneira negă din cap.

— De ce? Din cauza concursului? Nu. În ziua nunţii, o fată mai poate să sară peste cal! Clipi din ochi către el. De mâine, soţul meu mă va lua din scurt. Oaspeţii noştri mă ţin de pe acum din scurt. Tot timpul vrea cineva câte ceva de la mine. Nici azi nu voi ajunge să ies călare.

McKenzie păru că se miră de faptul că ea voia să iasă călare, dar nu spuse nimic; privirea lui cercetătoare se schimbă, luă o expresie zburdalnică.

— Atunci trebuie să găsiţi o posibilitate să scăpaţi. Ce ar fi, dacă mâine, la această oră, vă pregătesc calul? Cele mai multe doamne se odihnesc la această oră.

Gwyn aprobă entuziasmată.

— Bună idee. Dar nu la ora aceasta, fiindcă am treabă la bucătărie, trebuie să supraveghez strângerea mesei după dejun şi pregătirile pentru ceaiul de după-amiază. Bucătarul insistă – Dumnezeu ştie de ce. Dar ar fi posibil dimineaţa devreme. Dacă mi-o pregătiţi pe Igraine la ora şase, pot să ies călare, înainte de a se scula primii oaspeţi.

James o privi iritat.

— Dar ce va spune domnul Lucas dacă dumneavoastră… Iertaţi-mă, desigur că acest

lucru nu mă priveşte…

— Şi nici pe domnul Lucas, spuse Gwyn nepăsătoare. Dacă nu-mi neglijez obligaţiile de gazdă, pot să călăresc, când îmi place.

Este mai puţin vorba de obligaţiile de gazdă, se gândi James, dar nu-şi exprimă această părere. În niciun caz nu voia să o deranjeze pe Gwyneira, dar se pare că noaptea nunţii nu decursese prea pasional.

Seara, Lucas o vizită din nou pe Gwyneira. Acum, când ştia ce o aşteaptă, chiar savura atingerile lui duioase. O trecură fiorii, când îi sărută sânii, iar atingerea pielii fine de sub părul pubian era mai excitantă, ca prima oară. De data aceasta aruncă o privire spre mădularul lui, care era mare şi tare – dar din nou se înmuie repede, ca şi ultima dată. Gwyneira fu cuprinsă de un ciudat sentiment de neîmplinire, pe care nu şi-l putea explica. Dar poate că era normal aşa. Va afla ea mai încolo.

A doua zi de dimineaţă, Gwyn se înţepă cu un ac în deget, îl apăsă să iasă sângele şi mânji cu el cearşaful. Să nu creadă Kiri că ea şi Lucas făceau ceva greşit.

6

Helen se obişnui într-un fel cu viaţa alături de Howard. Tot îi mai era oarecum penibil ceea ce se întâmpla noaptea, în patul conjugal, dar între timp vedea acel act cumva detaşat de cotidianul ei şi în timpul zilei avea cu Howard o relaţie cu totul normală.

Dar nu era totdeauna simplu. Howard aştepta

anumite lucruri de la soţia sa şi se enerva repede dacă Helen nu corespundea acestor aşteptări. Ajunse să se înfurie când ea îşi exprima dorinţe şi cereri, fie că era vorba de mai multe mobile sau de vase de gătit mai bune, fiindcă vasele lui erau toate vechi şi atât de murdare de la resturile de mâncare, că nu ajuta niciun fel de curăţat.

— Data viitoare, când o să mergem la Haldon, o consolă el de fiecare dată.

Părea că localitatea era prea îndepărtată, ca să se facă drumul până acolo doar pentru nişte ustensile de bucătărie, mirodenii şi zahăr. Ori lui Helen îi era un dor teribil după contactul cu civilizaţia. Tot îi mai era frică de viaţa în sălbăticie – putea să-i spună Howard ori de câte ori că nu există animale primejdioase în Canterbury Plains. Apoi îi lipseau variaţia şi discuţiile pline de spirit. Cu Howard nu prea se putea vorbi despre altceva decât despre munca la fermă. Şi nu mai era dispus să dea informaţii despre viaţa sa de dinainte, în Irlanda sau pe când vâna balene. Această temă era epuizată – Helen ştia ceea ce trebuia să ştie, iar Howard nu avea chef să mai vorbească despre aşa ceva.

Singura rază de lumină în această existenţă temă erau cei doi copii maori. Reti şi Rongo apăreau aproape în fiecare zi, iar după ce Reti se grozăvise în sat cu noile ei cunoştinţe de citit – amândoi copiii învăţau repede şi ştiau deja tot alfabetul pe de rost, ştiau chiar să-şi scrie şi să citească numele – veniră şi alţi copii.

— Şi noi studiat magie! spuse cu importanţă un băiat, iar Helen scrise alte pagini cu prenume ciudate, cum ar fi Ngapini şi Wiramu.

Câteodată îi părea rău de preţioasa hârtie de scris, pe de altă parte nu avea trebuinţă de ea pentru altceva. Scria ea cu zel scrisori către rude şi către familia Thorne din Anglia şi către fetele de aici, din Noua Zeelandă. Dar atât timp cât nu ajungeau la Haldon, nu era posibil să le predea la poştă. Cu ocazia vizitei la Haldon avea de gând să comande şi o Biblie în limba maori. Howard îi spusese că Sfânta Scriptură fusese deja tradusă, iar Helen ar fi studiat-o cu plăcere. Dacă învăţa puţin maori, putea eventual să se înţeleagă cu mamele copiilor. Rongo o luase deja o dată cu el în sat şi toţi fuseseră foarte prietenoşi. Dar numai bărbaţii, care lucrau mai des cu Howard, sau, în timpul mânării animalelor, intrau în slujbă la alte ferme vorbeau câteva cuvinte engleză. Copiii învăţaseră de la taţii lor, apoi mai fusese un timp un cuplu de misionari în sat.

— Dar ei nu drăguţi, declară Reti. Tot timpul scuturat deget şi spus: *Vai, vai, păcătuit, păcătuit!* Ce este „păcătuit”, domnişoară Helen?

Helen extinse temele educaţionale şi citi mai întâi în engleză din Biblie. Cu această ocazie se iviră probleme ciudate. Povestea genezei spre exemplu îi zăpăci profund pe copii.

— Nu, nu, asta altfel! declară Rongo, a cărui bunică era o povestitoare respectată. Mai întâi erau *papatuanuku,* pământul şi *ranginui* cerul. Şi se iubeau atât, că nu vrut desparte. Înţeles? Rongo făcu un gest a cărui obscenitate îngheţă sângele în venele lui Helen. Dar copilul era cu totul neprihănit. Dar copiii celor doi vrut să existe lumea cu păsări şi peşti şi nori şi lună şi tot. De aceea se rupe unul de altul. Iar *papa* plâns şi plâns

şi din asta râu şi mare şi lac. Dar odată oprit. *Răngi* tot mai plâns, aproape fiecare zi…

După cum destăinuise Rongo mai demult, lacrimile lui *răngi* cădeau din cer în chip de ploaie.

— Este o poveste foarte frumoasă murmură Helen. Dar ştiţi că *pakeha* vin din ţări străine mari, unde totul se cercetează şi se ştie. Iar povestea din Biblie a povestit-o Dumnezeul Israelului profeţilor şi aceasta este adevărul.

— Sincer, domnişoara Helen? Dumnezeu povestit? La noi nu glăsuit niciodată un Dumnezeu!

Reti era fascinată.

— Ei, aţi văzut! declară Helen cu conştiinţa cam încărcată. Doar rar se întâmpla ca rugăciunile ei să fie ascultate.

Astfel, excursia la Haldon se tot amâna.

În sfârşit, plecaseră oaspeţii Gwyneirei, iar viaţa de la Kiward Station se normaliză. Gwyn spera să ajungă iar la acea libertate relativă, de care beneficiase în prima parte a şederii ei la fermă. Până la un anumit grad, chiar că era aşa: Lucas nu-i făcea niciun fel de prescripţii. Nici măcar nu reclamă faptul că Cleo dormea iar în suita Gwyneirei, chiar şi atunci când îşi vizita soţia. Ori în primele nopţi, căţeluşa era chiar deranjantă, deoarece credea că stăpâna ei era agresată şi protesta cu lătrături puternice. Trebuia atenţionată şi trimisă înapoi pe pătura ei. Lucas asista la asta fără niciun murmur. Gwyn se întreba de ce şi nu putea scăpa de sentimentul că Lucas se simţea faţă de ea cumva vinovat. Ca şi înainte, în timpul actului intim nu avea niciun fel de dureri

şi nu sângera. Dimpotrivă – cu timpul se bucură de tandreţea manifestată şi se surprinse câteodată mângâindu-se şi după plecarea lui Lucas şi savurând să se frece şi să se gâdile, umezindu-se simţitor. Dar ceea ce ieşea nu era sânge. Cu timpul deveni mai îndrăzneaţă şi se pipăi mai profund cu degetele, sentimentul devenind şi mai intensiv. Desigur că ar fi tot atât de frumos dacă Lucas şi-ar introduce mădularul – ceea ce el evident că încerca, dar niciodată nu rămânea vreme destul de îndelungată ţeapăn. Gwyn se întrebă de ce nu se folosea şi el de mână.

La început, Lucas o vizita în fiecare seară, după culcare, apoi din ce în ce mai rar. El făcea totdeauna introducerea prin întrebarea politicoasă:

— Ei, să mai încercăm şi în noaptea aceasta, draga mea? şi nu protesta niciodată dacă Gwyneira trebuia să-l refuze.

Până acum, viaţa conjugală i se părea Gwyneirei fără probleme.

Gerald în schimb îi complică viaţa. Avea pretenţia ca Gwyn să preia în mod serios atribuţiile unei gospodine – Kiward Station trebuia să fie condus ca o gospodărie foarte distinsă din Europa. Witi ar trebui să se transforme într-un majordom discret, Moana într-o bucătăreasă perfectă iar Kiri într-o fată în casă ca la carte. Angajaţii maori erau plini de bunăvoinţă şi cinstiţi şi o iubeau pe noua lor stăpână, dându-şi silinţa să-i citească fiecare dorinţă din ochi. Dar Gwyn era de părere ca totul să rămână cum a fost, chiar dacă unele lucruri mai trebuiau să devină obişnuinţă. De exemplu, fetele refuzau să poarte

în casă încălţăminte. Se simţeau îngrădite. Kiri îi arătă lui Gwyn umflăturile şi bătăturile de la picioare, cauzate după o zi întreagă de muncă de încălţările de piele neobişnuite. Nici uniformele nu li se păreau practice, iar Gwyn trebuia să le dea dreptate. Vara, această îmbrăcăminte era prea caldă; ea însăşi transpira în fustele ei voluminoase. Dar ea era obişnuită să sufere pentru buna-cuviinţă. Însă fetele maori nu văzură rostul acestei neplăceri. Cel mai greu era când Gerald avea cereri concrete, care se refereau de cele mai multe ori la meniu, care până acum era mai degrabă modest, după cum trebuia să recunoască şi Gwyneira. Bucătăria populaţiei maori nu era prea variată. Moana gătea cartofi dulci şi alte legume în sobă sau prăjea carne sau peşte cu mirodenii exotice. Câteodată, aceste mâncăruri aveau un gust ciudat, dar erau întru totul comestibile. Gwyneira, care nu ştia să gătească, mânca toate mâncărurile fără să crâcnească. Dar Gerald dorea îmbogăţirea meniului.

— Gwyneira, doresc ca pe viitor să te preocupi mai intens de bucătărie, spuse el într-o dimineaţă, la micul dejun. M-am săturat de aceste mâncăruri maori şi aş mânca o tocană irlandeză, irish-stew. Ai putea să-i spui acest lucru bucătăresei?

Gwyn aprobă din cap, cu mintea deja la strângerea turmei, planificată împreună cu McKenzie şi cu câinii tineri. Câteva animale tinere părăsiseră păşunile de pe podiş şi ajunseseră pe păşunile din apropierea curţii, iar tinerii berbeci cauzau nelinişte în turmă. De aceea, Gerald le poruncise păstorilor să strângă animalele şi să le

mâne înapoi, ceea ce până acum era o treabă anevoioasă. Cu noii câini ciobăneşti ar trebui făcută treaba într-o singură zi, iar Gwyneira dorea să vadă primele încercări în acest sens. Asta însă nu o va împiedica să vorbească înainte de acţiune cu Moana despre dejun.

— Pentru tocana irlandeză se ia varză şi carne de berbec, nu-i aşa? întrebă ea pe cei din jur.

— Ce altceva? mormăi Gerald.

Gwyn avea vaga impresie că cele două ingrediente se pun în strat unul peste celălalt, şi se fierb.

— Carne de berbec mai avem, iar varză… avem varză în grădină, Lucas? întrebă ea nesigură.

— Ce crezi, ce sunt frunzele acelea verzi care se fac căpăţână? se răsti Gerald la ea.

— Eu, eh…

Gwyn constatase de mult, că nici munca în grădină nu era ceva care să o atragă, chiar dacă rezultatele se puteau mânca. Pur şi simplu nu avea răbdarea să aştepte până ce din seminţe se făceau verze sau castraveţi, iar între timp se scurgeau ore fără de sfârşit cu plivitul buruienilor. De aceea onora doar arar grădina de zarzavat cu prezenţa ei – Hoturapa se ocupa de cele necesare.

Moana privi destul de dezorientată când Gwyn îi dădu sarcina să gătească împreuna carnea de berbec şi varza.

— Eu nu făcut niciodată, explică ea. Varza era oricum ceva cu totul nou pentru fată. Cum să aibă gustul?

— Ca… ca o tocană irlandeză. Găteşte pur şi simplu, apoi vezi tu spuse Gwyneira.

Era fericită să se poată refugia la grajduri, unde

James îl înşeuase deja pe Madoc pentru ea. Gwyneira călărea acum cu schimbul caii Cob.

Tinerii câini erau excelenţi, şi însuşi Gerald se întrecu în laude, când, împreună cu Gwyneira, se întoarse deja la prânz jumătate dintre oieri. Oile fuseseră strânse cu succes, iar Livingston şi Kennon le mânară cu ajutorul a trei câini, înapoi în munţi.

Cleo sărea veselă pe lângă stăpâna ei, iar Daimon pe lângă McKenzie. Din când în când, călăreţii râseră. Le făcea plăcere această muncă împreună, iar Gwyn avea uneori senzaţia că se poate înţelege natural şi fără cuvinte cu acest muncitor fermier bronzat, ceea ce i se mai întâmpla doar cu Cleo. James ştia totdeauna exact care oaie dorea ea să fie scoasă din turmă sau reintrodusă în turmă. Părea că îi presimte acţiunile şi adesea îl fluieră pe Daimon în acelaşi moment, în care Gwyneira voia să-i ceară ajutorul.

Acum, în faţa grajdurilor, îi preluă armăsarul.

— Mergeţi, domnişoară Gwyn, altfel nu mai reuşiţi să vă schimbaţi la timp pentru masă. Ori domnul Gerald se bucură atât de tare… doar a comandat un fel de mâncare din vechea patrie, nu-i aşa?

Gwyneira aprobă din cap, dar simţi că i se strânge stomacul. Era oare Gerald chiar aşa de ahtiat după această tocană irlandeză, încât le povestise chiar şi muncitorilor de la fermă? Spera că îi va place.

Gwyneira ar fi vrut să se convingă în prealabil, dar era într-adevăr în întârziere şi abia apucă să-şi schimbe rochia de călărie cu una de casă, înainte ca familia să se adune la masă. Gwyn considera de

fapt această schimbare de haine ca pe un lucru cu totul de prisos. Gerald venea de fiecare dată cu aceleaşi haine la masa de prânz, în care supraveghea muncile la grajduri şi pe păşuni. Lucas în schimb dorea în timpul meselor o atmosferă stilată, iar Gwyneira nu voia să se certe. Acum purta o rochie bleu, drăguţă, cu tiv galben la poale şi la mâneci. Îşi aranjase oarecum părul şi îl prinsese cu nişte piepteni într-o coafură.

— Arăţi astăzi iar încântătoare, draga mea, spuse Lucas.

Gwyn îi zâmbi.

Gerald privi scena cu bunăvoinţă.

— Adevărate turturele! remarcă el bucuros. Putem deci să ne aşteptăm în curând la urmaşi, nu-i aşa, Gwyneira?

Gwyn nu ştia ce să răspundă. Dar eşecul nu se va datora lipsei de silinţă din partea ei şi a lui Lucas. Dacă putea rămâne gravidă de la ceea ce făceau ei doi noaptea în iatacul ei, era mulţumită.

Dar Lucas se înroşi.

— Suntem căsătoriţi doar de o lună, tată!

— Dar ajunge o singură împuşcătură, nu-i aşa? Gerald râse răsunător. Lucas se arătă jenat, iar Gwyneira nu înţelesese nimic. Ce avea în comun facerea copiilor cu trasul cu arma?

Dar apăru Kiri cu un bol de servit, ceea ce puse capăt acestei discuţii penibile. După cum o învăţase Gwyneira, fata se plasă la dreapta farfuriei domnului Gerald şi îl servi mai întâi pe stăpânul casei, apoi pe Lucas şi pe Gwyneira. Se arătă îndemânatică; Gwyneira nu găsi nimic de obiectat şi răspunse încurajator zâmbetului fetei, când aceasta se aşează lângă masa de serviciu,

gata să sară la prima solicitare.

Gerald privi stupefiat supa subţire, galben-roşiatică, în care înotau bucăţi de varză şi de carne, înainte de a exploda.

— La dracu, Gwyn, era varză de primă calitate şi cea mai bună carne de berbec de pe această parte a globului! Doar nu poate fi aşa de greu să găteşti un irish-stew ca lumea! Dar nu, tu laşi totul în seama acestei zburdalnice fete maori, iar ea găteşte din aceste ingrediente aceeaşi mâncare, pe care trebuie să o înghiţim zi de zi! învaţ-o, cum se face, Gwyneira!

Kiri părea rănită, Gwyn jignită. Ea era de părere că mâncarea era bună la gust – chiar dacă puţin cam exotică. Era un mister pentru ea cu ce mirodenii obţinuse Moana acest gust. Cum era şi reţeta originală pentru mâncarea de berbec cu varză, pe care Gerald o aprecia atât de mult.

Lucas ridică din umeri.

— Ar fi trebuit să angajezi o bucătăreasă irlandeză, tată, nu o prinţesă din Welles, spuse el maliţios. E clar că Gwyneira nu a crescut la bucătărie.

Liniştit, tânărul mai luă o lingură din tocană. Nici pe el nu păru să-l deranjeze gustul, dar oricum Lucas nu dădea importanţă mâncării. Păru să fie de fiecare dată fericit, când, după mese, putea să se întoarcă la studiul cărţilor lui sau în atelierul său.

Gwyn mai gustă o dată mâncarea şi încercă să-şi amintească gustul tocanei irlandeze. Bucătăreasa de acasă pusese rar pe masă acest fel de mâncare.

— Cred că se face fără cartofi dulci, îi spuse ea lui Kiri.

Fata maori îşi încreţi fruntea. Era clar că nu putea să-şi imagineze că se poate pune pe masă un fel de mâncare din care să lipsească cartofii dulci.

Gerald sări în sus.

— Desigur că se face fără cartofi dulci! Şi nu se îngroapă spre a fierbe, şi nu se înveleşte în frunze sau ce or mai face femeile acestea din trib, pentru a-şi otrăvi stăpânul! Lămureşte-o, Gwyn! Trebuie să existe undeva o carte de bucate. Poate că o traduce careva. Cu Biblia au fost foarte rapizi!

Gwyn suspină. Auzise că femeile maori din Insula de Nord foloseau izvoare subterane fierbinţi sau activitatea vulcanică pentru a găti mâncarea. Dar la Kiward Station nu exista aşa ceva şi nici nu o văzuse pe Moana sau pe celelalte femei maori să sape gropi de gătit. Dar ideea cu cartea de bucate era bună.

Gwyn îşi petrecu după-amiaza în bucătărie, cu Biblia maori şi cu cartea de bucate a defunctei soţii a lui Gerald. Dar studiile ei comparate avură un succes limitat. În cele din urmă abandonă şi se refugie la grajduri.

— Acum ştiu cum se spune în limba maori la *păcat* şi *dreptate cerească,* le spuse bărbaţilor şi răsfoi Biblia. Kennon şi Livingston tocmai se întorseseră de la păşunile din munţi şi îşi îngrijeau caii, pe când McKenzie şi McAran curăţau harnaşamentele. Dar aici nu scrie cuvântul *cimbru.*

— Poate că are gust şi cu fumul de la tămâie şi cu mirt, observă McKenzie.

Bărbaţii râseră.

— Spuneţi-i pur şi simplu domnului Gerald, că

lăcomia este un păcat capital, o sfătui McAran. Dar spre siguranţa dumneavoastră spuneţi acest lucru în limba maori. Dacă încercaţi în limba engleză, s-ar putea să vă zboare capul de pe umeri.

Suspinând, Gwyneira puse şaua pe iapa ei. Îi trebuia aer proaspăt. Vremea era mult prea frumoasă, pentru a răsfoi cărţi.

— Nici voi nu îmi sunteţi de folos! îi dojeni ea pe bărbaţii care tot mai glumeau şi o conduse pe Igraine afară. Dacă întreabă socrul meu, spuneţi-i că adun ierburi. Pentru stew-ul lui.

Gwyneira îşi lăsă mai întâi calul la pas. Ca întotdeauna, priveliştea ţinutului întins mărginit de Alpi, de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia, o linişti. Munţii păreau iar atât de apropiaţi, de parcă ar putea, călărind timp de o oră, să ajungă la ei, iar Gwyneira se amuză călărind la trap spre ei şi luându-şi drept ţintă un vârf de munte. Abia când nici după două ore nu păru să se fi apropiat, se întoarse spre casă. Aşa îi plăcea viaţa! Dar ce să facă cu bucătăreasa maori? Gwyneira avea neapărat nevoie de sprijin feminin. Următoarea albă locuia la o depărtare de treizeci de kilometri.

Oare era corect din punct de vedere social să-i facă doamnei Beasley o vizită la o lună de la nuntă? Dar poate că era suficientă o excursie la Haldon. Până acum, Gwyneira nu vizitase orăşelul, dar era timpul. Trebuia să ducă scrisori la poştă, voia să cumpere nişte fleacuri şi mai ales să vadă alte feţe, decât cele ale familiei ei, al angajaţilor maori şi cele ale ciobanilor. În ultimul timp se săturase de toţi – afară de James McKenzie. Dar acesta o putea conduce la Haldon. Nu spusese

chiar ieri că ar trebui să preia de la soţii Candleri marfa comandată? Gândul la această excursie îmbunătăţi dispoziţia Gwyneirei. Iar doamna Candler ştia cu siguranţă cum se gătea irish-stew-ul…

Igraine, ascultătoare, galopă către casă. După lungul drum făcut, o atrăgea nutreţul. Când ajunse în cele din urmă cu calul la grajd, îi era foame şi Gwyneirei. Din adăpostul muncitorilor pătrundea mirosul aromat de carne şi mirodenii. Gwyn nu se putu abţine. Plină de speranţe, bătu la uşă.

Era clar că era aşteptată. Bărbaţii şedeau iar în jurul unui foc deschis şi dădeau din mână în mână o sticlă. Deasupra focului fierbea un castron care răspândea arome îmbietoare. Nu era oare…?

Toţi bărbaţii radiau, de parcă ar fi sărbătorit Crăciunul, iar irlandezul O'Toole îi întinse zâmbind un castron cu tocană irlandeză.

— Poftim, domnişoară Gwyn. Daţi această porţie fetei maori. Oamenii aceştia se adaptează foarte bine. Poate că reuşeşte să gătească şi ea tocana astfel.

Gwyneira mulţumi bucuroasă. Sigur că această mâncare era tocmai ceea ce sperase Gerald. Mirosea atât de bine, că Gwyn mai că ar fi cerut o lingură şi ar fi golit castronul. Dar se abţinu. Nu va atinge mâncarea preţioasă înainte de a le da lui Kiri şi Moana să guste.

De aceea depuse castronul în siguranţă, pe un balot de paie, pe când o ţesăla pe Igraine. Apoi era să dea buzna peste McKenzie, care o aştepta la poarta grajdului cu un buchet de frunze, pe care îl înmână atât de solemn, de parcă ar fi fost vorba

de un buchet de flori.

— Tăitma, spuse el cu o jumătate de zâmbet şi clipi din ochi. În loc de anafură şi mirt.

Gwyneira luă zâmbind buchetul de cimbru. Oare de ce îi bătea inima atât de puternic?

Helen se bucură când în sfârşit Howard anunţă că vor pleca vineri la Haldon. Trebuiau înnoite potcoavele calului, ceea ce era de fiecare dată, pare-se, ocazia de a merge la oraş. Dacă Helen socotea bine, atunci când Howard aflase despre sosirea ei, trebuia să se facă de asemenea o vizită la potcovar.

— Cât de des trebuie potcovit calul? întrebă ea discret.

Howard dădu din umeri.

— Depinde, de cele mai multe ori la şase până la zece săptămâni. Dar copitele calului brun cresc încet, merge şi douăsprezece săptămâni cu un rând de potcoave.

Mulţumit, bătu calul pe crupă.

Helen şi-ar fi dorit un cal la care copitele să crească mai repede şi nu putu să se abţină de la o remarcă în acest sens.

— Mi-ar face plăcere să fiu mai des printre oameni.

— Poţi lua catârul, răspunse el generos. Până la Haldon sunt cinci mile, ajungi în două ore. Dacă pleci imediat după muls, poţi ajunge înapoi până seara şi mai ai timp să şi găteşti.

Howard nu ar renunţa în niciun caz la masa caldă de seara, între timp Helen îl cunoştea destul de bine. Dar era uşor de satisfăcut: mânca lipia cu aceeaşi poftă, ca şi gogoşile, omleta ori supa

consistentă cu carne. Nu îl deranja faptul că Helen nu putea să gătească altceva, dar ea avea de gând să o întrebe la Haldon pe doamna Candler şi de alte reţete. Acest meniu îi devenise cam monoton.

— Ai putea să tai o găină, îi propuse Howard la o remarcă a ei în acest sens.

La care Helen se îngrozi – aşa cum se îngrozi la gândul de a pleca la Haldon singură şi călare pe catâr.

— Acum reţii drumul, îi spuse Howard degajat. Dacă vrei, poţi să şi înhami catârul…

Nici Gerald, nici Lucas nu aveau nimic împotrivă ca Gwyneira să i se alăture lui McKenzie când acesta plecă la Haldon. E drept că Lucas nu putea pricepe ce o atrăgea la această deplasare.

— Vei fi dezamăgită, draga mea. Este un orăşel murdar, nu are decât un magazin şi un birt. Nimic cultural, nici măcar o biserică…

— Care este situaţia în privinţa medicului? se interesă Gwyneira. Mă gândesc, dacă voi fi o dată…

Lucas se înroşi. Gerald în schimb era entuziasmat.

— E deja cazul, Gwyneira? Sunt deja primele semne? Dacă este aşa, o să aducem desigur un medic de la Christchurch. Nu ne asumăm riscul cu moaşa aceasta de la Haldon.

— Tată, înainte de a ajunge medicul de la Christchurch, bebeluşul ar fi deja sosit, remarcă Lucas sarcastic.

Gerald îl privi mustrător.

— Îl voi chema pe medic din timp. Să stea aici, până vine sorocul, indiferent cât ar costa.

— Şi ceilalţi pacienţi ai lui? obiectă Lucas. Crezi că îi lasă de izbelişte?

Gerald răsuflă zgomotos.

— Este o chestiune de sumă, fiule. Ori moştenitorul Wardenilor merită orice sumă!

Gwyneira nu se implică. Nici nu ar fi recunoscut semnele unei sarcini – de unde era să ştie cum s-ar fi simţit într-un asemenea caz? Iar apoi, deocamdată se bucura de excursia la Haldon.

Imediat după micul dejun, James McKenzie se duse să o ia. Înhămase doi cai în faţa unei căruţe lungi, grele.

— Dacă am merge călare, am ajunge mai repede, remarcă el, dar pe Gwyneira nu o deranja să stea pe capră, alături de McKenzie, şi să admire peisajul. După ce va cunoaşte drumul, va putea să călărească mai des la Haldon; dar astăzi era mulţumită de călătoria cu căruţa. Iar McKenzie era un partener de discuţie antrenant. Îi spuse denumirile munţilor de la orizont, al râurilor şi pâraielor pe care le traversară. Adesea cunoştea atât numele în limba maori, cât şi cele englezeşti.

— Vorbiţi bine limba maori, nu-i aşa? remarcă Gwyn cu admiraţie.

McKenzie negă din cap.

— Cred că nimeni nu vorbeşte bine maori. Băştinaşii ne fac treaba prea uşoară. Se bucură de fiecare cuvânt englezesc, pe care îl învaţă. Cine mai are chef să-şi bată capul cu cuvinte precum *taumatawhatatangihangakoauauotamateaturipuka kapiki rmungahmoukupokaiwhenuakitariatahu?*

— *Ce?* râse Gwyneira.

— Este un munte pe Insula de Nord. Chiar şi printre maori se consideră un cuvânt greu de

pronunţat. Dar cu fiecare pahar de whisky, devine mai uşor, credeţi-mă!

James clipi din ochi către Gwyn şi zâmbi iar plin de îndrăzneală.

— Deci aţi învăţat la focul de tabără? întrebă Gwyn.

James aprobă.

— Am umblat mult şi am lucrat la ferme de oi. Pe drumurile mele m-am aciuit adesea în sate maori – doar sunt foarte primitori.

— De ce nu aţi lucrat la vânarea balenelor? voia să ştie Gwyn. Se pare că se câştigă mult mai bine. Domnul Gerald…

James rânji.

— Domnul Gerald se pricepe şi la cărţi, observă el.

Gwyneira se înroşi. Oare povestea jocului de cărţi între Gerald Warden şi tatăl ei ajunsese să fie cunoscut şi aici?

— În mod normal nici cu vânătoarea de balene nu se câştigă o avere, continuă McKenzie. Şi nu era ceva pentru mine. Să mă înţelegeţi bine, nu sunt mofturos, dar această muncă în sânge şi unsoare… nu. Dar sunt un bun tunzător de oi, am învăţat asta în Australia.

— În Australia nu trăiesc doar puşcăriaşi? se interesă Gwyn.

— Nu numai. Şi descendenţi ai ocnaşilor şi imigranţi obişnuiţi. Iar puşcăriaşii nu sunt cu toţii ucigaşi. A nimerit acolo şi câte un sărman, care a furat pentru copiii săi o pâine. Sau toţi acei irlandezi care s-au răsculat împotriva Coroanei. Adesea erau nişte bărbaţi foarte cumsecade. Lichele există peste tot, iar în Australia nu am

întâlnit mai multe ca altundeva în lume.

— Dar unde aţi mai fost? întrebă curioasă Gwyn, care îl găsea pe McKenzie din ce în ce mai fascinant.

El zâmbi.

— În Scoţia. De acolo vin. Un veritabil highlander. Dar nu un lord de clan, stirpea mea a aparţinut totdeauna infanteriei. Se pricepea la oi, nu la săbiile lungi.

Gwyneirei îi cam părea rău de acest fapt. Un războinic scoţian ar fi fost aproape tot atât de interesant ca un cowboy american.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Gwyn? Chiar aţi crescut într-un castel, cum se vorbeşte pe aici?

James o privi din nou dintr-o parte. Dar nu dădea impresia că s-ar interesa de bârfe. Gwyn avea senzaţia că se interesează realmente de ea.

— Am crescut la un conac, răspunse ea. Tatăl meu este un lord – dar nu unul din cei care stau în sfatul Coroanei. Zâmbi. Într-un anume fel avem ceva în comun: Şi Silkhamii se ocupă mai degrabă de oi, decât de săbii.

— Şi nu este pentru dumneavoastră… iertaţi-mă că vă întreb, dar am crezut totdeauna… O lady nu ar trebui să se căsătorească cu un lord?

Era destul de indiscret, dar Gwyneira se hotărî să nu o ia în nume de rău.

— O lady ar trebui să se căsătorească cu un gentilom, răspunse ea vag; dar apoi temperamentul ei răbufni. Şi desigur că în Anglia şi-au rupt gurile, că soţul meu este doar un *baron al oilor,* fără un titlu nobiliar adevărat. Dar cum se spune: Este frumos să ai un cal de rasă. Ori pe hârtii nu poţi călări.

James trebui să râdă atât de tare că era să cadă de pe cal.

— Să nu spuneţi această propoziţie în societate, Gwyn! Aţi oferi un punct vulnerabil pentru toată viaţa! Dar încep să pricep că în Anglia era mai greu de găsit un gentleman pentru dumneavoastră.

— Au existat destui pretendenţi! minţi Gwyneira jignită. Şi domnul Lucas nu s-a plâns niciodată.

— Ar fi fost prost şi orb, dacă ar fi făcut-o! răbufni James, dar înainte de a putea să-şi dezvolte ideea, Gwyn recunoscu o aşezare în şesul de la poalele muntelui, pe care tocmai îl treceau.

— Acolo este Haldon? întrebă ea.

James aprobă.

Haldon semăna exact cu aşezările pionierilor, descrise în romanele de două parale ale lui Gwyn: o prăvălie, un bărbier, o potcovărie, un hotel şi un birt numit *Pub* şi un *Saloon.* Toate erau găzduite de case de lemn cu una sau două nivele, vopsite colorat.

James opri căruţa în faţa prăvăliei Candlerilor.

— Faceţi-vă liniştită cumpărăturile, spuse el. Eu încarc mai întâi lemne, apoi merg la bărbier şi în cele din urmă la o bere la pub. Deci nu ne grăbim. Dacă doriţi, puteţi lua cu doamna Candler ceaiul.

Gwyneira îi zâmbi complice.

— Poate îmi va mai destăinui câteva reţete. Nu de mult domnul Gerald a cerut budincă de Yorkshire. Ştiţi cum se prepară aşa ceva?

James negă din cap.

— Cred că la aşa ceva nu se pricepe nici măcar O'Toole. Deci pe curând, domnişoară Gwyn!

Îi întinse mâna s-o ajute să coboare de pe capră,

iar Gwyn se întrebă de ce la atingerea lui o străbătu acelaşi fior pe care îl simţea când se mângâia în ascuns…

7

Gwyneira trecu strada prăfuită a satului; dacă ploua, se transforma cu siguranţă în mocirlă. Intră în băcănia familiei Candler. Doamna Candler tocmai sorta bomboane colorate în recipiente de sticlă înalte, dar se arătă foarte fericită să întrerupă această activitate. O întâmpină pe Gwyneira radiind.

— Doamna Warden, ce surpriză! Şi ce fericire! Aveţi timp de o ceaşcă de ceai? Dorothy tocmai pregăteşte ceaiul. Este în spate, cu doamna O'Keefe.

— Cu cine? întrebă Gwyneira, iar inima ei sări din loc. Doar nu este vorba de Helen O'Keefe?

Nu-i venea să creadă.

Doamna Candler dădu voioasă din cap.

— Da, da, o cunoaşteţi sub numele de domnişoara Davemport. Soţul meu şi cu mine îl anunţaserăm pe viitorul ei soţ de sosirea ei. Iar după cum am auzit, s-a dus ca fulgerul la Christchurch şi a şi adus-o. Mergeţi tot înainte, până în spate, doamnă Warden. Vin şi eu imediat, după ce soseşte Richard.

— În spate se referea la locuinţa familiei Candler, care se învecina direct cu băcănia spaţioasă.

Încăperile nu dădeau impresia de provizorat, erau amenajate cu gust, cu mobile scumpe din specii de lemn autohtone. Ferestre mari lăsau să

intre lumina soarelui şi dădeau spre depozitul de lemne din spatele casei, unde James tocmai prelua cele comandate. Domnul Candler îl ajută la încărcat.

Iar în salon era într-adevăr Helen! Şedea pe un şezlong îmbrăcat în catifea verde şi vorbea cu Dorothy. Când o văzu pe Gwyn, sări în sus. Faţa ei oglindi un amestec de uluire şi bucurie.

— Gwyn! Sau eşti o stafie? întâlnesc astăzi mai mulţi oameni decât în douăsprezece săptămâni dinainte. Încep să cred că văd stafii!

— Putem să ne pişcăm reciproc! spuse Gwyn râzând.

Cele două prietene se îmbrăţişară.

— De când eşti aici? întrebă Gwyn, după ce se desprinse din braţele lui Helen. Aş fi venit mult mai devreme, dacă aş fi ştiut că te întâlnesc aici.

— M-am căsătorit acum trei luni, răspunse Helen rigid. Dar la Haldon am venit astăzi pentru prima dată. Locuim… destul de departe în afară…

Nu suna tocmai entuziasmat. Dar acum trebuia salutată Dorothy. Fata tocmai intra cu cana de ceai şi puse imediat încă un tacâm pentru Gwyneira. Între timp, Gwyn avu ocazia să o privească cu mai multă atenţie pe prietena ei. Helen nu dădea impresia că ar fi fericită. Slăbise, iar tenul ei deschis, păzit cu atâta străşnicie pe vas, cedase unui bronz dezavuat. Iar mâinile îi erau mai aspre, unghiile mai scurte ca altă dată. Chiar şi îmbrăcămintea ei suferise. Rochia era curăţată şi apretată cu grijă, dar tivul era mânjit cu noroi.

— Pârâul nostru, se scuză Helen, când văzu privirea Gwyneirei. Howard voia să plece iar cu

căruţa grea, fiindcă mai trebuia să ia material pentru harnaşament. Dar caii nu pot să scoată căruţa din pârâu decât dacă împingem.

— De ce nu construiţi un pod? se interesă Gwyneira.

La Kiward Station trecuse peste numeroase poduri noi.

Helen ridică din umeri.

— Probabil că Howard nu are bani. Nici oameni. Singur nu poate construi un pod. Apucă ceaşca de ceai. Mâinile ei tremurau uşor.

— Nu aveţi de loc angajaţi? întrebă Gwyneira dezorientată. Nici maori? Atunci ce faceţi cu ferma? Cine îngrijeşte grădina, mulge vacile?

Helen o privi. În ochii ei frumoşi se citea un amestec de mândrie şi disperare.

— Ei cine?

— Tu? Gwyn era alarmată. Nu poate fi adevărat. Nu era vorba de un fermier-gentilom?

— Şterge cuvântul gentilom… nu zic că Howard nu este un om de onoare. Mă tratează bine şi munceşte din greu. Dar este un fermier şi nimic mai mult. Astfel privind lucrurile, domnul Gerald al tău avea dreptate. Howard îl urăşte la fel de mult ca şi invers. Între ei doi trebuie să se fi întâmplat ceva… Helen ar fi vrut să schimbe subiectul; nu îi convenea să se exprime denigrator despre soţul ei. Pe de altă parte… dacă nu făcea măcar aluzii, nu va găsi ajutor!

Dar Gwyn nu insistă. Războiul dintre O'Keefe şi Warden îi era deocamdată indiferent. Aici era vorba de Helen.

— Ai cel puţin vecini care să te ajute sau de la care poţi cere un sfat? Doar nu cunoşti toate

aceste lucruri! reveni Gwyn la muncile de la fermă.

— Sunt gata să învăţ, murmură Helen. Iar vecini… ei da, câţiva maori. Copiii vin în fiecare zi la şcoală, sunt foarte drăguţi, dar… dar în rest sunteţi primii albi, pe care… îi văd la faţă de când am sosit la fermă…

Helen încercă să se adune, dar lupta cu lacrimile.

Dorothy se lipi consolator de Helen. Gwyneira în schimb croia deja planuri, cum să-şi ajute prietena.

— Cât de departe este ferma de aici? Nu pot să vin să te vizitez?

— Şapte kilometri răspunse Helen. Dar nu ştiu în care direcţie…

— Asta ar trebui să învăţaţi, doamnă O'Keefe. Dacă nu ştiţi să deosebiţi punctele cardinale, sunteţi pierdută aici! Doamna Candler intră şi aduse din băcănie prăjituri pentru ceai. Le pregătea o femeie din localitate şi le vindea prin băcănie. Privind de aici, ferma dumneavoastră este la est, iar a dumneavoastră de asemenea, doamnă Warden. Nu chiar în linie dreaptă. De la drumul principal se bifurcă un drum. Dar vă pot explica, şi soţul dumneavoastră desigur de asemenea.

Gwyn tocmai voia să spună că ar fi mai bine să nu fie întrebat un Warden de drumul spre un O'Keefe, dar Helen se folosi de prilej să schimbe subiectul.

— Cum este Lucas al tău? Este într-adevăr gentlemanul drept care a fost descris?

Pentru o clipă, Gwyneira pierdu firul şi privi pe

fereastră. James tocmai terminase încărcarea lemnului şi ieşi cu căruţa din curte. Helen observă că ochii lui Gwyn străluciră când îl privi pe bărbatul de pe capra trăsurii.

— El este? Bărbatul chipeş de pe căruţă? întrebă Helen cu un surâs.

Gwyn păru că abia poate să se desprindă, dar făcu un efort.

— Ce? Scuză-mă, mă uitam după încărcătura noastră. Bărbatul de pe capră este domnul McKenzie, şeful oierilor. Lucas este… Lucas nu ar… deci, însăşi ideea de a conduce o căruţă pe aceste drumuri şi de a încărca fără ajutor lemne…

Helen o privi rănită. Howard desigur că îşi va încărca singur materialul pentru gard.

Când Gwyn observă expresia din privirea lui Helen, se corectă imediat.

— Oh, Helen, asta nu înseamnă că aşa ceva ar leza onoarea cuiva… sunt sigură că Gerald ar pune mâna la treabă. Dar Lucas este un fel de estet, înţelegi? Scrie, pictează şi cântă la pian. Dar nu se arată aproape niciodată la fermă.

Helen îşi încreţi fruntea.

— Şi când va moşteni ferma?

Gwyneira era uimită. Helen pe care o cunoscuse acum două luni nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Cred că domnul Gerald speră să aibă un alt moştenitor… suspină ea.

Doamna Candler o privi cercetător.

— Dar până acum nu se vede nimic, spuse ea râzând. E drept că sunteţi căsătoriţi doar de câteva săptămâni. Trebuie să vă acorde puţin timp. Frumoasă pereche au fost cei doi!

Apoi începu să povestească plină de entuziasm despre nunta Gwyneirei. Helen o asculta tăcută, pe când Gwyn ar fi dorit să o întrebe de propria ei nuntă. Existau atât de multe lucruri despre care trebuia să vorbească urgent cu prietena ei. Dar pe cât posibil între patru ochi. Doamna Candler era drăguţă, dar şi bârfitoare.

Bine că se arătă mai mult decât dispusă să le ajute pe cele două tinere cu reţete şi alte sfaturi pentru conducerea unei gospodării:

— Nu puteţi face pâine fără drojdie, îi spuse doamna Candler lui Helen. Uite, vă dau eu puţină. Şi am şi o soluţie de curăţat rochia. Trebuie să înmuiaţi tivul, altfel este pierdut. Iar dumneavoastră, doamnă Warden, aveţi nevoie de forme pentru prăjituri muffin, altfel nu veţi putea ajunge la niciun rezultat cu prăjiturile englezeşti originale pentru ceai…

Helen cumpără o Biblie în limba maori. Doamna Candler avea câteva în depozit; misionarii comandaseră Bibliile cu ani în urmă, dar populaţia maori nu se arăta interesată de ele.

— Cei mai mulţi nu ştiu să citească, spuse doamna Candler. Iar apoi îşi au proprii zei.

Pe când Howard încărcă cele cumpărate, Gwyn şi Helen găsiră câteva minute timp pentru o discuţie între ele.

— După părerea mea, domnul O’Keefe al tău arată bine, remarcă Gwyn. Observase din prăvălie cum vorbise bărbatul cu Helen. Acest bărbat corespundea în mult mai mare măsură imaginii pe care şi-o făcuse despre un pionier energic, decât Lucas cel ales. Îţi place căsătoria?

Helen se înroşi.

— Nu cred că trebuie să placă. Dar este… suportabilă. Oh, Gwyn, acum iar ne vom despărţi pentru luni întregi. Cine ştie dacă vei veni în aceeaşi zi la Haldon ca mine şi…

— Nu poţi veni singură încoace? întrebă Gwyn. Fără Howard? Pentru mine nu este greu. Cu Igraine ajung în mai puţin de două ore.

Helen suspină şi povesti de catâr.

— Dacă aş putea să-l călăresc…

Gwyneira radia.

— Sigur că poţi să-l călăreşti! Te învăţ eu! îţi fac o vizită, Helen, de îndată ce pot. O să găsesc eu drumul!

Helen dorea să-i spună că Howard nu voia să accepte în casa lui niciun Warden, dar se abţinu. Dacă Howard şi Gwyn ar da într-adevăr unul peste altul, trebuia să inventeze ceva. Dar de cele mai multe ori era ocupat toată ziua cu oile şi pleca adesea departe, în munţi, pentru a căuta animale rătăcite şi a se ocupa de garduri. Cel mai ades nu ajungea acasă înainte de lăsatul întunericului.

— Te aştept! spuse plină de speranţe Helen.

Prietenele se sărutară pe ambii obraji, apoi Helen ieşi în fugă.

— Ei da, soţiile micilor fermieri nu au o viaţă prea uşoară, spuse doamna Candler cu regret. Muncă grea şi mulţi copii. Doamna O'Keefe are noroc că soţul ei este mai în vârstă. Nu îi va face opt sau nouă copii. Nici ea nu mai este foarte tânără. Sper doar să fie totul bine. La fermele acestea îndepărtate, moaşa nu merge niciodată…

James McKenzie apăru ceva mai târziu pentru a o lua pe Gwyneira. Voios, îi încărcă cumpărăturile în căruţă şi o ajută să urce pe capră.

— Aţi avut o zi frumoasă, domnişoară Gwyn? Domnul Candler spunea că v-aţi găsit cu o prietenă.

Spre bucuria lui Gwyn, McKenzie cunoştea drumul spre ferma lui Helen. Dar fluieră printre dinţi, când ea se interesă de drum.

— Vreţi să mergeţi la O'Keefe? în bârlogul leului? Să nu cumva să povestiţi acest lucru domnului Gerald. Mă împuşcă dacă află că v-am descris drumul!

— Aş fi putut să-l aflu şi din altă parte, răspunse Gwyn calmă. Dar ce este între cei doi? Pentru domnul Gerald, domnul Howard este dracul în persoană, iar invers pare să fie la fel.

James râse.

— Nu cunosc amănunte. Bârfele spun că au fost cândva parteneri. Dar apoi s-au despărţit. Unii spun că din cauza banilor, alţii că ar fi la mijloc o femeie. Pământurile lor sunt vecine, dar Warden are părţile cele mai bune. Partea lui O'Keefe este mai ales muntoasă. Iar el nu este nici de meserie oier, deşi se spune că vine din Australia. Totul este foarte confuz. Mai exact ştiu doar cei doi, dar ar spune oare ceva? Oh, aici este bifurcaţia…

James opri căruţa la un drum, care ducea la stânga, în munţi.

— O luaţi pe aici. Puteţi să vă orientaţi după stânca de acolo. Urmaţi drumul, nu există altul. Dar câteodată este greu de găsit, mai ales vara, când nu prea se văd urmele lăsate de căruţe. Trebuie trecute şi o seamă de pâraie, unul este aproape un râu. Iar dacă aţi ajuns să vă orientaţi, există cu siguranţă şi drumuri mai directe între ferme. Dar la început luaţi mai bine pe acesta. Nu

cumva să vă rătăciţi.

Gwyneira nu se rătăcea aşa uşor. Apoi, Cleo şi Igraine ar fi găsit în orice caz drumul înapoi, la Kiward Station. De aceea era binedispusă, când peste trei zile porni la drum pentru a o vizita pe prietena ei. Lucas nu avea nimic împotrivă ca ea să meargă la Haldon, dar în acest moment el avea oricum alte griji.

Gerald Warden hotărâse nu numai ca Gwyn să-şi ia mai în serios îndatoririle de gospodină, dar era de părere că Lucas ar trebui să se implice mai mult în treburile fermei. De aceea, în fiecare zi îi dădea fiului său noi sarcini, pe care acesta trebuia să le execute împreună cu angajaţii fermei – şi adesea erau activităţi, care îl făceau pe estet să roşească – sau duceau la reacţii şi mai puternice. Spre exemplu, castrarea tinerilor berbeci provocă o asemenea indispoziţie, că domnul Lucas nu mai era abordabil toată ziua, după cum povesti râzând Hardy Kennon la focul de tabără al oierilor. Gwyneira auzi din întâmplare cele povestite şi abia putea să-şi reţină râsul. E drept că nu ştia, dacă nu ar fi păţit la fel ca Lucas. Existau chiar şi la Silkham activităţi, de la care tânăra şi curioasa lady era exclusă.

Astăzi, Lucas şi McKenzie erau plecaţi să mâne berbecii pe păşunile din munţi. Acolo urmau să rămână animalele în timpul lunilor de vară şi apoi urmau să fie tăiate. Lui Lucas îi era de pe acum groază că va trebui să supravegheze şi această activitate.

Gwyneira ar fi plecat cu plăcere cu ei, dar un sentiment nedefinit o făcu să se abţină. Lucas nu trebuia să vadă, cât de natural colabora ea cu

oierii – trebuia neapărat evitată o situaţie concurenţială, ca atunci, cu fratele ei. Apoi nu avea niciun chef să călărească toată ziua în şaua de damă. Nu mai era obişnuită să stea lateral, iar după mai multe ore avea să o doară cu siguranţă spatele.

Igraine înainta vioaie, iar după o oră bună, Gwyneira ajunse la bifurcaţia care ducea spre ferma lui Helen. De aici mai erau două mile, care însă se dovediră grele. Drumul era într-o stare deplorabilă. Gwyneirei îi era groază la gândul de a conduce un atelaj pe un asemenea drum – mai ales cu o căruţă atât de grea, ca aceea a lui Howard. Nu este de mirare că Helen arăta epuizată.

Pentru Igraine drumul nu prezenta greutăţi. Iapa puternică era obişnuită cu drumul plin de pietriş, iar trecerile dese peste pâraie îi făceau plăcere şi o reconfortau. Pentru starea vremii din Noua Zeelandă, era o zi fierbinte de vară, iar iapa transpirase. Cleo în schimb încerca de fiecare dată să treacă apa pe cât posibil fără să se ude. Gwyneira râse de fiecare dată când nu-i reuşea acest lucru şi în urma unei sărituri nereuşite căţeluşa ateriza în apa rece, la care aceasta se uita jignită la stăpâna ei.

În cele din urmă, apăru casa, deşi la început Gwyneirei nu-i venea să creadă că acea colibă de lemn era ferma lui O’Keefe. Dar trebuia să fie aşa; în ocolul din faţă păştea catârul. La vederea lui Igraine, scoase un sunet ciudat, care începea ca un nechezat şi se transforma într-un zbierat. Gwyneira scutură din cap. Ciudate animale. Nu înţelegea de ce le prefera cineva cailor.

Legă iapa de gard şi porni s-o caute pe Helen. În

grajd se afla doar vaca. Dar apoi auzi din casă ţipătul disperat al unei femei. Evident că era Helen; ţipa atât de disperată, că lui Gwyn îi îngheţă sângele. Căută speriată o armă, pentru a o putea apăra pe prietena ei, dar se hotărî să folosească cravaşa şi să se grăbească imediat în ajutorul lui Helen.

Nu se vedea niciun agresor. Dar Helen dădu impresia de parcă tocmai ar fi măturat camera – până când o privelişte oarecare a făcut-o să înmărmurească.

— Helen! strigă Gwyn. Ce s-a întâmplat?

Helen nu făcu niciun gest s-o salute sau să se uite măcar spre ea. Privea în continuare îngrozită spre un lucru aflat într-un colţ.

— Acolo… acolo… acolo! Ce este, pentru numele lui Dumnezeu? Ajutor, sare!

Helen, panicată, fugi înapoi şi era să se lovească de un scaun. Gwyneira o prinse şi se retrase de asemenea din faţa lăcustei grase, lucitoare, care sări în altă direcţie. Animalul era un exemplar superb – cu siguranţă măsura zece centimetri.

— Este o weta explică ea liniştită. Probabil una de sol, dar ar putea fi şi de copac; s-a rătăcit. În orice caz nu este o weta uriaşă, acelea nu pot să sară…

Helen se uită la ea de parcă ar fi evadat dintr-un ospiciu.

— Şi este un mascul. Asta pentru cazul că vrei să-i dai un nume… Gwyneira chicoti. Nu te mai uita aşa, Helen. Sunt dezgustătoare, dar nu îţi fac nimic. Du animalul afară, şi…

— Nu… nu poate fi omorâtă? întrebă Helen, tremurând.

Gwyn scutură din cap.

— Aproape imposibil. Nu pot fi omorâte. Se zice că nici dacă se fierb… ceea ce, e drept, n-am încercat încă. Lucas poate ţine ore în şir prelegeri despre ele. Sunt, ca să spun aşa, animalele lui preferate. Ai un pahar sau ceva asemănător? Gwyneira privise o dată cum prinsese Lucas o weta şi acoperise cu dibăcie animalul cu un borcan de marmeladă. Prinsă! se bucură ea. Dacă închidem capacul borcanului, l-aş putea duce cadou lui Lucas.

— Nu glumi, Gwyn! Credeam că este un gentleman!

Helen se adună, încetul cu încetul, dar tot se mai uita ţintă, cu fascinaţie şi repulsie, la insecta uriaşă captivă.

— Asta nu exclude interesul său pentru insecte, remarcă Gwyn. Bărbaţii au preferinţe ciudate…

— Pot s-o spui tare. Helen se gândi la plăcerile nocturne ale lui Howard. Le exersa aproape zilnic, dacă Helen nu era tocmai la ciclu. Acesta se întrerupsese după un scurt timp – singurul lucru pozitiv al vieţii conjugale.

— Să fac un ceai? întrebă Helen. Lui Howard îi place mai mult cafeaua, dar am cumpărat ceai pentru mine. Darjeeling din Londra…

Vocea ei avea o rezonanţă plină de dor.

Gwyneira privi în jur în camera sărăcăcioasă. Două scaune şubrede, masa cu tăblia curată, dar uzată, pe care se afla Biblia în limba maori. Ceaunul de pe soba urâtă, în care fierbea o supă groasă. Toate acestea nu aveau atmosfera ideală pentru un ceai. Se gândi la căminul confortabil al doamnei Candler. Apoi scutură din cap, hotărâtă..

— Putem face ceai mai târziu. Acum pui şaua pe catâr… În total îţi acord… ei, hai să spunem, trei ore de lecţii de călărie. Apoi ne întâlnim la Haldon.

Catârul se dovedi a fi prea puţin cooperant. Când Helen voia să-l prindă, fugi şi muşcă spre ea. Helen răsuflă uşurată când apărură Reti, Rongo şi încă doi copii. Faţa încinsă a lui Helen, ocările ei şi lipsa de speranţe a acţiunii ei de prindere a catârului le dădu copiilor maori ocazia să chicotească iar, dar Reti îi puse catârului căpăstrul în câteva secunde. Apoi o ajută pe Helen să pună şaua, pe când Rongo hrănea animalul cu cartofi dulci. Dar apoi nu o mai putea ajuta nimeni. Helen trebuia să urce în şa.

Gwyneira se aşeză pe gardul ocolului, pe când încerca să pună animalul în mişcare. Copiii îşi dădeau coate şi chicoteau iar, pe când catârul nu făcu niciun gest de a pune un picior înaintea celuilalt. Doar când Helen îl apăsă cu călcâiele în şale, scăpă un fel de geamăt şi se urni. Dar Gwyneira nu era mulţumită.

— Aşa nu facem nicio treabă! Dacă îi baţi şalele, nu va merge înainte, ci se va înfuria doar!

Gwyneira era cocoţată pe gard, ca un băiat de-al păstorilor şi îşi sublinia cuvintele cu mişcări diriguitoare ale cravaşei. Singura ei concesie faţă de buna-cuviinţă era ridicarea picioarelor astfel ca tivul rochiei să le acopere decent, ceea ce făcea ca poziţia ei să fie destul de labilă. Ori acest act de balans nu ar fi trebuit efectuat. Copiii, puşi pe glume, nu s-ar fi uitat a doua oară la picioarele ei, chiar dacă nu ar fi fost concentraţi la cele ce se întâmplau în padoc. Doar mamele lor alergau totdeauna în picioarele goale, cu fuste de lungime

medie sau chiar pe jumătate goale.

Dar Helen nu avea acum timp să se gândească la aşa ceva. Trebuia să se concentreze, să-şi conducă catârul recalcitrant în jurul padocului. Spre mirarea ei, nu era chiar aşa de greu să rămână în şa; vechea şa a lui Howard îi dădea suficientă stabilitate. Dar din păcate, animalul avea tendinţa de a se opri la fiecare smoc de iarbă.

— Dacă nu îl bat cu călcâiele, nu se mişcă deloc! se plânse ea şi împunse din nou catârul cu călcâiele în coaste. Poate… dacă îmi dai beţigaşul. Atunci aş putea să-l lovesc!

Gwyneira ridică ochii spre cer.

— Cine te-a angajat ca educatoare? Să baţi, să împungi… doar nu te porţi cu copiii astfel! Le aruncă micilor maori glumeţi, care evident că savurau lupta învăţătoarei lor cu catârul, o privire. Trebuie să iubeşti catârul, Helen! Fă-l să-i facă plăcere să lucreze cu tine. Ei hai, spune-i ceva drăguţ!

Helen suspină, se gândi puţin şi apoi, nu prea dispusă, se aplecă înainte.

— Ce urechiuşe frumoase şi moi ai! gânguri ea şi încercă să mângâie urechile imense, ca două pungi, ale catârului. Animalul răspunse la această apropiere cu o muşcătură furioasă în dreptul picioarelor ei. Helen, speriată, era cât pe ce să cadă de pe catâr, iar Gwyneira de pe gard de râs.

— Să-l iubesc! se stropşi Helen. Mă urăşte!

Unul din copiii maori mai mari făcu o remarcă, la care ceilalţi râseră, pe când Helen se înroşi.

— Ce a spus! se interesă Gwyn.

Helen îşi muşcă buzele.

— Doar un citat din Biblie, murmură ea.

— Gwyn dădu din cap cu admiraţie.

— Ei, dacă reuşeşti să-i faci pe aceşti mucoşi să citeze pe de rost din Biblie, ar trebui să poţi să faci să meargă şi un catâr! Catârul este singurul tău bilet de călătorie la Haldon. De fapt, cum îl cheamă?

Gwyneira scutură cravaşa, dar era evident că nu avea de gând să i-o pună la dispoziţie prietenei ei pentru animarea catârului.

Helen recunoscu că va trebui să boteze catârul…

După ora de călărit, băură totuşi ceai, iar Helen povesti de micii ei elevi.

— Reti, cel mai mare băiat, e foarte vioi, dar destul de obraznic. Iar Rongo Rongo este încântător. Sunt cu toţii nişte copii drăguţi. Tot poporul maori este prietenos.

— Ştii deja destul de bine limba maori, nu-i aşa? spuse Gwyn cu admiraţie. Eu, din păcate, ştiu doar câteva cuvinte. Dar nici nu am timp să învăţ limba. Sunt prea multe de făcut.

Helen ridică din umeri, dar se bucură de lauda primită.

— Am învăţat şi înainte limbi, astfel mi-e mai uşor. Apoi nu am pe nimeni care să vorbească cu mine. Dacă nu vreau să fiu cu totul singură, trebuie să învăţ.

— Dar nu vorbeşti cu Howard? întrebă Gwyn.

Helen încuviinţă din cap.

— Ba da… dar… dar noi… noi nu avem prea multe în comun.

Gwyn se simţi cuprinsă de remuşcări. Cât de mult i-ar plăcea prietenei ei lungile discuţii cu

Lucas despre artă şi cultură – nemaivorbind de cântatul la pian şi de pictură. Ar trebui să fie recunoscătoare că are un soţ cultivat. Dar de cele mai multe ori nu simţea decât plictiseală.

— Şi femeile din sat sunt foarte binevoitoare, continuă Helen. Mă întreb, dacă una din ele este moaşă…

— Moaşă? strigă Gwyn. Helen! Să nu spui că tu… nu cred! Eşti gravidă, Helen?

Helen ridică o privire chinuită.

— Nu ştiu exact. Dar doamna Candler m-a privit ieri aşa ciudat şi a făcut câteva remarci. Apoi mă simt câteodată aşa de ciudat.

Se înroşi.

Gwyn voia să ştie exact. Howard deci… vreau să zic, îşi pune acea..

— Cred că da, şopti Helen. O face în fiecare noapte. Nu ştiu dacă voi ajunge vreodată să mă obişnuiesc.

Gwyn îşi muşcă buzele.

— De ce nu? Vreau să spun… doare?

Helen o privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Desigur, Gwyn. Nu ţi-a spus mama ta? Dar noi femeile trebuie să suportăm. Cum de întrebi? Pe tine nu te doare?

Gwyneira dădu din colţ în colţ, până când Helen, ruşinată, abandonă subiectul. Dar reacţia ei îi confirmă presupunerile. Ceva nu era în regulă între ea şi Lucas. Îşi punea pentru prima oară întrebarea dacă era ceva în neregulă cu ea.

Helen îi dădu catârului numele de Nepumuk şi îl răsfăţa cu sfeclă şi cartofi dulci. Deja după câteva zile, de cum ieşea din casă, era întâmpinată cu

răgete de bun venit ce-i spărgeau urechile, iar în padoc, catârul abia aştepta să îi pună căpăstrul – fiindcă înainte şi după primea bunătăţi. La a treia lecţie de călărit, Gwyneira era foarte mulţumită şi la un moment dat Helen prinse curaj, îl înşeuă pe Nepumuk şi plecă în direcţia Haldon. Când ajunse pe străzile satului, avea impresia că a trecut cel puţin oceanul. Catârul merse drept la potcovărie, fiindcă acolo primea de obicei ovăz şi fân. Fierarul se arătă prietenos şi îi promise lui Helen, să îi ţină catârul, în timp ce ea o vizita pe doamna Candler. Doamna Candler şi Dorothy nu mai terminau cu laudele, iar Helen se bucura de noua ei libertate.

Seara îl răsfăţă pe Nepumuk cu o porţie de ovăz şi porumb în plus. El bolborosi prietenos şi dintr-odată lui Helen nu i se mai păru atât de greu să-l considere drăguţ.

8

Vara se apropia de sfârşit, iar la Kiward Station se putea consemna un sezon plin de succes în creşterea animalelor. Toate oile de prăsilă erau gestante; noul armăsar montase trei iepe şi micul Damon toate căţelele apte de montă din curte şi o serie de căţele de la alte ferme. Chiar şi burtica lui Cleo se rotunjea. Gwyneira se bucura că va avea căţei. În ceea ce priveşte propriile încercări de a rămâne gravidă, nu existau până acum niciun fel de schimbări – doar atât că Lucas nu mai încerca decât o dată pe săptămână să se culce cu ea. Şi de fiecare dată rezultatul era acelaşi: Lucas era amabil şi atent şi se scuza dacă avea impresia că s-a apropiat prea mult de ea, dar nu durea nimic,

nu sângera nimic – în timp ce aluziile domnului Gerald ajunseseră să o enerveze. Socrul ei susţinea că după câteva luni de căsnicie ar trebui să te aştepţi din partea unei femei tinere şi sănătoase să fie gravidă. Această afirmaţie îi întări lui Gwyn convingerea că ceva nu este în ordine cu ea. În cele din urmă i se confesă lui Helen.

— Mie îmi este indiferent, dar domnul Gerald este îngrozitor. Vorbeşte deja cu personalul de acest lucru, chiar şi în faţa păstorilor. Să mă vântur mai puţin pe la grajduri, spune, şi să mă ocup mai mult de soţul meu. Atunci ar veni cu timpul un bebeluş. Dar nu rămân gravidă dacă îl privesc pe Lucas în timp ce pictează!

— Dar el… te vizitează cu regularitate? întrebă Helen precaută. Ea însăşi era sigură acum, că era ceva schimbat la ea, deşi nu confirmase încă nimeni că este gravidă.

Gwyneira dădu din cap şi se trase de lobul urechii.

— Da, Lucas îşi dă silinţa. Înseamnă că eu sunt de vină. Dacă aş şti pe cine să întreb…

Lui Helen îi veni o idee. Trebuia să meargă în curând în satul băştinaşilor, iar acolo… Nu ştia de ce, dar îi era mai puţin ruşine să spună femeilor maori de sarcina ei decât să vorbească cu doamna Candler sau cu o altă femeie din localitate. De ce să nu întrebe cu această ocazie şi de problema Gwyneirei?

— Ştii ce, o întreb pe vrăjitoarea maori, sau ce o fi, spuse ea hotărâtă. Bunica micuţei Rongo. Este foarte prietenoasă. Când am fost ultima oară la ea, mi-a dăruit o bucată de jad drept semn de mulţumire că educ copiii. Maori o consideră

tohunga, adică femeie înţeleaptă. Poate ştie ceva de problemele femeieşti. Nu poate să facă mai rău, decât să mă dea afară de acolo.

Gwyneira era sceptică.

— Eu de fapt nu cred în vrăji, spuse ea, dar merită o încercare.

Matahorua, *tohunga* populaţiei maori, o întâmpină pe Helen în faţa *wharenui,* a casei de întâlniri, ornamentată cu sculpturi bogate. Era o construcţie aerisită, a cărei arhitectura amintea de o fiinţă, după cum ştiau Helen şi Rongo. Coama acoperişului constituia şira spinării, scândurile acoperişului coastele. În faţa casei exista un loc acoperit, *kauta,* unde se făcea grătar, unde se gătea pentru toţi, fiindcă maori trăiau într-o comunitate strânsă. Dormeau împreună în case mari de dormit, care nu erau împărţite în încăperi separate şi practic nu cunoşteau mobila.

Matahorua îi oferi lui Helen un loc de stat pe una din pietrele care ieşeau din covorul de Iarbă de lângă casă.

— Cum pot ajuta? întrebă ea fără a se opri la introduceri.

Helen căută în vocabularul ei maori, care se baza în primul rând pe Biblie şi pe dogmele papale.

— Ce făcut, dacă nu concepţie? întrebă ea şi spera că nu a folosit şi cuvântul *imaculată.*

Bătrâna râse şi o podidi cu un torent de cuvinte de neînţeles.

Helen făcu un gest de neînţelegere.

— Cum nu bebe? încercă Matahorua la rândul ei în engleză. Tu vei avea bebe! Iarna, când foarte

rece. Eu venit şi ajutat, dacă vrei. Bebe frumos, bebe sănătos!

Lui Helen nu-i venea să creadă. Deci era adevărat – va avea un copil!

— Eu vin şi ajutat, dacă vrut, îi propuse Matahoura din nou prietenoasă.

— Eu… mulţumesc, tu eşti… bine-venită, formulă Helen cu greu.

Vrăjitoarea zâmbi.

Dar Helen trebuia să revină cumva la întrebarea adresată. Încercă din nou în limba maori.

— Eu concepţie, explică ea şi arătă spre burta ei, fără a se înroşi de această dată. Dar prietenă nu concepţie. Ce poate face?

Bătrâna ridică din umeri şi dădu iar explicaţii ample în limba ei maternă. În cele din urmă o chemă pe Rongo Rongo, care se juca în apropiere cu alţi copii.

Fetiţa se apropie dezinvoltă şi era evident gata să ajute traducând. Helen se înroşi de ruşine să confrunte un copil cu asemenea probleme, dar pe Matahorua nu păru că o deranjează.

— Asta nu putut aşa spus, explică Rongo, după ce *tohunga* repetase cele spuse. Pot motive multe fi. La bărbat, la femeie, la amândoi… Trebuie văzut femeia sau, mai bine, bărbat şi femeie. Aşa doar ghicit. Şi ghicit nu are valoare.

În orice caz, Matahorua îi dărui lui Helen încă o bucată de jad pentru prietena ei.

— Prietenii domnişoarei Helen totdeauna bine-venit! remarcă Rongo.

Helen scoase drept cadou câţiva cartofi de sămânţă din sacul ei. Howard o va ocărî fiindcă făcea cadou preţiosul material de sămânţă, dar

bătrâna maori se bucură vizibil. Cu câteva cuvinte o îndrumă pe Rongo să aducă nişte ierburi, pe care i le înmână lui Helen.

— Aici, pentru rău de dimineaţă. Pus în apă, băut înainte de sculat.

Seara, Helen îi spuse soţului ei că va deveni tată. Howard mormăi mulţumit în barbă. Era clar că se bucura, dar Helen şi-ar fi dorit ceva mai multe cuvinte de laudă. Ceva bun era în această situaţie: din acea clipă, Howard o lăsă pe soţia lui în pace. Nu se atingea de ea, ci dormea lângă ea ca un frate, ceea ce pentru Helen constituia o uriaşă uşurare. Se emoţionase până la lacrimi când a doua zi de dimineaţă Howard veni la patul ei cu o ceaşcă de ceai.

— Ia. Asta trebuie să bei, a spus vrăjitoarea. Ori femeile maori se pricep la aşa ceva. Fată copii ca mâţele.

Gwyn se bucură împreună cu prietena ei, dar la început refuza să meargă la Matahorua.

— Nu ajută la nimic, dacă nu e şi Lucas de faţă. Poate face o vrajă de pereche sau aşa ceva. Iau mai întâi piatra de jad. Poate pot să mi-o atârn într-o punguţă de gât. Şi ţie ţi-a adus noroc.

Gwyneira arătă spre pântecul lui Helen şi părea atât de plină de speranţă, încât Helen preferă să nu-i explice că nici maorii nu credeau în vrăji şi amulete. Piatra de jad era mai degrabă un cadou, un semn al recunoştinţei şi prieteniei.

Vraja nu avu efect, cu atât mai mult cu cât Gwyn nu îndrăzni să pună jadul prea vizibil aproape de sau chiar în pat. Nu voia ca Lucas să-şi bată joc de superstiţiile ei sau să se supere. În ultimul timp

încercă din ce în ce mai înverşunat să-şi ducă eforturile sexuale la un final încununat de succes. Aproape fără nicio tandreţe încerca imediat să pătrundă în Gwyn. Câteodată durea într-adevăr, dar Gwyn tot nu credea că face ceea ce trebuia să facă.

Începură lunile de primăvară, iar noii imigranţi trebuiau să se obişnuiască cu faptul că în martie pe emisfera sudică a pământului începe iarna. Lucas plecă cu James McKenzie şi oamenii săi în munţi, pentru a aduna oile. O făcea fără nicio plăcere, dar Gerald insistase, iar lui Gwyn i se oferi neaşteptatul prilej să participe la mânarea turmei de pe păşuni. Cu Witi şi Kiri alcătuia echipajul căruţei de aprovizionare.

— Avem tocană irlandeză! le spuse ea bărbaţilor, când se întorseseră în prima seară în tabără.

Maori ştiau între timp reţeta pe de rost, iar Gwyneira ar fi putut să gătească ea însăşi această mâncare. Ce-i drept, ziua de azi nu o petrecuse curăţând cartofi şi gătind varză, ci fusese cu Igraine şi Cleo să caute câteva oi rătăcite în văile dintre pintenii munţilor. James McKenzie o rugase în mare secret să facă acest lucru.

— Ştiu că domnul Warden nu vede cu ochi buni, domnişoara Gwyn, şi aş face eu însumi această treabă sau aş pune pe unul dintre băieţi să o facă. Dar avem nevoie de fiecare om la turmă, suntem prea puţini, nu este nicio speranţă să se schimbe. În anii trecuţi am avut totdeauna măcar un ajutor din tabăra maori. Dar fiindcă de data aceasta vine şi domnul Lucas…

Gwyn ştia ce vrea să spună şi înţelegea şi

nuanţele. Gerald economisea astfel banii pentru hăitaşii angajaţi din afară şi era foarte fericit. Asta înţelesese ea din discuţiile de la masa familială. Dar Lucas nu putea suplini hăitaşii maori de profesie. Nu se pricepea la munca de la fermă şi nu era destul de dur pentru a încasa. Deja după amenajarea taberei, gemuse în faţa Gwyneirei că îl dor toate oasele; ori mânarea oilor încă nici nu începuse. Bărbaţii nu se plângeau pe faţă de incapacitatea tânărului lor şef, dar Gwyn auzi observaţii de genul: „Am fi fost mult mai rapizi, dacă nu ar fi scăpat de trei ori oile”, şi îşi făcu părerea despre întreaga situaţie. Când Lucas era absorbit de priveliştea unei formaţii de nori sau a unei insecte, sigur nu ar întoarce capul doar fiindcă treceau în galop nişte oi.

Aşa că pe Lucas nu-l puneau la treabă decât împreună cu încă un păstor; lipsea deci cel puţin un om. Gwyneirei îi făcea plăcere să ajute la această muncă. Când bărbaţii reveniră în tabără, Cleo aduse cincisprezece oi la turmă, pe care Gwyn le găsise în munţi. Tânăra femeie era puţin îngrijorată de ce va spune Lucas, dar el nici nu observă. Mânca tăcut tocana şi se retrase în curând în cortul său.

— Eu am să ajut să facem ordine, susţinu Gwyn cu atâta importanţă, de parcă ar fi fost vorba de a spăla tacâmurile de la o masă cu cinci feluri de mâncare.

De fapt lăsă vesela în seama ajutoarelor maori şi li se alătură bărbaţilor, care povesteau acum păţaniile lor. Desigur că o sticlă făcea ocolul şi atmosfera încingându-se, povestirile deveneau mai dramatice, mai primejdioase.

— Pe Dumnezeul meu, dacă nu aş fi fost de faţă, berbecul l-ar fi luat de-a dreptul în coarne! chicoti tânărul Dave. În orice caz alerga drept spre el, iar eu strigam: „Domnule Lucas!”, dar el tot nu vedea jivina. Aşa că am fluierat câinelui, iar acesta a alergat punându-se între el şi animal şi a mânat berbecul de acolo… Dar credeţi că individul mi-a mulţumit? Vezi să nu, m-a ocărât! Tocmai observase un *kea,* mi-a spus, iar câinele alungase pasărea. Ori berbecul era să-l lovească, vă spun eu! Atunci ar fi avut în nădragi, şi mai puţin ca acum!

Bărbaţii râseră în hohote. Doar James McKenzie privi indispus. Gwyn îşi dădu seama că ar fi cazul să se retragă, dacă nu voia să audă şi alte lucruri compromiţătoare despre soţul ei. Când se ridică, James o urmă.

— Îmi pare rău, domnişoară Gwyn, spuse el când ieşiră din lumina focului de tabără la umbră.

Noaptea nu era întunecată: era lună plină şi stelele străluceau. Mâine va fi o zi limpede – un cadou pentru păstori, care adesea trebuiau să-şi facă treaba pe ceaţă şi ploaie.

Gwyneira dădu din umeri.

— Nu trebuie să vă pară rău. Doar nu dumneavoastră eraţi cel care era să fie luat în coarne?

James îşi stăpâni râsul.

— Aş fi dorit ca oamenii să fi fost mai discreţi…

Gwyneira zâmbi.

— Atunci ar trebui să le explicaţi, ce înseamnă discreţia. Nu, nu, domnule McKenzie. Pot să-mi imaginez foarte bine cele întâmplate şi înţeleg şi faptul că bărbaţii sunt furioşi. Domnul Lucas

este… ei bine, nu este făcut pentru astfel de treburi. Cântă bine la pian şi pictează frumos, dar să călărească şi să mâne oile…

— De fapt îl iubiţi?

De cum îi scăpară aceste cuvinte, James şi-ar fi dat palme. Nu ar fi vrut să întrebe. Niciodată – nu era treaba lui. Dar băuse şi el, avusese şi el o zi lungă, iar pe Lucas îl ocărâse şi el, nu numai o dată!

Gwyneira ştia ce îi datora stării şi numelui ei:

— Îl stimez şi îl respect pe soţul meu, răspunse ea cuminte. M-am căsătorit cu el de bună voie şi mă tratează bine. Ar fi trebuit să mai spună, că acest lucru nu este treaba lui McKenzie, dar nu era în stare. Ceva îi spunea, că el avea dreptul să o întrebe. Este acesta un răspuns la întrebarea dumneavoastră, domnule McKenzie? întrebă ea în schimb cu voce înceată.

James McKenzie înclină din cap.

— Îmi pare rău, domnişoară Gwyn. Noapte bună!

Nu ştia de ce îi întinse mâna. Nu era ceva obişnuit şi nici nu se cuvenea să-şi ia rămas-bun cu atâtea formalităţi, după ce stătuseră câteva ore în jurul focului de tabără. Doar mâine, la micul dejun, se vor revedea. Dar Gwyn îi luă cu naturaleţe mâna. Mâna ei mică, îngustă, dar puternică de la călărit şi de la munca cu animalele poposi uşor în mâna lui. James abia putu să-şi înfrâneze dorinţa de a o duce la buze.

Gwyneira ţinea privirea plecată. Era un sentiment plăcut când mâna lui i-o cuprinse pe a ei, un sentiment plăcut de siguranţă. Pretutindeni în corpul ei se degajă o căldură – mai ales acolo,

unde nu era deloc cuviincios. Ridică privirea încet şi văzu reflexul bucuriei ei în ochii întunecaţi, cercetători, ai lui McKenzie. Dintr-odată zâmbiră amândoi.

— Noapte bună, James, spuse Gwyn cu blândeţe.

Reuşiră în trei zile să adune oile; atât de repede ca nicicând înainte. Kiward Station pierduse în timpul verii puţine oi; cele mai multe erau într-o stare excepţională, iar berbecii se vândură la preţuri bune. La câteva zile după întoarcerea la fermă, Cleo fătă. Gwyn privi încântată cei patru puişori micuţi, culcaţi în coşul lor.

Gerald în schimb era prost dispus.

— Se pare că oricine este în stare – în afară de voi doi! mormăi el şi privi supărat spre fiul lui.

Lucas ieşi fără să spună un cuvânt. De săptămâni de zile era această tensiune între tată şi fiu. Gerald nu-i putea ierta lui Lucas incapacitatea sa la muncile de la fermă, iar Lucas era furios pe Gerald fiindcă acesta îl obliga să meargă cu bărbaţii de la fermă la lucru. Gwyneira avea adesea impresia că stă între fronturi. Şi avea din ce în ce mai mult sentimentul că Gerald este supărat pe ea.

Iarna erau mai puţine lucrări de făcut pe păşuni, ca să poată ajuta Gwyneira, iar Cleo nu putea lucra timp de câteva săptămâni. Cu atât mai des îşi îndrepta Gwyn iapa către ferma familiei O’Keefe. În timpul mânării animalelor, găsise un drum mult mai scurt, peste câmpuri, şi o vizita pe Helen de mai multe ori pe săptămână. Helen era fericită de aceste vizite. Odată cu înaintarea sarcinii, munca la fermă devenea din ce în ce mai

grea şi era şi mai dificil să meargă călare pe catâr. Abia mai ajungea la Haldon, pentru a bea un ceai cu doamna Candler. Cel mai mult îi plăcea să-şi petreacă timpul cu studiul Bibliei în limba maori şi cu confecţionarea îmbrăcămintei pentru copil.

Desigur că ţinea în continuare lecţii pentru copiii maori, care o ajutau mult la treabă. Dar în cea mai mare parte a zilei era singură. Asta şi fiindcă lui Howard îi plăcea să meargă spre seară la Haldon, să bea o bere şi revenea adesea târziu. Din această cauză, Gwyneira era îngrijorată.

— Cum vrei să o înştiinţezi pe Matahorua, când începe travaliul? se interesă ea. Nu o să poţi în niciun chip să mergi atunci acolo!

— Doamna Candler vrea să mi-o trimită pe Dorothy. Dar nu îmi place… casa este atât de mică, ar trebui să doarmă în grajd. Apoi, după cum ştiu, copiii se nasc întotdeauna noaptea. Asta înseamnă că Howard este acasă.

— Este sigur? întrebă Gwyneira mirată. Sora mea a născut copilul la prânz.

— Dar durerile trebuie să fi pornit noaptea, declară Helen cu convingere.

Între timp aflase măcar lucrurile de bază despre sarcină şi naştere. După ce Rongo Rongo îi povestise într-o engleză stricată cele mai aventuroase poveşti, Helen îşi adunase tot curajul şi o rugase pe doamna Candler să o lămurească. Ceea ce aceasta făcuse cu cea mai mare obiectivitate. Doar născuse trei băieţi, şi nu în condiţiile cele mai civilizate. Helen ştia acum care erau semnele prevestitoare ale naşterii şi ce trebuia pregătit.

— Dacă tu crezi. Gwyneira tot nu era convinsă.

Dar ar trebui să mai reflectezi la propunerea cu Dorothy. O să supravieţuiască ea câtorva nopţi petrecute în grajd. Dar dacă ar trebui să naşti copilul de una singură, ai putea muri.

Cu cât se apropia sorocul, cu atât mai mult era Helen dispusă să accepte propunerea doamnei Candler. Asta şi fiindcă Howard era din ce în ce mai rar acasă. Starea ei părea să-i creeze un sentiment de penibilitate; era evident că nu mai voia să împartă patul cu ea. Târziu în noapte, când revenea de la Haldon, mirosea a bere şi whisky şi adesea făcea aşa un zgomot la urcarea în pat, încât Helen se îndoia că la nevoie ar fi găsit drumul spre satul maori. Aşa că la începutul lui august, Dorothy veni la ea. E drept că doamna Candler refuzase să-i permită lui Dorothy să doarmă în grajd.

— Cu toată dragostea, domnişoară Helen, dar aşa ceva nu se poate. Doar văd în ce stare pleacă domnul Howard noaptea spre casă. Iar dumneavoastră sunteţi… vreau să spun că el… Cred că duce lipsa împărţirii patului cu o femeie, dacă mă înţelegeţi. Dacă ajunge în grajd şi găseşte acolo o fată…

— Howard este un om de onoare! îl apără Helen pe soţul ei.

— Omul de onoare este şi el bărbat, răspunse doamna Candler sec, iar un bărbat beat este primejdios. Dorothy va dormi în casă. Voi vorbi cu domnul Howard.

Helen îşi făcu griji din cauza acestor discuţii, dar se dovedi că nu era cazul. După ce o adusese pe Dorothy, Howard, cu cea mai mare naturaleţe, îşi duse aşternutul în grajd şi se instală acolo.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, spuse el gentil. Am dormit eu şi în condiţii mai proaste. Iar buna reputaţie a fetei trebuie păstrată, doamna Candler are dreptate. Să nu ajungă să se clevetească despre ea.

Helen admiră simţul diplomatic al doamnei Candler. E clar, argumentase că Dorothy ar avea nevoie de o doamnă de companie şi că nici după naştere nu va putea să se ocupe de ea şi de copil, dacă Howard era în casă.

Astfel, în ultimele zile dinaintea naşterii, Helen îşi împărţi aşternutul cu Dorothy şi de dimineaţa şi până seara trebuia să o liniştească pe fată. Lui Dorothy îi era groaznic de frică de naştere – atât de mult, că Helen ajunsese să bănuiască că mama ei nu murise de vreo boală misterioasă, ci la naşterea unui nefericit frăţior.

Gwyneira în schimb era oarecum optimistă şi în acea zi ceţoasă de la finele lui august, în care Helen se simţea deosebit de rău şi de deprimată. Howard plecase încă de dimineaţă la Haldon; voia să construiască un nou şopron şi în sfârşit sosiseră scândurile. Cu siguranţă că nu va încărca pur şi simplu materialul de construcţie şi va pleca spre casă, ci va intra în pub pentru o bere şi un joc de cărţi. Dorothy mulse vaca, pe când Gwyneira îi ţinu companie lui Helen. După călăritul prin ceaţă, îmbrăcămintea îi era umedă şi îi era frig. Cu atât mai mult îi făcea bine căldura din căminul lui Helen şi ceaiul.

— Matahorua va rezolva, spuse ea, când Helen îi povesti de temerile lui Dorothy. Ah, aş dori să fiu în locul tău! Ştiu că în acest moment te simţi mizerabil, dar ar trebui să vezi, cum o duc eu.

Între timp, domnul Gerald face zilnic aluzii şi nu este singurul. Şi doamnele din Haldon mă privesc atât de… de cercetător, de parcă aş fi o iapă la o paradă a crescătorilor. Iar Lucas pare să fie supărat pe mine. Dacă aş şti ce fac greşit! Gwyneira se juca cu ceaşca de ceai. Era să izbucnească în lacrimi.

Helen îşi încreţi fruntea.

— Gwyn, în această situaţie o femeie nu poate face nimic greşit! Doar nu îl respingi, nu-i aşa? Îl laşi să facă!

Gwyn îşi dădu ochii peste cap.

— Ce crezi! Ştiu că trebuie să stau liniştită, culcată pe spate. Şi sunt prietenoasă, îl îmbrăţişez şi tot… ce să mai fac?

— Este mai mult decât ceea ce am făcut eu, remarcă Helen. Poate îţi trebuie mai mult timp. Eşti cu mult mai tânără ca mine.

— Ar trebui să meargă cu atât mai simplu, suspină Gwyn, cel puţin aşa zicea mama mea. Poate că totuşi Lucas este de vină? Ce înseamnă de fapt „tip fără vlagă”?

— Gwyn, cum poţi să!? Helen era îngrozită să audă aşa ceva din gura prietenei ei. Nu se spune aşa ceva!

— Bărbaţii o spun când vorbesc de Lucas. Desigur doar dacă el nu-i ascultă. Dacă aş şti ce înseamnă…

Helen se ridică şi voia să apuce ceainicul de pe plită. Dar apoi scoase un strigăt şi se apucă de pântece.

— Oh nu!

La picioarele lui Helen se întinse o băltoacă.

— Doamna Candler spune că aşa începe,

articulă ea. Dar este doar unsprezece dimineaţa. Este atât de penibil… poţi să ştergi asta, Gwyn?

Merse ameţită spre un scaun.

— Este lichidul amniotic spuse Gwyn. Nu mai fa atâtea figuri, Helen, nu este penibil. Te duc în pat şi o trimit pe Dorothy la Matahorua.

Helen se strânse.

— Doare, Gwyn, doare!

— Asta trece imediat susţinu Gwyn, o luă pe Helen energic de braţ şi o duse în dormitor.

Acolo o dezbrăcă, o îmbrăcă cu cămaşa de noapte, o mai linişti o dată şi alergă la grajd, pentru a o trimite pe Dorothy în satul maori.

Fata izbucni în lacrimi şi ieşi în fugă din grajd. Era de sperat că merge în direcţia bună! Gwyneira se gândi dacă nu ar fi fost mai bine să meargă ea călare, dar surorii ei i-au trebuit ore în şir pentru a naşte copilul. Deci nu va merge nici la Helen atât de repede. Iar ea o putea încuraja mai bine, cu siguranţă, decât Dorothy, care se tot văita.

Gwyn şterse duşumeaua în bucătărie şi făcu ceai proaspăt, pe care-l duse la patul lui Helen. Aceasta avea regulat dureri. Ţipa la câteva minute şi se crispa. Gwyneira îi luă mâna şi vorbi blând cu ea. Între timp, trecuse o oră. Unde era Dorothy cu Matahorua?

Helen nu păru să observe cum trecea timpul, dar Gwyn deveni din ce în ce mai nervoasă. Dacă Dorothy se rătăcise? Abia după mai mult de două ore auzi pe cineva la uşă. Foarte nervoasă, Gwyneira tresări brusc. Dar era doar Dorothy. Tot mai plângea. Şi nu o însoţea, după cum sperase, Matahorua, ci Rongo Rongo.

— Nu poate veni! plânse cu sughiţuri Dorothy.

Nu încă. Ea…

— Mai vine un bebe, explică Rongo liniştită. Şi este greu. Este devreme. Mama bolnavă. Trebuie rămas. Ea spus, domnişoara Helen tare, bebe sănătos. Ajut eu.

— Tu? întrebă Gwyn.

Rongo avea doar maximum unsprezece ani.

— Da. Eu deja văzut şi ajutat *kuia.* În familia mea mulţi copii! spuse Rongo mândră.

Gwyneirei nu i se părea că este ajutorul optim la naştere, dar evident că avea mai multă experienţă decât toate celelalte fete şi femei, care stăteau la dispoziţie.

— Ei bine, ce facem acum, Rongo? se interesă ea.

— Nimic răspunse fata. Aşteptăm. Durează ore. Matahorua spus, vine când terminat.

— Este un adevărat ajutor, suspină Gwyneira. Dar bine, să aşteptăm.

Nici nu i-ar fi venit altceva în gând.

Rongo avea dreptate. Dura ore în şir. Câteodată era mai rău şi Helen ţipa la fiecare val de durere; apoi era liniştită, părea chiar să doarmă minute în şir. Dar spre seară, durerile deveniră mai intense şi veniră la intervale mai scurte.

— Asta normal, remarcă Rongo. Pot face gogoşi cu sirop?

Dorothy era îngrozită de faptul că micuţa se putea gândi măcar la mâncare, dar Gwyn găsi că ideea nu este rea. Îi era şi ei foame şi poate o putea convinge şi pe Helen să mănânce o îmbucătură.

— Mergi şi ajut-o, Dorothy! ordonă ea.

Helen o privi disperată.

— Ce se va întâmpla cu copilul, dacă mor? şopti ea.

Gwyneira îi şterse sudoarea de pe frunte.

— Nu vei muri. Iar copilul va trebui să fie întâi aici, înainte de a ne face griji pentru el. Unde este Howard al tău? Nu ar fi trebuit să fie deja acasă? Ar putea merge la Kiward Station, să spună că întârzii. Cei de acolo îşi vor face desigur griji!

În pofida durerilor, Helen era să izbucnească în râs.

— Howard? înainte de a merge el la Kiward Station, ar trebui să cadă Crăciunul şi Paştele în aceeaşi zi. Poate eventual Reti… sau alt copil…

— Nu îi las să se urce pe Igraine. Iar măgarul cunoaşte drumul la fel de puţin, ca şi copiii.

— Este un catâr… o corectă Helen şi gemu. Să nu-i spui măgar, că se supără…

— Ştiam eu că îl vei iubi. Ia ascultă, Helen, ridic cămaşa ta de noapte şi mă uit dedesubt. Poate că micuţul se uită deja afară…

Helen negă din cap.

— Aş fi simţit aşa ceva. Dar… dar acum…

Helen se încordă sub un nou val de durere. Îşi aminti că doamna Candler spusese ceva despre presat, deci încercă şi scânci de durere.

— Poate că acum…

Următorul val de durere veni, înainte de a apuca să-şi termine vorba. Helen îşi ridică genunchii.

— Merge mai bine dacă vă lăsaţi în genunchi, domnişoara Helen, remarcă Rongo cu gura plină. Tocmai intra cu o farfurie plină de gogoşi. Ajută şi mişcarea. Fiindcă bebe trebuie să vină în jos, înţelegeţi?

Gwyneira o ajută pe Helen, care gemea şi

protesta, să se ridice. Dar ea nu reuşi să facă decât câţiva paşi, înainte de a se prăbuşi sub valul următor de durere. Gwyn îi ridică puţin cămaşa de noapte şi văzu ceva întunecat între picioarele ei.

— Vine, Helen, vine! Ce să fac acum, Rongo? Dacă acum scapă, cade pe duşumea!

— Nu cade aşa repede afară, observă Rongo şi îşi mai îndesă o gogoaşă în gură. Hm, bun. Poate domnişoara Helen să mănânce, când bebe a sosit.

— Vreau din nou în pat! se văită Helen.

Gwyneira o ajută, deşi nu i se părea că este un lucru prea înţelept. Procesul era vizibil mai rapid când Helen stătuse în picioare sau în genunchi.

Dar apoi nu mai avea timp să se gândească. Helen mai strigă o dată puternic, şi micul vârf al capului, pe care-l văzuse Helen, se transformă într-un căpşor de bebeluş, care se împinse spre afară. Gwyneira îşi aminti de acele multe fătări ale oilor, pe care le observase într-ascuns şi la care păstorul ajuta. Asta nu putea strica nici aici. Prinse cu curaj capul şi trase, pe când Helen gâfâi şi ţipă sub următorul val de durere. Împinse capul afară, iar Gwyneira trase, văzu umerii – apoi copilul era afară şi Gwyn privi o feţişoară boţită.

— Acum tăiat, spuse Rongo degajată. Tăiat cordon. Copil frumos, domnişoara Helen, băiat!

— Un băieţel? gemu Helen şi încercă să se ridice. Adevărat?

— Aşa arată… fu de părere şi Gwyn.

Rongo apucă un cuţit, pe care îl pregătise în prealabil şi tăie cordonul ombilical.

— Acum trebuie să răsufle!

Bebeluşul nu numai că respira, dar începu chiar să ţipe.

Gwyneira radia. Arată de parcă ar fi sănătos!

— Sigur sănătos… eu spus, sănătos…

— Vocea venea de la uşă. Matahorua, *tohunga* tribului maori, intră. Pentru a se apăra de frig şi umezeală, îşi înfăşurase corpul într-o pătură, pe care o fixase cu un cordon. Multele ei tatuaje erau mai vizibile ca altă dată, fiindcă bătrâna era palidă din cauza frigului, poate şi din cauza oboselii. Mie pare rău, dar alt bebeluş…

— Este şi celălalt bebeluş sănătos? întrebă Helen sleită.

— Nu. Murit. Dar mama trăieşte. Tu fiu frumos!

Matahorua preluă conducerea în camera lăuzei. Îl şterse pe micuţ şi o puse pe Dorothy să încălzească apa pentru o baie. Dar mai întâi puse bebeluşul în braţele lui Helen.

— Micuţul meu fiu… şopti Helen. Cât este de micuţ… îl voi numi Ruben, după tatăl meu.

— Nu are şi Howard un cuvânt de spus? întrebă Gwyneira. În cercurile ei era obiceiul ca tatăl să dea numele, măcar la băieţi.

— Unde este Howard? întrebă Helen cu dispreţ. Ştia că în zilele acestea urma să vină copilul. Dar în loc să stea cu mine, stă la cârciumă şi bea banii pe care i-a câştigat cu berbecii săi. Nu are dreptul să-i dea fiului meu un nume!

Matahorua încuviinţă din cap.

— Corect. Este fiul tău.

Gwyneira, Rongo şi Dorothy îmbăiară bebeluşul. În sfârşit, Dorothy se oprise din plâns şi nu mai putea să se sature privind copilul.

— Este aşa de dulce, domnişoară Gwyn! Ia uitaţi-vă, râde deja!

Gwyneira se gândi mai puţin la strâmbăturile pe

care le făcea micuţul ca la procesul naşterii. În afară de faptul că a durat mai mult, nu s-a deosebit cu nimic de naşterea mânjilor sau a mieilor, nici cele ce au urmat naşterii. Matahorua o sfătui pe Helen, să îngroape placenta într-un loc deosebit de frumos şi să sădească un pom.

— *Whenua* cu w*henua* – pământ, spuse ea.

Helen promise să se conformeze tradiţiei, pe când Gwyneira se gândea în continuare.

Dacă naşterea unui pui de om se desfăşoară asemănător cu cea a animalelor, acest lucru era valabil, probabil, şi pentru zămislire.

Gwyneira se înroşi dacă îşi imagina procesul respectiv, dar acum bănuia destul de exact ce nu mergea cum trebuie la Lucas…

În cele din urmă, Helen, fericită, stătea întinsă în patul cu aşternuturile schimbate, cu bebeluşul în braţe. Acesta băuse deja – Matahorua insistase să îl pună la sân, deşi procedeul îi era penibil. Ar fi preferat să crească copilul cu lapte de vacă.

— Este bun pentru bebeluş. Lapte de vacă este pentru viţel, declară Matahorua categoric.

Încă o paralelă cu animalele. Gwyn învăţase mult în această noapte.

Între timp, Helen găsi timp să se ocupe şi de alţii. Gwyn fusese minunată. Ce ar fi făcut fără ajutorul ei? Dar acum avea ocazia să se revanşeze puţin.

— Matahorua, se adresă ea lui *tohunga.* Aceasta este prietena mea, de care am vorbit nu de mult. Cea cu… cu…

— Care crede că nu primeşte bebe? întrebă Matahorua şi îi aruncă lui Gwyn o privire cercetătoare, se uită la piept, la pântece. Ceea ce

văzu, păru să-i placă. Da, da spuse ea în cele din urmă. Frumoasă femeie. Sănătoasă. Poate avea mulţi bebeluşi, buni bebeluşi…

— Dar încearcă de atâta timp… spuse Helen cu dubiu în glas.

Matahorua dădu din umeri.

— Încearcă cu alt bărbat, o sfătui ea degajată.

Gwyneira se întreba, dacă era cazul să meargă acum acasă. Era de mult întuneric, rece şi ceţos. Pe de altă parte, Lucas şi ceilalţi o să se teamă de moarte dacă va lipsi pur şi simplu. Şi ce va spune Howard O'Keefe când va apărea beat acasă şi va găsi o Warden în casa sa?

Răspunsul la această întrebare se contura deja. În grajd se mişca cineva. E drept că Howard nu ar fi bătut la uşă în propria lui casă. Acest vizitator însă se anunţa cum se cuvine.

— Deschide, Dorothy! comandă Helen mirată.

Gwyn era deja la uşă. Oare venise Lucas să o caute? îi povestise de Helen, iar el reacţionase foarte prietenos, chiar îşi exprimase dorinţa de a o cunoaşte pe prietena lui Gwyn. Animozitatea dintre cei din neamul Warden şi cei din neamul O'Keefe păru să nu însemne nimic pentru el.

Dar în faţa uşii nu se afla Lucas, ci James McKenzie.

Ochii lui străluciră când o văzu pe Gwyn. Ori trebuie să fi văzut încă din grajd că se află aici. Doar Igraine aştepta acolo.

— Domnişoară Gwyn! Slavă Domnului că v-am găsit!

Gwyn simţi cum se înroşeşte în obraji.

— Domnule James… intraţi. Ce drăguţ să veniţi

după mine.

— Este drăguţ că vin să vă iau? întrebă el supărat. Vorbim aici de o invitaţie la ceai? Cum v-aţi gândit să lipsiţi toată ziua? Domnul Gerald este înnebunit de grijă şi ne-a supus pe toţi unor interogări penibile. Eu am povestit ceva de o prietenă la Haldon, pe care o vizitaţi poate. Şi am venit încoace, înainte ca el să trimită pe cineva la doamna Candler şi să afle…

— Sunteţi un înger, James! Gwyneira radia, neimpresionată de tonul de dojană din voce. De neînchipuit, dacă ar şti că am ajutat să vină pe lume fiul celui mai mare duşman al său. Veniţi! Faceţi cunoştinţă cu Ruben O'Keefe!

Helen se simţi penibil când Gwyn îl conduse pe acest bărbat necunoscut în cameră, dar McKenzie se purtă foarte cuviincios, salută amabil şi se arătă entuziasmat de micul Ruben. Gwyneira văzuse deja mai des această strălucire pe faţa lui. McKenzie păru de fiecare dată entuziasmat când ajuta să vină pe lume unui miel sau unui mânz.

— Aţi făcut asta singură? întrebă el cu admiraţie.

— Helen a avut şi ea un aport neesenţial, spuse Gwyn râzând.

— Aţi făcut în orice caz o treabă bună! James radia. Amândouă! Dar acum aş dori să vă conduc acasă, domnişoară Gwyn. Ar fi mai bine şi pentru dumneavoastră, doamnă… I se adresă lui Helen. Soţul dumneavoastră…

— Nu ar fi încântat că o Warden a moşit naşterea fiului său. Helen aprobă. Îţi mulţumesc de mii de ori, Gwyn!

— Oh, cu plăcere. Poate te poţi revanşa

vreodată.

Gwyneira i făcu cu ochiul. Nu ştia de ce era acum mult mai optimistă în privinţa unei viitoare sarcini. Dar toate acele cunoştinţe noi îi dăduseră aripi. Acum, fiindcă cunoştea problema, va găsi o soluţie.

— Am înşeuat deja calul, domnişoară Gwyn, o zori James. Chiar ar trebui…

Gwyneira zâmbi. Să ne grăbim ca să se liniştească socrul meu! spuse ea voioasă şi îşi aduse aminte că Lucas nu spusese nicio vorbă despre Lucas. Soţul ei nu-şi făcea griji?

Matahorua se uită după Gwyn când aceasta ieşi după McKenzie.

— Cu acest bărbat copil bun, remarcă ea.

9

— O idee încântătoare a domnului Warden, să dea o sărbătoare în grădină, nu-i aşa? spuse doamna Candler.

Gwyneira tocmai îi adusese invitaţia pentru sărbătoarea Anului Nou. Deoarece schimbarea de an se întâmplă în Noua Zeelandă în plină vară, se ţinea sărbătoarea în grădină, cu un foc de artificii la miezul nopţii ca punct culminant.

Helen dădu din umeri. Ca întotdeauna, nu primiseră nici ea, nici soţul ei invitaţie, dar Gerald nu îi va onora nici pe ceilalţi mici fermieri cu aşa ceva. Nici Gwyneira nu dădea impresia că ar împărtăşi acest entuziasm. Ca şi până acum, se simţea copleşită de conducerea gospodăriei de la Kiward Station, iar o sărbătoare presupunea noi performanţe organizatorice la cel mai înalt nivel.

Ori acum ea era preocupată să-l facă pe micul Ruben să râdă, strâmbându-se la el şi gâdilindu-l. Fiul lui Helen împlinise între timp patru luni, iar catârul Nepumuk legăna mama şi copilul în vizite ocazionale la oraş. În săptămânile ce urmară naşterii, Helen nu îndrăznise aşa ceva şi ajunsese să fie din nou destul de însingurată, dar cu bebeluşul izolarea la fermă nu mai era aşa greu de suportat. La început, micul Ruben o solicita douăzeci şi patru de ore şi ea era entuziasmată de fiecare dintre manifestările lui. Se dovedi că nu e un copil dificil. Deja la patru luni dormi de cele mai multe ori toată noaptea – cel puţin atunci când putea rămâne în patul mamei sale. Lui Howard nu-i plăcea acest lucru; ar fi vrut să reia „distracţiile" nocturne cu Helen. Dar de îndată ce se apropia de ea, Ruben ţipa tare şi continuu. Lui Helen mai să-i frângă inima, dar era destul de ascultătoare să stea totuşi nemişcată şi să aştepte până termina Howard. Abia după aceea se ocupa de bebeluş. Dar lui Howard nu-i plăceau nici ilustraţia sonoră, nici crisparea evidentă, nici nerăbdarea lui Helen. De cele mai multe ori se retrăgea de cum începea să plângă Ruben, iar dacă venea târziu acasă şi vedea că bebeluşul este în braţele lui Helen, dormea în grajd. Din această cauză, Helen avea mustrări de conştiinţă, dar îi era totuşi recunoscătoare lui Ruben.

Peste zi, copilul nu ţipa aproape niciodată, ci stătea cuminte în coşuleţul său, în timp ce Helen făcea lecţii cu copiii maori. Dacă nu dormea tocmai, privea atât de serios şi atent la învăţătoare, de parcă ar fi înţeles despre ce este vorba.

— Va deveni profesor, spuse Gwyneira râzând. Îţi seamănă leit, Helen!

Cel puţin în ceea ce priveşte exteriorul nu greşea. Ochii albaştri ai lui Ruben deveniră cu timpul cenuşii, ca ai lui Helen, iar părul păru că se închide, ca a lui Howard, dar era drept, nu cârlionţat.

— Îi seamănă tatălui meu! decise Helen. După el a primit şi numele. Dar Howard este ferm hotărât că îl va face fermier, în niciun caz reverend.

Gwyneira chicoti.

— S-au înşelat şi alţii. Gândeşte-te la domnul Gerald şi Lucas al meu!

Gwyn îşi aduse aminte de această discuţie în timp ce împărţea invitaţii la Haldon. Petrecerea Anului Nou în acest fel nu era ideea lui Gerald, ci a lui Lucas – dar născută din intenţia de a-l ocupa pe Gerald şi de a-l satisface. Lucrurile mergeau prost la Kiward Station şi cu fiecare lună în care Gwyn nu rămânea gravidă, păreau să se înrăutăţească. La lipsa progeniturii, Gerald reacţiona agresiv, chiar dacă ştia care dintre cei doi soţi trebuia învinovăţit. Gwyneira avea o atitudine reţinută, între timp putea să ţină într-o oarecare măsură frâiele gospodăriei şi astfel nu prea îi oferea lui Gerald motiv de a o ataca. Apoi mai intuia bine şi toanele sale. Dacă deja de dimineaţă critica prăjiturile – şi bea după ele whisky, nu ceai, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des –, ea dispărea la grajduri şi îşi petrecea toată ziua cu câinii şi oile decât să fie paratrăsnetul proastei lui dispoziţii. Pe Lucas, furia tatălui său îl lovea din plin şi aproape totdeauna pe neaşteptate. Ca şi înainte, tânărul

trăia în lumea sa proprie, dar Gerald îl smulgea din ce în ce mai lipsit de scrupule din această lume şi îl îmboldea să se facă folositor la fermă. Merse atât de departe că o dată rupsese o carte, cu care îl găsise pe Lucas în camera sa, deşi ar fi trebuit să supravegheze tunsul oilor.

— Trebuie doar să numeri, fir ar să fie! spumega Gerald. Altfel oierii socotesc greşit! În hambarul numărul trei tocmai s-au bătut doi indivizi, fiindcă amândoi cereau plata tunderii a o sută de oi, şi nu poate să-i împace nimeni, fiindcă nimeni nu a comparat cifrele! La hambarul numărul trei erai tu responsabil, Lucas! Acum vezi cum rezolvi problema!

Gwyneira ar fi preluat cu plăcere hambarul numărul trei, dar ea, în calitate de gospodină, avea obligaţia de a asigura hrana, nu de a supraveghea muncitorii sezonieri, care erau angajaţi la tunsul oilor. De aceea, aprovizionarea bărbaţilor era excelentă: Gwyneira tot apărea cu răcoritoare, fiindcă nu se sătura să privească munca oierilor. Acasă, la Silkham, tunsul oilor era o treabă făcută în tihnă, cele câteva sute de oi erau tunse de însăşi ciobanii lor în câteva zile. Aici era vorba de a tunde câteva mii de oi, care erau aduse de la păşunile îndepărtate şi erau înghesuite într-un loc strâmt. Astfel, tunsul deveni o muncă în acord, făcută de specialişti. Cele mai bune grupe de lucru tundeau opt sute de oi pe zi. La fermele mari, cum era şi Kiward Station, se făceau totdeauna şi concursuri – iar James McKenzie era în acest an pe cale să câştige concursul! Era foarte strâns aproape de un tunzător de elită din hambarul numărul unu, şi

asta, deşi nu numai că tundea şi el, dar mai supraveghea şi tunzătorii din hambarul doi. Când venea Gwyneira, îl degreva de această treabă şi îi ţinea astfel spatele liber. Prezenţa ei păru că-i dă aripi; foarfeca sa se deplasa atât de repede şi aluneca peste corpurile oilor, că animalele abia apucau să behăie a protest împotriva acestui tratament dur.

Lucas găsea că o asemenea tratare a oilor este barbarism. Suferea când animalele erau prinse, aruncate pe spate şi tunse repede ca fulgerul, operaţie la care, atunci când un tunzător nu avea experienţă sau când oaia se zbătea prea tare, se mai întâmpla să fie tăiată şi pielea. Apoi, Lucas nu putea suporta mirosul intens de lanolină, care pusese stăpânire pe aerul din hambarele în care se tundeau oile; în loc ca după tuns să mâne oile printr-o baie, care curăţa rănile mici şi distrugea paraziţii, el tot lăsa să-i scape câte o oaie.

— Câinii nu-mi dau ascultare, se apără el împotriva unui nou atac de furie al tatălui său. Ascultă de McKenzie, dar dacă strig eu după ei…

— După aceşti câini nu se strigă, Lucas, ci se fluieră! explodă Gerald. Sunt doar trei sau patru fluierături. Ar fi trebuit să le înveţi până acum. Doar faci atâta caz de muzicalitatea ta!

Lucas se retrase jignit.

— Tată, un gentleman…

— Să nu-mi spui că un gentleman nu fluieră! Aceste oi îţi finanţează pictura, cântatul la pian şi aşa numitele tale studii…

Gwyneira, care auzise din întâmplare discuţia, se refugie în următorul hambar. Ura ca Gerald să îl certe pe soţul ei în faţa ei – şi era şi mai rău,

dacă se aflau de faţă ca martori McKenzie sau muncitorii de la fermă. Gwyneirei, totul îi era penibil şi păru să aibă un efect negativ asupra „încercărilor” lor nocturne, care eşuau din ce în ce mai des. Între timp, Gwyneira încerca să privească eforturile lor comune doar sub aspectul perpetuării speciei, fiindcă în final nu era altceva decât ceea ce se întâmpla între armăsar şi iapă, dar nu-şi făcea iluzii: trebuia să fie ajutată de întâmplare. Începu să se gândească la alternative şi îi tot venea în minte bătrânul berbec al tatălui ei, care fusese scos din efectiv din cauza slabei prestaţii în fertilizarea oilor.

— Încearcă cu alt bărbat, îi spusese Matahorua.

Dar de îndată ce-i veneau în minte aceste cuvinte, avea mustrări de conştiinţă. Era cu totul de neconceput, ca o Silkham să-şi înşele bărbatul.

Şi acum era petrecerea din grădină. Lucas se dedica total pregătirilor. Planificarea focului de artificii de exemplu necesita zile întregi, pe care le petrecea aplecat peste cataloage de specialitate, pentru a face apoi comanda la Christchurch. Preluă şi amenajarea grădinii şi aranjarea meselor şi a scaunelor. Se renunţase la un banchet mare, în schimb se frigeau miei şi oi la foc deschis, şi pe piatră, după tradiţia maori legume, carne de păsări şi scoici. Pe mese lungi se aflau salate şi alte garnituri, care se serveau oaspeţilor la cerere. Kiri şi Moana se pricepeau între timp la această muncă; vor purta din nou acele uniforme drăguţe care fuseseră făcute pentru nuntă. Gwyneira se rugă de ele să încalţe pantofi.

În rest nu se băgă în pregătiri; era un act de curaj pe o sârmă de balans la mare înălţime să iei

hotărâri, trecând peste tată şi fiu. Lucas savura pregătirea petrecerii şi spera să-i fie apreciate eforturile. Gerald în schimb găsea eforturile fiului său ca fiind „lipsite de bărbăţie” şi ar fi preferat să lase totul în sarcina lui Gwyn. Nici muncitorii nu ştiură să aprecieze eforturile casnice ale lui Lucas, ceea ce nu-i scăpă nici Gwyneirei, nici lui Gerald.

La întrebarea lui McKenzie unde ar putea fi Lucas, Poker răspunse:

— Molâul împătureşte şerveţele.

Gwyneira se prefăcu a nu înţelege. Între timp avea idei destul de clare despre ce înseamnă cuvântul „coadă molâie”, dar nu-şi putea explica din ce deduceau bărbaţii de la grajd eşecul lui Lucas în pat.

În ziua petrecerii, grădina de la Kiward Station strălucea în toată splendoarea. Lucas comandase lampioane, iar maori puseseră făclii. Când sosiseră oaspeţii, fusese destulă lumină ca să se poată vedea straturile de trandafiri, gardurile vii, tăiate ca lumea, şi drumurile întortocheate şi porţiunile de pajişte amenajate după modelul artei englezeşti clasice de aranjament. Gerald organizase şi o nouă întrecere de câini – de data aceasta nu numai pentru a se mândri cu cunoştinţele de pomină ale câinilor lui, dar şi ca un fel de reclamă. Erau de vânzare primii descendenţi ai lui Daimon şi Dancer, iar crescătorii de oi din împrejurimi plăteau preţurile cele mai mari pentru câinii de rasă Border Collies. Chiar şi corciturile cu vechii câini ciobăneşti ai lui Gerald erau căutate. Pentru realizarea unei demonstraţii perfecte, oamenilor lui Gerald nu le mai trebuia ajutor din partea Gwyneirei şi a lui

Cleo. La semnul fluierat a lui McKenzie, tinerii câini mânau oile fără nicio dificultate, pe tot parcursul. Astfel rochia elegantă a Gwyneirei, un vis din mătase albastră ca cerul, cu aplicaţii de broderii aurii, rămase curată, iar Cleo urmărea cele ce se întâmplau de la margine, scâncind jignită. Puii ei erau înţărcaţi, iar căţeluşei îi era dor de muncă. Dar astăzi era iar exilată la grajduri. La petrecerea sa, Lucas nu dorea prezenţa unor câini care să se joace pe acolo, iar Gwyneira era cu totul prinsă de întreţinerea oaspeţilor. Dar plimbarea ei prin mulţime şi discuţiile prietenoase cu doamnele din Christchurch semănau din ce în ce mai mult cu trecerea prin furcile caudine. Simţea că era observată şi că oaspeţii priveau cu un amestec de curiozitate şi compasiune la talia ei, în continuare zveltă. La început se auzi doar din când în când o observaţie, dar apoi bărbaţii, mai ales Gerald, băură din ce în ce mai mult whisky şi limba li se slobozi.

— Ei, lady Gwyneira, sunteţi căsătorită deja de un an! se auzi lordul Barrington. Ce se aude despre urmaşi?

Gwyneira nu ştia ce să răspundă. Se înroşi la fel de mult, ca şi tânărul viconte, căruia îi era penibilă atitudinea tatălui său. Acesta încercă imediat să schimbe subiectul şi o întrebă pe Gwyneira de Igraine şi de Madoc, de care îşi amintea cu plăcere. Până acum nu găsise în noua patrie niciun cal asemănător. Imediat, Gwyneira se învioră. Avuseseră succes cu creşterea cailor şi i-ar fi vândut cu plăcere tânărului Barrington un mânz. Astfel, prinse ocazia de a scăpa de lordul

Barrington, ducându-l pe viconte la păşune. Igraine îi dăruise viaţă unui mânz mascul negru, de mare frumuseţe şi Gerald adusese caii aproape de casă, ca oaspeţii să-i poată admira.

Lângă padocul în care păşteau iepele şi mânjii, McKenzie tocmai supraveghea pregătirile pentru petrecerea personalului. Angajaţii de la Kiward Station mai aveau de lucru, dar după terminarea mesei şi deschiderea balului, puteau şi ei să se amuze. Gerald, generos, le pusese la dispoziţie două oi, bere şi whisky din belşug; acum se aprindeau şi aici focurile, pentru a găti carnea.

McKenzie îi salută pe Gwyn şi pe viconte, iar Gwyneira se folosi de prilej să-l felicite pentru concursul reuşit.

— Cred că domnul Gerald a vândut astăzi deja cinci câini, spuse ea cu multă apreciere.

McKenzie îi răspunse la zâmbet.

— Cu toate acestea nu se compară cu show-ul lui Cleo a dumneavoastră, domnişoară Gwyn. Dar mie îmi lipseşte şarmul conducătoarei câinelui…

Gwyn întoarse capul. Avea iar acea strălucire în ochi, care pe de o parte îi plăcea, dar pe de altă parte îi dădu un sentiment de nesiguranţă. Dar cum de-i făcea complimente aici, de faţă cu vicontele? Aşa ceva nu prea se cădea.

— Data viitoare să îmbrăcaţi o rochie de mireasă! încercă Gwyn să devieze tema spre ridicol.

Vicontele râse în hohote.

— Este îndrăgostit de dumneavoastră, lady Gwyn! chicoti el cu toată obrăznicia celor cincisprezece ani ai săi. Vedeţi să nu-l provoace soţul dumneavoastră!

Gwyneira privi sever spre băiat.

— Nu vorbiţi asemenea tâmpenii, viconte! Ştiţi cât de repede se răspândesc clevetirile! Dacă apare un astfel de zvon…

— Nicio grijă! La mine secretul dumneavoastră este în siguranţă! Drăcuşorul râse. De altfel aţi tăiat între timp un şliţ în rochia de călărie?

Gwyneira era bucuroasă când, în sfârşit, începu dansul, astfel că era scutită de obligaţia de a face conversaţie. Condusă ca întotdeauna perfect de către Lucas, plutea peste parchetul de dans, pus chiar în acest scop în grădină. Muzicanţii angajaţi special de Lucas, erau de data aceasta mai buni decât cei de la nuntă. Dar astfel, selecţia dansurilor era şi mai convenţională. Gwyn era aproape invidioasă când auzi din direcţia petrecerii organizate pentru angajaţi melodii vesele. Tocmai cânta cineva la vioară – nu totdeauna corect, dar măcar cu avânt.

Gwyneira dansă cu cei mai importanţi oaspeţi, unul după altul. Drept este că de data aceasta era scutită de a dansa cu Gerald; acesta era de mult prea beat pentru a se putea ţine drept în timpul valsului. Petrecerea era un succes total; totuşi, Gwyneira spera că se va termina cât mai repede. Ziua fusese lungă, iar mâine trebuiau distraţi oaspeţii de dimineaţa şi până cel puţin la prânz. Cei mai mulţi vor rămâne până poimâine. Dar Gwyn mai trebuia să reziste cât timp ţinea jocul de artificii, înainte de a se putea retrage. Lucas se scuzase cu aproape o oră înainte şi mersese să mai verifice o dată construcţiile. Tânărul Hardy Kennon urma să îl ajute, dacă nu se îmbătase deja prea tare. Gwyneira controlă rezervele de

şampanie. Witi aducea sticlele din patul de gheaţă, în care fuseseră depozitate până atunci.

— Sper să nu împuşcat pe careva, spuse el îngrijorat.

Pocnetul dopurilor la deschiderea sticlelor de şampanie îl enerva pe servitorul maori.

— Este cu totul lipsit de primejdie, Witi! îl linişti Gwyn. Dacă faci mai des…

— Da, da… dacă ar avea mai de… des motiv! Era Gerald, care mergea clătinându-se spre bar pentru a deschide o nouă sticlă de whisky. Dar tu nu ne dai nici… niciun motiv de a sărbători, prinţesa mea din We… Welles! Am crezut că nu eşti atât de pudică, ar… arăţi de parcă ai avea foc cât zece muieri şi de parcă ai putea să-l pui pe jar chiar şi pe Lu… Lucas, acest ble… acest bloc de gheaţă! se corectă

Gerald în ultima clipă, privind şampania. Dar acum a tre… trecut un an, Gwyn… Gwyneira, şi tot nu vine nepotul…

Gwyn respiră uşurată când Gerald fu întrerupt de o rachetă de artificii, care urcă şuierând spre cer – o împuşcătură de verificare pentru spectacolul ce va urma. Witi lăsă să pocnească dopurile, închizând totuşi speriat ochii. Gwyneira îşi aminti într-o străfulgerare de cai. Igraine şi celelalte iepe nu asistaseră niciodată la un foc de artificii, iar padocul era relativ mic. Ce se întâmpla dacă animalele intrau în panică?

Gwyneira privi spre ceasul mare, care fusese special adus în curte şi pus într-un loc la vedere. Poate că mai avea timp să ducă caii în grajd. Îi venea să-şi dea palme că nu i-a dat lui McKenzie mai devreme dispoziţii în acest sens. Murmurând

scuze, Gwyn se strecură prin mulţimea oaspeţilor şi fugi spre grajd. Dar padocul din faţa lor era gol, McKenzie tocmai scotea ultima iapă. Inima Gwyneirei tresări. Oare chiar îi citea gândurile?

— Mi se părea că animalele au devenit neliniştite, aşa că m-am gândit să le duc înăuntru, spuse James, când Gwyn îi deschise lui şi iepei uşa de la grajd.

Cleo sări bucuroasă în sus, pe lângă stăpâna ei.

Gwyn zâmbi.

— Ciudat, m-am gândit la acelaşi lucru.

McKenzie o privi gânditor şi şugubăţ totodată.

— Ar trebui să ne gândim de unde vine acest lucru, spuse el. O înrudire a sufletelor poate? În India există credinţa în metempsihoză. Cine ştie, poate că în ultima viaţă am fost…

Se prefăcu că se gândeşte intens.

— Ca buni creştini, nu ar trebui să vorbim deloc despre aşa ceva, îl apostrofa Gwyn cu severitate, dar James râse.

În bună înţelegere, încărcară ieslele cailor cu fân, iar Gwyn îi mai aruncă lui Igraine câţiva morcovi. După aceasta, rochia ei nu mai arăta prea bine. Gwyn o privi cu părere de rău. Ei da, la lumina felinarelor nu va observa nimeni.

— Sunteţi gata aici? Atunci ar trebui poate să urez personalului un An Nou fericit, dacă tot sunt aici.

James zâmbi.

— Poate aveţi timp de un dans? Când se aprinde marele foc de artificii?

Gwyn dădu din umeri.

— La ora douăsprezece, după ce s-a liniştit agitaţia. Zâmbi. Mai bine zis, când fiecare i-a urat

fiecăruia tot norocul din lume, chiar dacă, poate, nici nu doreşte acest lucru.

— Ei, ei, domnişoară Gwyn, aşa cinică astăzi? Doar este o petrecere minunată!

James o privi cercetător. Gwyn cunoştea între timp şi aceste priviri – şi chiar şi acestea o treceau prin tot corpul.

— Asezonat cu o bună porţie de bucurie de necazul altuia! suspină ea. În zilele următoare îşi vor rupe cu toţii gura, iar domnul Gerald mai şi înrăutăţeşte situaţia – cu discursurile, pe care le ţine!

— Cum aşa, bucurie de necazul altuia? întrebă James. Kiward Station înfloreşte. Din profitul pe care îl face de data aceasta domnul Gerald poate da în fiecare lună o astfel de petrecere! De ce este în continuare nemulţumit?

— Să nu vorbim despre asta… murmură Gwyn. Să începem anul cu ceva îmbucurător. Spuneaţi ceva despre dans? Dacă nu este vals…

McAran cânta la vioară un dans irlandez, jig. Doi servitori maori băteau toba, ceea ce nu prea se potrivea, dar evident că era distractiv.

Poker şi Dave dansau cu fetele maori. Moana şi Kiri, chicotind, se lăsau conduse prin dansurile pe care nu le cunoşteau. Lui Gwynweira, celelalte perechi care dansau îi erau necunoscute sau aproape necunoscute. Erau servitorii oaspeţilor de vază. Camerista englezoaică a lui lady Barrington se uita dezaprobatoare când oamenii de la Kiward Station o întâmpinară pe Gwyneira cu urale. James îi întinse mâna, pentru a o conduce pe „ringul” de dans. Gwyn o apucă şi simţi din nou acel şoc blând, care îi provoca valuri de emoţii –

ca de fiecare dată, când o atingea James. El râse, o sprijini când ea se dezechilibră puţin. Apoi se înclină în faţa ei – dor atâta avea în comun acest dans cu valsurile pe care le tot dansase adineauri până la saturaţie.

She is handsome, she is pretty, she is the Queen of Belfast City! Poker şi alţi câţiva bărbaţi cântau şi ei melodia, pe când James o învârti pe Gwyneira până o ameţi. Şi de fiecare dată când zbura dintr-un vârtej plin de elan în braţele sale, ea văzu aceeaşi lucire în ochii săi, admiraţia şi… şi ce? Dorinţă nestăpânită?

În mijlocul dansului, racheta care anunţa începerea Anului Nou se ridică la cer –, iar apoi se desfăşură jocul de artificii. Bărbaţii din jurul lui McAran se opriră din cântatul jigului şi Poker intonă *Old long syne.* Toţi ceilalţi imigranţi începură să cânte, iar maori, mai mult cu entuziasm, decât corect, le ţinură isonul. Dar James şi Gwyneira nu aveau nici urechi pentru cântec, nici ochi pentru focul de artificii. Muzica încetase când se ţinuseră de mână şi acum încremeniseră în acea mişcare. Niciunul nu voia să-i dea drumul celuilalt. Parcă stăteau pe o insulă, departe de zgomot şi de râsete. Exista doar el, exista doar ea.

În cele din urmă, Gwyn se desprinse. Nu dorea să piardă minunea, dar ştia că aici nu avea voie să se împlinească.

— Ar trebui… să vedem de cai, spuse ea foarte slab.

James îi ţinea mâna în drum spre grajduri.

Înainte de intrare el o reţinu o clipă.

— Priviţi! şopti el. Nu am văzut încă niciodată

aşa ceva. Ca o ploaie de stele!

Focul de artificii al lui Lucas era spectaculos. Dar Gwyn vedea doar stelele din ochii lui James. Ceea ce făcea aici era o prostie, era interzis şi deloc ceea ce se cuvenea. Dar totuşi se sprijini de umărul său.

James îi îndepărtă blând părul de pe faţă; se desprinsese în timpul dansului sălbatic. Degetele sale trecură uşor, ca o pană, peste obrajii ei, de-a lungul buzelor…

Gwyneira luă o hotărâre. Era Anul Nou. Oamenii aveau voie să se sărute. Deci se ridică cu atenţie în vârful picioarelor şi îl sărută pe James pe obraz.

— Un An Nou fericit, domnule James, spuse ea încet.

McKenzie o luă în braţe, încet, tandru – Gwyn s-ar fi putut elibera oricând, dar nu o făcu. Nici atunci când buzele sale le găsiră pe ale ei. Gwyneira se deschise cu pasiune şi naturaleţe sărutului. Era un sentiment de parcă ar fi ajuns acasă – un acasă, unde o aştepta o lume plină de minuni şi de surprize.

Când el îi dădu drumul, era ca vrăjită.

— Un An Nou fericit, Gwyneira, spuse James.

Reacţia oaspeţilor în timpul petrecerii şi nu în ultimul rând ieşirile lui Gerald o întăriră pe Gwyneira în hotărârea de a ajunge la o sarcină şi fără aportul lui Lucas. Desigur că acest lucru nu avea nimic de făcut cu James şi cu sărutul de la miezul nopţii – acela fusese o scăpare, a doua zi nici Gwyn nu ştia ce o apucase. Din fericire, McKenzie se comportă ca întotdeauna.

Chestiunea cu sarcina o va aborda fără niciun sentimentalism. Ca şi creşterea animalelor. Se

forţă să nu izbucnească în râsul acela prostesc, isteric. Nu era cazul de prostie acum. Trebuia judecat la rece cine ar fi putut să devină tatăl copilului. Era pe de o parte o chestiune de discreţie, dar mai ales de genetică. Wardenii, mai ales Gerald, în niciun caz nu aveau voie să aibă dubii că moştenitorul era din neamul lor. La Lucas, problema se punea altfel, dar dacă era rezonabil, va tăcea. Gwyneira nu-şi făcea griji în privinţa aceasta. Îl cunoscuse pe soţul ei ca pe un individ extrem de prevăzător, rigid şi care nu poate fi împovărat, dar niciodată nu se arătase a fi lipsit de judecată. Apoi era în interesul lui strict să înceteze aluziile şi tachinările la adresa lui şi a soţiei sale.

Gwyneira începu deci să judece lucid, cum ar arăta copilul ei şi al lui Lucas. Mama şi toate surorile ei erau roşcate; deci asta se moştenea. Lucas era blond deschis, dar James brunet… însă şi Gerald era brunet. Şi avea ochi căprui. Deci dacă copilul i-ar semăna lui James, se putea susţine că îi seamănă bunicului.

Ochii: albastru şi cenuşiu… şi căprui, dacă se lua în considerare şi Gerald. Statura… se potrivea. James şi Lucas erau aproximativ la fel de înalţi, Gerald cu mult mai scund şi mai îndesat. Şi ea era cu mult mai mică. Dar va fi cu siguranţă un băiat şi sigur că îi va semăna tatălui său. Acum trebuia doar să-l facă pe James… dar de ce adică James? Gwyneira hotărî să mai amâne puţin decizia. Poate că mâine inima nu îi va mai bate aşa de tare când se gândea la James McKenzie.

A doua zi ajunse la concluzia că în afară de James nu putea intra nimeni în discuţie să devină

tatăl copilului ei. Sau poate un străin? se gândi la „lonesome cowboys” din romanele de două parale. Aceştia veneau şi plecau şi nu ar fi aflat niciodată de existenţa copilului, dacă li s-ar oferi undeva, în fân… Un tunzător de oi poate? Nu, de aşa ceva nu ar fi fost în stare. Afară de aceasta, tunzătorii reveneau o dată pe an. De neînchipuit dacă bărbatul ar fi pălăvrăgit şi s-ar fi mândrit cu faptul că s-a culcat cu stăpâna de la Kiward Station. Nu, nu putea fi vorba de aşa ceva. Îi trebuia un bărbat cunoscut, înţelegător, discret, care în plus lăsa moştenire copilului doar trăsături de caracter pozitive.

Gwyneira luă încă o dată în considerare toţi pretendenţii. Sentimentele, încercă ea să-şi impună, nu au nicio relevanţă.

Alegerea ei se opri la James.

10

— Deci mai întâi… Nu sunt îndrăgostită de dumneavoastră!

Gwyneira nu ştia dacă era un început bun, dar îi scăpase când în sfârşit era singură cu James McKenzie. De la petrecere trecuse cam o săptămână. Ultimii oaspeţi plecaseră abia ieri, iar astăzi Gwyneira putea în sfârşit să iasă călare. Lucas începuse un nou tablou. Grădina plină de culori îl inspirase şi lucra acum la o scenă festivă. În ultimele zile Gerald aproape că doar băuse, iar acum dormea, să-i treacă beţia – iar McKenzie plecase în munţi, pentru a duce înapoi oile care fuseseră aduse pentru programul de prezentare. În ultima săptămână, câinii trebuiră să-şi

dovedească în repetate rânduri destoinicia şi cinci oaspeţi cumpăraseră în total opt căţelandri. Copiii lui Cleo nu erau printre ei, ci rămăseseră pentru creştere la Kiward Station şi o însoţeau acum pe mama lor la mânatul oilor. E drept că se mai încurcau în propriile picioare, dar talentul lor era de netăgăduit.

James se bucurase când Gwyneira i se alăturase la mânatul oilor. Dar deveni atent când ea călărind alături de el trase adânc aer în piept pentru a deschide discuţia. Ceea ce spuse părea să-l amuze.

— Sigur că nu sunteţi îndrăgostită de mine, domnişoară Gwyn. Cum aş putea să cred aşa ceva, spuse el şi îşi reprimă un zâmbet.

— Nu vă distraţi pe seama mea, domnule James! Trebuie să discut ceva foarte serios cu dumneavoastră…

McKenzie privi consternat.

— V-am jignit oare? Nu doream acest lucru. Credeam că este şi pe placul dumneavoastră… mă refer la sărut. Dar dacă doriţi să plec…

— Uitaţi sărutul, răspunse Gwyneira. Este vorba de cu totul alt ceva, domnule James… eh, James. Eu… voiam să vă rog să mă ajutaţi.

McKenzie opri calul.

— Tot ceea ce doriţi, domnişoară Gwyn. Nu v-aş refuza nimic.

O privi drept în ochi, ceea ce făcu dificilă continuarea discuţiei.

— Dar este destul de… nu este ceva ce se cuvine.

James zâmbi.

— Nu prea le am pe acestea cu ceea ce se

cuvine. Nu sunt un gentleman, domnişoară Gwyn. Cred că am mai discutat despre acest lucru.

— Este păcat, domnule James, fiindcă… Ceea ce vreau să vă rog… presupune discreţia unui gentleman.

Gwyneira se înroşi deja de pe acum. Ce se va întâmpla când va deveni mai explicită?

— Poate este suficient şi un om de onoare, propuse James. Cineva, care se ţine de cuvânt.

Gwyneira se gândi, apoi încuviinţă din cap.

— Atunci va trebui să-mi promiteţi, că nu veţi spune nimănui, indiferent dacă dumneavoastră… dacă noi… o vom face sau nu.

— Dorinţa dumneavoastră este poruncă pentru mine. Voi face orice îmi cereţi.

Ochii lui James străluciră iar în acel mod deosebit, care astăzi nu exprima veselie sau nesăbuinţă, ci aproape o implorare.

— Este o lipsă de prevedere, îl dojeni Gwyneira. Nici nu ştiţi ce doresc. Ia imaginaţi-vă că vă cer să comiteţi o crimă.

James izbucni în râs.

— Ei, spuneţi în sfârşit despre ce este vorba, Gwyn! Ce doriţi? Să-l omor pe soţul dumneavoastră. Ar fi de meditat la aşa ceva. Atunci v-aş avea doar pentru mine.

Gwyneira îi aruncă o privire îngrozită.

— Să nu spuneţi aşa ceva! Este îngrozitor!

— Ideea de a vă omorî soţul sau aceea de a-mi aparţine?

— Niciuna… amândouă… oh, m-aţi zăpăcit total!

Gwyneira era cât pe ce să renunţe.

James le fluieră câinilor, opri calul şi descălecă. Apoi o ajută pe Gwyneira să coboare din şa. Ea îl

lăsă să o ajute. Era incitant, dar şi consolator să îi simtă braţele.

— Aşa, Gwyn. Acum ne aşezăm aici şi îmi povestiţi calmă ce aveţi pe suflet. Şi apoi voi putea spune un „da” sau un „nu”. Şi nu voi râde, promit!

McKenzie desprinse o pătură de la şa, o întinse pe jos şi îi oferi Gwyneirei un loc.

— Ei bine, spuse ea şoptit. Trebuie să am un copil.

James zâmbi.

— Nu vă poate obliga nimeni la aşa ceva.

— *Vreau* să am un copil, se corectă Gwyneira. Şi am nevoie de un tată.

James îşi încreţi fruntea.

— Nu înţeleg… doar sunteţi măritată.

Gwyneira simţi apropierea sa şi căldura pământului sub ea. Era frumos să stea aici, la soare, şi era bine să poată în sfârşit vorbi despre aceste probleme. Dar nu putu să se abţină şi izbucni în plâns.

— Lucas… nu reuşeşte. Este un… nu, nu pot să spun. În orice caz… nu am sângerat încă niciodată în timpul actului şi nici nu a durut.

McKenzie zâmbi şi o cuprinse duios în braţe. O sărută tandru pe tâmplă.

— Nu pot să-ţi garantez, Gwyn, că nu va durea. Mai degrabă m-ar bucura să-ţi placă.

— Important este să procedezi bine ca să fac un copil, şopti Gwyneira.

James o mai sărută o dată.

— Poţi să ai încredere în mine.

— Deci ai mai făcut-o? întrebă Gwyn serioasă.

James trebuia să-şi muşte buzele să nu izbucnească în râs.

— Chiar de mai multe ori, Gwyn. După cum ziceam, nu sunt un gentleman.

— Bine. Fiindcă trebuie să meargă repede. Este prea mare riscul să fim descoperiţi. Când o facem? Şi unde?

James îi mângâie părul, o sărută pe frunte şi îi gâdilă lobul urechii cu limba.

— Nu trebuie să meargă repede, Gwyneira. Şi nici nu poţi fi sigură că funcţionează de prima dată. Nici dacă facem totul cum trebuie.

Gwyneira îl privi cu suspiciune.

— De ce nu?

James suspină.

— Uite ce e, Gwyn, tu te pricepi la animale… Cum este la o iapă şi un armăsar?

Ea dădu din cap.

— Dacă a venit timpul, ajunge o singură montă.

— Dacă a venit timpul. De asta este vorba.

— Armăsarul observă acest lucru… înseamnă că tu nu observi aşa ceva?

James nu ştia dacă să râdă sau să se simtă jignit.

— Nu Gwyneira, la oameni este altfel. Noi ne bucurăm totdeauna când facem dragoste, nu numai în zilele în care femeia poate rămâne însărcinată. De aceea poate că va trebui să încercăm în repetate rânduri.

James se uită împrejur. Locul lor de popas era bine ales, destul de sus în podiş. Nu ar trece nimeni pe acolo. Turma de oi se împrăştiase să pască, câinii o supravegheau. Legase caii de un copac, care le putea asigura şi umbră.

James se sculă şi îi întinse mâna Gwyneirei. Când ea se ridică mirată, el întinse pătura în penumbră. O îmbrăţişă pe Gwyneira, o ridică şi o

puse pe pătură. Deschise cu precauţie bluza pe care o purta la fusta groasă de călărie şi o sărută. Sărutările lui o puseră pe jar, iar atingerea locurilor ei cele mai intime declanşară senzaţii pe care Gwyneira nu le mai trăise niciodată şi care o purtară într-o lume a fericirii. Când în cele din urmă pătrunse în ea, simţi o scurtă durere, care apoi dispăru într-un delir al simţurilor. Era de parcă s-ar fi căutat din totdeauna şi s-ar fi găsit în sfârşit – era o împlinire a „înrudirii sufletelor”, de care nu demult îşi bătuse joc. În cele din urmă, stăteau culcaţi, unul lângă celălalt, pe jumătate goi şi epuizaţi, dar pe deplin fericiţi.

— Ai ceva împotrivă dacă va trebui să facem acest lucru de mai multe ori? întrebă James.

Gwyneira radia de bucurie.

— Aş zice, spuse ea, să o facem de câte ori va fi necesar.

O făcură ori de câte ori se ivi prilejul. Mai ales Gwyneira trăia cu teama de a fi descoperiţi şi prefera să se abţină decât să accepte chiar şi cel mai mic risc. Se găseau rar scuze bune pentru a dispărea împreună, aşa că dură câteva săptămâni până ce Gwyneira rămase gravidă. Erau cele mai fericite săptămâni din viaţa ei.

Când ploua, James o iubea în grajdul pentru tuns oile, care acum, după tuns, era părăsit. Se ţineau în braţe şi ascultau picăturile de ploaie, căzând pe acoperiş, se strângeau unul într-altul şi îşi spuneau poveşti. James râse la auzul legendei maori despre *răngi* şi *papa* şi propuse să mai facă o dată dragoste, pentru a consola zeii.

Când soarele strălucea, se iubeau în iarba tussak de pe dealuri, aurie, mătăsoasă, înconjuraţi

de zgomotul făcut de caii care rupeau iarba, păscând în apropiere. Se sărutau în umbra imenselor stânci din Plains şi Gwyneira povesti despre soldaţii vrăjiţi, pe când James susţinea că cercurile de pietre din Wales erau parte a unei vrăji legate de iubire.

— Cunoşti legenda lui Tristan şi a Izoldei? Ei se iubeau, dar soţul ei nu trebuia să afle, aşa că zânele au înălţat un cerc din stânci în jurul lăcaşului lor de pe câmp, astfel ca ei să nu fie văzuţi de lume.

Se iubiră pe malul lacurilor de munte, reci ca gheaţa, străvezii ca sticla şi James reuşi să o convingă o dată pe Gwyneira să se dezbrace de tot şi să intre cu el în apă. Gwyn se înroşi toată. Nu îşi putea aminti ca vreodată, după copilărie, să fi fost complet goală. Dar James îi spuse că este atât de frumoasă, că *răngi* va deveni geloasă, dacă va mai sta pe pământul solid a lui *papa* şi o trase în apă, unde ea se cramponă ţipând de el.

— Nu ştii să înoţi? o întrebă el uimit.

Gwyneira scuipă apă.

— Unde să fi învăţat? În cada de baie din Silkham Manor?

— Ai călătorit cu vasul în jurul jumătăţii globului şi nu ştiai să înoţi? James dădu din cap, dar o ţinu acum strâns. Nu ţi-a fost frică?

— M-aş fi temut mai mult, dacă ar fi trebuit să înot! Şi acum taci din gură şi învaţă-mă! Nu poate fi prea greu. Până şi Cleo ştie să înoate!

Gwyneira învăţă în cel mai scurt timp să se ţină deasupra apei şi stătea apoi epuizată şi înfrigurată pe malul lacului, pe când James pescuia şi prăjea peştii la un foc deschis. Gwyneirei i se părea

minunat când el găsea ceva de mâncare şi o servea pe loc. Numea acest lucru „jocul de-a supravieţuirea în sălbăticie”, iar James se pricepea de minune la acest joc. Se părea că pentru el tufărişul era o cămară imensă. Vâna păsări şi iepuri, prindea peşti şi culegea fructe. Semăna cu aventurierul din visele lui Gwyn. Câteodată ea se gândea cum ar fi să fie măritată cu el şi să conducă o mică fermă, ca Helen şi Howard. James nu ar fi lăsat-o toată ziua singură, ci ar fi împărţit munca cu ea. Iar visa cum ar fi arat cu calul sau ar fi muncit împreună în grădină şi de cum îl învăţa James pe un băieţel roşcovan să pescuiască.

Bineînţeles că o neglija pe Helen în acest timp, dar prietena ei nu spunea nimic când Gwyn apărea la ea, strălucind de bucurie şi cu pete de iarbă pe rochie, după ce James plecă mai departe în munţi.

— Trebuie să merg la Haldon, dar ajută-mă mai întâi să-mi curăţ rochia. S-a murdărit cumva…

Spunea că merge de trei, patru ori pe săptămână la Haldon. Susţinea că s-a alăturat clubului casnicelor. Gerald era bucuros, fiindcă venea de repetate ori cu reţete de mâncare noi, pe care le obţinuse rapid de la doamna Candler. Lucas era puţin mirat, dar nu avea nimic de obiectat; oricum era bucuros, când era lăsat în pace.

Gwyneira pretextă participarea la cercul femeilor, James căutarea oilor rătăcite. Dădură nume locurilor din tufăriş, unde urmau să se întâlnească şi se aşteptau reciproc; în zilele senine se iubeau în peisajul străjuit de Alpii falnici sau, pe timp ceţos, sub un cort improvizat din haina

impregnată cu ceară a lui James. Gwyn se prefăcu că se cutremură de ruşine sub privirile curioase ale unei perechi de papagali de munte, kea, care le furaseră resturile picnicului, iar James, pe jumătate gol, urmări două păsări kiwi, care voiau să o şteargă cu catarama de la cureaua sa.

— Furăcioase ca nişte coţofene! strigă el râzând. Nu este de mirare că imigranţii au fost denumiţi după ele…

Gwyneira se uită mirată la el.

— Cei mai mulţi imigranţi pe care îi cunosc eu, sunt oameni foarte cinstiţi, replică ea.

James clătină din cap înverşunat.

— Faţă de alţi imigranţi. Dar priveşte numai cum se comportă faţă de populaţia maori. Crezi că pământul de la Kiward Station a fost plătit real?

— Începând cu Tratatul de la Waitangi nu aparţine tot pământul Coroanei? întrebă Gwyneira. Doar nu va permite regina să fie înşelată!

James râse.

— Este greu de crezut. După tot ce se aude, este foarte iscusită în domeniul comerţului. Dar cu toate acestea, pământul aparţine populaţiei maori. Coroana are doar drept de preemţiune. Acest lucru garantează oamenilor un preţ minim. Dar pe de o parte nu este cine ştie ce şi pe de altă parte nu au semnat toate căpeteniile acest contract. De exemplu Kai Tahu, după ştiinţa mea, nu au semnat…

— Kai Tahu sunt oamenii noştri? întrebă Gwyn.

— Ei vezi, replică James. Bineînţeles că nu sunt „oamenii voştri”. Doar că i-au vândut domnului Gerald pământul pe care se află satul lor într-un

mod neglijent, lăsându-se înşelaţi. Asta dovedeşte deja faptul că populaţia maori nu a fost tratată cinstit.

— Dar par mulţumiţi, replică Gwyn.

— Cu mine se poartă totdeauna foarte drăguţ. Şi adesea nici nu vin.

După cum reieşise, din timp în timp triburi maori întregi porneau în peregrinări îndelungate spre alte terenuri de vânătoare sau ape bogate în peşte.

— Încă nu şi-au dat seama de câţi bani au fost păgubiţi, spuse James. Dar totul este un butoi cu pulbere. Dacă maori vor avea cândva o căpetenie, care învaţă să scrie şi să citească, vor fi necazuri. Dar acum uită aceste lucruri, draga mea. Să mai încercăm o dată?

La auzul formulării, Gwyn râse zburdalnic. Tocmai astfel suna introducerea făcută de Lucas la ostenelile lor din patul conjugal. Dar ce deosebire era între Lucas şi James!

Gwyneira, cu cât mai des se afla în compania lui James, cu atât mai mult învăţă să savureze dragostea trupească. La început, el era tandru şi blând, dar când observă că în Gwyn se trezise pasiunea, se juca cu plăcere cu tigroaica trezită în sfârşit. Gwyneirei îi plăcuseră totdeauna jocurile sălbatice, iar acum îi plăcea când James se mişca repede în ea şi lăsă ca dansul lor intim să devină un crescendo al pasiunii. Cu fiecare nouă întâlnire, ea aruncă peste bord alte şi alte prejudecăţi ale bunei-cuviinţe.

— Merge şi dacă stau eu deasupra, în loc de invers? întrebă ea la un moment dat. Eşti destul de greu, ştii...

— Eşti născută să călăreşti, îi răspunse James, râzând. Ai ştiut din totdeauna. Încearcă şezând, atunci ai mai multă libertate de mişcare.

— De unde şti toate acestea? întrebă mai târziu Gwyn suspicioasă, stând îmbătată de amor şi fericită cu capul sprijinit de umărul lui şi lăsând ca valurile din interiorul ei să se liniştească.

— Nu vrei să şti cu adevărat, se eschivă el.

— Ba da. Ai iubit deja o fată? Vreau să spun, cu adevărat, din inimă… atât de tare, că ai fi vrut să mori pentru ea, aşa cum se scrie în cărţi?

Gwyneira suspină.

— Nu, până acum nu. Şi rar poţi învăţa ceva în acest sens de la dragostea vieţii tale. Este mai degrabă o educaţie, pentru care trebuie să plăteşti.

— Bărbaţii pot fi educaţi în această privinţă? se miră Gwyn. Trebuie să fi fost singura materie, la care Lucas a tras chiulul. Iar fetele sunt aruncate pur şi simplu în apa rece? Serios, James, nimeni nu ne spune ce ne aşteaptă.

James râse.

— Oh, Gwyn, eşti atât de nevinovată, dar ai simţ pentru lucrul esenţial. Aş putea să-mi închipui că posturile de profesor în acest domeniu ar fi foarte căutate.

În următorul sfert de oră îi dădu o lecţie despre amorul ce putea fi cumpărat. Gwyn ezita între aversiune şi fascinaţie.

— Fetele îşi câştigă banii proprii, spuse în cele din urmă. Dar aş insista ca mai întâi pretendenţii să se spele.

Când în a treia lună nu-i veni ciclul, Gwyneirei nu-i veni să creadă. Sigur că observase şi înainte

semne – sânii ei se umflaseră şi avea atacuri violente de foame, dacă nu se afla cumva o mâncare de varză pe masă. Dar acum era sigură de tot şi primul ei impuls era de bucurie. Dar apoi urma sentimentul amar al pierderii. Era gravidă, deci nu mai avea niciun motiv să-l înşele în continuare pe soţul ei. Chiar dacă gândul de a nu-l mai atinge niciodată pe James, de a nu mai sta niciodată goală lângă el, sărutându-l, de a nu-l mai simţi în ea şi de a nu mai ţipa de plăcere la punctul culminant îi străpungea inima ca un cuţit.

Gwyneira nu avu inima de a-l înştiinţa imediat pe James. Timp de două zile ţinu pentru ea vestea şi păstra privirile tandre din viaţa cotidiană, aruncate pe ascuns de James, ca pe nişte comori. Niciodată nu îi va mai face pe ascuns cu ochiul. Niciodată nu va murmura ca din întâmplare: „Bună ziua, domnişoară Gwyn” sau: „Dar desigur, domnişoară Gwyn”, când se întâlneau în societate.

Niciodată nu îi va mai fura repede un sărut când nu erau priviţi de nimeni şi niciodată ea nu-l va mai dojeni că riscă asemenea lucruri.

Dar apoi nu se mai putea. Gwyneira tocmai se întorsese de la călărit, când James îi făcu semn cu mâna şi o trase râzând într-o boxă de cai liberă. Voia s-o sărute, dar Gwyn se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Nu aici, James…

— Dar mâine, în cercul războinicilor de piatră. Ies cu oile gestante. Dacă vrei, poţi să vii şi tu. I-am pomenit domnului Gerald că Cleo mi-ar fi de mare folos. Îi făcu cu ochiul plin de tâlc. Nici nu a fost minciună. Îi încredinţăm ei şi lui Daimon oile şi noi doi ne jucăm puţin de-a „supravieţuirea în

sălbăticie”.

— Îmi pare rău, James. Gwyn nu ştia, cum să înceapă. Dar nu mai merge…

James îşi încreţi fruntea.

— Ce nu mai merge? Nu ai mâine timp? Vine iar cineva în vizită? Domnul Gerald nu a spus nimic…

În ultimele luni, Gerald Warden păru să se simtă din ce în ce mai singuratic. În orice caz invita din ce în ce mai des oaspeţi la Kiward Station, adesea negustori de lână sau noi colonişti bine situaţi, cărora în timpul zilei le putea arăta ferma sa model, iar seara chefuia cu ei.

Gwyneira clătină din cap.

— Nu, James, doar că… sunt gravidă.

Acum o spusese!

— Eşti gravidă? Este minunat! Spontan o luă în braţe şi o învârti. Oh da, te-ai şi îngrăşat deja, o tachină el. În curând nu o să vă mai pot ridica.

Când văzu că nu zâmbeşte, deveni brusc serios.

— Ce este, Gwyn? Nu te bucuri deloc?

— Sigur că mă bucur, spuse Gwyn şi se înroşi. Dar îmi şi pare puţin rău. Mi-a… mi-a făcut plăcere cu tine.

James râse.

— Deci nu există deocamdată niciun motiv să ne oprim. Voia să o sărute, dar ea se eschivă.

— Nu este vorba de plăcere! spuse ea vehement. Este vorba de morală. Nu mai avem voie să o facem.

Se uită la el. În privirea ei era tristeţe, dar şi hotărâre.

— Gwyn, înţeleg eu bine? întrebă James consternat. Vrei să termini, să arunci tot ceea ce am avut împreună? Am crezut că mă iubeşti!

— Nu este vorba de iubire, spuse Gwyn încet. Sunt căsătorită, James. Nu am voie să iubesc un alt bărbat. Şi ne-am înţeles de la bun început că vrei doar să mă ajuţi, pentru ca această căsnicie… căsnicie a mea să fie binecuvântată cu un copil.

Ura acest patetism, dar nu ştia cum să se exprime altfel. Şi în niciun caz nu voia să plângă.

— Gwyneira, te iubesc de când te-am văzut prima oară. S-a întâmplat… pur şi simplu, aşa cum plouă sau străluceşte soarele. Acest lucru nu se poate schimba.

— Pe timp de ploaie te poţi adăposti, spuse Gwyneira încet. Şi dacă arde soarele, te poţi retrage la umbră. Nu pot să împiedic ploaia sau căldura, dar nu trebuie să mă ud sau să-mi ard pielea…

James o trase spre el.

— Gwyneira, doar mă iubeşti şi tu pe mine. Vino cu mine. Plecăm de aici şi începem o nouă viaţă altundeva…

— Şi unde să mergem, James? întrebă ea zeflemitor, pentru ca să nu se audă disperarea din glasul ei. La ce fermă de oi vrei să lucrezi dacă se va afla că ai fugit cu nevasta lui Lucas Warden? Toată Insula de Sud îi cunoaşte pe Wardeni. Crezi că Gerald te va lăsa să scapi?

— Eşti căsătorită cu Gerald sau cu Lucas? Şi indiferent cu care dintre cei doi – împotriva mea nu are niciunul dintre ei vreo şansă!

James strânse pumnii.

— Ah da? Şi în ce domeniu vrei să te lupţi cu ei? în lupta cu pumnii sau trăgând cu pistoalele? Şi apoi ne refugiem în sălbăticie şi trăim cu nuci şi fructe de pădure?

Gwyneira ura să se certe cu el. Îşi dorise să rezolve totul paşnic, încheind totul cu o sărutare – dulce-amar şi purtând povara sorţii, ca într-un roman de Bulwer-Lytton.

— Dar îţi place viaţa în sălbăticie. Sau ai minţit? Îţi este mai important luxul oferit de Kiward Station? Este important pentru tine să fii soţia unui baron al oilor, să dai recepţii, să fii bogată?

James încercă să pară furios, dar din cuvintele lui răzbătu mai degrabă amărăciune.

Dintr-odată, Gwyneira se simţi obosită.

— James, să nu ne mai certăm. Ştii bine că toate acestea nu au nicio valoare pentru mine. Dar am făgăduit. Sunt soţia unui baron al oilor. Dar m-aş comporta la fel şi dacă aş fi soţia unui cerşetor.

— Ţi-ai încălcat făgăduiala, când ai împărţit patul cu mine! se zborşi James. Ţi-ai înşelat deja bărbatul!

Gwyneira se dădu un pas înapoi.

— Nu am împărţit niciodată patul cu tine, James McKenzie spuse ea. Ştii foarte bine. Nu te-aş fi dus niciodată în casă, ar… ar fi fost… Aşa a fost cu totul altceva.

— Şi ce a fost? Gwyneira, te rog! Să nu-mi spui că m-ai folosit doar ca pe un animal de prăsilă.

Gwyneira nu dorea decât să încheie în sfârşit discuţia. Nu mai putea suporta privirea lui imploratoare.

— Te-am întrebat, James, spuse ea blând. Ai fost de acord. Cu toate condiţiile. Şi nu este vorba de ceea ce vreau eu. Ci este vorba de ceea ce este corect. Sunt o Silkham, James. Nu pot fugi de obligaţiile mele. Înţelege sau nu înţelege. În orice caz, situaţia nu se poate schimba. De acum

încolo…

— Gwyneira? Ce s-a întâmplat? Nu voiai să fii de acum un sfert de oră la mine?

Când Lucas intră în grajd, Gwyneira şi James se depărtară unul de altul. Rar se întâmpla să vină acolo de la sine, dar ieri Gwyn îi promisese ca, începând cu ziua de azi, să îi stea model pentru un portret în ulei – în primul rând fiindcă îi era milă de el, deoarece Gerald iar îl certase, iar Gwyn ştia că putea să pună capăt tuturor acestor chinuri cu un singur cuvânt. Dar nu se putea decide să vorbească despre sarcina ei înainte de a-l fi informat pe James. De aceea găsise altceva pentru a-l consola pe Lucas. Cu atât mai mult, cu cât în următoarele luni va avea timp şi tihnă să stea liniştită pe un scaun.

— Vin, Lucas. Doar că am avut o… o mică problemă şi domnul McKenzie m-a ajutat. Mulţumesc, domnule James.

Gwyneira spera că nu arată prea înfierbântată şi emoţionată, dar reuşi măcar să vorbească liniştit şi să-l privească pe James într-un mod nevinovat. Dacă James, la rândul lui, şi-ar fi stăpânit la fel de bine sentimentele! Dar expresia lui disperată, rănită, îi frângea inima.

Din fericire, Lucas nu observă nimic. Vedea în faţa ochilor doar imaginea Gwyneirei, pe care urma să o alcătuiască.

Seara le spuse lui Lucas şi lui Gerald că este însărcinată.

Gerald Warden era nespus de fericit. Lucas se achită de îndatoririle sale de gentleman, asigurând-o pe Gwyneira că este foarte bucuros şi sărutând-o formal pe obraz. Câteva zile mai târziu

sosi de la Christchurch o bijuterie, un colier preţios de perle. Lucas i-l înmânã Gwyneirei, ca semn de recunoaştere şi preţuire. Gerald plecă la Haldon pentru a sărbători faptul că va deveni în sfârşit bunic şi oferi toată noaptea de băut tuturor clienţilor pubului – cu excepţia lui Howard O'Keefe, care fusese din fericire destul de treaz ca să plece de urgenţă de acolo. De la el află Helen de sarcina Gwyneirei, a cărei anunţare publică o considera mai mult decât penibilă.

— Crezi că mie nu îmi este penibil? întrebă Gwyn, când, peste două zile, o vizită şi constată că prietena ei ştia deja noutatea. Dar aşa este el. Opusul lui Lucas! Nu ai crede că cei doi sunt înrudiţi.

Îşi muşcă buzele de cum termină propoziţia.

Gwyn zâmbi.

— În orice caz, acum a sosit timpul. Trebuie să-mi povesteşti exact cum va trebui să mă simt în lunile următoare ca să nu greşesc ceva. Şi ar trebui să croşetez hăinuţe de bebeluş. Crezi că aşa ceva poate fi învăţat în nouă luni?

11

Sarcina Gwyneirei decurse fără niciun fel de incidente. Până şi renumita stare de greaţă din primele trei luni trecu aproape pe neobservate. Aşa că nu băgă în seamă nici sfaturile mamei ei, care încă de la încheierea căsătoriei o conjura, ca pentru numele lui Dumnezeu să înceteze cu călăritul. În loc să o asculte, Gwyn profita de aproape fiecare zi senină, pentru a o vizita pe Helen sau pe doamna Candler – şi să-l evite astfel

pe James McKenzie. La început o durea fiecare privire pe care o arunca asupra lui, şi pe cât era posibil, încercară amândoi să nu se întâlnească. Dar dacă totuşi dădeau unul de altul, fiecare, încurcat, se uita în altă parte, silindu-se să nu vadă durerea şi tristeţea în ochii celuilalt.

Astfel, Gwyn petrecea mult timp cu Helen şi cu micul Ruben, învăţă să-l înfăşeze şi să-i cânte cântece de leagăn, pe când Helen tricota jachete de bebeluş pentru Gwyneira.

— Doar roz să nu fie! spuse îngrozită Gwyn, când Helen se apucă de nişte ştrampi coloraţi, pentru a folosi resturile de lână. Doar va fi un băiat!

— De unde vrei să ştii? replică Helen. Şi o fată ar fi nostimă.

Gwyneirei îi era groază la gândul că nu va putea să aducă pe lume moştenitorul masculin dorit. Ea nu-şi făcuse niciodată gânduri despre un copil. Doar acum, când îi purta de grijă lui Ruben şi constată pe zi ce trecea că micuţul avea deja idei destul de sigure, legate de ceea ce îi plăcea şi ce nu, înţelese că nu poartă în pântece doar pe moştenitorul de la Kiward Station. Ceea ce creştea în ea, era o mică fiinţă cu o personalitate de sine stătătoare, care putea să fie şi feminină – şi pe care o condamnase de pe acum să trăiască cu o minciună. Când Gwyneira se gândea timp mai îndelungat, o chinuiau remuşcările faţă de copilul care urma să nu-şi cunoască niciodată adevăratul tată. Deci era mai bine, dacă nu se gândea, ci o ajuta pe Helen la treburile interminabile ale gospodăriei – Gwyneira ştia să mulgă – şi la lecţiile date copiilor maori, care veneau din ce în ce mai

mulţi. Helen preda acum la două clase şi, spre mirarea ei, Gwyn întâlni trei copii golaşi, care de altfel se scăldau în lacul de la Kiward Station.

— Fii căpeteniei şi ai fratelui său, explica Helen. Taţii lor vor ca ei să înveţe, de aceea au trimis copiii la rudele din satul de aici. Destul de mult tămbălău. Copiilor li se cere destul de mult. Când le este dor de casă, merg acasă – pe jos! Iar micuţului acestuia îi este tot timpul dor de casă!

Arătă spre un băiat drăguţ cu păr negru, cârlionţat.

Gwyneira îşi aminti de observaţiile lui James legate de maori şi de faptul că nişte copii prea deştepţi ar putea deveni o primejdie pentru albi.

Helen ridică din umeri, când Gwyn îi povesti de ele.

— Dacă nu îi educ eu, o să o facă altcineva. Şi dacă nu învaţă această generaţie, o va face următoarea. Apoi este imposibil să-i privezi pe oameni de cultură!

— Nu te enerva. Gwyn ridică mâna, încercând s-o liniştească. Sunt ultima, care te-ar împiedica să o faci. Dar nu ar fi bine să izbucnească războiul.

— Oh, maori sunt paşnici, dădu Helen din mână. Vor să înveţe de la noi. Cred că şi-au dat seama că civilizaţia le uşurează viaţa. Apoi aici este altfel, ca în celelalte colonii. Maorii nu sunt băştinaşi, şi ei sunt colonişti.

— Serios?

Gwyneira se minună. Nu auzise niciodată aşa ceva.

— Da. Desigur că sunt de mult mai multă vreme aici, decât noi, spuse Helen. Dar nu din timpuri imemorabile. Se spune că au venit la începutul

secolului al XIV-lea. Cu şapte canoe duble, ştiu exact acest lucru. Fiecare familie poate să-şi urmărească înapoi obârşia până la echipajul de pe una din aceste canoe…

Între timp, Helen vorbea destul de bine maori şi asculta povestirile lui Matahorua, înţelegând din ce în ce mai mult.

— Deci nu le aparţinea nici lor pământul? întrebă, plină de speranţă, Gwyneira.

Helen îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă se va ajunge la o situaţie încordată, fiecare parte se va prevala de dreptul descoperitorului. Să sperăm că se vor înţelege paşnic. Aşa, şi acum îi învăţ să socotească – indiferent dacă acest lucru îi place sau nu soţului meu sau domnului Gerald al tău.

Dacă se făcea abstracţie de răceala intervenită în relaţiile dintre Gwyneira şi James, atmosfera de la Kiward Station era acum excelentă. Perspectiva de a avea un nepot îi dădea lui Gerald aripi. Se preocupa iarăşi mai mult de fermă, vându mai mulţi berbeci de prăsilă unor crescători şi câştigă bani buni cu această afacere. James se folosi de prilej pentru a duce animalele la noii stăpâni şi a lipsi astfel zile întregi de la Kiward Station. Mai ordonă şi alte defrişări, pentru a obţine păşuni mai întinse. Lucas se dovedi folositor la calculele ce trebuiau făcute pentru a constata care dintre râuri era adecvat plutăritului şi care dintre esenţele lemnoase avea valoare. Se plângea de pierderea pădurilor, dar nu protesta energic – în fond era bucuros că Gerald nu-şi mai bătea joc de el. Nu punea niciodată întrebarea de unde a rezultat

copilul. Poate că spera să fi intervenit întâmplarea, poate că pur şi simplu nici nu voia să ştie. Oricum se întâmplă rar să fie în doi, astfel că nu aveau ocazia să poarte asemenea discuţii penibile. Lucas încetă pe dată să mai facă vizitele sale nocturne, după ce Gwyneira anunţase că este însărcinată. Deci „încercările" sale nu-i făcuseră de fapt niciodată plăcere. În schimb, îl delecta să îi facă portretul frumoasei sale soţii. Gwyneira şedea cuminte pentru o pictură în ulei, şi nici măcar Gerald nu îi certă pentru această îndeletnicire. Ca mamă a viitoarelor generaţii, portretul Gwyneirei trebuia să-şi ocupe locul de onoare pe lângă tabloul soţiei sale, Barbara. Când portretul fu gata, toţi îl considerară foarte reuşit. Lucas însuşi nu era prea mulţumit. Găsea că nu nimerise perfect „expresia enigmatică" a Gwyneirei şi nici unghiul în care cădea lumina nu i se părea optim. Dar toţi vizitatorii lăudară peste măsură tabloul. Lordul Banningan îl rugă chiar pe Lucas să îi facă portretul doamnei sale. Gwyneira află că în Anglia se plăteau bani buni pentru aşa ceva, dar bineînţeles că Lucas ar fi considerat dezonorant să ceară fie şi un penny de la vecinii şi prietenii săi. Gwyn nu vedea unde ar fi diferenţa dintre vânzarea unui tablou şi cea a unei oi sau a unui cal, dar nu se certă cu el şi constată cu uşurare că nici Gerald nu obiectă nimic referitor la lipsa de spirit comercial al fiului său. Dimpotrivă, părea pentru prima dată aproape mândru de Lucas. În casă era o atmosferă bună şi armonie deplină.

Apropiindu-se naşterea, Gerald încercă în zadar să găsească un medic pentru Gwyneira, căci asta

ar fi însemnat ca Christchurch să rămână săptămâni de-a rândul fără doctor. Gwyn nu considera că dacă renunţă la medic situaţia ar fi gravă. După ce o văzuse pe Matahorua la muncă, era oricând gata să se încredinţeze unei moaşe maori. Dar Gerald declară că aşa ceva este inacceptabil, iar Lucas era şi mai aprig în această privinţă.

— Nu se poate ca să te asiste o sălbatecă oarecare! Eşti o lady şi trebuie să fii îngrijită cu atenţia cuvenită. Oricum, totul este foarte riscant. Ar trebui să naşti la Christchurch!

Această afirmaţie îl aduse pe Gerald pe baricade. Moştenitorul lui Kiward Station se va naşte la fermă şi nicăieri în altă parte, declară el.

În cele din urmă, Gwyneira îi încredinţă problema doamnei Candler, deşi se temea ca aceasta să nu o propună pe Dorothy. Soţia comerciantului făcu imediat această ofertă, dar avu în plus şi o soluţie mai bună.

— Moaşa noastră de aici, din Haldon, are o fată care o ajută adesea. După câte ştiu, a moşit şi singură naşteri. Întrebaţi-o pur şi simplu, dacă nu ar fi dispusă să meargă pentru câteva zile la Kiward Station.

Francine Hayward, fiica moaşei, se dovedi a fi o tânără de douăzeci de ani, isteaţă, optimistă. Avea un păr blond bogat şi o faţă rotundă, veselă, cu nasul în vânt şi ochii verzi, ce se remarcau imediat. Se înţelese din prima clipă foarte bine cu Gwyneira. Cele două erau aproape de aceeaşi vârstă şi, deja după primele două ceşti de ceai, Francine îi mărturisi Gwyneirei dragostea ei ascunsă faţă de cel mai vârstnic fiu al familiei

Candler, pe când Gwyneira îi povesti că, pe când fusese fată, visase cowboy şi indieni.

— Într-unul din romane, o femeie năştea un copil, când pieile roşii înconjuraseră casa! Şi era singură cu soţul ei şi cu fiica…

— Ei, eu nu aş găsi că este chiar atât de romantic, era de părere Francine. Dimpotrivă, ar fi un coşmar. Închipuie-ţi că bărbatul aleargă tot timpul între standul de ochit şi scutece, spunând alternativ când soţiei „împinge, draga mea!" şi strigând spre afară: „Te prind eu, piele roşie afurisită!"

Gwyneira chicoti.

— Soţul meu nu ar pronunţa aşa ceva în faţa unei doamne. Probabil ar spune: „Iartă-mă o clipă, draga mea, trebuie să elimin degrabă una dintre aceste piei roşii".

Francine izbucni în râs.

Deoarece era şi mama ei de acord cu acest aranjament, ea merse în aceeaşi seară călare în spatele Gwyneirei la Kiward Station. Stătea lejer şi fără frică pe spatele gol a lui Igraine, ignoră cu dezinvoltură dojenile lui Lucas, precum: „Ce risc, să călărească două persoane pe un cal! Am fi putut să o aducem noi pe tânăra doamnă!" – şi se stabili într-una din alesele camere de oaspeţi. În timpul ce urmă, ea se desfătă în luxul de a nu face nimic, afară de a-i ţine companie Gwyneirei până la naşterea „prinţului moştenitor al coroanei", înfrumuseţă piesele de îmbrăcăminte ale bebeluşului, gata croşetate şi împletite, brodând coroniţe aurii pe ele.

— Eşti de viţă nobilă, îi spuse Gwyneirei, când aceasta îi spuse că i se pare penibil aşa ceva.

Bebeluşul se află precis undeva pe lista moştenitorilor tronului!

Gwyneira spera ca Gerald să nu audă acest lucru. Îl credea în stare pe mândrul bunic să atenteze la viaţa reginei şi a descendenţilor ei. Dar deocamdată Gerald se limită să introducă coroniţa în semnul cu care ardeau vitele la Kiward Station. Cumpărase de curând câteva vite şi îi trebuia un semn înregistrat. La indicaţiile lui Gerald, Lucas desenă un blazon, în care se uneau coroniţa Gwyneirei şi un scut, pe care Gerald îl deducea din numele de „Warden" – „străjerul".

Francine era glumeaţă şi totdeauna binedispusă. Societatea ei îi făcea bine Gwyneirei; nu lăsa să apară frica de naştere. Gwyneira simţea mai degrabă o uşoară gelozie – Francine îl uitase între timp pe tânărul Candler şi nu mai înceta să vorbească de James McKenzie.

— Se interesează de mine, cu siguranţă! spuse ea emoţionată. De fiecare dată când mă vede, mă descoase. Despre munca mea şi de cum îţi merge. Este aşa de scump! Şi este evident că încearcă să găsească subiecte de discuţie, care să mă intereseze! De ce s-ar interesa altfel despre data la care vei naşte!

Gwyneira se gândi la o serie de motive şi găsi că este destul de riscant din partea lui James să-şi arate atât de deschis interesul. Dar mai ales îi era dor de el şi de apropierea lui consolatoare. Ar fi vrut să-i simtă mâna pe burta ei şi ar fi vrut să împartă cu el bucuria simţind mişcările copilului în pântecele ei. Ori de câte ori micuţul „boxa", se gândi la faţa lui strălucind de bucurie la vederea lui Ruben, proaspăt născut, şi îşi aduse aminte de

o scenă din grajdul de cai pe când Igraine era gestantă în ultima fază.

— Simţiţi mânzul domnişoară Gwyn? întrebase el, radiind de bucurie. Se mişcă. Trebuie să vorbiţi cu el, domnişoară Gwyn! Atunci, când se va naşte, vă va cunoaşte vocea!

Acum vorbea cu bebeluşul ei, al cărui cuib era atât de perfect pregătit. Leagănul lui, un vis din mătase albastră şi aurie, aranjat de Kiri după indicaţiile lui Lucas, era aşezat lângă patul ei. Chiar şi numele era deja stabilit: Paul Gerald Terence Warden – Paul după numele tatălui lui Gerald.

— Fiul următor îl putem numi după bunicul tău, Gwyneira, declară Gerald mărinimos. Dar doresc să impun o anume tradiţie…

Gwyneirei, numele îi era de fapt indiferent. Copilul deveni pe zi ce trecea mai greu; era timpul să vină pe lume. Se surprinse numărând zilele şi făcând comparaţie cu aventurile ei din anul trecut. „Dacă se naşte astăzi, a fost conceput pe malul lacului… Dacă aşteaptă până săptămâna viitoare, este un copil al ceţii… Un mic războinic, conceput în cercul de piatră al războinicilor…” Gwyneira îşi aminti de fiecare nuanţă a tandreţii lui James şi câteodată plânse de dor, până ce adormi.

Durerile începură într-o zi târzie de noiembrie, când vremea era ca în iunie în depărtata Anglie. După ce în ultimele săptămâni plouase adesea, în această zi soarele se arătă strălucitor, trandafirii din grădină înfloriră şi florile de primăvară, pe care Gwyneira le iubea mult mai mult, se desfăcuseră în toată splendoarea.

— Cât este de frumos! se entuziasmă Francine,

care pusese pentru protejata ei masa de mic dejun în faţa ferestrei balconului din încăperile Gwyneirei. Trebuie să o conving neapărat pe mama mea, să pună nişte flori; în grădina noastră cresc doar legume. Dar măcar există o tufă de rata. Gwyneira tocmai voia să-i spună că deja la venirea ei în Noua Zeelandă se îndrăgostise de această tufă cu cascada ei de flori roşii, când simţi durerea. Imediat după aceea i se rupse apa. Gwyneira nu născu uşor. Cât era ea de sănătoasă, atât de bine dezvoltată era şi musculatura abdominală. Cu totul altfel de cum presupusese mama ei, călăritul practicat atât de des nu a dus la o naştere prematură, ci mai degrabă îi îngreună copilului trecerea prin bazin. E drept că Francine o asigură tot timpul că totul este în ordine şi că poziţia copilului este perfectă, dar aceasta nu o împiedică pe Gwyneira să ţipe, să blesteme chiar. Doar Lucas nu o auzea. Bine că aici nu plângea nimeni – Gwyneira nu ştia dacă ar fi rezistat văicărelilor lui Dorothy. Kiri, care o ajuta pe Francine, rămase liniştită.

— Copilul sănătos. Spus Matahorua. Totdeauna drept.

În schimb, în faţa camerei se dezlănţuise iadul. Gerald fusese mai întâi încordat, apoi îngrijorat şi la sfârşitul zilei urla la toţi cei ce se apropiau şi apoi se îmbătă până nu mai ştiu de sine. Ultimele ore ale travaliului le dormi în fotoliul din salon. Lucas se îngrijoră şi se îmbătă cu măsură, după cum îi era felul. Şi el adormi în cele din urmă, dar somnul lui era uşor. Deîndată ce se mişca ceva pe sala din faţa camerelor Gwyneirei, ridica capul şi Kiri trebui să-l pună la curent cu ştirile şi în a

doua jumătate a nopţii.

— Domnul Lucas aşa de atent! o informă ea pe Gwyneira.

În schimb, James McKenzie nu dormi. Îşi petrecuse ziua într-o continuă încordare şi noaptea se strecură în grădină, sub ferestrele Gwyneirei. Astfel el fu singurul care îi auzi ţipetele. Neajutorat, cu pumnii strânşi şi cu lacrimi în ochi, aştepta. Nimeni nu-i spunea dacă totul este în ordine, la fiecare plâns a Gwyneirei îi era teamă pentru viaţa ei.

În cele din urmă se strecură lângă el ceva blănos, moale. Încă cineva care fusese uitat. Francine o expulzase pe Cleo fără îndurare din camera lui Gwyn şi nu se ocupaseră de ea nici Lucas, nici Gerald. Acum scâncea, auzind ţipetele Gwyneirei.

— Îmi pare rău, Gwyn, îmi pare atât de rău… şopti James în părul mătăsos a lui Cleo.

În cele din urmă o ţinu pe căţea în braţe, când în fine se auzi un alt sunet, mai încet, dar puternic şi destul de indignat. Copilul salută prima rază de soare a noii dimineţi. Şi Gwyn o însoţi cu un ultim strigăt plin de durere.

James plânse de uşurare în blana moale a lui Cleo.

Lucas se trezi imediat când Kiri ieşi pe trepte, cu copilul în braţe. Stătea acolo ca o stea a varietăţilor, deplin conştientă de importanţa ei. Lucas se întrebă de ce nu-i prezintă Francine copilul, dar lui Kiri îi strălucea toată faţa, astfel că se putea presupune că mama şi copilul sunt în ordine.

— Este… totul în ordine? întrebă el totuşi, după

cum era obligaţia şi se sculă pentru a merge în întâmpinarea tinerei femei.

Se sculă şi Gerald.

— A sosit? întrebă el. Cu toţii sănătoşi?

— Da, domnule Gerald! se bucură Kiri. Un copil minunat de frumos. Minunat! Păr roşu, ca mama!

— Un micuţ aprig! spuse Gerald râzând. Primul Warden cu păr roşu.

— Cred că nu se spune „micuţ”, îl corectă Kiri. Se spune „micuţă”. Este fată, domnule Gerald. Fată minunată!

Francine propuse să fie numită „Paulette”, dar Gerald nu fu de acord. „Paul” urma să rămână la dispoziţia moştenitorului masculin. Lucas, gentleman din cap până în picioare, apăru la o oră după naştere la patul Gwyneirei, cu un trandafir roşu din grădină, şi o asigură pe un ton ponderat că micuţa i se pare un copil adorabil. Gwyneira aprobă doar din cap. Cum altfel decât adorabilă putea fi această mică creatură perfectă, pe care o ţinea mândră în braţe? Nu se putea sătura privind degeţelele minuscule, năsucul cât un nasture şi genele lungi, arămii din jurul ochilor mari, albaştri. Micuţa avea deja relativ mult păr. Indiscutabil o roşcovană, ca şi mama ei. Gwyneira îşi mângâie bebeluşul, iar micuţa creatură întinse mâna după degetul ei. Surprinzător de puternică de pe acum. Siguranţă în mânuirea frâului… Gwyn va începe în curând s-o înveţe să călărească. Lucas propuse numele de „Rose” şi trimise un buchet imens de trandafiri roşii şi albi în camera Gwyneirei, care se umplu imediat de parfumul lor îmbătător.

— Rar am văzut trandafirii să înflorească atât de

fermecător, draga mea. De parcă grădina s-ar fi împodobit special pentru a o întâmpina pe fata noastră.

Francine îi pusese bebeluşul în braţe; îl ţinea neîndemânatic, de parcă nu ar şti prea bine ce să facă cu el. Dar cuvintele „fiica noastră” le spusese cu naturaleţe. Deci nu părea să aibă suspiciuni.

Gwyneira, care se gândea la grădina de trandafiri a lui Diana, replică:

— Este mult mai frumoasă ca oricare trandafir, Lucas! Este cea mai frumoasă de pe lume!

Îi luă copilul. Era o nebunie, dar simţi că o înţeapă ghimpele geloziei.

— Atunci va trebui să găseşti singură un nume, draga mea, spuse Lucas blând. Sunt sigur că găseşti unul potrivit. Dar acum trebuie să vă las pentru a mă ocupa de tatăl meu. Încă nu se poate acomoda cu ideea că nu este un băiat.

Lui Gerald îi trebuiră ore întregi ca să se adune şi să le facă o vizită Gwyneirei şi fiicei sale. Cu inima îndoită, o felicită pe mamă şi privi bebeluşa. Abia când aceasta îl prinse de deget cu un gest acaparator, şi clipi din ochi, izbuti să îi zâmbească.

— Ei da, măcar are tot ceea ce îi trebuie, mormăi el nemulţumit. Deci următorul o să fie băiat. Acum ştiţi, cum se face…

Când Warden închise uşa în urma lui, Cleo se strecură înăuntru. Mulţumită de a fi reuşit în sfârşit, merse la patul Gwyneirei, puse lăbuţele pe cuvertură şi îşi arătă zâmbetul de Collie.

— Unde ai stat ascunsă? o întrebă Gwyn încântată şi o mângâie. Uite, vreau să-ţi prezint pe cineva!

Spre groaza lui Francine, o lăsă pe căţea să miroase bebeluşa. Observă un bucheţel de flori de primăvară, prinse de cineva de zgarda lui Cleo.

— Cât de original! remarcă Francine, când Gwyn desprinse cu precauţie bucheţelul. Cine putea să fie? Unul dintre bărbaţi?

Gwyneira ar fi putut să-i dezvăluie numele. Nu spuse nimic, dar inima îi fu năpădită de fericire. Ştia deci de fiica lor – şi desigur că alesese flori de câmp, nu tăiase trandafiri.

Bebeluşa strănută când florile îi atinseră năsucul. Gwyneira zâmbi.

— O voi numi Fleurette.

UN FEL DE URĂ...

Canterbury Plains – Westcoast 1858-1860

1

George Greenwood îşi cam pierduse răsuflarea după urcuşul din strâmtoarea Bridle. Bău încet berea de ghimbir, care se vindea aici, la punctul culminant, pe drumul dintre Lyttelton şi Christchurch, şi savură priveliştea oraşului şi a ţinutului Canterbury Plains.

Acesta era deci ţinutul în care trăia Helen. Pentru asta părăsise Anglia… Era un ţinut frumos, nimic de zis, recunoscu George. Christchurch, oraşul în apropierea căruia trebuia să se afle ferma ei, era considerată o aşezare în plină dezvoltare. Ca primă aşezare din Noua Zeelandă, primise anul trecut dreptul de oraş şi era acum şi reşedinţă episcopală.

George îşi aminti de ultima scrisoare a lui Helen în care îl informa răutăcioasă că speranţele reverendului antipatic Baldwin nu se împliniseră. Arhiepiscopul de Canterbury numise în funcţia de episcop pe un prelat pe nume Henry Chitty Harper, care venea din ţara-mamă. Avea familie şi pare să fi fost iubit în parohia sa. La început, Helen nu scrisese mai mult despre caracterul lui, ceea ce îl mira destul de mult pe George. Doar ar fi trebuit să-l fi cunoscut de mult pe acest bărbat, având în vedere toate acţiunile bisericeşti, despre care tot scria. Helen Davemport-O'Keefe se angajă în cercurile doamnelor pentru citirea Bibliei şi în munca cu copiii băştinaşilor. George spera ca ea să nu fi devenit atât de bigotă şi de convinsă de propria dreptate ca mama lui. Dar nu şi-o putea imagina pe Helen stând în rochie de mătase la şedinţele de comitet şi scrisorile ei sunau de parcă ar fi avut contact direct cu copiii şi cu mamele lor.

Şi-o mai putea imagina pe Helen? Trecuseră atâţia ani şi îl asaltaseră atât de multe impresii. Colegiul, călătoriile sale prin Europa, India şi Australia – ar fi trebuit să ajungă pentru a şterge din memoria sa imaginea unei femei mult mai în vârstă, cu părul castaniu, strălucitor şi ochi cenuşii. Dar George o vedea şi astăzi înaintea lui,

de parcă ar fi plecat doar ieri. Faţa ei îngustă, coafura severă, mersul drept – chiar şi când el ştia că este obosită. George îşi amintea de furia ei bine ascunsă şi de nerăbdarea strunită anevoie când avea de a face cu mama şi cu William, fratele lui, dar şi de zâmbetul ascuns, când el reuşi cu vreo obrăznicie să-i străpungă platoşa stăpânirii de sine. Pe atunci îi citea fiecare emoţie din privire – în spatele acelei expresii liniştite, indiferente, pe care o arăta celor din jur. Un foc, care ardea pe sub apele liniştite, pentru a erupe la citirea unui anunţ nebunesc, venit de la capătul celălalt al lumii! Oare îl iubea într-adevăr pe acest Howard O'Keefe? În scrisori era vorba de înalta consideraţie faţă de soţul ei, care îşi dădea toată silinţa de a face ferma cât mai confortabilă pentru ea şi de a o gospodări rentabil. Dar George citea printre rânduri că soţul ei nu reuşea totdeauna să atingă aceste ţeluri. George Greenwood era de un timp destul de lung angrenat în afacerile tatălui său, pentru ca să ştie că între timp aproape toţi primii colonişti din Noua Zeelandă deveniseră bogaţi. Indiferent dacă se ocupau de pescuit, de comerţ sau de creşterea animalelor – afacerile înfloreau. Cine nu era total lipsit de îndemânare, făcea profit, ca de exemplu Gerald Warden la Kiward Station. O vizită la el, cel mai mare producător de lână din Insula de Sud, era în fruntea listei activităţilor, care îl purtau pe fiul lui Robert Greenwood la Christchurch. Familia Greenwood avea de gând să deschidă aici o filială a casei lor de comerţ internaţional. Comerţul de lână cu Noua Zeelandă devenea din ce în ce mai interesant – cu atât mai mult cu cât în curând pe

ruta dintre Anglia şi Noua Zeelandă vor circula vapoare cu aburi. George călătorise deja pe un vas, care pe lângă tradiţionalele vele era acţionat şi de un motor cu aburi. Acesta făcea ca vasul să fie independent de capriciile vântului din zona de acalmie, iar drumul dura doar opt săptămâni..

Şi trecătoarea Bridle îşi mai pierduse din caracterul ei ameninţător, pe care îl descrisese Helen în prima ei scrisoare către George. Fusese amenajată într-atât, că putea fi trecută cu carele şi George ar fi putut să evite drumul anevoios, parcurs pe jos. Dar după acea călătorie îndelungată cu vasul, simţea nevoia mişcării şi îl incita să reconstituie experienţele lui Helen la venirea ei încoace. Pe timpul studiului, George era de-a dreptul posedat de Noua Zeelandă. Chiar dacă nu venea timp mai îndelungat o scrisoare de la Helen, el înghiţea orice informaţie despre acest ţinut pentru a se simţi mai aproape de ea.

Reconfortat în sfârşit, porni să coboare drumul. Poate că o va vedea chiar mâine pe Helen! Dacă va putea să-şi închirieze un cal şi dacă ferma se afla atât de aproape de oraş, după cum se putea deduce din scrisorile lui Helen, nimic nu contrazicea o mică vizită de curtoazie. În orice caz, va merge în curând la Kiward Station, ori aceasta trebuie să se afle în imediata vecinătate a lui Helen. Doar era prietenă cu stăpâna fermei, Gwyneira Warden. Cele două ferme nu puteau fi mai departe una de alta decât o scurtă deplasare cu trăsura. George trecu cu bacul peste Avon River şi străbătu ultimii kilometri până la Christchurch şi se cază la hotelul din localitate. Modest, dar curat – şi desigur că proprietarul

auzise de familia Warden.

— Desigur. Domnul Gerald şi domnul Lucas trag totdeauna aici când au ceva de rezolvat la Christchurch. Domni foarte cultivaţi, mai ales domnul Lucas şi încântătoarea sa soţie! Doamna Warden comandă la Christchurch rochiile ei, de aceea o vedem de două şi trei ori pe an. În schimb, hotelierul nu auzise de Howard şi Helen O'Keefe. Nici nu înnoptaseră la el, nici nu îi cunoştea din cadrul comunităţii bisericeşti.

— Dar nici nu ar fi posibil dacă sunt vecini cu familia Warden, explică hotelierul. Atunci aparţin de Haldon şi acolo au mai nou o biserică. Ar fi mult prea departe să vină în fiecare duminică încoace.

George înregistră mirat aceste informaţii şi întrebă de un grajd, de unde ar putea închiria un cal. În ziua următoare va face mai întâi o vizită la Union Bank of Australia, prima filială de bancă din Christchurch.

Directorul băncii fu foarte politicos şi se bucură de planurile lui Greenwood, legate de Christchurch.

— Ar trebui să vorbiţi cu Peter Brewster, îl sfătui el. El s-a ocupat până acum de comerţul cu lână de aici. Dar după cum aud, este atras de Queenstown – febra aurului, ştiţi. Deşi Brewster nu va căuta el însuşi aur, ci se gândeşte mai degrabă la comerţul cu aur.

George îşi încreţi fruntea.

— Găsiţi că este cu mult mai rentabil decât comerţul cu lână?

Bancherul ridică din umeri.

— Dacă mă întrebaţi pe mine: lâna creşte în

fiecare an. Dar cât aur se află acolo sus, la Otago, sub pământ, nu ştie nimeni. Dar Brewster este tânăr şi dornic de noi afaceri. Apoi are şi motive familiale. Familia soţiei sale provine de acolo – maori. Şi ea a moştenit pământ. În orice caz, nu va fi supărat dacă îi preluaţi clienţii de aici. Asta v-ar facilita mult înfiinţarea afacerii.

George nu putea decât să-i dea dreptate şi îi mulţumi pentru informaţii. Apoi se folosi de prilej să întrebe în treacăt de familiile Warden şi O'Keefe. Despre Wardeni nu auzi din gura directorului altceva decât laude.

— Bătrânul Warden este un vechi războinic, dar se pricepe la creşterea oilor! Tânărul este mai degrabă un estet, nu le are cu ferma. De aceea bătrânul speră să aibă un nepot, care să fie mai interesat, dar până acum în zadar. Tânăra femeie este superbă. Păcat că nu prea se străduieşte cu facerea copiilor. În aproape şase ani de căsnicie doar o fetiţă… Ei da, sunt tineri, mai există speranţe. Ei da, şi familia

O'Keefe… Bancherul îşi căută cuvintele. Ce să spun? Secretul bancar, ştiţi…

George înţelegea. Howard O'Keefe nu era un client prea apreciat. Probabil că avea datorii. Iar fermele se aflau la două zile de mers călare de la Christchurch, deci Helen minţise în scrisorile ei când se referea la viaţa de la oraş – sau cel puţin exagerase mult. Haldon, următoarea aşezare mai mare din apropiere de Kiward Station, abia dacă era mai mult decât un sat. Ce a mai trecut oare sub tăcere şi de ce? îi era penibil felul în care trăia? Poate că nici nu se va bucura de această vizită de peste mări? Dar trebuia să o vadă! La

naiba, călătorise 25 000 de kilometri pentru a o vedea!

Se dovedi că se putea vorbi cu Peter Brewster; îl invită pe George pentru a doua zi la masă. Asta însemna că trebuia să amâne din nou planurile sale, dar i se părea că întâlnirea cu Brewster este inevitabilă, în realitate, întâlnirea se desfăşură în armonie deplină. Soţia lui Brewster, frumoasă ca o cadră, servi un prânz după tradiţia maori, cu peşte proaspăt din Avon şi cartofi dulci, preparaţi într-un mod rafinat. Copiii săi îl asaltară pe vizitator cu întrebări despre buna bătrână Anglie, şi bineînţeles că Peter cunoştea atât familia Warden, cât şi familia O'Keefe.

— Dar să nu cumva să întrebaţi pe unul despre celălalt! îl avertiză el, râzând. Sunt precum câinele cu pisica, deşi cândva au fost parteneri. Kiward Station le aparţinuse la amândoi, de unde vine şi numele compus din Kee şi Ward. Dar amândoi au fost şi jucători, iar Howard şi-a pierdut partea sa. Nu se ştie prea exact cum a fost, dar amândoi îşi poartă reciproc ranchiună.

— De înţeles din partea lui O'Keefe, remarcă George. Dar câştigătorul nu ar trebui să fie supărat!

— După cum am spus, nu cunosc nimic exact. Iar în final lui Howard i-au ajuns banii pentru o fermă. Dar îi lipseşte know-how-ul. În acest an a pierdut practic toţi mieii – i-a scos prea de timpuriu, înainte de ultimele furtuni. Totdeauna îngheaţă câţiva sus în munţi, dacă mai vine un val de iarnă. Dar să-i scoţi la început de octombrie…? înseamnă să-l pui pe Dumnezeu la încercare!

George îşi aminti că luna octombrie îi

corespundea lunii martie, ori în acea perioadă era destul de frig şi în munţii din Ţara Galilor.

— De ce face aşa ceva? întrebă el fără să înţeleagă.

Îl preocupa mai mult întrebarea de ce îi permitea Helen soţului ei o asemenea prostie. E drept că ea nu se interesase niciodată de agricultură, dar dacă supravieţuirea ei economică depindea de aceasta, s-ar fi preocupat şi de agricultură.

— Ah, este un cerc vicios suspină Brewster şi oferi trabuce. Ferma este prea mică sau pământul prea sărac pentru numărul animalelor ce trebuie hrănite. Dar un număr mic de animale nu aduce suficient pentru trai, de aceea se creşte numărul animalelor la noroc. În anii buni, iarba este suficientă, în anii slabi se termină furajele pentru iarnă. Atunci trebuie cumpărate nutreţuri – şi atunci nu ajung banii. Sau animalele sunt mânate în munţi şi se speră că nu va mai ninge. Dar să vorbim de ceva mai plăcut. Vă interesează să preluaţi clienţii mei. Foarte frumos, aş vrea să vă fac cunoştinţă cu toţii. Ne vom putea înţelege asupra unei sume de despăgubire. Aţi fi eventual interesat şi de oficiul nostru? Birouri şi antrepozite la Christchurch şi Lyttelton? Aş putea să vă închiriez casele şi să vă garantez dreptul de preemţiune… Sau devenim parteneri şi păstrez o parte din afacere în calitate de comanditar. Ar reprezenta o siguranţă, în cazul în care febra aurului ar trece repede.

Bărbaţii petrecură după-amiaza cu vizitarea bunurilor imobiliare şi George era foarte impresionat de afacerile lui Brewster. În cele din

urmă, se înţeleseră ca după vizita lui George în Canterbury Plains să discute condiţiile exacte ale preluării. George îşi părăsi foarte binedispus partenerul de discuţii şi îi scrise imediat o scrisoare tatălui său. Greenwood Enterprises nu ajunsese niciodată într-un mod atât de simplu să intre în posesia unei dependinţe într-o ţară nouă. Acum se punea doar problema de a găsi un administrator destoinic. Brewster însuşi ar fi fost ideal, dar el voia să plece…

George puse deocamdată aceste gânduri deoparte. Mâine va putea să plece fără grijă la Haldon. O va vedea din nou pe Helen.

— Din nou vizită? întrebă Gwyneira indispusă.

De fapt plănuise să folosească această zi superbă de primăvară pentru a o vizita pe Helen. Fleurette se smiorcăia de zile întregi, voia să se joace cu Ruben; apoi atât mama, cât şi copilul terminaseră materialul de citit. Fleurette era înnebunită după poveşti. Îi plăcea ca Helen să-i citească şi făcea deja încercări proprii să deseneze literele când asista la lecţiile ţinute de Helen.

— Curat tatăl ei! spuneau oamenii din Haldon, când Gwyneira comanda din nou cărţi pentru a-i citi micuţei.

Doamna Candler găsea la rândul ei tot timpul asemănări fizice cu Lucas, ceea ce Gwyn nu reuşi să înţeleagă. În ochii ei, Fleurette nu avea practic nimic în comun cu Lucas. Fata era graţioasă şi roşcată, ca Gwyn, dar albastrul iniţial al irisului se transformase după câteva luni într-un căprui deschis cu pete de culoarea chihlimbarului. În felul lor, ochii lui Fleur erau la fel de fascinanţi ca ochii Gwyneirei. Chihlimbarul din ei părea să

arunce scântei când se emoţiona şi puteau să ardă de-a dreptul, când micuţa se înfuria. Şi acest lucru se întâmpla adesea, ceea ce trebuia să recunoască şi îndrăgostita ei mamă. Fleurette nu era un copil liniştit, uşor de mulţumit, ca Ruben. Era vivace, avea pretenţii mari şi se înfuria dacă ceva nu-i reuşea imediat. Atunci înjura în gura mare şi se înroşea, şi în cazuri extreme scuipa. Fleurette Warden, fetiţa de aproape patru ani, nu era cu siguranţă o lady..

Cu toate acestea avea o relaţie bună cu tatăl ei. Lucas era încântat de temperamentul ei şi ceda mult prea des toanelor ei. Nu prea arăta tendinţe de pedagog; părea s-o încadreze pe Fleurette mai degrabă în categoria „obiect de studiu de cel mai mare interes”. Cu rezultatul că la Kiward Station erau acum doi locuitori, care colecţionau, desenau şi observau cu pasiune insecte weta. E drept că Fleur era mai degrabă interesată de cât de departe sar ele şi i se părea o idee bună să le picteze în diferite culori. Gwyneira dezvoltă o adevărată dexteritate în a aduna imensele insecte din nou în borcane.

Acum se întreba cum să îi explice copilului că excursia călare promisă nu va avea loc.

— Da, iarăşi un oaspete! mormăi Gerald. Dacă doamna permite. Un negustor din Londra. Şi-a petrecut noaptea la familia Beasley şi va ajunge către seară aici. Reginald Beasley a fost atât de amabil, să trimită un mesager. Deci putem să-l primim pe acest domn în felul adecvat. Desigur, doar dacă doamna permite!

Gerald se ridică clătinându-se. Încă nu era ora prânzului, dar se pare că nici nu ajunsese să se

trezească din beţie de ieri-seara. Şi cu cât bea mai mult, cu atât mai răuvoitoare deveneau observaţiile făcute la adresa Gwyneirei. În ultimele luni ea devenise ţinta preferată a batjocurii sale – ceea ce se datora desigur faptului că fusese iarnă. Iarna Gerald era mai degrabă înclinat să-i permită fiului său să stea în camera de studiu decât să se ocupe de fermă şi o întâlnea mai des pe Gwyneira, care era ţinută în casă de timpul ploios. Vara, când trebuiau tunse oile, se năşteau mieii şi erau tot felul de alte munci de făcut la fermă, Gerald avea să se concentreze din nou asupra lui Lucas, pe când Gwyneira făcea oficial lungi drumuri călare – şi în realitate se refugia la Helen. Gwyneira şi Lucas cunoşteau acest ciclu din anii trecuţi, dar asta nu făcea situaţia mai suportabilă. În fond, exista doar o singură posibilitate de a întrerupe acest cerc. Gwyneira trebuia să-i dăruiască lui Gerald moştenitorul dorit. Dar la Lucas energiile de acest fel păreau să scadă cu trecerea anilor. Gwyneira pur şi simplu nu-l excita. Nici nu se puteau gândi la facerea unui copil. Şi incapacitatea din ce în ce mai accentuată a lui Lucas de a avea o relaţie sexuală cu soţia făcea imposibilă repetarea trişării folosite la procrearea lui Fleur. Gwyneira nici nu-şi făcea iluzii. James McKenzie nu ar fi acceptat încă o dată o asemenea înţelegere. Şi nici ea nu ar fi fost în stare să se despartă după aceea pentru a doua oară de el. După naşterea lui Fleurette a durat luni de zile până când pe Gwyneira nu o mai chinuia dorul şi disperarea, care o apuca, ori de câte ori îl vedea sau chiar îl atingea pe James. Aceasta din urmă nu putea fi evitată totdeauna –

ar fi fost ciudat dacă James nu i-ar mai fi întins mâna pentru a o ajuta să urce în căruţă sau nu ar fi scos de pe Igraine şaua, după ce Gwyneira o ducea în grajd. Dacă mâinile lor se atingeau, era ca o explozie a dragostei şi a dorinţei, stinse de permanentul „niciodată, niciodată”, care făcea ca Gwyneirei cât pe ce să-i crape capul. Slavă Domnului, cu trecerea timpului situaţia se mai amelioră. Gwyn învăţă să se controleze, iar amintirile păliră. Dar era de neconceput să repete totul. Iar un alt bărbat? Nu, aşa ceva nu era cu putinţă. Înainte de James, îi era indiferent. Un bărbat era ca oricare altul. Dar acum…? Era fără nicio speranţă. Dacă nu se întâmpla o minune, Gerald va trebui să se consoleze cu faptul că Fleur rămânea singura lui nepoată.

Pe Gwyneira nu o preocupa acest lucru. O iubea pe Fleurette şi recunoştea în ea atât propria ei fiinţă, cât şi tot ceea ce iubise la James McKenzie. Fleur era dornică de aventură şi înţeleaptă, încăpăţânată şi plină de umor. Printre copiii maori găsea destui prieteni de joacă, fiindcă stăpânea fluent limba maori. Dar îl iubea mai ales pe Ruben, fiul lui Helen. Micuţul, care era cu un an şi ceva mai mare, era eroul şi modelul ei. Cu el reuşea chiar să stea cuminte la orele de curs ale lui Helen, fără să se bage în vorbă.

Ei, astăzi nu vor reuşi să meargă. Suspinând, Gwyn o strigă pe Kiri pentru a debarasa masa de micul dejun. Probabil că Kiri nu s-ar fi gândit de la sine la aşa ceva. Se măritase de curând şi nu avea nimic altceva în cap decât pe bărbatul ei. Gwyn aştepta doar să-i anunţe că este însărcinată – şi Gerald să explodeze la această veste.

Apoi Kiri trebuia să fie convinsă să cureţe argintăria, iar Gwyn trebuia să discute cu Moana meniul pentru prânz. Ceva din carne de miel. Şi nu ar fi fost rău să facă şi o budincă de Yorkshire. Dar mai întâi Fleur…

Fleurette nu stătuse liniştită, cât timp părinţii ei luaseră micul dejun. Doar voia să pornească repede, deci calul trebuia să fie înşeuat sau înhămat. De obicei, Gwyneira o aşeza pe fiica ei în faţa ei, pe Igraine, dar Lucas prefera ca „doamnele sale” să meargă cu trăsura.

Comandase special pentru Gwyn un dogcart, pe care aceasta îl stăpânea excelent. Carul uşor, pe două roţi, era extrem de mobil şi Igraine îl trăgea fără nicio dificultate pe drumuri grele. Direct peste câmp nu se putea merge şi nici nu se putea sări cu el. Deci nu se putea merge pe scurtătura prin tufăriş. Nu era de mirare că Gwyn şi Fleur preferau să meargă călare, şi Fleurette decisese astfel şi pentru ziua de astăzi.

— Poţi să pui şaua pe Igraine, domnule James? se interesă ea la McKenzie.

— Cu şaua de damă, sau cu altă şa, domnişoară Fleur? întrebă James serios. Ştiţi ce a spus tatăl dumneavoastră.

Lucas se gândise serios să-i cumpere lui Fleurette un ponei din Anglia, pentru ca să înveţe călăritul corect, cu şaua de damă. E drept că Gwyneira declarase că, până când va sosi acesta, fata va fi trecut de vârsta călăritului pe ponei. Deocamdată o învăţa pe fiica ei să călărească pe Madoc, în şaua bărbătească. Armăsarul fiind foarte binevoitor, problema rezida mai degrabă în ţinerea în secret a situaţiei.

— Cu o şa pentru oameni adevăraţi! declară Fleur.

James trebui să râdă.

— O şa adevărată, prea bine, milady! Vreţi să mergeţi astăzi singură?

— Nu, mama vine imediat. Dar mai trebuie să joace rolul de „ţintă” pentru bunicul. Aşa i-a spus lui tata. Chiar va trage în ea, domnule James?

„Nu, dacă pot să-l împiedic”, gândi McKenzie înverşunat. Nimănui de la fermă nu-i scăpase cum o chinuia Gerald pe nora sa. Spre deosebire de Lucas, căruia toţi muncitorii îi purtau pică, Gwyneira beneficia de compasiunea lor. Şi câteodată băieţii erau primejdios de aproape de adevăr, când făceau glume referitoare la stăpâni.

— Dacă domnişoara Gwyn ar avea un bărbat ca lumea, era una din observaţiile obişnuite, atunci bătrânul ar fi deja de zece ori bunic!

Destul de des, glumind, bărbaţii se ofereau drept „tauri de prăsilă” şi se supralicitau în propuneri cum ar putea fi făcuţi fericiţi atât stăpâna, cât şi socrul.

James încerca să pună stavilă acestor glume proaste, dar nu era întotdeauna simplu. Dacă Lucas şi-ar fi dat măcar silinţa să se facă folositor la fermă! Dar nu învăţa nimic şi când Gerald îl obliga să iasă la grajduri şi pe câmp, devenea pe an ce trecea mai morocănos şi mai puţin dispus să facă ceva.

Pe când James o înşeua pe Igraine, mai vorbi puţin cu Fleur. Ştia să se ascundă bine, dar îşi iubea fata şi nu reuşea s-o privească ca pe o Warden. Această vijelie roşcată era copilul său – şi pentru el nu avea nicio importanţă că era „doar” o

fată. Aşteptă răbdător până când fetiţa se urcă pe o ladă, de unde putea să perie coama lui Igraine.

Gwyneira intră în grajduri tocmai când James fixa cureaua de la şa şi la vederea lui reacţionă ca întotdeauna necontrolat. O strălfulgerare a ochilor, puţină roşeaţă în obraji… apoi din nou control strict.

— Oh, James, aţi pus deja şaua? întrebă Gwyneira cu regret. Din păcate nu pot să merg cu Fleur, aşteptăm o vizită.

James aprobă din cap.

— O da, acel negustor englez. Ar fi trebuit să mă gândesc că nu veţi putea ieşi. Începu să scoată şaua de pe iapă.

— Nu mergem la şcoală? întrebă Fleur jignită. Dar atunci rămân proastă, mamă!

Era cel mai nou argument pentru a merge, pe cât posibil zilnic, la Helen. Helen folosise acest argument faţă de un copil maori, căruia îi plăcea să tragă chiulul, iar Fleur reţinuse observaţia.

James şi Gwyneira izbucniră în râs.

— Ei, aşa ceva nu putem risca, spuse James cu o mină serioasă. Dacă îmi permiteţi, domnişoară Gwyn, o voi duce eu la şcoală.

Gwyn îl privi mirată.

— Aveţi timp de aşa ceva? întrebă ea. Credeam că vreţi să controlaţi ocolurile pentru oile gestante.

— Se află în drum, declară James şi îi făcu cu ochiul. În realitate ocolurile nu se aflau pe drumul spre Haldon, ci doar pe scurtătura secretă prin tufăriş, folosită de Gwyneira. Desigur că va trebui să mergem călare. Dacă înham, chiar că pierdem timp.

— Te rog, mamă! o imploră Fleur.

Şi se pregătea de un acces de furie pentru cazul în care Gwyn ar fi îndrăznit să refuze.

Din fericire nu era greu să o convingă pe mama ei. Munca oricum neplăcută avea să meargă mai repede dacă nu avea alături copilul dezamăgit, văicărindu-se continuu.

— Bine spuse ea. Să vă distraţi bine! Aş vrea să vă pot însoţi.

Gwyneira se uită invidioasă cum scoate James roibul său şi o ridică pe Fleur în faţa sa în şa. Stătea frumos şi drept pe cal, iar buclele ei roşcate se mişcau în tactul mersului calului. James se aşează la rândul lui dezinvolt în şa. Gwyn era aproape îngrijorată când cei doi plecară.

Chiar nu observa nimeni asemănarea dintre bărbat şi fetiţă?

Lucas Warden, pictorul şi observatorul cu ochi experimentat, se uită din fereastra camerei sale după călăreţi, observă în curte figura însingurată a Gwyneirei şi credea că-i citeşte gândurile.

Era mulţumit de lumea lui, dar câteodată… câteodată ar fi dorit să o poată iubi pe această femeie.

2

George Greenwood fu bine primit în Canterbury Plains. Numele lui Peter Brewster îi deschise uşile fermierilor, dar probabil că şi fără recomandare ar fi fost bine primit. Cunoştea deja această situaţie de la fermele din Australia şi Africa – cel ce trăieşte atât de izolat, ca aceşti colonişti, se bucură de fiecare vizită din afară. De aceea

ascultă cu răbdare lamentările doamnei Beasley referitoare la personal, îi lăudă trandafirii şi călări cu soţul ei peste păşuni, pentru a admira oile. Familia Beasley făcuse totul pentru ca ferma ei să devină un mic colţ al Angliei, iar George trebui să zâmbească, ascultând-o pe doamna Beasley, ce eforturi făcuse să scoată de pe lista produselor folosite în bucătăria ei cartofii dulci.

Kiward Station era cu totul altfel, după cum observă imediat. Casa şi grădina constituiau un ciudat amestec al formelor: pe de o parte cineva încerca să imite aici pe cât posibil viaţa nobilimii engleze de la ţară, pe de altă parte se impunea cultura maori. Astfel, în grădina înfloreau paşnic una lângă alta tufele de rata şi cele de trandafiri; sub arborii cabbage erau aşezate bănci cu sculpturi tipice maori, iar şopronul pentru scule era acoperit de frunzele palmierului nikau, în tradiţia maori. Fata în casă, care îi deschise lui George uşa, era îmbrăcată într-o uniformă decentă de servitoare, dar nu purta încălţăminte, iar servitorul îl salută prietenos prin *haere mai,* cuvintele de bun venit în limba maori.

George îşi aminti de ceea ce auzise despre familia Warden. Tânăra femeie provenea dintr-o familie nobilă din Anglia – şi avea, evident, bun gust, după cum o dovedea mobilarea camerelor de primire. Dar se pare că încerca o anglicanizare şi mai pregnantă decât doamna Beasley: oare de câte ori îşi depunea un oaspete cartea de vizită în bolul de argint de pe măsuţa delicată? George îşi dădu silinţa să o facă, ceea ce o determină pe tânăra femeie roşcată, care tocmai intrase, să îi zâmbească. Purta o rochie de după-amiază

elegantă, de culoare bej, cu broderii de culoarea indigoului, în ton cu culoarea ochilor ei. E drept că tenul ei nu corespundea palorii la modă printre doamnele din Londra. Faţa ei era uşor bronzată şi era evident că nu încerca să-şi ascundă pistruii. Nici coafura artistică nu corespundea literei cărţii de conduită, fiindcă o parte din bucle se desprinseseră deja.

— O s-o lăsăm să stea pe veci aici declară ea, privind spre cartea de vizită. O să-l facă fericit pe socrul meu! Bună ziua şi bine aţi venit la Kiward Station. Sunt Gwyneira Warden. Intraţi şi faceţi-vă comod. Socrul meu ar trebui să sosească curând. Sau vreţi mai întâi să vă spălaţi şi să vă schimbaţi pentru cină? Se pare că va fi o mare cină…

Gwyneira ştia că făcând aceste apropouri directe, depăşise graniţa bunei comportări. Dar tânărul acesta nu arăta deloc, de parcă s-ar aştepta în cadrul unei vizite în pădurea tropicală să fie servit cu o cină compusă din mai multe feluri de mâncare, la care gazdele să apară în ţinută de seară. Dacă ar apărea în pantalonii de călărie şi cu geaca de piele pe care le purta acum, Lucas ar fi consternat şi Gerald s-ar putea să se simtă jignit.

— George Greenwood! se prezentă George zâmbind. Era bine că nu părea să fie rău. Vă mulţumesc pentru informaţii, aş dori să mă spăl mai întâi. Aveţi o casă minunată, doamnă Warden.

O urmă pe Gwyneira în salon şi stătea privind cu admiraţie la mobila impresionantă şi la şemineul mare.

Gwyn înclină din cap.

— Eu personal consider că este puţin prea mare,

dar socrul meu a încredinţat proiectarea celor mai mari arhitecţi. Mobila toată vine din Anglia. Cleo, ieşi de pe covorul de mătase! Şi uită de ideea de a-şi făta acolo puii!

Gwyn vorbise unei căţele Collie rotofeie, care se afla întinsă în faţa şemineului, pe un covor oriental ales. Acum căţeluşa se scula jignită şi se duse la o altă carpetă, cu nimic mai puţin preţioasă.

— Se simte importantă când este gestantă, spuse Gwyneira şi mângâie căţeaua. Dar şi are de ce. Dă naştere la cei mai buni câini de pază din regiune; între timp, Canterbury Plains este plin de mici Cleo. E drept, în cea mai mare parte nepoţi, o las doar foarte rar să se împerecheze. Să nu se îngraşe!

George se miră. După povestirile directorului de bancă şi a lui Peter Brewster şi-o închipuia pe stăpâna aproape lipsită de copii de la Kiward Station ca fiind o lady foarte distinsă şi pudică. Dar acum Gwyneira vorbea cu toată naturaleţea de creşterea câinilor şi nu numai că îi permitea unui câine ciobănesc să intre în casă, dar să mai şi stea pe covoarele de mătase! Fără a mai vorbi de faptul că nu amintise de picioarele goale ale servitoarei.

Discutând prietenos, tânăra femeie îl conduse pe vizitatorul ei într-o cameră de oaspeţi şi îi dădu indicaţii servitorului să-i aducă bagajele.

— Şi spune-i lui Kiri să se încalţe! Pe Lucas îl apucă toate cele dacă serveşte astfel la masă!

— Mamă, de ce trebuie să mă încalţ? Nici Kiri nu se încalţă!

George le întâlni pe Gwyneira şi pe fiica ei pe coridor, în faţa camerei sale, când se pregătea să

coboare la masă. Făcuse tot ceea ce putea în privinţa ţinutei de seară. Costumul brun deschis era puţin şifonat, dar făcut la comandă şi mult mai elegant decât pantalonii de piele şi geaca impregnată, pe care le cumpărase în Australia.

Dar şi Gwyneira şi încântătoarea fetiţă roşcată, care se certa cu voce tare, erau elegante.

Gwyneira purta o rochie de seară de culoare turcoaz, nu cea mai nouă modă, dar atât de rafinat croită, că ar fi atras atenţia şi în saloanele cele mai bune din Londra, cel puţin atunci când era purtată de o femeie atât de frumoasă ca Gwyneira. Fetiţa era îmbrăcată cu un sarafan verde-deschis, care era aproape complet acoperit de un şuvoi de bucle roşii-aurii. Dacă părul lui Fleur era lăsat desfăcut, stătea depărtat de cap şi buclat, ca părul din paiete aurii ale unui îngeraş. La rochia drăguţă se asortau pantofiorii verde-deschis, dar era evident că micuţa îi purta mai degrabă în mână, decât în picioare.

— Mă jenează! susţinu ea.

— Fleur, nu te jenează! declară mama ei. I-am cumpărat doar acum patru săptămâni şi erau aproape prea mari. Atât de repede nu creşti nici măcar tu! Şi chiar dacă te jenează: o lady suportă durerea uşoară, fără să se plângă!

— Ca indienii? Ruben spune că în America au stâlpi de tortură şi îşi provoacă dureri doar aşa, ca să se distreze şi să vadă cine este cel mai viteaz. I-a povestit tatăl lui. Dar Ruben găseşte că aşa ceva este o prostie, şi eu găsesc la fel.

— Asta despre tema de a „fi doamnă”, remarcă Gwyneira şi privi spre George, cerând ajutor. Vino, Fleurette. Aici este un gentleman. Vine din

Anglia, ca şi mine şi mama lui Ruben. Dacă te comporţi distins, poate te va saluta cu un sărut al mâinii şi ţi se va adresa cu apelativul „milady”. Dar numai, dacă te încalţi!

— Domnul James îmi spune totdeauna „milady” şi dacă sunt desculţă.

— Dar el sigur că nu vine din Anglia, intră George în joc. Şi sigur că nu i-a fost încă prezentat reginei… Familia Greenwood beneficiase anul trecut de această onoare, iar mama lui George cu siguranţă va trăi din asta toată viaţa. Pe Gwyneira nu păru să o impresioneze prea tare – spre deosebire de fiica ei:

— Serios? Reginei? Ai văzut o prinţesă?

— Toate prinţesele susţinu George. Şi toate erau încălţate.

Fleurette suspină.

— Ei bine, zise ea şi se încălţă.

— Mulţumesc mult spuse Gwyneira, făcând cu ochiul spre George. M-aţi ajutat cu adevărat. Fleurette în acest moment nu ştie sigur dacă va deveni regina indienilor în Vestul Sălbatic sau dacă mai degrabă se va mărita cu un prinţ şi va creşte la castel ponei. Apoi îl consideră pe Robin Hood foarte atrăgător şi se gândeşte la o viaţă în afara legii. Mi-e teamă că se va hotărî pentru ultima variantă. Îi place la nebunie să mănânce cu degetele şi face deja antrenamente de tras cu arcul.

De curând, Ruben meşterise pentru el şi mica lui prietenă arcuri.

George ridică din umeri.

— Ei da, lady Marian mânca desigur cu cuţitul şi furculiţa. Şi în Sherwood Forest nu ajungi departe

dacă eşti descălţat.

— Este un argument! spuse Gwyn râzând. Haideţi, socrul meu vă aşteaptă deja.

Cei trei coborâră în bună înţelegere scara.

James McKenzie îl însoţise pe Gerald Warden în salon. Se întâmpla rar, dar astăzi trebuiau semnate nişte facturi, pe care McKenzie le adusese de la Haldon. Warden voia să rezolve repede acest lucru – soţilor Candler le trebuiau banii, iar McKenzie urma să plece a doua zi, dis-de-dimineaţă, pentru a aduce următoarea livrare. Kiward Station tot mai era în construcţie; acum se amenaja un grajd pentru vaci. De când cu febra aurului la Otago, creşterea vitelor era în floare, toţi căutătorii de aur voiau să fie aprovizionaţi şi nu apreciau nimic mai mult ca o friptură bună de vită. Fermierii din Canterbury mânau la câteva luni cirezi întregi de vite spre Queenstown. Acum, bătrânul şedea în faţa şemineului şi verifica facturile. McKenzie privi în jur, în încăperea luxos amenajată, şi se întreba cum era oare să locuieşti aici. Între toate aceste mobile strălucitoare, covoarele moi… cu un şemineu, care învăluia încăperea într-o căldură plăcută şi care nici măcar nu trebuia alimentat la sosirea acasă. Că doar aveai servitori! James găsea toate acestea atrăgătoare, dar destul de străine lui. Lui nu îi trebuiau şi nici nu îi era dor de ele. Gwyneira poate le dorea. Ei, dacă reuşea s-o câştige prin aşa ceva, va construi şi el o asemenea casă şi va îmbrăca costume precum Lucas şi Gerald Warden.

Se auziră voci de pe trepte. James privi încordat în sus. Vederea Gwyneirei în rochia de seară îl vrăji şi făcu să-i bată inima mai repede – la fel şi

vederea fiicei lor, pe care o vedea rar în rochie de ocazie. Îi păru că-l recunoaşte pe Lucas în bărbatul care le însoţea. Ţinută dreaptă, un costum de seară maro, elegant… dar apoi văzu că cel care coboară treptele este altcineva. De fapt ar fi trebuit să observe imediat, fiindcă nu pomenise niciodată ca Gwyneira să râdă din inimă şi să facă glume alături de Lucas. Dar se părea că acest bărbat o amuza. Gwyneira îl tachină pe el, pe fiica ei sau pe amândoi, şi el îi întoarse tot atât de vesel gluma. Pe James îl cuprinse gelozia. La naiba, cine era bărbatul? Ce îl îndreptăţea să facă glume cu Gwyneira a lui?

În orice caz, străinul arăta bine. Avea o faţă îngustă, bine tăiată, şi ochi căprui înţelepţi, privind puţin ironici. Corpul lui părea lălâu, dar era mare şi puternic şi se mişca graţios. Toată atitudinea lui exprima conştiinţă de sine şi curaj.

Şi Gwyn? James observă scânteierea obişnuită a ochilor ei la vederea lui în salon. Dar era oare într-adevăr acea scânteie, care la fiecare întâlnire a lor sărea din cenuşa vechii lor iubiri, sau de data aceasta în privirea Gwyneirei se reflecta doar surpriza? Neîncrederea lui James ardea ca văpaia. Gwyneira nu lăsă să se vadă că a observat privirea lui morocănoasă.

— Domnule Greenwood! între timp îi observase şi Gerald Warden pe cei trei pe trepte. Vă rog să mă scuzaţi că nu am fost acasă la sosirea dumneavoastră. Dar după cum văd, Gwyneira v-a familiarizat deja cu casa.

Gerald îi întinse vizitatorului mâna.

Desigur, trebuia să fie comerciantul din Anglia, cel care răsturnase planurile Gwyneirei pentru

ziua aceasta. Acum nu mai părea să fie supărată, ci prietenoasă şi îi indică lui Greenwood un loc.

Pe James îl lăsară acolo… Gelozia lui McKenzie se transformă în furie.

— Facturile, domnule Gerald! observă el.

— Da, corect, facturile. Este în ordine, McKenzie, le semnez imediat. Un whisky, domnule Greenwood? Trebuie să povestiţi de buna bătrână Anglie!

Gerald semnă distrat hârtiile şi avu apoi ochi doar pentru oaspete – şi pentru sticla de whisky. Sticla plată de buzunar, pe care o purta permanent cu sine, trebuie să se fi golit încă după-amiaza devreme – şi dispoziţia lui Gerald era proastă pe măsură. McAran îi spusese lui James de o altercaţie urâtă între Gerald şi Lucas, desfăşurată în grajd. Era vorba de o vacă pe cale să fete, la care apăruseră în timpul travaliului complicaţii. Lucas iarăşi nu era la înălţimea evenimentelor; omul pur şi simplu nu putea vedea sânge. De aceea nu era desigur cea mai bună idee din partea bătrânului Warden să-i încredinţeze lui Lucas ca îndeletnicire principală tocmai creşterea vitelor. După părerea lui McKenzie, lui Lucas i s-ar fi potrivit mult mai bine îngrijirea culturilor. Hotărât lucru, Lucas le avea mai degrabă în cap decât în mâini. Şi dacă era vorba de calcularea recoltelor, de folosirea orientată a îngrăşămintelor şi de calcule de costuri şi rentabilitate în achiziţionarea de maşini agricole, Lucas judeca foarte bine, orientat spre profit.

Dar femelele gestante agitate îl scoteau din fire, iar astăzi situaţia trebuia să fi escaladat iar. Oricum – un noroc pentru Gwyn. Dacă furia lui

Gerald se descărca asupra lui Lucas, rămânea ea scutită. Dar e drept că îşi vedea foarte bine de sarcinile ei. Acest oaspete cel puţin părea să se distreze minunat.

— Mai este ceva, McKenzie? întrebă Gerald şi turnă whisky.

James se scuză grăbit. Fleur îl urmă când ieşi.

— Ai văzut? întrebă ea. Am încălţăminte în picioare, ca o prinţesă.

James râse, îmblânzit pe loc.

— Sunteţi într-adevăr drăguţă, milady. Dar sunteţi totdeauna o apariţie încântătoare, indiferent de ce încălţăminte purtaţi.

Fleurette îşi încreţi fruntea.

— O spui doar fiindcă nu eşti un gentleman declară ea. Gentlemanii respectă doar atunci o doamnă când ea este încălţată. Aşa spune domnul Greenwood.

De obicei, pe James l-ar fi amuzat o asemenea remarcă, dar acum furia i se înteţi. Ce îşi permitea persoana aceea să-o instige pe fiica lui împotriva sa? James abia mai putea să se stăpânească.

— Ei, milady, atunci aveţi grijă să vă înconjuraţi de bărbaţi adevăraţi, în loc de purtători de costume cu nume mari, dar lipsiţi de vlagă! Fiindcă dacă stima depinde de încălţăminte, ea se toceşte repede!

Adresă cuvintele copilului speriat, dar ele o atinseră pe Gwyneira, care o urmase pe fiica ei.

Ea se uită la el derutat, dar James îi întoarse o privire întunecată şi se retrase la grajduri. Astăzi va bea şi el o porţie zdravănă de whisky. Ea nu are decât să bea vin cu filfizonul ei bogat!

Felul de bază al cinei era carne de miel şi un

sufleu din cartofi dulci, ceea ce îi confirmă lui George observaţiile făcute până atunci. Gospodina nu ţinea la păstrarea tradiţiilor, chiar dacă servitoarea purta acum încălţăminte şi servea corect. În acest timp, arăta atâta respect faţă de Gerald Warden, că era aproape teamă. Domnul în vârstă părea să aibă o fire colerică şi avea evident un temperament agitat. Discuta animat, chiar dacă puţin băut, despre orice şi, indiferent de temă, avea o părere proprie. Tânărul domn, Lucas Warden, era mai degrabă liniştit, aproape suferind. Când tatăl său enunţa vederi prea radicale, părea să sufere aproape fizic. În rest, soţul Gwyneirei era simpatic, foarte bine educat, gentlemanul perfect. Prietenos, dar ferm, el corectă manierele de la masă ale fiicei sale – părea că se pricepe cum să se poarte cu un copil. Fleur nu se certa cu el, aşa cum se certa cu mama ei, ci despături cuminte şerveţelul pe genunchi şi duse carnea de miel cu furculiţa la gură, în loc să apuce cu mâna, ca sălbaticii camarazi din Sherwood Forest. Dar poate că asta se datora şi prezenţei lui Gerald. De fapt, când bătrânul era de faţă, în această familie nu ridica nimeni vocea.

Cu toată tăcerea din jurul lui, George se distră destul de bine în această seară. Gerald ştia să povestească antrenant despre viaţa de la fermă – George constată că cele auzite de la oamenii din Christchurch erau adevărate. Bătrânul Warden se pricepea la oi şi la producerea lânii, avusese un bun simţ comercial când cumpărase vitele şi ştia să se ocupe de fermă. George ar fi preferat să vorbească în continuare cu Gwyneira, iar Lucas nu i se părea nici pe jumătate atât de plictisitor, cum

lăsaseră să se înţeleagă Peter Brewster şi Reginald Beasley. Gwyneira îi spusese adineauri că portretele din salon fuseseră pictate de soţul ei. Spusese această informaţie cu oarecare nesiguranţă, chiar cu puţină zeflemea în voce, dar George privi portretele cu multă apreciere. Nu s-ar fi numit pe el însuşi un cunoscător într-ale artei, dar la Londra fusese adesea invitat la vernisaje şi licitaţii. Un artist precum Lucas Warden şi-ar fi găsit cu siguranţă adepţi acolo şi cu ceva noroc ar fi putut chiar ajunge celebru şi bogat. George se gândea dacă ar merita să ia cu el la Londra câteva lucrări. Cu siguranţă că s-ar fi putut vinde tablourile acolo. Pe de altă parte, risca să se pună rău cu Gerald Warden. Cu siguranţă că bătrânul nu dorea nicidecum să aibă în familie un artist.

În această seară nici nu se discută despre artă. Gerald îl acapară pe oaspetele din Anglia întru totul, bău între timp o sticlă întreagă de whisky şi nu păru să observe deloc că Lucas se retrase cât mai curând posibil. Gwyneira fugi de la masă imediat după servirea bucatelor, pentru a o culca pe copilă. Deci aici nu se angaja o îngrijitoare la copil, lucru care i se părea straniu lui George. Doar era evident că fiul casei parcursese etapele unei educaţii pur englezeşti. De ce nu aplică Gerald acest lucru şi la nepoata lui? Nu îi plăcea rezultatul? Sau era vorba de faptul că Fleurette era „doar” o fată?

A doua zi avu loc o discuţie amplă cu tânăra pereche Warden. Gerald nu coborî la micul dejun – cel puţin nu la ora obişnuită. Chefuirea din ziua precedentă îşi cerea tributul. Din această cauză,

Gwyneira şi Lucas păreau mai degajaţi. Lucas se interesă de viaţa de club din Londra şi era în mod evident bucuros de faptul că despre această temă George putea să spună mai mult decât „înălţător” şi „reconfortant”. Când fură lăudate portretele sale, Lucas păru să crească de-a dreptul şi pe loc îl invită pe oaspete în atelierul său.

— Puteţi veni când doriţi! Astăzi-dimineaţă o să vizitaţi ferma, presupun, dar după-amiaza…

George încuviinţă nesigur din cap. Gerald îi promisese că-i arată ferma, iar George era foarte interesat. Doar se spunea că toate celelalte ferme din Insula de Sud trebuiau comparate cu Kiward Station. Dar Gerald nu apăruse încă…

— Oh, pot să vin eu cu dumneavoastră! se oferi spontan Gwyneira, când George făcu o remarcă delicată în acest sens. Desigur şi Lucas… dar eu nu am ieşit ieri toată ziua din casă. Deci dacă compania mea v-ar fi acceptabilă…

— Cine nu s-ar bucura de compania dumneavoastră? întrebă George galant, chiar dacă nu credea să aibă prea mult de câştigat dintr-o vizitare a fermei alături de această lady.

De fapt se aşteptase să primească indicaţii de specialitate şi informaţii despre creşterea animalelor şi întreţinerea păşunilor. Era cu atât mai mirat, când, la scurt timp după aceea, o întâlni pe Gwyneira la grajduri.

— Puneţi şaua pe Morgaine, domnule James, ceru ea. Trebuie urgent dresată, dar când este şi Fleur prezentă, nu îmi place s-o iau, este prea intempestivă…

— Credeţi că tânărul domn din Londra va putea face faţă acestui temperament? se interesă

păstorul zeflemitor.

Gwyneira îşi încreţi fruntea. George se întrebă de ce nu-l pune la punct pe acest ins obraznic.

— Sper, atât era răspunsul ei. Altfel va trebui să vină în urma mea. Nu cred că va cădea. Pot să v-o las aici pe Cleo? Nu o să-i placă, dar va fi un drum mai lung şi Cleo este deja destul de greoaie…

Căţeluşa, care ca întotdeauna o urmase pe Gwyneira, păru să o fi înţeles şi, nemulţumită, îşi trase coada între picioare.

— Vor fi ultimii pui, Cleo, îţi promit! o consolă Gwyneira. Merg cu domnul George până la războinicii de piatră. Poate că o să vedem câţiva din tinerii berbeci. Pot să rezolv ceva în drum?

La una din remarcile ei, tânărul păru să-şi strâmbe faţa de durere. Sau era zeflemea? Reacţiona astfel la propunerea ei de a se face utilă în munca de la fermă?

În orice caz nu răspunse, pe când un alt lucrător reacţionă la întrebare.

— O da, domnişoară Gwyn, unul din berbecuţi, frumosul acela pe care domnul Gerald îl promisese domnului Beasley, tot fuge. Se tot învârte pe la oile gestante şi ne înnebuneşte turma. Dacă aţi putea să-l aduceţi înapoi? Sau aduceţi-i totodată şi pe cei doi pentru Beasley, atunci va fi linişte acolo sus. Este în ordine, James?

Şeful păstorilor încuviinţă din cap.

— Săptămâna următoare oricum vor trebui să plece. Îl vreţi pe Daimon, domnişoară Gwyn?

La pronunţarea numelui de Daimon, se ridică un mascul mare, negru.

Gwyneira negă din cap.

— Nu, le iau pe Cassandra şi Catriona. Să vedem cum se comportă. Am făcut destule exerciţii.

Amândouă căţelele arătau ca Cleo. Gwyneira le prezentă lui George, drept fiicele lui Cleo. Şi iapa ei foarte vioaie era o descendentă a doi cai, pe care îi adusese din Anglia. Gwyneira călărea în şa bărbătească şi păru să schimbe cu şeful păstorilor iar priviri ciudate, atunci când acesta îi aduse calul.

— Aş fi putut să călăresc fără nicio problemă în şa de damă, remarcă Gwyneira.

În faţa oaspetelui din Anglia ar fi dorit să păstreze aparenţele.

George nu înţelese ce răspunsese bărbatul, dar văzu că Gwyneira se înroşi de furie.

— Veniţi, se pare că ieri, la această fermă, mult prea mulţi au băut mult prea mult! exclamă ea supărată şi îşi mână calul la trap.

Dezorientat, George o urmă.

McKenzie rămase locului. Ar fi putut să-şi dea palme. Cum a putut să se lase astfel mânat de furie? îşi tot repeta în gând observaţia obraznică de adineauri. „Fiica dumneavoastră a spus că preferaţi şei pentru „oameni adevăraţi”. Dar dacă milady doreşte să joace astăzi rolul de femeie…”

Era de neiertat! Şi dacă până acum Gwyneira nu ajunsese de la sine să ştie ce valoare poate avea un asemenea filfizon, acum cu siguranţă o făcuse să observe acest lucru.

George era surprins de prezentarea profesională făcută de Gwyneira – după ce se liniştise şi îşi strunise iapa într-atât, încât calul închiriat a lui George să poată ţine pasul cu ea. Era clar că

Gwyneira cunoştea foarte bine programul de creştere a animalelor de la Kiward Station, dădea informaţii detaliate despre descendenţa animalelor în cauză şi comenta greşeli şi succese ale creşterii.

— Creştem în continuare rasa pură Welsh Mountain şi o încrucişăm cu rasa Cheviot – rezultă un amestec perfect. Amândouă rasele sunt down type. La rasa Welsh Mountain se pot toarce 36 până la 48 de suluri dintr-o livră de lână, la rasa Cheviot 48 până la 56 de suluri. Se completează. Calitatea lânii este uniformă, pe când lucrul cu rasa Merinos nu este atât de ideal. Spunem totdeauna acest lucru acelor oameni, care vor să cumpere oi Welsh Mountain de rasă pură, dar cei mai mulţi se cred mai deştepţi. Oile Merinos livrează „fine wool” – lână fină, din care rezultă 60 până la 70 de suluri dintr-o livră. Foarte frumos, dar nu pot fi crescute ca rasă pură aici, nu sunt destul de robuste. Şi combinate cu alte rase nu rezultă ceva de calitate constantă.

George înţelegea doar jumătate din cele spuse, dar era suficient de impresionat – ba chiar mai mult când ajunseră la poalele podişului, unde păşteau berbecii tineri în libertate. Câinii ciobăneşti ai Gwyneirei strânseră mai întâi turma laolaltă, separară apoi cele două animale vândute – pe care Gwyneira le recunoscu de la prima vedere – şi le însoţiră liniştiţi la vale. Gwyn îşi ţinu iapa şi merse în ritmul oilor. George se folosi de prilej, pentru a scăpa în sfârşit de tema „oilor” şi a pune o întrebare care îi stătea mult mai mult pe inimă.

— La Christchurch mi s-a spus că o cunoaşteţi

pe Helen O’Keefe… se interesă el precaut – şi obţinu imediat o a doua întâlnire cu stăpâna de la Kiward Station.

Îi va spune lui Gerald că a doua zi doreşte să meargă la Haldon şi Gwyneira îl va însoţi pe o parte din drum, pentru a o duce pe Fleur la şcoala lui Helen. De fapt o va urma până la ferma familiei O’Keefe.

George simţi că inima îi bătea în gât. Mâine o va revedea pe Helen!

3

Dacă Helen ar fi trebuit să-şi descrie viaţa dusă în ultimii ani – cinstit şi fără înfrumuseţările cu care se consola şi cu care spera să îi impresioneze pe cititorii scrisorilor ei, trimise în Anglia – ar fi ales cuvântul „supravieţuire”.

Dacă la sosirea ei ferma lui Howard părea să fie o întreprindere foarte promiţătoare, începând cu naşterea lui Ruben, treburile mergeau în declin. Ce-i drept, creştea numărul oilor de prăsilă, dar calitatea lânii părea să scadă, iar pierderile din primăvară fuseseră zdrobitoare. Apoi, având în vedere rezultatele obţinute de Gerald, Howard încercă şi el creşterea bovinelor.

— O nebunie! comenta Gwyneira faţă de Helen. Vitelor le trebuie mult mai multă iarbă şi nutreţ pentru iarnă, decât oilor, explică ea. La Kiward Station aceasta nu reprezintă o problemă. Chiar cu pământul care a fost desţelenit am putea hrăni de două ori mai multe oi. Dar pământul vostru este sărac, este situat la mai mare înălţime. Acolo nu creşte atât de multă iarbă, abia puteţi hrăni

oile. Dar apoi vitele! Este o situaţie fără speranţă. Aţi putea face o încercare cu capre. Dar cel mai bine ar fi să vindeţi toate animalele care se află aici şi să începeţi de la început cu câteva oi de rasă bună. Să mergeţi pe calitate, nu pe cantitate!

Helen, pentru care o oaie era doar o oaie, trebui să asculte prelegeri despre rase şi încrucişări şi, dacă la început asculta mai mult plictisită, începu să urmărească din ce în ce mai atentă de câte ori Gwyneira dădea explicaţii. Dacă era să o creadă pe prietena ei, la cumpărarea oilor sale, Howard căzuse victimă unor comercianţi destul de dubioşi – sau pur şi simplu nu voise să cheltuie bani. În orice caz, oile sale erau nişte corcituri îndrăzneţe şi nu se putea obţine de la ele o lână de calitate uniformă. Indiferent de cât de atent se selecta nutreţul şi se organiza păşunatul.

— Se vede şi după culoare, Helen! explică Gwyneira. Fiecare arată diferit. Pe când oile noastre seamănă una alteia ca nişte ouă între ele. Aşa trebuie să fie, atunci poţi vinde cantităţi mari de lână de bună calitate şi obţii un preţ bun.

Helen înţelese aceste probleme şi încercase deja cu multă prudenţă să-l influenţeze pe Howard. Dar el se dovedi foarte puţin deschis faţă de propunerile ei. Ba chiar o puse aspru la punct de îndată ce începu să vorbească despre aşa ceva. Nu putea să suporte de loc critica – ceea ce nu-i aduse prieteni nici printre crescătorii de animale, nici printre negustorii de lână. În final se certase cu aproape toţii – în afară de răbdătorul Peter Brewster, care e drept că nu-i dădea un preţ de vârf pentru lâna lui de calitatea a treia, dar măcar o cumpăra. Helen nici nu îndrăzni să se gândească

ce se va întâmpla dacă Brewster va pleca într-adevăr la Otago. Atunci vor depinde de succesorul lui şi nu se putea aştepta la un comportament diplomatic din partea lui Howard. Cu toate acestea, oare va arăta noul comerciant înţelegere sau le va evita ferma?

În orice caz, de pe acum familia trăia de la mână până la gură şi fără ajutorul membrilor tribului maori, care le dădeau tot timpul elevilor să ducă vânat, peşte sau legume, pentru a plăti astfel orele de şcoală, Helen adesea nu ar fi ştiut ce să pună pe masă. În niciun caz nu se putea gândi la un ajutor la grajd sau în gospodărie – dimpotrivă, Howard o punea pe Helen tot mai des să-l ajute la muncile de la fermă, fiindcă nu-şi putea permite nici măcar un ajutor maori. Iar Helen, de cele mai multe ori, nu făcea faţă şi Howard o certa aspru dacă la fătarea mieilor roşea în loc să ajute, iar la tăiatul oilor izbucnea în plâns.

— Nu te mai da aşa! o apostrofa el şi o sili să privească şi să pună mâna.

Helen încercă să înghită sila şi teama şi, cu un dispreţ de moarte, făcu ceea ce i se cerea. Dar nu putea suporta, dacă îl trata şi pe fiul ei astfel, ori asta se întâmpla din ce în ce mai des. Howard abia putea aştepta ca băiatul să crească şi să devină „folositor”, deşi era de pe acum de văzut că nici Ruben nu era potrivit pentru munca la fermă. Copilul îi semăna oarecum lui Howard ca înfăţişare – era mare, cu bucle pline, întunecate, şi va fi cu siguranţă un flăcău puternic. Dar ochii cenuşii, visători, îi moştenise de la mama lui şi nici firea lui Ruben nu se potrivea cu duritatea muncii de la fermă. Băiatul era toată mândria lui Helen:

prietenos, curtenitor şi plăcut în societate, pe deasupra foc de inteligent. La cei cinci ani ai lui, ştia deja să citească bine şi înghiţea chiar şi volume groase, ca *Robin Hood* sau *Ivanhoe.* Îi uluia pe cei de la şcoală, rezolvând probleme de matematică pentru elevii de doisprezece sau treisprezece ani şi vorbea, desigur, fluent maori. Dar nu se descurca la lucrul de mână; chiar şi micuţa Fleur era mai iscusită, făcând săgeţi pentru arcurile confecţionate şi trăgându-le în jocul de-a Robin-Hood.

Dar Ruben era gata să ajute. Dacă Helen îl ruga ceva, îşi dădea toată silinţa să ducă la bun sfârşit ceea ce fusese rugat. Dar tonul aspru a lui Howard îl speria, iar poveştile sângeroase pe care i le povestea tatăl său îl înspăimântau. De aceea, relaţia dintre Ruben şi Howard se strica an de an – şi Helen prevedea deja un dezastru similar, ca cel între Gerald şi Lucas la Kiward Station. Dar din păcate fără averea care îi va da posibilitatea lui Lucas să angajeze un administrator destoinic.

Când Helen se gândea la toate acestea, uneori îi părea rău că nu era binecuvântată cu mai mulţi copii. Ce-i drept, cândva, după naşterea lui Ruben, Howard reluase vizitele la ea, dar nu mai rămase gravidă. Poate că de vină era vârsta lui Helen sau poate fiindcă Howard nu se mai culca cu ea atât de regulat, ca în primul an de căsnicie. Neplăcerea evidentă a lui Helen, prezenţa copilului în dormitor şi consumul crescut de alcool a lui Howard nu erau prea stimulative. Howard căuta să se distreze mult mai des la masa de joc în pubul din Haldon decât în patul soţiei sale. Helen nici nu dorea să ştie dacă acolo existau şi femei,

dacă vreun câştig la joc nu sfârşea în buzunarele vreunei târfe.

Astăzi însă era o zi bună. Howard rămăsese ieri treaz şi plecase dimineaţa devreme în munţi, înainte de a cădea roua şi a se face zi, pentru a vedea de oile gestante. Helen mulsese vacile, Ruben adunase ouăle şi imediat vor veni copiii maori la şcoală. Helen spera că va veni în vizită şi Gwyneira. Fleurette se va smiorcăi dacă iar nu va avea voie să vină la şcoală – de fapt era încă prea mică, dar ardea de nerăbdare să înveţe să citească şi să nu mai trebuiască să i se citească, fiind astfel legată de nerăbdarea mamei ei. În privinţa aceasta, tatăl ei avea mai multă răbdare, dar cărţile sale nu îi plăceau lui Fleur. Nu voia să ştie nimic de fetiţe mici, cuminţi, care sărăceau şi ajungeau într-o stare nefericită şi scăpau de acolo doar prin noroc sau întâmplare. Ea probabil că ar fi aprins mai degrabă casa scârboaselor de mame vitrege, părinţilor adoptivi sau vrăjitoarelor decât să le facă focul! îi plăcea mai degrabă să citească despre Robin Hood şi camarazii săi sau să meargă cu Guliver în călătorie. Helen zâmbi, gândindu-se la mica persoană furtunoasă. Părea de necrezut ca liniştitul Lucas Warden să fie tatăl ei.

George Greenwood avea junghiuri de la drumul parcurs în viteză. Gwyneira se conformase de data aceasta normelor de conduită şi pusese să i se înhame calul. Eleganta iapă Igraine trase dogcartul cu elan; ar fi putut să câştige orice concurs de atelaje. Calul luat cu chirie de George nu putea să-i ţină isonul decât mergând din timp în timp la galop, dar se străduia din răsputeri şi îl scutură pe George destul de tare. În plus,

Gwyneira avea chef de pălăvrăgeală şi îi divulgă multe despre Howard şi Helen O'Keefe, ceea ce îl interesa mult pe George. De aceea încercă să ţină pasul cu ea, chiar dacă îl dureau toate cele.

Nu departe de fermă însă, Gwyn îşi struni calul. Nu voia să calce pe vreunul din copiii maori, care veneau la şcoală. Şi nici micului tâlhar de drumul mare, care îi aştepta imediat după trecerea râului, nu trebuia să i se întâmple ceva. Gwyneira păru că se aşteptase la aşa ceva, dar George era de-a dreptul speriat când micul băiat cu bucle închise, cu faţa mânjită în verde, ieşi din tufiş, ţinând în mână un arc şi săgeţi.

— Stai! Ce căutaţi aici, în pădurile mele? Cum vă numiţi şi ce vreţi!

Gwyneira râse.

— Dar mă cunoaşteţi, stăpâne Robin! declară ea. Uitaţi-vă la mine! Nu sunt eu dama de companie a lui lady Fleurette, doamna inimii voastre?

— Nu este adevărat! Eu sunt Little John! strigă Fleur. Iar el este un mesager al reginei! Arătă spre George. Vine de la Londra!

— Vă trimite bunul nostru rege Inimă de Leu? Sau veniţi de la John, trădătorul? se interesă Ruben suspicios. Sau poate de la regina Eleanor, aducând comoara pentru a-l elibera pe rege?

— Exact! spuse George cu importanţă. Micuţul era prea nostim în deghizarea sa ca hoţ şi spunând asemenea cuvinte alese. Şi trebuie să plec astăzi mai departe, spre Ţara Sfântă. Vreţi să mă lăsaţi să trec? Sire…

— Ruben! declară micuţul. Ruben Hood, la dispoziţia dumneavoastră!

Fleur sări din dogcart.

— Nu are niciun fel de comoară! îl pârî ea. Vrea doar să o viziteze pe mama ta. Dar chiar vine de la Londra!

Gwyneira porni din nou. Copiii vor găsi şi singuri ferma.

— Era Ruben, îi explică ea lui George. Fiul lui Helen. Un copil dezgheţat, nu-i aşa?

George aprobă din cap. În ceea ce priveşte acest lucru, ea a procedat bine, îi trecu prin cap. Avea iarăşi în faţa ochilor după-amiaza aceea de un plictis fără de sfârşit cu fratele lui, William, pe care nu-l putea ajuta nimeni, după-amiaza când Helen luase decizia. Dar înainte de a putea spune ceva, apăru în faţa ochilor ferma familiei O'Keefe. La vederea ei, George fu la fel de îngrozit ca Helen în urmă cu şase ani. Mai ales că nu mai era o construcţie nouă, ci arăta primele semne de paragină.

— Nu aşa şi-a închipuit ea viaţa de aici, spuse el încet..

Gwyneira opri dogcartul în faţa fermei şi deshămă iapa. În acest timp, George se uită împrejur şi remarcă grajdurile mici, rare, vacile slabe şi catârul care trecuse de mult de cei mai buni ani. Văzu fântâna din curte – evident că Helen trebuia să-şi care apa cu găleata în casă – şi butucul de tăiat lemnele pentru foc. Oare stăpânul casei asigura proviziile de lemne pentru foc? Sau Helen trebuia să pună mâna pe secure dacă voia să fie cald în casă?

— Veniţi, şcoala este pe partea cealaltă, îi întrerupse Gwyneira gândurile şi merse după colţul casei din bârne. Trebuie să mergem o porţiune prin tufăriş. Maorii au ridicat câteva

colibe în pădurice, între casa lui Helen şi satul lor. Dar nu se văd de aici, de la casă – Howard nu doreşte să aibă copiii prea aproape de el. Oricum nu-i place toată afacerea aceasta cu şcoala. Ar prefera să aibă mai mult ajutor la fermă. Dar totuşi aşa este mai bine. Când Howard are urgent nevoie de cineva, Helen îi trimite pe unul din băieţii cei mari. Sunt mult mai adecvaţi pentru muncă.

George putea să-şi imagineze acest lucru. La rigoare, şi-o mai putea închipui pe Helen la munca din casă. Dar Helen la castrarea mieilor sau ajutând la fătat? Niciodată!

Cărarea spre pădurice era des umblată, dar George vedea şi aici semnele pentru starea tristă a fermei. Câţiva berbeci şi oi gestante se aflau în ţarc, dar toate animalele erau într-o stare proastă – slabe, cu lâna lipită şi murdară. Gardurile erau neîntreţinute, sârma era prost întinsă iar porţile atârnau strâmb în canaturi. Nu se putea compara cu ferma familiei Beasley sau chiar Kiward Station. Totul era mai mult decât dezolant.

Din pădurice se auzeau râsete de copii. Atmosfera de acolo părea să fie bună.

— La început, citi o voce cristalină cu un accent vesel, Dumnezeu făcu cerul şi pământul, *răngi* şi *papa.*

Gwyneira îi zâmbi lui George.

— Helen se luptă iar cu versiunea maori a facerii lumii, observă ea. Este destul de deosebită, dar acum copiii o povestesc măcar în aşa fel, încât Helen să nu roşească.

Pe când se povestea cu bună dispoziţie şi fără prejudecăţi despre zeii maori, însetaţi de amor,

George privi printre crengi în colibele deschise, acoperite cu frunze de palmier. Copiii şedeau pe jos şi ascultau povestirea fetiţei, care citea întâmplările din prima zi a Facerii Lumii. Apoi veni la rând următorul copil. Şi acum George o văzu şi pe Helen. Stătea la un pupitru improvizat, la marginea scenei, dreaptă şi suplă, exact cum şi-o amintea el. Rochia îi era purtată, dar curată şi închisă până sus – cel puţin în această privinţă era guvernanta corectă şi stăpână pe sine, pe care o avea în minte. Inima bătea de să-i spargă pieptul, când strigă pe un alt elev şi întoarse spre George capul. Helen… pentru George, ea era tot frumoasă şi va rămâne totdeauna aşa, indiferent de cum se va schimba şi indiferent de cât de în vârstă părea să fie. Acest din urmă aspect îl sperie. Helen Davemport O'Keefe îmbătrânise vizibil în ultimii ani. Soarele, care îi bronzase tenul îngrijit, alb, nu îi era propice. În plus, faţa ei odinioară palidă, părea acum mai ascuţită, parcă rănită. Doar părul era în continuare de un castaniu strălucitor. Îl purta împletit într-o coadă groasă, lungă, care îi cădea pe spate. Se desprinseseră câteva şuviţe, iar Helen, fără să le dea prea mare atenţie, le îndepărtă de pe faţă; glumea cu elevii mai des decât atunci cu William şi cu el, după cum constată George invidios. În general, Helen părea mai puţin strictă decât înainte, orele cu copiii maori păreau să-i placă. Era evident că şi micul ei „stăpân" Ruben îi pria. Ruben şi Fleurette tocmai intrau pe furiş. Întârziaseră la lecţie, dar sperau că Helen nu va observa. Era desigur o speranţă deşartă. Helen întrerupse lecţia după a treia zi a Facerii Lumii.

— Fleurette Warden. Îmi pare bine, să te văd. Dar nu crezi că o lady spune politicos „bună ziua”, când i se alătură unei adunări. Iar tu,

Ruben O’Keefe – ţi-e rău, sau de ce eşti atât de verde la faţă? Fugi repede la fântână şi spală-te pentru ca să arăţi ca un gentleman. Unde este mama ta, Fleur? Sau ai venit iar cu domnul McKenzie?

Fleur încercă să nege dând din cap şi în acelaşi timp să aprobe cu importanţă.

— Mama este la fermă cu domnul… ceva cu Wood… spuse ea. Dar eu am alergat repede încoace, fiindcă credeam că citiţi mai departe povestea. Povestea noastră, nu vechea prostie despre *răngi* şi *papa.*

Helen ridică ochii spre cer.

— Fleur, povestea Facerii Lumii nu poate fi ascultată de destul de multe ori! Şi avem aici câţiva copii care nu o cunosc, cel puţin nu versiunea creştină. Aşează-te şi ascultă. Să vedem ce mai urmează…

Helen voia să strige următorul copil, dar Fleur tocmai îşi descoperise mama.

— Acolo sunt mama şi domnul…

Helen privi printre crengi – şi păru că împietreşte când îl recunoscu pe George Greenwood. Mai întâi păli puţin, pentru ca apoi să se înroşească. Era bucurie? Sperietură? Ruşine? George spera să fie în mare parte bucurie. Zâmbi.

Helen îşi strânse distrată cărţile.

— Rongo… Privirea ei trecu peste copiii adunaţi acolo şi se fixă asupra unei fete mai mari, care până acum nu urmărise prea atentă lecţia. Se pare că se număra printre acei copii care cunoşteau

povestea facerii Lumii. Fata preferase să răsfoiască noua carte pe care şi Fleur o găsea mult mai interesantă. Rongo, trebuie să vă las câteva minute singuri, am un oaspete. Ai vrea să preiei tu conducerea lecţiei? Fii atentă, copiii să citească corect şi să nu povestească orice şi să nu sară peste niciun cuvânt.

Rongo Rongo încuviinţă din cap şi se sculă în picioare. Având sentimentul importanţei sale ca învăţătoare ajutătoare, se aşeză la pupitru şi strigă numele unei fete.

Pe când aceasta se chinuia să citească întâmplările celei de a patra zi a Facerii Lumii, Helen merse pe partea cealaltă, la Gwyn şi George. Întocmai ca pe timpuri, George îi admiră ţinuta. Orice altă femeie ar fi încercat acum repede să-şi aranjeze părul, să-şi netezească rochia sau orice altceva i-ar fi venit în minte pentru a se aranja puţin. Helen nu făcu nimic din toate astea. Veni liniştită şi dreaptă spre vizitator şi îi întinse mâna.

— George Greenwood! Cât mă bucur să vă văd!

Lui George îi radia toată faţa şi deodată arăta iarăşi atât de plin de speranţe şi silitor ca la vârsta de şaisprezece ani..

— M-aţi recunoscut, domnişoară Helen! spuse el bucuros. Nu aţi uitat.

Helen roşi puţin. Sesizase că George spusese „aţi uitat” şi nu „m-aţi uitat”. Se referea la promisiunea lui de atunci, la dragostea nebunească a flăcăului de atunci şi la încercarea lui disperată de a o împiedica să plece spre a-şi face o viaţă nouă.

— Cum aş putea să vă uit, George? spuse ea

prietenoasă. Aţi fost unul din cei mai promiţători elevi ai mei. Şi acum vă împliniţi dorinţa de a călători prin toată lumea.

— Nu chiar toată lumea, domnişoară Helen… sau trebuie să spun doamna O'Keefe?

George o privi cu vechea obrăznicie în ochi.

Helen ridică din umeri.

— Toţi îmi spun „domnişoară Helen".

— Domnul Greenwood se află aici, pentru a deschide la Christchurch o filială a întreprinderii sale, explică Gwyneira. Va prelua comerţul cu lână de la Peter Brewster, când familia Brewster se va muta la Otago…

Helen zâmbi puţin chinuit. Nu ştia dacă acest lucru va fi bine sau rău pentru Howard.

— Este… bine, spuse ea, ezitând. Iar acum sunteţi aici pentru a vă cunoaşte clienţii? Howard va veni abia seara acasă…

George zâmbi obraznic.

— Sunt aici în primul rând pentru a vă revedea, domnişoară Helen. Domnul Howard poate aştepta. V-am spus deja atunci, dar nu aţi vrut să auziţi.

— George, ar trebui… chiar aşa! Vechea voce a guvernantei. George se aştepta la un „Eşti impertinent!", dar Helen se abţinu.

În schimb păru că se sperie fiindcă îl tutuise. George se întrebă dacă asta avea de a face cu prezentarea pe care o făcuse Gwyneira. Se temea oare Helen de noul achizitor de lână? Ar fi avut de ce, dacă George ar fi ascultat ce se spunea…

— Cum îi merge familiei, George? încercă Helen să converseze. Aş vrea să vorbim mai amănunţit, dar copiii au venit de la cinci kilometri distanţă, pentru a participa la ore şi nu pot să-i

dezamăgesc. Puteţi aştepta?

George aprobă surâzând.

— Ştiţi că pot să aştept, domnişoară Helen. Iarăşi o aluzie. Şi mi-au plăcut totdeauna orele dumneavoastră. Aş putea lua parte?

Helen păru că se relaxează.

— Educaţia nu i-a dăunat încă nimănui, spuse ea. Aşezaţi-vă aici.

Copiii maori, miraţi, îi făcură loc când George se aşează pe jos, între ei. Helen le explică în limba engleză şi în maori că este un fost elev din depărtata Anglie şi că a avut cel mai lung drum de parcurs până la şcoală. Copiii râseră şi George remarcă din nou cât de mult se schimbase stilul de predare al lui Helen. Pe vremuri, făcea mult mai rar glume.

Copiii îl salutară pe noul elev pe limba lor şi George învăţă primele cuvinte în limba maori. După oră, ştia să citească primul paragraf al Facerii Lumii, copii corectându-l râzând. Apoi, elevilor mai mari le era permis să-i pună întrebări şi George le povesti despre anii săi de şcoală – mai întâi cu Helen, acasă la Londra, apoi la colegiul din Oxford.

— Ce ţi-a plăcut mai mult? îl întrebă cu îndrăzneală unul din băieţii mai mari.

Helen îl numea Reti, iar el vorbea foarte bine engleza.

Orele domnişoarei Helen, desigur. Când vremea era frumoasă, stăteam afară, exact ca aici. Iar mama mea insista ca domnişoara Helen să joace cu noi crochet, dar ea n-a ştiut să joace niciodată şi a pierdut mereu.

Îi făcu lui Helen cu ochiul.

Reti păru surprins.

— Când a venit aici, nu ştia nici să mulgă vaca, divulgă el. Ce este crochetul, domnule George? Trebuie să ştii aşa ceva dacă vrei să lucrezi la Christchurch? Vreau să lucrez la englezi şi să mă îmbogăţesc.

George înregistră atent această remarcă. Va trebui să vorbească cu Helen despre acest băiat promiţător. Un maori care vorbea perfect cele două limbi, putea fi desigur folositor firmei Greenwood Enterprises.

— Dacă vrei să fi considerat gentleman şi vrei să cunoşti o lady, ar trebui să joci cel puţin într-atât de bine crochet, ca să poţi pierde fără să trebuiască să te ruşinezi.

Helen îşi dădu ochii peste cap. Gwyneira remarcă ce tânără părea deodată.

— Poţi să ne înveţi? întrebă Rongo Rongo. Desigur că şi o lady trebuie să cunoască acest joc.

— Neapărat! răspunse George serios. Dar nu ştiu dacă am suficient timp. Eu…

— *Eu* vă pot învăţa crochet! se amestecă Gwyneira. Jocul era o şansă nesperată de a o elibera pe Helen mai devreme de la ore. Ce ar fi să terminăm astăzi cu cititul şi socotitul şi am face în schimb crose şi porţi? Eu vă arăt cum se face, iar domnişoara Helen are timp să se ocupe de oaspetele ei. Desigur că vrea să-i arate ferma.

Helen şi George îi aruncară o privire recunoscătoare. Ce-i drept, Helen se îndoia că Gwyn, pe când era fată, s-ar fi interesat prea mult de acest joc lent, dar cu siguranţă că se pricepea mai bine la el decât Helen şi George la un loc.

— Deci ne trebuie o minge… Nu, nu aşa o minge mare, Ruben, una mai mică… Da, putem lua şi piatra aceea. Şi porţi mici… bună idee să le împletim, Tani.

Copiii participau cu ardoare, pe când Helen şi George se îndepărtară. Helen îl conduse pe acelaşi drum înapoi spre casă, pe care venise el cu Gwyneira.

Starea în care se găsea ferma îi era penibilă lui Helen.

— Soţul meu nu a avut încă timp după trecerea iernii să repare ocolurile, se scuză ea, când trecură pe lângă izlazul îngrădit. Avem multe animale în munţi, răspândite pe păşuni, iar acum, primăvara, se tot nasc miei…

George nu comentă aceste lucruri, deşi ştia cât de blânde erau iernile în Noua Zeelandă. Howard ar fi putut să repare fără nicio problemă ocolurile şi în timpul iernii.

Ştia şi Helen acest lucru. Tăcu puţin, apoi se întoarse spre el.

— Oh, George, mi-e atât de ruşine! Ce veţi crede despre mine după cele văzute aici în comparaţie cu cele scrise de mine în scrisori…

Expresia de pe faţa ei îi strânse inima lui George.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnişoară Helen, spuse el blând. Am văzut clădirea unei ferme… nu este mare, nici luxoasă, dar construită solid şi amenajată cu multă dragoste. Iar animalele nu arată, ce-i drept, gata să fie premiate, dar sunt hrănite şi vacile sunt mulse. Clipi din ochi. Iar catârul pare pur şi simplu că vă iubeşte!

Nepumuk scoase obişnuitul său răget puternic când Helen trecu pe lângă ţarcul lui.

— Desigur că îl voi cunoaşte pe soţul dumneavoastră ca un gentleman, care se străduieşte din răsputeri să-şi hrănească ca lumea familia şi să-şi administreze exemplar ferma. Nu vă faceţi griji, domnişoară Helen.

Helen îl privi fără să-l creadă. Apoi zâmbi.

— Purtaţi ochelari cu lentile roz, George!

El ridică din umeri.

— Mă faceţi să fiu fericit, domnişoară Helen. Ori unde vă aflaţi, pot vedea doar lucruri bune şi frumoase.

Helen se îmbujoră ca para focului.

— George, vă rog. Ar fi trebuit să treacă…

George zâmbi obraznic. Trecuse? într-un anumit sens da, nu putea să nege. Inima îi bătuse mai tare când o revăzuse pe Helen; se bucura să o vadă, să-i audă vocea, să-i observe veşnicul balans între ceea ce se cuvine şi originalitate. Dar nu mai lupta împotriva dorului permanent, închipuindu-şi că o sărută şi face dragoste cu ea. Asta aparţinea trecutului. Pentru femeia care se afla acum în faţa lui simţea cel mult o vagă duioşie. Oare aşa s-ar fi întâmplat şi dacă atunci nu l-ar fi refuzat? Pasiunea s-ar fi transformat în prietenie şi simţ de responsabilitate? Poate chiar înainte de a-şi fi terminat studiile şi de a se fi putut căsători cu ea? Şi s-ar fi căsătorit oare cu ea, sau ar fi sperat ca iubirea arzătoare să se aprindă faţă de o altă femeie?

George nu ar fi putut răspunde ferm la niciuna din aceste întrebări – în afară de ultima.

— Dacă spun pentru totdeauna, aşa şi gândesc.

Dar nu o să vă mai supăr cu asta. Doar nu veţi fugi cu mine, nu-i aşa?

Vechiul zâmbet obraznic.

Helen scutură din cap şi îi dădu lui Nepumuk un morcov.

— Nu aş putea să părăsesc niciodată catârul glumi ea cu lacrimi în ochi. George era aşa de scump şi de nevinovat. Cât de fericită o va face pe fata care va putea să-i ia promisiunea în serios!

— Dar intraţi, povestiţi-mi despre familia dumneavoastră.

Interiorul clădirii corespundea aşteptărilor lui George: mobilă simplă, dar confortabilă prin strădaniile unei gospodine neobosite, curate şi zeloase. Masa era acoperită de o cuvertură colorată, pe care se afla un vas cu flori; scaunele erau mai comode, datorită unor perne cusute în casă. În faţa căminului stătea o roată de tors şi vechiul balansoar a lui Helen – iar pe o policioară se înşiruiau în ordine cărţile ei. Existau chiar unele noi, cadouri din partea lui Howard, sau mai degrabă „împrumuturi” de la Gwyneira? Kiward Station avea o bibliotecă vastă, deşi George nu-şi putea închipui că Gerald citea mult.

George povesti de Londra, pe când Helen pregătea ceaiul. Lucra întoarsă cu spatele la el; sigur că nu dorea ca el să-i vadă mâinile. Mâini aspre, muncite; nu mai erau degetele delicate, îngrijite, ale vechii sale guvernante.

— Mama se ocupă în continuare de organizaţiile ei de binefacere – a părăsit doar comitetul orfelinatului după scandalul de atunci. Vă poartă până astăzi pică, Helen. Doamnele sunt convinse că aţi stricat fetele în timpul traversării.

— Ce am făcut eu? întrebă Helen surprinsă.

— În orice caz – citez – felul dumneavoastră „emancipat” ar fi făcut fetele să uite de smerenia şi devotamentul faţă de stăpân. Doar din această cauză se putea ajunge la acest scandal. Fără a mai vorbi de faptul că aţi dezvăluit această chestiune pastorului Thorne. Doamna Baldwin nu spusese niciun cuvânt despre cele întâmplate.

— George, erau nişte fetiţe dezorientate! Una a fost dată unui afemeiat, cealaltă vândută ca sclavă pentru muncă. O familie cu opt copii, unde ar fi trebuit să facă menajul o fetiţă de cel mult zece ani! Inclusiv servicii de moaşă. Nu este de mirare că fata a fugit! Iar aşa-numiţii stăpâni ai lui Laurie nu erau mai breji. O mai aud şi astăzi pe această imposibilă doamnă Lavender: „Nu, dacă luăm două, nu fac decât să vorbească toată ziua în loc să muncească”. Iar micuţa plângea de i se scurgeau ochii…

— S-a mai auzit ceva despre fete? se interesă George. Nu aţi mai scris nimic.

Aveai impresia că tânărul ştia pe de rost fiecare din scrisorile lui Helen.

— Se ştie doar că Mary şi Laurie au dispărut în aceeaşi zi. Exact la o săptămână după ce fuseseră despărţite. Se crede că treburile fuseseră aranjate. Eu nu cred. Lui Mary şi lui Laurie nu le trebuiau aranjamente. Totdeauna ştia una ce gândeşte cealaltă – era aproape înfricoşător. După aceea nu s-a mai auzit nimic despre ele. Mă tem că au pierit. Două fetiţe singure în sălbăticie… doar nu locuiseră la câţiva kilometri distanţă să se poată întâlni lesne. Aceşti… aceşti *creştini* – părea că scuipă această vorbă – au dus-o pe Mary la o

fermă aflată după Haldon, iar Laurie rămăsese la Christchurch. Între ele se întindeau aproape şaptezeci de kilometri de pădure deasă, tropicală. Nici nu vreau să mă gândesc, prin ce au trecut copilele.

Helen turnă ceaiul. Şi se aşeză la masă, lângă George.

— Şi a treia? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Daphne? Oh, a fost un scandal, noi am aflat la câteva săptămâni după cele întâmplate. A fugit. Dar mai înainte i-a turnat stăpânului ei, domnul Morrison, apă clocotită peste faţă. La început se părea că nu va supravieţui. Dar apoi a reuşit să scape cu viaţă, însă a rămas orb, iar faţa îi este desfigurată de cicatrice. Dorothy spune că Morrison arată acum ca un monstru, ceea ce a şi fost totdeauna. L-a văzut o dată, fiindcă familia Morrison vine la Haldon după cumpărături. Femeia a înflorit, după ce bărbatul a avut… acest accident. Daphne este dată în urmărire, dar dacă nu intră ea însăşi în clădirea jandarmeriei din Christchurch nu va fi găsită. Dacă mă întrebaţi pe mine, a avut motive întemeiate pentru a fugi şi pentru fapta comisă. Dar nu ştiu ce viitor mai are acum…

George dădu din umeri.

— Probabil acelaşi viitor care ar fi aşteptat-o la Londra. Sărmanul copil. Dar comitetul orfelinatului a primit ceea ce i se cuvenea. Reverendul Thorne a avut grijă. Iar acest Baldwin…

Helen zâmbi aproape triumfător.

— I l-au aşezat pe Harper în faţă, ca şef. S-a isprăvit cu visul lui de a deveni episcop de

Canterbury. Simt o bucurie deloc creştinească pentru necazul lui! Dar povestiţi mai departe! Tatăl dumneavoastră…

— … Este în continuare în serviciul lui la Greenwood Enterprises. Firma creşte şi se dezvoltă. Regina susţine comerţul exterior, iar în colonii se fac averi imense, adesea pe spinarea băştinaşilor. Am văzut aceste lucruri… Maorii voştri ar trebui să se socotească fericiţi că atât imigranţii albi, cât şi ei înşişi sunt mai degrabă paşnici. Dar tatăl meu şi cu mine nu putem schimba lucrurile – şi noi profităm de exploatarea acestor ţări. Iar în Anglia se dezvoltă industrializarea, chiar dacă cu excrescenţe, care îmi plac la fel de puţin ca exploatarea brutală din ţinuturile transoceanice. Condiţiile din unele fabrici sunt înspăimântătoare. Dacă mă gândesc bine, nu mi-a plăcut nicăieri atât de mult, ca aici, în Noua Zeelandă. Dar divaghez…

Pe când George se întorcea la temă, îi veni în minte că observaţia de adineauri nu o făcuse doar pentru a o linguşi pe Helen. Această ţară îi plăcea cu adevărat. Oamenii drepţi, liniştiţi, ţinuturile întinse cu munţii maiestuoşi, fermele mari cu oile şi vitele bine hrănite pe păşunile grase – şi Christchurch, care tindea să devină un oraş tipic englezesc, sediu episcopal şi universitar la celălalt capăt al lumii.

— Ce face William? se interesă Helen.

George suspină, privind semnificativ.

— William nu a frecventat colegiul, dar nici nu v-aţi aşteptat la aşa ceva, nu-i aşa?

Helen negă din cap.

— A avut o serie de profesori particulari, care la

început erau daţi afară cu regularitate de către mama, deoarece erau, chipurile, prea severi cu William, apoi de către tata fiindcă nu reuşeau să-l înveţe nimic. De un an de zile lucrează şi el în firmă, dacă se poate vorbi de muncă. De fapt doar omoară timpul, activitate la care nu-i lipsesc tovarăşi, nici de sex bărbătesc, nici de cel feminin. După descoperirea puburilor, a urmat descoperirea fetelor. Din păcate, mai ales a celor din stradă. Nu are discernământ. Dimpotrivă. Doamnele îl înspăimântă, dar fetele uşoare îl admiră. Pe tatăl meu îl îmbolnăveşte cu asta, dar mama nici nu îşi dă seama încă de această situaţie. Dar cum o să fie într-o zi, când…

Nu mai continuă, dar Helen ştia exact, ce gândea: Când tatăl lui va muri, amândoi fraţii vor moşteni firma. Atunci George va trebui să-i plătească partea lui William – ceea ce ar distruge o întreprindere ca cea a lui Greenwood – sau va trebui să-l suporte în continuare în firmă. Helen nu credea că va reuşi să suporte mult timp această din urmă situaţie.

Amândoi tăcură şi, duşi pe gânduri, îşi sorbiră ceaiul, când uşa se dădu de perete, iar Fleur şi Ruben năvăliră în cameră.

— Am câştigat! Fleurette radia şi agita o crosă improvizată de crochet. Ruben şi cu mine suntem învingătorii!

— Aţi trişat, o dojeni Gwyneira, care apăru în urma copiilor. Era şi ea înfierbântată şi puţin murdară, dar se amuzase copios, pare-se. Am văzut exact, cum ai împins pe furiş mingea lui Ruben prin ultima poartă!

Helen îşi încreţi fruntea.

— Este adevărat, Ruben? Şi tu nu ai spus nimic?

— Cu aceste crose ciudate nu merge pre… pre… Cum se spune, Ruben? îl apără Fleur pe prietenul ei.

— Precis, completă Ruben. Dar direcţia era cea bună!

George zâmbi.

— Când ajung înapoi în Anglia, vă trimit crose adevărate, promise el. Dar atunci nu se va mai trişa!

— Sigur? întrebă Fleur.

Pe Ruben însă îl preocupau alte gânduri. Se uită cu ochii lui căprui, înţelepţi, la Helen şi la oaspetele ei, care îi era în mod evident atât de familiar lui Helen. În cele din urmă i se adresă lui George.

— Eşti din Anglia. Eşti adevăratul meu tată?

Lui Gwyn i se tăie răsuflarea, pe când Helen se îmbujoră.

— Ruben! Nu vorbi asemenea prostii. Ştii exact că ai doar un singur tată! Scuzându-se, i se adresă lui George. Sper că nu gândiţi acum nimic greşit despre mine! Este vorba doar că Ruben… nu este în cele mai bune relaţii cu tatăl său şi mai nou se tot cramponează de ideea că Howard… ei da, că poate mai are un tată undeva în Anglia. Cred că se datorează faptului că i-am povestit atât de mult despre bunicul lui. Ştiţi, Ruben îi seamănă foarte mult. Şi a înţeles greşit situaţia. Scuză-te imediat, Ruben!

George zâmbi.

— Nu trebuie să se scuze. Dimpotrivă, mă simt flatat. Cine nu ar vrea să fie rudă cu Ruben Hood, un haiduc viteaz şi un jucător excelent de crochet!

Ce crezi Ruben, aş putea să fiu unchiul tău? Poţi să ai mai mulţi unchi.

Ruben se gândi puţin.

— Ruben vrea să ne trimită crose de crochet! E bine să ai un asemenea unchi. Poţi să fi unchiul *meu,* domnule Greenwood.

Fleur era fără îndoială pragmatică.

Gwyneira îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă se va arăta şi în continuare atât de deschisă faţă de interesele economice, va fi uşor de măritat.

— Mă căsătoresc cu Ruben, declară Freur. Iar Ruben se va căsători cu mine, nu-i aşa?

Scutură crosa de crochet. Era mai bine, dacă Ruben nu refuza oferta.

Helen şi Gwyneira se priviră descumpănite. Apoi râseră, iar George le ţinu isonul.

— Când pot să vorbesc cu tatăl mirelui? întrebă el în cele din urmă, uitându-se şi la poziţia soarelui deasupra orizontului. I-am promis domnului Warden să mă întorc până la cină şi aş vrea să mă ţin de cuvânt. De aceea discuţia cu domnul O'Keefe va trebui amânată până mâine. Poate oare să mă primească mâine înainte de masă, domnişoară Helen?

Helen îşi muşcă buzele.

— O să-i transmit cu plăcere şi ştiu că această întâlnire ar trebui să aibă prioritate. Dar Howard este uneori… ei da, încăpăţânat. Dacă i se fixează ideea că vreţi să-i impuneţi un termen… Era vizibil că o deranja să vorbească despre încăpăţânarea lui Howard şi despre falsa lui mândrie, mai ales că nu putea să recunoască cât de des depindeau dispoziţiile şi deciziile sale de toane sau de

whisky-ul consumat.

Ca întotdeauna vorbea liniştită şi stăpână pe sine, dar George putea să-i citească în ochi ca atunci, la masa de seară a familiei Greenwood. Vedea furie şi răzvrătire. Disperare şi dispreţ. Pe atunci, aceste sentimente se îndreptau împotriva mamei sale superficiale – astăzi împotriva bărbatului, despre care Helen crezuse că îl va putea iubi.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Helen. Nu trebuie să spuneţi că vin de la Kiward Station. Spuneţi-i doar că în drum spre Haldon voi trece pe aici – şi aş vrea să vizitez ferma şi să-i fac unele propuneri de afaceri.

Helen înclină din cap.

— Voi încerca…

Gwyneira şi copiii ieşiseră deja pentru a înhăma calul. Helen auzi vocile copiilor, certându-se pentru ţesale şi perii. George păru că nu se grăbeşte chiar aşa tare. Se mai uită o dată prin locuinţă, înainte de a-şi lua rămas-bun. Helen lupta cu sine. Să vorbească cu el sau ar înţelege greşit rugămintea ei? În cele din urmă se hotărî să mai reia tema „Howard”. Dacă George prelua comerţul cu lână, toată existenţa lor ar depinde de el. Iar Howard s-ar putea să nu găsească altceva mai bun de făcut, decât să bruscheze vizitatorul din Anglia.

— George… începu ea ezitând. Dacă vorbiţi mâine cu Howard, fiţi, vă rog, îngăduitor. Este foarte mândru şi se supără uşor. Viaţa l-a lovit aspru şi îi vine greu să se stăpânească. Este… este…

— „Nu este un gentleman”, voia să spună, dar

nu reuşi să articuleze cuvintele.

George scutură din cap şi zâmbi. În ochii lui adesea zeflemitori se citeau doar blândeţe şi un ecou al vechii iubiri.

— Nu o spuneţi, domnişoară Helen! Sunt sigur că voi ajunge cu soţul dumneavoastră la o înţelegere, care să fie în avantajul ambelor părţi. În privinţa diplomaţiei am trecut prin cea mai bună şcoală…

Îi făcu cu ochiul.

Helen zâmbi şovăielnic.

— Atunci pe mâine, George.

— Pe mâine, Helen!

George voia să-i dea mâna, dar apoi se răzgândi. O dată, o singură dată o va săruta. O cuprinse uşor în braţe şi îi atinse obrazul cu buzele. Helen acceptă – şi apoi cedă slăbiciunii proprii şi se sprijini pentru o clipă de umărul lui. Poate că o dată altcineva va fi mai puternic decât ea. Poate că o dată cineva se va ţine de cuvânt.

4

— Vedeţi, domnule O’Keefe, am vizitat mai multe firme în această regiune, spuse George. Stătea cu Howard O’Keefe pe veranda cabanei lui Helen şi Howard turnase whisky în pahare. Helen găsea acest gest liniştitor; soţul ei nu bea decât cu bărbaţii pe care îi agrea. Înseamnă că premergătoarea vizită a fermei decursese bine. Trebuie să recunosc, explică George în continuare cu vocea cumpănită, că sunt îngrijorat…

— Îngrijorat? mormăi Howard. În ce măsură? Aici există pentru afacerea dumneavoastră orice

cantitate de lână pe care o doriţi. Nu trebuie să vă faceţi griji. Şi dacă a mea nu vă place… bine şi aşa, nu trebuie să vă scuzaţi. Atunci îmi caut alt cumpărător.

— Îşi bău paharul dintr-o sorbitură şi îşi turnă din nou.

George ridică mirat sprâncenele.

— De ce aş refuza produsele dumneavoastră, domnule O'Keefe? Dimpotrivă, sunt foarte interesat într-o colaborare. Chiar din cauza temerilor mele. Vedeţi, eu am vizitat acum mai multe ferme şi mi se pare că unii crescători de oi, în frunte cu Gerald Warden de la Kiward Station, tind spre o situaţie de monopol.

— Asta aşa e! se agită O'Keefe şi mai luă o duşcă. Tipii vor toată piaţa pentru ei… numai cele mai bune preţuri pentru cea mai bună lână… Dacă te gândeşti numai cum se numesc: baroni ai oilor! Şleahtă încrezută!

Howard se întinse după whisky.

George încuviinţă din cap cumpănit şi sorbi din paharul său.

— M-aş exprima mai precaut, dar în esenţă aveţi dreptate. Şi este foarte perspicace din partea dumneavoastră că amintiţi preţurile – Warden şi ceilalţi producători de elită le urcă. Desigur că se ridică şi pretenţiile calitative, dar în ceea ce mă priveşte pe mine… poziţia mea la tratative ar fi desigur mai bună dacă ar exista o mai mare varietate de oferte.

— Deci veţi cumpăra mai mult de la micii producători? întrebă Howard cu aviditate.

Ochii săi oglindeau interes, dar şi neîncredere. Care comerciant cumpăra cu bună ştiinţă marfa

de mai proastă calitate?

— Aş dori acest lucru, domnule O'Keefe. Dar trebuie să corespundă şi calitatea. Dacă mă întrebaţi pe mine, ar trebui frânt acest cerc vicios în care sunt prinşi micii fermieri. Ştiţi şi dumneavoastră – aveţi teren puţin, multe animale, dar mai degrabă de o calitate slabă, producţia este cantitativ acceptabilă, dar calitativ mediocră. Deci, după vânzare nu rămân niciodată suficienţi bani pentru a cumpăra animale de rasă mai bune şi a mări astfel, în timp, calitatea lânii.

O'Keefe încuviinţă din cap cu sârg.

— Aveţi întru totul dreptate. Asta încerc să-i explic de ani de zile bancherului din Christchurch! îmi trebuie un împrumut…

George clătină din cap.

— Vă trebuie animale de rasă de primă calitate. Şi nu numai dumneavoastră, ci şi celorlalte mici fermieri. O infuzie de bani poate ajuta, dar nu este necesară. Gândiţi-vă, cumpăraţi un berbec premiat, iar în anul următor vă moare…

Lui George îi era mai degrabă teamă că un împrumut dat lui Howard s-ar cheltui mai degrabă în pubul din Haldon decât să fie folosit pentru achiziţionarea unui berbec, dar el îşi pregătise îndelung argumentele.

— Acesta este ri… riscul răspunse Howard, al cărui limbă se învârtea din ce în ce mai greu.

— Un risc pe care nu vi-l puteţi asuma, O'Keefe. Aveţi familie! Nu puteţi risca să fiţi alungat de pe ferma şi din casa dumneavoastră. Nu, propunerea mea este alta. Intenţionez ca prin firma mea, Greenwood Enterprises, să achiziţionez un stoc de oi de primă calitate şi să le pun la dispoziţie, cu

împrumut, crescătorilor. În ceea ce priveşte plata, o să ne înţelegem. Important este în primul rând să se îngrijească de animale şi peste un an să le dea sănătoase şi în bună formă mai departe. Un an, în care un berbec să monteze toate oile de prăsilă ale dumneavoastră sau o oaie de prăsilă de rasă pură să vă dea doi miei, care să formeze baza pentru o nouă turmă. V-ar interesa o asemenea colaborare?

Howard rânji.

— Şi cu timpul Warden va îmbătrâni, văzând că toţi fermierii din jur au oi de rasă.

Ridică paharul către George, de parcă ar fi vrut să toasteze.

George aprobă cu seriozitate.

— Domnul Warden nu va sărăci din cauza aceasta, sunt sigur. Dar dumneavoastră şi cu mine vom avea şanse comerciale mai bune.

— De acord? îi întinse mâna soţului lui Helen.

Helen văzu de la geam că Howard bate palma. Nu putuse urmări despre ce este vorba, dar rar se mai întâmplase ca Howard să arate atât de mulţumit. Iar pe faţa lui George se citea acea expresie şmecherească, cunoscută de demult, ba mai făcu şi cu ochiul în direcţia ei. Ieri îşi făcuse reproşuri, dar astăzi era bucuroasă că îl sărutase.

A doua zi, când părăsi Kiward Station îndreptându-se în direcţia Christchurch, George era foarte mulţumit de sine. Nici măcar faţa răutăcioasă a impertinentului grăjdar McKenzie nu îi putea strica buna dispoziţie. Insul acesta pur şi simplu neglijase să pună şaua pe calul lui, după ce ieri, când George plecase cu Gwyneira la ferma

lui Helen, era să izbucnească un scandal. McKenzie pusese pe iapa

Gwyneirei o şa de damă, după ce Gwyn îi spusese să pregătească iapa pentru un drum mai lung, pe care dorea să-l facă cu oaspetele lor. Doamna Warden îi spusese ceva usturător, iar el îi răspunsese dur, George auzind doar cuvântul „lady-like” – ca o doamnă. La care Gwyneira o prinse pe micuţa Fleur, pe care McKenzie voise să o aşeze în spatele ei pe Igraine şi o puse în faţa lui George, pe calul lui.

— Aţi vrea să o luaţi pe Fleur cu dumneavoastră? întrebă ea cu voce dulce, aruncându-i în acelaşi timp oierului o privire aproape triumfătoare. Nu pot s-o am alături de mine, când merg într-o şa de damă.

McKenzie îi aruncase lui George o privire aproape ucigătoare când acesta o îmbrăţişase pe fetiţă, pentru ca ea să stea mai sigur. Era ceva între el şi stăpâna de la Kiward Station… dar desigur că Gwyneira se putea apăra dacă se simţea molestată. George decise să nu se amestece, dar mai ales să nu spună nimic lui Gerald sau Lucas Warden. Toate aceste lucruri nu îl atingeau – mai ales că trebuia să-l ţină pe Gerald binedispus. După o cină copioasă şi trei pahare de whisky îi prezentă o ofertă pentru achiziţionarea unei turme de oi de rasă pură Welsh-Mountain. După o oră cheltuise o mică avere, dar ferma lui Helen urma să fie populată în curând de oi de prăsilă de cea mai bună calitate, cum se puteau găsi în Noua Zeelandă. George trebuia să găsească acum încă o mână de mici fermieri, care aveau nevoie de o susţinere pentru a începe o

asemenea afacere, pentru ca Howard să nu devină circumspect. Dar desigur că acest lucru nu era greu: Peter Brewster îi va putea da nişte nume.

Acest nou segment de activitate – fiindcă sub acest aspect trebuia să-i vândă George tatălui său angrenarea sa în creşterea oilor – însemna ca George să-şi prelungească şederea în Insula de Sud. Oile trebuiau împărţite, iar crescătorii implicaţi în proiect trebuiau supravegheaţi. Această ultimă condiţie nu era obligatorie – Brewster i-ar fi putut recomanda nişte parteneri care să fie muncitori şi care ajunseseră într-o situaţie grea, fără a fi de vină. Dar dacă era să o ajute pe Helen o perioadă mai îndelungată, atunci Howard O'Keefe trebuia îndrumat şi supravegheat tot timpul, această acţiune fiind împachetată diplomatic drept consiliere şi ajutor împotriva duşmanului său de moarte, Warden – probabil că O'Keefe nu ar fi urmat nişte indicaţii simple. Cu atât mai mult, cu cât ar fi venit din partea unui administrator angajat de Greenwood. Deci George trebuia să rămână – iar această idee, cu cât petrecea mai mult timp în Canterbury Plains, cu atât îi plăcea mai mult. Orele îndelungate petrecute în şa îi dădură timp de gândire şi referitor la situaţia lui din Anglia. Deja după un an petrecut împreună cu fratele lui William la conducerea firmei ajunsese la disperare. Pe când tatăl său se uita înadins în altă parte, George, chiar cu ocazia rarelor sale vizite la Londra, vedea greşelile fratelui său şi ocazional pierderile enorme cauzate de el, cu care trebuia să se lupte firma. Plăcerea de a călători a lui George se datora şi dorinţei de a nu mai asista la toate

acestea, fiindcă de cum punea piciorul pe pământul Angliei, şefii de birou şi administratorii, îngrijoraţi, se şi adresau tânărului şef al firmei: „Trebuie să faceţi ceva, domnule George!” – „Mi-e frică să nu fiu acuzat de delapidare, domnule George, dacă se continuă astfel, dar ce să fac?” – „Domnule George, i-am dat domnului William bilanţurile, dar am impresia că nici nu ştie să le citească.” – „Vorbiţi cu tatăl dumneavoastră, domnule George!”

George încercase acest lucru, dar era fără nicio speranţă. Greenwood tot mai încerca să îl folosească pe William în mod eficient în cadrul firmei. În loc să-i îngrădească atribuţiile, încerca să-l împovăreze cu responsabilităţi din ce în ce mai mari şi să-l îndemne astfel să păşească pe drumul cel bun. Dar George se săturase de această situaţie şi îi mai era şi teamă că va trebui să strângă cioburile sparte, când tatăl lui va ieşi din firmă.

Această filială în Noua Zeelandă oferea alternative. Dacă ar putea să-l convingă pe tatăl său să-i încredinţeze toată afacerea din Christchurch, ca un avans asupra moştenirii! Atunci ar putea să construiască ceva aici, ferit de escapadele lui William. La început va trebui să trăiască mai modest decât în Anglia, dar case senioriale ca cea de la Kiward Station erau oricum deplasate în această ţară tânără, pe cale de a se ridica. Apoi nici nu îi trebuia lux. O casă confortabilă la oraş, un cal bun pentru deplasările prin ţară şi un pub simpatic, unde seara să se poată destinde şi participa la discuţii interesante – atâta se găsea cu siguranţă la Christchurch. Şi

mai bine ar fi o familie. George nu se gândise până acum să-şi întemeieze o familie – în orice caz nu de când îl refuzase Helen. Dar acum, după ce îşi revăzuse prima iubire şi pusese capăt adoraţiei juvenile, această idee nu îl mai părăsea. O căsătorie în Noua Zeelandă – o „poveste de dragoste" care să o impresioneze pe mama lui şi să o determine să-l sprijine… Dar mai ales un bun pretext de a rămâne în ţară. George decise ca în săptămânile următoare să ţină ochii deschişi la Christchurch şi poate să ceară un sfat familiei Brewster şi directorului de la bancă. Poate cunoşteau ei o fată potrivită. Dar mai întâi îi trebuia o casă de locuit. White Hart era, ce-i drept, un hotel acceptabil, dar nu era potrivit pentru o şedere permanentă în noua patrie…

George atacă deja a doua zi proiectul „cumpărarea unei case sau închirierea ei". Petrecuse o noapte neliniştită la White Hart. Mai întâi răsunase din sala de jos muzică de dans, apoi bărbaţii se bătură pentru o fată – o situaţie care îi lăsase lui George impresia că nu este un lucru chiar aşa de simplu să găseşti o mireasă în Noua Zeelandă. Anunţul la care răspunsese Helen îi apăru acum în altă lumină. Nici căutarea unei locuinţe nu se dovedi a fi simplă. Cine venea încoace, de obicei nu cumpăra o casă, ci îşi construia una. Rar se întâmpla să se găsească case gata construite de vânzare şi, în consecinţă, erau căutate. Şi familia Brewster dăduse de mult casa cu chirie, înainte de a veni George. Nu doreau să vândă, viitorul la Otago nu li se părea sigur.

George vizită cele câteva adrese care îi fuseseră

indicate de către bancă, hotel şi în câteva puburi, dar majoritatea erau nişte adăposturi sărăcăcioase. De cele mai multe ori, nişte familii sau doamne mai în vârstă, singure, căutau chiriaşi. Era desigur o alternativă acceptabilă şi ieftină faţă de hotel, care era folosită de imigranţi până reuşeau să se stabilească în noua ţară. Dar nu era ceva pentru George, care era obişnuit cu locuinţe senioriale.

Nemulţumit, se plimba prin noile parcuri, amenajate de-a lungul râului Avon. Aici aveau loc vara regate cu bărci; existau puncte de observaţie şi locuri pentru picnic. Acum, primăvara, nu prea erau folosite. Vremea încă schimbătoare nu permitea decât o şedere scurtă pe băncile dispuse de-a lungul râului. Deocamdată lumea se plimba doar pe drumurile principale. Dar o plimbare aici îţi dădea aproape impresia că te afli la Oxford sau Cambridge, în Anglia. Bone îşi plimbau protejaţii, copiii se jucau cu mingea pe gazon, iar câteva perechi de îndrăgostiţi, ruşinoşi, căutau umbra copacilor. Toate acestea aveau un efect liniştitor asupra lui George, chiar dacă nu îl scoteau complet din meditaţiile sale. Tocmai vizitase ultima dintre clădirile de închiriat, un şopron, care doar cu foarte multă fantezie putea fi numit casă şi a cărui renovare ar fi înghiţit atâta timp şi bani cât era necesar pentru o casă nouă. Şi mai era şi aşezat într-un loc neprielnic. Dacă nu se întâmpla o minune, George va trebui să caute mâine un teren şi să se gândească totuşi la construirea unei case. Nu ştia cum ar putea să le explice părinţilor lui această hotărâre.

Obosit şi prost dispus, se lăsă în voia sorţii,

observă raţele şi lebedele de pe râu şi remarcă o tânără, care supraveghea doi copii. Fetiţa era de şapte sau opt ani; era grăsuţă şi avea bucle dese, aproape negre. Pălăvrăgea binedispusă cu bona ei, pe când arunca de pe un ponton vechi pâine raţelor. Băieţelul, un heruvim blond, era o adevărată pacoste. Plecase de pe ponton şi se juca în mâlul de pe mal.

Bona îşi făcea griji pentru el.

— Robert, nu te apropia atât de mult de râu! De câte ori să-ţi spun? Nancy, ai grijă de fratele tău!

Tânăra femeie – George aprecia că avea cel mult optsprezece ani – stătea destul de neajutorată pe malul noroios. Purta ghete cu şiret înalte, negre, lustruite şi o rochie modestă, de pânză. Dacă se ducea după băiat în mocirla de pe mal, se murdăreau amândoi. Aceeaşi situaţie era şi cu fetiţa din faţa ei. Era îmbrăcată curat şi îngrijit şi i se atrăsese desigur atenţia să nu se murdărească.

— Nu mă ascultă, missy! spuse ea cuminte.

Băiatul îşi murdărise deja costumul de marinar din cap până în picioare cu mâl.

— Vin dacă îmi faci bărcuţe! îi răspunse el obraznic bonei. Apoi mergem la lac şi le punem să plutească!

Lacul nu era altceva decât o băltoacă mare, care rămăsese din iarnă, de când dăduse râul peste mal. Nu era prea curată, dar cel puţin nu avea curenţi primejdioşi.

Tânăra femeie păru indecisă. Desigur că ştia că este greşit să negocieze, dar era vizibil că nu dorea să treacă prin mocirlă şi să-l ia pe băiat cu forţa. În cele din urmă, încercă cu o contrapropunere.

— Dar mai întâi facem lecţiile! Nu vreau ca în seara aceasta, când te va întreba tatăl tău, să nu ştii iar nimic.

George scutură din cap. În situaţii asemănătoare, Helen nu a cedat niciodată în faţa lui William. Dar această guvernantă era cu mult mai tânără şi desigur mai puţin experimentată ca la timpul său Helen în casa Greenwood. Părea disperată; era suprasolicitată de acest copil. În pofida expresiei morocănoase era drăguţă: George văzu o faţă delicată, în formă de inimă, cu pielea foarte deschisă, ochi limpezi, albaştri şi buze trandafirii. Părul era fin, blond, strâns la ceafă într-un coc lejer, care însă nu stătea bine. Fie părul era prea moale ca să fie prins, fie fata era o proastă coafeză. Avea pe cap o bonetă îngrijită, care se potrivea cu rochia. Totul era modest, dar nu era totuşi o uniformă de slujnică. George îşi corectă prima impresie. Fata era educatoare, nu era bonă.

— Rezolv o problemă, apoi primesc bărcuţa! strigă sigur de sine Robert.

Descoperise un ponton cam dărăpănat, care ducea mai departe spre râu şi se balansa binedispus pe el. George se alarmă. Până acum băiatul fusese doar recalcitrant, dar acum era chiar în primejdie. Curentul era foarte puternic.

Educatoarea îşi dădea şi ea seama, dar nu voia să cedeze fără luptă.

— Rezolvi trei probleme, propuse ea.

Vocea suna spartă.

— Două!

Băieţelul, putea fi de vreo şase ani, se balansa pe o scândură desprinsă.

George simţi că-i ajunge. Avea cizme de călărie grele, cu care putea traversa uşor mocirla. Din trei paşi era pe podeţ, îl prinse pe micuţul ce se lamenta şi îl purtă repede până la educatoarea lui.

— Poftim, cred că v-a fugit!

George râse spre fată.

Tânăra ezită mai întâi, nesigură ce se cuvenea să spună într-o asemenea situaţie. Dar apoi uşurarea resimţită birui şi ea zâmbi la rândul ei. Dar era şi destul de comic cum Robert se zbătea sub braţul străinului, ca un căţel neastâmpărat. Sora lui chicoti răutăcioasă.

— Trei probleme, tinere, şi te las jos, spuse George.

Robert se văită, acceptând, iar George îl puse jos. Educatoarea îl luă imediat de guler şi îl puse să şadă pe cea mai apropiată bancă din parc.

— Vă mulţumesc mult, spuse ea cu ochii plecaţi cu sfială. Îmi făcusem griji. Adesea este necuviincios…

George aprobă din cap şi era gata să meargă mai departe, dar ceva îl reţinu. Aşa că îşi căută şi el o bancă, nu departe de educatoarea, care îl obligă pe elevul ei să se liniştească. Pe când îl ţinea pe bancă, încercă să obţină de la el măcar un răspuns, dacă nu era în stare să-i dea rezolvarea problemei.

— Cât fac doi şi cu trei, Robert? Am pus cuburile de construit, îţi aminteşti?

— Nu-mi amintesc. Facem acum bărcuţa?

Robert se zbenguia.

— După ce terminăm aritmetica. Uite, Robert, aici sunt trei frunze. Iar aici încă două. Câte sunt în total?

Băiatul ar fi trebuit doar să numere. Dar era recalcitrant şi dezinteresat. George îl vedea pe William în faţa ochilor.

Tânăra educatoare era răbdătoare.

— Numără pur şi simplu, Robert.

Băiatul numără în silă.

— Unu, doi, trei, patru… patru, domnişoară.

Educatoarea suspină, la fel şi mica Nancy.

— Mai numără o dată, Robert.

Copilul era fără chef şi prost. Compasiunea lui George faţă de educatoare crescu cu fiecare problemă, a cărei rezolvare trebuia dibuită bâjbâind. Desigur că nu era uşor să rămână prietenoasă, dar tânăra femeie zâmbi cu stoicism, pe când Robert striga întruna: „Să facem bărcuţe, să facem bărcuţe!” Tânăra renunţă când băiatul rezolvă cea de-a treia şi cea mai simplă problemă de aritmetică. Dar la împăturitul bărcuţelor din hârtie nu se dovedi nici îndeajuns de răbdător, nici destoinic. Modelul cu care plecă în sfârşit mulţumit nu prea arăta apt de a se ţine la suprafaţa apei. Astfel că băiatul reapăru foarte repede şi întrerupse ora de aritmetică a lui Nancy. Sora lui reacţionă indispusă. Fetiţa era bună la socotit şi, spre deosebire de învăţătoarea ei, era conştientă de ascultătorul prezent. De fiecare dată când dădea un răspuns ca tras din puşcă, se uită triumfătoare spre George. În schimb, George se concentră asupra tinerei educatoare. Ea enunţa problemele cu o voce scăzută, cristalină, pronunţând „s”-ul puţin artificios – ca cineva, care aparţinea de pătura superioară engleză, sau ca o fată, care în copilărie fusese sâsâită şi acum îşi controla conştient pronunţia. George găsea că

este încântătoare; ar fi putut s-o asculte la nesfârşit. Dar Robert le răpi ei şi surorii lui liniştea. George ştia exact cum se simte fetiţa. Iar în ochii învăţătoarei citi aceeaşi nerăbdare stăpânită ca pe timpuri la Helen.

— S-a scufundat, domnişoară! Fă alta! ceru Robert şi aruncă bărcuţa udă în poala învăţătoarei.

George decise să intervină încă o dată.

— Vino încoace, eu ştiu cum trebuie procedat. Îl chemă el pe Robert. Îţi arăt cum trebuie împăturită, atunci poţi să-ţi faci şi singur bărcuţe.

— Dar nu trebuie să… Tânăra îl privi neajutorată. Robert, îl incomodezi pe acest domn, spuse ea cu severitate.

— Nici vorbă, răspunse George şi dădu dispreţuitor din mână. Dimpotrivă. Îmi place să fac bărcuţe. Şi nu am mai făcut aşa ceva de aproape zece ani. E timpul să încerc din nou, altfel ruginesc.

Pe când tânăra femeie continuă să facă cu Nancy probleme de aritmetică, aruncând din când în când, pe furiş, câte o privire spre George, acesta împături repede hârtia, făcând o bărcuţă. Încercă să-i explice lui Robert cum se face, dar băiatul se interesă doar de produsul finit.

— Vino cu mine, s-o lăsăm la apă! îl invită totuşi pe George. În râu!

— În niciun caz în râu!

Educatoarea sări în sus. Deşi o brusca prin acest gest pe Nancy, era gata să-l însoţească pe Robert la „lac”, doar ca acesta să nu se expună iar unor primejdii. George merse alături de ea şi îi admiră mişcările uşoare, graţioase. Această fată nu era

venită de la ţară ca unele din fetele care dansaseră ieri la White Hart. Era o mică lady.

— Băiatul este dificil, nu-i aşa? întrebă George cu compasiune.

Ea aprobă din cap.

— Dar Nancy este drăguţă. Şi poate că şi lui Robert îi vor trece toanele când va mai creşte… spuse ea plină de speranţe.

— Credeţi? întrebă George. Aveţi experienţă în acest sens?

Fata ridică din umeri.

— Nu, este primul meu post.

— După seminarul pentru educatoare? se interesă George.

Arăta mult prea tânără pentru a fi un cadru şcolit.

Fata clătină din cap jenată.

— Nu, nu am frecventat seminarul. Încă nu există aşa ceva în Noua Zeelandă – cel puţin aici, în Insula de Sud. Dar ştiu să scriu şi să citesc, cunosc puţină franceză şi foarte bine limba maori. Am citit clasicii, chiar dacă nu în latină. Iar copiii nu merg încă la colegiu.

— Şi? întrebă George. Vă face plăcere?

Tânăra ridică privirea spre el şi îşi încreţi fruntea. George îi indică un loc pe bancă, pe lângă „lac” şi se bucură când ea se aşează.

— Plăcere? Educarea? Ei da, nu totdeauna. Care este acea muncă plătită, care face întotdeauna plăcere?

George se aşează lângă ea şi încercă să lege o conversaţie.

— Dacă tot stăm şi discutăm aici, îmi permiteţi desigur să mă prezint? George Greenwood de la

Greenwood Enterprises – Londra, Sydney, şi, mai nou, Christchurch.

În orice caz, fata nu lăsă să se vadă, dacă o impresionase. În schimb, îşi declină liniştită şi mândră numele:

— Elisabeth Godewind.

— Godewind? Sună a daneză. Dar nu aveţi accent scandinav.

Elisabeth scutură din cap.

— Nu, vin din Londra. Dar mama mea adoptivă a fost suedeză. M-a adoptat.

— Numai mamă? Nu şi tată?

George se mustră pentru curiozitatea sa.

— Doamna Godewind era deja mai în vârstă când am ajuns eu la ea. Ca un fel de „doamnă de companie”. Mai târziu, a vrut să-mi lase moştenire casa, iar acest lucru se putea face cel mai simplu prin adopţiune. Doamna Godewind a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată… Tânăra se luptă cu lacrimile. George întoarse capul, pentru a nu o pune în dificultate, şi ţinu totodată copiii sub observaţie. Nancy culegea flori, iar Robert făcea tot posibilul să scufunde şi cea de-a doua corabie.

Între timp, Elisabeth îşi găsi batista şi reuşi să se controleze.

— Vă rog să mă scuzaţi. Dar au trecut doar nouă luni de când a murit şi tot mai doare.

— Dar dacă sunteţi bine situată, de ce v-aţi căutat o slujbă? întrebă George.

Nu se cădea să întrebe atât, dar fata îl fascina.

Fata dădu din umeri.

— Doamna Godewind primea o pensie, din care trăiam. Dar după moartea ei nu aveam decât casa.

Mai întâi am încercat să o închiriem, dar nu a fost soluţia optimă. Nu am autoritatea necesară, iar Jones, servitorul, nici pe atât. Oamenii nu au plătit chiria, au murdărit camerele şi îi porunceau lui Jones şi soţiei sale. Era de nesuportat. Cumva nu mai era casa noastră. Mi-am căutat această slujbă. Îmi place mult mai mult să mă ocup de copii. Nu sunt cu ei decât în timpul zilei, seara mă duc acasă.

Deci seara era liberă. George se întrebă dacă ar putea îndrăzni să-i propună o întâlnire. Poate pentru o cină la White Hart sau pentru o plimbare. Dar nu – ea ar refuza aşa ceva. Era o fată bine educată; însăşi această discuţie în parc era la limita bunei-cuviinţe.

O invitaţie fără intermedierea unei familii prietene, fără damă de companie, fără cadrul adecvat era de neconceput. Dar aici nu era la Londra, fir-ar să fie! Erau în celălalt capăt al lumii, iar el nu voia cu niciun chip să o piardă din ochi. Trebuia să îndrăznească. Şi ea trebuia să îndrăznească… Al naibii, doar îndrăznise şi Helen!

George se întoarse către fată şi încercă să-şi încarce privirea cu atâta şarm, dar şi seriozitate pe cât îi era posibil.

— Domnişoară Godewind, spuse el chibzuit. Întrebarea pe care doresc să v-o pun contravine tuturor convenţiilor. Desigur că aş putea să respect formalităţile, de exemplu, urmărindu-vă discret, aflând numele angajatorilor dumneavoastră, lăsând să fiu introdus în societatea lor de către un membru cunoscut al societăţii din Christchurch – ca să aştept apoi să fim cândva prezentaţi oficial unul altuia. Dar ar fi

posibil ca până atunci să vă fi luat cineva de soţie, iar mie nici nu îmi place să-mi rezolv problemele pe după şapte colţuri. Deci, dacă nu vreţi să vă petreceţi restul vieţii chinuindu-vă cu copii ca Robert, atunci ascultaţi-mă: aveţi exact ceea ce caut, sunteţi o femeie frumoasă, atrăgătoare şi bine educată, cu o casă la Christchurch…

Trei luni mai târziu, George Greenwood se căsători cu Elisabeth Godewind. Părinţii mirelui nu erau prezenţi, Robert Greenwood trebuise să renunţe la călătorie din cauza obligaţiilor de afaceri, dar îi transmise tinerei perechi binecuvântarea sa şi toate cele bune şi îi încredinţă lui George, drept cadou de nuntă, toate filialele firmei din Noua Zeelandă şi Australia. Doamna Greenwood povesti tuturor prietenelor că fiul ei se însurase cu fiica unui căpitan suedez şi lăsă să se înţeleagă nişte legături cu casa regală suedeză. Nu avea să afle niciodată că Elisabeth se născuse de fapt în Queens şi că fusese exilată în Lumea Nouă chiar de comitetul orfelinatului din care făcea ea parte. Tinerei mirese nu i se vedea în niciun chip descendenţa. Era răpitoare în rochia ei din dantelă albă, a cărei trenă era purtată cuminte de Nancy şi Robert. Helen îl privea pe băiat cu ochi de Argus, iar George putea fi sigur că nu îndrăznea să facă niciun lucru nepermis. Deoarece George îşi făcuse între timp un nume ca negustor de lână, iar doamna Godewind fusese considerată un stâlp al societăţii, însuşi episcopul se simţi chemat să celebreze cununia. În continuare, nunta se sărbători în stil mare în salonul de la White Hart Hotel, iar Gerald Warden şi Howard O’Keefe se îmbătară în colţurile opuse

ale sălii. Helen şi Gwyneira nu se deranjară de acest fapt şi, în pofida tuturor tensiunilor, reuşiră să impună ca Ruben şi Fleur să arunce împreună flori. Gerald Warden păru să bage de seamă pentru prima dată faptul că din căsnicia lui Howard O'Keefe a rezultat un fiu reuşit, ceea ce îi strică şi mai mult dispoziţia. Deci pentru ferma jalnică a lui O'Keefe exista un moştenitor! Iar Gwyneira era în continuare suplă ca o nuia de alun. Gerald se scufundă adânc în sticla de whisky, iar Lucas, care îi observă chipul, era bucuros să se poată retrage cu Gwyneira în camera de hotel, înainte ca mânia tatălui său să se descarce zgomotos. Noaptea încercă din nou să se apropie de Gwyneira şi, ca întotdeauna, ea se arătă dispusă şi făcu tot posibilul să-l încurajeze. Dar Lucas dădu iar greş.

5

Durase timp îndelungat după vizita lui George până ce relaţia dintre James McKenzie şi Gwyneira se normaliza. Gwyn era furioasă, James se simţea bruscat. Dar mai ales se clarificase pentru amândoi că în realitate nu trecuse nimic. Lui Gwyn tot îi mai sângera inima când vedea cât de disperat privea James în urma ei, iar James nu suporta să şi-o închipuie pe Gwyneira în braţele altuia. Dar o reeditare a relaţiei lor nu e era de închipuit – Gwyn ştia că nu ar mai fi renunţat niciodată la James, dacă l-ar mai fi atins vreodată.

Pe de altă parte, viaţa la Kiward Station devenise cu timpul insuportabilă. Gerald se îmbătă în fiecare zi şi nu le acordă lui Lucas şi Gwyn

niciun minut de linişte. Chiar şi când erau de faţă musafiri, cei doi trebuiau să se aştepte la atacuri din partea lui. Gwyneira ajunsese între timp atât de disperată, că îndrăzni să-i vorbească lui Lucas de problemele lui sexuale.

— Uite ce e, dragul meu, spuse ea într-o seară cu voce înceată, în timp ce Lucas era întins lângă ea, epuizat de încercările sale şi bolnav de ruşine. Gwyneira îi propusese sfioasă să-l excite, atingându-i membrul – lucrul ce se cădea cel mai puţin să fie făcut de o lady şi un gentleman, dar experienţa Gwyneirei cu James era foarte promiţătoare în acest sens. Dar Lucas abia arăta vreo reacţie, chiar şi când îi mângâie pielea netedă, fină şi o masă uşor. Trebuia făcut ceva.

Gwyneira hotărî să apeleze la fantezia lui Lucas. Dacă nu îţi plac… din cauza părului meu roşu sau fiindcă îţi plac mai mult femeile plinuţe… de ce nu îţi închipui pur şi simplu că eşti cu altcineva? Nu aş fi supărată.

Lucas o sărută tandru pe obraz.

— Eşti atât de scumpă, suspină el. Atât de înţelegătoare. Nici nu te merit. Îmi pare tare rău totul.

Ruşinat, voia să se îndepărteze.

— Din regretele tale nu voi rămâne însărcinată! spuse Gwyneira dur. Închipuie-ţi mai bine ceva ce te excită.

Lucas încercă. Dar când îi apăru în închipuire o imagine care îl excită într-adevăr fu atât de îngrozit, că sperietura îl trezi pe loc. Nu se putea aşa ceva! Nu putea să se culce cu soţia lui şi să se gândească în acest timp la suplul şi bine clăditul George Greenwood…

Situaţia escaladă într-o seară de decembrie, o zi încinsă de vară, când nu adia nicio boare. Se întâmplă rar în Canterbury Plains, iar zăpuşeala zgândărea nervii tuturora de la Kiward Station. Fleur se smiorcăia, iar Gerald fusese toată ziua de nesuportat. Dimineaţa se răstise la muncitori, fiindcă oile gestante nu erau încă afară, în munţi

— Şi asta cu toate că îi dăduse înainte lui James indicaţia să scoată turma doar după ce se născuse şi ultimul miel. După-amiaza se certă fiindcă Lucas se afla cu Fleurette în grădină şi desena, în loc să se facă util la grajduri – după care se certă cu Gwyneira, care îi explicase că pe moment nu era nimic de făcut cu oile. Pe timpul amiezii era cel mai bine să lase animalele să se odihnească.

Toţi doreau să vină ploile, era sigur că va veni o furtună. Dar la apusul soarelui, când răsună invitaţia la cină, nu se vedea niciun norişor pe cer. Gwyneira merse suspinând în camera ei încinsă, pentru a se schimba. Nu îi era foame şi ar fi dorit să se aşeze pe veranda din grădină şi să aştepte ca noaptea să-i aducă puţină alinare. Poate că ar fi simţit chiar şi primele suflări ale vânturilor furtunii – sau le-ar fi provocat, fiindcă populaţia maori credea în vrăjile legate de starea vremii, iar Gwyneira simţise toată ziua acel sentiment ciudat de a fi o parte din cer şi din pământ, stăpână peste viaţă şi moarte. Un sentiment măreţ, de care era cuprinsă de fiecare dată când putea să fie prezentă şi să ajute la venirea pe lume a unei noi vieţi. Îşi amintea exact că prima oară avusese această senzaţie la naşterea lui Ruben. Astăzi era vorba despre Cleo. Dimineaţa, micuţa dăduse

viaţă la cinci pui superbi. Acum era întinsă în coşul ei, pe terasă, alăpta bebeluşii şi s-ar fi bucurat de societatea şi admiraţia Gwyneirei. Dar Gerald insista ca ea să fie prezentă la masă – trei feluri de mâncare în atmosfera apăsătoare al unei nesiguranţe continue. Gwyneira şi Lucas învăţaseră de mult că trebuie să-şi cântărească foarte atent cuvintele adresate lui Gerald; de aceea, Gwyn ştia că nu trebuie să vorbească de puii lui Cleo şi Lucas ştia că nu trebuie să vorbească de acuarelele pe care le trimisese ieri la Christchurch. George voia să le trimită la o galerie din Londra; era sigur că Lucas va fi apreciat acolo. Pe de altă parte, trebuia susţinută discuţia de la masă, altfel Gerald căuta el însuşi o temă de discuţii – care precis că era neplăcută.

Morocănoasă, Gwyneira îşi dezbrăcă rochia de după-amiaza. Se plictisise de veşnica schimbare a îmbrăcămintei pentru cină şi corsetul o deranja în această căldură. Dar putea chiar să renunţe la corset – era destul de suplă pentru a încăpea lejer în rochia de vară, pe care o alesese pentru această zi. Fără platoşa din oase de balenă se simţea mult mai bine. Îşi mai aranjă puţin părul şi coborî în fugă treptele. Lucas şi Gerald se aflau deja în faţa şemineului, amândoi cu câte un pahar de whisky în mână. Atmosfera era deocamdată paşnică. Gwyneira le zâmbi celor doi.

— Fleur s-a culcat deja? se interesă Lucas. Nu i-am spus încă noapte bună…

Era evident tema greşită. Gwyneira trebuia să o schimbe repede.

— Era moartă de oboseală. O oră de pictură în grădină a fost creativă, dar şi obositoare pe

căldura aceasta. Iar la prânz nu a putut să doarmă, fiindcă era aşa de cald. Ei da, şi desigur emoţia legată de căţei…

Gwyneira îşi muşcă buzele. Aceasta era în mod şi mai evident o pistă greşită. După cum era de aşteptat, Gerald o abordă imediat.

— Animalul a fătat deci din nou, mormăi el. Şi iarăşi fără dificultăţi, nu-i aşa? Dacă stăpâna ar putea să-şi ia exemplu! Cât de repede merg aceste lucruri la animale! În călduri, montă, urmaşi! La voi nu merge, mică prinţesă? Nu intri în călduri sau…

— Tată, am vrea să mâncăm acum, îl întrerupse Lucas, ca totdeauna cu vorbe aşezate. Te rog să te calmezi şi să nu o mai jigneşti pe Gwyneira. Nu este de vină.

— Deci tu eşti de vină… gentleman perfect, ce eşti! Gerald scuipă aceste cuvinte. Cu acea creştere aleasă ţi-ai pierdut vlaga, nu-i aşa?

— Gerald, nu în faţa slujitorilor, spuse Gwyneira, aruncând o privire piezişă spre Kiri, care tocmai intrase şi voia să servească primul fel de mâncare.

Mâncăruri uşoare, o salată. Gerald nu va mânca mult din ele. Seara se va termina cu atât mai repede, spera Gwyneira. După cină putea să se retragă.

Dar de data aceasta tocmai Kiri cea agreabilă şi fără probleme deveni răspunzătoare pentru incidentul care urmă. Fata arătase toată ziua palidă şi părea acum obosită când se apucă să servească. Gwyneira voia să o întrebe ce are, dar apoi renunţă. Pentru discuţii de factură personală cu servitorii Gerald îi certa întotdeauna. Deci nu comentă faptul că fata servea stângace şi

neatentă. Fiecare putea avea o zi mai proastă.

Moana, care între timp devenise o bucătăreasă destul de iscusită, ştia exact ce doreau stăpânii ei. Cunoştea preferinţele lui Gwyn şi a lui Lucas pentru mâncăruri uşoare, de vară, dar ştia şi că lui Gerald îi trebuia cel puţin un fel de mâncare cu carne. Deci se servea ca fel principal miel – iar Kiri, aducând mâncarea, părea şi mai obosită şi tracasată ca adineauri. Mirosul aromat al fripturii se amestecă cu parfumul greu al trandafirilor, pe care îi tăiase Lucas adineauri în grădină. Gwyneira era de părere că acest cocktail de arome era penetrant, făcându-i aproape rău, iar Kiri părea să simtă la fel. Când îi puse lui Gerald o felie de carne de miel în farfurie, deodată se dezechilibră. Gwyn sări speriată în picioare când fata se prăbuşi lângă scaunul lui Gerald.

Fără a se gândi o clipă dacă se cade sau nu, îngenunche lângă Kiri şi o scutură, pe când Lucas încercă să îndepărteze cioburile platoului şi să cureţe superficial covorul de sosul de carne. Witi, care observase cele întâmplate, îşi ajută stăpânul şi strigă totodată după Moana. Bucătăreasa veni imediat şi răci fruntea lui Kiri cu o cârpă înmuiată în apă cu gheaţă.

Gerald Warden observă prost dispus cele ce se întâmplau în jurul lui. Proasta lui dispoziţie iniţială se accentuă şi mai mult din cauza incidentului. Fir-ar să fie, Kiward Station ar trebui să fie o gospodărie de ţinută seniorială! S-a auzit vreodată într-o gospodărie selectă de la Londra că leşinau fetele în casă şi jumătate din servitorime, inclusiv stăpâna şi tânărul stăpân, să se învârtească în jurul lor, ca nişte slujitori?

Ori era clar că nu se întâmplase nimic deosebit. Kiri păru să-şi revină. Se uită îngrozită la urmele lăsate de incident.

— Îmi pare rău, domnule Gerald! Nu se va mai întâmpla, sigur!

Privi speriată către stăpânul casei, care o măsură supărat. Witi încerca să şteargă sosul de pe costumul lui Gerald.

— Nu a fost vina ta, Kiri, spuse Gwyn prietenoasă. Pe o vreme ca aceasta se poate întâmpla.

— Nu este vremea, domnişoară Gwyn. Este bebeluş, explică Moana. Kiri primeşte bebe iama. De aceea simte rău azi toată ziua şi nu miroase carne. Eu spus la ea, nu servit, dar...

— Pare aşa rău, domnişoară Gwyn... se văită Kiri.

Gwyneira se gândi oftând că acesta era într-adevăr punctul culminant al acestei seri nereuşite. Trebuia această creatură nefericită să spună vestea tocmai de faţă cu Gerald? Pe de altă parte, Kiri chiar că nu era vinovată că i se făcuse rău.. Gwyneira se sili să-i zâmbească liniştitor.

— Dar acesta nu este un motiv să te scuzi, Kiri! spuse ea prietenoasă. Dimpotrivă, este un motiv de bucurie. Dar în următoarele săptămâni trebuie să te menajezi puţin. Du-te acum acasă şi culcă-te. Witi şi Moana vor strânge toate astea...

Kiri dispăru cu mii de scuze şi făcu cel puţin trei plecăciuni în faţa lui Gerald. Gwyneira speră că va fi înduplecat, dar expresia lui nu se schimbă şi nu făcu niciun demers să o liniştească pe fată.

Moana încercă să salveze o parte din felul principal, dar Gerald, plin de nerăbdare, o

îndepărtă de acolo.

— Lasă asta, fato! Oricum mi-a trecut pofta de mâncare. Dispari, du-te la prietena ta… sau rămâi şi tu însărcinată. Dar lasă-mă în pace!

Bătrânul se ridică şi merse la bar. Încă o porţie triplă de whisky. Gwyneira ştia deja ce îi aşteaptă pe ea şi pe soţul ei. Dar servitorii nu trebuiau să asiste la aşa ceva.

— Ai auzit, Moana… şi tu, Witi. Domnul vă dă liber astăzi. Nu vă mai bateţi capul cu bucătăria. Dacă mai doreşte careva desert, îl aduc eu. Covorul îl curăţaţi mâine. Bucuraţi-vă de această seară liberă.

— În sat se ţine dansul ploii, domnişoară Gwyn, declară Witi, ca pentru a se scuza. Asta folositor.

Ca pentru a demonstra acest lucru, deschise partea superioară a jumătăţii de uşă spre terasă. Gwyneira spera că va intra o boare de aer, dar afară era tot zăpuşeală. Din direcţia satului maori se auzeau sunete de tobă şi cântece.

— Vezi, îi spuse prietenoasă, Gwyn servitorului. În sat poţi fi mai folositor decât aici. Mergeţi acolo. Domnul Gerald nu se simte bine…

Răsuflă uşurată când uşa se închise în urma servitorilor. Moana şi Witi sigur că nu vor pierde timp să facă ordine în bucătărie. Îşi vor strânge lucrurile şi vor dispărea în câteva minute.

— Un cherry împotriva sperieturii, draga mea? întrebă Lucas.

Gwyn aprobă din cap. Nu era prima oară că îşi dorea să se îmbete până la inconştienţă, ca bărbaţii. Dar Gerald nu îi acordă nicio secundă de timp să-şi savureze băutura. Dăduse repede peste cap whisky-ul şi se uită ţintă, cu ochii înroşiţi, la

cei doi.

— Deci şi această femeiuşcă maori este gravidă. Iar bătrânul O'Keefe are un fiu. Toate de aici sunt fecunde, peste tot se behăie, se ţipă şi se scheaună. Doar la voi nu se întâmplă nimic. Care este explicaţia, domnişoară pudibundă şi domnule coadă bleagă? Cine este de vină?

Gwyn privi ruşinată în paharul ei. Cel mai bine era să nu asculte ce zice. De afară se auzeau în continuare bătăi de tobă. Gwyn încercă să se concentreze asupra lor şi să-l uite pe Gerald. Lucas în schimb încercă să îl îmbuneze prin vorbă bună.

— Nu ştim care este explicaţia, tată. Probabil este voia lui Dumnezeu. Şti doar că nu fiecare căsnicie este binecuvântată cu mulţi copii. Doar şi mama şi cu tine m-aţi avut doar pe mine…

— Mama ta… Gerald mai luă o dată sticla. Nu îşi mai bătu capul să toarne în pahar, ci duse sticla direct la gură. Minunata ta mamă nu se gândea decât la acel individ, acel… În fiecare noapte îmi plângea de mă înnebunea. În asemenea condiţii, îi trece cheful până şi celui mai aprig călăreţ.

Gerald se uită cu o privire încărcată de ură la portretul defunctei lui soţii.

Gwyneira observă cu temere crescândă acest lucru. Niciodată până acum bătrânul nu-şi pierduse în asemenea hal autocontrolul. Până acum se vorbise de mama lui Lucas doar în termenii cei mai respectuoşi. Gwyneira ştia că Lucas îi diviniza memoria.

Până acum Gwyneira simţise doar nemulţumire, dar acum o cuprinse teama. Dacă ar fi fost după ea, ar fi fugit. Căută un pretext, dar nu exista

scăpare. Gerald nici nu ar fi ascultat-o. În schimb, se adresă din nou lui Lucas.

— Dar eu nu am clacat! spuse el cu limba grea. Fiindcă tu cel puţin eşti de sex bărbătesc… sau arăţi măcar aşa! Dar eşti într-adevăr, Lucas Warden? Eşti într-adevăr un bărbat? îţi iei femeia ca un bărbat?

Gerald se ridică şi se îndreptă ameninţător spre Lucas. Gwyneira văzu în ochii lui o furie arzătoare.

— Tată…

— Răspunde-mi, molâule! Ştii, cum se face? Sau eşti un pârţar, cum umblă zvonul pe la grajduri? Ei da, se zvoneşte, Lucas! Micul Jonny Oates susţine că îi arunci ocheade. Abia poate să se ferească de tine… este adevărat?

Gerald îl privi pe fiul lui cu ochii arzând.

Faţa lui Lucas se înroşi ca para focului.

— Nu arunc ocheade nimănui şuşoti el. Cel puţin nu o făcuse în mod conştient.

Se putea oare, ca aceşti bărbaţi să aibă un simţ pentru gândurile lui cele mai secrete, mai păcătoase?

Gerald scuipă în faţa lui, înainte de a-i întoarce spatele şi de a se concentra asupra Gwyneirei.

— Şi tu, mică prinţesă pudică? Nu ştii cum trebuie excitat? Doar te pricepi să inciţi bărbaţii. Mă gândesc adesea la Ţara Galilor, la felul cum m-ai privit… o târfuliţă, m-am gândit, păcat să încapă pe mâna unui bătrân aristocrat englez… îi trebuie un bărbat adevărat. Iar în grajd ce priviri ţi se aruncă, prinţeso! Toţi bărbaţii sunt morţi după tine, ai ştiut asta? îi încurajezi, nu-i aşa? Dar faţă de soţul tău distins eşti rece ca un peşte!

Gwyneira se ghemui şi mai mult în fotoliu.

Privirile arzătoare ale bătrânului o ruşinară. Îşi dorea să fi îmbrăcat o rochie mai puţin decoltată, mai puţin uşoară. Privirea lui Gerald se mută de la faţa ei palidă la decolteu. Dacă privea atât de atent, va observa…

— Iar astăzi? răsună vocea lui sarcastică. Nu porţi corset, prinţesă? Speri să treacă un bărbat adevărat, când bălălăul tău s-a culcat deja?

Când Gerald se întinse după ea, Gwyneira sări în sus. Instinctiv se retrase. Gerald o urmă.

— Aşa, dacă vezi un bărbat adevărat, fugi. M-am gândit eu… domnişoară Gwyn! Te laşi rugată! Dar un bărbat adevărat nu renunţă uşor…

Gerald o apucă de decolteu. Gwyneira se împiedică când el o înghesui. Lucas se aruncă între cei doi.

— Tată, te pierzi cu firea!

— Aşa, mă pierd cu firea? Nu, dragul meu fiu!

Bătrânul îl împinse puternic pe Lucas. Lucas nu îndrăzni să riposteze.

— Am fost mare tâmpit, când am cumpărat această iapă pursânge pentru tine, este mult prea păcat… Ar fi trebuit s-o iau pentru mine. Aş avea acum un grajd plin de urmaşi.

Gerald se aplecă asupra Gwyneirei, care recăzuse în fotoliul ei. Ea încercă să se ridice şi să fugă, dar el o răsturnă cu o singură lovitură pe duşumea şi era peste ea, înainte ca ea să se fi putut ridica.

— Acum vă arăt eu vouă… gâfâi Gerald.

Era beat mort şi îşi pierdu glasul, dar nu şi forţa. Gwyneira văzu în ochii lui dorinţa nestăpânită.

Panicată, încercă să-şi aducă aminte. Ce fusese în Ţara Galilor? Îl incitase? Astfel simţise el faţă

de ea dintotdeauna, iar ea fusese prea oarbă ca să observe?

— Tată…

Lucas îl atacă cam fără convingere pe la spate, dar pumnul lui Gerald era mai rapid. Beat sau nu, loviturile lui îşi atingeau ţinta. Lucas fu aruncat înapoi şi îşi pierdu pentru câteva momente conştiinţa. Gerald îşi smuci pantalonii. Gwyneira o auzi pe Cleo lătrând pe terasă. Căţeaua râcâi alarmată uşa.

— Acum te învăţ eu, prinţeso… Acum îţi arăt cum se face…

Gwyneira scânci când el îi rupse rochia, îi sfâşie desuurile de mătase şi o penetră brutal. Simţi miros de whisky, transpiraţie şi de sos de la friptură, care se scursese pe cămaşa lui şi fu năpădită de scârbă, în ochii arzători, răi, a lui Gerald văzu ură şi triumf. O ţinu cu o mână ţintuită de podea, cu cealaltă îi frământă sânii şi o sărută lacom pe gât. Ea încercă să-l muşte, când el vru să-şi bage limba în gura ei. După primul şoc, ea începu să lupte şi se apără atât de disperată, că el trebui să-şi ieie ambele mâini de pe ea, ca să o poată ţine. Dar tot o mai penetră şi durerile erau aproape insuportabile. Acum ştia, în sfârşit, ce voia să spună Helen şi se agăţă de cuvintele prietenei sale: „Măcar trece repede…”

Gwyneira, disperată, rămase nemişcată. Ascultă bătăile de tobă de afară, lătratul isteric a lui Cleo. Spera să nu încerce să sară pe deasupra jumătăţii de tăblie a uşii. Gwyn se strădui să fie liniştită. Cândva se va termina şi asta…

Gerald îi observă resemnarea şi o interpretă ca acceptare.

— Acum… îţi place, nu-i aşa, prinţeso? gâfâi el şi o pătrunse şi mai tare. Acum îţi place! Nici nu te… poţi sătura, nu-i aşa? Este altceva… Un bărbat adevărat, nu-i aşa?

Gwyneira nu mai avu putere să-l blesteme. I se păru că durerea şi înjosirea nu se mai termină. Secundele se transformau în ore. Gerald gemu, gâfâi şi scăpă vorbe de neînţeles, care se uneau cu bătăile de tobă şi lătrăturile într-o cacofonie asurzitoare. Gwyneira nu ştiu dacă ţipa şi ea sau dacă suporta tortura în tăcere. Voia doar ca Gerald să o lase în pace, chiar dacă asta însemna ca el…

Gwyneira simţi o scârbă profundă când în cele din urmă el se revărsă în ea. Se simţi murdărită, pângărită, înjosită. Întoarse disperată capul, când el se lăsă gâfâind peste ea şi îşi apăsă faţa transpirată de gâtul ei. Corpul său greu o ţintui de podea. Gwyn avea impresia că nu primeşte aer. Încercă să-l împingă de pe ea, dar nu reuşi. De ce nu se mai mişca? Murise culcat peste ea? Ar fi dorit-o. Dacă ar fi avut un cuţit, i l-ar fi înfipt în corp.

Dar apoi Gerald se mişcă. Se ridică fără a o privi. Ce simţea? Satisfacţie? Ruşine?

Bătrânul stătea acolo, clătinându-se, şi apucă din nou sticla.

— Sper să vă fie de învăţătură… spuse el cu jumătate de gură. Nu triumfând, ci mai degrabă de parcă i-ar fi părut de pe acum rău. Îi aruncă o privire piezişă Gwyneirei, care gemea. Ai avut ghinion dacă a durut. Dar în final ţi-a plăcut, prinţeso, nu-i aşa…?

Gerald Warden urcă împleticindu-se scara. Fără

a mai privi înapoi. Gwyneira plânse pe tăcute.

În cele din urmă, Lucas se aplecă peste ea.

— Nu te uita la mine! Nu mă atinge!

— Nu îţi fac nimic, draga mea…

Lucas voia s-o ajute să se ridice, dar ea îl îndepărtă.

— Dispari, îi spuse plângând cu suspine. Acum este prea târziu, acum nu mai poţi face nimic.

— Dar… Lucas se opri. Ce ar fi trebuit să fac?

Lui Gwynweira îi veniră pe loc în minte o serie întreagă de răspunsuri. Nu i-ar fi trebuit nici măcar un cuţit – i-ar fi ajuns piesele de fier pentru întreţinerea focului, aflate în faţa căminului, pentru a-l lovi pe tatăl lui.

Dar Lucas păru că nici nu se gândise la aşa ceva. Era vizibil preocupat de alte lucruri.

— Dar… dar nu ţi-a plăcut, nu-i aşa? întrebă el încet. Nu ai simţit cu adevărat…

Pe Gwyneira o dureau toţi muşchii corpului, dar furia o ajută să se ridice.

— Şi dacă ar fi aşa… măi molâule? îl repezi ea pe Lucas. Nicicând nu se mai simţise atât de jignită, de trădată. Cum putea acest prostălău să creadă că ei i-ar fi plăcut această înjosire? Deodată nu mai dorea altceva decât să-l rănească pe Lucas. Ce ar fi dacă altcineva s-ar pricepe într-adevăr mai bine la asta? Te-ai duce la el şi l-ai provoca la duel, pe tatăl lui Fleur? Da? Sau iar ţi-ai trage coada între picioare, ca adineauri, în lupta cu un bătrân? La naiba, mi-e silă de tine! Şi de tatăl tău, care are încă prea multă sevă! Ce este de fapt un pârţar, Lucas? Este ceva ce nu se cade să ştie doamnele? Gwyneira văzu durerea în ochii lui şi îşi uită furia. Ce făcea ea aici? De ce se

răzbuna pe Lucas pentru ceea ce făcuse tatăl lui? Lucas nu era vinovat de faptul că era aşa cum era. Oh, este bine aşa, nu vreau să mai ştiu nimic, spuse ea. Piei din ochii mei, Lucas. Dispari. Nu mai vreau să te văd. Nu vreau să văd pe nimeni. Pleacă, Lucas Warden! Dispari!

Prinsă în supărarea şi durerea ei, nu auzi cum pleacă. Încercă să se concentreze asupra bătăilor de tobă, pentru a nu-şi auzi gândurile, care îi chinuiau mintea. Apoi îşi aduse aminte de căţea. Încetaseră lătrăturile, Cleo scheuna doar. Gwyneira se târî spre uşa de la terasă, o lăsă pe Cleo să intre şi trase şi coşul cu puii peste prag, când afară începură să cadă primele picături de ploaie. Cleo îi linse lacrimile de pe faţă, iar ea asculta stropii de ploaie, căzând pe dalele terasei… răngi plângea.

Gwyneira începu să plângă.

Reuşi să intre în camera ei abia când furtuna se descărcă deasupra lui Kiward Station, aerul se mai răci şi capul i se mai limpezi. În cele din urmă, adormi pe covorul albastru-deschis, flauşat, pe care i-l alesese Lucas, lângă căţeluşă şi puii ei.

Nici nu observă că Lucas părăsi casa în zorii zilei.

Kiri nu comentă cele găsite la faţa locului când veni a doua zi în camera Gwyneirei. Nu spuse nimic despre patul neatins, despre rochia sfâşiată sau despre corpul murdar, pătat de sânge, al Gwyneirei. Da, de data aceasta sângerase…

— Dumneavoastră baie, domnişoară. Atunci mai bine, sigur, spuse Kiri, plină de compasiune. Domnul Lucas nu aşa gândit. Bărbaţi beţi, zeii vremii furioşi, zi proastă ieri…

Gwyneira încuviinţă din cap şi lăsă să fie condusă în baie. Kiri umplu baia cu apă şi voia să adauge un extract de plante, dar Gwyneira îi interzise acest lucru. Prea era prezent mirosul greu de trandafiri din seara trecută.

— Eu aduc micul dejun în camera, bine? întrebă Kiri. Gauffres proaspete făcut Moana pentru scuze faţă de domnul Gerald. Dar domnul Gerald încă nu trezit…

Gwyneira se întrebă cum să mai dea ochii vreodată cu Gerald Warden. Cel puţin acum se simţea mai bine, după ce se frecase de mai multe ori cu săpun şi spălase de pe piele transpiraţia şi mirosul lui Gerald. Tot mai era rănită şi o durea fiecare mişcare, dar asta va trece, însă înjosirea o va simţi toată viaţa.

În cele din urmă, se înfăşură într-un halat de baie uşor şi ieşi din baie. Kiri deschisese ferestrele camerei, iar cârpele sfâşiate ale rochiei dispăruseră. Lumea de afară părea proaspăt spălată după furtună. Aerul era răcoros şi limpede. Gwyneira respiră adânc şi încercă să-şi liniştească şi gândurile. Întâmplarea de ieri fusese îngrozitoare – dar nu mai rea decât ceea ce li se întâmpla multor femei în fiecare noapte. Dacă îşi va da silinţa, va putea să uite. Trebuie să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic…

Cu toate acestea se înfioră când auzi deschizându-se uşa. Cleo mârâi. Simţea încordarea Gwyneirei. Dar intrară doar Kiri şi Fleurette. Fetiţa era prost dispusă, ceea ce Gwyneira nu-i putea lua în nume de rău. De obicei o scula ea însăşi pe fetiţă cu un sărut, iar apoi Lucas şi Gwyn luau micul dejun cu Fleur. Această

„oră de familie” fără Gerald, care mai dormea să-i treacă beţia, era sfântă şi era agreată de toţi trei. Gwyn se aşteptase că în această dimineaţă se va ocupa Lucas de Fleur, dar se pare că fetiţa fusese lăsată de capul ei. Îmbrăcămintea ei era pestriţă, în conformitate cu această situaţie. Purta o fustiţă, care era pusă ca un poncio deasupra unei rochii prost încheiate.

— Tata a plecat, spuse micuţa.

Gwyn clătină din cap.

— Nu, Fleur, tata precis că nu a plecat. Poate a ieşit călare. El… aseară noi… noi ne-am certat puţin cu bunicul… Nu îi plăcea să recunoască acest lucru, dar Fleur asistase de prea multe ori la disputele cu Gerald, aşa că nu era ceva nou pentru ea.

— Da, poate că tata a ieşit călare, spuse Fleur. Cu Flyer. A plecat şi el, spune domnul James. Dar de ce iese tata înainte de micul dejun?

Şi pe Gwyneira o miră acest fapt. Să-şi limpezească mintea printr-un galop prin tufăriş era mai degrabă stilul ei decât al lui Lucas. Apoi se întâmpla rar ca el să-şi pună singur şaua pe cal. Oamenii făceau glume pe seama faptului că chiar şi când era vorba de munci în cadrul fermei îi punea pe păstori să-i înşeueze calul. Şi de ce a luat cel mai în vârstă cal de muncă? Lucas nu era un călăreţ entuziast, dar unul bun. Bătrânul Flyer îl va plictisi: animalul era călărit doar arar de către Fleur. Dar poate că Fleur şi James se înşelaseră şi dispariţia lui Flyer şi a lui Lucas nu aveau nimic în comun. Calul s-ar fi putut să fi fugit. Se întâmpla din când în când.

— Precis că tata va veni în curând înapoi, spuse

Gwyneira. Te-ai uitat deja în atelier? Dar mai întâi mănâncă o gauffre.

Kiri pusese masa lângă geam şi îi turnă Gwyneirei cafea. Îi puse şi lui Fleur un strop de cafea în lapte.

— În camerele lui nu este, domnişoară, i se adresă fata în casă Gwyneirei. Witi s-a uitat. Pat nefolosit. Precis undeva, la fermă. E ruşinat pentru…

Se uită cu înţeles spre Gwyneira.

În schimb, Gwyneira îşi făcea griji. Lucas nu avea niciun motiv să se ruşineze atât de tare… sau avea totuşi? Nu-l umilise Gerald la fel de tare ca pe ea? Iar ea… era de neiertat cum îl tratase ea pe Lucas.

— Mergem imediat să-l căutăm, Fleur. Îl găsim noi.

Gwyn nu ştia dacă astfel voia să se liniştească pe sine sau pe Fleur.

Nu îl găsiră pe Lucas nici în casă, nici la fermă. Şi nu mai apăruse nici Flyer. În schimb, James raportă că lipseau o şa străveche şi un harnaşament peticit de repetate ori.

— S-a întâmplat ceva ce ar trebui să ştiu? întrebă el cu voce joasă, privi faţa palidă a Gwyneirei şi observă mersul ei greoi.

Gwyn scutură din cap şi îşi asumă faptul că după Lucas îl jignea acum pe James.

— Nimic ce te-ar putea privi pe tine!

Ştia că James l-ar fi omorât pe Gerald.

6

Lucas nu apăru nici în săptămânile următoare.

Un fapt care în mod ciudat contribui într-o oarecare măsură la normalizarea relaţiei dintre Gwyneira şi Gerald – doar trebuiau să se aranjeze cumva din cauza lui Fleur. În primele zile după dispariţia lui Lucas îi uni teama să nu i se fi întâmplat ceva sau să nu-şi fi făcut chiar el ceva.

O acţiune de căutare în jurul fermei rămase fără rezultat şi, după o chibzuială mai adâncă, Gwyneira nu credea nici că s-ar fi sinucis, între timp, verificase lucrurile lui Lucas şi constatase că lipseau câteva lucruri simple de îmbrăcăminte spre mirarea ei tocmai dintre acelea care nu-i plăceau bărbatului ei. Lucas împachetase îmbrăcăminte de lucru, de ploaie, lenjerie şi foarte puţini bani. Astea toate se potriveau cu calul bătrân şi şaua veche: era evident că nu voia să accepte nimic din partea lui Gerald, despărţirea trebuia să fie clară. Pe Gwyneira o durea că o părăsise fără un cuvânt. Pe cât putea vedea, nu luase niciun obiect care să-i amintească de ea sau de fiica ei, doar un briceag pe care i-l dăruise cândva. După cum se vedea, ea nu însemnase niciodată nimic pentru el; prietenia fugară, care unise această pereche, nu era destul de puternică să-i dicteze o scrisoare de adio.

Gerald se interesă la Haldon de fiul lui – ceea ce dădu hrană bârfelor – şi mai discret, prin George Greenwood, la Christchurch.

Niciun demers nu dădu rezultate, Lucas nu fusese văzut în niciuna din aceste localităţi.

— Poate fi Dumnezeu ştie unde, i se plânse Gwyneira lui Helen. La Otago, la căutătorii de aur sau pe Coasta de Vest, poate chiar în Insula de Nord. Gerald vrea să se facă cercetări, dar nu

există nicio speranţă. Dacă vrea să nu fie găsit, nici nu va fi.

Helen ridică din umeri şi puse inevitabilul ceainic pe foc.

— Poate este mai bine aşa. Sigur că nu era bine pentru el să trăiască veşnic astfel, dependent de Gerald. Acum poate să se realizeze – iar Gerald nu te va mai sâcâi din cauza lipsei copiilor. Dar de ce a dispărut atât de brusc? Nu a existat niciun motiv? Nicio ceartă?

Gwyneira negă, înroşindu-se la faţă. Nu îi povestise nimănui, nici măcar celei mai bune prietene, de viol. Dacă ţinea pentru sine, spera ea, cu timpul amintirea va păli. Atunci va fi aşa de parcă acea seară nu s-ar fi întâmplat, de parcă ar fi fost doar un coşmar urât. Se pare că Gerald trata situaţia într-un fel similar. Era deosebit de amabil faţă de Gwyneira, se uita rar la ea şi era penibil de atent să nu o atingă. Cei doi se vedeau în timpul meselor pentru a nu le oferi slujitorilor subiect de bârfă şi reuşeau să poarte discuţii uşoare unul cu altul. Gerald bea ca şi înainte, dar acum de cele mai multe ori după ce lua masa, când Gwyneira se retrăsese deja. Gwyneira o angajă pe eleva preferată a lui Helen, pe Rongo Rongo, care împlinise cincisprezece ani, în calitate de cameristă personală şi insistă ca fata să doarmă în încăperile ei, pentru a fi oricând la dispoziţie. Spera ca astfel să-l ţină pe Gerald la distanţă, dar grija ei era nefondată. Atitudinea lui Gerald rămăsese fără de cusur. Astfel, Gwyneira ar fi putut uita cândva acea noapte nefastă. Dar de fapt ea avu urmări. Când ciclul nu-i veni pentru a doua oară, iar Rongo Rongo îi zâmbi când o

îmbrăcă şi îi mângâie burta, Gwyn trebui să recunoască: era însărcinată.

— Nu vreau să-l am! spuse ea plângând în hohote după ce se deplasase, călărind până la epuizare, la Helen.

Nu putu să aştepte terminarea orelor de şcoală, fără să fi vorbit cu prietena ei. Dar Helen văzu pe faţa ei îngrozită că trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor. Le dădu liber copiilor, îi trimise pe Fleur şi pe Ruben să se joace prin tufăriş şi o cuprinse pe Gwyneira în braţe.

— L-au găsit pe Lucas? întrebă ea încet.

Gwyneira o privi de parcă ar fi fost nebună.

— Lucas? Cum aşa Lucas… Oh, este ceva mult mai rău, Helen, sunt gravidă! Şi nu vreau copilul!

— Eşti foarte răvăşită murmură Helen şi o conduse pe prietena ei în casă. Vino, îţi fac un ceai şi apoi vorbim. Pentru Dumnezeu, de ce nu te bucuri de venirea copilului? Doar ai încercat ani de zile să faci unul, iar acum… Sau îţi este frică să nu fie prea târziu? Nu este al lui Lucas? Helen o privi pe Gwyneira cercetător. Câteodată presupusese că sunt secrete în jurul naşterii lui Fleur – strălucirea din ochii lui Gwyn la vederea lui James McKenzie nu putea să scape nici unei femei. Dar în ultimul timp nu prea îi văzuse pe cei doi împreună, iar Gwyn nu ar fi atât de proastă ca imediat după plecarea soţului ei să-şi ia un iubit! Sau Lucas plecase fiindcă exista deja un iubit? Helen nu-şi putea închipui aşa ceva. Gwyn era o lady. Desigur nu fără greşeli, dar de mare discreţie!

— Copilul este un Warden, răspunse Gwyneira hotărâtă. Nu există niciun dubiu. Dar cu toate

acestea nu îl vreau!

— Dar nu ai cum să decizi tu aşa ceva, îi răspunse Helen neajutorată. Nu putea urmări gândurile lui Gwyn. Dacă eşti gravidă, asta e…

— Ei aş! Trebuie să existe o modalitate de a scăpa de copil. Doar se întâmplă pierderi de sarcină.

— Dar nu la femei tinere şi sănătoase, ca tine! Helen clătină din cap. De ce nu te duci la Matahorua? Ea îţi poate spune dacă este un copil sănătos.

— Poate mă ajută ea… răspunse Gwyn, plină de speranţă. Poate cunoaşte o licoare sau aşa ceva. Atunci, pe vas, Daphne i-a spus ceva lui Dorothy despre „făcătoarele de îngeri” …

— Gwyn, la aşa ceva nu ai voie nici să gândeşti! Helen auzise la Liverpool ceva despre „făcătoarele de îngeri”; tatăl ei îngropase câteva dintre victime. Este lipsit de Dumnezeu! Şi primejdios! Poţi muri. Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu…

— Merg la Matahorua! declară Gwyn. Nu încerca să mă împiedici. Nu vreau acest copil!

Matahorua o invită pe Gwyneira la un şir de pietre aflate în spatele caselor comunitare, unde erau singure. Şi ea trebuie să fi văzut pe faţa lui Gwyn, că se întâmplase ceva serios. Dar de data aceasta trebuiau să se descurce fără traducătoare – Gwyn o lăsase pe Rongo Rongo acasă. O persoană care să-i ştie secretul era ultimul lucru de care avea nevoie.

Matahorua îşi strâmbă într-un fel nedefinit faţa când o pofti pe Gwyn să se aşeze pe pietre. Expresia ar fi trebuit să fie prietenoasă, poate chiar un zâmbet, dar asupra Gwyneirei avu efectul

unei ameninţări. Tatuajele de pe faţa bătrânei vrăjitoare păreau să schimbe orice mimică, iar statura ei păru să arunce umbre ciudate în soare.

— Bebeluş. Ştiu deja de la Rongo Rongo. Bebe puternic… multă putere. Dar şi multă furie…

— Nu vreau copilul! spuse Gwyneira, fără să o privească pe vrăjitoare. Poţi face ceva?

Matahorua căută privirea tinerei femei.

— Ce eu să fac? Ucis bebe?

Gwyneira se crispă. Până acum nu îndrăznise să formuleze atât de brutal acest lucru. Dar tocmai de asta era vorba. O cuprinseră remuşcările.

Matahorua o privi atentă, faţa şi corpul, şi tot timpul păru să privească prin ea într-o depărtare doar de ea ştiută.

— Ţie important, bebe murit? întrebă ea încet.

Gwyneira simţi că o cuprinde furia.

— Aş fi altfel aici? izbucni ea.

Matahorua ridică din umeri.

— Bebe puternic. Dacă murit bebe, murit şi tu. Atât de important?

Gwyneira se cutremură. De ce era Matahorua atât de sigură? Şi de ce nu i se puneau niciodată la îndoială vorbele, indiferent de cât erau de contradictorii? Gwyneira se gândi. Nu simţea nimic pentru copilul din pântecele ei, cel mult respingere şi ură, exact ca pentru tatăl său. Dar ura nu era atât de arzătoare ca să merite să moară! Gwyneira era tânără şi îi plăcea să trăiască. Apoi aveau nevoie de ea. Ce s-ar întâmpla cu Fleurette, dacă şi-ar pierde şi celălalt părinte? Gwyneira hotărî să lase lucrurile la voia întâmplării. Poate ar putea să nască acest copil al nenorocului şi apoi să-l uite? Să se ocupe Gerald

de el!

Matahorua zâmbi.

— Eu văzut, tu nu murit. Tu trăit, bebe trăit… nu fericit. Dar trăit. Şi va exista cineva, care vrea…

Gwyneira încruntă fruntea. Care vrea ce?

— Va fi cineva care vrut copil. La urmă. Putere… Cerc rotund… Matahorua formă cu degetele un cerc şi căută apoi în buzunarul ei. În cele din urmă scoase o bucată aproape rotundă de jad şi i-o întinse Gwyneirei. Asta pentru bebe.

Gwyneira luă pietricica şi îi mulţumi. Nu ştia de ce, dar se simţea mai bine.

Toate acestea nu o împiedicară pe Gwyneira să încerce toate modalităţile posibile să provoace o pierdere a sarcinii. Lucra până la epuizare în grădină, pe cât posibil stând aplecată, mâncă mere necoapte până ce deranjamentul stomacal era să o omoare şi o dresă pentru călărit pe fiica cea mai mică a lui Igraine, un mânz care era dificil de strunit. Spre mirarea lui James, insista să i se pună animalului recalcitrant şaua de damă – un ultim efort disperat, fiindcă Gwyneira ştia desigur că şaua laterală nu făcea şederea mai dificilă, ci mai degrabă mai sigură. Accidente în şaua de damă rezultau aproape totdeauna din faptul că se prăbuşea calul sub şa, iar călăreaţa nu putea să se elibereze din şa şi să se rostogolească jos. Asemenea accidente se soldau de obicei tragic, letal. Dar iapa Viviane era tot atât de sigură pe picioare, ca mama ei – iar Gwyneira tot nu avea de gând să moară odată cu copilul ei. Ultima ei speranţă rezida în şocurile datorate mişcărilor puternice ale calului, de care nu te puteai feri

dacă stăteai într-o şa de damă. După o jumătate de oră de călărit în forţă abia mai putea să se ţină pe cal din cauza junghiurilor intercostale, dar copilul nu era afectat. Trecu de primele trei luni fără nicio problemă, iar Gwyneira plânse de furie când văzu că începea să i se bombeze pântecele. La început încercă să ascundă rotunjimile trădătoare încorsetându-se, dar nu putea suporta mult timp corsetul, în cele din urmă se lăsă în voia sorţii şi îşi întări cugetul pentru a putea suporta inevitabilele felicitări. Cine ar bănui cât de nedorit era micul Warden, care creştea în pântecele ei?

Femeile din Haldon recunoscură desigur imediat sarcina Gwyneirei şi începură să bârfească: doamna Warden e însărcinată şi domnul Warden a dispărut – aceasta dădea loc la speculaţii fantastice. Gwyneirei îi era indiferent. Îi era groază că Gerald va aduce în discuţie acest fapt. Şi cel mai mult îi era teamă de reacţia lui James McKenzie. Trebuia să observe în curând sau cel puţin să audă de starea ei. Şi nu putea să-i spună adevărul. De fapt, îl evita încă de când dispăruse Lucas, fiindcă i se citeau pe faţă întrebările. Acum va cere răspunsuri – Gwyneira era pregătită să îi facă reproşuri şi s-o supere, dar nu se aşteptase la adevărata sa reacţie. O surprinse cu totul nepregătită, când îl întâlni într-o dimineaţă în grajd, îmbrăcat în haine de călărie şi cu pelerina de ploaie, fiindcă iar se cernea ploaia – şi cu coburii umpluţi. Tocmai prindea un sac pentru haine şi merinde de şaua de pe calul lui bălan osos.

— Plec, Gwyn, spuse el liniştit, când ea îl privi

întrebătoare. Poţi să-ţi închipui, de ce.

— Pleci? Gwyneira nu înţelegea. Unde? Ce…

— Plec, Gwyneira. Părăsesc Kiward Station şi îmi caut altă slujbă. James îi întoarse spatele.

— Mă părăseşti?

Cuvintele izbucniră de pe buzele Gwyneirei, înainte de a le putea opri. Dar durerea fusese prea bruscă, şocul prea adânc. Cum putea s-o lase singură? Doar avea nevoie de el, tocmai acum!

James râse, dar râsul suna mai degrabă disperat decât vesel.

— Te surprinde acest lucru? Crezi că ai putea avea vreo pretenţie asupra mea?

— Desigur că nu. Gwyneira se sprijini de canatul uşii de la grajd.

Iar credeam că tu…

— Doar nu te aştepţi la o declaraţie de dragoste din partea mea, nu-i aşa, Gwyn? Nu după ceea ce ai făcut.

James strânse în continuare şaua, de parcă ar purta o discuţie oarecare.

— Doar nu am făcut nimic! se apără Gwyneira şi ştia cât de fals sună.

— Oh nu? James se întoarse şi o privi rece. Deci este vorba de o reeditare a imaculatei concepţii. Arătă spre pântecele ei. Nu mai spune poveşti, Gwyneira! mai bine spune-mi adevărul. Cine a fost armăsarul? Venea dintr-o crescătorie mai bună decât mine? Documente de provenienţă mai bune? Poate şi un titlu nobiliar?

— James eu nu am vrut niciodată… Gwyneira nu ştia ce să spună.

Ar fi vrut să-i spună tot adevărul, să-şi descarce sufletul. Dar atunci l-ar provoca pe Gerald. Atunci

ar rezulta morţi sau cel puţin răniţi şi apoi va şti toată lumea de originea lui Fleur.

— A fost acel Greenwood, nu-i aşa? Un adevărat gentleman – arătos, educat, cu bune maniere şi cu siguranţă foarte discret. Păcat că nu l-ai cunoscut atunci când noi…

— Nu a fost George! Ce îţi imaginezi? George a venit pentru Helen. Iar acum are o soţie la Christchurch. Nu a existat niciodată un motiv de gelozie.

Gwyneira ura sunetul de implorare din vocea ei.

— Şi cine a fost atunci? James se apropie aproape ameninţător de ea. Răvăşit, o apucă de braţe, de parcă ar fi vrut s-o scuture. Spune-mi Gwyn! Cineva din Christchurch? Tânărul lord Barrington? el îţi place! Spune-mi, Gwyn. Am dreptul să ştiu!

Gwyn clătină din cap.

— Nu pot să-ţi spun şi nu ai niciun drept…

— Şi Lucas? El şi-a dat seama, nu-i aşa? Te-a prins, Gwyn? în pat cu altul? Te-a pus sub observaţie şi te-a confruntat cu cele aflate? Ce a fost între tine şi Lucas?

Gwyneira îl privi disperată.

— Nu a fost nimic de felul acesta. Tu nu înţelegi…

— Atunci explică-mi, Gwyn! Explică-mi de ce te-a părăsit soţul tău pe timp de noapte, şi nu numai pe tine, dar şi pe bătrân, copilul şi moştenitorul lui. Aş vrea să înţeleg…

Faţa lui James se îmblânzi, deşi o ţinea în continuare strâns. Gwyn se întrebă, de ce oare nu-i era teamă? Dar niciodată nu-i fusese teamă de James McKenzie. În dosul neîncrederii şi furiei lui,

vedea totuşi în ochii lui dragostea.

— Nu pot, James. Nu pot. Te rog să o iei ca atare, te rog nu fi supărat. Şi te rog, nu mă părăsi!

Gwyneira îşi sprijini fruntea de umărul lui. Voia să-i fie aproape, indiferent dacă prezenţa ei îi era plăcută sau nu.

James nu o îndepărtă, dar nici nu o îmbrăţişă. Îi eliberă doar braţele şi o îndepărtă încet, până nu se mai atingeau.

— Orice o fi fost, Gwyn, nu pot să rămân. Poate că aş putea dacă ai avea într-adevăr o explicaţie pentru toate… dacă ai avea într-adevăr încredere în mine. Dar aşa nu te înţeleg. Eşti atât de încuiată, atât de fixată pe nume şi moşteniri, că vrei să rămâi fidelă amintirii soţului tău… şi cu toate acestea eşti gravidă de la altul…

— Lucas nu a murit! strigă Gwyneira.

James ridică din umeri.

— Este irelevant. Indiferent dacă este mort sau viu, niciodată nu m-ai accepta în văzul lumii. Şi cu timpul acest lucru devine prea mult pentru mine. Nu pot să te văd în fiecare zi, nu pot să am pretenţii asupra ta. Încerc lucrul acesta de cinci ani, Gwyn, dar de fiecare dată când privirea mea cade asupra ta, vreau să te ating, să te sărut, să fiu cu tine. În loc de asta, este vorba de „domnişoara Gwyn” şi de „domnul James”, eşti politicoasă şi distantă – deşi se vede că mă doreşti, aşa cum se vede şi la mine că te doresc. Asta mă ucide, Gwyn. Aş fi suportat, cât timp ai fi suportat şi tu. Dar acum… este prea mult, Gwyn. Chestia aceasta cu copilul este prea mult. Spune-mi cel puţin de la cine este!

Gwyn clătină din cap. Se zdrobi în interior, dar

nu putu să spună adevărul.

— Îmi pare rău, James. Nu pot. Dacă din acest motiv trebuie să pleci, pleacă.

Îşi înghiţi lacrimile.

James puse harnaşamentul pe cal şi voia să-l ducă afară. Ca totdeauna i se alătură Daimon. James îl mângâie.

— Vrei să-l iei cu tine? îl întrebă Gwyn cu vocea sugrumată.

James negă.

— Nu este al meu. Nu pot să-l iau pe cel mai bun mascul de prăsilă de la Kiward Station.

— Dar îi vei lipsi…

Gwyneira privi cu inima sângerândă cum leagă câinele.

— Şi mie îmi vor lipsi multe, dar cu toţii va trebui să învăţăm să trăim cu aceste lipsuri.

Câinele lătră protestând, când James se pregăti să părăsească grajdul.

— Ţi-l fac cadou. Gwyneira îşi dori ca James să aibă o amintire de la ea. De la ea şi de la Fleur. Să-şi amintească de zilele petrecute în munţi, de parada câinilor din ziua nunţii. De toate câte le făcuseră împreună, de ideile pe care şi le împărtăşiseră…

— Nu poţi să-l faci cadou, nu îţi aparţine, spuse James încet. Domnul Gerald l-a cumpărat în Ţara Galilor, nu mai şti?

Cum să nu fi ştiut Gwyneira! Şi desigur că îşi amintea de Ţara Galilor şi de cuvintele amabile pe care le schimbase atunci cu Gerald. Atunci îl considera un gentleman, poate că puţin exotic, dar cinstit. Şi cât de bine îşi amintea de primele zile cu James, când

învăţase trucurile pentru dresarea tinerilor câini. O lua în serios, deşi era o fată…

Gwyneira se uită în jur. Căţeii lui Cleo erau deja destul de mari, pentru a fi înţărcaţi, dar mergeau în continuare în urma mamei lor şi de aceea se zbenguiau şi acum în jurul Gwyneirei. Se aplecă şi îl ridică pe cel mai mare şi mai frumos căţel. O căţeluşă, aproape neagră, cu zâmbetul specific de Collie a lui Cleo.

— Dar pe aceasta pot să o fac cadou. Este a mea. Primeşte-o, James. Te rog să o primeşti!

Spontan puse căţeluşa în mâna lui James. Căţeluşa încercă pe dată să-l lingă pe obraz.

James zâmbi şi clipi ruşinat pentru ca Gwyn să nu vadă lacrimile din ochii lui.

— O cheamă Vineri, nu-i aşa? Tovarăşul de singurătate a lui Robinson…

Gwyn dădu din cap.

— Nu trebuie să fi singuratic… spuse ea încet.

James mângâie căţeluşa.

— Acum nu mai trebuia. Mulţumesc mult, domnişoară Gwyn.

— James… Se apropie de el şi îşi ridică faţa spre el. James, îmi doresc să fi fost copilul tău.

James o sărută uşor pe buze, atât de duios şi de liniştit, cum ar fi făcut-o doar Lucas.

— Îţi doresc noroc, Gwyn. Îţi doresc noroc.

După plecarea lui James, Gwyn plânse pierdută. De la fereastra ei, privi după el, văzu cum se pierdu peste câmpuri, cu căţeluşul pus în faţa lui, în şa. Se îndrepta spre munţi? Sau va merge pe scurtătura lor la Haldon? Gwyneirei îi era indiferent; îl pierduse. Pierduse ambii bărbaţi. În afară de Fleur nu-i rămăsese decât Gerald şi acest

copil blestemat, nedorit.

Gerald Warden nu aduse în discuţie sarcina nurorii sale nici când deveni atât de vizibilă, că o recunoştea oricine de la prima privire. De aceea, nu se discută nici problema ajutorului la naştere. De data aceasta nu se aducea o moaşă în casă, nu se consulta doctorul pentru a controla dezvoltarea sarcinii. Gwyneira însăşi încerca să-şi ignore, pe cât posibil, starea. Călărea până în ultimele luni ale sarcinii şi cei mai nărăvaşi cai şi încercă să nu se gândească la sarcină. Poate că acest copil nu va supravieţui dacă nu va avea ajutor calificat.

Contrar aşteptărilor lui Helen, sentimentele Gwyneirei faţă de copil nu se schimbaseră în decursul sarcinii. Primele mişcări ale noii vieţi, întâmpinate de vremuri la Ruben şi la Fleur cu mare entuziasm, nici nu le aminti. Şi când copilul se zbătu o dată atât de tare, că Gwyneira gemu de durere, nu comentă evidenta putere şi sănătate a copilului, ci spuse doar supărată:

— Astăzi iar mă deranjează. Aş vrea să dispară în sfârşit!

Helen se întrebă la ce se referise oare Gwyn. Doar bebeluşul nu va dispărea odată cu naşterea, ci îşi va cere cu voce tare drepturile. Poate că atunci, în sfârşit, se vor trezi sentimentele materne ale lui Gwyn.

Dar mai întâi se apropia sorocul pentru Kiri. Tânăra maori se bucură de apropiata venire a copilului ei şi încerca tot timpul s-o implice şi pe Gwyneira. Ea compara râzând circumferinţa burţilor celor două femei şi o tachina pe Gwyn, spunând că bebeluşul ei e mai tânăr, dar este în schimb mai mare. Într-adevăr, burta Gwyneirei se

făcu enormă. Încerca s-o ascundă, pe cât posibil, dar câteodată în orele ei cele mai întunecate se temea să nu poarte cumva gemeni.

— Imposibil! spuse Helen. Matahorua ar fi observat acest lucru.

Rongo Rongo râse de asemenea de temerile tinerei ei stăpâne.

— Nu, aici doar un bebe înăuntru. Dar frumos, puternic. Nu o naştere uşoară, miss Gwyn. Dar nu primejdie. Bunica mea spune, va fi copil minunat.

Când la Kiri începură durerile facerii, Rongo Rongo dispăru. Ca elevă silitoare a lui Matahorua, era solicitată adesea ca moaşă, în ciuda vârstei ei fragede, şi îşi petrecea câte o noapte în satul maori. De data aceasta veni spre ziuă binedispusă înapoi. Kiri născuse o fetiţă sănătoasă.

Deja la trei zile după naştere, plină de mândrie, i-o arătă lui Gwyn pe fetiţa ei.

— Eu numesc Marama. Nume frumos pentru copil frumos, înseamnă lună. Eu adus pe ea cu mine la lucru. Poate juca cu copilul lui miss Gwyn!

Gerald Warden va avea desigur în această privinţă propriile lui păreri, dar Gwyneira nu comentă observaţia. Dacă Kiri dorea să-şi ţină copilul lângă ea, putea să-l aducă. Între timp pe Gwyn n-o mai deranja să-l contrazică pe socrul ei. În asemenea cazuri, de cele mai multe ori, Gerald ceda. Relaţiile de putere de la Kiward Station se schimbaseră, fără ca Gwyn să fi înţeles care era motivul.

Când începură de data aceasta durerile, nu mai stătea nimeni în grădină şi nu mai aştepta nimeni încordat în salon. Gwyn nu ştia, dacă cineva îl anunţase pe Gerald de iminenţa naşterii şi îi era şi

indiferent. Probabil că bătrânul îşi petrecea iar noaptea în camerele sale, cu o sticlă – şi până va fi trecut evenimentul, oricum nu va mai fi în stare să înţeleagă vestea.

După cum prevăzuse Rongo Rongo, naşterea nu fu atât de lipsită de complicaţii, ca în cazul lui Fleurette. Copilul era cu mult mai mare

— Iar Gwyneira nu coopera. La Fleurette abia aşteptase să-i vină sorocul, se conformase fiecărei indicaţii date de moaşă şi îşi dăduse silinţa să fie o mamă model. Acum, doar tâmpă, lăsă să treacă totul peste ea, suporta durerile când cu stoicism, când revoltându-se. Era urmărită de amintirile durerilor prin care trecuse când fusese conceput acest copil. Avea senzaţia că simte iar greutatea lui Gerald apăsându-i corpul, că simte mirosul transpiraţiei sale. Între valurile de durere vomita de repetate ori, se simţea slabă şi bătută şi urlă în cele din urmă de furie şi durere. În final era total epuizată şi nu voia decât să moară. Sau şi mai bine, să moară această fiinţă, care se cramponase de corpul ei, ca un parazit malign.

— Ieşi o dată! gemu ea. Ieşi o dată şi lasă-mă în pace…

După aproape două zile de chinuri – şi la urmă o ură năprasnică asupra tuturor care îi făcuseră aceasta –, Gwyneira născu un fiu. Nu simţi nimic altceva decât uşurare.

— Un băieţel atât de frumos, domnişoară Gwyn! radia Rongo. Cum a spus Matahorua. Aşteptaţi, îl şterg şi apoi puteţi ţine. Noi îi dăm puţin timp înainte de tăiat cordonul ombilical…

Gwyneira scutură sălbatic din cap.

— Nu, taie, Rongo. Şi du-l. Nu vreau să-l ţin.

Vreau să dorm… trebuie să mă odihnesc…

— Dar asta puteţi imediat. Vedeţi întâi bebe. Aici, nu este dulce? Rongo curăţase bine copilaşul şi îl puse pe pieptul lui Gwyn. Făcu o mişcare de supt. Gwyneira îl îndepărtă de ea. Da, era sănătos, era complet cu degeţelele de la mâini şi de la picioare minuscule, dar tot nu-l voia.

— Du-l de aici, Rongo! ceru ea hotărâtă.

Rongo nu înţelegea.

— Dar unde să-l duc, miss Gwyn? Lui îi trebuiţi. Îi trebuie mama lui!

— Gwyn ridică din umeri.

— Du-l la domnul Gerald. Lui îi trebuia un moştenitor, acum îl are. Să se descurce. Doar pe mine să mă lăsaţi în pace! Hai mai repede, Rongo! Oh, Dumnezeule, nu! Iar începe… Gwyneira gemu – dar nu poate să dureze încă o dată trei ore până vin durerile de după naştere…

— Este obosită, domnişoară Gwyn. Este normal, o linişti Kiri pe Rongo, când aceasta veni cu bebeluşul în bucătărie.

Kiri şi Moana erau ocupate cu strânsul mesei de seară, pe care o mâncase Gerald de unul singur. Micuţa Marama dormea într-un coşuleţ.

— Nu normal! o contrazise Rongo. Matahorua a asistat la naşterea a o mie de copii, dar nicio mamă nu comportat aşa ca miss Gwyn.

— Oh, fiecare mamă este altfel… susţinu Kiri şi se gândi la dimineaţa când o găsise pe Gwyn cu rochia sfâşiată pe duşumeaua camerei ei. Multe lucruri păreau să indice că acest copil fusese conceput în noaptea aceea. S-ar putea ca Gwyn să aibă motive să nu-l iubească.

— Şi ce făcut ei acum cu el? întrebă Rongo

ezitând. Eu nu putut dus la domnul Gerald. El nu poate suporta copii în jurul lui.

Kiri râse.

— Bebe are nevoie de lapte, nu whisky. Începe devreme destul cu asta. Nu, nu, Rongo, lasă aici. Liniştită deschise nasturii de la uniforma elegantă de servitoare, descoperi sânii plini doldora şi luă copilul din braţele lui Rongo. Asta mai bine.

Nou-născutul începu imediat să sugă lacom. Kiri îl legănă încet. Când adormi în cele din urmă la sânul ei, îl puse lângă Marama în coşuleţ.

— Spune, miss Gwyn, e bine îngrijit.

Gwyneira nici nu dorea să ştie. Dormea deja şi nu se interesă nici în dimineaţa următoare de copil. Se manifestă doar atunci când Witi aduse un buchet de flori şi arătă spre cartea însoţitoare

— De la domnul Gerald.

Pe faţa Gwyneirei apăru o expresie de silă şi ură, dar şi de curiozitate. Rupse cartea.

Îţi *mulţumesc pentru Paul Gerald Terence.*

Gwyneira ţipă, aruncă florile prin cameră şi rupse cartea în bucăţi.

— Witi! îi porunci ea servitorului speriat. Sau mai bine, Rongo, ţie nu o să-ţi lipsească cuvintele! Mergi imediat la domnul Gerald şi spune-i că acest copil se va numi doar Paul Terence, sau îl sugrum în leagăn!

Witi nu înţelese nimic, dar Rongo privi îngrozită.

— Eu spus la el, promise ea cu voce înceată.

Trei zile mai târziu moştenitorul familiei Warden fu botezat pe numele de Paul Terence Lucas. Mama nu asistă la ceremonie; nu se simţea bine. Dar servitorii ei ştiau mai bine. Gwyneira nu îi aruncase până acum copilului nicio privire.

7

— Când mi-l prezinţi în sfârşit pe Paul? întrebă Helen nerăbdătoare.

Desigur că imediat după naştere Gwyneira nu putu să călărească, iar acum, patru săptămâni mai târziu, venise cu Fleur în trăsură. Deja a treia oară, ea recuperându-se văzând cu ochii după naşterea grea. Helen se întrebă doar de ce nu adusese bebeluşul cu ea. După naşterea lui Fleur, Gwyn arsese de nerăbdare să-i arate prietenei ei micuţa ei fiică. Pe fiul ei abia dacă îl aminti. Şi, chiar şi acum, când Helen se interesă concret de el, Gwyn făcu doar un gest de dispreţ cu mâna.

— Oh, data viitoare. Este greu să-l iau cu mine şi ţipă tot timpul dacă este despărţit de Kiri şi Marama. Acolo se simte bine, deci ce-i mai trebuie?

— Dar aş dori să-l văd o dată, insistă Helen. Ce s-a întâmplat cu tine, Gwyn? Nu este ceva în ordine cu el?

Fleurette şi Ruben plecaseră imediat după sosirea lui Gwyn după aventuri, iar copiii maori nu veneau astăzi fiindcă se sărbătorea ceva în satul lor. Helen găsi că este o zi ideală pentru a o descoase puţin pe Gwyneira.

Aceasta scutură dezinteresată din cap.

— Ce să nu fie în regulă cu el? Are tot ce trebuie. Este un bebeluş puternic – şi în sfârşit un băiat. Mi-am îndeplinit obligaţia şi am făcut ceea ce se aştepta din partea mea. Gwyneira se juca cu ceaşca ei de ceai. Şi acum povesteşte-mi noutăţile. A sosit în sfârşit orga pentru biserica din Haldon?

Va reuşi să treacă reverendul peste faptul că vei cânta tu la orgă, dacă nu s-a găsit un organist bărbat?

— Lasă orga aceea în pace, Gwyn! Helen se refugie în cuvinte nerăbdătoare, dar se simţea mai degrabă neajutorată. Te-am întrebat de bebeluş! Ce s-a întâmplat cu tine? Vorbeşti de fiecare căţel nou-născut cu mai mult entuziasm decât de Paul. Şi doar este fiul tău… ar trebui să nu-ţi mai încapi în piele de bucurie! Şi ce se întâmplă cu mândrul bunic? În Haldon se bârfeşte deja că ceva nu este în ordine cu bebeluşul, fiindcă Gerald nu a dat niciun rând de băut la pub, pentru a-şi sărbători nepotul.

Gwyneira ridică din umeri.

— Nu ştiu ce gândeşte Gerald. Putem vorbi acum despre altceva?

Cu o linişte ostentativă luă o prăjitură pentru ceai.

Helen ar fi vrut să o scuture.

— Nu, nu putem, Gwyn! îmi spui imediat ce s-a întâmplat! Cu tine sau cu copilul, sau cu Gerald s-a întâmplat ceva! Eşti supărată pe Lucas, fiindcă te-a părăsit?

Gwyn clătină din cap.

— Ei nu, asta am uitat de mult. O fi avut motivele sale.

De fapt nu ştia ce simte faţă de Lucas. Pe de o parte era furioasă, fiindcă o lăsase singură cu dilema ei, pe de altă parte putea înţelege evadarea lui. Dar de la plecarea lui James şi naşterea lui Paul, sentimentele Gwyneirei erau foarte slabe; era de parcă şi-ar fi ţinut sentimentele sub un clopot de sticlă. Dacă nu simţea nimic, nu era

vulnerabilă.

— Motivele nu aveau nimic de a face cu tine? Sau cu bebeluşul? insistă Helen în continuare. Nu mă minţi, Gwyn, trebuie să faci faţă situaţiei. Altfel vor vorbi toţi de ea. La Haldon se bârfeşte deja şi maori vorbesc şi ei. Şti că ei îşi cresc copiii împreună, cuvântul „mamă” nu are acelaşi înţeles ca la noi şi pe Kiri nu o deranjează să îl îngrijească şi pe Paul. Dar o asemenea lipsă de interes ca aceea pe care o manifeşti tu faţă de bebeluş… Ar trebui. Să îi ceri sfatul lui Matahorua!

— Gwyn clătină din cap.

— Ce să mă sfătuiască? Poate să-l aducă înapoi pe Lucas? Poate să… Se opri speriată.

Era să dezvăluie mai mult, decât ceea ce ar fi avut voie să ştie cineva pe lumea asta.

— Ar putea poate să te ajute să te descurci mai bine cu copilul, insistă Helen. De ce nu-l alăptezi de fapt? Nu ai lapte?

— Kiri are lapte pentru doi… spuse Gwyneira cu dispreţ. Iar eu sunt o lady. În Anglia nu se obişnuieşte ca femei ca mine să-şi alăpteze copilul.

— Eşti nebună, Gwyn! Helen scutură din cap. Încetul cu încetul se înfurie de-a binelea. Găseşte măcar nişte explicaţii mai plauzibile. Chestia aceasta cu lady nu o crede nimeni. Deci încă o dată: A plecat Lucas fiindcă erai gravidă?

Gwyn clătină din cap.

— Lucas nu ştie nimic despre bebeluş… spuse ea încet.

— Deci l-ai înşelat? Se zvoneşte asta la Haldon, şi dacă se continuă aşa…

— La naiba, de câte ori să-ţi spun? Acest copil blestemat este un Warden! Toată furia Gwyneirei

izbucni deodată şi ea începu să plângă cu sughiţuri. Nu meritase toate astea. Fusese atât de discretă la conceperea lui Fleur. Nimeni, dar nimeni nu se îndoia de legitimitatea ei. Şi adevăratul Warden să treacă acum drept un bastard?

Helen îşi dădu silinţa să judece situaţia, în timp ce Gwyneira plângea într-una. Lucas nu ştia nimic de sarcină –, iar problemele de până acum ale Gwyneirei în conceperea de copii erau după părerea lui Matahorua vina lui. Dacă un Warden a conceput un copil, atunci…

— Oh, Dumnezeule, Gwyn… Helen ştia că nu avea voie să spună niciodată cu voce tare bănuiala ei, dar avea scenariul clar în faţa ochilor. Gerald Warden trebuia să o fi lăsat gravidă pe Gwyneira – şi nu părea să se fi întâmplat cu voia lui Gwyn. O luă pe prietena ei consolator în braţe. Oh, Gwyn, am fost atât de proastă. Ar fi trebuit să ştiu imediat. Iar în loc de asta, te chinui cu mii de întrebări. Dar tu… tu trebuie să uiţi acum asta! Indiferent de cum a fost conceput Paul. El este fiul tău!

— Îl urăsc! plânse cu suspine Gwyneira.

Helen scutură din cap.

— Prostie. Nu poţi urî un copilaş. Orice s-a întâmplat, Paul nu are nicio vină. Are dreptul să-şi aibă mamă, Gwyn. Exact aşa ca Fleur şi Ruben. Crezi că mi-a făcut vreo plăcere deosebită conceperea lui?

— Dar oricum ai făcut-o de bunăvoie! se revoltă Gwyn.

— Copilului îi este indiferent. Te rog, Gwyn, cel puţin încearcă. Adu-l pe micuţ, prezintă-l femeilor

din Haldon – fii puţin mândră de el! Atunci va veni şi dragostea!

Plânsul îi priise Gwyneirei şi era uşurată că Helen ştia adevărul, fără a o condamna. Era evident că prietena nu presupusese nicio clipă că ea s-ar fi culcat de bunăvoie cu Gerald – un coşmar, care o urmărea pe Gwyneira de când aflase de sarcină. De la plecarea lui James circula un asemenea zvon pe la grajduri, iar Gwyn era fericită că James McKenzie cel puţin nu auzise de el. Nu ar fi suportat ca James s-o întrebe de aşa ceva. Pe de altă parte „eul de crescătoare” a lui Gwyn putea să înţeleagă asociaţia de idei care i-a determinat pe muncitori şi pe prieteni să facă această presupunere. După ce clacarea lui Lucas deveni evidentă, procrearea cu Gerald a unui moştenitor ar fi fost soluţia cea mai la îndemână. Gwyn se întrebă de ce nu avusese această idee şi la procrearea primului ei copil – poate fiindcă tatăl lui Lucas îi vorbise atât de agresiv, că îi era teamă de fiecare rămânere în doi şi de fiecare discuţie. Însă Gerald se gândise probabil adesea la aşa ceva, şi poate că aceasta era cauza că băuse atât de mult şi fusese atât de supărat. S-ar putea ca toate să fi slujit doar pentru a nu lăsa să se înfiripe ideea plăcerii interzise şi a abnormităţii de a procrea propriul „nepot”.

Gwyn era căzută pe gânduri, pe când conducea trăsura spre casă. Din fericire, nu trebuia s-o întreţină pe Fleur, fiindcă ea călărea mândră şi fericită de una singură pe lângă trăsură. George Greenwood îi dăruise micului Paul de botez un ponei – trebuia să fi plănuit asta de mult şi să fi comandat mica iapă în Anglia, de îndată ce auzise

de sarcina Gwyneirei. Bineînţeles că Fleur pusese imediat mâna pe căluţ şi se descurcă din primul moment foarte bine cu el. Precis că nu va renunţa nici când va creşte Paul. Gwyn va trebui să găsească o soluţie, dar mai era timp. Acum trebuia să se ocupe de faptul că Paul era considerat la Haldon un bastard. Nu îi convenea să se clevetească despre moştenitorul Warden-ilor. Gwyneira trebuia să-şi apere onoarea proprie şi onoarea numelui ei!

Când ajunseră în sfârşit la Kiward Station, intră imediat în iatacul ei şi căută copilul. După cum era de aşteptat, găsi leagănul gol. Doar după alte căutări o descoperi pe Kiri în bucătărie, cu câte un sugar la fiecare sân.

Gwyn se sili să zâmbească.

— Aici este deci băiatul meu, spuse ea prietenoasă. Când a terminat, Kiri, pot să… pot să-l ţin puţin?

Dacă lui Kiri i se păruse cumva o rugăminte ciudată, nu arătă acest lucru. În schimb, o privi pe Gwyn cu un zâmbet care radia.

— Clar! Va fi bucuros, văzut mama.

Dar Paul nu se bucură deloc. Începu să ţipe de îndată ce Gwyn îl luă din braţele lui Kiri.

— El nu gândit aşa, spuse Kiri ruşinată. Doar nu obişnuit!

Gwyn legănă copilul în braţe şi se strădui să-şi învingă nerăbdarea apărută brusc. Helen avea dreptate, copilul nu era de vină. Şi, privind obiectiv, Paul era într-adevăr un micuţ drăgălaş. Avea ochi mari, limpezi, încă albaştri şi rotunzi ca nişte pietricele. Părul păru să se închidă, să se cârlionţeze şi să devină de nestăpânit, iar tăietura

nobilă a gurii sale îi aminti lui Gwyn de Lucas. Nu ar trebui să fie prea greu să înveţe să iubească acest copil… dar mai întâi va trebui să oprească clevetirile.

— De acum încolo o să-l iau mai des cu mine, pentru ca să se obişnuiască cu mine, declară ea faţă de Kiri, care era uimită, dar bucuroasă. Iar mâine îl voi lua cu mine la Haldon. Poţi să vii şi tu, dacă vrei. În calitate de bonă a lui…

Astfel nu va ţipa tot timpul", gândi Gwyn, când băiatul nu reuşi să se liniştească nici după o oră în braţele mamei sale. Doar când îl puse din nou lângă Marama, în coşuleţul improvizat, micuţul se linişti. De altfel Kiri ar fi dorit să poarte copiii tot timpul după ea, dar Gerald nu permitea acest lucru în timpul ei de lucru. Moana le cântă copiilor un cântec, în timp ce gătea. La maori, fiecare rudă feminină de vârsta adecvată era considerată mamă.

Doamna Candler şi Dorothy erau entuziasmate să-l vadă în sfârşit pe moştenitorul Wardenilor. Doamna Candler îi dărui lui Fleur o acadea şi nu putea să se sature de priveliştea lui Paul. Gwyneirei îi era clar că se făcea acum testul integrităţii corporale şi îi permise cu plăcere vechii prietene să-l scoată pe Paul din pături şi cârpe şi să-l legene în braţe. Micuţul era destul de binedispus. Scuturatul în trăsură îi plăcuse atât lui, cât şi Maramei. Amândoi copiii dormiseră bine în timpul drumului, iar cu puţin înainte de sosire, Kiri îi alăptase. Acum amândoi erau treji, iar Paul o privi pe doamna Candler cu ochi mari, atenţi. Dădea puternic din picioare. Presupunerile gospodinelor din Haldon cum că s-ar putea ca

acest copil să aibă un handicap erau astfel spulberate. Mai rămânea grija descendenţei.

— Părul închis! Şi genele lungi! Exact ca bunicul! gânguri doamna Candler.

Gwyneira atrase atenţia asupra formei buzelor, precum şi asupra bărbiei pronunţate, cum le aveau atât Gerald, cât şi Lucas.

— Ştie între timp tatăl de norocul care a dat peste el? interveni o altă matroană, care îşi întrerupse cumpărăturile, pentru a-l privi pe bebeluş. Sau tot mai e… oh, scuzaţi, asta nu mă priveşte!

Gwyneira zâmbi senină.

— Da, desigur! Deşi nu am putut să-i primim încă felicitările. Soţul meu se află în Anglia, doamnă Brennermann – chiar dacă socrul meu nu este de acord cu acest lucru. De aceea, toate aceste secrete. Doar ştiţi. Dar Lucas a fost invitat de o galerie renumită să-şi expună acolo lucrările…

Nici nu era o minciună. George Greenwood reuşise să trezească Interesul mai multor galerii londoneze faţă de lucrările lui Lucas. K drept că Gwyn primise aceste veşti doar după ce Lucas părăsise Kiward Station. Dar acest lucru chiar că nu trebuia spus doamnelor.

— Oh, dar este minunat, se bucură doamna Candler. Iar noi am crezut… oh, uitaţi! Iar mândrul bunic? Bărbaţii de la pub au simţit lipsa exprimării bucuriei sale!

Gwyneira se sili să-şi compună o mină relaxată, dar puţin îngrijorată.

— Domnul Gerald nu s-a simţit bine în ultimul timp, susţinu ea, ceea ce era foarte aproape de

adevăr, doar socrul ei se lupta în fiecare zi cu efectele whisky-ului băut în ziua anterioară. Dar desigur că plănuieşte o sărbătoare. Poate din nou o sărbătoare mare în grădină, botezul a fost destul de spartan. Ori acest lucru îl suplinim acum, nu-i aşa, Pauly?

Preluă copilul din braţele doamnei Candler şi îi mulţumi cerului că nu începu să ţipe.

Şi acum trecuse într-adevăr cu bine momentul. Discuţia devie de la Kiward Station şi se concentră asupra căsătoriei lui Dorothy cu cel mai tânăr fiu al familiei Candler. Cel mare fusese căsătorit cu doi ani în urmă cu Francine, tânăra moaşă, cel mijlociu se vântura prin lume. Doamna Candler le spuse că primise de curând o scrisoare a lui din Sydney.

— Cred că s-a îndrăgostit, spuse ea cu un zâmbet strengar.

Gwyneira se bucură din suflet pentru tânăra pereche, chiar dacă îşi putea imagina foarte bine ce o mai aştepta pe doamna Candler. Zvonul, după care: „Leon Candler se căsătoreşte cu fata de ocnaş din Botany Bay” va înlocui curând senzaţia cam subţirică: „Lucas Warden expune la Londra artă”.

— Trimiteţi-o pe Dorothy la mine pentru rochia de mireasă spuse ea prietenoasă, luându-şi rămas-bun. I-am promis o dată, să-i împrumut rochia mea, când va fi cazul.

Să sperăm că măcar ea va fi fericită în această rochie, se gândi Gwyn, când o conduse pe Kiri şi alaiul ei la trăsură.

Cele întâmplate aici au fost un succes.

Iar acum urmează Gerald…

— Vom da o petrecere! declară Gwyneira, de cum păşi în salon. Hotărâtă, îi luă lui Gerald sticla de whisky din mână şi o închise în vitrina prevăzută pentru aceasta. O să planificăm acum, imediat, şi pentru asta îţi trebuie un cap limpede.

Gerald părea să fie deja puţin în ceaţă. Cel puţin ochii îi sticleau, dar încă mai putea să urmărească cuvintele lui Gwyn.

— Ce… ce este de sărbătorit? se interesă el cu limba grea.

Gwyneira îl străpunse cu privirea.

— Naşterea „nepotului" tău! spuse ea. Aşa ceva se consideră un eveniment fericit, dacă binevoieşti să-ţi aduci aminte! Şi tot Haldonul aşteaptă, ca tu să îi dai importanţa cuvenită.

— Frum… frumoasă petrecere… dacă ma… mama este supărată şi ta… tatăl se vântură prin lume… spuse Gerald cu sarcasm.

— Nu prea eşti nevinovat că nici Lucas, nici eu nu suntem entuziasmaţi! îi aruncă Gwyn cuvintele în faţă. Dar după cum vezi, nu sunt supărată. Voi fi aici, voi zâmbi – iar tu vei citi o scrisoare din partea lui Lucas, care, spre părerea noastră de rău, se află încă în Anglia. Arde, Gerald! La Haldon se bârfeşte despre noi. Există zvonuri că Paul… ei da, că el nu ar fi un Warden…

Festivitatea avu loc trei săptămâni mai târziu în grădina de la Kiward Station. Şampania curgea iar în valuri. Gerald se dădu comunicativ şi puse să se tragă salve de salut. Gwyneira zâmbi continuu şi le destăinui oaspeţilor adunaţi că Paul a fost botezat după cei doi străbunici ai lui. Apoi le mai atrase aproape tuturor atenţia asupra asemănării evidente cu Gerald. Paul însuşi dormea fericit în

braţele bonei sale. Gwyn, înţeleaptă, se feri să-l prezinte ea însăşi. Ca şi până acum, copilul ţipa ca din gură de şarpe dacă îl purta ea în braţe, iar ea reacţiona ca şi înainte, plină de supărare şi de nerăbdare, era conştientă de faptul că trebuia să îl facă bine-venit pe acest copil în sânul familiei şi că trebuia să-i întărească poziţia – dar nu putea nutri sentimente mai adânci pentru băiat. Paul îi rămase străin, şi mai rău – fiecare privire aruncată asupra feţei lui îi amintea de faţa congestionată, avidă a lui Gerald în noaptea aceea de pomină, când a fost procreat. Când, în fine, festivitatea se termină, Gwyneira se refugie în grajd şi plânse cu sughiţuri, ţinându-şi capul în coama moale a lui Igraine, după cum făcuse de copil, când ceva i se părea a fi fără nicio speranţă. Gwyneira nu-şi dorea decât să nu se fi întâmplat toate. Îi era dor de James, chiar şi de Lucas. Nu auzise nimic despre soţul ei, nici cercetările lui Gerald nu dăduseră rezultate. Ţara era prea mare. Cine voia să dispară, rămânea dispărut.

8

— În sfârşit, dă-i una, Luke! Hai, cu avânt, în spate la bilă. Nu-şi va da seama de nimic! În timp ce vorbea, Roger mai omorî un pui de focă – după toate regulile meseriei de vânător de foci: Animalul muri, fără ca blana lui să fie vătămată. Vânătorii omorau cu o măciucă, cu care loveau foca la ceafă. Dacă curgea sânge, atunci doar din nasul tânărului animal. După aceea se apucară imediat să o jupuiască, fără a-şi da silinţa să constate dacă animalul a murit într-adevăr.

Lucas Warden ridică măciuca, dar pur şi simplu nu se putea hotărî să lovească animalul care îl privea cu ochii mari, de copil, plini de încredere. Fără a mai vorbi de jelirea care se auzea din jur de la mamele puilor de focă. Bărbaţilor le trebuiau doar blănurile deosebit de moi şi preţioase ale animalelor tinere. Treceau peste băncile cu foci, pe care mamele îşi creşteau puii şi omorau puii de focă în faţa mamelor lor. Stâncile de la Tauranga Bay erau deja roşii de la sânge, iar Lucas trebuia să lupte să nu vomite. Nu înţelegea cum puteau fi bărbaţii atât de lipsiţi de simţire. Părea că nu îi interesează de loc suferinţa animalelor; ba mai făceau şi glume despre cât de paşnice şi lipsite de apărare îi aşteptau focile pe vânători. Lucas se alăturase cu trei zile în urmă grupului, dar până acuma nu omorâse niciun animal. La început păru că bărbaţii nu observară că ajuta doar la jupuitul animalelor şi la depozitarea pieilor pe căruţe şi stative pentru cărat în spate a pieilor. Dar acum cereau imperios participarea lui la măcelărire. Lucas, fără nicio speranţă, se simţea rău. Asta să determine calitatea de bărbat? Ce era mai cinstit în uciderea unor animale lipsite de apărare decât în pictat şi scris? Dar Lucas nu mai voia să-şi pună aceste întrebări. Era aici pentru a se afirma, hotărât să facă exact acea treabă cu care tatăl lui pusese bazele averii sale. Iniţial se angajase pe un vas al vânătorilor de balene, dar eşuase deplorabil. Lui Lucas nu-i făcea plăcere să recunoască, dar evadase de acolo – şi asta, deşi semnase deja contractul, iar bărbatul care îl angajase, îi plăcuse mult…

Lucas îl cunoscuse pe Copper, un bărbat înalt,

cu părul negru, cu faţa dură, tăbăcită de intemperii a tipicului „coaster”, într-un pub din Greymouth. Imediat după fuga sa de la Kiward Station, când încă era atât de plin de furie şi ură la adresa lui Gerald, că abia putea judeca limpede. Atunci plecase intempestiv spre Coasta de Vest, acest Eldorado al „bărbaţilor duri”, care, plini de mândrie, se numeau „coasteri” şi care îşi câştigau existenţa cu vânătoarea de balene şi de foci, mai nou şi cu căutarea de aur. Lucas dorea să le-o arate tuturor

— Voia să-şi câştige banii proprii, pentru a se întoarce cândva acasă, plin de… de ce? De aur? Atunci ar fi trebuit mai degrabă să se înarmeze cu sapa şi căldarea de spălat nisipul aurifer şi să se îndrepte spre munţi decât să se angajeze pe un vas de vânat balene. Dar Lucas nu gândise atât de profund. Nu voia decât să plece, departe, pe cât posibil pe mare – şi voia să-şi învingă tatăl cu propriile lui arme. Astfel că după un parcurs călare prin munţi, plin de peripeţii, ajunse la Greymouth, o aşezare jalnică, care nu prea avea ce să ofere afară de o bodegă şi un loc de acostare a vaselor. Dar oricum exista în pub un colţişor uscat, unde Lucas îşi putu face un culcuş. Pentru prima oară după zile întregi avea un acoperiş deasupra capului. Păturile erau umede şi murdare de la înnoptatul sub cerul liber. Lucas ar fi dorit să facă şi o baie, dar la Greymouth nu se găsea aşa ceva. Pe Lucas nu-l prea miră acest lucru. „Bărbaţii adevăraţi” păreau să se spele doar rar. În loc de apă se găsea bere şi whisky în abundenţă, şi după câteva pahare Lucas îi povesti lui Cooper despre planurile sale. Prinse curaj când

Cooper nu-l opri imediat.

— Nu arăţi ca un vânător de balene! remarcă el, privind îndelung faţa îngustă a lui Lucas şi ochii lui cenuşii, blânzi. Dar nici ca un papă-lapte… Bărbatul apucă braţul lui Lucas şi îi palpă muşchii. De ce nu. Au mai învăţat şi alţii cum se mânuieşte un harpon. Râse. Dar apoi privirea îi deveni cercetătoare. Dar vei reuşi să stai singur trei sau patru ani? Nu îţi vor lipsi fetele drăguţe din porturi?

Lucas auzise deja că în ziua de azi trebuie să faci contract pe doi până la patru ani dacă vrei să lucrezi pe un vas de vânătoare de balene. Trecuseră anii de aur ai vânătorii de balene, când dădeai cu uşurinţă de caşaloţi chiar în faţa coastei Insulei de Sud – populaţia maori vâna animalele chiar din canoe. Balenele din faţa coastei erau aproape toate extirpate. Trebuia ieşit departe în mare, pentru a le găsi, iar vânătorii erau adesea plecaţi săptămâni, chiar ani întregi. Acest lucru nu-l preocupa pe Lucas defel. Societatea bărbaţilor i se părea chiar atrăgătoare, dacă nu era obligat să stea pe dinafară ca la Kiward Station, în calitate de fiu al patronului. Se va descurca el – nu, va câştiga respect şi apreciere! Lucas era ferm hotărât, iar Cooper părea să nu-l respingă. Dimpotrivă, îl privea aproape cu interes, îl bătu pe umăr cu mâna lui mare de dulgher de vas cu experienţă şi de vânător de balene, el mângâia, lovind uşor cu palma braţul lui Lucas. Lui Lucas îi era puţin ruşine de mâinile lui îngrijite, de puţinele bătături şi de unghiile care tot mai erau relativ curate. La Kiward Station, bărbaţii îl ironizau câteodată pentru că le curăţa

în mod regulat, dar Cooper nu făcu nicio remarcă legată de aceasta.

În cele din urmă, Lucas îl însoţi pe noul lui prieten la bordul vasului, a fost prezentat căpitanului şi a semnat un contract care îl lega pe trei ani de *Pretty Peg,* o navă burduhănoasă, nu prea mare, cu vele, care părea la fel de indestructibilă ca şi stăpânul ei. Căpitanul Robert Milford era mai degrabă scund, dar un pachet de muşchi. Cooper vorbea cu mult respect despre el şi îi lăuda dexteritatea ca aruncător şef de harpon. Milford îl salută pe Lucas cu o puternică strângere de mână, îi spuse cu cât îl plăteşte – sumă care îi păru lui Lucas foarte mică – şi îl îndrumă pe Cooper să-i distribuie o cabină. *Pretty Peg* tocmai se pregătea să ridice ancora. Lucas mai avea la dispoziţie două zile pentru a-şi vinde calul, a-şi aduce lucrurile pe bord şi a se instala pe priciul de lângă Cooper. Asta îi convenea. Dacă Gerald făcea cercetări pentru a-l găsi, el ar fi fost de mult plecat pe mare, înainte de a ajunge vestea la Greymouth, această localitate uitată de lume.

Dar şederea la bordul vasului îl trezi repede la realitate. Deja în prima noapte puricii de sub pătură nu-l lăsară să doarmă; apoi mai lupta şi cu răul de mare. Oricât încerca Lucas să se adune – când vasul se balansa între valuri, stomacul lui se revolta. În cabina întunecată era mai rău decât pe punte, de aceea încercă în cele din urmă să-şi petreacă nopţile afară. Dar frigul şi umezeala îl mânară repede înapoi sub punte – pe mare agitată, puntea era scăldată de ape. Bărbaţii râseră iar de el, dar de data aceasta nu-l deranja aşa tare, fiindcă Cooper era evident de partea lui.

— Este un domnişor fin, Luke al nostru! remarcă el cu bunăvoinţă. Trebuie să se acomodeze mai întâi. Dar aşteptaţi până va fi botezat cu untură de peşte. Va fi în ordine, credeţi-mă!

Cooper se bucura de prestigiu în rândul echipajului. Era nu numai un tâmplar de vas destoinic, dar era considerat şi un vânător de prima mână.

Prietenia lui îi făcea bine lui Lucas, ca şi atingerile ascunse pe care Cooper părea să le caute câteodată. Poate că lui Lucas i-ar fi făcut chiar plăcere, dacă condiţiile de igienă de pe *Pretty Peg* nu ar fi fost atât de respingătoare. Aveau doar puţină apă de băut şi nimeni nu se gândea să o irosească pentru spălat. Bărbaţii abia de se rădeau şi nu aveau lenjerie de schimb. După câteva nopţi, vânătorii de balene şi adăposturile lor miroseau mai rău decât grajdurile de oi de la Kiward Station. Lucas încercă să se cureţe la nevoie cu apă de mare, dar era greu şi provoca iar râsetele echipajului. Lucas se simţea murdar, corpul lui era presărat de pişcăturile puricilor şi îi era ruşine de această stare. Deşi nu era cazul: ceilalţi bărbaţi părură să savureze compania reciprocă şi abia dacă percepeau mirosul corpurilor lor nespălate. Lucas era singurul pe care îl deranja.

Fiindcă era puţin de lucru – vasul ar fi putut naviga cu un echipaj mult mai restrâns; se va găsi muncă pentru toţi doar când va începe vânătoarea – se petrecea mult timp împreună. Spuneau poveşti, grozăvindu-se peste măsură, cântau cântece deocheate şi îşi petreceau timpul jucând cărţi. Până atunci Lucas respinsese jocul de

pocher şi cel de Black-Jack, ca fiind lipsite de fineţe, dar cunoştea totuşi regulile şi de aceea nu bătu la ochi. Din păcate, nu moştenise talentul tatălui său. Nu îi reuşea nicio cacialma şi nicio „faţă de pocher”. I se citea pe faţă ce gândeşte, iar asta nu era plăcut nici pentru bărbaţi, nici pentru jocul în sine. În scurt timp pierdu puţinii bani pe care îi adusese de la Kiward Station şi trebuia să treacă pierderile pe lista viitoarei plăţi. Desigur că s-ar fi iscat iar greutăţi dacă Cooper nu i-ar fi luat apărarea. Bărbatul mai în vârstă îl curta atât de evident, încât Lucas îşi făcea deja probleme. Nu era neplăcut, dar trebuia să fie observat cândva! Lucas se mai gândea încă cu groază la aluziile făcute de păstorii de la Kiward Station, când lui îi plăcea mai mult să stea cu tânărul Dave decât cu bărbaţii cu experienţă. Dar remarcile făcute de vânătorii de pe *Pretty Peg* aveau limite. Existau prietenii apropiate şi între alţi bărbaţi de pe vas şi câteodată, noaptea, pătrundeau sunete din cabine, care îl făceau pe Lucas să roşească, dar îi trezeau şi pofta şi invidia. Era oare asta la care visase el la Kiward Station, şi la ce se gândea când încerca s-o iubească pe Gwyneira? Lucas ştia că cel puţin avea de-a face cu asta, dar ceva din el se apăra împotriva gândului de iubire în asemenea împrejurări. Nu era nimic atrăgător să îmbrăţişezi nişte corpuri duhnind a nespălare, indiferent dacă era vorba de corpuri masculine sau feminine. Şi nu avea nimic de a face nici cu singurul exemplu pentru poftele sale ascunse, cunoscut de el din literatură, idealul grec al mentorului, care se dedică unui tânăr bine făcut, nu numai pentru a-i oferi dragoste, dar şi pentru a-şi împărtăşi

înţelepciunea şi experienţa de viaţă.

Dacă era să fie cinstit, Lucas ura fiecare clipă petrecută la bordul lui *Pretty Peg.* I se părea de neînchipuit să petreacă patru ani la bord, dar nu exista nicio posibilitate de a rezilia contractul. Iar vasul nu va acosta luni de zile. Orice gând de evadare era în zadar. De aceea Lucas spera să se obişnuiască cu timpul cu locul strâmt, cu marea agitată şi cu duhoarea. Cea din urmă se dovedi a fi cel mai simplu de suportat. Deja după câteva zile simţea că Cooper şi ceilalţi sunt mai puţin respingători – probabil de aceea, fiindcă între timp era el însuşi înconjurat de acelaşi miros. Cu timpul se atenuă şi răul de mare; erau zile în care Lucas trebuia să vomite cel mult o dată.

Dar veni ziua primei vânători şi cu asta se schimbă totul.

De fapt căpitanul avu un noroc neobişnuit că la două săptămâni de la plecare, cârmaciul de pe *Pretty Peg* zări un caşalot. Strigătul lui entuziast trezi echipajul, care mai stătea dis-de-dimineaţă în cabine. Dar vestea îi făcu pe bărbaţi să sară din aşternuturi şi să fie repede ca vântul pe punte. Erau agitaţi şi îi prinsese febra vânătorii, ceea ce nu era de mirare. În caz de succes, cei care prindeau caşalotul lua premii, care mai îmbunătăţeau cu ceva solda de matelot. Când veni Lucas pe punte, îl văzu mai întâi pe căpitan, care privea cu fruntea încreţită spre balenă, ce se juca cu valurile chiar în apropierea coastei Noii Zeelande.

— Un exemplar minunat! se bucură Milford. Uriaş! Sper să-l putem prinde! Dacă da, umplem deja astăzi jumătate din butoaie! Animalul este

gras ca un porc înainte de tăiere.

Bărbaţii râseră în hohote, pe când Lucas nu putea să se uite la animalul maiestuos, care li se prezenta aici fără nicio teamă, ca la un trofeu de vânătoare. Pentru Lucas era prima întâlnire cu unul din mamiferele uriaşe ale mării. Imensul caşalot era aproape la fel de mare ca *Pretty Peg,* aluneca elegant prin valuri, păru să sară din când în când de bucuria de a trăi, sucindu-se şi învârtindu-se în aer, ca un cal care se cabrează. Cum să prindă acest animal uriaş? Şi de ce erau interesaţi să distrugă această frumuseţe? Lucas abia putea să se sature de graţia şi uşurinţa cu care se mişca balena în ciuda masivităţii ei.

Ceilalţi bărbaţi nu avură ochi pentru aşa ceva. Împărţeau deja echipele şi se adunau în jurul conducătorului de barcă ales. Cooper îl chemă pe Lucas la el. După cum se pare, el făcea parte dintre acei bărbaţi aleşi, care comandau propria şalupă.

— Acum e acum! Căpitanul fugea agitat încoace şi încolo pe punte şi puse să fie pregătite bărcile pentru lansarea la apă. Echipajul lui de bază forma un grup separat. Bărbaţii lansară bărcile cu vâsle, mici, stabile, la apă – câte şase vâslaşi intrau într-una; la aceasta se adăuga conducătorul şi aruncătorul de harpon al bărcii, câteodată şi un cârmaci. Harpoanele i se părură lui Lucas minuscule în comparaţie cu animalul care trebuia răpus. Dar Cooper râse doar când făcu o remarcă în acest sens.

— Masa contează, băiete! E clar că un singur harpon îl gâdilă doar. Dar şase îl scot din cursă. Atunci îl tragem de-a lungul vasului şi îi scoatem

grăsimea. Muncă grea, dar meritată. Iar căpitanul nu este zgârcit. Dacă îl prindem pe acesta, mai ia fiecare câţiva dolari în plus. Deci, dă-ţi silinţa!

Marea nu era prea agitată, iar bărcile cu vâsle se apropiau repede de balenă. Ea nu păru să aibă intenţia de a fugi. Dimpotrivă, se părea că mişcările bărcilor din jur o distrează şi făcu câteva salturi în plus, aproape de parcă ar vrea să-i încânte pe oameni până o nimeri primul harpon. Un aruncător de harpon din prima barcă îi vârî animalului suliţa în înotătoare. Speriată şi supărată, balena se întoarse şi o porni direct spre barca lui Cooper.

— Atenţie la coadă! Când este rănit serios, zbate din coadă. Nu vă apropiaţi prea mult, băieţi!

Cooper dădea indicaţii, pe când fixa pieptul balenei. Aruncă al doilea harpon şi îl plasă vizibil mai bine decât pe primul. Balena părea că slăbeşte. Dar acum se abătu o ploaie de harpoane pe animal. Lucas văzu cu un amestec de fascinaţie şi groază cum balena se ridică sub aceste atacuri şi cum încercă în cele din urmă să scape, dar între timp era deja prinsă. Harpoanele erau prinse cu funii, cu care animalul urma să fie tras spre vas. Balena era acum aproape înnebunită de durere şi teamă. Trăgea de funii şi câteodată reuşea chiar să scape de un harpon. Animalul sângera între timp din câteva duzini de răni, iar apa din jurul său era roşie. Lucas era scârbit de acest spectacol, de măcelărirea fără milă a acestui animal maiestuos. Lupta colosului împotriva adversarilor dură ore în şir, iar bărbaţii se epuizară complet vâslind, trăgând şi smucind funiile, pentru a-l învinge pe caşalot. Lucas nici nu

observă că mâinile sale se băşicaseră, băşicile se sparseră. Nu simţea nici teamă, când Cooper, hotărât să se evidenţieze, se apropie tot mai mult de animalul muribund, care se mai zbătea. Lucas nu simţi decât repulsie şi milă faţă de această creatură, care lupta hotărâtă până la ultima suflare. Mai că nu-i venea să creadă că a participat la această luptă inegală, dar nici nu putea să abandoneze echipa. Acum participa şi era în joc şi viaţa sa, aşa că balena trebuia răpusă. Mai târziu putea să se gândească…

În cele din urmă, balena plutea nemişcată pe apă. Lucas nu ştia dacă era într-adevăr moartă sau doar complet epuizată, dar bărbaţii o putură trage lângă vas. Apoi situaţia deveni şi mai îngrozitoare, începu măcelul. Bărbaţii înfipseră cuţite lungi în corpul balenei pentru a tăia şi scoate slănina, care se fierbea imediat acolo, pe vas, devenind untură de peşte. Lucas spera ca atunci când i se rupeau primele hălci din trup şi se aruncau pe punte, animalul să fi fost deja într-adevăr mort. După câteva minute se circula deja prin grăsime şi sânge. Cineva deschise craniul animalului, pentru a scoate apreciata ceară de balenă. Cooper îi povestise lui Lucas că din această substanţă se făceau lumânări, soluţii de curăţat şi de întreţinere a pielii. Alţii căutau în intestinele animalului după şi mai preţioasa ambră, o substanţă de bază a industriei parfumurilor. Mirosea pestilenţial, iar pe Lucas îl treceau frisoanele când se gândea la toate acele parfumuri, pe care le avuseseră el şi Gwyneira la Kiward Station. Nu ar fi crezut niciodată că o parte din componente se extrăgea din intestinele

împuţite ale unui animal ucis cu cruzime.

Între timp se făcu focul sub nişte cazane uriaşe şi mirosul de slănină fiartă de balenă acoperi vasul. Aerul saturat de grăsime păru să se depună pe căile respiratorii. Lucas se aplecă peste balustrada punţii, dar nu putu să scape de mirosul de peşte şi sânge. Ar fi vrut să verse, dar stomacul lui era de mult golit. Adineauri era însetat, dar între timp nu mai putea să-şi închipuie ca ceva să aibă alt gust decât cel de untură. Vag îşi aducea aminte că i se dăduse aşa ceva pe când era copil şi cât de groaznic i se păruse. Iar acum era în mijlocul unui coşmar din hălci imense de grăsimi şi cărnuri, care erau aruncate în cazane puturoase, pentru a deşerta apoi untura de peşte obţinută în butoaie. Matelotul răspunzător cu umplerea şi stivuirea butoaielor îl chemă să-i ajute la închiderea butoaielor. Lucas o făcu, încercând totodată să nu se uite în cazanele în care fierbeau părţi ale balenei.

Ceilalţi bărbaţi nu păreau să simtă vreo repulsie. Dimpotrivă, mirosul păru să le trezească apetitul; se bucurau vizibil de mâncarea din carne proaspătă. Spre părerea lor de rău, carnea de balenă nu putea fi pusă la păstrare – putrezea prea repede – astfel că după scoaterea slăninei, corpul era abandonat în mare. Dar bucătarul tăia din partea musculoasă a balenei carne pentru două zile şi le promise bărbaţilor un festin. Lucas ştia precis că nu va putea să înghită nicio îmbucătură.

În sfârşit, trecu toată acţiunea, astfel că resturile balenei fură desprinse de vas. Animalul era în cea mai mare parte curăţat de intestine.

Puntea era în continuare plină de hălci de slănină şi, dacă treceai pe punte, te afundai în mucozităţi şi sânge. Fierberea unturii de peşte urma să dureze încă ore în şir, iar până se curăţa puntea, mai puteau trece zile întregi. Lucas chiar se îndoia că ar fi posibil aşa ceva – cu siguranţă nu se putea face cu măturile simple şi cu găleţile cu apă, cu care se curăţa de obicei puntea. Probabil că doar următoarea mare furtună, care va spăla puntea, va putea să înlăture toate urmele măcelului. Lucas mai că îşi dorea o asemenea furtună. Cu cât avea mai mult timp să se gândească la evenimentele zilei, cu atât mai mult se panica. Poate că s-ar fi putut obişnui cândva cu condiţiile de viaţă din timpul călătoriei, cu strâmtoarea de spaţiu şi cu corpurile nespălate. Dar cu siguranţă nu s-ar fi putut obişnui cu zile ca acestea! Nu cu uciderea şi măcuirea unui animal imens, dar vizibil paşnic. Lucas nu avea nicio idee cum să supravieţuiască în următorii trei ani.

Dar apoi îl ajută faptul că primul caşalot fusese prins de *Pretty Peg* atât de repede. Schiperul Milford se hotărî să acosteze la Westport şi să livreze prada, înainte de a pleca din nou pe mare. Pentru echipaj asta însemna doar pierderea a câtorva zile, dar se putea obţine un preţ bun pe uleiul proaspăt de peşte şi se goleau butoaiele pentru continuarea vânătorii. Bărbaţii erau în culmea bucuriei. Ralphie, un bărbat mic de statură, de origine suedeză, visa deja la femeile din Westport.

— Este un cătun deocamdată, dar e în plină dezvoltare. Până acum îl frecventaseră doar vânătorii de balene şi de foci, acum vin şi câţiva

căutători de aur. Se spune că ar fi adevăraţi mineri – cineva vorbea de nişte zăcăminte de cărbune. În orice caz există un pub şi câteva fete dispuse! Am avut o roşcovană, la care banii pe care i-am câştigat erau bine investiţi, credeţi-mă!

Cooper se apropie de la spate de Lucas, care, epuizat şi scârbit, se sprijinea de balustradă.

— Şi tu te gândeşti la următorul bordel? Sau ai putea să-ţi închipui să sărbătoreşti vânătoarea reuşită chiar aici?

Cooper pusese mâna pe umărul lui Lucas şi o coborî acum încet, aproape mângâindu-i braţul. Lucas abia putea să ignore invitaţia de care era pătrunsă vocea lui Cooper – dar era indecis. Sigur că îi era oarecum îndatorat lui Cooper; bărbatul mai în vârstă fusese totdeauna drăguţ cu el. Şi oare nu visase toată viaţa să-şi împartă aşternutul cu un bărbat? Atunci când se satisfăcea, în faţa minţii îi apăreau Imagini ale unor bărbaţi şi – Doamne apără şi păzeşte – asta se întâmpla şi când se culca cu soţia sa.

Dar acum, aici… Lucas citise scrierile grecilor şi romanilor. Pe atunci frumuseţea corpului bărbătesc era idealul de frumuseţe; dragostea dintre bărbaţi şi flăcăi nu era ceva indecent cât timp flăcăii nu erau obligaţi la actul respectiv. Lucas admirase fotografiile statuilor, care fuseseră lucrate atunci. Cât erau de frumoase! Cât de netede, de curate, de îmbietoare… Lucas însuşi stătuse în faţa oglinzii şi se comparase cu ele, luase poziţiile în care stăteau acei tineri, visase să stea în braţele unui bărbat care să-l iubească. Dar acela nu arăta ca acest vânător de balene, care e drept că era prietenos şi binevoitor, dar era masiv

şi puţea. Nu exista astăzi pe *Pretty Peg* niciun mijloc de a te curăţa. Bărbaţii se vor culca în aşternuturi aşa, transpiraţi, murdari, pătaţi de mucozităţi şi de sânge… Lucas se eschivă de privirea insistentă a lui Cooper.

— Nu ştiu… A fost o zi lungă… sunt obosit…

Cooper încuviinţă din cap.

— Mergi liniştit şi te culcă, băiete. Odihneşte-te. Poate pot mai târziu să te… ei da, aş putea să-ţi aduc ceva de mâncare. S-ar putea găsi şi un whisky…

Lucas înghiţi.

— Poate altă dată, Cooper. Poate la Westport. Tu… eu… înţelege-mă, te rog, trebuie să mă spăl.

Cooper râse în hohote.

— Micul meu gentleman! Ei bine, voi avea personal grijă la Westport ca fetele să-ţi pregătească o baie – sau, şi mai bine, să pregătească la amândoi! Mi-ar prinde şi mie bine o baie! Ţi-ar plăcea aşa ceva?

Lucas încuviinţă din cap. Cel mai important era acum să fie lăsat în pace. Plin de ură şi de scârbă faţă de el însuşi şi faţă de bărbaţii cu care se însoţise aici, se retrase în patul său plin de purici. Poate că puricii se speriau de mirosul de ulei de peşte şi sudoare! O speranţă, care se dovedi repede înşelătoare. Dimpotrivă, se pare că aceste fiare erau mai degrabă atrase. Lucas strivi câteva duzini pe corpul său şi se simţi şi mai murdar. Dar în timp ce stătea treaz şi asculta strigătele şi râsetele de pe punte – căpitanul se pare că chiar distribuise whisky – şi auzi în cele din urmă cântecele de beţie ale bărbaţilor, în mintea lui se contură un plan. La Westport va părăsi vasul

Pretty Peg. Indiferent dacă prin asta va încălca sau nu contractul. Toate acestea erau insuportabile.

Evadarea se dovedi a fi uşoară. Singura problemă era doar că trebuia să-şi lase toate lucrurile pe vas. Ar fi trezit suspiciuni dacă şi-ar fi luat sacul de dormit şi cele câteva obiecte de îmbrăcăminte în scurta învoire la ţărm, acordată membrilor echipajului de către căpitan. Luă doar câteva lucruri de schimb – doar îi promisese Cooper o baie, exista deci o explicaţie. Cooper desigur că izbucni în râs, dar acest lucru nu-l deranjă pe Lucas. Căuta doar o ocazie să dispară. Aceasta se ivi repede, atunci când Cooper începu nişte tratative cu o roşcovană drăguţă pentru găsirea unei căzi de baie. Ceilalţi bărbaţi din birt nu erau atenţi la Lucas; se gândeau doar la whisky sau se uitau la formele pline ale fetei. Lucas încă nu comandase nimic şi, astfel, strecurându-se afară din local şi ascunzându-se în grajd, nu se făcea vinovat de evaziune de la nota de plată. Se dovedi că există o uşă dosnică. Lucas ieşi prin aceasta, se strecură prin curtea unei potcovării, trecu pe lângă depozitul unui tâmplar de sicrie şi pe lângă nişte case în construcţie. Westport era un cătun prăpădit, după cum spusese şi Cooper, dar era în plină dezvoltare.

Aşezarea era pe malul unui râu, Buller River. Aici, în imediata vecinătate a deversării în mare, râul era lat şi liniştit. Lucas văzu plaje cu nisip alternând cu malul stâncos. Dar ceea ce era mai important, imediat după Westport începea pădurea de ferigi, o sălbăticie de un verde saturat, care arăta cu totul neumblată, ceea ce probabil că

era şi cazul. Lucas privi în urmă, dar era singur. Se pare că nimeni altcineva nu căuta singurătatea, departe de case. Va putea să scape fără să fie văzut. Alergă hotărât de-a lungul malului râului, căută să se ascundă între ferigi de fiecare dată când acest lucru era posibil şi urmă cursul râului în amonte timp de o oră, înainte de a decide că distanţa era destul de mare, pentru a se relaxa. Căpitanului nu o să îi lipsească prea repede, *Pretty Peg* urma să plece doar a doua zi de dimineaţă. Cooper îl va căuta, dar desigur că nu pe malul râului, cel puţin nu la început. Mai târziu va cerceta şi acolo, dar cu siguranţă se va concentra doar pe împrejurimile Westportului. Cu toate acestea, Lucas ar fi preferat să evadeze în junglă, dacă scârba faţă de corpul lui murdar nu l-ar fi oprit. Trebuia să îşi ia timp pentru a se curăţa. Lucas se dezbrăcă tremurând de frig, ascunse lucrurile sale murdare în dosul unei stânci – se gândise o clipă să le spele şi să le ia cu sine, dar se cutremură doar la gândul de a încerca să scoată sângele şi grăsimea.

Aşa că îşi păstră doar lenjeria, trebuia să renunţe la cămaşă şi pantaloni. Desigur că îi părea rău; când va îndrăzni să se arate iar în faţa oamenilor, nu va mai avea altceva decât ceea ce era pe el. Dar orice altceva era de preferat faţă de măcelul de la bordul lui *Pretty Peg.*

În cele din urmă, Lucas alunecă în apa rece ca gheaţa a râului Buller River. Frigul îi tăie pielea, dar apa limpede spălă tot ceea ce îl murdărise. Lucas se scufundă adânc, luă o piatră de râu şi începu să-şi frece cu ea pielea. Se frecă, până se înroşi ca para focului şi abia mai simţi răceala

apei. Atunci părăsi, în sfârşit, râul, îmbrăcă hainele curate şi îşi croi un drum prin junglă. Pădurea era înspăimântătoare – umedă şi deasă, plină de plante necunoscute, uriaşe. Pe Lucas îl ajutau acum cunoştinţele dobândite în domeniul florei şi faunei patriei sale. Văzuse în cărţile de specialitate multe din aceste ferigi uriaşe, ale căror frunze rulate ca nişte omizi, păreau vii, astfel că îşi învinse frica încercând să le identifice. Niciuna nu era otrăvitoare şi chiar şi cea mai mare weta trăitoare pe ferigi se dovedi mai puţin agresivă decât puricii de pe punte. Nu îl speriau nici sunetele variate ale animalelor, care răsunau prin junglă. Aici nu existau decât insecte şi păsări, mai ales papagali, care e drept că umpleau jungla cu sunete ciudate, dar erau cu totul inofensive. În cele din urmă, Lucas îşi încropi un culcuş din ferigi şi dormi nu numai pe un suport mai moale, dar şi mult mai liniştit decât în săptămânile petrecute la bordul lui *Pretty Peg.* Chiar dacă pierduse totul, a doua zi de dimineaţă se trezi plin de curaj – ceea ce era surprinzător, având în vedere că tocmai fugise de cel care îi asigurase un loc de muncă, încălcase un contract, acumulase datorii la un joc de noroc şi nu le plătise. Oricum, gândi el aproape înveselit, prea curând nu mă va mai numi nimeni un „gentleman”!

Ar fi dorit să rămână în junglă, dar în ciuda fertilităţii debordante a acestui iad verde nu se găsea nimic comestibil în el. Cel puţin nu pentru Lucas – un trib maori sau un adevărat pădurean ar fi văzut probabil altfel situaţia, Dar maţele îi chiorăiau, obligându-l pe Lucas să caute o aşezare omenească. Dar care să fie? Nu putea fi vorba de

Westport. Acolo precis că ştia fiecare că skipperul căuta un matelot fugar. S-ar putea chiar ca *Pretty Peg* să-l aştepte.

Apoi îşi aduse aminte că ieri Cooper vorbise de Tauranga Bay. Bănci de nisip cu foci, la cincisprezece kilometri de Westport. Vânătorii de foci nu ştiau cu siguranţă nimic de *Pretty Peg* şi desigur că nici nu se interesau de ea. Se zicea că la Tauranga vânătoarea era în floare; cu siguranţă, ar fi găsit acolo de lucru. Binedispus, Lucas se aşternu la drum. Vânătoarea de foci nu putea fi mai groaznică decât vânătoarea de balene…

Bărbaţii din Tauranga îl primiră într-adevăr prietenoşi, iar mirosul din tabăra lor era suportabil. Era sub cerul liber, bărbaţii nu erau înghesuiţi. Desigur că oamenii îşi dădeau seama că ceva nu este în regulă cu Lucas, dar nu puneau întrebări în legătură cu aspectul lui jalnic, a lipsei de bagaje şi de bani. Explicaţiile lui Lucas, cusute cu aţă albă, le stopă cu un gest al mâinii.

— Nu e nicio problemă, Luke, aici o să ai ce mânca. Fă-te şi tu folositor, doboară câţiva pui de focă. La sfârşitul săptămânii ducem pieile la Westport. Atunci vei avea din nou bani.

Norman, cel mai vârstnic vânător, trăgea alene din pipă. Lucas avea senzaţia că nu este singurul, care fuge de ceva.

Lucas ar fi putut să se simtă chiar bine între aceşti „vânători de coastă”, dacă nu ar fi existat vânătoarea! Dacă se poate numi astfel uciderea unor pui de focă neajutoraţi, de faţă cu mamele lor îngrozite. Se uită cu îndoială la măciuca din mâna lui şi la micul animal din faţa sa…

— Ei haide, Luke! Ia-ţi blana! Sau crezi că la Westport îţi vor da sâmbătă bani doar fiindcă ne-ai ajutat la jupuirea animalelor? Aici ajută fiecare pe fiecare, dar bani se dau doar pentru pieile proprii!

Lucas nu văzu nicio ieşire. Închise ochii şi izbi.

9

La sfârşitul săptămânii, Lucas adunase aproape treizeci de piei de focă – şi era şi mai chinuit de ruşine şi ură faţă de sine decât după episodul de pe *Pretty Peg.* Era ferm hotărât ca după sfârşitul de săptămână de la Westport să nu se întoarcă la banchizele cu foci. Westport era o localitate în dezvoltare. Trebuia să se găsească de lucru şi ceva ce nu îl afecta atât de tare – chiar dacă prin asta trebuia să recunoască faptul că nu era un bărbat adevărat.

Achizitorul pieilor, un bărbat scund, vânos, care deţinea şi magazinul din Westport, era foarte optimist. După cum sperase Lucas, nu făcuse legătură între noul vânător de pe băncile de foci şi vânătorul de balene, care fugise de pe *Pretty Peg.* Poate că nu se gândea atât de departe sau poate că îi era total indiferent. În orice caz, îi dădu câţiva cenţi pentru fiecare blană şi apoi îi răspunse binevoitor referitor la alte posibilităţi de muncă la Westport. Lucas desigur că nu îi spusese că are probleme cu uciderea animalelor. În schimb, declară că se săturase de singurătate şi de compania bărbătească de pe băncile cu foci.

— Aş vrea să trăiesc în sfârşit la oraş, susţinu el. Poate să găsesc o femeie, să întemeiez o familie… să nu mai văd caşaloţi şi foci moarte. Lucas puse

banii pentru sacul de dormit şi îmbrăcămintea, tocmai cumpărate, pe tejghea, aşteptând restul.

Negustorul şi noii prieteni ai lui Lucas râseră din toată inima.

— De lucru vei găsi cu uşurinţă. Dar o fată? Singurele fete de aici sunt cele de la stabilimentul lui Jolanda, deasupra cârciumii. Aleea sunt desigur la vârsta potrivită pentru măritiş!

Bărbaţii considerară spusele lui o glumă. În orice caz, abia putură să se oprească din râs

— Poţi să le întrebi pe loc! spuse Norman cu bunăvoinţă. Doar vii la cârciumă?

Lucas nu putu să refuze. De fapt ar fi dorit să-şi economisească câştigul slab, dar un whisky nu ar fi de lepădat – puţină tărie, care să-l facă să uite privirile focilor şi zbaterea disperată a balenei…

Achizitorul de piei îi spuse lui Lucas despre alte posibilităţi de câştig la Westport. Poate că potcovarul ar putea avea nevoie de un ajutor. Lucrase Lucas deja cu fier? Lucas se blestemă deja că nu se gândise niciodată pe când era la Kiward Station să urmărească potcovirea cailor, făcută de James McKenzie. Asemenea cunoştinţe s-ar fi putut valorifica aici, dar Lucas nu pusese niciodată mâna pe ciocan şi pe cuie. Putea călări – dar nu mai mult de atâta.

Bărbatul interpretă corect tăcerea lui Lucas.

— Nu eşti meseriaş, nu-i aşa? Nu ai învăţat nimic în afară de a da la cap focilor. Dar construcţiile ar fi o posibilitate! Zidarii caută permanent ajutoare. Abia pot să onoreze comenzile, deodată vrea toată lumea case pe malul Bullerului. O să devenim un adevărat oraş! Dar nu plătesc prea mult. Nu se compară cu ceea

ce câştigi cu astea!

Arătă spre piei.

Lucas încuviinţă din cap.

— Ştiu. Dar voi întreba totuşi. Eu… eu mi-am închipuit din totdeauna că voi lucra cu lemne.

Crâşma era mică şi nu prea curată. Dar Lucas constată cu uşurare că niciunul dintre cei prezenţi nu îşi amintea de el. Probabil că nici nu se uitaseră a doua oară la mateloţii de pe *Pretty Peg.* Doar roşcovana, care era şi astăzi de serviciu, păru să-l cântărească din ochi pe când ştergea masa, înainte de a pune paharele cu whisky în faţa lui Norman şi a lui Lucas.

— Îmi pare rău că arată aici iar ca într-o cocină de porci spuse fata. Am spus domnişoarei Jolanda, chinezul nu curăţă ca lumea… „Chinezul” era barmanul cu înfăţişare destul de exotică. Dar atât timp, cât nu se plânge nimeni… Numai whisky, sau să aduc şi ceva de mâncare?

Lucas ar fi vrut să mănânce ceva. Ceva care să nu miroase a mare şi a alge marine şi sânge şi nu era prăjit repede la focul vânătorilor de foci şi mâncat adesea pe jumătate crud. Apoi i se păru că fata este atentă la curăţenie. Deci s-ar putea ca bucătăria să nu fie atât de jegoasă cum părea la prima vedere.

Norman râse.

— Ceva de savurat cu o fată, micuţo! Putem mânca şi în tabără, dar un desert atât de dulce ca tine nu se găseşte acolo…

O ciupi pe fată de şezut.

— Ştii că asta te costă un cent, micuţule, nu-i aşa? zise ea. Îi spun domnişoarei Jolanda şi va fi adăugat la socoteală. Dar nu vreau să fiu aşa –

pentru un cent poţi să pui mâna şi aici. Roşcovana arătă spre piept. Însoţit de chiotele celorlalţi bărbaţi, Norman puse cu nădejde mâna. Apoi fata se eliberă cu iscusinţă din mâinile lui. Mai mult poţi avea mai târziu, când ai plătit.

Bărbaţii râseră când plecă. Avea pantofi roşii cu toc şi o rochie în diferite tonuri de verde. Era veche şi cârpită de repetate ori, dar era curată, iar volanele din dantelă, care o făceau mai incitantă, erau apretate şi călcate cu grijă. În Lucas deşteptă oarecum amintirea Gwyneirei. Desigur, aceea era o lady, şi această copilă era o curvă, dar avea tot păr roşu, cârlionţat, pielea albă şi acea licărire în ochi, care nu arăta deloc că s-ar fi împăcat cu soarta sa. Pentru această fată, staţia finală nu era cu siguranţă aici.

— Un şoricel dulce, nu-i aşa? remarcă Norman, care văzu privirea lui Lucas şi o interpretă cu totul eronat. Daphne, cel mai bun căluţ din grajdul Jolandei şi între timp şi mâna ei dreaptă. Fără ea nu se întâmplă nimic aici, să ştii. Ţine totul în mână. Dacă bătrâna ar fi destul de şireată, ar adopta acest şoricel. Dar aia se gândeşte doar la sine. O dată şi o dată, fata asta va fugi de aici şi va lua cu sine cele mai bune atracţii. Care este situaţia? O vrei tu întâi? Sau are altcineva chef de ceva sălbatic?

Privi clipind în jur.

Lucas nu ştia ce să răspundă.

Noroc că veni Daphne cu a doua rundă de whisky.

— Fetele sunt pregătite şi aşteaptă sus, spuse ea, când împărţi paharele. Beţi liniştiţi, dacă vreţi, aduc şi sticla şi apoi puteţi urca sus! zâmbi

încurajator. Dar nu ne lăsaţi să aşteptăm prea mult. Ştiţi doar, puţină tărie măreşte plăcerea, dar prea multă te sleieşte…

Tot atât de repede, precum îi pusese Norman adineauri mâna pe fund, ea se revanşă ducându-i mâna între picioare.

Norman se sperie, dar apoi râse.

— Primesc şi eu un cent?

Daphne clătină din cap, fluturându-şi părul.

— Poate un sărut? ciripi ea şi dispăru, înainte ca Norman să poată răspunde.

Bărbaţii fluierară în urma ei.

Lucas îşi bău whisky-ul şi simţi că ameţeşte. Cum va putea ieşi de aici, înainte de a claca în mod ruşinos? Daphne nu îl excita deloc. Şi se pare că aruncase un ochi asupra lui. Şi adineauri privirile ei adăstară ceva mai mult asupra feţei sale şi a staturii sale suple, muşchiuloase, decât asupra celorlalţi bărbaţi. Lucas ştia că femeile erau atrase de el – atât curvele de la Westport, cât şi matroanele de la Christchurch. Ce putea face dacă Norman chiar îl lua cu el sus?

Lucas se gândi iar la o evadare, dar nu putea fi vorba de aşa ceva. Fără cal nu avea nicio şansă de a dispărea din Westport; trebuia să rămână deocamdată în oraş. Şi nu se putea să rămână dacă se făcea de râs din prima zi, fugind din faţa unei curve roşcovane.

Cei mai mulţi bărbaţi erau deja ameţiţi, când apăru din nou Daphne şi îi invită cu hotărâre să urce sus. Dar nu era niciunul atât de beat ca să nu observe lipsa lui Lucas. Apoi, privirile lui Daphne stăruiră asupra lui…

Fata conduse bărbaţii într-un salon, amenajat cu

mobile îmbrăcate în pluş şi cu măsuţe delicate, care arătau ordinar. Patru fete, toate în neglijeuri pretenţioase, îi aşteptau, precum şi domnişoara Jolanda, o femeie micuţă, grasă, cu ochi reci, care încasă de la început câte un dolar de la fiecare bărbat.

— Măcar nu fuge niciunul, înainte de a plăti, spuse ea cu seninătate.

Lucas plăti taxa, scrâşnind din dinţi. În curând, nu va mai rămâne nimic din câştigul lui pe o săptămână.

Daphne îl conduse la unul din fotoliile roşii şi îi puse un al doilea pahar de whisky în mână.

— Ei bine, străine, cu ce te pot face fericit? şopti ea. Era singura, care nu purta un neglijeu, dar se descheie ca într-o doară la corset. Îţi plac? Dar te avertizez: Vâlvătaie roşie, ca para focului! Am ars pe mulţi până acum… În timp ce vorbea, îşi trecu o şuviţă de păr peste faţă.

Lucas nu reacţionă.

— Nu? şopti Daphne. Nu ai curaj? Vai, vai. Poate că te atrag celelalte elemente mai mult. Avem pentru fiecare câte ceva. Focul, aerul, apa pământul… Arătă una după alta la trei fete, care până atunci se ocupaseră de ceilalţi bărbaţi. Prima era o fiinţă palidă, aproape eterică, cu părul blond, drept. Membrele ei erau fine, aproape slabe, dar pe sub cămaşa subţire se creionau sânii mari. Lucas găsi că este respingătoare. Precis că nu va putea să se forţeze să facă dragoste cu această fată. Elementul „apă” era întruchipat de o blondă îmbrăcată în albastru, cu ochi de culoarea topazului, strălucitori. Părea să fie vioaie şi se tachina cu Norman, care era vizibil entuziasmat.

„Pământul” era o fată cu pielea brună, cu părul negru, cârlionţat, cea mai exotică făptură din colecţia domnişoarei Jolanda, chiar dacă nu era cu adevărat frumoasă. Trăsăturile feţei păreau grosiere, corpul îndesat. Cu toate acestea părea să-l fi vrăjit pe bărbatul cu care tocmai flirta. Ca şi altă dată de atâtea ori, Lucas se miră de criteriile după care bărbaţii îşi alegeau partenerele de pat. În orice caz, Daphne era cea mai drăguţă fată. Lucas ar fi trebuit să se simtă măgulit că îl alesese pe el. Dacă l-ar fi excitat cât de cât, dacă ar fi…

— Spune-mi, nu aveţi ceva mai tânăr în ofertă? întrebă în cele din urmă Lucas.

Formularea îi repugnă, dar dacă voia să-şi păstreze în această noapte faţa. Acest lucru i-ar reuşi doar cu o fată slabă, băieţoasă.

— Mai tânără ca mine? întrebă Daphe uimită.

Avea dreptate; era foarte tânără. După Lucas nu putea avea mai mult de nouăsprezece ani. Dar înainte de a apuca să răspundă, ea se uită la el scrutător.

— Acum ştiu de unde te cunosc. Eşti tipul care a fugit de la vânătorii de balene! Pe când homosexualul gras, Cooper, comanda o baie pentru el şi pentru tine! Era să mor de râs – când mă gândeam că tipul nu atinsese încă niciodată vreun săpun! Ei da, se pare că dragostea nu i-a fost împărtăşită… deşi tu ai o slăbiciune pentru băieţi, nu-i aşa?

Îmbujorarea accentuată a lui Lucas îl scuti de un răspuns la observaţia lui Daphne, care fusese pe jumătate întrebare, pe jumătate constatare.

Daphne zâmbi – puţin parşiv, dar şi cu înţelegere.

— Prietenii tăi de soi nu ştiu acest lucru, nu-i aşa? Iar acum nu vrei să ieşi în evidenţă. Fii atent, prietene, am ceva pentru tine. Nu, nu un flăcău, nu avem aşa ceva. Dar ceva deosebit – şi numai de privit, fetele nu sunt de dat. Te interesează?

— Ce… ce să mă intereseze? se bâlbâi Lucas.

Propunerea lui Daphne păru să-i ofere o portiţă de scăpare. Ceva deosebit, plin de prestigiu, care să nu-l solicite să facă dragoste? Lucas presupunea că va trebui să dea şi restul banilor săi.

— Este un fel de… ei da, de dans erotic. Două fete foarte tinere, de cincisprezece ani. Gemene. Îţi promit că aşa ceva n-ai mai văzut!

Lucas se supuse sorţii.

— Cât? întrebă el chinuit.

— Doi dolari! spuse Daphne repede. Câte unul pentru fiecare fată. Şi cel pe care l-ai plătit pentru mine. Nu le las pe cele două singure cu bărbaţii!

Lucas îşi drese glasul.

— Din partea… din partea mea nu există nicio ameninţare.

Daphne râse. Lucas se miră cât de tânăr şi de cristalin era acest râs.

— Chiar te cred. Ei bine, ca o excepţie. Nu ai bani, nu-i aşa? Totul a rămas pe *Pretty Peg,* nu-i aşa? Chiar că eşti un erou! Dar acum iute în camera numărul unu. Îţi trimit fetele. Şi o să încerc să-l fac fericit pe unchiul Norman.

Merse agale spre Norman şi pe lângă ea blonda fată „a apelor” păru imediat palidă. Daphne avea în orice caz farmec – mai mult decât atât, aproape că avea stil.

Lucas pătrunse în camera numărul unu şi

aşteptările îi fură împlinite. Încăperea era mobilată ca într-un hotel de categoria a treia: mult pluş, un pat larg… trebuia oare să se întindă pe el? Sau asta ar speria fetele? Lucas se decise să ia loc într-un fotoliu de pluş şi fiindcă patul i se părea prea puţin demn de încredere. Doar tocmai reuşise să scape de puricii colectaţi pe *Pretty Peg.*

Sosirea gemenelor se anunţă prin rumoare şi exclamaţii admirative, ce veneau din „salonul” pe care fetele trebuiau să-l traverseze. Evident era un lux – şi desigur şi o cinste deosebită, dacă puteai să ordoni venirea gemenelor. Daphne nu lăsase nicio îndoială că fetele acestea se aflau sub oblăduirea ei.

În mod evident această atenţie li se părea gemenelor stânjenitoare, deşi o pelerină largă ascundea trupurile lor de privirile pofticioase ale bărbaţilor. Se strecurară strâns înlănţuite în cameră şi, când se simţiră în siguranţă, îşi scoaseră întâi gluga imensă, sub care se ascunseseră ambele capete. În măsura în care se putea vorbi aici de siguranţă… ţineau capetele blonde încă aplecate; probabil că procedau astfel de fiecare dată până venea Daphne şi le prezenta. Deoarece astăzi nu era cazul, una din ele ridică în cele din urmă capul. Lucas văzu o faţă îngustă şi ochi albaştri, plini de neîncredere.

— Bună seara, domnule. Suntem onorate că ne-aţi angajat, spuse ea un text învăţat pe de rost. Sunt Mary.

— Iar eu sunt Laurie spuse cea de-a doua fată. Daphne ne-a spus, că dumneavoastră…

— O să privesc doar, fiţi fără grijă! spuse Lucas cu prietenie.

Nu ar fi atins aceşti copii niciodată, dar într-un sens corespundeau într-adevăr închipuirilor sale. Când Mary şi Laurie lăsară să cadă pelerina şi se arătară goale, cum le-a creat Dumnezeu, Lucas văzu că erau suple ca nişte băieţi.

— Sper ca programul oferit de noi să vă placă, spuse Laurie cuminte şi o apucă pe sora ei de mână.

Era un gest impresionant, mai degrabă căutarea unui refugiu decât începutul unui act sexual. Lucas se întrebă cum de ajunseseră aceste fete aici.

Fetele se duseră spre pat, dar nu se băgară pe sub cearşaf. Îngenunchează una în faţa celeilalte şi începură să se îmbrăţişeze şi să se sărute. În următoarea jumătate de oră, Lucas văzu gesturi şi poziţii, care îl făcură când să se înroşească, când să fie scuturat de frig. Ceea ce făcură fetele una cu alta, era în măsura cea mai mare indecent. Dar Lucas nu simţi repulsie. Prea îi aminteau propriile lui vise, de unire cu un corp, care îi semăna corpului său – o unire plină de dragoste, de demnitate şi de admiraţie. Lucas nu ştia dacă fetele simţeau o împlinire în timpul acţiunilor lor desfrânate, dar nu credea. Feţele lor rămăseseră prea degajate şi liniştite. Lucas nu descoperi pe ele nici extaz, nici plăcere. Dar fără niciun dubiu că în privirile pe care şi le aruncau surorile era dragoste, iar în gesturi era tandreţe. Privitorul era derutat de jocul lor – cu timpul părea să se estompeze graniţa dintre corpurile lor, fetele se asemănau atât de tare că la un moment dat creau iluzia de a fi o zeiţă dansatoare cu patru braţe şi două capete – Lucas îşi aminti de o ilustraţie

provenind din colonia coroanei, India. Imaginea i se păru foarte atrăgătoare, chiar dacă ar fi dorit mai degrabă să le deseneze pe aceste fete, decât să facă dragoste cu ele. Dansul lor avea ceva aproape artistic. În cele din urmă, se opriră într-o îmbrăţişare strânsă şi se desprinseră doar când Lucas le aplaudă.

Laurie aruncă o privire cercetătoare la şliţul pantalonilor lui, când se dezmetici din transă.

— Nu v-a plăcut? întrebă ea temătoare, când văzu că pantalonii rămăseseră încheiaţi, iar faţa lui nu arăta urme de autosatisfacere. Noi… noi putem să vă mângâiem, dar…

Expresia fetei arătă că nu ar fi fost încântată de acest lucru, dar evident că existau bărbaţi care îşi cereau banii înapoi dacă nu ajungeau la apogeu.

— Dar de obicei lucrul acesta îl face Daphne, adăugă Mary.

Lucas clătină din cap.

— Nu va fi nevoie, mulţumesc. Dansul vostru mi-a plăcut foarte mult. După cum a spus şi Daphne – ceva cu totul deosebit. Dar cum aţi ajuns la el? Nu te aştepţi să găseşti aşa ceva într-un astfel de stabiliment.

Fetele răsuflară uşurate şi se învăluiră iar în mantia lor, dar rămăseseră şezând pe marginea patului. Se pare că ajunseseră la concluzia că Lucas nu prezenta o ameninţare.

— Oh, a fost o idee a lui Daphne! spuse Laurie deschis. Fetele aveau voci dulci, puţin ciripitoare – încă un semn că abia ce trecuseră de vârsta copilăriei.

— Trebuia să câştigăm bani, spuse Mary în continuare. Dar nu voiam… nu puteam… este

păcat de Dumnezeu să te culci cu un bărbat pentru bani.

Lucas se întrebă dacă şi acest lucru l-au învăţat de la Daphne. Ea nu păru să aibă această convingere.

— Chiar dacă este necesar câteodată! le apără Laurie pe colege. Dar Daphne spune că pentru asta trebuie să fi matură. Dar – domnişoara Jolanda nu era de aceeaşi părere, aşa că…

— Atunci Daphne a găsit ceva într-una din cărţile ei. O carte ciudată, plină de… porcării. Dar domnişoara Jolanda spune că acolo, de unde provine cartea, nu este păcat faţă de Dumnezeu dacă…

— Iar ceea ce facem noi, oricum nu este păcat! spuse Mary plină de convingere.

— Sunteţi fete de treabă le dădu Lucas dreptate. Deodată dori să afle mai multe despre ele. De unde veniţi? Daphne nu este sora voastră, nu-i aşa?

Laurie tocmai voia să răspundă, când se deschise uşa şi intră Daphne. Era vizibil uşurată când le văzu pe fete îmbrăcate şi într-o conversaţie destinsă cu cavalerul acesta ciudat.

— Ai fost mulţumit? întrebă la rândul ei, aruncând invariabila privire către şliţul pantalonilor lui.

Lucas dădu din cap.

— Protejatele tale m-au distrat de minune, declară el. Şi tocmai voiau să-mi povestească, de unde veniţi. Aţi fugit de undeva, nu-i aşa? Ori ştiu părinţii voştri ce faceţi?

Daphne dădu din umeri.

— Depinde, ce se crede. Dacă mama mea şi a

acestor două stau în cer pe un nor şi cântă la harpă, ar putea să ne vadă. Dar dacă au aterizat acolo unde ajunge de obicei cineva de teapa noastră, văd doar ridichile de jos.

— Deci părinţii voştri au murit, spuse Lucas, fără a lua notă de cinismul ei. Îmi pare rău. Dar cum aţi ajuns tocmai aici?

Daphne se înfipse, sigură de sine, în faţa lui.

— Ascultă, Luke, sau cum te-oi fi numind. Dacă există ceva ce nu ne place, atunci acestea sunt întrebările curioase. Înţeles?

Lucas voia să-i răspundă că nu este rău intenţionat. Dimpotrivă – se gândise deja cum să ajute fetele să iasă din această mizerie în care ajunseseră. Laurie şi Mary nu erau încă curve şi pentru o fată atât de destoinică şi după cum se vedea, deşteaptă, cum era Daphne, trebuiau să existe şi alte modalităţi de a se face folositoare. Dar pe moment era la fel de lipsit de mijloace ca cele trei fete. Ba chiar mai sărac, fiindcă Daphne şi gemenele câştigaseră trei dolari – din care rapacea Jolanda le va lăsa probabil unul singur.

— Îmi pare rău. Spuse Lucas. Nu voiam să fiu prea curios. Auziţi, eu… mie îmi trebuie un loc de dormit în noaptea aceasta. Nu pot să rămân aici. Oricât de îmbietoare sunt aceste camere… Cu un gest arătă spre hotelul cu ora al doamnei Jolanda, la care Daphne izbucni iar într-un râs cristalin, iar gemenele, la rândul lor, chicotiră discret. Dar devine prea scump pentru mine. Există cumva un loc la grajd sau ceva asemănător?

— Nu vrei să mergi înapoi la vânătorii de foci? întrebă Daphne mirată.

Lucas scutură din cap.

— Caut de lucru undeva unde nu curge atâta sânge. Mi s-a spus că dulgherii caută ajutoare.

Daphne privi spre mâinile înguste ale lui Lucas, care nu mai erau nici pe departe atât de îngrijite ca acum o lună, dar nici nu erau atât de bătătorite şi pline de cicatrice ca ale lui Norman sau Cooper.

— Atunci ai grijă să nu-ţi dai cu ciocanul peste degete, spuse ea. O lovitură de ciocan peste degete, şi curge mai mult sânge decât de pe urma unei lovituri de ciomag, date unei foci. Blana ta este mai puţin preţioasă, prietene!

Lucas izbucni în râs.

— O să am grijă. Dacă puricii nu o să-mi sugă şi ultima picătură de sânge. Greşesc oare, sau mişună şi aici ceva?

Se scărpină fără jenă pe umăr – ceea ce desigur că nu făcea un gentleman, dar gentlemanii nici nu prea aveau de a face cu înţepături de insecte.

Daphne ridică din umeri.

— Trebuie să fie din salon. Camera numărul unu este curată, noi o curăţăm. Ar deranja dacă gemenele şi-ar face numărul, fiind acoperite de înţepături. De aceea, nu lăsăm să doarmă aici vreunul din indivizii aceştia jegoşi, oricât ar plăti. Cel mai bine ar fi să încerci la grajdul care închiriază cai. Băieţii care sunt în trecere dorm adesea acolo. Iar David ţine grajdul în ordine. Cred că îţi va plăcea. Dar nu-l strica!

Cu aceste cuvinte, Daphne îşi luă rămas-bun de la vizitatorul ei şi le uşui pe gemene din cameră. Lucas mai rămase puţin. Bărbaţii de afară se aşteptară ca el s-o fi făcut în pielea goală cu fetele şi acum îi trebuia timp să se îmbrace. Când veni în cele din urmă în salon, fu întâmpinat de urale din

nişte gâtlejuri bete. Norman ridică paharul şi îi toastă.

— Vedeţi, măi! Ăsta-i Luke al nostru! O face cu cele mai bune trei fete de aici şi după aceea arată ca scos din cutie! Parcă auzisem eu nişte zvonuri obscure? Ia cereţi-vă imediat scuze, băieţi, înainte să vă ia şi fetele voastre!

10

Lucas îi lăsă să-l sărbătorească încă un timp, apoi se retrase din cârciumă spre grajd. Daphne nu promisese prea mult. Locul părea să fie în ordine. Sigur că mirosea a cal, dar cărarea dintre boxe era curată, în boxele cailor se puseseră paie din abundenţă, iar şeile şi harnaşamentele din camera de depozitare erau vechi, dar bine întreţinute. O singură lanternă lumina slab – îndeajuns ca să te orientezi şi să poţi vedea de cai şi noaptea, dar nu prea luminos, să nu deranjeze animalele.

Lucas căută un loc de dormit, dar păru să fie astăzi singurul oaspete în trecere. Se gândea deja să-şi instaleze culcuşul undeva, fără a mai întreba. Dar din bezna grajdului se auzi o voce tânără, mai degrabă speriată, decât imperativă.

— Cine este acolo? Spune-ţi numele şi ce doreşti, străine!

Lucas ridică braţele, prefăcându-se speriat.

— Luke… eh, Denward. Nu sunt rău intenţionat, caut doar un loc de dormit… iar fata aceasta, domnişoara Daphne, era de părere…

— Lăsăm să doarmă aici oameni care şi-au adăpostit un cal în grajd, răspunse vocea,

apropiindu-se. Şi în cele din urmă se arătă şi stăpânul vocii. Un băiat blond, de vreo şaisprezece ani, scoase capul de după scândurile unei boxe. Dar dumneavoastră nu aveţi niciun cal!

Lucas clătină din cap.

— Este adevărat. Dar tot aş putea plăti câţiva cenţi. Şi nu îmi trebuie o boxă mare. Un colţişor ar fi suficient.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Cum aţi ajuns aici fără cal? întrebă el curios şi se arătă în toată mărimea.

Era crescut înalt, dar subţire, iar faţa îi era copilăroasă încă. Lucas privi în nişte ochi rotunzi, deschişi, a căror culoare nu o putea distinge în întuneric. Dar băiatul părea onest şi prietenos.

— Vin de la băncile cu foci, spuse Lucas, de parcă aceasta ar fi fost o explicaţie cu se putea ajunge fără un animal de călărit peste Alpi.

Dar poate că băiatul îşi dădea singur seama că vizitatorul său a sosit cu un vapor. Lucas spera să nu-şi amintească de dezertorul de pe *Pretty Peg.*

— Aţi vânat foci? Am vrut şi eu cândva, se câştigă mulţi bani. Dar nu am putut… cum se uită animalele acelea la tine…

Lucas simţi că i se încălzeşte inima.

— Tocmai de aceea caut şi eu o altă slujbă, se confesă el băiatului.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Puteţi să ajutaţi dulgherii sau tăietorii de lemne. Există de lucru îndeajuns. Vă iau luni cu mine. Şi eu lucrez la construcţii.

— Credeam că eşti grăjdar aici, se miră Lucas. Cum te numeşti? David?

Băiatul dădu din umeri.

— Aşa mă cheamă cei de aici. De fapt mă numesc Steimbjöm. Steimbjöm Sigleifson. Dar nimeni de aici nu poate pronunţa acest nume. Şi atunci fata aceasta, Daphne, m-a numit David. După David Copperfield. Cred că a scris cândva o carte.

Lucas zâmbi şi se miră iar de Daphne. O fată de la bar, care citea Dickens?

— Şi unde li se dau copiilor nume ca Steimbjöm Sigleifson? se interesă Lucas.

Între timp, David îl condusese într-o boxă, pe care o amenajase plăcut. Baloţii de paie slujeau ca mese şi scaune, iar nişte fân era aşternut drept culcuş. Într-un colţ mai era fân, iar David îi spuse lui Lucas să-şi ia de acolo, să-şi facă un culcuş.

— În Islanda, spuse el, apoi îl ajută pe Lucas. De acolo vin. Tatăl meu a fost vânător de balene. Dar mama mea voia totdeauna să plece, era irlandeză. Ar fi vrut să meargă înapoi, pe insula ei, dar familia ei a emigrat în Noua Zeelandă şi voia să vină neapărat şi ea încoace, fiindcă nu mai putea să suporte clima din Islanda, totdeauna întuneric, totdeauna frig… Apoi s-a îmbolnăvit şi, în drum încoace, a murit pe vas, într-o zi însorită. Cred că era important pentru ea acest lucru…

David îşi şterse pe ascuns ochii.

— Dar tatăl tău a fost cu tine? întrebă Lucas prietenos şi îşi întinse sacul de dormit.

— David încuviinţă din cap. Dar nu mult timp. Când a auzit că aici se prind balene, nu-şi mai încăpea în piele. Am plecat de la Christchurch pe Westcoast şi s-a angajat pe primul vas de vânat balene, pe care l-am întâlnit. Voia să mă ia cu el ca mus, dar nu aveau nevoie de aşa ceva. Asta a fost.

— Te-a lăsat pur şi simplu singur? Lucas era stupefiat. Câţi ani aveai? Cincisprezece?

— Paisprezece, spuse David degajat. Destul de mare, ca să supravieţuiesc şi singur, era de părere tata. Ori eu nu ştiam nici engleza. Dar după cum vedeţi, avea dreptate. Sunt aici, trăiesc – şi nu cred că aş fi fost bun pentru vânătoarea de balene. Mi se făcea de fiecare dată rău când venea tata acasă şi mirosea a untură de peşte.

Pe când cei doi se făcură comozi în sacii de dormit, băiatul povesti deschis despre experienţele sale printre bărbaţii duri de pe Coasta de Vest. Se pare că printre ei se simţea la fel de puţin acasă ca Lucas şi era fericit că a găsit aici o slujbă ca grăjdar. Ţinea grajdurile în ordine şi avea în schimb voie să doarmă aici. Ziua lucra la construcţii.

— Aş vrea să devin dulgher şi să construiesc case, îi mărturisi el în cele din urmă lui Lucas.

Acesta zâmbi.

— Pentru a construi case, trebuie să devii arhitect, Dave. Dar acest lucru nu este simplu.

Dave încuviinţă din cap.

— Ştiu. Costă mulţi bani. Trebuie să mergi mult timp la şcoală. Dar nu sunt prost, ştiu chiar să citesc.

Lucas decise să-i dea în dar primul exemplar a lui *David Copperfield* care îi va cădea în mână. Fără nicio explicaţie se simţea fericit când în cele din urmă îşi spuseră noapte bună şi se ghemuiră în culcuşurile lor. Lucas auzea zgomotele făcute de băiat în timpul somnului, răsuflarea lui regulată şi se gândea la mişcările lui, care în ciuda slăbiciunii erau mlădioase, la vocea vioaie,

deschisă. Ar fi putut iubi un asemenea băiat…

David se ţinu de cuvânt şi îl prezentă pe Lucas a doua zi proprietarului grajdului, care îi permise să doarmă în grajd şi nu pretinse bani în schimb.

— Ajută-i lui Dave în grajd, băiatul oricum lucrează prea mult. Te pricepi la cai?

Lucas declară, ceea ce corespundea adevărului, că ştie să cureţe, să înşeueze şi să călărească un cal; ori aceste informaţii îi erau suficiente proprietarului. David petrecu duminica curăţind pe îndelete grajdurile – în timpul săptămânii nu reuşea totdeauna –, iar Lucas îl ajută bucuros. Băiatul pălăvrăgi tot timpul, povesti de cele ce i se întâmplaseră, de dorinţele şi de visurile sale şi Lucas îl ascultă cu interes. Între timp mânuia furca pentru bălegar cu un elan neaşteptat. Niciodată nu-i făcuse munca atâta plăcere!

Luni, Dave îl luă cu sine la şantierul de construcţii, iar maestrul îl distribui imediat într-o coloană de tăietori de lemne. Pentru noile construcţii trebuia desţelenită jungla, iar esenţele nobile, care rezultau, fie că erau depozitate imediat la Westport şi folosite mai târziu, fie că erau vândute în alte zone ale insulei sau chiar în Anglia. Preţul lemnului era mare şi creştea în continuare; apoi între timp circulau vase cu aburi între Anglia şi Noua Zeelandă, ceea ce simplifica transportul chiar al mărfurilor voluminoase.

Dar dulgherii de la Westport nu se gândeau mai departe decât la construcţia următoarei case. Practic niciunul dintre ei nu învăţase meseria sa, cu atât mai puţin auziseră de arhitectură. Construiau case simple, din bârne, pentru care confecţionau mobilă la fel de simplă. Lui Lucas îi

părea rău de risipa esenţelor preţioase, cu atât mai mult, cu cât munca din junglă era dură şi primejdioasă; tot timpul se petreceau accidente cu fierăstrăul sau din cauza copacilor, care se prăbuşeau. Dar Lucas nu se plânse. De când îl cunoştea pe David, păru să treacă mai fără griji şi mai uşor prin viaţă şi se afla tot timpul într-o dispoziţie sărbătorească. Şi băiatul părea că-i caută tovărăşia. Vorbea ore în şir cu Lucas şi desigur că destul de repede constată că acest bărbat mai în vârstă decât el ştia foarte multe şi putea răspunde la mult mai multe întrebări decât oricare altul dintre bărbaţii din jur. Adesea îi era dificil lui Lucas să nu spună prea multe despre originea sa. Între timp, nu prea se deosebea de ceilalţi lucrători de pe coastă, cel puţin în privinţa exteriorului. Hainele arătau purtate, practic nu avea nimic de schimb. Era un efort deosebit să le menţină totuşi curate. Spre bucuria lui, şi David avea grijă de igiena corporală şi se spăla regulat în râu. Băiatul părea să nu simtă frigul. Pe când Lucas tremura deja, David înota râzând la celălalt mal.

— Doar nu este frig, îl tachină el pe Lucas. Să vezi râurile din patria mea! Am trecut cu calul prin apă, pe când mai pluteau încă sloiuri de gheaţă!

Când băiatul, gol puşcă şi ud, ieşea spre ţărm şi se întindea şi se sucea dezinvolt, lui Lucas i se părea că vede iubitele lui statui greceşti, trezite la viaţă. Pentru el, acest flăcău nu era David al lui Dickens, ci David al lui Michelangelo. Băiatul auzise la fel de puţin de pictorul şi sculptorul italian, ca de scriitorul englez. Măcar în această

privinţă, Lucas îl putea ajuta. Din câteva linii trasă pe o hârtie cele mai renumite sculpturi.

Dave nu mai putea de uimire, dar pe el îl interesau mai puţin tinerii dăltuiţi în marmură, ci mai mult arta de a desena a lui Lucas.

— Tot încerc să desenez case, se confesă el prietenului mai în vârstă. Dar cumva nu iese cum trebuie.

Lui Lucas i se deschise inima pe când îi explica lui Dave unde rezida problema şi îl introduse în desenul în perspectivă. David învăţa repede. Începând de atunci, îşi petreceau fiecare clipă liberă cu educaţia. Când se întâmplă o dată ca meşterul să îi observe, acesta îl transferă pe Lucas de la tăietorii de lemne la construcţii. Până atunci, Lucas nu ştia prea multe despre statică şi arta construcţiei – doar noţiunile de bază, pe care şi le însuşeşte fiecare iubitor al artelor, dacă se interesează de biserici romane şi de palate florentine. Dar aceste cunoştinţe întreceau cu mult ceea ce ştiau cei mai mulţi dintre oamenii angajaţi aici; apoi, Lucas era un matematician înzestrat. Foarte repede deveni util, făcând planuri de construcţii şi formulând mult mai precis indicaţiile pentru gater decât o făcuseră muncitorii până atunci. E drept că nu era cel mai iscusit în mânuirea lemnului, dar David avea talent pentru aşa ceva şi în curând se porni să facă mobile după planurile lui Lucas. Viitorii locuitori ai casei – negustorul de blănuri şi soţia sa – nu mai puteau să-şi stăpânească entuziasmul când cei doi le prezentară primele piese.

Desigur că Lucas se gândise adesea să se apropie şi fizic de tânărul lui elev şi prieten. Visa

de îmbrăţişări tandre şi se trezea cu o erecţie sau, şi mai rău, între cearşafurile umede. Dar se abţinu cu stricteţe. În vechea Grecie, o relaţie de dragoste între mentor şi discipol era normală; în modemul Westport, amândoi ar fi fost condamnaţi. Iar David se apropia de prietenul său degajat. Când, după baie, stătea în pielea goală lângă el pentru ca soarele slab să-l usuce, îi atingea adesea un braţ sau un picior, iar când după iarnă se făcu mai cald şi îi făcu şi lui Lucas plăcere să se bălăcească, băiatul îl provocă la lupte sălbatice. Nu se gândea la nimic când îl încolăcea cu picioarele sau când îşi apăsa pieptul pe spatele lui Lucas. În asemenea cazuri, Lucas îi era recunoscător râului Buller River, că şi vara avea apa rece şi deci erecţia lui nu se ţinea timp îndelungat. Să-şi împartă patul cu David ar fi fost împlinirea, dar Lucas ştia că nu are voie să fie prea lacom. Ceea ce trăia acum era deja mult mai mult decât ce sperase vreodată. Ar fi fost temerar să dorească mai mult. Lucas ştia că norocul lui nu va dăinui veşnic. David va deveni cândva adult, poate se va îndrăgosti de o fată şi îl va uita. Dar Lucas spera ca până atunci băiatul să fi învăţat suficient pentru a trece prin viaţă având venituri asigurate din meseria de tâmplar de mobilă fină. Va face tot ce putea în acest sens. Încercă să-l înveţe pe băiat elementele de bază ale matematicii şi contabilităţii, pentru ca să devină nu numai un bun meseriaş, dar şi un bun negustor. Lucas îl iubea pe David dezinteresat, plin de devotament şi tandru. Se bucura de fiecare zi petrecută cu el şi încerca să nu se gândească la sfârşitul inevitabil. David era atât de tânăr! Ar trebui să mai fie ani

îndelungaţi înaintea lor.

David – sau Steimbjöm, după cum se numea el însuşi – nu împărţea suficienţa lui Lucas. Băiatul era deştept, harnic şi ahtiat după succes şi după viaţă. Dar mai era şi îndrăgostit, un secret pe care nu l-ar fi spus nimănui, nici măcar lui Lucas, prietenului său care îi ţinea loc de tată. Dragostea lui Steimbjöm era şi motivul pentru care acceptase cu uşurinţă noul nume şi pentru care folosea acum fiecare clipă liberă pentru a se chinui să citească *David Copperfield.* Despre acest roman putea vorbi cu Daphne – cu totul natural şi nevinovat şi nimeni nu ar bănui cât de tare ducea el dorul fetei. Bineînţeles că ştia că nu are nicio şansă la ea. Probabil că nici nu l-ar fi luat cu ea în cameră, chiar dacă ar fi reuşit să adune banii pentru a petrece o noapte cu ea. Pentru Daphne, el nu era altceva decât un copil care trebuie ocrotit, ca şi gemenele, de care se îngrijea; cu siguranţă că nu ar fi fost pentru ea un client.

De fapt, băiatul nici nu ar fi dorit să fie un client. Nu vedea în Daphne o târfă, ci o vedea ca o soţie respectabilă alături de el. Într-o zi va câştiga mulţi bani, va cumpăra de la Jolanda drepturile asupra fetei şi o va convinge pe Daphne că merită să trăiască o viaţă cinstită. Putea lua cu sine şi gemenele – în visele sale, David putea să finanţeze şi întreţinerea lor.

Dar dacă era să devină toate acestea într-o zi realitate, David avea nevoie de bani, mulţi bani, şi încă repede. Îl săgeta la inimă când o vedea pe Daphne servind în cârciumă şi apoi mergând sus, la etaj, cu un bărbat oarecare. Nu va face acest lucru o veşnicie, mai ales că nu va rămâne o

veşnicie aici. Daphne blestema jugul sub care se afla aici, la Jolanda. Mai devreme sau mai târziu va dispare de aici şi va îndrăzni un nou început undeva.

Doar dacă nu îi va oferi David altceva.

Pentru băiat era limpede că nu putea strânge aceşti bani din munca în construcţii sau ca tâmplar de mobilă fină. Trebuia să pună mai repede mâna pe o avere şi, după cum a voit întâmplarea, tocmai acum şi aici, în Insula de Sud, se oferiră noi ocazii. În apropiere de Westport, la câţiva kilometri în amonte pe Buller River s-a găsit aur. Tot mai mulţi căutători de aur invadară oraşul, se aprovizionară cu merinde, sape şi tigăi pentru spălatul nisipului aurifer, dispărând apoi în junglă sau în munţi. La început nimeni nu-i prea lua în serios, dar când reveniră primii, aducând plini de mândrie grăunţe de aur brut, atârnând de brâu în săculeţe de pânză şi valorând o mică avere, febra aurului îi cuprinse şi pe coasterii aşezaţi în jurul Westportului.

— De ce nu încercăm şi noi, Luke? întrebă David într-o zi, când stăteau pe malul râului şi trecea prin faţa lor, vâslind în canoe, un grup de căutători de aur.

Lukas tocmai îi explica o tehnică specială de desen şi ridică surprins privirea.

— Ce să încercăm? Să căutăm aur? Hai, nu fi caraghios, Dave, aşa ceva nu este pentru noi.

— Dar de ce nu?

Privirea avidă din ochii rotunzi ai lui David făcu ca inima lui Lucas să bată mai repede. Nu avea nimic din privirea rapace a căutătorilor de aur versaţi, care adesea trecuseră deja şi prin alte

locuri, înainte ca vestea despre noile descoperiri să-i fi adus la Westport. Nu se vedea ecoul unor vechi dezamăgiri, a unor ierni interminabile în tabere primitive, a unor veri toride în care se săpa, se schimba cursul râurilor, se cerneau cantităţi nesfârşite de nisip prin sită şi se spera, se spera, se spera – până ce alţii găseau bare cât degetul de aur brut în apa râului sau filonii productivi în stâncă. Nu, David privea mai degrabă ca un copil la cel care confecţiona jucării.

Se şi vedea în posesia noilor comori – dacă tatăl, care nu prea era dispus să cumpere jucării, nu-i strica bucuria. Lucas suspină. Ar fi vrut să împlinească dorinţa băiatului, dar nu vedea să aibă şanse de reuşită.

— Davey, noi nu ne pricepem la căutarea aurului, spuse el prietenos. Nici nu ştim unde să căutăm. Apoi eu nu sunt un vânător care să pună capcane şi aventurier. Cum să ne descurcăm noi acolo?

Dacă era să fie cinstit, lui Lucas îi fuseseră suficiente acele ore în junglă, petrecute după fuga de pe *Pretty Peg.* Oricât îl fascina flora exotică a locului, îl enerva ideea de a se rătăci acolo. Or în cazul amintit avusese râul ca ghid. Pentru o nouă aventură ar fi trebuit să se depărteze de el. Bine, poate s-ar putea urma cursul unui pârâu, dar Lucas nu împărtăşea ideea lui David după care aurul le-ar curge în întâmpinare.

— Te rog, Luke, am putea măcar încerca! Nu trebuie să renunţăm aici la tot. Dar acordă-ne un sfârşit de săptămână! Domnul Miller îmi împrumută cu siguranţă un cal. Pornim vineri seara în susul râului, sâmbătă vedem ce este

acolo…

— Ce să fie „acolo sus”, Davey? îl întrebă Lucas blând. Ai vreo idee?

— Rochford a găsit aur în Lyell Creek şi la Buller Gorge. Lyell Creek este la şaizeci de kilometri în amonte…

— Iar căutătorii de aur se calcă deja acolo pe picioare, spuse sceptic Lucas.

— Nu trebuie să căutăm acolo! Probabil că se găseşte peste tot aur, oricum ne trebuie un teren al nostru! Hai, Luke, nu strica jocul! Este vorba doar de un sfârşit de săptămână!

David se puse pe rugăminţi, iar Lucas se simţi măgulit. Băiatul ar fi putut să se alăture pur şi simplu unui grup de căutători de aur, dar evident că voia să fie cu el. Totuşi, Lucas ezită. Aventura i se părea prea riscantă. Primejdiile legate de un drum călare prin junglă, pe cărări necunoscute, departe de vreo aşezare, se creionau clar în faţa ochilor lui Lucas, prudent din fire. Poate că nu ar fi fost niciodată de acord, dar apărură în grajd Norman şi alţi câţiva vânători de foci. Bine dispuşi îl salutară pe Lucas – neuitând să-i amintească atât lui, cât şi lor înşişi, de noaptea petrecută de el cu cele două gemene. Norman îl bătu binedispus pe umăr.

— Omule, iar noi crezusem că nu ai vlagă în tine! Ce faci acum? Am auzit că eşti cineva pe un şantier de construcţii. Bine pentru tine. Dar nu te vei îmbogăţi acolo. Auzi, noi mergem pe Buller în amonte, să căutăm aur! Nu vrei să vii cu noi? Să-ţi încerci norocul?

David, care tocmai punea pe catârii închiriaţi de grupul lui Norman şei şi desăgi, privi spre bătrân

cu ochii strălucind.

— Aţi făcut deja aşa ceva? Adică să căutaţi aur? întrebă el surescitat.

Norman scutură din cap.

— Eu nu. Dar Joe, acesta, el a făcut-o undeva, în Australia. El ne poate arăta. Se spune că nu este greu. Ţii tigaia în apă, iar grăunţele de aur se strâng în ea!

Râse.

Iar Lucas suspină. Ştia deja ce îl aşteaptă.

— Vezi, Luke, toţi spun că este uşor! veni deja remarca inevitabilă a lui David. Hai să încercăm, te rog!

Norman văzu înfrigurarea din ochii lui şi râse atât spre Lucas, cât şi spre David.

— Ei da, băiatul a luat foc! Nu îl mai ţii mult timp aici, Luke! Ce se întâmplă, veniţi cu noi, sau vă mai gândiţi?

Dacă exista ceva ce Lucas nu ar fi vrut să facă cu niciun chip este căutarea aurului cu acest grup. Pe de o parte era atrăgător să delegi organizarea întregii afaceri altuia sau cel puţin să împarţi această muncă cu alţii. Unii bărbaţi aveau desigur experienţă în mersul prin junglă. Dar sigur că nu aveau habar de mineralogie. Dacă ar găsi aur, ar fi din pură întâmplare, iar certurile ar fi fost dinainte programate. Lucas făcu cu mâna un gest de negare.

— Nu putem pleca de aici dintr-o clipă în alta, explică el. Dar mai devreme sau mai târziu… Ne mai vedem, Norm!

Norman râse şi îşi luă rămas-bun cu o strângere de mână, încât degetele îl dureră pe Lucas minute în şir.

— Ne mai vedem, Luke! Şi poate că atunci vom fi amândoi bogaţi!

Plecară sâmbătă, înainte să cadă roua şi să răsară soarele. Domnul Miller, proprietarul grajdurilor, chiar că îi împrumutase lui Dave un cal, singurul disponibil. Aşa că Dave îi puse pe spinarea goală doar desagii şi se aşeză în spatele lui Lucas. Astfel nu vor înainta repede, dar calul era puternic, iar pădurea de ferigi deveni oricum în curând atât de deasă, că abia puteai merge la trap şi la galop. Lucas, care mai întâi nu avusese chef să urce în şa, începu să savureze călăritul. În ultimele zile plouase, dar acum soarele strălucea. Peste junglă se ridicară vălătuci de ceaţă, acoperiră vârfurile munţilor şi învăluiră pământul într-o lumină ciudată, ireală. Calul călca sigur şi liniştit şi Lucas savură să simtă corpul lui Dave în spatele lui. Băiatul era obligat să stea cât mai aproape de el şi îl cuprinsese cu braţele. Luke simţea jocul muşchilor lui, iar suflarea lui în ceafă îi provocă fiori de plăcere. La un moment dat, flăcăul adormi, iar capul lui se lăsă pe umărul lui Lucas. Ceaţa se ridică, iar râul străluci în soare, reflectând câteodată stâncile, care acum se apropiau adesea de mal. În cele din urmă, ajunseseră atât de aproape de apă, că nu se mai putea trece, iar Lucas trebui să meargă puţin înapoi, pentru a găsi un loc unde să urce. Până la urmă descoperi un fel de cărare – poate făcută de maori, poate de alţi căutători de aur, mai demult – pe care putea să meargă în susul râului, deasupra colţilor de stâncă. Astfel pătrunseră încet în interiorul ţinutului. Pe aici pe undeva găsiseră mai de mult nişte expediţii zăcăminte de aur şi

cărbune. Pentru Lucas era o enigmă cum şi cu ce mijloace. Pentru el totul arăta la fel: un peisaj montan, unde stâncile erau mai rare decât colinele acoperite de ferigi. Din când în când versanţi abrupţi, care duceau spre un platou la înălţime, adesea pâraie, care, prin nişte încântătoare căderi mai mici sau mai mari de apă, curgeau în Buller River. Din când în când, jos, pe malul râului, găseai şi bancuri de nisip, care îmbiau la adăstare. Lucas se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să facă acest drum cu o canoe decât călare. Poate că nisipul bancurilor avea aur, dar Lucas trebui să recunoască faptul că nu avea niciun fel de cunoştinţe în acest domeniu. Dacă în trecut s-ar fi interesat de geologie şi mineralogie în loc de plante şi insecte! Cu siguranţă că formaţiile pământului, pământul în sine sau felul stâncilor puteau indica existenţa aurului. Dar nu, el a trebuit să deseneze acele weta! încetul cu încetul, Lucas ajunse la convingerea că oamenii din jurul lui – mai ales Gwyneira – avuseseră oarecare dreptate. Interesele lui se îndreptau spre arte fără niciun folos; fără banii pe care îi scotea tatăl lui din administrarea lui Kiward Station, era un nimic, iar şansele ca sub conducerea lui ferma să fie cândva un succes fuseseră totdeauna reduse. Gerald avusese dreptate: Lucas clacase pe toată linia.

Pe când Lucas era chinuit de asemenea gânduri sumbre, David se trezi în spatele lui.

— Hei, cred că am adormit! anunţă el cu glas vesel. Oh, Doamne, Luke, ce privelişte! Este cumva Buller Gorge?

În josul cărării, râul îşi croia drum printre

stânci. Privelişte a peste valea râului şi munţii din jur îţi tăia respiraţia.

— Cred că da, zise Lucas. Dar oricine o fi fost cel care a găsit aici aur nu a pus tăbliţe indicatoare.

— Ar fi prea simplu! spuse David binedispus. Şi cu siguranţă s-ar fi terminat totul, având în vedere cât timp am aşteptat până să venim! Mi-e foame! Hai să facem un popas!

Lucas ridică din umeri. Dar această porţiune de drum nu i se părea ideală pentru un popas; era stâncoasă şi nu era iarbă pentru cal. Aşa că cei doi se înţeleseră să mai meargă o jumătate de oră şi să caute un loc mai bun.

— Aici nici nu arată de parcă s-ar găsi aur, spuse David. Şi dacă tot oprim, vreau să cercetez locul.

Răbdarea celor doi fu curând răsplătită. După puţin timp ajunseră pe un platou înalt, pe care creşteau nu numai ferigile omniprezente, dar şi iarbă grasă pentru cal. Bullerul curgea departe jos, dar chiar sub locul lor de popas se afla un banc de nisip. Nisip galben auriu.

— Oare s-a gândit vreodată cineva să spele acel nisip? David muşcă într-o felie de pâine şi dezvoltă aceeaşi idee, ca Lucas mai adineauri. S-ar putea să fie plin de grăunţe de aur!

— Nu ar fi iarăşi prea simplu? Lucas zâmbi.

Zelul băiatului îl amuza. Dar David nu voia să renunţe imediat la această idee.

— Tocmai! De aceea nu a făcut-o nimeni până acum! Punem pariu că le ies ochii din cap dacă cernem lejer câteva grăunţe de aur de acolo?

Lucas râse.

— Încearcă la un banc, la care ajungi mai uşor. Aici ar trebui să poţi zbura, pentru a ajunge jos.

— Încă un motiv, pentru care nu a încercat încă nimeni. Aici! Aici zace aurul nostru! Sunt convins! Mă duc jos!

Lucas clătină îngrijorat din cap. Se pare că băiatul se fixase pe această idee.

— Davey, jumătate din căutătorii de aur se deplasează pe râu. Au trecut deja pe aici şi s-au oprit probabil să se odihnească pe bancul de acolo, aşa cum o facem noi aici, sus. Acolo nu se găseşte aur, crede-mă!

— De unde vrei să ştii? David sări în sus. Eu am încredere în norocul meu! Cobor şi mă uit!

Băiatul căuta un bun loc de pornire pentru căţăratul în jos, pe când Lucas se uită îngrozit în prăpastie.

— David, sunt cel puţin cinzeci de metri! Şi porţiunea este abruptă! Nu poţi coborî pe aici!

— Sigur că pot!

Băiatul dispăru deja peste marginea stâncii.

— Dave! Lucas avea senzaţia, că vocea lui sunase strident. Dave, aşteaptă! Lasă-mă să te leg măcar!

Lucas nu avea nicio idee dacă funiile pe care le luaseră cu ei erau destul de lungi, dar le căută panicat în buzunarele şeii.

Dar David nu aşteptă. Nu păru să vadă vreo primejdie; căţăratul îi făcea plăcere şi se pare că nu ameţea. Dar nu era un căţărător experimentat şi nu ştia să recunoască dacă o protuberanţă era sigură sau se putea rupe şi nu includea în calcul faptul că pământul de pe proeminenţa aparent sigură, pe care creştea şi un smoc de iarbă şi pe

care se lăsa cu toată greutatea, era încă umed de la ploaie şi deci alunecoasă.

Lucas auzi strigătul înainte de a fi apucat să scoată toate funiile. Primul lui impuls era să alerge la buza stâncii, dar îşi dădu seama că David trebuie să fi murit. Nimeni nu putea supravieţui unei căzături de la o asemenea înălţime. Lucas începu să tremure şi îşi sprijini fruntea de desagii cu provizii, care se aflau încă pe spatele calului răbdător. Nu ştia dacă va avea curajul să privească la corpul sfărâmat al iubitului…

De odată auzi o voce slabă, înecată.

— Luke… ajută-mă, Luke!

Lucas alergă. Nu putea fi adevărat, nu putea…

Apoi îl văzu pe băiat pe ieşitura unei stânci, la poate douăzeci de metri de el. Sângera dintr-o rană deasupra ochiului, iar piciorul părea sucit ciudat, dar băiatul trăia.

— Luke, cred că mi-am rupt piciorul! Doare aşa de tare…

David arăta speriat: părea să se lupte cu lacrimile, dar trăia! Iar poziţia lui actuală nu părea să fie prea primejdioasă. Ieşitura de stâncă oferea suficient loc pentru un om, chiar dacă nu pentru doi oameni. Lucas va coborî în corzi până acolo şi îl va lua pe băiat să se prindă în corzi şi la urcuş. Se gândea dacă ar putea folosi cumva calul, dar fără şa, de care să poată să lege funia, nu prea avea ce să facă. Şi apoi nu cunoştea animalul. Dacă fugea, în timp ce ei atârnau de funie, putea să-i omoare. Deci una din stânci! Lucas suci funia în jurul unei stânci. Nu era destul de lungă, să permită o coborâre până în valea râului, dar ajungea fără probleme până la locul în care era

David.

— Vin, Davey! Fii liniştit!

Lucas se lăsă să alunece peste buza stâncii. Inima îi bătea cu putere, iar cămaşa îi era de pe acum udă de transpiraţie. Lucas nu se căţărase niciodată – avea frică de înălţimi. Dar coborârea în corzi era mai simplă, decât se gândise. Stânca nu era netedă, aşa că Lucas găsi tot timpul ieşituri, unde să se sprijine, ceea ce îi dădea curaj pentru când urmau să se urce. Doar că nu avea voie să se uite în jos…

David se târâse aproape de marginea ieşiturii de stâncă şi îl aştepta pe Lucas cu braţele întinse. Dar Lucas nu apreciase bine distanţa. După cum reieşea acum, ajunsese prea departe în stânga lui David pe ieşitura de stâncă. Va trebui să se balanseze cu funia, până ce băiatul va putea s-o prindă. Lui Lucas i se făcu rău doar când se gândea. Până acum avusese oarecare sprijin pe stâncă, dar pentru a se balansa, trebuia să renunţe la orice contact cu stânca.

Respiră adânc.

— Vin acum, David! Apucă funia şi trage-mă spre tine. De îndată ce am găsit sprijin pentru un picior, te târăşti încoace şi te iau în primire. Te ţin, nu-ţi fie frică!

David încuviinţă din cap. Avea faţa palidă şi plânsă. Dar părea concentrat şi era iscusit. Cu siguranţă că va reuşi să prindă funia.

Lucas se desprinse de stâncă. Se detaşă, împingând cu putere, pentru ca să aterizeze pe cât posibil imediat lângă David, fără a pendula prea mult. Dar prima dată pendulă în direcţia greşită şi rămase prea departe de băiat. Căută sprijin

pentru piciorul său şi mai încercă o dată. De data aceasta reuşi. David prinse funia, pe când piciorul lui David căuta un sprijin.

Dar atunci cedă funia! Acolo sus trebuia să se fi mişcat stânca sau nodul, făcut neîndemânatic de Lucas, slăbise. Mai întâi păru că îi alunecă puţin corpul. Ţipă – apoi totul se derulă în câteva secunde. Funia de deasupra marginii de stâncă se desprinse total. Lucas căzu, iar David se prinse de funie. Băiatul încercă disperat să oprească prăbuşirea prietenului, dar din poziţia lui culcată era fără nicio speranţă. Funia alunecă prin degetele sale, din ce în ce mai repede. Dacă va aluneca până la capăt, nu numai că va cădea Lucas în prăpastie, dar şi David va pierde ultima şansă. Cu funia s-ar fi putut să coboare până la albia râului. Fără funie va muri de foame şi de sete pe ieşitura de stâncă. Aceste gânduri îi trecură lui Lucas prin cap, pe când tot aluneca în jos. Trebuia să ia o decizie – Davey nu-l putea ţine şi dacă ar avea şansa să ajungă viu jos, va fi cu siguranţă rănit. Atunci nu va ajuta nici unuia dintre ei funia. Lucas se decise să facă măcar o dată în viaţă ceea ce trebuie.

— Ţine funia! îi strigă în sus lui David. Ţine neapărat strâns funia, indiferent de ceea ce se va întâmpla!

Tras de greutatea sa, funia alunecă din ce în ce mai repede printre degetele lui David. Pesemne că îl usturau deja, se poate să renunţe din cauza durerilor.

Lucas privi în sus, spre el, văzu faţa disperată şi totuşi atât de frumoasă a băiatului, faţa pe care o iubea atât de mult, că era în stare să moară

pentru ea. După aceea dădu drumul funiei.

Lumea era o mare de durere, care se răspândea prin spatele lui Lucas. Nu murise, dar şi-o dorea în fiecare dintre aceste secunde îngrozitoare. Nu mai putea să dureze foarte mult până va veni moartea. După o cădere de aproximativ douăzeci de metri, Lucas aterizase pe bancul „de aur" al lui David. Nu putea să-şi mişte picioarele, iar braţul lui stâng era paralizat: o fractură deschisă; osul sfărâmat străpunsese carnea. Dacă s-ar termina repede…

Lucas strânse din dinţi, pentru a nu ţipa şi auzi vocea lui David de sus.

— Luke! Ţine-te, vin!

Şi, într-adevăr, băiatul ţinuse funia şi o prinsese acum cu iscusinţă undeva, de ieşitura stâncii. Lucas se rugă ca nu cumva să se prăbuşească şi băiatul, dar în adâncul inimii ştia că nodurile făcute de David vor ţine…

Tremurând de frică şi durere, urmări cum se lasă în jos băiatul. În pofida piciorului rupt şi al degetelor zdrelite coborî cu pricepere de-a lungul stâncii şi ajunse în cele din urmă jos, la bancul de nisip. Atent, îşi lăsă greutatea pe piciorul zdravăn, dar trebui să se târască pentru a ajunge la Lucas.

— Am nevoie de o cârjă spuse el cu vioiciune forţată. Şi apoi încercăm să ajungem acasă de-a lungul râului… sau prin râu, dacă trebuie. Ce ai, Luke? Sunt fericit că trăieşti! Braţul se va însănătoşi şi…

Băiatul se ghemui lângă Lucas şi îi cercetă braţul.

— Eu… eu mor, Davey, şopti Lucas. Nu este doar braţul. Dar tu… tu te întorci, Dave. Promite-mi, că nu vei abandona…

— Nu abandonez niciodată! spuse David, dar nu reuşi să râdă. Şi tu…

— Eu… ascultă, Dave, ai vrea… ai putea să mă ţii în braţe? Dorinţa izbucni; Lucas nu se putu abţine. Aş… vrea…

— Ai vrea să vezi râul? întrebă David prietenos. Este superb şi strălucește ca aurul. Dar… poate este mai bine dacă rămâi nemişcat…

— Mor, Dave, repetă Lucas. O secundă mai devreme sau mai târziu… te rog…

Durerea fu atroce, când David îl ridică, dar păru să dispară apoi. Lucas nu mai simţea nimic în afară de braţul băiatului, care îl înlănţuia, suflarea sa, umărul de care se sprijinea. Mirosi sudoarea lui, care îi păru mai dulce, decât grădina de trandafiri de la Kiward Station şi auzi plânsul pe care David nu şi-l mai putea reţine. Lucas lăsă să-i cadă capul deoparte şi suflă o sărutare ascunsă pe pieptul lui David. Băiatul nu o simţi, dar îl strânse pe muribund şi mai tare la piept.

— Totul va fi bine! şopti el. Totul va fi bine. Vei dormi puţin, apoi…

Steimbjöm Sigleifson îl legănă pe muribund în braţele sale, cum făcuse mama lui cu el, când fusese mic. Dar el găsi alinare în această îmbrăţişare; ţinea departe de el frica de ce-l aştepta: să rămână singur, părăsit, rănit, fără pături şi merinde pe această porţiune de ţărm. În cele din urmă, îşi cufundă faţa în părul lui Lucas şi se ghemui în el, căutând apărare.

Lucas închise ochii şi se abandonă total acestui sentiment de fericire copleşitoare. Totul era bine. Avea ceea ce-şi dorise. Era acolo unde trebuia să fie.

11

George Greenwood îşi duse calul în grajdul de închirieri din Westport şi îi ceru proprietarului să-l hrănească bine. Acesta îi trezea încredere; lăcaşul făcea o impresie relativ îngrijită. În general îi plăcu acest orăşel de la revărsarea lui Buller River. Încă era mic, având circa două sute de locuitori, dar de pe acum tot veneau căutători de aur – şi cu timpul se va extrage şi cărbune. În ceea ce-l privea pe George, această resursă naturală îl interesa mult mai mult decât aurul. Descoperitorii zăcămintelor de cărbune căutau investitori, care să finanţeze pe termen lung construirea unei mine, dar în momentul actual ar asigura finanţarea unei linii feroviare. Fiindcă atât timp cât nu existau mijloace de transport ieftine, extracţia nu era rentabilă. George voia să folosească şederea lui pe Coasta de Vest şi pentru a-şi face o impresie despre ţinut şi despre posibilele legături de transport. Pentru un comerciant era totdeauna bine să se orienteze la faţa locului – ori întreprinderea sa din Christchurch, în plină dezvoltare, îi permitea pentru prima oară în acest an să călătorească fără interese comerciale imediate de la o fermă de oi la alta. Acum, în ianuarie, după ce trecuse tunsul oilor şi timpul epuizant de fătare a oilor, putea să îndrăznească să lase pentru câteva săptămâni în voia lui nesfârşitul caz-problemă Howard O’Keefe. George suspină doar gândindu-se la soţul fără speranţă a lui Helen! Datorită sprijinului său, a animalelor preţioase de rasă şi a unei îngrijiri

permanente, ferma lui O'Keefe dădea în sfârşit un oarecare profit, dar Howard rămăsese un element nesigur. Bărbatul era predispus să se înfurie brusc, să bea şi nu-i plăcea să primească sfaturi, iar dacă da, atunci din principiu doar de la George însuşi, nu şi de la subordonaţii lui, şi în niciun caz de la Reti, fostul elev a lui Helen, care devenise între timp mâna dreaptă a lui George. Fiecare discuţie, fiecare atenţionare ca de exemplu de a mâna oile în aprilie în sfârşit la stâna din vale pentru ca la o venire bruscă a iernii să nu se piardă animale, necesita un drum călare de la Christchurch la Haldon. Şi, oricât de plăcut era să stea George şi Elisabeth cu Helen, câteodată prosperul tânăr om de afaceri avea altceva de lucru decât să reglementeze afacerile unui mic fermier. Apoi îl mai enerva încăpăţânarea lui Howard şi comportarea lui faţă de Helen şi de Ruben. Amândoi atrăgeau tot timpul asupra lor furia bărbatului, respectiv a tatălui – în mod paradoxal, pentru că, după părerea lui Howard, Helen se ocupa prea mult, iar Ruben prea puţin de problemele fermei. Helen înţelesese de mult că doar ajutorul lui George putea nu numai să le salveze existenţa economică, ci să le îmbunătăţească drastic condiţiile de viaţă. Şi, spre deosebire de soţul ei, putea să priceapă sfaturile lui George şi motivele acestora. Îl tot îmboldea pe Howard să le pună în aplicare, ceea ce îl făcea pe acesta să se înfurie. Dacă George îi lua apărarea, acest lucru se repercuta negativ asupra relaţiei dintre cei doi soţi, iar entuziasmul evident al micului Ruben pentru „unchiul George" era pentru Howard ca o ţeapă în ochi. Greenwood îi dădea

băiatului din belşug cărţile pe care acesta şi le dorea şi îi dărui lupe şi recipiente botanice, pentru a-i stimula interesele ştiinţifice. Howard considera toate acestea prostii – Ruben va trebui să preia ferma, ori pentru asta era suficient dacă ştia să citească, să scrie şi să socotească. Dar Ruben nu se interesa deloc de munca de la fermă şi doar în mică măsură de floră şi faună. „Cercetările” sale în aceste domenii erau iniţiate mai ales de mica sa prietenă Fleur. Ruben se interesa mai degrabă de ştiinţele spirituale, aidoma mamei sale. Citea de pe acum clasicii în limbile originale, iar simţul lui acut de dreptate părea să-l predestineze carierei de slujbaş religios sau de jurist. George nu-l vedea fermier, aşa că se preconiza un conflict masiv între tată şi fiu. Lui Greenwood îi era teamă că şi colaborarea sa proprie pe termen lung cu O’Keefe va eşua – şi abia putea să se gândească la urmările care rezultau pentru Helen şi Ruben. Dar cu acestea se va ocupa mai târziu. Deplasarea sa actuală pe Coasta de Vest era un fel de concediu; voia să cunoască, în sfârşit, mai îndeaproape Insula de Sud şi să descopere noi pieţe. Apoi îl motiva şi o altă tragedie dintre tată şi fiu: George era – chiar dacă nu o spunea nimănui – în căutarea lui Lucas Warden.

Între timp trecuse mai mult de un an de când dispăruse moştenitorul de la Kiward Station, iar la Haldon încetaseră bârfele. Zvonurile legate de copilul Gwyneirei amuţiseră; se presupunea că soţul ei se află la Londra. Deoarece oamenii din localitate nici înainte nu prea îl văzuseră pe Lucas Warden, nu le lipsea. Mai apoi bancherul local nu era prea discret, aşa că se tot scurgeau ştiri

despre imensele succese financiare pe care le avea Lucas în ţara-mamă. Oamenii din Haldon presupuneau, bineînţeles, că Lucas câştiga aceşti bani pictând noi tablouri. În realitate, galeriile din capitală vindeau doar din depozitele existente. La rugămintea lui George, Gwyneira făcuse o a treia selecţie de acuarele şi lucrări în ulei şi le trimisese la Londra. Se obţinură preţuri din ce în ce mai bune, iar George participa la câştig

— Pe lângă curiozitatea lui, încă un motiv bun pentru a-l găsi pe artist.

Dar şi curiozitatea avea un rol. După părerea lui George Greenwood, urmărirea organizată de Gerald pentru căutarea fiului său decursese mult prea superficial. Se întrebă de ce nu a trimis bătrânul Warden măcar nişte curieri, care să-l caute pe Lucas, dacă chiar nu s-a aşternut el însuşi la drum, ceea ce nu ar fi reprezentat o problemă, fiindcă Gerald cunoştea Coasta de Vest ca pe propriul buzunar, ori de fapt, pentru Lucas nu puteau intra în discuţie multe alte „ascunzişuri”. Dacă Lucas nu-şi făcuse rost undeva de acte false – ceea ce i se părea neverosimil lui George –, nici nu părăsise Insula de Sud, fiindcă puteai avea încredere în listele de pasageri ale vaselor, iar numele lui Lucas nu apărea pe ele. Nu se afla nici la vreuna din fermele de pe Coasta de Est, altfel s-ar fi aflat acest lucru. Iar pentru a se da la fund într-unul din triburile maori Lucas era prea din cale afară englez. Nu ar fi putut să se adapteze niciodată la stilul de viaţă al băştinaşilor şi abia dacă ştia un cuvânt în limba lor. Deci Coasta de Vest – iar acolo existau doar o mână de aşezări. De ce nu le

cercetase Gerald mai în amănunt? Ce se întâmplase ca bătrânul Warden să fie vizibil fericit de faptul că scăpase de fiul lui şi de ce reacţiona cu atâta întârziere şi oarecum silit la naşterea, în cele din urmă, a nepotului său? George voia să ştie, iar Westport era deja a treia aşezare, în care să facă cercetări pentru a-l găsi pe Lucas. Dar pe cine să întrebe? Proprietarul grajdului cu cai de închiriat? Ar fi un început.

Miller, proprietarul, clătină din cap.

— Un tânăr gentleman cu un cal castrat, bătrân? Nu-mi amintesc. Oricum, nu avem mulţi gentlemani aici. Râse. Dar se poate să nu fi aflat eu ceva. Am avut până nu demult un băiat la grajd, dar acela... ei da, este o poveste lungă. În orice caz, era foarte de încredere şi s-a ocupat adesea singur de oamenii care au rămas peste noapte. Cel mai bine este dacă întrebaţi în cârciumă. Micii Daphne nu-i scapă nimic... În orice caz nimic care să aibă de a face cu bărbaţii!

George râse din obligaţie la auzul glumei, chiar dacă nu o înţelesese şi mulţumi pentru indicaţia primită. Oricum voia să intre în crâşmă. S-ar fi putut să se închirieze acolo camere. Şi apoi îi era foame.

Localul cârciumii, ca şi grajdul cu cai de închiriat, îl surprinse în mod plăcut. Şi aici era relativ ordine şi curăţenie. Dar se pare că nu se prea separa cârciuma de bordel. Roşcovana cea tânără, care îl întrebă pe George imediat după ce intrase, ce doreşte, era puternic fardată şi purta îmbrăcămintea stridentă a unei fete de bar.

— O bere, ceva de mâncare şi o cameră, dacă există aşa ceva, comandă George. Şi caut o fată cu

numele de Daphne.

Roşcovana zâmbi.

— Berea şi sendvişul vin imediat. Dar camere nu închiriem decât cu ora. Dacă mă închiriaţi şi pe mine şi nu sunteţi zgârcit, vă las să dormiţi în continuare acolo. Cine m-a recomandat atât de călduros de aţi întrebat de mine de cum aţi intrat?

George răspunse la râsul ei.

— Deci tu eşti Daphne. Dar trebuie să te dezamăgesc. Nu mi-ai fost recomandată pe baza unei discreţii deosebite, ci mai degrabă fiindcă tu cunoşti aici pe toată lumea. Îţi spune ceva numele de Lucas Warden?

Daphe îşi încreţi fruntea.

— La prima amintire a numelui, nu. Dar mi se pare cumva cunoscut… Vă aduc mâncarea şi mă mai gândesc între timp.

Între timp, George scosese câteva monezi din buzunar, cu care spera să o facă pe Daphne mai dornică să vorbească. Dar se pare că nu era necesar; fata nu părea să joace teatru. Dimpotrivă, radia când se întoarse din bucătărie.

— Un domn Warden era pe vasul cu care am venit din Anglia! declară ea zeloasă. Ştiam eu că cunosc numele. Dar bărbatul nu se numea Lucas, ci Harald sau aşa cumva. Şi era mai în vârstă. De ce vreţi să ştiţi toate astea?

George era uluit. Nu s-ar fi aşteptat la asemenea informaţii aici. Dar bine, era evident că Daphne şi familia ei veniseră, exact ca Helen şi Gwyneira, cu vasul *Dublin* la Christchurch. O coincidenţă ciudată, dar asta nu-l ajuta.

— Lucas Warden este fiul lui Gerald, răspunse George. Un bărbat înalt, suplu, cu părul blond-

deschis, ochi cenuşii şi un comportament foarte plăcut. Şi avem motive să credem că se află aici undeva, pe Coasta de Vest.

Privirea deschisă a lui Daphne deveni circumspectă.

— Şi îl urmăriţi? Sunteţi poliţist, sau aşa ceva?

George clătină din cap.

— Un prieten, declară el. Un prieten cu veşti foarte bune. Sunt convins că domnul Warden ar fi bucuros să mă vadă. Dacă deci ştiţi…

Daphne ridică din umeri.

— Oricum ar fi egal, murmură ea, dar dacă tot vreţi să ştiţi, a fost aici un bărbat cu numele de Luke – numele de familie nu-l ştiu, dar descrierea se potriveşte. Dar acum este, după cum am spus, indiferent. Luke a murit. Dar dacă vreţi, puteţi vorbi cu David… dacă va vrea să vorbească cu dumneavoastră. Până acum abia de vorbeşte cu cineva. Este terminat.

George se sperie – şi ştiu în acelaşi moment că micuţa avea dreptate. Nu existau atât de mulţi bărbaţi ca Lucas Warden pe Coasta de Vest, iar această fată avea un bun spirit de observaţie. George se ridică. Sendvişul, pe care în adusese fata, arăta bine, dar îi trecuse pofta de mâncare.

— Unde îl găsesc pe acest David? întrebă el. Dacă Lucas… dacă într-adevăr a murit, vreau să ştiu acest lucru. Imediat.

Daphne înclină din cap.

— Îmi pare rău, domnule dacă este într-adevăr Lucas al dumneavoastră. Era un individ drăguţ. Puţin ciudat, dar în ordine. Veniţi cu mine, vă duc la David.

Spre mirarea lui George, nu-l conduse afară, ci

urcară treptele. Aici trebuiau să se găsească camerele cu ora ale hotelului…

— Credeam că nu închiriaţi pe termen lung, spuse el, când fata traversă hotărâtă un salon cu mobilă îmbrăcată în pluş, de la care se deschideau mai multe camere numerotate.

Daphne încuviinţă din cap.

— De aceea doamna Jolanda a şi ţipat de groază când am pus să fie adus David încoace. Dar unde să-l fi dus oamenii, atât de bolnav, cum era? încă nu avem medic. Bărbierul i-a pus piciorul în atele, dar aşa, cu temperatură şi pe jumătate mort de foame, nu puteau să-l lase în grajd! Deci i-am pus camera mea la dispoziţie. Clienţii îi fac acum împreună cu Mirabelle, iar bătrâna îmi scade jumătate din câştig pentru chiria camerei. Ori indivizii plătesc cu plăcere pentru două, garantat nu aduc mai puţin câştig. Ei da, bătrâna este lacomă, ca gâtlejul iadului. În curând, o să plec de aici. Când se va înzdrăveni Davey, îmi iau copiii şi îmi găsesc ceva nou.

Avea deci şi copii. George suspină. Fata avea o viaţă grea! Dar apoi George se concentră doar asupra camerei pe care o deschise Daphne şi asupra bărbatului care era întins pe pat.

David abia dacă era mai mare ca un băiat. Părea mic în patul dublu de pluş, iar piciorul lui drept, bandajat gros şi prins în atele, plasat într-o construcţie complicată de suporţi şi funii, sublinia această impresie. Băiatul îşi ţinea ochii închişi. Faţa lui drăguţă de sub părul blond, răvăşit, era palidă şi chinuită.

— Davey? îl strigă Daphne prietenoasă. Ai o vizită. Un domn din…

— Christchurch, completă George.

— Spune că l-a cunoscut pe Luke. Davey, cum l-a chemat pe Luke cu numele de familie? Ştii doar, nu-i aşa?

Pentru George, care apucase să se uite prin cameră, întrebarea îşi găsise deja răspunsul. Pe noptiera băiatului se afla blocul de desen cu desene într-un stil inconfundabil.

— Denward, spuse băiatul.

O oră mai târziu, George cunoştea toată povestea. David îi vorbi despre ultimele luni de viaţă ale lui Lucas pe şantierul de construcţii şi ca desenator şi descrise în cele din urmă povestea lor nefericită după ce plecaseră să caute aur.

— Este doar vina mea! spuse el disperat. Luke nu voia toate acestea… şi apoi a mai trebuit să încerc să cobor acea stâncă. L-am omorât! Sunt un ucigaş!

George scutură din cap.

— Ai făcut o greşeală, poate chiar mai multe greşeli, băiete. Dar dacă a fost aşa, cum mi-ai descris situaţia, a fost doar un accident. Dacă Lucas ar fi prins mai bine funia, ar mai fi în viaţă. Nu trebuie să-ţi faci reproşuri la infinit, nu slujeşte nimănui.

În sine se gândea că acest accident se potrivea cu firea lui Lucas. Un artist, cu totul incapabil să facă faţă vieţii cotidiene. Şi un asemenea talent, aşa o pierdere!

— Cum ai fost salvat? întrebă George. Dacă am înţeles bine, eraţi departe de aici.

— Noi… noi nici nu eram atât de departe, spuse David. Am calculat amândoi greşit. Eu credeam că ne aflăm la cel puţin şaizeci de kilometri, ori nu

fuseseră decât cincisprezece. Dar tot nu aş fi putut parcurge râul… cu piciorul fracturat. Eram sigur că o să mor. Dar mai întâi l-am… l-am îngropat pe Luke. Acolo, pe mal. Mi-e teamă că nu prea adânc, dar… dar aici nu există lupi, nu-i aşa?

George îl asigură că în Noua Zeelandă mortul nu va fi dezgropat de niciun animal sălbatic.

— Apoi am aşteptat… am aşteptat să mor. Trei zile, cred… la un moment dat nu am mai ştiut nimic, am avut febră, nu am mai putut să mă târăsc nici până la apă, să beau… dar între timp calul nostru ajunsese acasă, iar domnul Miller s-a gândit că ceva nu este în regulă. Voia să trimită imediat un grup de cercetaşi, dar bărbaţii au râs de el. Luke… Luke nu era prea iscusit cu caii. Toţi s-au gândit că nu legase bine calul şi că i-a fugit. Dar când au văzut că nu mai revenim, au trimis o barcă în susul râului. A mers şi bărbierul cu ei. Şi m-au găsit imediat. Au vâslit doar două ore, spun ei. Dar eu nu am reţinut nimic din toate acestea. Când m-am trezit, eram aici…

George dădu aprobator din cap şi îl mângâie pe băiat pe frunte. David părea atât de tânăr. George trebuia să se gândească la copilul pe care tocmai îl purta Elizabeth. În câţiva ani va avea poate şi el un asemenea băiat – atât de zelos, de viteaz, dar care, spera el, să se fi născut sub o stea mai bună ca acest tânăr. Oare ce văzuse Lucas la acest flăcău? Fiul pe care şi-l dorea? Sau mai degrabă amantul? George nu era prost şi venea dintr-un oraş mare. Înclinaţiile către acelaşi sex nu îi erau necunoscute, iar felul de a fi a lui Lucas – apoi ani de zile lipsa unor copii – i-au trezit de la început suspiciunea că tânărului Warden i-ar plăcea mai

mult băieţii decât fetele. Ei bine, pe el nu-l interesa acest lucru. Iar în ceea ce-l priveşte pe David, privirile cu care o urmărea pe Daphne nu lăsau niciun dubiu asupra orientării sale sexuale. Dar Daphne nu răspundea la aceste priviri. Încă o decepţie irevocabilă pentru flăcău.

George se gândi puţin.

— Ascultă, David, spuse el. Lucas Warden… Luke Denward… nu era singur pe lume cum ai crezut tu. Avea familie şi cred că soţia lui are dreptul să afle cum a murit. Când te vei simţi mai bine, te va aştepta la grajdul de închirieri un cal. Atunci mergi la Canterbury Plains şi o cauţi pe Gwyneira Warden la Kiward Station. O vei face… pentru Luke?

David încuviinţă serios din cap.

— Dacă credeţi că el ar fi vrut-o.

— Cu siguranţă că ar fi vrut-o, David, răspunse George. Iar după aceea mergi la Christchurch şi vii la mine, la firmă. Greenwood Enterprises. Acolo nu vei găsi aur, dar o slujbă mai bună decât cea de grăjdar. Dacă eşti băiat isteţ şi eşti cu siguranţă, altfel nu te-ar fi protejat Lucas, vei putea ajunge cu timpul la bunăstare.

David încuviinţă din cap, dar de această dată fără plăcere.

Daphne în schimb îi aruncă lui George o privire prietenoasă.

— Îi veţi da o slujbă la care să poată şedea pe scaun, nu-i aşa? spuse ea, când îl conduse pe vizitator la uşă. Bărbierul spune că va rămâne şchiop, piciorul este terminat. Nu va putea lucra în construcţii sau la grajd. Dar dacă îi daţi o slujbă la birou… atunci îşi va schimba şi gândurile în

ceea ce priveşte fetele. A fost bine că nu l-a atras Luke, dar nici eu nu sunt mireasa potrivită.

Vorbea liniştită şi fără amărăciune, iar George simţea o părere de rău că această creatură plină de putere de muncă, înţeleaptă, era o fată. Ca bărbat, Daphne ar fi putut să-şi facă norocul în această ţară nouă. Ca fată nu putea fi decât ceea ce ar fi devenit şi la Londra – o târfă.

Avea să treacă mai mult de o jumătate de an până ce Steimbjöm Sigleifson îşi va îndrepta calul spre Kiward Station. Băiatul a fost vreme îndelungată legat la pat, apoi a trebuit să se chinuie să înveţe să meargă. Iar despărţirea de Daphne şi de gemene a fost foarte grea – chiar dacă fetele îl îmboldeau în fiecare zi să se aştearnă la drum. Dar în cele din urmă nu avea ce face. Domnişoara Jolanda cerea imperios să elibereze camera din bordelul ei, iar Miller îi dădea voie să doarmă iar în grajd, dar nu mai putea să facă nimic în schimb. În tot Westportul nu se găsea nimic de lucru pentru un schilod – oamenii duri ai coastei îi spuseseră asta fără milă. Băiatul se mişca deja cu iscusinţă, dar şchiopăta tare şi nu putea sta timp îndelungat în picioare. Deci o pornise în cele din urmă la drum – şi stătea cum plin de uimire în faţa casei senioriale, în care trăise Lucas Warden. Nici acum nu avea habar de ce părăsise prietenul lui Kiward Station, dar trebuie să fi avut motive serioase să renunţe la un asemenea lux. Gwyneira Warden era pesemne o zmeoaică! Steimbjöm – după ce o părăsise pe Daphne, nu avea niciun rost să poarte mai departe numele de David – se gândi serios să se întoarcă, fără a face nimic. Cine ştie ce va trebui să asculte

din partea soţiei lui Luke! Poate că şi ea îl va învinui de moarte lui.

— Ce faci aici? Spune-mi numele şi dorinţa ta!

Steimbjöm se sperie când auzi vocea cristalină din spatele său. Venea de jos, din tufăriş, iar tânărul islandez – crescut cu credinţa în zâne şi elfi, care sălăşluiau în pietre – crezu în prima clipă că este o stafie.

Fetiţa de pe ponei care apăru în spatele lui dădea impresia de a fi din această lume, chiar dacă atât călăreaţa, cât şi calul erau de o delicateţe de zână. Steimbjöm nu mai văzuse un ponei atât de mic, chiar dacă nici caii de pe insula sa nu erau de statură mare. Dar această iapă minusculă roşcovană – a cărei păr se armoniza perfect cu părul blond-arămiu al călăreţei – era ca un cal pursânge în miniatură. Fata, hotărâtă, îşi mână calul lângă el.

— Hai, vorbeşte o dată! îl îmboldi ea obraznică.

Steimbjöm izbucni în râs.

— Numele meu este Steimbjöm Sigleifson şi o caut pe lady Gwyneira Warden. Aici este Kiward Station, nu-i aşa?

Fata încuviinţă serioasă din cap.

— Da, dar acum este tunsul oilor, mama nu este în casă. Ieri a supravegheat în magazia numărul trei, astăzi este la numărul doi. Face schimb cu şeful de echipă. Bunicul este la magazia unu.

Steimbjöm nu ştia despre ce vorbeşte fata, dar era convins că micuţa are dreptate.

— Poţi să mă însoţeşti până acolo? o întrebă el.

Fata îşi încreţi fruntea.

— Eşti un vizitator, nu-i aşa? Deci ar trebui să te duc de fapt în casă şi tu trebuie să-ţi depui cartea

de vizită în bolul de argint. Apoi vine Kiri şi îţi spune bun venit, apoi vine Witi… iar eu trebuie să-ţi ţin companie, spune domnişoara Helen. Asta înseamnă aşa ceva ca vorbitul. Despre vreme şi altele asemenea. Eşti un gentleman, nu-i aşa?

Steimbjöm tot nu înţelegea nimic, dar trebuia să recunoască faptul că fata îl distra într-o oarecare măsură.

— De altfel, eu sunt Fleurette Warden, iar ea este Minty, spuse, arătând spre ponei.

Steimbjöm o privi pe copilă cu mai mult interes. Fleurette Warden – trebuie să fie fiica lui Lucas! Deci părăsise şi acest copil încântător… Steimbjöm îl înţelegea din ce în ce mai puţin pe prietenul lui.

— Cred că nu sunt un gentleman, îi spuse în cele din urmă micuţei. În orice caz, nu am carte de vizită. Nu am putea pur şi simplu… adică nu ai putea să mă duci la mama ta?

Nici Fleurette nu părea să fie ahtiată după a face conversaţie amabilă şi se lăsă înduplecată. Se puse cu poneiul în faţa calului lui Steimbjöm, care trebuia să facă eforturi să ţină pasul cu poneiul. Micuţa Minty făcea paşi mici, dar rapizi, iar Fleurette se mişca suveran. În timpul scurtului drum până la magazia de tuns îi destăinui noului ei prieten că tocmai venea de la şcoală, unde de fapt nu ar avea voie să meargă singură, dar acum totuşi se făcea o excepţie fiindcă în timpul tunsului oilor nu era nimeni disponibil. Povesti de prietenul ei, Ruben, şi de fratele ei mai mic, Paul, pe care îl considera cam prost fiindcă nu vorbea, ci ţipa doar – mai ales când îl lua Fleurette în braţe.

— Nu ne place pe niciuna, numai pe Kiri şi pe

Marama, spuse ea. Uite, magazia numărul doi. Facem pariu că mama este înăuntru?

Magaziile de tuns oi erau clădiri lungi, care adăposteau mai multe ţarcuri şi le permiteau tunzătorilor să lucreze într-un loc uscat şi pe ploaie. În faţă şi în spate se aflau şi alte ţarcuri, în care oile încă netunse îşi aşteptau rândul, iar cele tunse aşteptau să fie duse înapoi, pe păşune. Steimbjöm nu prea ştia nimic despre oi, dar văzuse multe acasă, în patrie – şi comparându-le pe acestea cu ele, chiar unui amator îi sărea în ochi că aici are de a face cu animale de cea mai înaltă clasă. Înainte de tuns, oile de la Kiward Station arătau ca nişte ghemotoace curate, flocoase, de lână pe patru picioare. După aceea erau mânate printr-o baie de igienizare şi arătau cam smotocite, dar totuşi bine hrănite şi voioase. Între timp, Fleurette coborâse de pe cal şi îşi legase poneiul cu un nod profesionist în faţa magaziei. Steimbjöm îi urmă exemplul şi o urmă în interior, unde îl întâmpină pe loc un puternic miros de bălegar, sudoare şi untură de la lâna oilor. Fleurette nu părea să bage în seamă acest miros. Se strecură, sigură de sine, prin acest haos ordonat, compus din bărbaţi şi oi. Steimbjöm observă fascinat cum tunzătorii apucau, iute ca fulgerul, animalele, le culcau pe spate şi în scurt timp le eliberau de blană. Şi păreau să se întreacă. Îşi strigau şi îi strigau mai ales persoanei care îi supraveghea tot timpul nişte cifre.

Cel care făcea contabilitatea aici trebuia să fie foarte atent. Dar tânăra femeie, care trecea printre bărbaţi şi îşi nota rezultatele lor nu părea să fie suprasolicitată. Destinsă, ea glumea cu

tunzătorii şi nu părea că notiţele ei ar fi puse vreodată la îndoială. Gwyneira Warden purta o rochie gri simplă, de călărie, şi îşi împletise părul lung, arămiu într-o coadă. Era mică, dar tot atât de energică ca şi fata ei – şi când îşi întoarse faţa către Steimbjöm, acesta rămase uimit de frumuseţea ei. Ce îl mânase oare pe Luke Warden să părăsească o asemenea femeie? Steimbjöm abia putea să se sature privind trăsăturile ei distinse, buzele senzuale şi ochii fascinanţi, de un albastru-indigo. Îşi dădu seama că se holbează la ea, când zâmbetul ei făcu loc unei expresii de iritare şi îşi mută imediat privirea.

— Aceasta este mama. Şi acesta este Stein… Stein… ceva cu Stein, încercă Fleur să facă prezentările formale.

Steimbjöm îşi revenise şi se apropie şchiopătând de Gwyneira.

— Lady Warden? Steimbjöm Sigleifson. Vin din Westport. Domnul Greenwood m-a rugat… da, am fost cu defunctul dumneavoastră soţ împreună, când…

Îi întinse mâna.

Gwyneira încuviinţă din cap.

— Doamna Warden, nu lady, îl corectă ea mecanic, în timp ce-l salută. Fiţi bine-venit. George a amintit într-adevăr… dar aici nu putem să discutăm. Aşteptaţi o clipă.

Tânăra femeie se uită căutând în jur, descoperi un bărbat mai în vârstă, cu părul negru, printre tunzători şi schimbă scurt câteva cuvinte cu el. Apoi le spuse bărbaţilor din magazie că Andy McAran va prelua supravegherea.

— Şi aştept din partea voastră să vă menţineţi

clasamentul din frunte! Până acum, această magazie este în mod pronunţat în frunte, înainte de magaziile unu şi trei. Nu vă lăsaţi! Ştiţi: Câştigătorii primesc un butoi din cel mai bun whisky! Le făcu un semn prietenos cu mâna şi i se adresă lui Steimbjöm. Veniţi, să mergem în casă. Dar mai întâi îl căutăm pe socrul meu. Ar trebui să audă şi el ce aveţi de spus.

Steimbjöm o urmă pe Gwyn şi fiica ei la cai. Acolo, Gwyneira urcă repede şi fără ajutor pe o iapă brună, puternică. Băiatul observă acum şi câinii care o urmau permanent.

— Nu aveţi de lucru, Fin şi Flora? Ia plecaţi la magazie. Tu vii cu mine, Cleo.

Tânăra femeie uşui doi Collie înapoi, la tunzătorii de oi; cea de-a treia, o femelă mai în vârstă, care începea să încărunţească în jurul nasului, li se alătură călăreţilor.

Magazia numărul unu, unde supraveghea Gerald, se afla la vest de casa seniorială. Călăreţii trebuiau să meargă cam un kilometru jumate. Gwyneira călărea tăcută, iar Steimbjöm, la rândul lui, nu îi adresă niciun cuvânt. Numai Fleur făcea conversaţie, povestind emoţionată de şcoală unde, după cum se pare, avusese astăzi loc o ceartă.

— Domnul Howard s-a supărat pe Ruben fiindcă era la şcoală şi nu i-a ajutat la oi. Când tunzătorii vin în câteva zile. Domnul Howard mai are oi sus, pe pajiştile din munţi, şi pe acelea ar fi trebuit să le aducă Ruben, dar Ruben este îngrozitor de neîndemânatic cu oile!

I-am spus că merg mâine să-l ajut. Îi iau cu mine pe Finn şi pe Flora, atunci facem treaba cât ai bate din palme…

Gwyneira suspină.

— Lăsând la o parte faptul că O'Keefe nu ar fi deosebit de entuziasmat că o Warden îi adună oile cu câţiva Collie de Silkham, în timp ce fiul lui învaţă latina… Ai grijă, să nu tragă asupra ta cu puşca!

Steimbjöm găsi că mama se exprima la fel de ciudat, ca fiica ei, dar Fleur păru să înţeleagă.

— El este de părere că Ruben ar trebui să facă asta din plăcere, fiindcă este băiat, remarcă Fleur.

Gwyn suspină iar şi opri calul în faţa următoarei magazii de tuns, care semăna aidoma cu cea dinainte.

— Nu este singurul. Aici… veniţi, domnule Sigleifson, aici lucrează socrul meu. Sau mai bine aşteptaţi aici, îl chem eu. Înăuntru este la fel de mult zgomot, ca în magazia mea…

Dar Steimbjöm coborâse deja şi o urmă în magazie. Nu ar fi fost politicos, să-l salute pe bătrân stând în şa. Apoi nu putea suporta ca oamenii să îl menajeze doar fiindcă şchiopăta.

În magazia numărul unu era tot atâta agitaţie zgomotoasă ca în a Gwyneirei, dar aici atmosfera părea alta – mult mai încordată, nu atât de prietenoasă. Şi bărbaţii păreau mai puţin motivaţi, mai degrabă păreau mânaţi şi tracasaţi. Iar bărbatul mai în vârstă, în putere, care circula printre tunzători, mai degrabă le făcea observaţii, decât să glumească cu ei. O jumătate de sticlă de whisky şi un pahar se aflau lângă tabla pe care nota rezultatele. Tocmai lua o înghiţitură, când Gwyneira intră şi i se adresă.

Steimbjöm văzu o faţă umflată, marcată de whisky şi ochi injectaţi.

— Ce faci aici? se răsti el către Gwyneira. Ai terminat deja cu cele cinci mii de oi de la magazia doi?

Gwyneira clătină din cap. Steimbjöm îi văzu privirea îngrijorată şi în acelaşi timp mustrătoare aruncată asupra sticlei.

— Nu, Gerald. Andy a preluat supravegherea. Am fost chemată. Cred că ar trebui să vii şi tu. El a venit să ne povestească despre moartea lui Lucas.

Îl prezentă pe Steimbjöm, dar faţa bătrânului nu reflectă altceva decât dispreţ.

— Şi de aceea laşi baltă magazia? Ca să auzi ce spune acest băiat de plăceri al soţului tău, sugătorul de sule?

Gwyneira arăta speriată, dar spre uşurarea ei, tânărul ei vizitator privea descumpănit, fără să înţeleagă. Observase deja accentul lui nordic – probabil că nu auzise cuvintele sau nici nu le înţelesese.

— Gerald, acest tânăr a fost ultimul care l-a văzut pe Lucas în viaţă… încercă ea încă o dată cu tot calmul, dar bătrânul o străfulgeră cu privirea.

— Şi l-a sărutat la despărţire, nu-i aşa? Scuteşte-mă de asemenea poveşti, Gwyn. Lucas a murit. Odihnească-se în pace, dar lasă-mă, te rog, şi pe mine în pace! Iar pe acest ins nu vreau să-l mai văd în casa mea când am terminat aici!

Warden le întoarse spatele.

Gwyneira îl însoţi pe Steimbjöm afară, cerându-i iertare din priviri.

— Iertaţi-mă, din socrul meu vorbeşte whisky-ul. Nu a putut niciodată trece peste faptul că Lucas… ei da, că era cum era şi că în cele din urmă a fugit

de la fermă… a dezertat, cum se exprimă Gerald. Deşi, Dumnezeu ştie, el însuşi poartă o mare vină. Dar acestea sunt nişte poveşti vechi, domule Sigleifson. Eu vă mulţumesc în orice caz. Să mergem în casă. Desigur că v-ar face bine ceva răcoritor…

Steimbjöm abia îndrăznea să între în casa seniorială. Era sigur că va comite acolo o greşeală după alta. Luke îi atrăsese câteodată atenţia asupra atitudinii corecte de la masă şi asupra unor reguli de politeţe, şi Daphne părea să le cunoască. Dar el însuşi nu avea habar şi se temea să nu se facă de râs în faţa Gwyneirei. Dar aceasta îl însoţi foarte natural printr-o uşă laterală, îi luă geaca şi nu sună să vină slujnica, ci o întâlni în salon pe Kiri, bona. Mai nou, Gerald nu se supăra dacă tânăra femeie căra cu ea copiii în timp ce făcea curăţenie sau vedea de alte îndeletniciri gospodăreşti. I se făcuse clar că dacă o expulza pe Kiri la bucătărie, atunci şi Paul urma să crească acolo.

Gwyneira o salută prietenos pe Kiri şi luă unul din bebeluşi din coş.

— Domnule Sigleifson, fiul meu Paul, făcu ea prezentările, dar ultimele cuvinte se pierdură în nişte răcnete ale bebeluşului de-ţi spărgeau urechile.

Paul nu aprecia deloc să fie luat de lângă Marama, sora lui de lapte.

Între timp, Steimbjöm se gândi. Paul era încă un bebeluş. Trebuia să se fi născut pe când Luke era plecat.

— Renunţ, suspină Gwyneira şi puse copilul înapoi în coşuleţ. Kiri, ai vrea să iei, te rog, copiii

cu tine – şi pe Fleur, trebuie să mănânce ceva, şi ceea ce vrem să discutăm nu este pentru urechile ei. Şi poate ne faci un ceai – sau cafea, domnule Sigleifson?

— Spuneţi-mi Steimbjöm… zise băiatul timid. Sau David. Luke m-a numit David.

Gwyneira se uită la trăsăturile sale şi la părul lui ciufulit. Apoi zâmbi.

— A fost totdeauna puţin invidios pe Michelangelo, observă ea. Veniţi, aşezaţi-vă. Aţi avut un drum lung…

Spre mirarea lui Steimbjöm, discuţia cu Gwyneira nici nu era aşa de complicată. Mai întâi se temuse că nu ştia nimic de moartea lui Lucas, dar George Greenwood dăduse deja primele informaţii. Gwyneira trecuse peste prima perioadă de doliu şi se interesă acum doar plină de compasiune de timpul petrecut de Steimbjöm cu soţul ei, cum l-a cunoscut şi cum au decurs ultimele luni de viaţă.

În cele din urmă, Steimbjöm descrise în ce împrejurări a avut loc moartea, nu fără a se învinui iar.

Dar Gwyneira vedea împrejurările într-un mod similar cu Greenwood şi se exprimă şi mai drastic.

— Doar nu sunteţi de vină, că Lucas nu era în stare să facă un nod. Era un om bun, nu chiar că l-am apreciat. Şi după cum se vede, era şi un artist talentat. Dar cu totul inapt de viaţă. Pe de altă parte… cred că şi-a dorit totdeauna să fie şi el o dată un erou. Şi asta i-a reuşit în cele din urmă, nu-i aşa?

Steimbjöm încuviinţă din cap.

— Toţi vorbesc cu mult respect despre el,

doamnă Warden. Oamenii se gândesc să dea stâncii numele lui. Stâncii, de pe care… de pe care ne-am prăbuşit.

Gwyneira era impresionată.

— Cred că niciodată nu şi-a dorit mai mult, spuse ea încet.

Lui Steimbjöm îi era frică să nu izbucnească în lacrimi, fiindcă nu ştia cum trebuie să fie consolată, conform etichetei, o lady. Dar ea îşi reveni şi puse în continuare întrebări. Spre mirarea lui, se interesă în amănunt de Daphne, de care îşi amintea încă bine. După raportul lui Greenwood despre întâlnirea lui cu fata, Helen scrisese imediat la Westport, dar încă nu primise răspuns. Steimbjöm îi confirmă presupunerea că roşcovana Daphne de la Westport era identică cu fosta ei elevă şi el povesti şi de gemene. Gwyneira era total bulversată când auzi de Laurie şi Mary.

— Deci Daphne a găsit fetele! Cum a reuşit? Şi sunt bine amândouă? Daphne are grijă de ele?

— Ei da, ea… Steimbjöm se înroşi puţin. Ele… fac şi ele ceva. Dansează. Uite… uite, Luke le-a desenat. Băiatul îşi adusese desagii de lângă şa şi căuta acum o mapă, pe care o frunzări apoi. Abia când scosese desenele, îşi dădu seama că nu prea erau destinate ochilor unei lady. Dar Gwyneira nici nu tresări când se uită la ele. Pentru a putea alimenta galeriile din Londra, cercetase între timp în amănunt camera de lucru a lui Lucas şi nu mai era nici pe departe atât de nevinovată, ca acum câteva luni. Lucas desenase şi în trecut nuduri – mai întâi băieţi, a căror poziţie se asemuia cu cea a lui „David”, dar şi bărbaţi tineri în poziţii semnificative. Unele desene arătau că au fost

adesea folosite. Lucas le tot scosese, le privise şi…

Gwyneira observă că şi nudurile gemenelor, dar mai ales un studiu a lui Daphne, purtau urmele unor amprente digitale. Lucas? Nu prea credea!

— Vă place Daphne? îl întrebă ea precaută pe tânărul ei vizitator.

Steimbjöm se roşi şi mai tare.

— Oh da, foarte! Am vrut să mă căsătoresc cu ea. Dar nu mă vrea.

Din vocea băiatului răsuna toată durerea unui iubit refuzat. Acest băiat nu a fost niciodată „iubitul" lui Lucas!

— Veţi găsi o altă fată cu care să vă căsătoriţi, spuse Gwyneira consolator. Vă… vă plac fetele, nu-i aşa?

Steimbjöm se uita la ea cu o expresie de parcă ar fi fost cea mai prostească întrebare care putea fi pusă. Apoi îi vorbi deschis de planurile lui de viitor. Va merge la George Greenwood şi va intra în firma lui.

— De fapt, aş fi vrut să construiesc case, spuse el cu tristeţe. Voiam să devin arhitect. Luke spunea că sunt talentat. Dar pentru asta ar trebui să merg în Anglia, la şcoli, şi nu îmi pot permite. Dar aici… încă ceva… Steimbjöm închise mapa cu schiţe a lui Lucas şi i-o dădu Gwyneirei. V-am adus desenele lui Luke. Toate desenele… domnul Greenwood spune că s-ar putea să fie valoroase. Nu vreau să mă îmbogăţesc cu ele. Dacă aş putea să păstrez doar una. Cea a lui Daphne…

Gwyneira zâmbi.

— Sigur că puteţi să le păstraţi pe toate. Lucas ar fi dorit asta… Se gândi puţin şi păru că a luat o decizie. Îmbrăcaţi-vă haina, David, mergem la

Haldon. Mai există ceva ce ar fi vrut Lucas.

Directorul băncii din Haldon crezu că Gwyneira s-a zăpăcit. Găsi mii de motive să se opună dorinţei ei, dar cedă în cele din urmă faţă de cererea ei imperativă. Fără voie transferă contul pe care intrau încasările din vânzările tablourilor lui Lucas pe numele lui Steimbjöm Sigleifson.

— O să vă pară rău, doamnă Warden! Se strânge o avere. Copiii dumneavoastră…

— Copiii mei au deja o avere. Sunt moştenitorii de la Kiward Station, iar fiica mea cel puţin nu este deloc interesată de artă. Nu avem nevoie de aceşti bani, dar acest băiat a fost elevul lui Lucas. Apropiat sufleteşte, ca să zic aşa. Are nevoie de aceşti bani, ştie să-i aprecieze şi vreau să-i aibă! Aici trebuie să semnaţi, David. Cu numele întreg, este important acest lucru.

Lui Steimbjöm i se opri respiraţia când văzu suma de pe cont. Dar Gwyneira aprobă prietenoasă din cap.

— Grăbiţi-vă, trebuie să mă întorc la magazia mea de tuns, să măresc averea copiilor mei! Şi cel mai bine este dacă la Londra vă ocupaţi personal de această galerie, ca să nu vă înşele când vindeţi restul de tablouri. Acum sunteţi administratorul moştenirii artistice a lui Lucas. Deci faceţi ceva din ea!

Steimbjöm Sigleifson nu mai ezită, ci îşi scrise numele pe document.

„David” al lui Lucas îşi găsise mina de aur.

SOSIREA

Canterbury Plains – Otago
1870-1877

1

— Paul, Paul, unde te-ai ascuns iar?

Helen îl striga pe cel mai neascultător dintre elevii ei, deşi ştia foarte bine că băiatul nu o va auzi. Paul Warden sigur că nu se juca liniştit cu copiii maori în apropierea şcolii improvizate. Dacă dispărea, de regulă se iveau greutăţi. Sau se bătea undeva cu duşmanul său de moarte, Tonga – fiul căpeteniei tribului maori, trăind pe terenul de la Kiward Station, sau îi pândea pe Ruben şi Fleurette, pentru a le juca o farsă. Iar ideile sale nu erau totdeauna amuzante. Ruben privise foarte dezamăgit când recent Paul îi turnase cerneală peste cea mai nouă carte. Era supărător nu numai fiindcă băiatul îşi dorise de mult acea culegere de legi şi o primise abia acum, prin George Greenwood, din Anglia, dar şi fiindcă era o carte foarte preţioasă. Desigur că Gwyneira le dăduse banii pe carte, dar era la fel de speriată de fapta fiului ei ca Helen.

— Nu mai este atât de mic! se enervă ea, în vreme ce Paul, la cei unsprezece ani ai săi, stătea impasibil lângă ea. Paul, ai ştiut cât a costat

cartea! Şi nu a fost din greşeală! Crezi că la Kiward Station banii cresc în copac?

— Nu, dar pe oi! răspunse Paul, nu tocmai greşit. Şi putem să ne permitem în fiecare săptămână o aiureală din aceasta dacă avem chef!

Şi se uită cu răutate la Ruben. Băiatul ştia exact care era situaţia economică la Canterbury Plains. Howard O'Keefe câştiga mult mai bine, de când era protejat de Greenwood Enterprises, dar era departe de titlul de onoare, purtat de Gerald, de baron al oilor. Turmele şi bunăstarea de la Kiward Station au crescut în continuare în ultimii zece ani şi într-adevăr că nu exista aproape nicio dorinţă a lui Paul care să nu fie împlinită. El se interesă mai puţin de cărţi. Îşi dorea mai degrabă cel mai rapid ponei, se bucura de arme de jucărie şi pistoale – şi ar fi avut deja şi o armă cu aer comprimat proprie, dacă George Greenwood nu ar fi tot „uitat" să o pună pe lista comenzilor făcute în Anglia. Helen privea îngrijorată dezvoltarea lui Paul. După părerea ei, băiatului i se puneau prea puţine stavile. Atât Gwyneira, cât şi Gerald îi făceau cadouri costisitoare, dar în rest abia dacă se ocupau de el. Paul scăpase în mare parte şi de sub influenţa mamei sale adoptive, Kiri. De mult îşi însuşise punctul de vedere al bunicului său adorat, după care rasa albă îi era superioară rasei maori. Asta era şi tot timpul motivul certurilor nesfârşite cu Tonga. Fiul căpeteniei era tot atât de sigur de sine ca şi moştenitorul baronului oilor, şi băieţii se certau cu îndârjire, disputând cui îi aparţinea pământul pe care trăiau atât oamenii lui Tonga, cât şi Wardenii. Şi acest lucru o neliniştea pe Helen. Tonga va fi cândva succesorul tatălui său,

aşa cum Paul îl va moşteni pe Gerald. Dacă şi atunci cei doi bărbaţi vor fi inamici, situaţia va deveni complicată. Şi fiecare nas spart cu care unul din băieţi se întorcea acasă adâncea prăpastia dintre cei doi.

Bine că exista Marama. Asta o mai liniştea puţin pe Helen, fiindcă fiica lui Kiri, „sora de lapte" a lui Paul, avea un fel de al şaselea simţ pentru certurile băieţilor şi obişnuia să apară pe orice câmp de luptă, pentru a-i împăca. Dacă tocmai se juca de-a săritul cu câteva prietene, însemna că Paul şi Tonga nu se luptau undeva. Marama zâmbi complice către Helen. Era un copil adorabil, cel puţin după criteriile lui Helen. Faţa ei era mai îngustă decât cea a majorităţii fetelor maori, iar tenul ei catifelat era de culoarea ciocolatei. Încă nu avea tatuaje, probabil că nici nu va fi împodobită după obiceiul tradiţional. Maori renunţau din ce în ce mai mult la acest obicei şi nici nu prea mai purtau îmbrăcămintea tradiţională. Se străduiau în mod evident să se adapteze la *pakeha,* ceea ce, după părerea lui Helen, era pe de o parte îmbucurător, dar o umplea câteodată de o incertă părere de rău.

— Unde este Paul, Marama? i se adresă Helen direct fetei.

De obicei, Paul şi Marama veneau împreună de la Kiward Station la ore. Dacă Paul s-ar fi supărat pe ceva şi ar fi plecat mai devreme acasă, ea ar fi ştiut.

— A plecat călare, domnişoară Helen. Este pe cale să dezlege o enigmă, îi dezvălui lui Marama cu vocea ei cristalină.

Micuţa era o bună cântăreaţă, un talent apreciat

la poporul ei.

Helen suspină. Tocmai citise câteva cărţi în care era vorba de piraţi şi de căutarea de comori, de ţări şi grădini misterioase, şi acum toate fetele căutau grădini de trandafiri vrăjite, pe când băieţii desenau cu entuziasm hărţi ale unor comori. Ruben şi Fleur făcuseră acelaşi lucru la această vârstă, dar în cazul lui Paul trebuia să te temi că enigmele sale nu erau atât de nevinovate. De curând o speriase pe Fleurette furând-o pe iubita ei iapă Minette, o fiică a iepei pony Minty cu armăsarul de montă Madoc, şi o ascunsese în grădina de trandafiri de la Kiward Station. De la moartea lui Lucas, grădina nu prea mai era întreţinută şi desigur că nimeni nu se gândise să caute calul acolo – mai ales că Minette fusese furată din curtea familiei O'Keefe, şi nu din propriul ei grajd. Helen simţea deja că moare de sute de ori la gândul că Gerald îl va învinui pe soţul ei de pierderea valorosului animal. În cele din urmă, Minette atrăsese ea însăşi atenţia asupra ei, nechezând şi alergând prin grădină. Dar asta se întâmplă doar după ce se săturase mâncând iarba care năpădise grădina – după ore întregi, în care disperata Fleurette crezuse că iapa ei rătăceşte undeva prin munţi sau chiar a fost furată de hoţii de cai.

Apropo de hoţii de cai… era un subiect care îi neliniştea de câţiva ani pe fermierii din Canterbury Plains. Dacă cu o decadă în urmă locuitorii din Noua Zeelandă se mândreau că nu descind, ca australienii din nişte ocnaşi, ci alcătuiesc o comunitate de colonişti oneşti, apăruseră şi aici elemente criminale. De fapt nu

era de mirare – numărul mare de animale de la ferme ca Kiward Station şi averea crescândă a proprietarilor lor trezea dorinţe. Cu atât mai mult, cu cât atingerea bunăstării nu mai era aşa de simplă pentru colonişti nou-veniţi. Primele familii se instalaseră, pământul nu mai putea fi obţinut pe gratis sau aproape pe gratis, vânătoarea de balene şi cea de foci nu mai renta din cauza reducerii drastice a numărului animalelor. E drept că tot se mai întâmpla să se găsească zăcăminte spectaculoase de aur. Era posibil în continuare să-ţi faci norocul din nimic – dar nu neapărat în Canterbury Plains, aşa că tocmai poalele Alpilor şi turmele marilor baroni ale animalelor deveniseră în ultimul timp teren de operaţiuni şi victime ale hoţilor de animale. Şi toate acestea au început cu un bărbat, care era un vechi cunoscut a lui Helen şi a Wardenilor: James McKenzie.

La început, Helen nu voia să creadă când Howard veni acasă de la crâşmă blestemând şi pronunţând numele fostului şef peste ciobani al lui Gerald.

— Naiba ştie de ce l-a pus Warden pe individ pe liber, dar acum primim cu toţii nota de plată. Muncitorii vorbesc despre el de parcă ar fi un erou. Fură numai cele mai bune animale, spun ei, şi numai de la cei bogaţi. Nu pune mâna pe animalele micilor fermieri. Ce tâmpenie! Cum ar putea să facă diferenţa? Dar se bucură tare mult. Nu m-ar mira dacă în jurul individului s-ar strânge în curând o bandă.

„Ca Robin Hood” era primul gând a lui Helen; dar apoi se certă pentru această deviere romantică. Şi transfigurarea de către oamenii

simpli a hoţului de animale aparţinea, după părerea ei, de domeniul fanteziei.

— Cum să facă un singur om toate astea? remarcă ea faţă de Gwyn. Să adune oile, să le selecteze, să le tundă, să le mâne peste munţi… Pentru asta îi trebuie o întreagă trupă.

— Sau un câine ca Cleo… răspunse Gwyn jenată şi se gândi la căţelandrul, pe care i-l făcuse cadou lui James la despărţire.

McKenzie era un talentat dresor de câini. Cu siguranţă că Vineri nu era cu nimic mai prejos decât mama ei – ba se poate să o fi întrecut. Cleo devenise între timp foarte bătrână şi aproape surdă.

E drept că tot mai era lipită de Gwyn, ca o umbră a ei, dar nu mai putea fi folosită la muncă.

Nu mai dură mult până ce imnurile de laudă la adresa lui James McKenzie induseră şi un câine ciobănesc genial. Pentru Gwyn nu mai exista niciun dubiu când se auzi pentru prima dată numele lui Vineri.

Noroc că Gerald nu făcu nicio remarcă despre calităţile de oier ale lui James şi nici despre dispariţia căţelandrului, pe care trebuia s-o fi observat. E drept că în acel an nefericit Gerald şi Gwyneira erau preocupaţi de alte gânduri. Probabil că baronul oilor uitase de căţeluşă. În orice caz, acum pierdea an de an mai multe animale prin activitatea lui McKenzie – la fel ca Howard, familia Beasley şi toţi ceilalţi crescători mai mari de oi. Helen ar fi vrut să ştie ce gândea Gwyneira despre acest lucru, dar prietena nu-l amintea cu niciun cuvânt pe McKenzie dacă putea cumva evita asta.

Helen se săturase să-l caute fără nicio noimă pe Paul. Va începe orele, indiferent dacă va fi de faţă sau nu. Oricum, probabilitatea ca el să apară pe parcurs era mare. Paul o respecta pe Helen, poate era singurul om pe care îl asculta şi câteodată ea credea că la baza atacurilor sale permanente asupra lui Ruben, Fleurette şi Tonga se afla gelozia. Fiul isteţ al căpeteniei era unul din elevii ei preferaţi, iar Ruben şi Fleurette aveau oricum o situaţie privilegiată. Paul în schimb nu era prost, dar nu atrăgea atenţia prin rezultate şcolare deosebite. Îi plăcea mai degrabă să facă pe măscăriciul clasei – şi prin asta îşi îngreuna atât lui, cât şi lui Helen viaţa.

Dar astăzi nu prea mai exista şansa ca Paul să ajungă la ore. Băiatul era plecat mult prea departe; în momentul în care Ruben se adresase conspirativ surorii sale, Fleur, el se lipise de urmele celor doi mai mari. Tainele erau aproape totdeauna legate de ceva interzis, asta o ştia, iar pentru Paul nu exista nimic mai frumos decât să o surprindă pe Fleur făcând ceva interzis. Atunci nu avea nicio reţinere, să divulge lucrul respectiv, chiar dacă se întâmpla rar ca rezultatele să fie satisfăcătoare. Mai ales Kiri nu pedepsea de fapt niciodată copiii, iar mama lui Paul era şi ea destul de răbdătoare când o prindea pe Fleurette că a minţit sau dacă în timpul jocurilor lor sălbatice se spărgea o vază sau un pahar. Lui Paul i se întâmplau rar asemenea necazuri. Era iscusit din fire; iar apoi el crescuse practic la maori, învăţase mersul mlădios al vânătorului, capacitatea de a se strecura aproape neauzit până la pradă – le învăţase tot atât de bine ca rivalul său Tonga.

Bărbaţii maori nu făcuseră nicio diferenţă între micul *pakeha* şi propriii lor copii. Dacă erau copii acolo, cineva se ocupa de ei şi era sarcina vânătorilor să-i înveţe pe băieţi arta lor, tot aşa cum femeile le educau pe fete. Paul era totdeauna unul din cei mai înzestraţi elevi ai lor, iar acum îl ajutau aceste calităţi să-i urmărească pe Fleurette şi Ruben pe neobservate. Păcat că era vorba de o taină a tânărului O'Keefe, şi nu de o greşeală a surorii sale. Cu siguranţă că pedeapsa dată de Helen nu va fi atât de aspră ca să suporte predica ei despre turnătorie. Ar fi avut mai mult succes dacă l-ar fi turnat pe băiat tatălui său, dar Paul nu îndrăznea să se apropie de Howard O'Keefe. Ştia că soţul lui Helen şi bunicul lui nu se aveau bine, iar Paul nu ar fi lucrat în favoarea inamicilor lui Gerald, era o chestiune de onoare! Paul spera doar că bunicul lui va aprecia acest lucru, încerca tot timpul să se impună în faţa lui Gerald, dar de cele mai multe ori bătrânul Warden nici nu-l luă în seamă. Paul nu se supăra pe el pentru atâta lucru, Bunicul lui avea lucruri mai importante de făcut, decât să se joace cu băieţi mici. La Kiward Station Gerald Warden era ceva aproape similar cu Dumnezeu. Dar lui Paul îi va reuşi cândva un lucru extraordinar, şi atunci Gerald va trebui să ia notă de el! Băiatul nu-şi dorea altceva decât să fie lăudat de el.

Dar acum ce aveau oare de ascuns Ruben şi Fleurette? Paul devenise suspicios, când Ruben nu venise cu calul lui propriu, ci se urcase în faţa lui Fleurette pe Minette. Minette nu avea pusă şaua, astfel că amândoi călăreţii încăpeau pe spatele ei. Ruben stătea în faţă şi ţinea hăţurile; Fleurette se

plasase în spatele lui şi îşi lipi partea de sus a corpului de el, avea obrazul lipit de spatele lui şi îşi ţinea ochii închişi. Părul ei cârlionţat, arămiu cădea pe umeri – Paul îşi aminti că unul din păstori spusese că îţi vine s-o mănânci de frumoasă ce e.

Asta însemna că individul ar fi vrut s-o facă cu ea. Paul avea deocamdată doar nişte idei vagi despre ce ar fi vorba. Dar un lucru era sigur: Fleurette era ultima persoană la care s-ar fi gândit el pentru aşa ceva. Cuvântul „frumuseţe”, legat de sora lui, era pentru Paul de neînchipuit. Oare de ce se băga aşa de tare în Ruben? îi era frică să nu cadă? De fapt era improbabil. Fleurette era o călăreaţă foarte sigură.

Nu avea ce face. Trebuia să se apropie mai mult pentru a auzi ce şuşotesc cei doi. Ce păcat că poneiul lui, Minty, făcea paşi atât de repezi şi de scurţi! Era aproape imposibil s-o determini să meargă la pas cu Minette şi astfel să iasă mai puţin în evidenţă. Dar după cum se vedea, Fleurette şi Ruben nu aveau nicio bănuială. Ar fi trebuit să audă sunetele copitelor, dar nu erau atenţi la aşa ceva. Doar Gracie, căţeaua ciobănească a lui Fleur, care o urma pe stăpâna ei la fel de natural cum o făcea Cleo cu mama ei, arunca priviri suspicioase către tufăriş. Dar Gracie nu va lătra, fiindcă îl cunoştea pe Paul.

— Crezi că găsim afurisitele alea de oi? tocmai întreba Ruben.

Vocea îi era nervoasă, aproape fricoasă.

Fleurette ridică fără nicio tragere de inimă faţa de pe spatele lui.

— Da, sigur, murmură ea. Nu-ţi fă griji. Gracie

le strânge cât ai bate din palme. Am… avea chiar timp pentru o pauză.

Paul observă cu stupoare cum mâinile ei se jucară cu cămaşa lui Ruben şi cum mâinile ei se strecurară printre nasturi pe pielea goală a pieptului.

Se păru că băiatului nu-i displace. Chiar întinse mâna în spate şi o mângâie pe fată pe gât.

— Oh, nu ştiu… oile… tata mă omoară, dacă nu le aduc înapoi.

Deci despre asta era vorba. Iar îi fugiseră lui Ruben oile. Paul putea să-şi închipuie despre care era vorba. Văzuse deja ieri, în drum spre şcoală, cât de diletant fusese peticit gardul de la ocolul tinerilor berbeci.

— Măcar acum ai pus la punct gardul? întrebă Fleur.

Cei doi călăreţi ajunseseră la un pârâu şi trecură de un loc al malului deosebit de agreabil, cu iarba mare, care era ocrotit de stânci şi de palmieri Nicau. Mâna mică, bronzată, a lui Fleurette se desprinse de pieptul lui Ruben şi prinse iscusit hăţurile. O opri pe Minette, alunecă de pe spatele ei şi se aruncă în iarbă, unde se întinse provocator. Ruben legă calul de un copac şi se întinse lângă ea.

— Prinde-o ca lumea, altfel pleacă imediat… porunci Fleur.

Închisese pe jumătate ochii, dar tot observase nodul prost făcut de

Ruben. Fata îl iubea pe prietenul ei, dar era disperată de mâinile lui neîndemânatice cum simţise şi Gwyneira faţă de bărbatul pe care Fleur îl considera tatăl ei. E drept, Ruben nu avea

înclinaţii artistice, ci îşi dorea să meargă la Dunedin, pentru a studia acolo dreptul la universitatea care tocmai se fondase. Helen va sprijini aceasta – din motive de siguranţă, nu-i spusese lui Howard încă nimic.

Băiatul se ridică fără tragere de inimă şi se ocupă de cal. Nu se supără pentru felul decis de a vorbi a lui Fleur. Doar îşi cunoştea şi el slăbiciunile – şi admira fără rezerve iscusinţa lui Fleurette.

— Repar gardul mâine, murmură el, ceea ce îl făcu pe Paul, care găsise o ascunzătoare în dosul unei stânci, să dea din cap fără să înţeleagă. Dacă Ruben închidea berbecuţii iar în ocolul cu gardul stricat, până mâine vor fugi iar.

Fleurette spuse cam acelaşi lucru.

— Pot să te ajut, zise ea, apoi cei doi tăcură vreme îndelungată.

Paul era supărat că nu putea vedea nimic şi se furişă în cele din urmă pe după pietre, de unde avea o privire mai bună. Ceea ce văzu îi opri respiraţia. Sărutările şi mângâierile, pe care le schimbau Ruben şi Fleur pe culcuşul lor de sub copaci erau destul de aproape de ceea ce Paul înţelegea prin „a o face unul cu altul”! Fleur stătea culcată în iarbă, părul ei era împrăştiat ca o ţesătură fină, strălucitoare, iar pe faţa ei era o expresie de detaşare totală. Ruben îi descheiase bluza şi îi mângâia şi săruta sânii, pe care Paul îi privi de asemenea cu interes. Nu îşi văzuse sora în pielea goală de cel puţin cinci ani. Şi Ruben arăta fericit; îşi lăsă timp şi nu îşi mişcă corpul febril încoace şi încolo, aşa cum o făcuse bărbatul unei perechi maori, pe care Paul îl văzuse o dată de

departe. Şi nici nu era culcat de tot peste ea, ci pe jumătate lângă Fleur – deci nu „o făceau” deocamdată cu adevărat. Dar Paul era sigur că Gerald se va interesa foarte mult pentru acest caz.

Fleurette îl cuprinse pe Ruben cu braţele şi îi mângâie spatele. În cele din urmă, mâinile ei se strecurară în pantalonii lui şi îl mângâiară acolo. Ruben gemu de plăcere şi se culcă de tot peste ea.

Deci totuşi…

— Nu, opreşte-te, dragule… Fleurette îl îndepărtă pe Ruben. Nu păru să-i fie frică, dar era hotărâtă. Trebuie să păstrăm ceva şi pentru noaptea nunţii…

Avea acum ochii deschişi şi îi zâmbea lui Ruben. Tânărul îi răspunse la zâmbet. Ruben era un băiat arătos, care moştenise de la tatăl lui trăsăturile puţin dure, foarte bărbăteşti şi părul închis, buclat, în rest semăna mai mult cu Helen. Faţa era mai îngustă, decât cea a lui Howard, ochii cenuşii şi visători. Şi era şi mai înalt; mai degrabă lungan decât masiv şi muşchiulos. În privirile lui blânde se citea dorinţa, dar era mai degrabă bucuria aşteptării decât plăcere pur şi simplu. Fleurette suspină fericită. Se simţea iubită.

— Dacă va exista o noapte a nunţii… spuse în cele din urmă Ruben îngrijorat. Îmi pot închipui că bunicul tău şi tatăl meu nu ar fi prea fericiţi de aşa ceva.

Fleurette ridică din umeri.

— Dar mamele noastre nu vor avea nimic împotrivă spuse ea plină de optimism. Cei doi vor trebui să cedeze. Ce au oare unul împotriva celuilalt? Aşa o duşmănie timp de ani de zile este ceva bolnăvicios!

Ruben încuviinţă din cap. Avea o fire echilibrată, pe când Fleurette se înfuria repede. Privit astfel, ea ar fi putut ţine o duşmănie timp de ani de zile. Ruben îşi putea închipui o Fleurette cu sabia de foc. Zâmbi, dar deveni iar serios.

— Cunosc povestea! îi spuse el prietenei sale. Unchiul George a aflat-o de la un bancher guraliv din Haldon şi i-a povestit mamei mele. Vrei s-o afli? Ruben se juca cu o şuviţă roşcovană de păr.

Paul îşi ascuţi urechile. Devenea din ce în ce mai interesant! După cum se părea, va afla nu numai secretele lui Fleur şi Ruben, ci şi detalii din istoria familiei.

— Glumeşti? întrebă Fleur. Ard de nerăbdare! De ce nu mi-ai povestit până acum?

Ruben ridică din umeri.

— S-ar putea să fi avut totdeauna altceva de făcut? întrebă el şmechereşte şi o sărută.

Paul oftă. Doar să nu mai întârzie! În curând va trebui să o pornească la drum dacă voia să fie cât de cât punctual acasă. Kiri şi mama lui vor pune întrebări dacă Marama va ajunge singură acasă – şi atunci precis că o să afle că a chiulit de la şcoală!

Dar şi Fleur era mai curioasă să afle povestea decât să se giugiulească. Îl îndepărtă pe Ruben cu precauţie şi se aşeză. Se sprijini de el şi, în timp ce el povestea, ea folosi timpul să-şi încheie bluza. Probabil că şi-a adus şi ea aminte că trebuie căutate oile.

— Deci tatăl meu şi bunicul tău au fost aici deja în anii 1840, când abia existau colonişti, ci numai vânători de balene şi de foci. Dar pe atunci se câştigau mulţi bani cu aşa ceva şi amândoi jucau

foarte bine pocher şi Black-Jack. În orice caz, strânseseră o avere la teşcherea, când au venit la Canterbury Plains. Tatăl meu era numai în trecere, voia să ajungă la Otago, fiindcă se zvonea că acolo s-a găsit aur. Dar Warden se gândea la o fermă de oi – şi încercă să-l convingă pe tatăl meu să-şi investească banii în animale. Şi în pământuri. Gerald avea imediat relaţii bune cu maori. Începea imediat să joace zaruri. Iar Kai Tahu nu aveau nimic împotrivă. Tribul vânduse deja o dată pământ şi se înţelegea bine cu cumpărătorii.

— Da, şi? întrebă Fleur. Au cumpărat deci pământ…

— Nu aşa de repede. În timp ce se făceau negocierile, iar Howard nu se putea hotărî, locuiau la aceşti colonişti – se numeau Butler. Iar Leonard Butler avea o fiică. Barbara.

— Dar aceea era bunica mea! Interesul lui Fleur era trezit.

— Exact. Doar că ea ar fi trebuit să devină mama mea, declară Ruben. Tatăl meu s-a îndrăgostit de Barbara şi ea de el. Dar tatăl ei nu era atât de entuziasmat de el, Howard cel puţin era de părere că îi trebuie mai mulţi bani pentru ca să-l impresioneze…

— Deci a plecat la Otago şi a găsit aur – şi între timp Barbara s-a căsătorit cu Gerald? Oh, cât de trist, Ruben!

Fleur suspină cu gândul la această poveste romantică.

— Nu chiar. Ruben scutură din cap. Howard voia să facă banii pe loc şi acolo. Au jucat cărţi…

— Şi a pierdut? Gerald a câştigat toţi banii?

— Fleurette, lasă-mă să povestesc! spuse Ruben

sever şi aşteptă până când Fleurette se scuză, înclinând din cap.

Ardea de nerăbdare să audă toată povestea.

— Howard se declarase de acord să devină părtaş la crescătoria de oi a lui Gerald – găsiseră şi un nume pentru fermă. Kiward Station, după Warden şi O'Keefe. Dar apoi a pierdut nu numai banii proprii, dar şi ceea ce îi dăduse Gerald pentru a plăti pământul tribului maori!

— Oh, nu! strigă Fleurette, care înţelese de ce era Gerald furios. Bunicul meu voia desigur să-l omoare!

— În orice caz, au fost nişte scene foarte urâte, declară Ruben. În cele din urmă, domnul Butler i-a împrumutat lui Gerald ceva bani – şi pentru a nu se face de ruşine faţă de maori, cărora li se promisese cumpărarea unor pământuri. Gerald a cumpărat o parte din pământuri, care formează astăzi Kiward Station, şi Howard nu voia să renunţe la pretenţii. Tot mai spera să o ia de nevastă pe Barbara. În orice caz, şi-a băgat şi ultimul bănuţ în cumpărarea unui teren pietros cu câteva oi pe jumătate moarte de foame. Ferma noastră minunată. Iar Barbara fusese de mult promisă lui Gerald. Banii erau dota ei. Şi mai târziu a moştenit şi pământul bătrânului Butler. Nu este de mirare că Gerald a urcat ca o cometă, devenind baron al oilor.

— Şi Howard îl urăşte! remarcă Fleur. Oh, ce poveste îngrozitoare. Şi săraca Barbara! Oare l-a iubit pe Gerald?

Ruben ridică din umeri.

— Despre asta unchiul George nu a spus nimic. Dar dacă voia de fapt să se căsătorească cu tatăl

meu… nu putea să fie cine ştie ce mare dragoste faţă de Gerald.

— Lucru pentru care Gerald era supărat pe Howard. Sau s-a supărat oare fiindcă a trebuit să se căsătorească cu Barbara? Nu, ar fi prea îngrozitor!

Fleur într-adevăr păli se. Asemenea istorii bune o afectau totdeauna.

— Acestea sunt secretele de la fermele Kiward şi O'Keefe, îşi încheie Ruben povestea. Şi cu o asemenea moştenire o să ne prezentăm în faţa tatălui meu şi a bunicului tău şi o să declarăm că vrem să ne căsătorim. Cele mai bune condiţii prealabile, nu crezi?

Râse amar.

Condiţii prealabile şi mai proaste dacă Gerald va afla de pe acum ceva, se gândi Paul răutăcios. A meritat această excursie la poalele Alpilor! Dar acum trebuia să dispară. Fără a face niciun zgomot, se strecură înapoi la calul său.

2

Paul ajunse la ferma O'Keefe aproape de sfârşitul orelor, dar sigur că nu îndrăzni să se arate în faţa lui Helen, ci îi aştepta după prima cotitură de drum pe ceilalţi copii de la Kiward Station. Marama îi zâmbi bucuroasă şi se căţără, fără să mai întrebe, în spatele lui pe ponei.

Tonga îi observa cu o mină crispată. Şi faptul că Paul avea un cal, pe când el trebuia să parcurgă drumul lung până la şcoală pe jos sau că în timpul şcolii trebuia să locuiască la un alt trib era sare pe rănile sale. De regulă prefera prima soluţie, căci

lui Tonga îi plăcea să fie în miezul problemelor şi nu voia cu niciun chip să-şi piardă duşmanul din ochi. Iar prietenia Maramei faţă de Paul era un ghimpe deosebit în ochii lui. Percepea ataşamentul ei faţă de băiat ca pe o trădare – un punct de vedere care nu era împărtăşit de adulţii din tribul lui. Pentru maori, Paul era fratele de lapte al Maramei şi era normal ca ea să-l iubească. Nu îi priveau pe *pakeha* ca duşmani, iar pe copiii lor cu atât mai puţin. Dar Tonga vedea lucrurile diferit. În ultimul timp îşi dorea multe lucruri pe care le aveau Paul şi ceilalţi albi. I-ar fi plăcut să aibă cai, cărţi, jucării colorate şi ar fi vrut să locuiască într-o casă cum era Kiward Station. Familia şi tribul lui – inclusiv Marama – nu înţelegeau acest lucru, dar Tonga se simţea înşelat.

— Îi spun lui miss Helen, că ai tras chiulul! strigă el în urma duşmanului său de moarte, pe când Paul pleca la trap.

Dar băiatul râse doar. Tonga scrâşni din dinţi. Probabil că nu îl va turna. Nu se cădea ca fiul unei căpetenii să se înjosească, devenind trădător. Pedeapsa relativ uşoară pe care ar fi primit-o Paul nu merita preţul.

— Unde ai fost? întrebă Marama cu tonul ei cântat, când cei doi călăreţi se aflau la o distanţă suficientă faţă de Tonga. Miss Helen te-a căutat.

— Am descoperit secrete! declară Paul cu importanţă. Nici nu crezi, ce am aflat!

— Ai găsit o comoară? întrebă Marama cu blândeţe.

Nu suna de parcă problema ar fi interesat-o în mod deosebit. Ca cei mai mulţi maori, nu o

preocupau lucrurile care pentru *pakeha* erau importante. Dacă i s-ar fi întins Maramei un lingou de aur şi o piatră de jad, probabil că ar fi ales jadul.

— Nu, doar îţi spuneam că este vorba de un secret! Despre Ruben şi Fleur. Fac treaba aia împreună!

Paul aştepta aprobarea din partea Maramei. Dar nu prea avu succes.

— Oh, doar ştiu că se iubesc! Asta o ştie toată lumea! pretinse Marama liniştită.

Probabil că pentru ea era un lucru de la sine înţeles că cei doi lăsau să urmeze sentimentelor faptele. La triburi, morala sexuală era foarte laxă. Cât timp o pereche se iubea fără să o facă în văzul lumii, nu-i dădea nimeni importanţă. Dacă cei doi îşi făceau un culcuş comun în casa comunală, se considera că erau căsătoriţi. Lucrul se desfăşura complet lipsit de spectaculozitate, şi de cele mai multe ori fără tratative prealabile între părinţi. Chiar şi sărbătorile mari pentru celebrarea unei nunţi erau rare.

— Dar nu pot să se căsătorească! o trânti Paul. Fiindcă există o veche duşmănie între bunicul meu şi tatăl lui Ruben.

Marama râse.

— Dar nu se căsătoresc domnul Gerald şi cu domnul Howard, ci Ruben şi Fleur!

Paul pufni.

— Tu nu înţelegi aşa ceva! Aici este vorba de onoarea familiei! Fleur îi trădează pe strămoşii ei…

Marama încreţi fruntea.

— Ce au de-a face străbunii cu acest lucru?

Străbunii veghează asupra noastră, ne vor binele. Nu pot fi trădaţi. Aşa cred. Cel puţin eu nu am auzit niciodată despre aşa ceva. Apoi încă nu este vorba de nuntă.

— Dar în curând! declară Paul cu răutate. De îndată ce i-am spus bunicului despre Fleur şi Ruben, va fi foarte repede vorba despre tot! Poţi să mă crezi!

Marama suspină. Spera să nu fie atunci în casa cea mare, fiindcă totdeauna îi era frică atunci când domnul Gerald se înfuria. Pe miss Gwyn o plăcea şi de fapt şi pe Fleur. Nu înţelegea ce avea Paul împotriva lor. Dar domnul Gerald… Marama hotărî să se ducă imediat în cătun, să ajute la gătit, în loc să meargă la Kiward Station, s-o ajute pe mama ei. Poate putea să-l liniştească cel puţin pe Tonga. Acesta o privise adineauri atât de furios când ea urcase pe calul lui Paul. Iar Marama nu putea suferi să fie cineva supărat pe ea..

Gwyneira îl aştepta pe fiul ei în camera de primire, pe care o transformase între timp într-un fel de birou. Oricum nu lăsa nimeni cartea de vizită aici, pentru a aştepta din partea familiei invitaţia la ceai. Deci putea folosi camera şi în alt scop. Nu-i mai era frică de reacţia socrului ei. Între timp, Gerald îi lăsa mână liberă la aproape toate deciziile referitoare la casă şi avea rar obiecţii când ea se implica în chestiuni referitoare la fermă. Acum, cei doi colaborau şi în acest domeniu. Atât Gerald, cât şi Gwyneira erau fermieri şi crescători de animale înnăscuţi, şi după ce Gerald achiziţionase cu câţiva ani în urmă şi vite, se cristalizară tot mai mult domeniile de

activitate: Gerald se ocupa de vite, Gwyneira de oi şi de cai. Cel din urmă era domeniul mai greu, dar nu se vorbea de faptul că Gerald era adesea prea beat ca să poată lua repede hotărâri complexe. În schimb, muncitorii i se adresau direct lui Gwyn, dacă nu li se părea indicat să discute cu stăpânul fermei şi primeau de la ea indicaţii clare. În fond, Gwyneira îşi avea astfel liniştea şi era pace şi cu Gerald. Mai ales de când cunoştea povestea lui şi a lui Howard, Gwyneira nu îl mai putea urî atât de tare ca în primi ani după naşterea lui Paul. Îi era de mult clar că nu a iubit-o niciodată pe Barbara Butler. Pretenţiile ei, ideile ei despre un trai într-o casă seniorială şi educarea fiului pentru a deveni un gentleman l-au fascinat probabil, dar în cele din urmă l-au şi descurajat. Gerald nu avea natura unui gentleman de la ţară, era un jucător, un bătăuş şi un cavaler al norocului – şi desigur şi un fermier şi om de afaceri capabil. Nu a fost şi nici nu voia să fie niciodată „gentlemanul” sensibil, cu care Barbara să ducă o căsătorie de convenienţă, după ce trebuise să renunţe la adevărata ei dragoste, întâlnirea cu Gwyneira trebuie să-i fi arătat ce fel de femeie îşi dorea cu adevărat – şi desigur că l-a mâniat la culme, că Lucas nu ştia ce să facă cu ea. Între timp, Gwyneira era sigură că Gerald trebuia să fi simţit ceva asemănător iubirii faţă de ea atunci când a adus-o la Kiward Station şi că în acea noapte îngrozitoare de decembrie se descărcase nu numai supărarea lui din cauza incapacităţii lui Lucas, dar şi obsesia care-l chinuia de ani de zile, că pentru femeia pe care o dorea el nu era decât un „tată”.

Între timp Gwyneira era sigură că lui Gerald îi

părea rău de felul în care procedase, chiar dacă nu se scuzase niciodată. Băutul acesta excesiv, reţinerea şi indulgenţa faţă de ea – şi faţă de Paul – erau dovada.

Ridică capul din hârtiile referitoare la creşterea oilor, uitându-se la fiul ei, care intră în fugă.

— Alo, Paul! De ce atât de grăbit? întrebă ea zâmbind.

Ca întotdeauna, îi era greu să se bucure de întoarcerea acasă a lui Paul. Tratatul de pace cu Gerald era un lucru, problema cu Paul era altceva. Nu reuşea să-l iubească pe băiat. Nu aşa cum o iubea pe Fleur, atât de natural şi necondiţionat. Când voia să simtă ceva faţă de Paul, trebuia să apeleze întotdeauna la raţiune: arăta bine cu părul lui zburlit, de culoare roşu-închis spre şaten – de la Gwyneira avea doar culoarea, nu şi structura părului. În loc de buclişoare, avea un păr bogat, ca şi Gerald. Faţa lui amintea de Lucas, dar avea trăsături mai hotărâte, mai puţin moi, iar ochii căprui priveau limpede şi adesea dur, nu blând şi visător, ca cei ai fratelui său vitreg. Era deştept, dar talentele lui Paul erau mai degrabă în domeniul matematicii decât al artei. Va fi cândva cu siguranţă un bun comerciant. Şi era iscusit. Gerald nu ar fi putut să-şi dorească un moştenitor mai bun pentru fermă. Ce-i drept, Gwyneirei i se părea câteodată că are prea puţină înţelegere pentru animalele şi mai ales pentru oamenii de la Kiward Station – dar apoi se certă pentru aceste gânduri. Voia să vadă binele la Paul, voia să-l iubească, dar când îl privea, nu simţea mai mult pentru el decât pentru Tonga: un băiat drăguţ, deştept şi care, mai târziu, va face cu siguranţă

faţă sarcinilor. Dar nu era acea dragoste adâncă de-ţi rupea inima pe care o simţea faţă de Fleur.

Spera doar că Paul nu observa această lipsă şi îşi dădea totdeauna silinţa să fie deosebit de prietenoasă şi răbdătoare. Şi acum era gata să-l ierte că trecuse pe lângă ea fără să o salute.

— S-a întâmplat ceva, Paul? întrebă ea îngrijorată. Ai avut neplăceri la şcoală?

Gwyn ştia că lui Helen nu-i era totdeauna uşor cu Paul şi cunoştea şi veşnica rivalitate cu Ruben şi Tonga.

— Nu, nimic. Trebuie să vorbesc cu bunicul, mamă. Unde poate fi?

Paul nu-şi pierdea vremea cu amabilităţi.

Gwyn se uită la marea pendulă, care stăpânea un perete al biroului. Mai era o oră până la cină. Gerald începuse deja cu aperitivul.

— Acolo unde este de obicei la ora asta, spuse ea. În salon. Şi ştii şi tu că este mai bine să nu-l deranjezi la ora asta. Mai ales fiindcă eşti nespălat şi nepieptănat. Dacă vrei să asculţi sfatul meu: Mergi mai întâi în camera ta şi schimbă-te, înainte de a apărea în faţa lui.

Ce-i drept, Gerald însuşi nu mai lua foarte în serios schimbarea hainelor înainte de cină, iar Gwyneira se schimba doar dacă venea din grajd. Rochia de după-amiază cu care era îmbrăcată va fi bună şi pentru cină. Dar în cazul copiilor, Gerald putea fi foarte sever – mai bine zis, la această oră a zilei căuta doar un motiv să se certe cu cineva. Ora dinaintea cinei era garantat cea mai primejdioasă. Când se servea deja, nivelul de alcool a lui Gerald ajungea atât de ridicat, încât nu mai era în stare să se certe prea abitir.

Paul trecu în revistă posibilităţile. Dacă se ducea acum imediat cu noutăţile la Gerald, acesta va exploda – dar în absenţa „victimei” nu avea efect prea puternic. Ar fi mult mai bine să o toarne pe Fleur când era şi ea de faţă; atunci era şi şansa mai mare ca el, Paul, să urmărească fiecare nuanţă a certurilor care urmau. Mai apoi mama lui avea dreptate: dacă Gerald era într-adevăr prost dispus, poate nici nu-l lăsa să spună noutatea, ci îşi descărca furia imediat pe el.

De aceea, băiatul se decise să meargă mai întâi în cameră. Va apărea îmbrăcat ca lumea la masă, pe când Fleur va veni garantat cu întârziere – şi va mai fi şi în costum de călărie. Apoi el o va lăsa să bâlbâie mai întâi nişte scuze, apoi va veni cu bomba. Mulţumit de sine, Paul urcă scările. Locuia în fosta cameră a tatălui său, în care nu mai erau ustensilele de desen şi cărţile, ci jucării şi ustensile de pescuit. Băiatul se schimbă. Era plin de bucuria aşteptării.

Fleurette nu promisese prea mult. Gracie, căţeaua ei, adună foarte repede oile răspândite, după ce Ruben şi fata le descoperiseră. Nici găsitul lor nu fusese o problemă. Tinerii berbeci voiau să urce în munţi, la păşunile oilor-mame. Flancaţi de Gracie şi Minette, se întoarseră însă în direcţia fermei. Gracie nu ştia de glumă şi îi mâna pe fugari repede înapoi, la turmă. Apoi grupul era mic şi uşor de supravegheat. Aşa că Fleurette putea să închidă în urma animalelor gardul padocului cu mult înainte de lăsarea întunericului şi mai ales cu mult înainte de a veni Howard de la ferma colaterală, unde se ocupa de ultimele sale vite. Animalele urmau să fie în sfârşit vândute,

după ce Howard, în pofida sfatului lui George Greenwood, se cramponase de creşterea vitelor ca de un al doilea pilon. Ferma O'Keefe nu avea pământ propice creşterii vitelor, aici puteau fi ţinute doar oi şi capre.

Fleurette se uită după soare. Încă nu era târziu, dar dacă îi ajuta într-adevăr lui Ruben la repararea gardului, după cum îi promisese, nu ajungea la timp la cină. Nu era foarte grav – de cele mai multe ori, bunicul se retrăgea după cină cu un ultim whisky în încăperile sale, iar mama şi Kiri îi vor pune cu siguranţă ceva deoparte. Dar lui Fleur nu-i plăcea să dea personalului mai mult de lucru decât era nevoie. Apoi nu avea niciun interes să se întâlnească cu Howard – iar apoi, culmea groazei!

— Să ajungă acasă în toiul cinei. Pe de altă parte nu putea să-l lase pe Ruben singur cu repararea gardului. Altfel a doua zi berbecuţii erau cu siguranţă iar sus, în munţi.

Spre uşurarea lui Fleur, se apropie mama lui Ruben – cu bravul ei catâr, pe care încărcase deja unelte şi material de reparat gardul.

Helen îi făcu cu ochiul.

— Mergi liniştită acasă, Fleur, facem noi treaba aici spuse ea prietenoasă. A fost foarte drăguţ din partea ta că i-ai ajutat lui Ruben să aducă berbecii înapoi. Nu meriţi să mai ai şi necazuri acasă. Şi vei avea cu siguranţă, dacă întârzii.

Fleurette încuviinţă din cap recunoscătoare.

— Vin mâine din nou la şcoală, domnişoară Helen! spuse ea. Un pretext de care se folosea pentru a fi zilnic aproape de Ruben. În fond, Fleurette terminase şcoala. Ştia bine să

socotească, să citească şi să scrie, citise clasicii sau cel puţin începuse să-i citească, e drept că nu în limba originală, ca Ruben. După Fleur, cunoaşterea limbilor greacă şi latină era total de prisos. Deci nu prea mai exista ceva ce-o putea învăţa Helen. După moartea lui Lucas, Gwyneira trimisese multe din cărţile sale de botanică şi zoologie la şcoala lui Helen. Lui Fleur îi plăcea să le frunzărească, pe când Ruben se dedica studiilor sale. La anul va trebui să meargă la Dunedin, dacă voia într-adevăr să studieze. Helen încă nu voia să se gândească cum să-l facă pe Howard să accepte. Mai apoi nici nu aveau bani pentru studiu; Ruben va trebui să accepte oferta generoasă a lui George Greenwood – cel puţin până se va fi remarcat într-atât, încât să primească o bursă. Dar un studiu la Dunedin îi va despărţi deocamdată pe Ruben şi Fleurette. Pentru Helen era la fel de clar ca pentru Marama că cei doi erau îndrăgostiţi şi vorbise deja şi cu Gwyn despre asta. În principiu, mamele nu aveau nimic împotriva acestei legături, dar desigur că se temeau de reacţia lui Warden şi a lui O'Keefe şi fuseseră de acord că problema mai putea aştepta câţiva ani. Ruben avea şaptesprezece ani, Fleur încă nu împlinise şaisprezece. Atât Helen, cât şi Gwyn erau de părere că sunt încă prea tineri pentru o legătură trainică.

Ruben o ajută pe Fleurette să pună şaua pe care o scoseseră pentru a putea merge împreună, înapoi pe spatele iepei. O sărută pe ascuns, când ea se urcă în şa.

— Pe mâine, te iubesc! spuse el încet.

— Numai până mâine? răspunse ea râzând.

— Nu până la cer. Şi dincolo de stele! Mâna lui Ruben mângâie tandru mâna ei, iar Fleurette zâmbi radiind când plecă din curte. Ruben privi în urma ei, până ce ultimul licăr al părului ei roşcat şi cel al coamei la fel de strălucitoare a iepei se contopiră cu lumina amurgului. Doar vocea lui Helen îl trezi din visare.

— Ei hai, Ruben, gardul nu se ridică de la sine. Doar vrem să terminăm înainte de a veni tatăl tău acasă.

Fleurette îşi mână calul să meargă mai repede şi era să ajungă aproape la timp pentru cina de la Kiward Station. Dar apoi nu găsi pe nimeni la grajd cui să i-o încredinţeze pe Minette pentru a fi îngrijită şi trebui deci să o facă singură. După ce iapa fusese frecată cu şomoiogul, adăpată şi i se pusese nutreţ, primul fel de mâncare era cu siguranţă deja pus pe masă. Fleurette suspină. Sigur că se putea strecura pe ascuns în casă şi să tragă chiulul de la cină. Dar îi era teamă că Paul o observase când intrase în curte. În spatele geamului său văzuse o mişcare, iar el o va turna precis. Deci Fleur se conformă inevitabilului. Măcar va primi ceva de mâncare. După ziua petrecută în munţi era pe jumătate moartă de foame. Se hotărî să abordeze problema cu optimism şi afişă un zâmbet strălucitor când intră în sufragerie.

— Bună seara, bunicule, bună seara, mamă! Am întârziat astăzi puţintel, fiindcă am calculat puţin greşit timpul, când… deh, când…

Ce prostie! Nu îi venea repede nicio scuză în minte. Iar lui Gerald nu-i putea spune că îşi petrecuse ziua pentru a strânge oile rătăcite ale

lui Howard O'Keefe.

— Când i-ai ajutat iubitului tău să vâneze oile? întrebă Paul cu un zâmbet sardonic.

Gwyneira sări în sus.

— Paul, ce înseamnă asta? Trebuie s-o superi întotdeauna pe sora ta?

— Ai ajutat, sau n-ai ajutat? întrebă Paul obraznic.

Fleurette se înroşi.

— Eu…

— Cu cine ai vânat oi? se interesă Gerald. Era destul de beat. Poate că nu i-ar fi făcut lui Fleur nicio scenă, dar o parte a observaţiei lui Paul tot ajunse la el.

— Cu… eh, cu Ruben. Lui şi domnişoarei Helen le scăpaseră nişte berbeci şi…

— Lui şi stimatului său tată, vrei să spui! răspunse Gerald cu sarcasm. Tipic pentru bătrânul Howard, este prea prost sau prea zgârcit să-şi închidă animalele. Iar finul lui băiat trebuie să roage o fată, să-l ajute la strânsul oilor…

Bătrânul râse.

Paul îşi încreţi fruntea. Lucrurile nu mergeau aşa cum îşi imaginase.

— Fleur o face cu Ruben! izbucni el, la care se aşternu pentru câteva secunde o tăcere deconcertată.

Apoi Gwyneira reacţionă prima.

— Paul, de unde ai învăţat tu asemenea expresii? Te scuzi imediat şi…

— Mo… moment! Gerald o întrerupse cu vocea nesigură, dar puternică. Ce… ce spune băiatul? O… o face cu băiatul lui O'Keefe?

Gwyneira spera ca Fleurette să nege pur şi

simplu, dar era de ajuns să o priveşti pe fată ca să vezi că în afirmaţiile pline de răutate a lui Paul era măcar ceva adevărat.

— Nu este cum crezi, bunicule! se strădui Fleur să-l convingă. Noi… deci, noi… sigur că nu o facem unul cu altul, noi…

— Chiar nu? Atunci ce faceţi? tună Gerald.

— Dar am văzut, am văzut! cântă Paul.

Gwyneira îi porunci cu voce severă să tacă.

— Noi… noi ne iubim. Vrem să ne căsătorim, izbucni ea.

Acum măcar o spusese. Chiar dacă nu era situaţia ideală pentru această dezvăluire.

Gwyneira încercă să dezamorseze situaţia.

— Fleur, draga mea, nu ai împlinit încă şaisprezece ani! Iar Paul merge la anul la universitate…

— Ce vreţi voi? urlă Gerald. Să vă căsătoriţi? Să-l iei pe fiul acestui O'Keefe? Ţi-ai pierdut minţile, Fleurette?

Fleur dădu din umeri. Nu se putea spune că este laşă.

— Nu îţi cauţi dragostea, bunicule. Ne iubim. Asta este, şi nu se poate schimba nimic.

— O să vedem noi dacă se poate schimba ceva! Gerald sări în sus. Nu îl vei revedea în niciun caz pe individ! Deocamdată ai arest în casă! S-a terminat cu şcoala – mă întrebam deja ce avea să te mai înveţe muierea aceea a lui O'Keefe! Merg acum călare la Haldon şi stau de vorbă cu acest O'Keefe! Witi! Adu-mi puşca!

— Gerald, exagerezi! Gwyneira încercă să rămână calmă. Poate putea să-l convingă pe Warden să renunţe la această idee nebunească,

să-l ia încă astăzi la întrebări pe Ruben – sau pe Howard? Copila nu are decât şaisprezece ani şi este pentru prima oară îndrăgostită. Încă nu vorbeşte nimeni de căsătorie…

— Copilul moşteneşte o parte din Kiward Station, Gwyneira. Bătrânul O'Keefe sigur se gândeşte la o căsătorie. Dar lămuresc asta o dată pentru totdeauna! O închizi pe micuţă. Dar repede! Nu îi trebuie nimic de mâncare, să ţină post şi să se gândească la păcatele ei!

Gerald apucă flinta pe care Witi, speriat, chiar i-o adusese şi îmbrăcă o pelerină impermeabilă. Apoi fugi afară.

Fleurette se sculă să-l urmeze.

— Trebuie să plec, să-l avertizez pe Ruben! spuse ea.

Gwyneira clătină din cap.

— De unde vrei să iei un cal? Caii de călărie sunt toţi în grajd şi să mergi cu unul din caii tineri şi fără şa în tufăriş… nu, nu permit aşa ceva, Fleur, îţi rupi gâtul şi calul de asemenea. Fără a mai vorbi de faptul că Gerald te-ar ajunge din urmă. Lasă-i pe indivizi să se lămurească între ei! Sunt sigură că nu păţeşte niciunul dintre ei nimic. Dacă îl va întâlni pe bătrân, vor ţipa unul la altul, poate îşi vor sparge nasul…

— Şi dacă-l întâlneşte pe Ruben? întrebă Fleur cu faţa palidă.

— Atunci îl omoară! se bucură Paul.

Asta a fost o greşeală. Acum, atenţia mamei şi a surorii se concentră asupra lui.

— Mic bastard turnător! strigă Fleurette. Îţi dai seama ce ai făcut? Şobolan nemernic! Dacă moare Ruben, atunci…

— Fleurette, liniştеşte-te, prietenului tău nu i se va întâmpla nimic, o linişti Gwyneira, cu voce mult mai convingătoare decât cum simţea. Cunoştea temperamentul coleric a lui Gerald; şi apoi era şi tare băut. Punea bază pe firea echilibrată a lui Ruben. Fiul lui Helen cu siguranţă că nu se va lăsa provocat. Iar tu, Paul, dispari imediat în camera ta. Nu vreau să te văd aici cel puţin până poimâine. Ai arest de casă…

— Fleur de asemenea! Fleur de asemenea! nu putu să tacă Paul.

— Este cu totul altceva, Paul, spuse Gwyneira cu severitate şi iar îi fu greu să simtă măcar o scânteie de simpatie faţă de acest copil pe care-l născuse. Bunicul o pedepseşte pe Fleur fiindcă este de părere că s-a îndrăgostit de băiatul de care nu trebuia. Dar eu te pedepsesc fiindcă eşti răutăcios, fiindcă îi spionezi pe oameni şi îi trădezi – şi te mai şi bucuri de faptele tale! Un gentleman nu se poartă astfel, Paul Warden. Astfel se poartă doar un monstru! Gwyneira ştiu în momentul în care îl rostise că Paul nu îi va ierta niciodată acest cuvânt. Dar nu se putuse stăpâni. Nu simţea decât ură faţă de acest copil pe care fusese silită să-l nască, care fusese în cele din urmă motivul pentru moartea lui Lucas şi care făcea acum totul să distrugă şi viaţa lui Fleur şi să zguduie armonia oricum instabilă din familia lui Helen.

Paul o privi pe mama lui, palid ca moartea din cauza abisurilor pe care le vedea în ochii ei. Nu era o izbucnire de furie ca la Fleurette: se părea că Gwyneira spunea ce gândea. Paul izbucni în plâns, deşi se decisese de cel puţin un an să fie bărbat, să nu mai plângă în niciun caz.

— Haide, haide! Dispari! Gwyneira se ura pe sine pentru aceste cuvinte, dar nu se putea abţine. Dispari în camera ta!

Paul ieşi în trombă. Fleurette o privi pe mama ei consternată.

— Asta a fost dur! spuse ea, trezită la realitate.

Gwyneira întinse mâna tremurând după paharul cu vin, dar se răzgândi, merse la dulapul din perete şi îşi turnă un brandy.

— Vrei şi tu, Fleurette? Cred că amândouă avem nevoie de un calmant. Apoi trebuie să aşteptăm. Gerald se va întoarce cândva dacă pe drum nu cade de pe cal şi îşi rupe gâtul. Dădu băutura peste cap. Iar în ceea ce îl priveşte pe Paul… îmi pare rău.

Gerald Warden trecu prin tufăriş ca mânat de draci. Furia nutrită pentru tânărul Ruben O'Keefe parcă voia să-l rupă. Până acum nu o văzuse pe Fleurette ca pe o femeie. Rămăsese un copil pentru el, fata cea mică a Gwyneirei, drăguţă, dar relativ neinteresantă. Dar acum micuţa făcuse aripi, acum îşi dădea capul tot atât de mândră pe spate ca pe timpuri Gwyneira la vârsta de şaptesprezece ani, răspundea la fel de obraznic. Iar Ruben, acest mic căcăcios, a îndrăznit să se apropie de ea! De o Warden! De bunul lui!

Gerald se linişti puţin doar când ajunse la ferma lui O'Keefe şi putu să compare şurile, grajdurile sărăcăcioase şi mai ales casa de locuit cu acareturile sale proprii. Howard nu-şi putea închipui cu adevărat că el va fi de acord să-şi mărite nepoata cu fiul lui.

În spatele ferestrelor ardea lumina. Calul şi

catârul lui Howard stăteau în ocolul din faţa casei. Deci bastardul era acasă. Iar fiul lui nereuşit probabil de asemenea, fiindcă Gerald văzu silueta a trei oameni în jurul mesei din colibă. Lejer, el aruncă hăţurile calului său peste un ţăruş al gardului şi luă flinta din toc. Când se apropie de casă, prinse a lătra un câine, dar nimeni din interior nu-i dădu atenţie.

Gerald deschise brusc uşa. După cum se aşteptase, îi văzu pe Howard, Helen şi fiul lor la masă, unde fusese servită supa consistentă. Cei trei se uitară speriaţi spre uşă, incapabili de a reacţiona imediat. Gerald se folosi de avantajul surprizei. Pătrunse în casă şi răsturnă masa, când se năpusti asupra lui Ruben.

— Cărţile pe masă, flăcău! Ce ai cu nepoata mea?

Ruben se răsuci în prinsoarea sa.

— Domnule Warden… nu putem… să vorbim ca nişte oameni cu judecată?

Lui Gerald i se făcu roşu în faţa ochilor. Chiar aşa ar fi răspuns şi fiul lui neisprăvit la o asemenea învinuire. Îl lovi. Croşeul lui de stânga îl făcu pe Ruben să zboare prin jumătatea camerei. Helen ţipă. În acelaşi moment, Howard îl lovi pe Gerald. E drept că nu tot atât de eficient. O’Keefe tocmai sosise de la cârciuma din Haldon. Nici el nu mai era tocmai treaz. Gerald încasă lovitura lui Howard fără nicio dificultate şi se concentră iar asupra lui Ruben, care se ridica, curgându-i sânge din nas.

— Domnule Warden, vă rog…

Howard îl luă pe Gerald în clinci, înainte ca acesta să-l fi putut lovi încă o dată pe fiul lui.

— Ei bine, să vorbim ca oamenii cu judecată! şuieră el. Care-i treaba, Warden, de pătrunzi aici şi îl baţi pe fiul meu?

Gerald încercă să se întoarcă, pentru a-l privi.

— Blestemata ta lepădătură de fiu a sedus-o pe nepoata mea! Asta s-a întâmplat.

— Ce ai *făcut*? Howard îl eliberă pe Gerald şi se întoarse către fiul lui. Îmi spui pe loc, că nu este adevărat!

Faţa lui Ruben era grăitoare, la fel ca adineauri cea a lui Fleur.

— Desigur că nu am sedus-o! rectifică el. Doar că…

— Doar ce? Ai dezvirginat-o puţin? tună Gerald.

Ruben era palid ca moartea.

— Trebuie să vă rog să nu vorbiţi pe asemenea ton de Fleur! spuse el liniştit. Domnule Warden, o iubesc pe nepoata dumneavoastră. O voi lua de soţie.

— Ce vei face? urlă Howard. Înţeleg ca mica vrăjitoare să-ţi sucească capul…

— În niciun caz nu o vei lua pe Fleurette de soţie, labagiule! tună Gerald.

— Domnule Warden! Poate găsim un mod de exprimare mai puţin drastic, încercă Helen să tempereze.

— Mă voi căsători cu Fleurette în orice caz, indiferent de ceea ce aveţi voi doi împotrivă…

Ruben vorbi liniştit şi cu deplină convingere.

Howard îl apucă pe Ruben de pieptul cămăşii, aşa cum o făcuse şi Gerald.

— Mai întâi îţi vei ţine gura! Iar tu, Warden, dispari! Dar repede. Şi o prinzi pe mica ta târfă de nepoată. Nu mai vreau s-o văd aici, înţelegi?

Explică-i acest lucru, sau o fac eu, şi atunci nu va mai seduce pe nimeni…

— Fleurette nu este…

— Domnule Warden! Helen se interpuse între cei doi bărbaţi. Vă rog să plecaţi. Howard nu voia să spună asta. Iar în ceea ce îl priveşte pe Ruben… Noi toţi o respectăm foarte mult pe Fleurette. Copiii poate că s-au sărutat, dar…

— Nu o vei mai atinge niciodată pe Fleurette! Gerald se pregăti să-l lovească din nou pe Ruben, dar renunţă, atât de neajutorat atârna băiatul în strânsoarea tatălui său.

— Nu o va mai atinge, îţi promit. Iar acum ieşi! O să lămuresc eu treaba cu el, Warden, poţi fi fără grijă!

Brusc, Helen nu ştia dacă dorea într-adevăr ca Gerald să plece. Vocea lui Howard suna atât de ameninţător, că se temea serios pentru siguranţa lui Ruben. Howard fusese furios încă înainte de apariţia lui Gerald. A trebuit să adune berbecii, după ce a venit acasă, fiindcă eforturile de a repara gardul făcute de Helen şi Ruben nu puteau stăvili dorinţa de libertate a animalelor. Noroc că Howard a putut să mâne berbecii în grajd, înainte de a evada din nou în munţi. Dar acest fapt nu a reuşit să-i îmbunătăţească dispoziţia. Când Gerald părăsi cabana, se uită la Ruben cu o privire ucigaşă.

— Deci o faci cu micuţa Warden, constată el. Şi ai în continuare planuri mari, nu-i aşa? Tocmai l-am întâlnit la crâşmă pe băiatul maori de la Greenwood, iar el m-a *felicitat* că Universitatea din Dunedin e gata să te accepte! Pentru studiul jurisprudenţei! Da, nu ştii încă acest lucru,

asemenea scrisori le aştepţi prin iubitul tău unchi George! Dar acum îţi scot eu aceste chestii din cap, băiete! Numără bine, Ruben O'Keefe, doar ai învăţat asta. Iar jurisprudenţa – este vorba de drept, nu-i aşa? Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte! Acest drept îl studiem noi acum. Asta este pentru oi! îi dădu lui Ruben o lovitură. Şi asta este pentru fată!

Un croşeu de dreapta. Asta este pentru unchiul George!

Un croşeu de stânga. Ruben căzu la pământ.

— Pentru studiul de drept! Howard îi dădu un şut în coaste.

Ruben gemu.

— Şi asta, pentru că te consideri a fi ceva mai bun! încă un şut brutal, de data asta în regiunea rinichilor.

Ruben se chirci. Helen încercă să-l îndepărteze pe Howard de lângă Ruben.

— Şi asta este pentru tine fiindcă faci totdeauna front comun cu acest căcăcios! Howard plasă următoarea lovitură în buza de sus a lui Helen. Ea se prăbuşi, dar tot mai încercă să-şi apere fiul.

Dar măcar păru că Howard îşi vine în fire. Sângele de pe faţa lui Helen îl trezi la realitate.

— Nici nu meritaţi… voi… bâlbâi el şi se duse clătinându-se spre bufetul din bucătărie, în care Helen ţinea whisky-ul. Un sortiment ca lumea, nu cea mai ieftină băutură. Îl ţinea pentru oaspeţi; mai ales George Greenwood avea nevoie de o duşcă când termina cu Howard. Acum, Howard bău tăria cu înghiţituri lungi şi voia să pună sticla la loc. Dar când să închidă dulapul, se răzgândi şi luă sticla cu el. Dorm în grajd! declară el. Nu mai

pot să vă văd în ochi…

Helen respiră uşurată când dispăru din casă.

— Ruben… este grav? Te-a…

— Totul în ordine, mamă şopti Ruben, dar exteriorul lui dovedea contrariul.

Sângera din rănile de deasupra ochiului şi a buzei; sângerarea din nas se accentuase de asemenea şi se ridica cu greu. Ochiul stâng se închise din cauza umflăturii. Helen îl ajută să se ridice.

— Vino, bagă-te în pat. Te doftoricesc, se oferi ea.

Dar Ruben scutură din cap.

— Nu vreau să mă bag în pat! spuse el hotărât şi se târî până la priciul îngust de lângă vatră, unde obişnuia să doarmă iarna. Vara, de ani de zile, îşi căuta un loc de dormit în grajd pentru a nu-şi deranja părinţii.

Tremura, când Helen veni la el cu un lighean cu apă şi un ştergar, să-i cureţe faţa.

— Nu este nimic, mamă… Doamne Dumnezeule, sper ca Fleur să nu păţească nimic.

Helen îi tamponă cu grijă sângele de pe buză.

— N-o să i se întâmple nimic lui Fleur. Dar cum a aflat? Fir-ar să fie, ar fi trebuit să-l ţin sub observaţie pe Paul.

— Tot ar fi aflat cândva, spuse Ruben. Şi atunci… mâine o să dispar de aici, mamă. Fii pregătită. Nu mai rămân nicio zi în casa lui…

Arătă în direcţia în care dispăruse Howard.

— Mâine vei fi bolnav, spuse Helen. Şi să nu ne pripim. George Greenwood…

— Unchiul George nu ne mai poate ajuta, mamă. Nu merg la Dunedin. Merg la Otago. Acolo există

aur. O să… o să găsesc aur şi o s-o scot pe Fleur de aici. Şi pe tine de asemenea. El nu… nu are voie să te mai lovească!

Helen nu mai spuse nimic. Unse rănile fiului ei cu o alifie răcoritoare şi stătu cu el, până ce acesta adormi. În acest timp se gândi la toate acele nopţi pe care le petrecuse astfel lângă el, când era bolnav sau când se trezea speriat de un coşmar şi voia doar să o aibă lângă el. Ruben o făcuse întotdeauna fericită. Dar Howard distrusese şi această binecuvântare din viaţa ei. Helen nu dormi în această noapte.

Plânse.

3

Şi Fleurette plânse în această noapte până adormi. Atât ea, cât şi Gwyneira şi Paul îl auziră pe Gerald venind seara târziu acasă, dar niciunul nu avusese curajul să-l întrebe pe bătrân ce se întâmplase. Dimineaţa, Gwyneira era singura care coborî, ca de obicei, la masă. Gerald dormea să-i treacă beţia, iar Paul nu îndrăzni să se arate cât timp nu exista şansa să-l atragă pe bunic de partea lui, ca să pună capăt arestului în cameră. Fleurette stătea speriată şi fără vlagă într-un colţ al patului, strângând-o pe Grace lângă ea, cum făcuse mama ei la timpul său cu Cleo, şi chinuită de cele mai îngrozitoare închipuiri. Acolo o găsi Gwyneira, după ce Andy McAran o înştiinţase de o neanunţată vizită la grajd. Gwyn se convinse cu grijă că nu era nicio mişcare nici la Gerald, nici la Paul, înainte de a se strecura în camera fiicei sale.

— Fleurette? Fleurette, este ora nouă! Ce faci la

ora asta în pat? Gwyneira scutură capul atât de dojenitor, de parcă ar fi fost o zi ca toate celelalte, iar Fleur ar fi adormit, întârziind astfel de la şcoală. Acum îmbracă-te, dar repede. La grajd se află cineva care te caută. Şi care desigur că nu poate aştepta o veşnicie.

Îi zâmbi conspirativ fiicei ei.

— Este cineva aici, mamă! Fleurette sări în sus. Cine? Este Ruben? Oh, dacă este Ruben, dacă trăieşte…

— Sigur că trăieşte, Fleurette. Bunicul tău este un om care aruncă repede cu ameninţările şi îşi foloseşte repede pumnii. Dar nu omoară pe nimeni! Cel puţin nu imediat – dacă îl prinde acum pe băiat la noi, în şură, nu mai garantez.

Gwyneira o ajută pe Fleur să îmbrace repede o rochie de călărie.

— Dar ţii de şase să nu vină, nu-i aşa? Iar Paul… Fleurette părea că se teme de fratele ei aproape tot atât de mult ca de bunicul ei. Este aşa o jigodie! Doar nu crezi că noi chiar…

— Îl consider pe băiat mult prea inteligent ca să rişte să rămâi gravidă, spuse Gwyneira cu luciditate. Iar tu, Fleurette, eşti la fel de inteligentă ca el. Ruben vrea să studieze la Dunedin, iar tu trebuie să te mai maturizezi înainte de a te putea gândi la măritiş. Iar apoi şansele unui tânăr avocat, care s-ar putea să lucreze la firma lui George Greenwood, sunt mult mai mari decât cele ale unui băiat de fermier, al cărui tată trăieşte de la mână până la gură. Gândeşte-te la asta şi când te întâlneşti cu băiatul. Deşi… după cele spuse de McAran, astăzi nu prea este în stare să lase pe cineva gravidă…

Ultima remarcă a Gwyneirei alimentă din nou cele mai sumbre temeri ale lui Fleur. În loc să-şi caute pelerina de ploaie – afară ploua cu găleata – îşi aruncă grăbită un şal pe umeri şi se grăbi pe trepte în jos. Nu îşi periase nici părul. Ar fi durat ore în şir să-l descâlcească. De obicei îl pieptăna seara şi-l împletea, dar ieri nu avusese energia necesară. Acum se volbura destul de sălbatic în jurul feţei ei înguste, dar lui Ruben O'Keefe tot i se părea cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Fleurette însă era mai degrabă îngrozită de cum arăta prietenul ei. Băiatul mai mult era culcat, decât şedea pe o grămadă de fân. Îl durea fiecare mişcare. Faţa îi era tumefiată, un ochi complet închis, iar rănile mai supurau.

— Oh, Doamne, Ruben! Bunicul meu a făcut asta?

Fleurette voia să-l îmbrăţişeze, dar Ruben o îndepărtă.

— Atenţie! gemu el. Coastele mele… nu ştiu dacă sunt rupte sau numai lovite… în orice caz, dor îngrozitor.

Fleurette îl îmbrăţişă mai cu grijă. Se aşeză lângă el şi îi puse faţa bătută pe umărul ei.

— Naiba să-l ia! înjură ea. Cum că nu omoară pe nimeni! Cu tine era să-i reuşească!

Ruben scutură din cap.

— Nu a fost domnul Warden. A fost tatăl meu. Şi era cât pe ce s-o facă în deplină înţelegere, împreună! Cei doi se duşmănesc de moarte, dar în ceea ce ne priveşte se înţeleg întru totul. Plec, Fleur. Nu mai rezist!

Fleurette îl privi consternată.

— Pleci? Mă părăseşti?

— Să aştept aici, până ne omoară pe amândoi? Nu ne putem întâlni la infinit pe ascuns – mai ales că este şi micul turnător aici, în casă. Paul a fost cel care ne-a turnat, nu-i aşa?

Fleur încuviinţă din cap.

— Şi o va face tot timpul. Dar tu… tu nu poţi pleca fără mine! Vin cu tine! Se îndreptă hotărâtă şi păru să-şi împacheteze în minte deja lucrurile. Aştepţi aici, nu-mi trebuie mult. Într-o oră putem pleca!

— Oh, Fleur, asta nu se poate. Dar nici nu te părăsesc. În fiecare minut, în fiecare secundă mă gândesc la tine. Te iubesc. Dar în niciun caz nu te pot lua cu mine la Otago… Ruben o mângâie stângaci, pe când Fleur se gândea febril. Dacă voia să fugă cu el, trebuia să călărească în forţă – Gerald ar fi trimis un grup de căutători în urma lor, de îndată ce ar fi observat lipsa ei. Dar în starea lui actuală, Ruben nu putea în niciun caz să călărească repede… şi ce vorbea el de Otago?

— Credeam că vrei să mergi la Dunedin? se interesă ea, şi-l sărută pe frunte.

— M-am răzgândit, declară Ruben. Am crezut întotdeauna, că bunicul tău va permite să ne căsătorim dacă voi fi avocat. Dar nu ne va permite niciodată, după seara de ieri îmi este cu totul limpede acest lucru. Dacă este să ne realizăm cele dorite, trebuie să câştig bani. Nu puţin, ci o avere. Iar la Otago s-a găsit aur…

— Vrei să încerci să cauţi aur? întrebă Fleur surprinsă. Dar… cine îţi spune că vei găsi?

În sinea lui, Ruben găsi că este o întrebare bună, fiindcă nu avea nicio idee, cum să înceapă căutarea aurului. Dar la naiba, şi alţii reuşiseră

acest lucru!

— În regiunea Queenstown fiecare găseşte aur, susţinu el. Există grăunţe de aur brut, cât unghia degetului.

— Şi ele sunt împrăştiate pe acolo? întrebă Fleurette suspicioasă. Nu îţi trebuie un perimetru propriu, delimitat? Unelte? Ai bani, Ruben?

Ruben încuviinţă din cap.

— Ceva da. Nişte economii. Unchiul George m-a plătit anul trecut când am lucrat ca ajutor în firma sa şi m-a plătit şi ca traducător la maori, când Reti nu era la dispoziţie. Nu este mult, bineînţeles.

— Eu nu am nimic, spuse Fleurette necăjită. Altfel ţi-aş fi dat. Dar ce ar fi cu un cal? Cum vrei să ajungi acolo, la Lake Wakatipu?

— Am catârul de la mama mea, declară Ruben.

Fleurette ridică ochii spre cer.

— Nepumuk? Vrei să treci cu bătrânul Nepumuk munţii? câţi ani are? Douăzeci şi cinci? Este imposibil, Ruben, ia unul din caii noştri!

— Ca bătrânul Warden să mă fugărească pentru furt de cai? întrebă Ruben cu amărăciune.

Fleurette clătină din cap..

— Ia-o pe Minette. Este mică, dar puternică. Şi este a mea. Nimeni nu-mi poate interzice să ţi-o împrumut. Dar trebuie să ai grijă de ea, auzi? Şi trebuie să mi-o aduci înapoi.

— Să ştii că mă întorc de îndată ce pot! Ruben se ridică anevoie şi o cuprinse pe Fleurette în braţe. Ea simţi gustul sângelui său când o sărută. Te iau de aici. Este… este atât de sigur, cât de sigur apare mâine soarele pe cer! Găsesc aur şi apoi te iau! Ai încredere în mine, nu-i aşa, Fleurette?

Fleurette încuviinţă din cap şi îl îmbrăţişă atât de tandru şi cu atenţie cât era în stare. Nu se îndoia de dragostea lui. Dacă ar fi măcar sigură în ceea ce priveşte viitoarea lui avere…

— Te iubesc şi te aştept! spuse ea blând.

Ruben o sărută încă o dată.

— Mă grăbesc. Doar nu există atât de mulţi căutători de aur la Queenstown. Încă mai este un fel de poantă secretă. Deci vor exista multe locuri bune şi mari cantităţi de aur şi…

— Dar te vei întoarce şi dacă nu găseşti aur, nu-i aşa? se asigură Fleurette. Atunci găsim altceva!

— Găsesc aur! susţinu Ruben. Fiindcă nu există altă posibilitate. Dar acum trebuie să plec. Sunt de prea mult timp aici. Dacă mă vede bunicul tău…

— Mama mea are grijă. Mai rămâi, Ruben, pun şaua pe Minette, tu abia poţi să te ridici. Cel mai bine ar fi să-ţi cauţi deocamdată un adăpost şi să te însănătoşeşti. Am putea…

— Nu, Fleurette. Nu mai vreau alte riscuri, nu vreau să trag de timp la despărţire. O să mă descurc, totul este mai puţin grav decât pare. Vezi doar să-i dai mamei înapoi catârul. Ruben se ridică anevoie şi se prefăcu măcar că o ajută pe Fleurette la înşeuat.

Tocmai când voia să pună căpăstrul, apăru Kiri cu doi coburi burduşiţi. Îi zâmbi lui Fleurette.

— Uite, asta trimite mama ta. Pentru băiatul care de fapt nu este aici. Kiri, conform indicaţiilor primite, privi prin Ruben de parcă nu ar fi fost prezent. Ceva de mâncare pentru câteva zile pe drum şi haine călduroase, rămase încă de la domnul Lucas. Va avea nevoie, spune doamna.

Mai întâi, Ruben voia să refuze, dar femeia

maori nici nu-l băgă în seamă, puse coburii jos şi se întoarse să plece. Fleurette prinse genţile de şa, apoi o duse pe Minette afară.

— Ai grijă de el! îi şopti ea iepei. Şi adu-mi-l înapoi!

Ruben se urcă doar cu greu în şa, dar tot mai reuşi să se aplece spre Fleurette şi să o sărute de plecare.

— Cât de mult mă iubeşti? o întrebă el încet.

Ea zâmbi.

— Până la cer. Şi dincolo de stele. Ne vedem în curând!

Fleurette îl urmări din ochi până dispăru după cortina ploii, care nu lăsa să se vadă nici munţii. O durea inima să-l vadă pe Ruben atârnând atât de strâmb şi chircit de dureri pe cal. Împreună nu ar fi reuşit niciodată să fugă. Ruben nu putea să se afirme decât dacă nu era hăituit.

Şi Paul îl văzu pe băiat plecând. Stătea iar în locul lui de observaţie, la geam, şi se gândea dacă ar fi bine să-l scoale pe Gerald. Dar până ar ajunge la el, Ruben ar fi deja departe – fără a mai socoti că mama lui îl ţinea sub observaţie. Mai avea în faţa ochilor izbucnirea ei de ieri. Se confirmase ceea ce Paul ştiuse din totdeauna: Gwyneira o iubea pe sora lui mult mai tare decât pe el. De la ea nu se putea aştepta la nimic. Dar în ceea ce îl priveşte pe bunicul lui, existau speranţe. Bunicul lui era previzibil, iar dacă Paul învăţa cum să-l ia, va ţine cu el. Paul decise că de acum încolo vor exista două fracţiuni potrivnice în familia Warden: mama lui şi Fleur, Gerald şi Paul. Mai trebuia doar să-l convingă pe Gerald cât îi era de util.

Gerald turbă când află unde dispăruse iapa

Minette. Gwyneirei îi reuşi doar greu să-l împiedice s-o bată pe Fleurette.

— Măcar a plecat individul! se consolă el în cele din urmă. Dacă la Dunedin sau în altă parte, îmi este indiferent. Dacă mai apare aici, îl împuşc ca pe un câine turbat, trebuie să-ţi fie clar, Fleurette! Dar până atunci nu vei mai fi nici tu aici. Te voi căsători cu primul bărbat care este cât de cât acceptabil!

— Este mult prea tânără ca să se mărite, spuse Gwyneira. În fond, mulţumi şi ea cerului că Ruben plecase din Canterbury Plains. Fleur nu-i spusese unde a plecat, dar putea să-şi închipuie. Ceea ce reprezenta vânătoarea de balene şi de foci pe timpul lui Lucas se transformase acum în febra aurului. Cine voia să facă repede avere şi să se afirme ca bărbat se străduia să ajungă la Otago. Însă după părerea ei, ca şi după cea a lui Fleurette, Ruben nu prea era potrivit pentru meseria de miner.

— A fost destul de mare ca să i se dea acestui bastard în tufăriş. Atunci va putea să împartă patul şi cu un om de treabă. Câţi ani are? Şaisprezece? La anul are şaptesprezece. Se poate logodi. Îmi aduc bine aminte de o fată care a venit la vârsta de şaptesprezece ani în Noua Zeelandă…

Gerald o fixa pe Gwyneira, care deveni palidă şi simţi că o cuprinde un sentiment care era aproape panică. Când avea şaptesprezece ani, Gerald se îndrăgostise de ea – şi o adusese pentru fiul lui peste ocean. Oare începea bătrânul să o vadă şi pe Fleur cu alţi ochi? Gwyneira nu se gândise până acum la nimic deosebit văzând că fata îi semăna până la confuzie. Dacă se trecea cu vederea faptul

că Fleurette era mai fin construită decât mama ei, părul era ceva mai întunecat şi ochii de altă culoare, Fleur şi tânăra Gwyneira ar fi putut fi confundate… Turnătoria prostească a lui Paul îl făcuse oare pe Gerald să-şi dea seama de acest fapt?

Fleurette sughiţă de plâns şi voia să răspundă curajoasă că niciodată şi în niciun fel de condiţii nu se va mărita cu altul decât cu Ruben O'Keefe, dar Gwyneira îi făcu semn scuturând din cap, să tacă. Nu folosea la nimic să se certe. Cu atât mai mult, cu cât nu era aşa de uşor de găsit un „tânăr, care să se potrivească cât de cât". Wardenii făceau parte din familiile cele mai vechi şi mai respectate din Insula de Sud; din punct de vedere social şi financiar, doar puţine erau de acelaşi nivel. Fii puteau fi număraţi pe degetele celor două mâini – şi toţi erau logodiţi deja, căsătoriţi sau mult prea tineri pentru Fleurette. De exemplu, fiul tânărului lord Barrington avea zece ani, fiul cel mare a lui George Greenwood avea abia cinci ani. După ce trecea furia lui Gerald, îşi va da şi el seama de acest lucru. Primejdia în propria casă i se părea lui Gwyn mult mai reală, dar poate că vedea şi aici strigoi. În toţi acei ani, Gerald o atinsese doar o dată, şi atunci fiind mort de beat şi furios, şi părea că regretă şi acum. Deci nu exista motiv să tulbure apele.

Gwyneira se sili să se liniştească şi o îndemnă şi pe Fleurette să fie calmă. Probabil că toată tărăşenia va fi uitată în câteva săptămâni.

Dar în această privinţă se înşelă. E drept că deocamdată nu se întâmplă nimic, dar la opt săptămâni după plecarea lui Ruben, Gerald se

duse la o întâlnire a crescătorilor de animale din Christchurch. Motivul oficial al acestui „praznic cu îmbătare ulterioară”, cum îl numea Gwyneira, erau furturile de animale, care se înmulţeau în Canterbury Plains. În ultimele luni dispăruseră o mie de oi doar din regiunea lor, iar numele vehiculat era în continuare cel al lui McKenzie.

— Dumnezeu ştie unde dispare cu animalele! bodogăni Gerald.

Dar sigur că el este în spatele acestor dispariţii! Individul cunoaşte munţii, ca pe buzunarul de la vestă. O să trimitem şi mai multe patrule, vom alcătui o adevărată miliţie!

Gwyneira ridică din umeri şi spera că nimeni nu vede cât de tare îi bătea inima şi astăzi dacă se gândea la James McKenzie. În sinea ei, zâmbea de năzdrăvăniile sale şi de ceea ce va spune el despre alte câteva patrule în munţi. Până acum se cercetaseră doar o parte din regiunile prealpine; regiunea era imensă şi putea ascunde văi întregi şi păşuni. Era cu totul imposibil de supravegheat animalele aici, deşi crescătorii de animale trimiteau, măcar de formă, ciobani în munţi. Aceştia îşi petreceau jumătate de an în cabane din bârne primitive, construite în acest scop, de cele mai multe ori câte doi, pentru a nu se însingura total. Îşi petreceau timpul jucând cărţi, vânau şi pescuiau, nefiind aproape deloc controlaţi de stăpânii lor. Cei de încredere mai supravegheau şi oile, ceilalţi nu le vedeau aproape niciodată. Un bărbat şi un câine ciobănesc bun puteau mâna de acolo zilnic câteva duzini de animale, fără ca acest lucru, să sară imediat în ochi. Dacă James găsise un loc de refugiu, încă necunoscut, şi mai ales

dacă găsise un sistem de a valorifica animalele furate, baronii oilor nu-l vor găsi niciodată decât cel mult din întâmplare.

Totuşi, activităţile lui McKenzie ofereau totdeauna subiect de discuţie şi prilejuri bine-venite de a se strânge la o întâlnire a crescătorilor de oi sau de a organiza expediţii în munţi. Şi de această dată se va vorbi mult, dar se va realiza puţin. Gwyneira era bucuroasă că nu o chemau niciodată să participe. E drept că de fapt ea conducea creşterea oilor la Kiward Station, dar numai Gerald era luat în serios. Respiră uşurată când acesta ieşi din curte, însoţit fiind, în mod ciudat, de Paul. De când cu povestea lui Ruben şi a lui Fleurette, băiatul şi bunicul său se apropiaseră unul de altul. Se pare că Gerald pricepuse în sfârşit că nu era de ajuns să procreezi un moştenitor. Viitorul proprietar de la Kiward Station trebuia să fie introdus şi în munca de la fermă – şi în societatea celor de aceeaşi categorie. Acum, Paul călărea mândru alături de Gerald spre Christchurch, iar Fleurette se putea în sfârşit destinde un pic. Gerald îi impunea în continuare unde să meargă şi când să ajungă acasă; Paul o observa în acest timp şi îi turna bunicului său orice mică deviere de la indicaţiile sale. După primele câteva salve de înjurături, Fleurette suporta acestea cu stoicism, dar tot erau apăsătoare. Dar fata se bucura mult de noul ei cal. Gwyneira îi încredinţase ultima fiică a lui Igraine, pe Niniane, să o dreseze pentru călărit. Iapa de patru ani îi semăna după temperament şi înfăţişare mamei ei – iar când Gwyneira o vedea pe fiica ei, călare pe Niniane, zburând peste

păşuni, o cuprinse iar acea senzaţie rea, ca de curând în salon. Şi Gerald trebuia să aibă impresia că o vede pe tânăra Gwyneira în faţa ochilor. Atât de drăguţă, de sălbatică şi atât de departe de atingerea lui, pe cât putea să fie o fată.

Reacţia lui îi alimentă temerile: era mai prost dispus ca altă dată, părea să nutrească o furie de neînţeles faţă de oricine îi venea în cale şi consuma şi mai mult whisky ca până atunci. Se părea că doar Paul îl putea linişti în asemenea nopţi.

Lui Gwyn i-ar fi îngheţat sângele în vene dacă ar fi ştiut ce discută cei doi în salonul bărbaţilor.

De fiecare dată, totul începea cu rugămintea lui Gerald ca Paul să-i povestească despre şcoală şi despre aventurile sale în tufăriş şi se termina cu povestiri ale lui Paul despre Fleur – pe care nu o descria nicidecum ca pe zburdalnica încântătoare şi nevinovată care fusese pe atunci Gwyn, ci ca fiind stricată, trădătoare şi rea. Gerald putea să-şi suporte mai uşor fanteziile legate de nepoata sa dacă ele se legau de o asemenea mică javră – dar ştia că va trebui să scape în cât mai scurt timp de fată.

La Christchurch se păru că apare o ocazie. Când Gerald şi Paul se întoarseră de la adunarea crescătorilor de animale, fură însoţiţi de Reginald Beasley.

Gwyneira îl întâmpină cu prietenie pe vechiul prieten al familiei şi îşi exprimă încă o dată condoleanţele pentru moartea soţiei sale. Doamna Beasley murise brusc la finele anului trecut – o comoţie cerebrală în iubita ei grădină de trandafiri. După părerea Gwyneirei, bătrâna

doamnă nu ar fi putut avea o moarte mai frumoasă, ceea ce nu putea desigur să schimbe nimic în faptul că domnului Beasley îi lipsea foarte mult. Gwyn o rugă pe Moana să pregătească o mâncare deosebit de bună şi selectă un vin de primă calitate. Beasley era un gurmand şi un cunoscător al vinurilor şi radia cu toată faţa-i rotundă şi roşie când Witi deschise sticla la masă.

— Şi eu tocmai am primit un lot de vinuri foarte bune din Kapstadt, declară el şi păru că se adresează mai ales lui Fleurette. Printre ele şi foarte uşoare, care o să le placă doamnelor. Ce preferaţi, domnişoară Fleur? Vin alb sau vin roşu?

Fleurette nu se gândise niciodată la aşa ceva. Rar se întâmpla să bea vin şi, dacă da, atunci pe cel care tocmai se servea. Dar Helen o învăţase să se poarte ca o doamnă.

— Depinde de soi, domnule Beasley, răspunse ea amabilă. Vinurile roşii sunt adesea foarte grele, iar cele albe au adesea mult acid. Aş lăsa în seama dumneavoastră să alegeţi băutura adecvată.

Domnul Beasley păru să fie foarte mulţumit de răspunsul primit şi descrise în minutele următoare amănunţit de ce aproape că preferă vinurile din Africa de Sud celor franţuzeşti.

— Kapstadt este şi mult mai aproape, spuse în cele din urmă Gwyneira, pentru a încheia subiectul. Şi vinul este mai ieftin.

Fleur se hlizi în sinea ei. Şi ea se gândise din prima la acest argument, dar domnişoara Helen o învăţase că o doamnă nu va vorbi cu un domn în niciun caz şi sub nicio formă de bani. Era evident că mama ei nu primise această lecţie.

Beasley explică într-un potop de cuvinte că

motivele financiare nu jucau niciun rol şi trecu la alte investiţii, mult mai scumpe, pe care le făcuse în ultimele zile. Astfel importase încă oi, mărise crescătoria de vite…

Fleurette se întreba de ce oare micul baron al oilor o fixa tot timpul pe ea, de parcă ar fi trebuit să aibă un interes personal faţă de numărul de capete ale turmei sale de oi Cheviot. Interesul i se trezi doar când se aduse vorba de creşterea cailor. Beasley se ocupa în continuare de creşterea cailor de rasă pursânge.

— Dar am putea să îi încrucişăm o dată şi cu unul din caii dumneavoastră Cob, dacă un cal pursânge ar fi prea vehement pentru dumneavoastră, explică el cu zel lui Fleurette. Ar fi un început interesant…

Fleurette îşi încreţi fruntea. Nu putea să-şi imagineze ca un cal pursânge să fie mai dispus să meargă ca Niniane, chiar dacă era mai rapid. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce interes ar avea să treacă la cai pursânge? După părerea mamei ei, aceştia erau prea sensibili pentru un drum lung şi dur prin tufăriş.

— Asta se face adesea în Anglia, zise Gwyneira, care între timp era la fel de derutată de atitudinea lui Beasley ca Fleurette. În această familie, ea era crescătoarea de cai! De ce nu vorbea Beasley cu ea, dacă era vorba de încrucişări? Parţial rezultă cai buni de vânătoare. Dar adesea au şi tăria şi încăpăţânarea cailor Cob, alături de caracterul exploziv şi nervozitatea calului de rasă. De fapt, nu-mi doresc aşa ceva pentru fiica mea.

Beasley zâmbi condescendent.

— Oh, a fost doar o propunere. Domnişoara

Fleurette să aibă mână liberă în privinţa calului ei. Am putea organiza iar o vânătoare. În ultimii ani am neglijat total acest lucru, dar… v-ar face plăcere să participaţi la o vânătoare călare, domnişoară Fleur?

Fleurette încuviinţă din cap.

— Desigur, de ce nu? răspunse ea, fără prea mare interes.

— Deşi tot mai lipsesc vulpile, spuse Gwyn, zâmbind. V-aţi gândit să importaţi unele?

— Doamne fereşte! se agită Gerald, iar discuţia alunecă spre fauna autohtonă săracă a Noii Zeelande.

La această temă putu să adauge şi Fleurette câte ceva, astfel că masa se încheie într-o discuţie aprinsă. Fleur se scuză imediat, pentru a se retrage în camera ei. Mai nou îşi petrecea serile scriind scrisori lungi lui Ruben şi, plină de încredere, le puse la poştă la Haldon, deşi poştaşul nu prea era optimist. „Ruben O'Keefe, Minele de aur, Queenstown", nu i se părea o adresă prea sigură. Dar până acum, scrisorile nu se întorseseră.

Gwyneira îşi făcu mai întâi de lucru la bucătărie, dar se decise să se mai alăture domnilor. Îşi luă din salon un pahar cu vin de porto şi merse agale în camera de alături, în care domnii, după ce luaseră masa, fumau, beau şi câteodată jucau.

— Aţi avut dreptate, este încântătoare!

Gwyneira se opri interesată în faţa uşii pe jumătate deschise, când auzi vocea lui Beasley.

— La început am fost cam sceptic – o fată atât de tânără, aproape un copil. Dar acum, după ce am văzut-o: este deja foarte matură pentru vârsta

ei. Şi atât de bine educată! O adevărată mică lady.

Gerald încuviinţă din cap.

— Doar v-am spus. Este coaptă pentru măritiş. Între noi fie vorba, trebuie să am puţină grijă. Ştiţi şi dumneavoastră cum este cu atâţia bărbaţi aici, la fermă. Se întâmplă ca o pisicuţă să-şi piardă capul, când este în călduri..

Beasley chicoti.

— Dar ea este… vreau să spun, vă rog să mă înţelegeţi bine, nu sunt fixat pe aşa ceva, m-aş fi interesat poate pentru o… ei da, poate pentru o văduvă, mai aproape de vârsta mea. Dar dacă la această vârstă au deja aventuri…

— Reginald, vă rog mult! îl întrerupse Gerald sever. Cinstea lui Fleur este mai presus de orice. Mă gândesc doar de aceea la o căsătorie timpurie pentru ca să rămână astfel. Mărul este copt, dacă înţelegeţi, ce vreau să spun!

Beasley râse din nou.

— O imagine cu adevărat paradisiacă! Şi ce spune fata de această propunere? O să îi transmiteţi cererea mea sau să vorbesc eu însumi cu ea… să-i explic?

Gwyneirei nu-i veni să creadă ceea ce auzea. Fleurette şi Reginald Beasley? Bărbatul trebuia să fi trecut cu mult de cincizeci de ani, mai degrabă era pe la şaizeci. Destul de în vârstă pentru a fi bunicul lui Fleur!

— Lăsaţi, de asta mă ocup eu. Este desigur surprinzător. Dar va fi de acord, nu vă faceţi griji! Doar este o lady, după cum spuneaţi. Gerald ridică încă o dată sticla de whisky. Pentru înrudirea noastră, zâmbi el. Pentru Fleur!

— Nu, nu şi iarăşi nu!

Glasul lui Fleurette răsună din camera bărbaţilor în care o invitase Gerald să discute cu ea de se auzi prin tot salonul, până în biroul Gwyneirei. Nu suna prea a doamnă mai degrabă de parcă Fleurette i-ar face bunicului ei scena vieţii lui. Gwyneira preferase să nu ia parte la această scenă. Gerald n-avea decât să discute singur cu Fleur, după aceea ea tot va mai putea să intervină pentru a-i împăca. În cele din urmă, Beasley va trebui să fie refuzat, fără să fie jignit. Deşi un mic refuz nu i-ar fi stricat bătrânului domn. Cum putea să se gândească la o mireasă de şaisprezece ani! Gwyneira se convinsese mai întâi, că Gerald nu era prea beat când o chemase pe Fleur la el şi o avertizase în prealabil.

— Gândeşte-te Fleur, că nu te poate obliga. Poate că au povestit deja prin târg, atunci va fi un mic scandal. Dar te pot asigura că Christchurch a supravieţuit altor scandaluri. Rămâi liniştită şi expune-i punctul tău de vedere.

— Să mă supun? îi aruncă lui Gerald în faţă. Nici nu mă gândesc! înainte de a mă mărita cu bătrânul acesta, mă arunc în apă! Serios, bunicule, mă arunc în lac!

Gwyneira izbucni în râs. De unde lua Fleur această atitudine teatrală? Probabil din una din cărţile lui Helen. În realitate, o cădere în balta de la Kiward Station nu i-ar cauza nimic. Mai întâi că apa era mică, în al doilea rând, datorită prietenilor ei maori şi ai prietenilor lui Ruben, Fleur ştia să înoate excelent.

— Sau merg la mănăstire! continuă Fleurette.

E drept că nu exista încă în Noua Zeelandă, dar se pare că de asta uitase pe moment. Gwyneira

încă mai reuşi să vadă problema din partea hazlie. Apoi însă auzi vocea lui Gerald şi era din nou alarmată. Aici era ceva putred... bătrânul trebuie să fi băut mult mai mult decât crezuse Gwyneira. Oare când o pregătise pe Fleur? Sau acum abia, pe când Fleur profera ameninţări copilăreşti?

— Doar nu vrei să mergi la mănăstire, Fleurette! Este ultimul loc, unde ai vrea să fii. Doar îţi place de pe acum să te hârjoneşti cu jegosul tău de prieten prin fân! Aşteaptă tu, micuţo, au fost şi alţii care şi-au plecat capul. Ţie îţi trebuie un bărbat, Fleur, tu...

Se păru că şi Fleurette simţi ameninţarea.

— Mama nu permite să mă căsătoresc deja acum... spuse ea cu voce mult mai înceată.

Asta îl înfurie pe Gerald şi mai şi.

— Mama ta va face ceea ce îi spun eu! Luăm noi alte măsuri, poţi să mă crezi! Gerald smuci fata, care tocmai deschisese uşa, pentru a scăpa de el. Voi toţi veţi face în sfârşit ceea ce vreau eu!

Gwyneira, care între timp se apropiase temătoare de camera bărbaţilor, se năpusti înăuntru. Văzu cum Fleurette fu aruncată într-un fotoliu şi rămase acolo plângând în hohote şi speriată. Gerald se pregătea să se arunce peste ea şi sparse o sticlă cu whisky. Nu era o pierdere, sticla fiind goală. Gwyneira îşi aminti brusc că adineauri mai era pe trei sferturi plină.

— E încăpăţânată iepşoara, nu-i aşa? şuieră Gerald către nepoata lui. Încă nu i s-a pus zăbală şi căpăstru? Ei, schimbăm noi acum situaţia. Vei învăţa tu să-ţi asculţi călăreţul...

Gwyneira îl smulse de lângă ea. În furia şi teama pentru fiica ei căpătase puteri uriaşe. Recunoscu

prea exact sclipirea din ochii lui Gerald care o urmărea în visele ei de la procrearea lui Paul încoace.

— Cum îndrăzneşti să o atingi? se oţărî la el. Las-o imediat în pace!

Gerald tremura.

— Du-o din faţa ochilor mei! şuieră el printre dinţi. Să nu iasă din casă, până când îşi va revizui părerea despre cererea lui Beasley. I-a fost promisă! Nu îmi voi călca cuvântul!

Reginald Beasley aşteptase sus, în camerele sale, dar nu-i scăpase întru totul scena. Simţindu-se penibil, ieşi din uşă şi le întâlni pe trepte pe Gwyneira şi pe fiica ei.

— Domnişoară Gwyn… domnişoară Fleur… vă rog să mă scuzaţi!

Beasley era astăzi treaz şi o privire aruncată feţei tinere, răvăşite a lui Fleur şi în ochii arzând de furie a mamei ei îi spuse că nu are nicio şansă.

— Eu… eu nu puteam să bănuiesc, că pentru dumneavoastră ar fi aşa o… eh, o pretenţie exagerată să-mi acceptaţi peţirea. Vedeţi, nu mai sunt tânăr, dar nici nu sunt atât de bătrân… aş aprecia şi respecta foarte mult…

Gwyneira îl străfulgeră cu privirea.

— Domnule Beasley, fiica mea nu vrea să fie apreciată, ci vrea mai întâi să crească, să devină matură. Iar apoi îşi doreşte probabil un bărbat care să îşi prezinte singur solicitarea şi nu unul, care să trimită înainte un alt ţap bătrân pentru a o sili să urce în patul lui. M-am exprimat limpede?

De fapt voia să rămână amabilă, dar priveliştea feţei lui Gerald, aplecat peste Fleurette în fotoliu o speriase profund. Trebuia mai întâi să scape de

acest peţitor bătrân. Dar acest lucru nu ar trebui să fie greu. Apoi trebuia să găsească ceva legat de Gerald. La vremea aceea, ea nu observase lângă ce butoi de pulbere trăia. Dar pe Fleurette trebuia să o protejeze!

— Domnişoară Gwyn, eu… după cum spuneam, domnişoară Fleur, îmi pare rău. Iar în aceste condiţii aş fi gata să… să renunţ la logodnă.

— Nu sunt logodită cu dumneavoastră! spuse Fleur cu voce tremurând. Nici nu pot fi, eu…

Gwyneira o trase pe fată mai departe.

— Această decizie mă bucură şi vă face cinste, îi spuse ea lui Reginald Beasley cu un zâmbet silit. Poate că spuneţi această decizie şi socrului meu, pentru ca această problemă neplăcută să fie încheiată. V-am apreciat totdeauna şi nu aş vrea să vă pierd în calitatea de prieten al casei.

Maiestuoasă, ea trecu prin faţa lui Beasley. Fleurette o urmă poticnindu-se. Părea că vrea să mai spună ceva, dar Gwyneira nu-i permise să se oprească.

— Să nu-i povesteşti nimic de Ruben, altfel se va simţi jignit în onoarea sa! şuieră ea către fiica ei. Rămâi în camera ta – cel mai bine, până pleacă. Te rog în numele cerului să nu ieşi cât timp bunicul tău este beat!

Gwyneira închise tremurând uşa în urma fiicei ei. Deocamdată, primejdia era îndepărtată. În seara aceasta, Gerald va bea cu Beasley; nu erau de aşteptat alte ieşiri. Iar mâine îi va fi ruşine de moarte pentru atacul de astăzi. Dar ce va urma? Cât timp îl vor ţine pe Gerald reproşurile pe care şi le făcea departe de nepoata lui? Şi siguranţa unei uşi era oare suficientă când Gerald era prea

beat şi eventual îşi spunea că va trebui s-o înveţe pe fată „cu călăritul” pentru viitorul ei bărbat.

Gwyn se hotărâse. Va trebui s-o expedieze de acolo pe fată.

4

Dar se dovedi că este greu să transpună această hotărâre în realitate. Nici nu se găsea un pretext de a o trimite pe fată de acasă, nici nu era vreo familie care s-o găzduiască. Gwyn se gândise la un menaj, în care să fie şi copii – la Christchurch erau în continuare prea puţine educatoare, iar o fată de condiţie bună ca Fleur, atât de drăguţă şi de educată, ar trebui să fie bine-venită în orice familie tânără. Dar în practică, potrivită era doar familia Barrington şi familia Greenwood – iar Antonia Barrington, o tânără mai degrabă banală, refuză imediat când Gwyn făcuse nişte aluzii în acest sens. Gwyn nu i-o putea lua în nume de rău. Deja primele priviri aruncate de tânărul lord asupra drăguţei de Fleurette o convinseră că fiica ei ar nimeri aici din lac în puţ.

Elisabeth Greenwood ar fi primit-o cu plăcere pe Fleur. Dragostea lui George Greenwood şi fidelitatea lui erau deasupra oricăror bănuieli. Era şi pentru Fleur un „unchi” respectat, iar în gospodăria lui ar fi învăţat multe despre contabilitate şi administrarea unei întreprinderi. Dar familia Greenwood era tocmai pe punctul de a pleca în vizită în Anglia. Părinţii lui George voiau să-şi cunoască în sfârşit nepoţii, iar Elisabeth nu mai putea de emoţie.

— Sper că mama lui nu mă va recunoaşte, îi

confesă ea temerile ei Gwyneirei. Crede că vin din Suedia. Dacă constată acum că…

Gwyneira scuturǎ din cap zâmbind. Era cu totul imposibil să recunoşti în tânăra femeie de azi, frumoasă, îngrijită, ale cărei maniere excelente o făceau să fie unul din pilonii societăţii din Christchurch pe orfana pe jumătate moartă de foame, sfioasă, care părăsise cu douăzeci de ani în urmă Londra.

— Te va iubi, o asigură pe tânără. Şi să nu cumva să faci vreo prostie şi să încerci să vorbeşti cu accent suedez sau aşa ceva. Spui că ai crescut la Christchurch, ceea ce este adevărat. Deci vorbeşti engleza, şi gata!

— Dar va auzi că vorbesc Cockney, se îngrijoră Elisabeth.

Gwyn râse.

— Elisabeth, în comparaţie cu tine, noi toţi vorbim o engleză îngrozitoare – afară de Helen, desigur, de la care ai preluat accentul. Deci nu te agita.

Elisabeth, nesigură, încuviinţă din cap.

— Ei da, oricum George spune că nu va trebui să vorbesc mult. Mamei lui îi place să poarte discuţii de una singură…

Gwyneira râse din nou. Întâlnirile cu Elisabeth erau totdeauna înviorătoare. Era mult mai inteligentă ca Dorothy cea cuminte şi plictisitoare din Haldon şi drăguţa Rosemary, care între timp era logodită cu ucenicul de brutar al tatălui ei adoptiv. Iar se întrebă ce s-o fi întâmplat cu celelalte trei fete care veniseră cu ea pe *Dublin.* Între timp, Helen primise veşti de la Westport. O doamnă Jolanda declară supărată că Daphne a

dispărut împreună cu gemenele – şi cu încasările unui sfârşit de săptămână. Doamna avu neobrăzarea să ceară banii înapoi de la Helen. Helen nu răspunse la scrisoare.

În cele din urmă, Gwyn îşi luă un inimos rămas-bun de la Elisabeth – nu fără a-i da obişnuita listă de cumpărături, pe care fiecare femeie din Noua Zeelandă i-o înmâna prietenei sale, când aceasta pleca în patria-mamă. Sigur că prin firma lui George se putea comanda practic tot ce se găsea de cumpărat la Londra, dar femeilor nu le plăcea să-şi pună nişte dorinţe intime pe listă. Elisabeth promise ca la comanda lui Gwyn să golească magazinele londoneze, iar

Gwyneira se despărţi de ea în cei mai buni termeni, dar fără să fi rezolvat problema lui Fleurette.

În cursul următoarelor luni, situaţia de la Kiward Station se detensionă. După atacul lui asupra lui Fleur, Gerald era vizibil trezit la realitate. O evita pe nepoata lui – iar Gwyneira avea grijă ca Fleurette să procedeze la fel. În ceea ce-l priveşte pe Paul, bătrânul îşi intensifică eforturile de a-l introduce în munca de la fermă. Cei doi dispăreau adesea dis-de-dimineaţă undeva, în direcţia păşunilor, pentru a reapărea doar seara. În continuare, Gerald îşi bea whisky-ul de seară, dar nu ajungea niciodată în starea de ebrietate ca în cazul anterioarelor sale orgii de o zi întreagă. Conform celor spuse de bunicul său, Paul se dovedi a fi bun, pe când Kiri şi Marama erau mai degrabă îngrijorate. Gwyneira auzi o discuţie între fiul ei şi fata maori care o nelinişti.

— Wiramu nu este un om rău, Paul! Este harnic,

un bun vânător şi un bun cioban. Nu este drept să-l dai afară!

Marama curăţa în grădină argintăria. Spre deosebire de mama ei, îi plăcea această muncă; iubea metalul strălucitor. Câteodată cânta în timpul lucrului, dar lui Gerald nu-i plăcea să o audă, fiindcă nu putea suferi muzica tribului maori. Şi Gwyn simţea aproximativ la fel, dar ea îşi aducea aminte doar de bătaia tobelor din noaptea acea fatidică. Baladele Maramei, interpretate cu o voce suavă, îi plăceau şi spre surpriza tuturor păru că îi plac şi lui Paul. Dar astăzi trebuia să se dea grozav faţă de prietena lui, povestind de excursia făcută ieri cu Gerald. Cei doi controlaseră păşuni în drum spre munţi şi l-au întâlnit pe băiatul maori Wiramu. Wiramu aducea prada unei excursii de pescuit deosebit de fructuoase la tribul său, la Kiward Station. Acesta era un motiv în sine de a-l pedepsi, dar băiatul făcea parte dintr-o patrulă de ciobani, pe care o instalase nu de mult Gerald, spre a pune capăt activităţilor lui James McKenzie. De aceea, Wiramu ar fi trebuit să fie în munţi, nu în sat, la mama lui. Gerald făcuse un atac de furie şi îl bătuse pe băiat. În continuare îl puse pe Paul să-i fixeze pedeapsa. Paul decise ca Wiramu să fie concediat pe loc.

— Bunicul nu-l plăteşte ca el să plece la pescuit! declară Paul cu importanţă. Trebuia să rămână la locul lui!

Marama scutură din cap.

— Dar eu cred că patrulele oricum merg din loc în loc. Atunci este de fapt indiferent unde se află Wiramu. Iar bărbaţii pescuiesc şi ei cu toţii.

Trebuie să pescuiască şi să vâneze. Sau le daţi voi merinde?

— Ei bine, nu este indiferent! răspunse Paul cu aplomb. McKenzie nu fură oile aici, lângă casă, ci sus, în munţi. Acolo trebuie să patruleze bărbaţii. Şi pentru hrana proprie au voie să pescuiască şi să vâneze. Dar nu pentru tot satul.

Băiatul era ferm convins că are dreptate.

— Nici nu o fac! nu-l slăbi Marama. Încerca disperată să-i clarifice lui Paul punctul de vedere al oamenilor ei; nu putea înţelege de ce era aşa de greu. Paul crescuse practic la tribul maori. Era oare posibil ca el să nu fi învăţat nimic acolo afară de tehnica pescarilor şi a vânătorilor? Dar ei au redescoperit râul şi pământul din jur. Acolo nu pescuise încă nimeni, plasele lor erau pline. Nu puteau să mănânce tot şi peştele nu-l puteau usca – doar trebuiau să patruleze. Dacă nu ar fi fugit unul până în sat, peştele s-ar fi stricat. Şi asta este o ruşine, Paul, doar ştii şi tu! Nu se lasă hrana să se strice, zeilor nu le place aşa ceva!

Wiramu a fost desemnat din grupul constând în cea mai mare parte din maori ca să ducă peştele în sat şi să le spună bătrânilor de marea bogăţie în peşte a apei nou descoperite. Şi pământul din jur părea să fie rodnic şi pentru condiţiile de aici bogat în vânat. S-ar fi putut ca tribul să o pornească la drum şi să petreacă un timp acolo, pescuind şi vânând. Pentru Kiward Station ar fi o dezvoltare pozitivă, în apropierea taberei, nimeni nu ar fura animale dacă maori ar fi cu ochii pe ele. Dar nici Gerald, nici nepotul lui n-au putut sau n-au vrut să ajungă cu raţionamentul până aici. În schimb, i-au supărat pe maori. Cu siguranţă că

oamenii lui Wiramu nu o să observe niciun hoţ de animale, iar munca patrulelor va fi făcută pe viitor mai degrabă lejer.

— Tatăl lui Tonga spune că va solicita noul teritoriu pentru el şi pentru tribul lui, declară în plus Marama. Wiramu îl va conduce acolo. Dacă domnul Gerald ar fi fost drăguţ cu el, v-ar fi arătat vouă teritoriul, şi voi aţi fi putut să vi-l însuşiţi!

— Găsim noi şi singuri! declară Paul. Nu trebuie să fim drăguţi cu nişte bastarzi fără căpătâi.

Marama clătină din cap, dar renunţă să-i spună băiatului că Wiramu nu era cu niciun chip un bastard, ci stimatul nepot al căpeteniei.

— Kai Tahu, spune Tonga, anunţă terenurile descoperite la Christchurch continuă ea. El ştie să scrie şi să citească la fel de bine ca tine şi îi ajută şi Reti. A fost o prostie să-l concediezi pe Wiramu, Paul. A fost doar o prostie!

Paul se sculă furios şi răsturnă cutia cu tacâmurile de argint, pe care Marama le curăţise deja. O făcuse precis intenţionat, fiindcă de regulă se mişca cu multă dibăcie.

— Eşti o fată şi mai eşti şi doar o maori. Cum poţi tu să ştii ce este o prostie?

Marama râse şi adună liniştită argintăria. Nu se supăra prea repede.

— Vei vedea, cine va obţine teritoriul! spuse ea liniştită.

Gwyneirei, această discuţie îi confirmă temerile. Paul îşi făcea în mod deliberat inamici. Confunda tăria cu duritatea, ceea ce la vârsta lui era poate normal. Dar Gerald ar fi trebuit să-l certe, în loc să-i dea apă la moară. Cum putea să-l lase pe băiatul acesta de doisprezece ani să decidă dacă

un muncitor era concediat sau nu?

În orice caz, Fleurette îşi reluă viaţa obişnuită şi chiar o vizită des pe Helen la O'Keefe Station – desigur doar când Gerald şi Paul erau cu siguranţă plecaţi şi nu trebuia să se teamă nici de venirea lui Howard. Gwyn considera că este nechibzuinţă şi că este mai bine ca femeile să se întâlnească la Haldon. Pe catârul Nepumuk îl trimisese înapoi.

Fleurette scria în continuare scrisori lungi la Queenstown, dar nu primea răspuns. Helen păţi la fel; şi ea îşi făcea griji mari în legătură cu fiul ei.

— Dacă ar fi mers măcar la Dunedin, suspină ea. La Haldon exista mai nou o ceainărie, în care puteau lua loc şi femei serioase şi schimba noutăţi. Ar fi putut să accepte un post ca secretar la un birou sau ceva asemănător. Dar să caute aur…

Gwyn ridică din umeri.

— Vrea să se îmbogăţească. Şi poate că are noroc, se spune că într-adevăr se găseşte foarte mult aur.

Helen îşi dădu ochii peste cap.

— Gwyn, îmi iubesc fiul meu ca pe ochii din cap. Dar aurul ar trebui să crească în copaci şi să-i cadă în cap, pentru ca să-l găsească. Îi seamănă tatălui meu, Gwyn, şi el era doar atunci fericit când putea să stea în camera lui de studii şi se adâncea în texte în vechea ebraică. În cazul lui Ruben, sunt texte de legi. Cred că ar fi un bun avocat sau judecător, poate şi un bun comerciant. George Greenwood spusese că se înţelege cu clienţii – este un om îndatoritor. Dar să schimbe cursul unui pârâu pentru a spăla aur sau să sape

un puţ sau ce o fi trebuind, de asta nu este în stare.

— O va face pentru mine! spuse Fleur cu o expresie transfigurată a feţei. Pentru mine face totul. În orice caz, va încerca! …

Până acum se vorbea la Haldon mai puţin de aurul găsit de Ruben O'Keefe, ci de furturile de animale din ce în ce mai neruşinate ale lui James McKenzie. Pe moment suferea cel mai mult de pe urma fărădelegilor lui McKenzie un mare crescător de oi, John Sideblossom.

Sideblossom locuia în capătul de vest al lacului Pukaki, deja sus, în munţi. Venea rar la Haldon şi practic niciodată la Christchurch, dar avea proprietăţi imense la marginea Alpilor. Îşi vindea animalele la Dunedin, aşa că nu făcea parte din clienţii lui George Greenwood.

Cu toate acestea, Gerald păru să-l cunoască. De fapt, se bucură ca un copil când primi într-o zi vestea că Sideblossom voia să se întâlnească la Haldon cu crescători cu aceleaşi convingeri, pentru a mai porni o expediţie de pedeapsă împotriva lui James McKenzie.

— Este ferm convins că McKenzie hălăduieşte în regiunea sa! declară Gerald în timpul obligatoriului său whisky înainte de masă. Undeva mai sus de lacuri sau trebuie să fi găsit pământ nou. John este de părere că dispare printr-o trecătoare, pe care noi nu o cunoaştem. Şi vrea să facă acţiuni pe suprafeţe mari. Trebuie să ne adunăm oamenii şi să-l scoatem pe individ definitiv de acolo.

— Ştie Sideblossom ce vorbeşte? se interesă

Gwyneira liniştită.

În ultimii ani, aproape toţi baronii de oi din Canterbury Plains plănuiseră aici, în faţa căminului ei, asemenea hăituieli. De cele mai multe ori, nici nu avură loc, fiindcă nu se adunaseră suficienţi oameni, pentru a lua la pieptănat teritoriul vecin. Trebuia o personalitate mai carismatică decât Reginald Beasley pentru a-i uni pe crescătorii de oi individualişti.

— Pot să-ţi şoptesc acest lucru! urlă Gerald. Johnny Sideblossom este cel mai sălbatic câine pe care ţi-l poţi imagina! îl cunosc încă de când vânam balene, era tânăr de tot pe atunci, cam ca Paul acum…

Paul îşi ciuli urechile.

— S-a angajat ca mus pe vas, împreună cu tatăl lui. Dar bătrânul bea de stingea şi într-o zi, când trebuia să mânuiască harponul şi balena se zbătea ca nebuna, a fost măturat din barcă – mai exact, a fost răsturnată toată barca şi toţi au sărit afară. Doar micuţul rămas până în ultima secundă şi a aruncat harponul înainte ca barca să se scufunde. Johnny Sideblossom a răpus balena! La zece ani! Bătrânul lui a mierlit-o, dar acest lucru nu l-a speriat. A devenit cel mai temut aruncător de harpon de pe Coasta de Vest. Dar cum a auzit că s-a găsit aur la Westport, s-a dus acolo. În sus şi în jos pe Buller River, şi cu succes. În cele din urmă, a cumpărat teren la lacul Pukaki. Şi animale de cel mai bun soi, în parte chiar de la mine. Dacă mă gândesc bine, pramatia de McKenzie a dus o turmă de la mine în munţi. Trebuie să fi fost acum douăzeci de ani..

Şaptesprezece, gândi Gwyneira. Îşi aminti că

James se străduise să obţină această însărcinare mai ales pentru a pleca din calea ei. Oare îşi extinsese de pe atunci excursia şi găsise ţara lui de vis?

— O să-i scriu că putem aranja întâlnirea aici! Da, este o idee bună! mai invit încă câţiva şi facem, în sfârşit, treabă ca lumea! Îl prindem pe individ, nicio grijă. Dacă se apucă Johnny de ceva, o face ca lumea!

Gerald ar fi vrut să se apuce imediat de scris, dar Kiri puse mâncarea pe masă. Dar imediat a doua zi se puse pe treabă, iar Gwyn suspina la gândul chefului şi beţiei care va preceda marea expediţie de pedepsire. Totuşi era curioasă să-l cunoască pe Johnny Sideblossom. Dacă doar jumătate din poveştile spuse de Gerald, ca să distreze pe cei de la masă, erau adevărate, Sideblossom trebuia să fie dat dracului – şi poate un adversar primejdios pentru James McKenzie.

Aproape toţi crescătorii de animale din regiune acceptară invitaţia lui Gerald şi de data aceasta se păru că nu este vorba doar de distracţie. James McKenzie întrecuse realmente măsura. Iar John Sideblossom părea să aibă într-adevăr capacitatea de a-i conduce pe oameni. Gwyneira găsi că este într-adevăr impozant. Călărea pe un armăsar puternic, negru – foarte reprezentativ, dar şi bine-crescut şi uşor de condus. Probabil că pe acest cal îşi inspecta păşunile şi supraveghea mânarea oilor. Apoi era înalt; îi depăşea până şi pe cei mai înalţi bărbaţi dintre baronii oilor cu aproape un cap. Corpul lui era puternic şi muşchiulos, faţa arsă de soare şi cu trăsături bine croite, părul

închis era des şi cârlionţat. Îl purta până pe umeri, ceea ce-i sublinia duritatea. Şi avea o personalitate debordantă, cuceritoare. Stăpânea imediat conversaţia bărbaţilor, îşi bătu vechii prieteni pe umăr, râse zgomotos cu Gerald şi păru să consume whisky-ul ca apa, fără a se putea observa ceva schimbat. Faţă de Gwyneira şi de celelalte puţine femei, care-şi însoţiseră bărbaţii la această întâlnire, era de o politeţe aleasă. Totuşi, Gwyneira nu-l agrea, fără a putea spune din ce motiv. Dar de la prima vedere simţi o anumită respingere. Oare fiindcă buzele sale erau înguste şi dure şi arătau un zâmbet care nu se reflecta în ochi? Sau erau însăşi ochii – atât de întunecaţi, de păreau negri, reci ca noaptea şi cercetători? Gwyneira observă că privirile lui stăruiau prea îndelung asupra ei, evaluând-o – mai puţin pe faţa ei, mai degrabă pe silueta ei încă zveltă şi formele feminine. Ca fată tânără s-ar fi înroşit, dar acum răspundea privirilor cu siguranţă de sine. Era stăpână aici, el era oaspetele, şi ea nu era interesată de niciun fel de contact, care să depăşească acest cadru. Ar fi preferat s-o ţină deoparte şi pe Fleurette de prietenul şi tovarăşul de beţii al lui Gerald, dar acest lucru nu era posibil, fiindcă fata era aşteptată la banchetul de seară. Gwyn renunţă la ideea de a o preveni pe fiica ei: Fleur ar face atunci totul să pară neatrăgătoare – şi, prin aceasta, ar trezi iar furia lui Gerald. Aşa că Gwyn îl observa doar circumspectă pe oaspetele ei lugubru, când Fleur coborî treptele – atât de strălucitoare şi de drăguţă ca Gwyneira în prima ei seară de la Kiward Station. Fata purta o rochie crem, simplă,

care sublinia bronzul uşor al pielii ei de altfel albe. La mâneci, la răscroiala gâtului şi la talie avea aplicaţii aurii şi maronii din broderie spartă, care se potriveau cu culoarea neobişnuită a ochilor ei, de un brun-deschis, aproape auriu. Nu îşi ridicase părul, ci îl împletise doar în stânga şi în dreapta capului, şi cozile subţiri le legase la spate. Arăta drăguţ, dar avea mai ales efectul practic de a nu lăsa să-i cadă părul pe faţă. Fleurette se coafa întotdeauna singură; în această privinţă refuzase de mică ajutorul fetelor în casă.

Silueta zveltă a lui Fleur şi părul deschis o făceau să pară o zână. Oricât de asemănătoare era cu mama ei, oricât de mult se asemănau ca temperament, Fleurette avea totuşi o altă aură. Fata arăta mai capabilă de a se acomoda, mai supusă decât tânăra Gwyn, iar ochii căprui-aurii străluceau mai degrabă decât să arunce scântei provocatoare.

Bărbaţii din sală se uitau fascinaţi la apariţia ei, dar pe când cei mai mulţi păreau vrăjiţi, Gwyneira recunoscu în privirea lui John Sideblossom o expresie de lăcomie. După părerea ei, el ţinu mâna lui Fleurette timp prea îndelungat când o salută curtenitor.

— Există şi o doamnă Sideblossom? întrebă Gwyn, când oaspeţii şi gazda se aşezară în sfârşit la masă.

Gwyneira se aşezase ea însăşi alături de John Sideblossom, dar bărbatul îi acorda atât de puţină atenţie, că era aproape o impoliteţe. În schimb, avea doar ochi pentru Fleurette, care purta o discuţie mai degrabă plictisitoare cu bătrânul lord Barrington. Lordul predase afacerile sale din

Christchurch fiului său şi se stabilise la o fermă în Canterbury Plains, unde creştea cu rezultate mediocre cai şi oi.

John Sideblossom se uită la Gwyn de parcă abia acum ar fi observat-o.

— Nu, nu mai există o doamnă Sideblossom, răspunse el la întrebarea lui Gwyn. Soţia mea a murit acum trei ani la naşterea fiului meu.

— Îmi pare rău, zise Gwyn; rar se întâmpla să fie atât de sinceră, spunând asemenea banalităţi. Şi pentru copil – am înţeles bine că a supravieţuit?

Fermierul aprobă din cap.

— Da, fiul meu a crescut acum practic între angajaţii maori ai casei. Nu este o soluţie prea bună, dar cât timp e mic, merge. În perspectivă va trebui să găsesc altceva. Dar nu este uşor să găseşti o fată potrivită… Şi o fixă în continuare pe Fleur, ceea ce o irită şi o supără pe Gwyn. Bărbatul vorbea de o fată ca de o pereche de pantaloni de călărie! Fiica dumneavoastră este deja făgăduită cuiva? se interesă el cu multă luciditate. Pare să fie o fată foarte bine crescută.

Gwyneira, uluită, nu ştia ce să răspundă. Bărbatul acesta nu-şi pierdea vremea cu introduceri lungi!

— Fleurette este încă prea tânără… spuse ea în cele din urmă evaziv.

Sideblossom ridică din umeri.

— Acest aspect nu este neprielnic. Am fost totdeauna de părere că aceste tinere nu pot fi căsătorite destul de devreme ca să nu facă prostii. Şi nasc mult mai uşor cât timp sunt tinere. Mi-a spus moaşa când a murit Marylee. Marylee avea deja douăzeci şi cinci de ani.

După ultimele cuvinte, se întoarse cu spatele la Gwyneira. Ceva ce spusese Gerald trebuia să-i fi trezit interesul şi câteva minute mai târziu era adâncit într-o discuţie aprinsă cu un crescător de animale.

Gwyneira rămase calmă, dar în interior fierbea de furie. Era obişnuită cu faptul că fetele nu erau curtate pentru personalitatea lor, ci din motive dinastice sau financiare. Dar acest ins mergea evident prea departe. Chiar şi cum vorbea de soţia lui defunctă: „Marylee avea deja douăzeci şi cinci de ani”. Suna de parcă ar fi murit oricum în curând de bătrâneţe, indiferent dacă în prealabil îi dăruise sau nu lui Sideblossom un copil.

Mai târziu, când oaspeţii se strânseseră în grupuri lejere în salon, pentru a pălăvrăgi şi a încheia ultimele discuţii de la masă, înainte ca doamnele să se adune în salonul Gwyneirei la ceai şi la un lichior, iar bărbaţii să se retragă în refugiul lui Gerald, cu ţigări de foi şi whisky, Sideblossom i se alătură direct lui Fleurette.

Gwyneira, care nu putea să scape de discuţia purtată cu lady Barrington, observă nervoasă cum o abordă pe Fleur. Se pare că se purta curtenitor şi îşi folosea tot şarmul. Fleurette zâmbi încurcată şi se lăsă antrenată de bunăvoie într-o discuţie. Judecând după expresia feţei, cei doi discutară de câini şi cai. În orice caz, Gwyneira nu-şi putea imagina nimic altceva care s-o intereseze atât de mult pe Fleur. Când Gwyn reuşi, în sfârşit, să se desprindă de lady Barrington şi să meargă agale şi pe neobservate în direcţia lui Sideblossom, presupunerile i se confirmară.

— Sigur că vă arăt cu plăcere iapa. Dacă vreţi,

putem ieşi mâine împreună călare. V-am privit armăsarul, este într-adevăr frumos! Fleurette păru că-l simpatizează pe vizitator. Sau plecaţi deja mâine?

Cei mai mulţi dintre cei prezenţi vor pleca deja mâine la fermele lor. Se hotărâse organizarea expediţiei de pedepsire, iar bărbaţii aveau de gând să strângă oamenii din împrejurimi care erau dispuşi să participe. Unii dintre crescătorii de oi voiau să participe personal, alţii promiseseră să îi ajute măcar cu câţiva călăreţi înarmaţi.

John Sideblossom clătină din cap.

— Nu, rămân câteva zile aici, domnişoară Warden. Ne-am înţeles să strângem aici oamenii din regiunea Christchurch şi să mergem împreună la ferma mea. Ea va fi punctul de plecare pentru celelalte activităţi. Aşa că accept cu plăcere propunerea dumneavoastră. De altfel, armăsarul are sânge arăbesc. Cu câţiva ani în urmă am putut cumpăra la Dunedin un arab de deşert pur sânge şi am încrucişat caii de la fermă cu el. Rezultatele sunt foarte drăguţe – dar uneori cam uşoare!

Deocamdată Gwyn era liniştită. Cât timp amândoi discutau de cai, Sideblossom va şti să se poarte. Şi poate că-i plăcea într-adevăr lui Fleur. Legătura ar fi potrivită: Sideblossom era respectat şi avea o idee mai mult pământ decât Gerald Warden, deşi nu la fel de fertil. Sigur că bărbatul era cam în vârstă pentru Fleur, dar mai era acceptabil. Dacă nu ar fi avut un sentiment atât de neplăcut în legătură cu acest lucru! Dacă bărbatul nu ar fi dat impresia aceea de răceală şi lipsă de sentiment! Şi mai era şi Ruben O’Keefe. Cu siguranţă că Fleurette nu va fi de acord să se

despartă de dragostea ei.

Cu toate acestea, în zilele următoare, părea să-i facă plăcere să stea cu John Sideblossom. Bărbatul era un călăreţ curajos, ceea ce îi plăcea lui Fleur, ştia să povestească captivant şi să asculte atent. Apoi mai avea şi şarm şi un fel de a fi îndrăzneţ, care îi plăcu fetei. Fleur râse când Sideblossom, trăgând cu Gerald asupra unor porumbei de lut, în loc să ochească porumbelul, împuşcă coada unui trandafir din grădină.

— Un trandafir trandafirului! spuse el – e drept, puţin original, dar se părea că Fleur se simţea măgulită. Paul, în schimb, părea supărat. Îl admira pe Sideblossom încă de când povestise Gerald despre el şi, de când îl cunoştea personal, îl diviniza de-a dreptul. Dar Sideblossom nu avea ochi pentru băiat. Fie stătea la băut şi la taifas cu Gerald, fie o curta pe Fleur. Paul se gândea cum să facă să-i spună adevărul despre sora lui. Dar deocamdată nu se ivea niciun prilej.

John Sideblossom era un bărbat al deciziilor rapide şi era obişnuit să obţină ceea ce dorea. Vizitase Kiward Station în primul rând pentru a mobiliza în sfârşit pe crescătorii de oi din Canterbury. Dar când o cunoscu pe Fleurette Warden, se hotărî foarte repede să rezolve cu această ocazie şi altă problemă ce trebuia soluţionată. Îi trebuia o nouă soţie – şi aici întâlnise pe neaşteptate o candidată potrivită. Tânără, atrăgătoare, din familie bună şi evident cu o educaţie aleasă. Cel puţin în primii ani va putea să economisească învăţătorul pentru fiul lui, Thomas. Legătura cu Wardenii îi va deschide şi alte uşi în societatea bună de la Christchurch şi

Dunedin. Dacă a înţeles bine, mama lui Fleurette provenea chiar din aristocraţia engleză. Fata părea să fie puţin sălbatică, iar mama tindea să aibă prea multă putere. În orice caz, Sideblossom nu i-ar fi permis niciodată soţiei sale să participe la conducerea fermei şi chiar să conducă creşterea animalelor! Dar aceasta era o problemă a lui Warden; pe Fleurette o va struni el. Va putea să-şi aducă cu ea animalele ei iubite – iapa va face mânji nemaipomeniţi şi căţeaua ciobănească era şi ea un real câştig. Dar când Fleur va fi însărcinată, nu va mai putea conduce ea câinele. Sideblossom se apucă de pe acum să intre în graţiile lui Gracie – ceea ce îi aduse şi mai multă simpatie din partea lui Fleurette. După trei zile, fermierul era convins că Fleur nu-i va respinge cererea în căsătorie. Iar Gerald Warden ar trebui să fie fericit că poate s-o mărite atât de avantajos pe fată.

Gerald urmărise curtea pe care i-o făcea John lui Fleur cu un ochi râzând şi unul plângând. De data aceasta, fata nu păru să fie împotrivă – Gerald era chiar de părere că nepoata lui flirta destul de neruşinat cu vechiul său prieten. Dar uşurarea simţită era amestecată cu gelozia. John va avea ceea ce el, Gerald, nu putea avea. Sideblossom nu va trebui s-o ia pe Fleur cu forţa, ea i se va da de bunăvoie. Gerald îşi înecă gândurile interzise în whisky.

Cel puţin era pregătit când în a patra zi a şederii sale la Kiward Station, Sideblossom veni la el şi îi prezentă gândurile sale de căsătorie.

— Ştii, bătrâne prietene, că la mine este pe mâini bune, spuse Sideblossom. Lionel Station este mare. E drept că nu are aşa o casă seniorială

grozavă ca aceasta, dar este confortabilă… Avem personal suficient. Fata va fi servită din toate părţile. Desigur că va trebui să se ocupe personal de copil. Dar cu siguranţă că va avea în curând şi copii proprii – atunci merg toate împreună. Ai ceva împotrivă dacă îi fac o cerere în căsătorie?

Sideblossom îşi turnă un whisky.

Gerald negă din cap şi îi întinse paharul să fie servit. Sideblossom avea dreptate; ceea ce propunea el era cea mai bună soluţie.

— Nu am nimic împotrivă. E drept că ferma nu are multe lichidităţi pentru dotă. Ai fi mulţumit cu o turmă de oi? Putem vorbi şi despre două iepe de prăsilă…

Cei doi bărbaţi petrecură următoarele ore tratând pe îndelete despre dota lui Fleurette. Amândoi erau unşi cu toate alifiile în ceea ce priveşte comerţul cu animale. Ofertele zburau de colo colo. Gwyneira, care iar trăgea cu urechea, nu era neliniştită: ei i se părea că este vorba de împrospătarea sângelui turmelor de oi de la Lionel Station. Numele lui Fleurette nu fu pomenit nici măcar o dată.

— Tre… trebuie să te previn! spuse Gerald, când, în sfârşit, cei doi bărbaţi ajunseră la o înţelegere şi mărimea dotei fusese confirmată cu baterea palmei şi cu încă mai mult whisky. Mi… micuţa nu este şi… simplu de strunit. S-a fixat pe o treabă cu un băiat din vecini… doar prostii, individul a plecat între timp. Dar tu cunoşti… cunoşti muierile…

— De fapt nu am avut impresia că nu i-aş fi pe plac lui Fleurette, se minună Sidemblossom. Ca întotdeauna, părea şi acum complet treaz, deşi

prima sticlă de whisky era de mult golită. De ce nu facem lucrurile ca lumea, şi o întrebăm pe ea? Ei hai, pune să fie chemată! Sunt acuma dispus pentru un sărut de logodnă! Iar mâine, ceilalţi crescători de oi ar trebui să se întoarcă. Atunci putem să facem cunoscută logodna.

Fleurette, care tocmai venise de la o plimbare călare şi se pregătea să se schimbe pentru masa de seară, se minună de bătaia sfioasă a lui Witi la uşa ei.

— Domnişoară Fleur, domnul Gerald vrea să vă vorbească. El… cum a spus? Vă roagă să veniţi imediat în camera sa. Era vizibil că servitorul maori se gândea dacă să mai adauge vreo observaţie şi se hotărî s-o facă. Cel mai bine este dacă vă grăbiţi. Bărbaţii mult whisky şi puţină răbdare.

După povestea cu Reginald Beasley, Fleur rămăsese suspicioasă, în ceea ce priveşte invitaţiile bruşte în camera lui Gerald. Instinctiv, se hotărî să nu se aranjeze prea frumos, ci îşi încheie costumul de călărie, în loc să-şi îmbrace rochia de mătase verde-închis, pe care i-o pregătise Kiri. Ar fi preferat s-o cheme şi pe mama ei, dar nu ştia unde era Gwyneira. Mulţimea de vizitatori şi munca de la fermă o solicitaseră mult pe Gwyn. Momentan nu era mult de lucru – era ianuarie; trecuse perioada de tuns şi de fătatul mieilor, iar oile se găseau în cea mai mare parte libere, sus în munţi – dar vara aceasta era neobişnuit de umedă şi de aceea tot trebuiau făcute reparaţii, iar cositul fânului era un joc de noroc. Fleur se hotărî să nu o aştepte pe Gwyn şi mai ales să nu-şi piardă timpul căutând-o. Orice o

fi vrând Gerald, trebuia să rezolve ea singură cu el. Şi nu se temea de abuzuri. Doar Witi vorbise de „bărbaţi”. Deci va fi de faţă şi Sideblossom, astfel că Gerald nu va depăşi limitele bunei-cuviinţe.

John Sideblossom era neplăcut surprins că Fleur pătrunse în camera bărbaţilor în costum de călărie şi cu părul vâlvoi. Ar fi putut să se aranjeze puţin, deşi arăta desigur încântătoare. Nu, nu-i va fi greu să apeleze la puţin romantism.

— Domnişoară Fleur, spuse el. Îmi permiteţi să iau cuvântul? Sideblossom făcu o plecăciune perfectă în faţa fetei. Doar mă atinge pe mine în cel mai înalt grad şi nu sunt bărbatul care să trimită pe alţii în peţit.

Privi îi ochii speriaţi ai lui Fleur şi crezu că acea licărire nervoasă ar fi un îndemn.

— Domnişoară Fleur, este drept că v-am văzut pentru prima oară acum trei zile, dar din prima clipă am fost încântat de dumneavoastră, de ochii dumneavoastră minunaţi, de zâmbetul fermecător. Iar prietenia cu care m-aţi tratat în ultimele trei zile, m-au făcut să sper că nu vă displace prezenţa mea. Şi de aceea – sunt un bărbat al hotărârilor temerare, domnişoară Fleur, şi cred că veţi ajunge să îndrăgiţi această latură a mea –, de aceea am decis să vă peţesc la bunicul dumneavoastră. El a acceptat bucuros o legătură între noi. Deci, cu acceptul tutorelui dumneavoastră, vă cer în mod solemn mâna.

Sideblossom zâmbi şi se lăsă într-un genunchi în faţa lui Fleur. Gerald se stăpâni să nu râdă când observă că Fleur nu ştia unde să se uite.

— Eu… domnule Sideblossom, este foarte drăguţ, dar eu iubesc pe altcineva, articulă ea în

cele din urmă. Bunicul ar fi trebuit să vă spună acest lucru şi…

— Domnişoară Fleur, o întrerupse Sideblossom plin de sine, pe oricine credeţi că îl iubiţi, îl veţi uita în braţele mele.

Fleurette scutură capul.

— Nu îl voi uita niciodată, domnule! I-am promis că o să mă mărit cu el…

— Fleur, nu vorbi asemenea prostii! se agită Gerald. John este bărbatul potrivit pentru tine! Nu prea tânăr, nu prea bătrân, potrivit din punct de vedere social şi mai este şi bogat. Ce doreşti mai mult?

— Trebuie să-l pot iubi pe bărbatul meu! răspunse Fleurette disperată. Iar eu…

— Dragostea creşte cu timpul, declară Sideblossom. Ei hai, fato! Ţi-ai petrecut ultimele trei zile cu mine. Deci nu pot fi chiar neplăcut pentru tine.

În ochii lui se citea nerăbdarea.

— Nu… nu-mi sunteţi neplăcut, dar… dar doar nu o să mă… căsătoresc doar pentru atâta cu dumneavoastră. V-am considerat drăguţ, dar… dar…

— Termină cu sclifoselile, Fleurette! întrerupse Sideblossom bâlbâielile fetei. Argumentele lui Fleur îi erau indiferente. Spune da, şi putem vorbi despre modalităţi. Cred că o să facem nunta încă în această toamnă – imediat ce s-a rezolvat problema aceasta nenorocită cu James McKenzie. Poate vii cu mine la Lionel Station… desigur însoţită de mama ta, trebuie să fie totul făcut corect…

Fleurette respiră adânc, prinsă între furie şi

panică. La naiba, de ce nu o asculta nimeni? Se hotărî să spună clar şi fără echivoc ce gândea. Bărbaţii aceştia trebuiau să fie capabili să accepte faptele în sine!

— Domnule Sideblossom, bunicule… Fleurette ridică vocea. Am spus-o de repetate ori şi m-am cam săturat să mă repet. Nu o să mă căsătoresc cu dumneavoastră! Vă mulţumesc pentru propunere, vă apreciez ataşamentul, dar sunt deja legată de altcineva. Şi acum mă voi duce în camera mea. Te rog să mă scuzi, bunicule, că nu iau parte la cină, nu mă simt bine.

Fleur se sili să nu iasă în fugă din cameră, ci să se întoarcă încet şi demn. Cu capul ridicat mândru, părăsi camera şi nu trânti uşa după ea. Dar apoi alergă, ca mânată de draci, prin salon şi pe trepte în sus. Cel mai bine dacă se închidea în camera ei până pleca Sideblossom. Licărirea din ochii lui nu-i plăcuse deloc. Desigur că bărbatul nu era obişnuit să fie refuzat. Şi ceva îi spunea că poate deveni primejdios dacă ceva nu mergea după voinţa lui.

5

În ziua următoare, Kiward Station se umplu de bărbaţi şi de cai. Baronii oilor din Canterbury Plains nu se zgârciră: numărul membrilor „expediţiei de pedepsire” ajunsese la cel al unei companii. Puţini erau oamenii adunaţi de prietenii lui Gerald care îi plăceau Gwyneirei. Erau doar câţiva ciobani maori şi relativ puţini angajaţi ai fermelor. Se părea că crescătorii de animale căutaseră oamenii în crâşme sau în barăcile noilor

colonişti, şi mulţi dintre ei păreau să fie aventurieri, dacă nu chiar lepădături întunecate, gândi Gwyn. De aceea se bucură că Fleur nu se apropie în acele zile de grajduri. Mai ales că Gerald nu se zgârci şi puse din belşug alcool la bătaie. Bărbaţii beau şi sărbătoreau în magaziile de tuns oi, pe când păstorii de la Kiward Station, de regulă vechi prieteni ai lui McKenzie, impresionaţi neplăcut, se retraseră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară Gwyn, le exprimă Andy McAran temerile. O să-l vâneze pe James ca pe un lup râios. Vorbesc serios să-l împuşte! Doar nu merită aşa ceva, să se trimită această pleavă a societăţii după el. Totul din cauza câtorva oi!

— Această pleavă nu cunoaşte munţii, spuse Gwyneira şi nu ştia dacă încerca prin aceste cuvinte să-l liniştească pe bătrânul ei păstor sau pe sine. Nu fac decât să se calce reciproc pe picioare, McKenzie va râde pe săturate de ei. Aşteaptă numai, vei vedea că se va destrăma totul. Dacă ar pleca deja! Nu-mi place să-i ştiu în curte. Pe Kiri şi pe Moana le-am trimis acasă, pe Marama de asemenea. Şi sper ca maori să-şi păzească tabăra. Voi să fiţi cu ochii pe cai şi pe harnaşament! Nu vreau să dispară ceva.

În această privinţă, pe Gwyn o aştepta o surpriză foarte neplăcută. O parte a bărbaţilor venise pe jos, iar Gerald – la început mahmur de tot, spre amiază din nou beat şi foarte supărat pe nesupunerea lui Fleurette – le promise cai de la Kiward Station. Nu o înştiinţă imediat pe Gwyn, aşa că ea nu avusese timp să ceară aducerea unor cai de muncă de pe izlazurile de vară. În loc de

aceasta, după-amiaza bărbaţii, chiuind, împărţiră între ei Cobii, caii ei preţioşi. Fleurette urmări de la fereastra ei, neajutorată, cum încercară unul după altul să se suie pe Niniane.

— Mamă, doar nu le poate da pur şi simplu calul! Doar este al nostru! se văită ea.

Gwyneira ridică din umeri.

— Dă caii doar împrumut, nu au voie să-i păstreze. Dar nici mie nu-mi convine. Cei mai mulţi dintre aceşti indivizi nici nu ştiu să călărească ca lumea. Asta este şi un avantaj. Doar vezi de acum, caii se cabrează şi îi dau jos. Când revin, trebuie să-i obişnuim pe cai din nou cu călăritul.

— Dar Niniane…

— Nu pot să schimb nimic, copilă. O vor şi pe Morgaine a mea. Poate pot să vorbesc mâine cu Gerald, dar astăzi este de-a dreptul nebun. Iar acest Sideblossom se poartă de parcă ar fi cel puţin părtaş; le indică oamenilor culcuşuri şi îi comandă de colo colo, iar pe mine nici nu mă bagă în seamă. După ce individul va fi plecat, voi face trei cruci. De altfel, nu vei veni în seara asta la banchet. Am lămurit acest lucru. Eşti bolnavă. Nu vreau ca Sideblossom să te mai vadă.

În sinea ei, Gwyneira plănuise de mult să-şi ducă noaptea caii într-un loc sigur. În niciun caz nu-şi va trimite preţioasele iepe de prăsilă cu trupa de cercetaşi în munţi. Se înţelesese cu Andy McAran, Poker Livingston şi alţi oameni de nădejde, ca la noapte să fie mânaţi caii de acolo. Nu aveau decât să se zbenguie pe pajişti, în zilele următoare vor avea timp să-i adune. În locul lor, bărbaţii vor aduce caii de muncă şi îi vor pune în boxe.

Dimineaţa, asta va crea puţină agitaţie, dar cu siguranţă Sideblossom nu va amâna expediţia doar fiindcă erau alţi cai puşi la dispoziţie decât în seara precedentă.

Acest lucru însă nu i-l destăinui lui Fleurette. Se temea prea tare că fata va dori să participe la acţiune.

— Niniane a ta va fi cel târziu poimâine din nou acasă! o consolă ea pe Fleur. Îl va da jos pe călăreţul ei nepriceput şi va veni acasă. Nu va lăsa să se facă aşa o prostie cu ea. Dar acum trebuie să mă schimb. Cină cu conducătorii războiului. Ce tevatură pentru un singur bărbat!

Gwyn se retrase, iar Fleur rămase furioasă şi îngândurată pe loc. Nu voia să se împace cu starea ei de neajutorare. Era pură josnicie din partea lui Gerald, că voia să o dea cu împrumut pe Niniane. Apoi, în mintea lui Fleur se contură un plan. Va duce calul într-un loc sigur, în timp ce bărbaţii se îmbătau în salon. Pentru asta, trebuia să se strecoare acum din camera ei, fiindcă fiecare drum spre grajduri trecea prin salon, care la ora actuală ar trebui să fie gol. Oaspeţii se schimbau pentru banchet. Iar afară era un adevărat haos. Nu sărea în ochi dacă îşi ascundea părul sub o năframă şi se grăbea. De la uşa bucătăriei până la grajduri erau doar câţiva paşi. Dacă o vedea cineva, va crede că este una din fetele de la bucătărie.

Poate că planul lui Fleur ar fi reuşit, dacă Paul nu ar fi ţinut-o pe sora lui sub observaţie. Băiatul era iar prost dispus. Idolul lui, John Sideblossom, nu-l băga în seamă, iar Gerald i-a respins cu vorbe dure rugămintea de a-l lăsa să participe la

expediţia de pedepsire. Aşa că nu prea avea ce face, se vântura pe la grajduri şi era desigur foarte interesat când o văzu pe Fleurette că se ascunde în şură. Paul îşi putea închipui ce voia să facă. Dar va avea grijă ca Gerald s-o prindă asupra faptei.

Gwyneira avu nevoie de toată răbdarea şi de tot calmul ei pentru a face faţă banchetului. În afară de ea, erau doar bărbaţi de faţă şi toţi, fără excepţie, erau deja la începutul cinei băuţi. La început mai goliră câteva pahare; se servea vin, şi în curând primii începură să lălăie.

Toţi râdeau de cele mai prosteşti glume, îşi strigau cuvinte murdare şi nu se purtau nici faţă de Gwyneira ca domnii.

Dar ea se simţi într-adevăr prost, când, după servirea ultimului fel de bucate, John Sideblossom păşi lângă ea.

— Trebuie să vorbim ceva, domnişoară Gwyn, spuse el în felul lui direct şi iar părea să fie treaz în mijlocul acestei hoarde de beţivani.

Între timp, Gwyneira îl cunoştea mai bine şi ştia să recunoască semnele beţiei. Pleoapele lui erau ceva mai coborâte, iar privirea lui nu mai părea rece şi distantă, ci suspicioasă şi licăritoare. Sideblossom îşi ţinea sentimentele în frâu, dar ele fierbeau puternic sub suprafaţă.

— Cred că ştiţi că ieri am cerut mâna fetei dumneavoastră. Fleurette m-a respins.

Gwyneira ridică umerii.

— Este dreptul ei. În ţinuturile civilizate, fetele sunt întrebate înainte de a fi măritate. Şi dacă nu i-aţi plăcut lui Fleur, nu pot să fac nimic.

— Puteţi să puneţi o vorbă bună pentru mine… era de părere Sideblossom.

— Mi-e teamă că nu ar ajuta, remarcă Gwyn şi simţi că şi simţămintele ei se ridică la suprafaţă. Şi nici nu aş face-o. Nu vă cunosc prea bine, domnule Sideblossom, dar ceea ce am văzut nu prea îmi place…

Sideblossom râni.

— Oh, ca să vezi! Nu îi plac doamnei! Şi ce aveţi de obiectat la mine, lady Warden? întrebă el glacial.

Gwyneira suspină. De fapt nu ar fi dorit să poarte această discuţie… dar bine, dacă el dorea!

— Această cruciadă împotriva unui singur bărbat, începu ea, nu mi se pare nimerită. Şi aveţi o influenţă negativă asupra celorlalţi crescători de animale. Fără influenţa dumneavoastră, un lord Barrington nu s-ar fi dedat să formeze asemenea trupe de bătăuşi, ca cei de afară. Atitudinea dumneavoastră faţă de mine este jignitoare, nemaivorbind de Fleurette. Domnule Sideblossom, un gentleman în situaţia dumneavoastră şi-ar da silinţa să schimbe ideile fetei.

Dumneavoastră o bruscaţi pe fată, iniţiind această situaţie cu calul. Fiindcă a fost ideea dumneavoastră, nu-i aşa? Gerald este mult prea beat ca să mai ţeasă intrigi!

Gwyneira vorbea repede şi mânioasă. Toate astea o enervau. Şi mai era şi Paul aici, care li se alăturase şi care observa atent ieşirea ei.

Sideblossom râse.

— Touché, draga mea! O mică acţiune de răzbunare. Nu îmi place când nu sunt ascultat. Dar aşteptaţi numai. O să pun eu mâna pe micuţa

dumneavoastră. După ce ne întoarcem, voi continua să-i fac curte. Şi în pofida dorinţei dumneavoastră, lady!

Gwyneira nu dorea decât să încheie această discuţie.

— Atunci vă doresc mult succes, spuse ea înţepată. Iar tu, Paul, vino cu mine sus. Urăsc să văd că te strecori după mine şi tragi cu urechea!

Băiatul se sperie. Dar ceea ce auzise aici îşi merita preţul. Poate că Gerald nici nu era partenerul de discuţie adecvat în privinţa lui Fleur. O va durea mult mai mult dacă acest bărbat o va împiedica să „fure" caii.

Pe când Gwyneira se retrase în camerele ei, Paul se întoarse pe călcâie şi porni să-l caute pe John Sideblossom. Fermierul părea să se plictisească din ce în ce mai mult în compania celorlalţi. Nu era de mirare – în afară de el, toţi ceilalţi erau beţi turtă.

— Vreţi… vreţi s-o luaţi de soţie pe sora mea? i se adresă Paul.

Sideblossom privi mirat în jos, către el.

— Da, am această intenţie. Încă cineva care are ceva împotrivă? întrebă el uşor amuzat.

Paul scutură din cap.

— Din partea mea, nu aveţi decât. Dar ar trebui să ştiţi ceva despre ea. Fleurette se preface că este atât de tandră. Dar de fapt are deja un prieten, pe Ruben O'Keefe.

Sideblossom încuviinţă din cap.

— Ştiu, spuse el, cu totală lipsă de interes.

— Dar ea nu v-a spus totul! plusă Paul. Nu v-a spus. Că a făcut-o cu el! Dar eu i-am văzut!

Interesul lui Sideblossom era trezit.

— Ce spui? Sora ta nu mai este fecioară?

Paul ridică din umeri. Cuvântul „fecioară” nu-i spunea nimic.

— Întrebaţi-o pe ea însăşi, spuse el. Este în şură!

John Sideblossom o găsi pe Fleurette în boxa de la iapa Niniane, unde fata tocmai se întreba ce ar fi bine să facă acum? S-o alunge pe Niniane pur şi simplu afară? Atunci exista pericolul ca ea să nu plece de lângă grajd, ci să rămână în apropierea celorlalţi cai. Poate era mai bine să plece cu ea călare şi să o închidă într-un ţarc îndepărtat. Dar acest lucru i se părea lui Fleur destul de îndrăzneţ. Atunci ar fi trebuit să se întoarcă pe jos, pe lângă toate acareturile, care erau pline de bărbaţii beţi ai trupei de cercetaşi.

În timp ce se mai gândea, îşi scărpina calul pe frunte şi îi vorbea. Ceilalţi cai se mişcară şi Gracie adulmecă în paie. Cu toate aceste mici zgomote, Fleurette nu observă că cineva deschide încet uşa. Când Gracie deveni atentă şi dădu un semnal, era deja prea târziu. John Sideblossom stătea pe culoarul grajdului şi se hlizea la Fleurette.

— Aşa deci, micuţa mea. Noaptea ne vânturăm pe la grajd. Sunt puţin mirat că te găsesc singură aici.

Fleurette se sperie şi se postă instinctiv după calul ei.

— Acestea sunt grajdurile noastre, remarcă ea vitează. Pot să fiu aici, când vreau. Şi nu mă vântur pe aici, ci îmi vizitez calul.

— Îţi vizitezi calul. Cât de impresionant… Sideblossom se apropie. Lui Fleur, apropierea lui i se păru a fi ca apropierea unui animal de pradă, iar în ochii lui era iar acea sclipire primejdioasă de

adineauri. Nu ai avut şi altă vizită?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Fleurette spera că vocea ei suna fermă.

— Ştii tu foarte bine. O faci pe mironosiţa care i s-a făgăduit unui tinerel, iar în realitate te culci cu el în fân! Nu te strădui, Fleurette, o ştiu din sursă sigură, chiar dacă nu v-am prins astăzi în flagrant. Dar ai noroc, scumpete. Iau şi marfa folosită. Nu mă interesează atât de mult fecioare sfioase. Este doar mai greu să fie sparte. Deci, nicio grijă, ai voie să te prezinţi în rochie albă în faţa altarului. Dar pot să-mi iau un mic avans, nu-i aşa?

Cu o mişcare rapidă o trase pe Fleurette afară de după cal. Niniane se sperie şi se refugie într-un colţ al boxei. Gracie începu să latre.

— Lăsaţi-mă în pace! Fleurette dădu cu piciorul în direcţia atacatorului ei, dar Sideblossom râse doar.

Braţele sale puternice o ţintuiră de peretele grajdului, şi îşi trecu buzele peste faţa ei.

— Sunteţi beat, lăsaţi-mă!

Fleur încercă să-l muşte, dar în pofida cantităţii de whisky, reflexele lui Sideblossom funcţionară excelent. Se trase înapoi şi îi lovi faţa. Fleur căzu cu spatele afară din boxă şi aterizâ pe un balot de paie. Sideblossom se află peste ea, înainte ca ea să apuce să se ridice şi să fugă.

— Ei hai, arată ce poţi oferi… Sideblossom îi rupse bluza şi îi admiră rotunjimile încă uşoare. Drăguţ… cât să încapă într-o mână!

Râzând, se întinse după ea. Fleurette încercă din nou să-l lovească cu piciorul, dar el puse piciorul peste genunchiul ei şi o imobiliză.

— Hai, încetează o dată să te zbaţi ca un cal

care e călărit pentru prima oară! Doar ai deja experienţă, după cum am auzit. Deci, lasă-mă… Căută încheietoarea fustei ei, dar nu se descurcă în costumul rafinat de călărie. Fleurette încercă să ţipe şi, când el o împiedică, îi muşcă mâna.

— Îmi place când o femeie are temperament! spuse el râzând.

Între timp, Fleur plângea în hohote. Gracie tot mai lătra isteric şi ascuţit. Apoi o voce tăioasă pătrunse prin tumultul din grajd.

— Lăsaţi-mi fata în pace, înainte ca temperamentul meu să o ia razna! în uşă stătea Gwyneira, cu o armă în mână, pe care o îndreptase către John Sideblossom. În spatele ei, Fleur îi recunoscu pe Andy McAran şi Poker Livingston.

— Încet, încet, eu…

Sideblossom o lăsă pe Fleurette în pace şi ridică mâinile într-un gest liniştitor.

— O să discutăm imediat. Fleur, ţi-a făcut ceva?

Gwyn îi dădu arma lui Andy şi o luă pe fiica ei în braţe.

Fleurette scutură din cap.

— Nu. El… el tocmai mă prinsese. Oh, mamă, a fost îngrozitor!

Gwyneira încuviinţă din cap.

— Ştiu, copilă. Dar a trecut. Mergi repede în casă. După cum am văzut, petrecerea din salon s-a terminat. Dar s-ar putea ca bunicul tău să mai stea şi să bea cu o parte din puşlamale în salonul bărbaţilor, deci fii prevăzătoare. Vin şi eu imediat.

Lui Fleurette nu trebui să i se spună a doua oară. Zgribulindu-se, îşi strânse resturile bluzei pe piept şi plecă în fugă. Bărbaţii îi făcură loc plini de

respect când se năpusti din grajd şi alergă de acolo la uşa bucătăriei. Dorea să ajungă în siguranţa camerei ei – iar mama ei putea fi sigură că va traversa salonul repede ca vântul.

— Unde este Sideblossom? Gerald Warden încă nu încheiase seara. Sigur că era foarte beat, ca şi ceilalţi crescători de animale, care încă îşi mai toastau în salonul bărbaţilor. Dar asta nu-l împiedica să propună încă un joc de cărţi. Reginald Beasley, atât de beat cum i se întâmpla rar, fusese deja de acord şi nici Barrington nu era împotrivă. Mai lipsea al patrulea om. Iar John Sideblossom fusese dintotdeauna cel mai îndrăgit companion al lui Gerald dacă era vorba să-i uşureze de bani la Black-Jack pe ceilalţi jucători.

— A plecat adineauri. Probabil în pat, spuse Barrington. Nu mai pot să… să reziste, aceşti ti… tineri de azi…

— Johnny Sideblossom nu a refuzat niciodată un tur! îl apără Gerald pe prietenul lui. Până acum, la băute, i-a băgat pe toţi sub masă. Trebuie să fie pe aici, pe undeva…

Gerald era destul de beat, pentru a-l căuta pe Sideblossom pe sub masă. Beasley mai aruncă o privire prin salon, dar acolo era numai Paul – aparent adâncit într-o carte, de fapt aşteptând. Cândva vor trebui să revină Fleur şi Sideblossom. Şi aici se mai oferea o ocazie să o compromită pe sora lui.

— Îl căutaţi pe domnul Sideblossom? întrebă el politicos şi cu o voce atât de răsunătoare, că nu putea să-i scape nimănui din salonul bărbaţilor. Se află cu soră-mea în grajd.

Gerald Warden se năpusti din salonul bărbaţilor,

plin de o furie atât de sfântă, cum o provoacă doar whisky-ul.

— Blestemata aia de curvă mică! întâi se preface, de parcă nu ar putea tulbura apele, apoi dispare cu Johnny în fân! Când ştie exact că aşa ceva urcă valoarea dotei. Dacă o să mai vrea s-o ia, atunci doar în schimbul jumătăţii fermei mele!

Beasley îl urmă, nu mai puţin indignat. Refuzase peţirea lui. Iar acum se tăvăleşte cu Sideblossom prin paie?

Bărbaţii erau la început indecişi dacă să meargă spre intrarea principală sau spre uşa de la bucătărie, pentru a surprinde perechea în grajd, aşa că pentru câteva secunde se aşternu linişte, în care pătrunse zgomotul făcut de uşa de la bucătărie: Fleurette se strecură în salon – şi, speriată, se trezi în faţa bunicului ei şi a tovarăşului său de beţie.

— Mică pramatie blestemată! Gerald îi dădu cea de-a doua palmă în seara aceasta. Unde este iubitul tău, hai? Unde este Johnny? Este un drac împielițat, să te ducă pe jumătate sub ochii mei în fân! Dar nu te poţi comporta astfel, Fleurette, nu astfel!

O împinse de piept, dar ea rămase în picioare, însă nu reuşi să mai ţină crâmpeiele bluzei ei. Scoase un hohot de plâns, când materialul subţire se rupse şi sânii ei erau la vederea tuturor bărbaţilor.

Oricum, priveliştea se păru că-l trezeşte pe Gerald. Dacă ar fi fost singur, s-ar fi trezit alte sentimente decât ruşinea, dar acum se trezi mai ales interesul lui sănătos de om de afaceri. După această poveste, nu va mai putea scăpa de

Fleurette dând-o unui om cumsecade. Sideblossom trebuia s-o ia, iar asta însemna că demnitatea ei trebuia salvată într-o oarecare măsură.

— Acoperă-te şi mergi în camera ta! îi ordonă el, întorcând capul în altă parte. Mâine vom anunţa logodna ta, chiar dacă ar fi să-l silesc cu puşca pe individ să meargă la altar. Şi pe tine de asemenea! Acum nu mai accept fiţele!

Fleurette era prea speriată şi epuizată pentru a putea răspunde. Îşi strânse bluza şi fugi pe trepte în sus.

Gwyneira o găsi o oră mai târziu, plângând în hohote şi tremurând sub pătură. Şi Gwyn tremura, dar mai degrabă de furie. Mai întâi pe ea însăşi, fiindcă întâi îl luase la rost pe Sideblossom şi după aceea pusese să fie duşi caii într-un loc sigur, lăsând-o pe Fleurette să plece singură. Cele două femei ar fi putut să asculte deodată izbucnirea de furie a lui Gerald în loc s-o asculte la o distanţă de o oră. Fiindcă bărbaţii tot nu se retrăseseră. După morala ţinută de Gwyn în grajd, John li se alăturase şi le povestise cine ştie ce. În orice caz, Gerald o aştepta deja pe Gwyneira, pentru a spune cam aceleaşi reproşuri şi ameninţări cu care tăbărâse pe Fleur. Era clar, că nu-l interesa o altă descriere a cazului, la fel de puţin ca „martorii” lui. „Mâine, repeta el încăpăţânat, Fleur şi John se vor logodi.”

— Şi cel mai rău… mai rău este, că el are… are dreptate… se bâlbâi Fleur. Pe mine… pe mine nu mă va crede nimeni. O să… o să povestească în tot ţinutul. Dacă spun „nu’ în faţa… în faţa preotului, o să râdă de mine.

— N-au decât să râdă! spuse Gwyneira hotărâtă.

Nu te vei căsători cu acest Sideblossom, aşa să mă ajute Dumnezeu!

— Dar… dar bunicul este tutorele meu. Mă va obliga.

Fleurette plânse cu sughiţuri.

Gwyneira luă o hotărâre. Fleur trebuia să plece. Şi va pleca doar dacă îi va spune adevărul.

— Ascultă, Fleur, Gerald Warden nu te poate obliga la nimic. Luat mai exact, nici măcar nu este tutorele tău…

— Dar…

— Este considerat tutorele tău fiindcă este considerat bunicul tău. Dar nu este. Lucas Warden nu a fost tatăl tău.

Acum o spusese. Gwyneira îşi muşcă buzele.

Fleurette se opri din plâns.

— Dar…

Gwyn se aşează lângă ea şi o luă în braţe.

— Ascultă, Fleur. Lucas, soţul meu, era un om bun, dar el… ei bine, el nu putea face copii. Am încercat, dar nu am reuşit. Şi buni… şi Gerald Warden ne-a făcut viaţa un iad, fiindcă nu avea un moştenitor pentru Kiward Station. Şi atunci eu am… eu am…

— Tu l-ai înşelat pe ta… pe soţul tău, voiam să spun?

În vocea lui Fleurette se auzea consternarea.

Gwyn clătină din cap.

— Nu cu inima, dacă mă înţelegi. Numai ca să fac un copil. După aceea i-am fost tot timpul credincioasă.

Fleurette îşi încreţi fruntea. Gwyn văzu de-a dreptul cum capul ei lucra.

— Şi de unde vine Paul? întrebă ea în cele din

urmă.

Gwyn închise ochii. Nu şi asta…

— Paul este un Warden, spuse ea. Dar să nu vorbim de Paul. Fleurette, cred că va trebui să pleci de aici…

Fleurette păru că nici nu o aude.

— Cine este tatăl meu? întrebă ea încet.

Gwyneira se gândi puţin. Dar apoi se hotărî să-i spună adevărul.

— Omul nostru de încredere de pe atunci, James McKenzie.

Fleurette o privi cu ochi imenşi.

— Acel McKenzie?

Gwyneira încuviinţă din cap.

— Chiar acela. Îmi pare rău, Fleur…

Mai întâi, Fleurette păru că rămăsese mută. Dar apoi zâmbi.

— Este palpitant. De-a dreptul romantic. Mai ştii cum Ruben şi cu mine, copii fiind, ne tot jucam de-a Robin Hood? Şi acum sunt, ca să zic aşa… fiica unui haiduc!

Gwyneira îşi dădu ochii peste cap.

— Fleurette, fii matură! Viaţa în munţi nu este romantică, este aspră şi periculoasă. Ştii ce vrea să facă Sideblossom cu James dacă îl găseşte.

— L-ai iubit? întrebă Fleurette cu ochii scânteietori. Pe James al tău, vreau să spun? L-ai iubit cu adevărat? Ai fost tristă când a plecat?

De ce a plecat oare? Din cauza mea? Nu, nu poate fi aceasta cauza, îmi aduc aminte de el. Un bărbat înalt, cu păr şaten, nu-i aşa? Mă lăsa să călăresc pe calul lui şi râdea totdeauna…

Gwyneira, îndurerată, clătină din cap. Dar nu avea voie s-o susţină pe Fleurette în visările ei.

— Nu l-am iubit. A fost doar o înţelegere, un fel de… afacere între noi. După ce te-ai născut, a trecut. Şi nu avea nimic de-a face cu mine că a plecat.

Lucrurile luate exact nici nu era o minciună. Avea de-a face cu Gerald şi cu Paul. Gwyneira tot mai simţea durerea. Dar Fleurette nu trebuia să ştie nimic. Nu avea voie să ştie nimic!

— Să terminăm cu asta, Fleur, altfel trece noaptea. Trebuie să pleci de aici, înainte de a sărbători mâine o mare logodnă şi a înrăutăţi şi mai mult situaţia. Împachetează câteva lucruri. Îţi aduc bani din biroul meu. Poţi avea tot ce este acolo, dar nu este mult, cele mai multe încasări merg direct la bancă. Andy va mai fi treaz, va putea să ţi-o aducă pe Niniane. Apoi călăreşti, ca mânată de diavol, pentru a fi departe când indivizii se vor trezi mâine din mahmureală.

— Nu ai nimic împotrivă, să merg la Ruben? întrebă Fleurette cu sufletul la gură.

Gwyneira suspină.

— Mi-ar fi mult mai bine dacă aş fi sigură că îl găseşti. Dar este singura posibilitate, cel puţin cât timp familia Greenwood se află în Anglia. Fir-ar să fie, ar fi. Trebuit să te trimit cu ei! Dar acum este prea târziu. Caută-l pe Ruben al tău, căsătoreşte-te cu el şi fii fericită!

Fleur o îmbrăţişă.

— Şi tu? întrebă ea încet.

— Eu rămân aici, spuse Gwyn. Cineva trebuie să se ocupe de fermă, şi eu o fac cu plăcere, doar ştii. Pe Gerald şi pe Paul… trebuie să-i iau aşa cum sunt.

O oră mai târziu, Fleurette şedea pe iapa ei,

Niniane, şi galopa în direcţia munţilor. Stabilise cu mama ei că nu va merge direct spre Queenstown. Gerald îşi putea închipui că îl caută pe Ruben şi va trimite oamenii într-acolo, după ea.

— Ascunde-te câteva zile în munţi, Fleur, o povăţuise Gwyn. Apoi mergi pe la poalele Alpilor la Otago. Poate îl găseşti pe Ruben deja undeva pe drum. După cum ştiu, Queenstown nu este singurul loc unde s-a găsit aur.

Fleurette era sceptică.

— Dar Sideblossom călăreşte spre munţi spuse ea speriată. Dacă mă caută…

Gwyneira clătină din cap.

— Fleur, drumul spre Queenstown este un drum umblat, dar platoul muntos este mare. Nu te va găsi – eşti ca un ac în carul cu fân. Deci, du-te acum.

În cele din urmă, Fleur înţelese situaţia, dar îi era o teamă de moarte când îndreptă paşii calului ei mai întâi spre Haldon, apoi spre lacurile, în apropierea cărora, undeva, se găsea ferma lui Sideblossom.

Şi undeva unde se aciuise tatăl ei… gândul acesta o făcu, în mod ciudat, să fie fericită. Nu va fi singură în munţi. Şi James McKenzie era hăituit.

6

Ţinutul mai sus de lacurile Tekapo, Pukaki şi Ohau era minunat. Fleurette nu se sătura privind lacurile şi râurile cristaline, formele ciudate ale stâncilor şi verdele saturat al păşunilor. Imediat în spatele lor, se ridicau Alpii. Sideblossom avea dreptate: nu era nicidecum exclus ca aici să se

mai afle văi şi lacuri ascunse, care aşteptau să fie descoperite. Fleurette, neastâmpărată, îşi mână iapa tot mai departe, în munţi. Avea timp. Poate găsea aur! E drept că nu avea nicio idee unde trebuia căutat. Privind mai atent pâraiele reci ca gheaţa, ce veneau din munţi şi din care bea şi în care, scuturându-se de frig, se spăla ca pisica, nu văzuse grăunţe de aur. Dar prinsese peşti şi după trei zile îndrăzni să facă focul şi să îi frigă. La început era prea speriată şi se aştepta să apară oamenii lui Sideblossom. Între timp însă, era înclinată s-o creadă pe mama ei. Ţinutul era mult prea mare pentru a fi cercetat pas cu pas. Urmăritorii ei nu vor şti unde să înceapă, şi între timp mai şi plouase. Chiar dacă urmăritorii ar folosi câini dresaţi pentru căutarea urmelor – ori la Kiward Station nu existau câini adecvaţi urma ei era de mult spălată şi rece.

Fleur se simţea în largul ei în munţi. Se jucase destul de des cu copii maori de aceeaşi vârstă şi îşi vizitase prietenii în satele lor. De aceea, ştia exact unde găseau rădăcini comestibile, cum se frământa făina pentru a face şi coace takakau, cum se prindeau peştii şi se făcea focul. Şi abia dacă lăsa urme ale prezenţei ei. Locul unde arsese focul îl acoperea cu pământ, resturile le îngropa. Cu siguranţă că nu o urmărea nimeni. În câteva zile se va îndrepta spre răsărit, spre lacul Wakatipu, unde se afla Queenstown.

Dacă nu ar fi trebuit să treacă prin această aventură de una singură! După aproape două săptămâni de călărit, Fleur se simţea însinguratăă. Era frumos să se lipească noaptea de Gracie, dar îi era dor de societatea oamenilor.

Şi nu părea să fie singura căreia îi lipseau reprezentanţii speciei sale. Niniane necheza câteodată în zări, deşi urmă ascultătoare îndemnurile lui Fleurette.

În cele din urmă, Gracie fu cea care găsi societate. Micuţa căţea fugise înainte, pe când Niniane îşi căuta drumul prin nişte pietre. Şi Fleurette trebui să se concentreze asupra drumului, aşa că rămase complet uluită când în spatele unei stânci, acolo, unde pământul plin de pietre trecea într-o câmpie cu iarbă, văzu doi câini tricolori, jucându-se unul cu altul. La început, Fleurette crezu că e o iluzie a simţurilor. Dar dacă ar fi văzut-o brusc pe Gracie dublu, cei doi câini ar fi trebuit să se mişte în acelaşi fel! În loc de asta, cei doi săriră unul la altul, se fugăriră şi era evident că se bucură să fie împreună. Şi se asemănau ca un ou cu celălalt!

Fleurette se apropie ca s-o strige pe Gracie. Şi atunci văzu diferenţe între cele două căţele. Cea nouă era ceva mai mare ca Gracie, nasul ceva mai lung. Dar era un Border Collie de rasă pură, nu exista niciun dubiu. De cine aparţinea oare? Fleur era sigură că Border Collie nu vagabondau şi nu vânau. Fără stăpânii lor nu ar urca atât de departe în munţi. Apoi, acest animal era îngrijit.

— Vineri! Un glas de bărbat. Vineri, unde eşti? A venit timpul să le strângi!

Fleur se uită în jur, dar nu putu vedea pe cel ce strigase. Vineri, căţeaua, se întoarse spre vest, unde câmpia părea să se întindă la nesfârşit. Dar atunci stăpânul ei ar fi trebuit să se vadă. Lui Fleur i se părea ciudat. La rândul ei, Vineri păru că se desparte doar cu greu de Gracie. Dar apoi

Gracie păru că simte un miros, se uită cu ochi scânteietori la Fleurette şi la calul ei – şi imediat cei doi câini se puseră în mişcare, ca traşi de nişte sfori invizibile.

Fleur le urmă, pare-se în neant, dar îşi dădu seama că aici este vorba de o iluzie optică. Câmpia nu se în tindea până la orizont, ci cobora în terase, iar Vineri şi Gracie coborau aceste terase. Apoi Fleur îşi dădu seama ce îi atrăgea pe câini atât de magic. Pe terasa de jos, care acum putea fi văzută pe toată întinderea ei, se aflau cam cinzeci de oi, păzite de un bărbat, care ducea un catâr de căpăstru. Când o văzu pe Vineri, urmată de Gracie, privi tot atât de încurcat ca Fleur – pentru a se uita apoi suspicios în direcţia din care venise căţeaua. Fleurette o lăsă pe Niniane să sară în jos, pe terase. Era mai degrabă curioasă decât speriată. În definitiv, ciobanul străin nu arăta primejdios şi, cât timp stătea pe cal, nici nu putea să-i facă ceva. Catârul lui, încărcat din greu, cu siguranţă că nu era potrivit pentru o urmărire.

Între timp, Gracie şi Vineri se apucaseră să adune oile. Lucrau cu atâta iscusinţă şi natural în echipă, de parcă nu ar fi făcut niciodată altceva.

Bărbatul stătea ca împietrit când o văzu pe Fleurette venind spre el pe iapa ei.

Fleur văzu o faţă colţoasă, tăbăcită de intemperii, cu o barbă deasă, brună, şi păr şaten, în care se amestecau şuviţe cenuşii. Bărbatul era puternic, dar suplu, îmbrăcămintea îi era uzată, desaga de la şaua catârului ponosită, dar îngrijită. Dar ochii căprui ai ciobanului o priviră pe Fleurette, de parcă ar fi văzut o stafie.

— Nu poate fi ea, spuse el încet, când ea opri

calul în faţa lui. Nu este posibil… şi nu poate fi nici căţeaua. Ea… ea trebuie să aibă în jur de douăzeci de ani. Doamne Dumnezeule…

Bărbatul încercă să-şi recâştige prezenţa de spirit. Ca pentru a găsi un sprijin, apucă şaua.

Fleur ridică din umeri.

— Nu ştiu cine nu aş putea fi, domnule, dar aveţi o căţeluşă frumoasă.

Bărbatul păru că îşi revenise. Trase adânc aer în piept, apoi expiră puternic, dar tot o mai privi pe Fleur parcă fără să creadă.

— Nu pot decât să întorc complimentul, spuse el acum ceva mai fluent. Este… este dresată? Pentru lucrul cu oile, vreau să spun?

Fleur nu avea impresia că bărbatul se interesa într-adevăr de Gracie; se părea că vrea să câştige timp, în vreme ce, în spatele frunţii sale, gândurile se succedau febril. Dar Fleur încuviinţă din cap şi se uită după o sarcină adecvată, pentru a pune câinii la încercare. Apoi zâmbi şi îi dădu lui Gracie o comandă. Micuţa o zbughi din loc.

— Berbecul cel mare, din dreapta. Îl va mâna printre stâncile de acolo.

Fleurette se apropie de stânci. Gracie separase deja berbecul şi aştepta alte comenzi. Vineri stătea în spatele ei, la pândă, gata oricând să o ajute pe cealaltă.

Dar ea nu avea nevoie de ajutor. Berbecul merse agale printre stânci.

Bărbatul încuviinţă din cap şi zâmbi la rândul său. Era vizibil mai relaxat. Se părea că a ajuns la un rezultat.

— Oaia-mamă, acolo, în spate, spuse el, arătă spre un animal rotofei şi o fluieră pe Vineri. La

care căţeluşa ocoli repede ca săgeata turma, scoase oaia arătată şi o mână spre stânci. Dar oaia era mai puţin ascultătoare decât berbecul lui Gracie. Lui Vineri îi trebuiră trei încercări până reuşi s-o treacă printre stânci.

Fleurette zâmbi satisfăcută.

— Am câştigat! declară ea.

Ochii bărbatului se luminară, şi Fleur păru să vadă în ei ceva asemănător tandreţii.

— Aveţi oi frumoase, spuse ea în continuare, repezită. Mă pricep. Vin… de la o fermă de oi.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Sunteţi Fleurette Warden de la Kiward Station spuse el apoi. Dumnezeule, în prima clipă am crezut că văd stafii! Gwyneira, Cleo, Igraine… Semănaţi cu mama ca două picături de apă! Şi staţi la fel de elegant în şa. Dar era de aşteptat. Mai ţin minte, cum vă smiorcăiaţi, copil fiind, să vă las să urcaţi în şa. Zâmbi. Dar probabil că nu vă amintiţi de mine. Dacă îmi permiteţi să mă prezint… James McKenzie.

Acum se uită şi Fleurette ţintă la el până îşi plecă, stingherită, privirea. La ce se aştepta bărbatul de la ea? Să se prefacă oare, că nu auzise nimic despre faima lui de hoţ de animale? Nemaivorbind de faptul, încă de neconceput, că acest bărbat era tatăl ei?

— Eu… auziţi, să nu credeţi că eu… că eu am venit aici fiindcă vreau să vă arestez sau aşa ceva… începu ea în cele din urmă. Eu…

McKenzie râse răsunător, dar se adună şi îi răspunse adultei Fleur la fel de serios, ca pe vremuri fetiţei de patru ani.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea

dumneavoastră, domnişoară Fleur. Aţi avut dintotdeauna o slăbiciune pentru haiduci. Nu eraţi într-o vreme cu un anume Ruben Hood?

Văzu veselia din ochii lui şi, deodată, îl recunoscu. Copil fiind, îi spusese domnul James şi fusese totdeauna un prieten deosebit.

Sfiala lui Fleurette dispăru.

— Tot mai sunt! intră ea în joc. Ruben Hood şi cu mine suntem logodiţi… este unul din motivele, pentru care sunt aici.

— Aha, spuse McKenzie. Pădurea Sherwood devine prea mică pentru numărul crescut al acoliţilor dumneavoastră. Ei, atunci vă pot ajuta, lady Fleur… dar mai întâi trebuie să ducem oile într-un loc sigur. Pământul de aici devine prea fierbinte. Vreţi să mă însoţiţi, domnişoară Fleur, pentru a-mi povesti mai mult despre dumneavoastră şi mama dumneavoastră?

Fleurette încuviinţă din cap cu zel.

— Cu plăcere. Dar… ar fi mai bine să vă îndreptaţi spre un loc unde aţi fi într-adevăr în siguranţă. Şi eventual să daţi oile înapoi. Domnul Sideblossom este pe drum cu un grup de cercetaşi… o jumătate de armată, spune mama mea. Participă şi bunicul meu. Vor să vă prindă, iar pe mine…

Fleurette se uită atentă în jur. Până acum se simţise în siguranţă aici, dar dacă Sideblossom avea dreptate cu presupunerile lui, se aflau pe moment pe teritoriul de la Lionel Station, pământul lui Sideblossom. Şi poate că avea informaţii unde se găsea McKenzie.

McKenzie râse din nou.

— Dumneavoastră, domnişoară Fleur? Ce aţi

făcut, de au trimis un grup de cercetaşi în urma dumneavoastră?

Fleurette suspină.

— Oh, este o poveste lungă…

McKenzie încuviinţă din cap.

— Bine, atunci amânăm povestea până o să fim în siguranţă. Urmaţi-mă pur şi simplu, iar căţeluşa dumneavoastră o poate ajuta pe Vineri. Cu atât mai repede scăpăm de aici.

O fluieră pe Vineri, care păru să ştie exact ce aştepta de la ea. Mână oile pe margine, peste terasă, spre apus, în direcţia Alpilor.

McKenzie se urcă pe catârul lui.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, domnişoară Fleur. Ţinutul spre care ne îndreptăm este cu totul sigur.

Fleurette i se alătură.

— Spuneţi-mi simplu Fleur, îl rugă ea. Oricum totul este… foarte ciudat, dar este şi mai ciudat dacă propriul meu… deci, dacă cineva ca dumneavoastră îmi spune domnişoară.

McKenzie îi aruncă o privire cercetătoare.

Cei doi călăriră un timp tăcuţi unul lângă altul, pe când câinii mânară oile peste o porţiune de teren, care la început era prea puţin îmbietoare, plină de pietre. Aici creştea doar puţină iarbă, iar drumul urca. Fleur se întrebă dacă McKenzie o ducea într-adevăr în munţi, dar nu prea îşi putea imagina acest lucru.

— Cum aţi… vreau să spun, cum aţi ajuns să… izbucni ea în cele din urmă, pe când Niniane trecea cu grijă peste drumul plin de pietre. Drumul deveni din ce în ce mai greu şi ducea acum prin matca îngustă a unui pârâu, care era

mărginit de ziduri înalte de stânci. Doar aţi fost şeful păstorilor de la Kiward Station şi…

McKenzie râse înverşunat.

— Vrei să spui că de ce un muncitor apreciat şi destul de bine plătit devine un hoţ de animale? Şi asta este o poveste lungă…

— Dar şi calea este lungă.

McKenzie o privi iar aproape cu tandreţe.

— Ei bine, Fleur. Când am plecat de la Kiward Station, aveam de gând să-mi cumpăr teren şi să încep o crescătorie de oi. Economisisem ceva şi câţiva ani mai devreme aş fi avut cu siguranţă succes. Dar acum…

— Ce este acum? întrebă Fleur.

— Abia mai este posibil să cumperi păşuni la preţuri acceptabile. Marii crescători de animale – Warden, Beasley, Sideblossom – pun încet, încet mâna pe tot teritoriul. Pământul maori este considerat de câţiva ani ca posesiune a Coroanei. Fără aprobarea guvernatorului, maorii nu pot vinde. Şi o asemenea aprobare obţin doar puţini aleşi. Apoi, graniţele sunt foarte imprecise. De exemplu, lui Sideblossom îi aparţine păşunea dintre lacuri şi munţi. Până acum revendica terenul până la terasele pe care ne-am întâlnit. Dar dacă se mai găseşte şi altceva, el va susţine, desigur, că este tot al lui. Şi nimeni nu va spune ceva împotrivă, doar dacă maori nu se mobilizează şi nu-şi declară dreptul asupra proprietăţii. Dar ei nu fac aproape niciodată acest lucru. Au o cu totul altă atitudine faţă de pământ, decât avem noi. Tocmai aici, în regiunea muntoasă, se stabilesc rar pentru mai mult timp. Vin cel mult vara, pentru câteva săptămâni, pentru a pescui şi vâna.

Crescătorii de animale nu-i împiedică să facă acest lucru – în orice caz nu, dacă sunt deştepţi. Cei care sunt mai puţin deştepţi, au necazuri. Sunt incidentele, care în Anglia sunt catalogate drept „războaiele maori”.

Fleurette încuviinţa din cap. Domnişoara Helen povestise de răscoale, dar acestea se întâmplaseră mai ales pe Insula de Nord.

— În orice caz, eu nu am găsit pământ de cumpărat atunci. Banii ar fi ajuns doar pentru o fermă minusculă şi nu aş mai fi putut să-mi cumpăr animale. Deci am mers la Otago, să caut aur. Mi-ar fi plăcut mai mult să descopăr alte zone. Mă pricep într-o oarecare măsură, Fleur, am fost acolo când a fost febra aurului în Australia. Deci am crezut că nu strică să fac un mic ocol şi să mă documentez… ei da, şi apoi am găsit asta.

McKenzie cuprinse ţinutul cu o mişcare largă, energică a braţului şi Fleurette făcu ochii mari. Albia râului se lăţise deja în timpul ultimelor minute de drum; acum privirea putea cuprinde un podiş. Iarbă grasă, păşuni largi, care se întindeau peste costişe line. Oile se răspândiră imediat.

— Îmi permiteţi – McKenzie Station! spuse James zâmbind. Locuit până acum doar de mine şi de un trib maori, care trece o dată pe an şi care are o părere la fel de bună despre domnul Sideblossom ca şi mine. Mai nou, acesta îngrădeşte mari suprafeţe de păşuni şi prin asta se pare că le-a tăiat băştinaşilor maori accesul la un loc sfânt. În orice caz, maorii sunt prietenii mei. Campăm împreună, schimbăm daruri între noi… nu mă denunţă.

— Şi unde vindeţi oile? întrebă Fleur curioasă.

James râse.

— Chiar vrei să ştii totul! Ei bine, am un comerciant la Dunedin. El nu se uită aşa de exact dacă animalele sunt de calitate. Şi mai vând şi animale crescute de mine. Dacă animalele de prăsilă sunt marcate, nu le vând, ele rămân aici şi vând doar mieii. Ei hai, aici este tabăra mea. Destul de primitiv, dar nu vreau să construiesc o cabană. Dacă s-ar rătăci un cioban încoace? McKenzie o conduse pe Fleurette la un cort şi un loc de vatră. Poţi să-ţi legi calul acolo, am tras funii între copaci. Este iarbă suficientă şi se va împăca cu catârul. O iapă frumoasă. E înrudită cu iapa lui Gwyn?

Fleur încuviinţă din cap.

— Este fiica ei. Iar Gracie este fiica lui Cleo. Sigur că-i seamănă.

McKenzie râse.

— O adevărată întâlnire de familie! Şi Vineri este fiica lui Cleo. Gwyn mi-a făcut-o cadou la plecare…

Iar acea expresie tandră în privirea sa când vorbea de Gwyn.

Fleur se gândi. Concepţia ei să fi fost o relaţie de afacere? Faţa lui James spunea altceva. Şi Gwyneira îi făcuse cadou la plecare un căţelandru când era atât de ciudată în privinţa puilor lui Cleo. Pentru Fleur, acest lucru spunea multe.

— Mama mea trebuie să fi ţinut la dumneavoastră… spuse ea precaută.

James ridică din umeri.

— Poate nu îndeajuns… Dar ia povesteşte Fleur, cum îi merge? Dar bătrânului Warden? Tânărul a murit, după cum am auzit. Dar ai un frate, nu-i

aşa?

— Aş vrea să nu-l fi avut! exclamă Fleur vehement şi îşi dădu imediat seama de faptul îmbucurător că Paul era fratele ei doar după mamă.

McKenzie zâmbi.

— Deci povestea lungă. Doreşti ceai, Fleur, sau mai bine whisky? Aprinse din nou focul, puse apă la fiert şi scoase o sticlă dintr-una din desagile de la şa. Ei da, eu o să-mi torn un whisky. După sperietura cu stafia!

Turnă whisky într-o cană de băut şi toastă către Fleur.

Fleurette se gândi.

— O mică înghiţitură, spuse ea apoi. Mama spune că uneori este ca un medicament…

McKenzie era un bun ascultător. Stătea relaxat lângă foc, iar Fleur povesti cele întâmplate cu Ruben şi Paul, cu Beasley şi Sideblossom şi despre faptul că nu voia cu niciun chip să se mărite cu vreunul din ei.

— Deci acum eşti în drum spre Queenstown, conchise el în cele din urmă. Pentru a-l căuta pe Ruben al tău… Doamne, dacă mama ta ar fi avut pe atunci atâta curaj… îşi muşcă buzele şi continuă mai liniştit. Dacă îţi convine, putem merge o parte de drum împreună. Povestea cu Sideblossom sună cam primejdios. Cred că voi duce oile la Dunedin şi dispar pentru câteva luni. Să vedem, poate îmi încerc norocul pe câmpurile aurifere!

— Oh, ar fi frumos, murmură Fleur.

McKenzie păru că ştie, ce vorbeşte în chestiunea aurului. Dacă l-ar putea convinge să se asocieze

cu Ruben, aventura s-ar putea să fie un succes.

McKenzie îi întinse mâna.

— Deci, pentru un parteneriat de succes! Dar ştii desigur, în ce te bagi. Dacă ne prind, eşti în cofă, fiindcă eu sunt un hoţ de animale. După lege, ar trebui să mă denunţi poliţiei.

Fleurette clătină din cap.

— Nu trebuie să vă denunţ, rectifică ea. Nu ca membru de familie. Spun pur şi simplu că sunteţi… sunteţi tatăl meu.

Faţa lui James McKenzie se lumină.

— Deci Gwyneira ţi-a spus-o! zise el cu un zâmbet strălucitor. Şi a povestit despre noi, Fleur? A spus poate, a spus, în sfârşit, că m-a iubit?

Fleur îşi muşcă buza de jos. Nu putea să-i repete ceea ce spusese Gwyn. Dar era şi convinsă că nu era adevărul. În ochii mamei ei se regăsea aceeaşi strălucire pe care o vedea pe faţa lui James.

— Este… este îngrijorată din cauza ta, spuse în cele din urmă. Şi acesta era adevărul. Sunt sigură că ar dori să te revadă.

Fleurette petrecu noaptea în cortul lui James. El dormi lângă foc. A doua zi dimineaţa voiau să pornească devreme, dar îşi mai luară timp să pescuiască într-un pârâu şi să coacă lipii pentru a avea mâncare pe drum.

— Nu vreau să ne oprim cel puţin până trecem de lacuri, declară McKenzie. Călărim toată noaptea şi trecem de regiunile locuite în orele cele mai întunecate. Este obositor, Fleur, dar până acum nu a fost niciodată primejdios. Marile ferme sunt situate departe de drum. Iar la cele mici, oamenii îşi ţin ochii şi urechile închise. Câteodată găsesc, drept recompensă, câte un animal tânăr

de soi între oile lor – al cărui drum nu poate fi urmărit înapoi, până la una din marile ferme, fiindcă este născut aici, la mine. Calitatea micilor turme din jurul lacului se îmbunătăţeşte continuu.

Fleur râse.

— Nu există decât drumul prin albia râului care să te scoată de aici? se interesă ea.

McKenzie clătină din cap.

— Nu, poţi călări şi pe la poalele munţilor spre sud. Este drumul mai simplu, terenul coboară uşor şi la un moment dat urmăreşti albia unui pârâu, care curge spre răsărit. Dar este drumul mai lung. Duce mai degrabă în ţinutul fiordurilor decât spre Canterbury Plains. Un drum de refugiu, dar care nu poate fi folosit zi de zi. Hai, pune şaua pe cal. Să plecăm înainte ca Sideblossom să ne ia urma.

McKenzie nu păru prea îngrijorat. Mână oile – în număr destul de mare – bineînţeles iar pe drumul pe care veniseră ieri. Animalele reacţionară fără plăcere, fiindcă erau mânate de pe păşunile cu care erau obişnuite. Mai ales oile „proprii” ale lui McKenzie protestară behăind când le adunară câinii.

La Kiward Station, Sideblossom nu-şi pierdu timpul căutând caii schimbaţi. Îi era indiferent dacă oamenii călăreau pe cai de muncă sau pe cai de rasă – important era că înaintau. Acest ultim lucru deveni şi mai important pentru el, când oamenii descoperiră fuga lui Fleurette.

— Îi prind pe amândoi! strigă Sideblossom plin de furie. Individul şi fata. La sărbătorirea nunţii noastre, el poate fi spânzurat! Deci hai, Warden, plecăm – nu, nu după micul dejun! Vreau să fiu pe

urmele micii jigodii cât timp urma este caldă.

Acest lucru se dovedi fără nicio speranţă. Fleur nu lăsase urme. Bărbaţii puteau doar să spere că erau într-adevăr pe urmele ei, când porniră spre lacuri şi spre ferma lui Sideblossom. Warden presupunea că Fleur fugise în direcţia podişului. Trimise câţiva oameni pe cai rapizi în direcţia Queenstown, dar nu se aştepta să aibă succes. Niniane nu era un cal de curse. Dacă Fleur voia să scape de urmăritori, trebuia să se în drepte spre munţi.

— Şi unde vreţi să-l căutaţi pe acest McKenzie? întrebă Reginald Beasley fără curaj, când trupa ajunse, în sfârşit, la Lionel Station.

Ferma era situată idilic, la marginea lacului; în spatele ei se deschidea nesfârşita lume a Alpilor. McKenzie putea fi oriunde pe acolo.

Sideblossom tânji.

— Avem un mic scout, un cititor de urme! le dezvălui el bărbaţilor. Cred că, între timp, va fi de acord să ne conducă. Înainte de a pleca, mai era… cum să spun… puţin necooperant…

— Un scout? întrebă Barrington. Nu vorbiţi în şarade, domnule!

Sideblossom sări de pe cal.

Cu puţin înainte de a o porni spre Plains, am trimis un băiat maori să aducă nişte cai de pe platou. Dar nu i-a găsit. Au fugit, spunea el. Apoi l-am… constrâns puţin şi atunci a povestit ceva despre o trecătoare sau albia unui râu, ceva asemănător, în orice caz, în continuarea acestei albii se află păşuni întinse. O să ne arate mâine. Sau îl ţin pe apă şi pâine până se înnegreşte!

— L-aţi închis pe băiat? întrebă Barrington

şocat. Ce va spune tribul lui? Nu-i supăraţi pe maorii dumneavoastră…

— Oh, băiatul lucrează din veci la mine. Probabil că nici nu face parte din triburile locale şi de altfel mi-e indiferent. În orice caz, mâine ne duce la acea trecătoare.

Băiatul era mic, slăbit şi total înspăimântat. Zilele în care lipsise Sideblossom le petrecuse într-adevăr închis într-o şură întunecată şi tremura acum din toate încheieturile. Barrington îl conjură pe Sideblossom să-i dea mai întâi drumul copilului, dar fermierul râse doar.

— Dacă îi dau acum drumul, dispare. Poate pleca mâine, după ce ne-a arătat drumul. Şi plecăm devreme, domnilor, la prima rază de soare. Deci, abţineţi-vă de la whisky, dacă nu rezistaţi la băutură!

Sigur că asemenea remarci nu erau agreate de fermierii din Plains, dar reprezentanţii ponderaţi ai baronilor oilor, ca Barrington şi Beasley, oricum nu mai erau de mult entuziasmaţi de conducătorul lor carismatic. Spre deosebire de expediţiile anterioare pentru găsirea lui McKenzie, aceasta nu se asemăna cu o lejeră partidă de vânătoare, ci aducea cu o operaţiune militară.

Sideblossom cercetase sistematic regiunea dealurilor subalpine mai sus de Canterbury Plains, după ce îşi împărţise oamenii în grupuri mai mici şi le supraveghease strict. Până acum, oamenii crezuseră că în primul rând este vorba de căutarea lui McKenzie. Dar acum, când Sideblossom avea evident puncte de sprijin concrete unde s-ar putea ascunde tâlharul, îşi dădură seama că până atunci erau mai degrabă pe

urmele lui Fleurette Warden, ceea ce, după unii din bărbaţi, era o exagerare. Jumătate din ei era oricum de părere că Fleur va apărea în curând de la sine. Şi dacă nu voia să se căsătorească cu Sideblossom – ei da, această problemă trebuia lăsată în seama ei.

În orice caz, acum se conformau, chiar dacă fără plăcere, indicaţiilor fermierului şi îşi luară rămas-bun de la ideea iniţială de a primi aici, înaintea prinderii lui McKenzie, o cină bună şi un whisky de calitate.

— Sărbătorim doar după vânătoare! spuse Sideblossom, nelăsând niciun dubiu.

Dimineaţa, fermierul îi aştepta deja pe bărbaţi la grajduri, având alături pe băiatul maori, plâns şi jegos. Sideblossom îl puse pe micuţ să alerge înaintea lui, nu fără a-l ameninţa cu pedepse îngrozitoare dacă fugea.

Ori acest lucru nu prea era posibil, toţi fiind călare, iar băiatul pe jos.

Dar se dovedi că băiatul era un alergător rezistent şi sărea cu uşurinţă peste pietrele drumului din regiunea dealurilor subalpine, unde mai ales caii pur sânge a lui Barrington şi a lui Beasley se descurcau mai greu.

La un moment dat păru că nu mai este sigur de drum, dar câteva cuvinte tăioase ale lui Sideblossom îl făcură să renunţe la orice împotrivire. Tânărul maori conduse trupa de cercetaşi printr-un pârâu într-o albie uscată de râu, care şerpuia ca tăiată cu cuţitul printre versanţii stâncoşi…

Poate că McKenzie şi Fleur ar fi putut să fugă

dacă oile nu ar fi fost tocmai mânate de câini pe după cotitura râului, şi încă într-un loc, unde albia râului se lăţea. Apoi, oile tot mai behăiau, de ţi se rupea inima – încă un avantaj pentru urmăritori, care, la vederea turmei din albia râului, se desfăşurară în lanţ, pentru a le tăia drumul.

Privirea lui McKenzie căzu direct asupra lui Sideblossom, al cărui cal păşea în fruntea grupului. Hoţul îşi opri catârul. Stătea ca o stană de piatră.

— Acolo sunt! Sunt doi! strigă deodată cineva din grupul de urmăritori. Strigătul îl trezi pe McKenzie din împietrire. Disperat, se uită după un drum de scăpare. Ar avea un avantaj dacă s-ar întoarce; bărbaţii trebuiau să treacă mai întâi prin turma de circa trei sute de oi, care se înghesuia prin albia râului. Dar aveau cai rapizi, iar el stătea pe un catâr, care mai şi căra toate lucrurile sale. Nu era nicio şansă. Dar nu şi pentru Fleurette…

— Fleur, întoarce-te! îi strigă James. Călăreşte pe drumul pe care ţi l-am descris. Eu încerc să-i reţin.

— Dar tu… noi…

— Pleacă, Fleurette! McKenzie duse mâna către chimir, ceea ce-i făcu pe câţiva bărbaţi să deschidă focul.

Din fericire nu prea serios şi fără să ţintească bine. Hoţul scoase un mic săculeţ şi i-l aruncă fetei.

— Aici, ia! Şi acum pleacă, fir-ar să fie!

Sideblossom îşi manevrase între timp armăsarul prin turma de oi şi ajunse aproape până la McKenzie. Încă câteva secunde, şi o va recunoaşte pe Fleurette, care până acum era ascunsă de nişte

stânci. Fata îşi suprimă dorinţa aprigă de a rămâne lângă McKenzie; avea dreptate, ea mai avea o şansă.

Încă cu inima îndoită, dar strunind-o bine pe Niniane, întoarse calul, pe când McKenzie se apropie încet de Sideblossom.

— Cui îi aparţin aceste oi? întrebă, plin de ură, crescătorul.

McKenzie îl privi indiferent.

— Care oi?

Fleur mai recunoscu cu coada ochiului cum Sideblossom îl trase de pe catâr şi începu să-l bată nestăpânit. Apoi dispăru. Niniane galopă într-un ritm nebun, mai să-şi rupă gâtul, înapoi în „regiunea subalpină McKenzie". Gracie o urmă, nu însă şi Vineri. Fleur se certă pe sine că nu chemase căţeaua, dar acum era prea târziu. Respiră uşurată când părăsi terenul pietros, periculos al albiei râului şi Niniane puse copitele pe iarbă. O ţinu spre sud, cât putea să alerge calul de repede.

Nimeni nu mai putea s-o ajungă din urmă.

7

Queenstown, Otago, se afla într-un golf natural, pe malul lacului Waikatipu, înconjurat de munţi imenşi, abrupţi. Natura ţinutului înconjurător era copleşitoare: lacul imens, de un albastru ca oţelul, pădurile cu ferigi şi păşunile largi şi de un verde strălucitor, munţii maiestuoşi şi aspri şi cu siguranţă încă neexploraţi. Oraşul însuşi era minuscul. În comparaţie cu această mână de case cu un singur etaj, ridicate, după cum se vedea,

repede, însuşi Haldonul era un oraş mare. Singura clădire remarcabilă din lemn, având două etaje, purta firma „Hotelul Daphne”.

Fleurette se străduia să nu fie dezamăgită când parcurse strada principală prăfuită. Se aşteptase să fie o localitate mai mare, doar la ora actuală, Queenstown era considerat centrul febrei aurului în Otago. Pe de altă parte, pe strada principală nu se putea spăla nisip aurifer. Probabil că minerii trăiau pe la taberele lor, undeva în tufărişul din jurul oraşului. Şi dacă localitatea putea fi cuprinsă dintr-odată cu privirea, era cu atât mai uşor să-l găsească pe Ruben. Curajoasă, Fleur se îndreptă spre hotel şi o legă pe Niniave în faţa ei de bară. De fapt se aşteptase ca un hotel să aibă grajduri proprii, dar această casă arăta deja de la intrare altfel decât hotelul din Christchurch, unde stătuse câteodată cu familia. În locul unei recepţii, avea o tejghea. Desigur că era o combinaţie de hotel cu o cârciumă.

— Nu am deschis încă! se auzi o voce de fată de după tejghea, când se apropie Fleur.

Văzu acolo o femeie tânără, blondă, care trebăluia cu zel. Când o recunoscu pe Fleur, se uită mirată.

— Sunteţi… o fată nouă? întrebă ea uimită. Am crezut că vin cu trăsura. Nu înainte de săptămâna viitoare…

Tânăra femeie avea ochii albaştri, blânzi şi o piele albă, foarte delicată.

Fleurette îi zâmbi.

— Îmi trebuie o cameră, spuse ea, puţin nesigură din cauza primirii ciudate. Acesta este un hotel, nu-i aşa?

Tânăra o cercetă pe Fleur uimită.

— Vreţi… acum? Singură?

Fleurette se înroşi. Sigur, era neobişnuit ca o fată de vârsta ei să călătorească singură.

— Da, tocmai am sosit. Vreau să-mi întâlnesc logodnicul.

Fata păru uşurată.

— Atunci… logodnicul vine imediat. Pronunţă cuvântul „logodnic”, de parcă Fleur nu ar fi spus-o în serios.

Fleur se întrebă dacă apariţia ei era chiar atât de ciudată. Sau fata nu era tocmai sănătoasă la cap?

— Nu, logodnicul meu nu ştie că vin. Şi nici eu nu ştiu exact unde este. De aceea îmi trebuie o cameră. Vreau să ştiu măcar unde voi dormi la noapte. Şi pot să plătesc camera, am bani…

Era adevărat. Fleurette avea asupra ei nu numai puţinii bani, daţi de mama ei – ci şi săculeţul, pe care i-l aruncase în ultimul moment McKenzie, şi care era de fapt o punguţă cu bani. Săculeţul conţinea o mică avere în dolari de aur – evident tot, ce „câştigase” tatăl ei în ultimii ani din furtul de animale. Fleur nu ştia dacă trebuia să pună banii deoparte pentru el sau să îi păstreze pentru sine. Dar cu asta se putea ocupa mai târziu. În orice caz, nota de plată a hotelului nu prezenta o problemă.

— Deci vreţi să rămâneţi toată noaptea? întrebă fata, evident nebună. V-o chem pe Daphne!

Vizibil uşurată datorită acestei idei, blonda dispăru în bucătărie.

Câteva minute mai târziu apăru o femeie ceva mai în vârstă. Pe faţa ei apăruseră primele riduri

şi urmele unor nopţi prea lungi şi a prea mult whisky. Dar ochii verzi erau strălucitori şi vii, iar părul bogat, arămiu, era ridicat cutezător.

— Ia uite, o roşcovană! spuse ea râzând când o văzu pe Fleur. Şi ochi aurii, o comoară rară! Deci, dacă ai vrea să începi la mine, pe tine te-aş lua imediat. Dar Laurie este de părere că tu vrei doar o cameră…

Fleurette spuse încă o dată povestea ei.

— Nici nu ştiu, ce i se pare angajatei dumneavoastră atât de ciudat, spuse ea, puţin supărată.

Femeia râse.

— Nu este nimic ciudat, doar că Laurie nu este obişnuită cu oaspeţi de hotel. Uite, micuţo, nu ştiu de unde vii, dar cred că de la Christchurch sau Dunedin, unde oamenii bogaţi trag la hoteluri arătoase. La noi, accentul se pune pe „sălaş”, dacă ştii, ce vreau să spun. Oamenii închiriază camera pentru o oră sau două, iar noi le livrăm compania.

Fleurette se înroşi ca para focului. Nimerise printre târfe! Aici era un… nu, nici nu voia să se gândească la cuvântul respectiv.

Daphne o urmări zâmbind şi o reţinu când voi să fugă afară.

— Aşteaptă, micuţo! Unde vrei să mergi? Nu trebuie să-ţi fie frică; nimeni nu te va silui aici.

Fleur se opri. Probabil că era într-adevăr o prostie să fugă. Daphne nu arăta înfricoşătoare – iar fata de adineauri cu atât mai puţin.

— Unde pot să dorm? Există aici şi o… şi o…

— Pensiune respectabilă? întrebă Daphne. Din păcate, nu. Bărbaţii, care trec pe aici dorm în grajdul cu închirieri, la caii lor. Sau se duc mai

departe, într-una din taberele căutătorilor de aur. Acolo se găseşte totdeauna un loc de dormit pentru un nou-venit.

Fleur încuviinţă din cap.

— Bine. Atunci… atunci asta fac şi eu acum. Poate îl găsesc acolo pe logodnicul meu.

Plină de curaj, îşi luă geanta şi dădu iar să iasă.

Daphne scutură din cap.

— Nu se poate în niciun caz, fato! Un copil ca tine, singur între o sută, două sute de indivizi, înfometaţi peste poate – ăia câştigă cel mult atât cât să-şi poată permite o dată la o jumătate de an o fată de aici! Ăia nu sunt domni, micuţă miss. Iar „logodnicul” tău – cum îl cheamă pe flăcău? Poate îl cunosc.

Fleurette se înroşi din nou, de data aceasta de indignare.

— Ruben nu ar face niciodată… niciodată…

Daphne râse.

— Atunci ar fi o excepţie rară a speciei sale! Crede-mă fato, în cele din urmă toţi ajung aici. Doar dacă nu sunt homosexuali. Dar în cazul tău nu vrem să ne gândim la aşa ceva.

Fleur nu ştia ce înseamnă acel cuvânt, dar era sigură că Ruben nu călcase niciodată în această clădire. Totuşi îi spuse lui Daphne numele lui. Ea se gândi mult timp, apoi clătină din cap.

— Nu am auzit niciodată. Şi am o bună memorie a numelor. Se pare că iubitul tău n-a făcut încă avere aici.

Fleur încuviinţă din cap.

— Dacă ar fi făcut avere, m-ar fi luat deja! spuse ea cu deplină convingere. Dar trebuie să plec, se întunecă imediat. Unde spuneţi că se află taberele

acelea?

Daphne suspină.

— Nu te pot trimite acolo, fato, nici cu cea mai mare bunăvoinţă, şi mai ales nu noaptea. Garantat că nu ai ieşi intactă de acolo. Deci nu îmi va rămâne altceva de făcut decât să-ţi închiriez o cameră. Pentru toată noaptea.

— Dar eu… eu nu doresc…

Fleur nu ştia, cum să iasă din această situaţie. Pe de altă parte, nu avea alternativă.

— Copilă, camerele au uşi, iar uşile au zăvoare. Poţi avea camera numărul unu. Este de fapt al gemenelor, dar au rar clienţi. Vino cu mine, ţi-o arăt. Căţeluşa… arătă spre Gracie, care era culcată în faţa lui Fleur şi îi arunca arhicunoscuta privire adoratoare de Collie, poţi s-o iei cu tine. Este probabil mai curată decât cei mai mulţi indivizi. Nu trebuie să-ţi fie frică, adăugă ea, când Fleurette ezită.

Apoi urcă treptele.

Fleurette o urmă nervoasă, dar la etajul doi hotelul lui Daphne semăna mai degrabă cu hotelul White Hart din Christchurch decât cu un loc al depravării. O altă femeie blondă – care îi semăna uluitor celei de jos – curăţa podeaua. Salută mirată când Daphne trecu cu oaspetele ei.

Daphne se opri şi îi zâmbi.

— Aceasta este miss… Cum te cheamă de fapt? se interesă ea. Trebuie neapărat să-mi fac rost de formulare de înregistrare ca lumea dacă vreau să închiriez camerele pentru mai multe ore!

Clipi din ochi.

Fleurette se gândi repede. Cu siguranţă că nu era bine să-şi spună numele adevărat.

— Fleurette, răspunse în cele din urmă. Fleur McKenzie.

— Înrudită sau încuscrită cu un anume James? întrebă Daphne. Şi el are un asemenea câine.

Fleur se înroşi din nou.

— Oh… nu ştiu exact… se bâlbâi ea.

— L-au prins pe sărmanul om. Şi acest Sideblossom de la Lionel Station vrea să-l spânzure, declară Daphne şi îşi aminti însă de prezentare. Ai auzit, Mary – Fleur McKenzie. A închiriat una din camerele noastre.

— Toată… toată noaptea? se interesă şi Mary.

Daphne suspină.

— Toată noaptea, Mary, devenim respectabile. Aşa, aici este camera numărul unu. Intră, fată!

Descuie camera şi Fleurette păşi într-o cameră mică, aranjată foarte plăcut. Mobilele erau simple, făcute grosolan din soiuri autohtone de lemne, patul era lat şi curat ca lacrima. Tot locul purta pecetea ordinii şi a curăţeniei. Fleur decise să nu se mai gândească la altceva.

— Este frumos! spuse ea şi gândea serios ceea ce spunea. Mulţumesc mult, domnişoară Daphne. Sau doamnă?

Daphne clătină din cap.

— Domnişoară. În meseria mea se întâmplă rar să te căsătoreşti. Deşi, după toată experienţa mea cu bărbaţii – şi au fost mulţi, fata mea – nu am pierdut nimic important. Aşa, te las singură, ca să te aranjezi. Mary sau Laurie aduc imediat apă pentru spălat.

— Voia să închidă uşa, dar Fleurette o reţinu.

— Da… nu… trebuie să mă ocup întâi de calul meu. Unde spuneţi că se găseşte un grajd cu

locuri de închiriat? Şi unde mai pot afla ceva… despre logodnicul meu?

— Grajdul se află după colţ, răspunse Daphne. Acolo poţi să te interesezi, dar nu prea cred că bătrânul Ron ştie ceva. Oricum nu este cel mai deştept, cu siguranţă că nu reţine niciun client, cel mult calul lui. Poate ştie Ethan, poştaşul, ceva. Are atât magazinul, cât şi telegraful. Nu poţi să greşeşti, este vizavi. Dar grăbeşte-te, Ethan închide imediat. Este totdeauna primul la crâşmă.

Fleurette mulţumi încă o dată şi o urmă pe Daphne pe trepte în jos. Şi ea era interesată să termine repede. Când începea agitaţia la crâşmă, era mai bine să fie în camera ei.

Magazinul era într-adevăr uşor de găsit. Ethan, un bărbat slab, chel, de vârstă mijlocie tocmai strângea vitrina ca să închidă.

— Îi cunosc, de fapt, pe toţi căutătorii de aur, răspunse el la întrebarea lui Fleur. Doar preiau poşta pentru ei. Şi de cele mai multe ori nu scrie altceva decât „John Smith, Queenstown”. Vin ei să-şi ridice scrisorile, iar în cazul lui John Smith s-a întâmplat o dată să se ia la bătaie doi bărbaţi…

— Pe prietenul meu îl cheamă Ruben. Ruben O’Keefe spuse Fleur grăbită, deşi mintea îi spunea deja că aici nu va ajunge mai departe.

Dacă era adevărat ceea ce spunea Ethan, scrisorile ei trebuie să fi ajuns aici. Şi evident că nu le ridicase nimeni.

Şeful staţiunii de poştă se gândi.

— Nu, domnişoară, îmi pare rău. Cunosc numele – pentru el vin tot timpul scrisori. Le-am strâns pe toate aici. Dar bărbatul însuşi…

— Poate că a spus un alt nume! îi veni ideea

salvatoare lui Fleur. Cum este cu Davemport? Ruben Davemport?

— Davemport am trei, spuse Ethan măsurat. Dar niciun Ruben.

Profund dezamăgită, Fleur voia să iasă deja, dar se hotărî să mai facă o încercare.

— Poate vă aduceţi aminte cum arată. Un bărbat înalt, suplu… ei da, mai degrabă un băiat, are optsprezece ani. Şi are ochi cenuşii, cam ca cerul înainte de ploaie. Şi păr şaten, cârlionţat, cu o tentă de castaniu… Nu reuşeşte niciodată să se pieptene ca lumea.

Zâmbi visătoare pe când îl descria, dar mina şefului poştei o făcu să revină îndată la realitate.

— Nu îl cunosc. Ce e cu tine, Ron? Ai vreo idee? Ethan se adresă unui bărbat mic, gras, care tocmai intrase şi care stătea acum, aşteptând, rezemat de tejghea.

Grasul ridică din umeri.

— Ce fel de catâr are?

Fleurette îşi aminti că Daphne îl numise pe proprietarul grajdului cu spaţii de închiriat Ron şi speranţa ei se trezi din nou.

— Are un cal, domnule! O iapă mică, foarte compactă, asemănătoare cu a mea, aici… Arătă prin uşa deschisă spre Niniane, care tot mai aştepta în faţa hotelului. Numai că e mai mică şi este roşcată. O cheamă Minette.

Ron încuviinţă din cap.

— Frumos cal! declară el, lăsând deschisă întrebarea, dacă se referea la Niniane sau la Minette.

Fleur abia mai putea sta liniştită de atâta emoţie.

— Pare să fie micul Rube Kays. Cel care are punctul acela de extracţie ciudat, împreună cu Stue Peters, sus pe Shotover River. Doar îl cunoşti pe Stue. Este cel care…

— Individul care se tot plânge că uneltele mele nu sunt bune! Da, îmi amintesc de el. Şi de celălalt, dar acela nu vorbeşte mult. E adevărat, ei au aşa un cal. I se adresă lui Fleur. În seara aceasta nu mai poţi să te duci acolo, lady. Sunt cu siguranţă două ore de drum în sus, spre munte.

— Şi oare se va bucura să te vadă…? cobi Ron. Nu vreau să spun nimic, dar dacă un ins îşi dă atâta silinţă încât îşi schimbă numele şi dispare în cel mai îndepărtat colţ din Otago pentru a scăpa de tine…

Fleurette se făcu roşie ca focul, dar era prea fericită de descoperirea ei, pentru ca să se supere.

— Cu siguranţă că se va bucura să mă vadă, îi asigură ea. Dar astăzi este într-adevăr prea târziu. Pot să duc calul meu în grajdul dumneavoastră, domnule… domnule Ron?

Fleur petrecu o noapte surprinzător de liniştită în camera ei, la Daphne. E drept că de jos se auzea muzică de pian şi în cârciumă sigur că se dansa – iar pe hol se auzea un du-te-vino până pe la miezul nopţii, dar pe ea nu o deranjă nimeni şi astfel adormi cândva liniştită. Dimineaţa se trezi devreme şi nu prea se miră că afară de ea nu mai era nimeni în picioare. Spre surpriza ei, o aştepta jos una din fetele blonde.

— Trebuie să vă pregătesc micul dejun, domnişoară Fleur, spuse ea bine-crescută. Daphne spune că aveţi de făcut un drum lung, în sus pe Shotover, pentru a vă întâlni logodnicul. Laurie şi

cu mine suntem de părere că este foarte romantic!

Înseamnă că aceasta este Mary. Fleur mulţumi pentru cafea, pâine şi ouă şi nu se simţi deranjată când Mary, încrezătoare, se aşeză lângă ea, după ce îi dăduse şi lui Gracie o farfurioară cu resturi de carne.

— Ce câine drăguţ, domnişoară. Am cunoscut şi eu un astfel de exemplar. Dar a fost de mult…

Faţa lui Mary era aproape visătoare. Tânăra femeie nu arăta aşa cum şi-ar fi închipuit Fleur o târfă.

— Înainte am crezut şi noi că o să găsim un băiat drăguţ, sporovăi Mary mai departe şi o mângâie pe Gracie. Dar partea proastă este că un bărbat nu se poate căsători cu două fete. Şi nu vrem să ne despărţim. Ar trebui să găsim gemeni.

Fleurette râse.

— Credeam că în meseria voastră nu se fac căsătorii repetă ea observaţia de ieri a lui Daphne. Mary o privi din ochii ei rotunzi, albaştri, foarte serioasă. Dar nu este meseria noastră, domnişoară. Noi suntem fete cumsecade. Ei da, dansăm puţin. Dar nu facem nimic imoral. Deci nimic *cu adevărat* imoral. Nimic cu bărbaţi.

Fleurette se miră. Un stabiliment atât de mic, ca a lui Daphne, îşi putea într-adevăr permite două slujnice la bucătărie?

— Facem curat şi la domnul Ethan şi la frizer, la domnul Fox, pentru ca să mai câştigăm ceva. Dar totul respectabil, Daphne are grijă de acest lucru. Dacă ne atinge cineva, face scandal. Scandal imens!

Ochii de copil ai lui Mary priveau transfiguraţi. Părea într-adevăr puţin retardată. Oare de aceea

se ocupa Daphne de fete? Dar acum trebuia într-adevăr să plece.

Mary o refuză când vru să plătească camera.

— Asta aranjaţi cu Daphne, domnişoară, când veniţi iar încoace. Puteţi veni şi în seara aceasta, mi-a spus să vă transmit. Dacă nu… nu-l găsiţi pe prietenul dumneavoastră…

Fleurette încuviinţă din cap recunoscătoare şi zâmbi în sinea ei. Se pare că era deja subiect de discuţie în tot oraşul Queenstown. Şi comunitatea nu părea să fie prea optimistă cu privire la povestea ei de dragoste. Fleurette însăşi era cu atât mai fericită, când trecu călare spre sud, de-a lungul lacului, apoi spre vest, în susul râului lat. Nu trecu pe lângă tabere mai mari ale unor căutători de aur. Acelea se aflau pe teritoriul unor vechi ferme de oi, de cele mai multe ori mai aproape de Qeenstown decât teritoriul lui Ruben. Bărbaţii construiseră acolo o aşezare întreagă de barăci, dar în ochii lui Mary era mai degrabă o nouă ediţie a Sodomei şi Gomorei. Tânăra femeie descrise foarte plastic situaţia; se pare că îşi cunoştea biblia. În orice caz, Fleur era bucuroasă că nu trebuia să-l caute pe Ruben în această hoardă de inşi duri. O conduse pe Niniane de-a lungul malului râului şi se bucură de aerul limpede, destul de rece. Acum, în vara târzie, în Canterbury Plains mai era cald, dar această regiune era situată mai sus, iar copacii de-a lungul drumului dădeau un gust anticipat asupra jocului de culori ale toamnei, care era de aşteptat aici. În câteva săptămâni vor înflori nipralele.

Lui Fleur i se păru ciudat că ţinutul era aşa de părăsit. Dacă se puteau jalona aici claimuri, adică

spaţii în care se putea căuta aur, ar fi trebuit să fie forfotă de căutători de aur! Ethan, dirigintele poştei, avea însemnări exacte despre aşezarea fiecărui claim şi îi descrisese exact domeniul lui Ruben şi al lui Stue. Dar oricum nu ar fi fost greu de găsit. Bărbaţii îşi făcuseră tabere pe malul râului, şi atât Gracie, cât şi Niniane îi descopereau mai repede decât Fleur. Niniane îşi ciulea urechile şi emitea un nechezat, de-ţi spărgea urechile – căruia i se răspundea imediat. Şi Gracie adulmecă şi o zbughi, pentru a-l saluta pe Ruben.

Fleur o văzu mai întâi pe Minette. Iapa stătea ceva mai departe de malul râului, legată lângă un catâr, şi se uită emoţionată către ea. Mai aproape de râu era un loc de vatră şi un cort primitiv. Prea aproape de râu, îi trecu prin cap. Dacă râul Shotover se umfla brusc – ori la râurile, care erau alimentate din munţi, acest lucru se întâmpla adesea – tabăra era dusă de apă.

— Minnie! Fleurette îşi chemă iapa, şi Minette răspunse cu un mormăit adânc, fericit.

Niniane se grăbi spre ea. Fleur alunecă din şa, pentru a-şi îmbrăţişa calul. Dar unde era Ruben? Din pădurea rară, care începea în spatele taberei, auzi zgomote de fierăstrău şi lovituri de ciocan – care încetară brusc. Fleurette zâmbi. Gracie trebuie să-l fi descoperit pe Ruben.

Într-adevăr, băiatul veni în fugă din pădure. Lui Fleurette i se părea că este un vis devenit realitate. Ruben era aici, îl găsise! Şi la prima vedere arăta bine. Faţa sa îngustă era bronzată, ochii îi străluceau ca întotdeauna când o vedea. Dar când o cuprinse în braţe, îi simţi coastele; era înspăimântător de slab. În plus, trăsăturile sale

erau marcate de oboseală şi epuizare şi avea mâinile aspre de la răni şi zdrelituri. Ruben nu era nici acum priceput la lucrul cu mâinile.

— Fleur, Fleur! Cum ai ajuns aici? Cum m-ai găsit? Ţi-ai pierdut răbdarea şi ai fugit de acasă? Eşti îngrozitoare, Fleurette!

Îi râse în faţă.

— M-am gândit să mă ocup eu însămi de îmbogăţirea noastră, spuse Fleur şi scoase săculeţul tatălui ei din buzunarul costumului ei de călărie. Uite, nu mai trebuie să găseşti aur. Dar nu de asta am fugit. A trebuit… eu…

Ruben nu se uită la săculeţ, ci îi luă mâna.

— Povesteşte-mi mai târziu. Mai întâi îţi arăt tabăra. Este un loc minunat aici, mult mai bun decât acea îngrozitoare fermă de oi, veche, unde am stat mai întâi. Vino, Fleur…

O trase după el în direcţia pădurii, dar Fleur scutură capul.

— Mai întâi trebuie legat calul, Ruben! De fapt cum ai reuşit să nu o pierzi pe Minette în toate aceste luni?

Ruben rânji.

— *Ea* a avut grijă, să nu mă piardă *pe mine.* Doar asta i-a fost însărcinarea. Fleur, recunoaşte! I-ai spus să aibă grijă de mine!

O mângâie pe Gracie, care sărea pe el în sus, scâncind.

În sfârşit, Niniane stătea legată lângă Minette şi lângă catâr, iar Fleurette îl urmă pe Ruben, emoţionat, în tabără.

— Aici dormim… nimic nemaipomenit, dar curat. Nici nu-ţi poţi imagina cum era la ferme… şi aici, pârâul. Poartă aur!

Arătă spre în pârâiaş îngust, dar zglobiu, care curgea spre Shotover.

— De unde se poate vedea acest lucru? se interesă Fleur.

— Nu se vede, se ştie, îi explică Ruben. Trebuie să speli nisipul, până iese aurul. O să-ţi arăt mai târziu cum se face. Dar construim oricum un jgheab de spălare. Aici… acesta este Stue!

Partenerul lui Ruben îşi părăsise de asemenea locul de muncă şi le veni în întâmpinare. Lui Fleurette i se păru din prima clipă simpatic. Un uriaş muşchiulos şi blond, cu o faţă prietenoasă, latră, şi ochi albaştri, veseli.

— Stuart Peters, la ordinele dumneavoastră, doamnă! îi întinse lui Fleurette o mână uriaşă, în care mâna ei delicată dispăru cu totul. Sunteţi la fel de drăguţă cum spunea Ruben, dacă îmi permiteţi această observaţie!

— Sunteţi un linguşitor, Stue! Fleurette râse şi aruncă o privire spre construcţia la care tocmai lucrase Stuart.

Era un jgheab îngust din lemn, care se sprijinea pe nişte stâlpi uşori şi ducea în jos, alimentat fiind de o mică cădere de apă.

— Este un jgheab de spălarea aurului! explică Ruben cu zel. Aici se introduce pământul, apoi se dirijează apa, să curgă pe aici. Spală nisipul, iar aurul rămâne agăţat aici, în traverse.

— În striuri! îl corectă Stuart.

Fleurette era impresionată.

— Vă pricepeţi la extragerea aurului, domnule Peters? întrebă ea.

— Stue, spuneţi-mi simplu Stue. Ei da, de fapt sunt fierar, recunoscu Stuart. Dar am ajutat deja

la construcţia unui asemenea dispozitiv. De fapt este foarte uşor. Deşi vechii mineri vor să facă o ştiinţă din asta. Din cauza vitezei curgerii apei, şi aşa…

— Dar asta este o prostie! îl susţinu Ruben. Dacă ceva este mai greu, decât nisipul, va fi spălat mai târziu, este logic. Indiferent de cât de repede curge apa. Deci aurul trebuie să rămână aici!

Fleurette nu era de aceeaşi părere. Având în vedere cât de repede curgea acest pârâiaş, cel puţin micile grăunţe de aur s-ar scurge odată cu apa. Dar desigur că era şi în funcţie de mărimea grăunţelor care-i interesau pe băieţi. Poate că aici îşi puteau permite să cearnă doar grăunţele mai mari. Deci încuviinţă ascultătoare din cap şi îi urmă pe cei doi înapoi, la tabără. Stue şi Ruben ajunseseră repede la o înţelegere să facă o pauză. În scurt timp fierbea cafeaua într-un recipient rudimentar, deasupra focului. Fleurette observă cât de rudimentară era gospodăria celor doi căutători de aur. Exista doar un castron şi două tacâmuri, trebuia să-şi împartă ceaşca de cafea cu Ruben. Nu arăta de parcă febra aurului ar fi fost încununată de succes.

— Ei da, suntem doar la început, se apără Ruben, când Fleur, prevăzătoare, făcu o remarcă în acest sens. Ne-am marcat acest teritoriu abia acum două săptămâni şi ne construim abia acum jgheabul de spălare.

— Ceea ce ar merge mult mai repede dacă acest Ethan, acest cămătar din Queenstown, nu ne-ar vinde ultimul jeg de unelte! înjură Stuart. Serios, Fleur, în două zile am folosit trei lame de fierăstrău. Iar alaltăieri s-a îndoit iar lama unei

sape. O sapă! Aceste unelte ţin de obicei o viaţă. Iar cozile trebuie să le schimb tot a doua zi, nu se pot prinde ca lumea la gâtul sapei. N-am idee de unde îşi procură Ethan uneltele, dar sunt scumpe şi nu sunt bune de nimic.

— Dar claimul de aici este frumos, nu-i aşa? întrebă Ruben şi se uită vrăjit la fâşia sa de mal.

Fleur trebui să-i dea dreptate. Dar ar fi considerat că e şi mai frumos, dacă ar fi văzut şi aur.

— Cine… eh, cine v-a sfătuit să marcaţi perimetrul? se interesă ea cu precauţie. Vreau să spun că până acum sunteţi singurii aici. A fost un fel de pont secret?

— A fost o intuiţie! declară Stuart mândru. Am văzut locul şi – bingo! Acesta este locul nostru. Aici ne îmbogăţim!

Fleurette îşi încreţi fruntea.

— Asta înseamnă… până acum nu a găsit nimeni aur aici?

— Nu mult, recunoscu Ruben. Dar nici nu a căutat nimeni!

Cei doi băieţi se uitau la ea, aşteptându-i aprobarea. Fleur zâmbi chinuit şi se decise să ia singură problema în mână.

— Aţi încercat deja cu spălatul aurului? întrebă ea. În râu, adică. Ai vrut să-mi arăţi cum se face.

Ruben şi Stuart încuviinţară amândoi din cap.

— Am găsit ceva, spuseră ei cu zel şi aduseră o tigaie.

— Îţi arătăm acum, şi apoi vei putea să speli aur, pe când noi lucrăm mai departe la jgheab! explică Ruben. Cu siguranţă că ne vei aduce noroc!

Deoarece Fleurette sigur nu avea nevoie de doi

profesori, şi Stuart voia să le dea ocazie celor doi să rămână singuri, partenerul lui Ruben se retrase în susul pârâului. În următoarele ore nu auziră nimic din partea lui, afară de înjurături ocazionale, când se mai strica o unealtă.

Fleurette şi Ruben folosiră singurătatea mai întâi pentru a se saluta cum trebuie. Trebuiau să cerceteze din nou cât de dulci erau sărutările şi cât de natural răspundeau corpurile lor unul celuilalt.

— Vrei să mă iei de soţie? întrebă în cele din urmă, somnoroasă, Fleurette. Vreau să spun… că nu pot să stau aici, cu voi, fără să fim căsătoriţi.

Ruben încuviinţă serios din cap.

— Ai dreptate, nu se poate. Dar banii… Fleur, vreau să fiu cinstit. Până acum nu am economisit nimic. Puţinul pe care l-am câştigat pe câmpurile aurifere din Queenstown l-am cheltuit pe echipament. Şi puţinul ce l-am scos aici s-a dus pe uneltele noi. Stuart are dreptate, Ethan vinde doar rebuturi. Câţiva minieri bătrâni mai au tigăi de spălat şi lopeţi şi săpăligi aduse din Australia. Dar ceea ce cumpărăm de aici rezistă doar câteva zile şi costă o mică avere!

Fleur râse.

— Atunci cheltuim asta pe altceva, spuse ea, şi scoase pentru a doua oară în această zi săculeţul tatălui ei. De data aceasta, Ruben se uită atent – şi la văzul dolarilor de aur fu de-a dreptul vrăjit.

— Fleur! Este minunat! De unde ai aceşti bani? Să nu spui că l-ai jefuit pe bunicul tău! Dar atâţia bani! Cu aceştia putem să terminăm jgheabul de spălare şi să construim o cabană din bârne, poate să mai angajăm şi nişte ajutoare! Fleur, cu asta

scoatem tot aurul care se găseşte în acest pământ!

Fleurette nu se pronunţă asupra acestor planuri, ci îi spuse mai întâi povestea evadării ei.

— Nu pot să cred! James McKenzie este tatăl tău!

Fleur bănuise că Ruben ştia acest lucru. Doar mamele lor nu aveau practic secrete una faţă de cealaltă, iar ceea ce ştia Helen ajungea de regulă şi la Ruben. Dar băiatul într-adevăr nu avusese habar, de aceea presupuse că nici Helen nu era părtaşa acestui secret.

— Am crezut doar totdeauna că există un secret legat de Paul, spuse el. Mama mea părea să ştie ceva. Dar doar mama mea. Eu nu am aflat nimic.

Între timp, cei doi reluaseră munca la pârâu, iar Fleur învăţă să mânuiască tigaia de spălare a aurului. Până acum crezuse că aurul se cerne, dar în realitate se lucra şi în cazul metodei acesteia cele mai simple de obţinere a aurului după principiul extragerii prin spălat. Trebuia o oarecare dexteritate să suceşti şi să scuturi în aşa fel tigaia, ca părţile mai uşoare ale pământului să fie spălate afară, până când rămânea o masă neagră, aşa numitul nisip negru, iar apoi ieşea aurul la iveală. Lui Ruben nu-i era uşor, dar Fleurette reuşi să se prindă repede manevra. Atât Ruben, cât şi Stuart o admirară pentru talentul ei înnăscut. Fleur însăşi era mai puţin entuziasmată. Fiindcă indiferent de cât de iscusit spăla, prea rar se întâmpla să rămână urme minuscule de aur agăţate în tigaie. Până seara muncise intensiv aproape şase ore, pe când bărbaţii consumaseră încă două foi de fierăstrău, dar nu înaintaseră semnificativ în construirea jgheabului lor. Între

timp, lui Fleurette lucrul acesta nu i se mai părea atât de important. Extracţia aurului printr-un jgheab de scurgere i se părea aici oricum lipsită de perspectivă. Urmele insignifiante de aur, pe care le spălase astăzi, ar fi fost victime ale vitezei de curgere a pârâului. Şi merita oare efortul? Stuart aprecie valoarea extracţiei la niciun dolar.

Cu toate acestea, bărbaţii visau în continuare găsirea unor mari zăcăminte de aur, în timp ce frigeau peştii, pe care îi prinsese Fleurette în râu. Ar fi câştigat cu siguranţă mai mulţi bani dacă vindeau peşti decât să spele aur, îşi spuse ea cu amărăciune.

— Mâine trebuie să mergem la Queenstown, să cumpărăm foi de fierăstrău, suspină Stuart, când în cele din urmă se retrase, arătând iar multă înţelegere faţă de tânăra pereche.

Susţinu că poate dormi la fel de bine sub copaci, pe lângă cai, ca în cort.

— Şi să ne căsătorim! spuse Ruben serios, luând-o pe Fleurette în braţe. Crezi că ar fi o greşeală foarte mare, dacă am anticipa astăzi noaptea nunţii?

Fleur clătină capul şi se lipi de el.

— Nu o să povestim nimănui!

8

Răsăritul soarelui deasupra munţilor era ca o comandă specială pentru ziua nunţii. Alpii păreau să strălucească într-o lumină auriu-roşcată, întrepătrunsă de culoarea nalbei, în aer se simţea mirosul pădurii şi a ierbii proaspete, iar susurul pârâului se contopea cu murmurul râului într-un

sunet propriu de felicitare. Fleurette se simţea fericită şi împlinită când se trezi în braţele lui Ruben şi scoase capul din cort. Gracie o salută cu un sărut umed de căţeluşă.

Fleur o mângâie.

— Veste proastă, Gracie, dar am găsit pe cineva, care sărută mai bine! spuse ea, râzând. Ei hai, trezeşte-l pe Stuart, eu pregătesc micul dejun. Avem multe de făcut astăzi, Gracie! Nu-i lăsa pe bărbaţi să doarmă toată ziua!

Stuart, blajin, păru să nu bage în seamă că, în timp ce se pregăteau de drum, Fleurette şi Ruben nu puteau să se abţină să se atingă. Dar ambii bărbaţi erau miraţi că Fleur insista să ia cu ei aproape jumătate din gospodărie.

— Doar revenim cel târziu mâine! spuse Stuart. Clar că dacă ne punem pe treabă şi cumpărăm pentru mină, poate dura ceva mai mult, dar…

Fleur clătină din cap. În noaptea aceasta cunoscuse nu doar plăcerile cu totul noi ale dragostei, dar se şi gândise serios. În niciun caz nu voia să bage banii tatălui ei în întreprinderea aceasta de minerit, lipsită de perspective. Dar de acest lucru Ruben trebuia convins cu mult tact.

— Ascultaţi, băieţi, treaba cu mina nu are rost astfel, începu ea cu precauţie. Chiar voi spuneţi că situaţia materială nu este optimă. Credeţi că se schimbă ceva dacă avem mai mulţi bani?

Stuart fornăi.

— Cu siguranţă că nu. Bătrânul Ethan ne va vinde în continuare lucrurile lui nefolositoare.

Fleur încuviinţă din cap.

— Atunci să facem lucrurile ca lumea. Eşti fierar. Poţi face diferenţă între unelte bune şi cele

rele? Nu doar atunci când lucrezi cu ele, ci chiar când le cumperi?

Stuart dădu din cap.

— Sigur că da! Dacă am din ce să aleg…

— Bine, îi tăie vorba Fleur. Deci vom închiria la Queenstown o căruţă sau vom cumpăra una. Putem să înhămăm la ea cei doi cai, sunt în stare să mişte ceva! Şi mergem la… care este următorul oraş? Dunedin? Mergem la Dunedin. Şi cumpărăm acolo unelte şi alte materiale, cu care lucrează căutătorii de aur.

Ruben aprobă cu admiraţie.

— Foarte bună idee. Mina nu ne fuge. Dar nu ne va trebui de la bun început o căruţă, putem încărca catârul.

Fleurette clătină din cap.

— Cumpărăm cea mai mare căruţă, pe care Cobii o pot trage şi o încărcăm cu atâta material cu cât se poate. Aducem totul la Queenstown şi vindem minerilor. Dacă este adevărat că sunt cu toţii nemulţumiţi cu magazinul lui Ethan, putem face profit serios.

În după-amiaza acestei zile, judecătorul de pace din Queenstown îi căsători pe Fleurette McKenzie şi Ruben Kays, care îşi aminti de numele lui adevărat, de O’Keefe. Fleurette purta rochia ei de culoare crem, care nici măcar nu se şifonase în timpul călătoriei. Mary şi Laurie insistaseră să o calce înainte de ceremonie. Cele două, emoţionate, prinseră în părul lui Fleur flori şi împodobiră harnaşamentele lui Niniane şi Minette pentru drumul călare până la cârciumă, în care, din lipsa unei biserici sau a altui lăcaş de întâlnire,

se celebră cununia. Stuart era martorul lui Ruben, Daphne al lui Fleurette, în timp ce Mary şi Laurie nu mai conteneau să plângă din cauza emoţiei.

Ethan îi înmânã lui Ruben toatã poşta din ultima jumãtate de an drept cadou de nuntã. Ron se plimba mândru, fiindcã Fleurette povestea tuturor cã fericita reunire cu soţul ei se datora exclusiv pronunţatei sale memorii legate de cai. În cele din urmã, Fleurette sacrificã un ban de aur şi invitã tot oraşul Queenstown la sãrbãtoarea nunţii ei – nu fãrã o socoteală, fiindcã astfel avu ocazia nu numai sã-i cunoascã pe toţi locuitorii, ci putea sã-i şi tragã de limbã. Nu, în perimetrul unde îşi avea Ruben locul de exploatat nu gãsise nimeni vreodatã aur, îi confirmã frizerul, care se stabilise aici de la fondarea oraşului şi care venise iniţial tot ca sã caute aur.

— Dar oricum este puţin de câştigat cu aurul, domnişoarã Fleur, declarã el. Prea mulţi oameni, prea puţin aur. E clar, tot se mai întâmplã sã gãseascã câte unul un bulgãre imens de aur. Dar de obicei face praf banii. Şi de cât este vorba? De douã, trei sute de dolari poate, în cazul celor mai norocoşi. Nu ajunge nici mãcar pentru o fermã şi câteva animale. Fãrã a mai pune la socoteală cã oamenii înnebunesc şi îşi bagã banii în şi mai multe suprafeţe de explorat şi în şi mai multe jgheaburi de spãlat şi apeleazã la şi mai multe ajutoare maori. În final, banii au dispãrut şi nici aur nu s-a gãsit. Dar ca frizer şi bãieş… Aici, în regiune sunt o mie de bãrbaţi, şi toţi trebuie sã-şi taie pãrul. Şi fiecare se mai loveşte cu sãpãliga în picior sau se bate, sau se îmbolnãveşte de ceva…

Fleurette era de aceeaşi pãrere. Întrebãrile pe

care le puse spălătorilor de aur, dintre care veniseră între timp cam o duzină la hotelul lui Daphne pentru a bea din whisky-ul oferit pe gratis, erau să pornească o răscoală. Doar amintirea livrărilor de unelte, asigurate de Ethan, îi făcu să fiarbă de indignare. Până la urmă, Fleur se convinse că deschiderea unui magazin cu unelte de fier nu numai că avea să-i îmbogăţească, dar va salva şi o viaţă: dacă nu se producea o schimbare, Ethan va fi în curând linşat de aceşti bărbaţi.

Pe când Fleurette culegea informaţii, Ruben discuta cu judecătorul de pace. Bărbatul nu era jurist, ci de fapt lucra ca tâmplar de coşciuge şi ca gropar.

— Trebuia să facă cineva şi această muncă, spuse el, ridicând din umeri, când Ruben îl întrebă cum de fusese ales. Şi oamenii erau de părere că aş fi interesat să-i împiedic să se omoare. Fiindcă mă scuteşte de muncă…

Fleur privi discuţia celor doi cu bunăvoinţă. Dacă Ruben găsea aici posibilitatea de studii juridice, nu se va grăbi să se întoarcă la claimul lui nici după ce se vor fi întors de la Dunedin.

Fleurette şi Ruben îşi petrecură cea de-a doua noapte a nunţii în patul dublu, confortabil de la camera numărul unu a lui Daphne.

— De acum încolo o s-o numim suită nupţială, spuse Daphne.

— În orice caz, nu se întâmplă des ca cineva să-şi piardă aici fecioria! chicoti Ron.

Stuart, care băuse deja destul de mult whisky, îi zâmbi conspirativ.

— S-a făcut deja! îi destăinui el.

A doua zi, pe la amiază, prietenii o porniră spre Dunedin. Ruben cumpărase de la noul lui prieten o căruţă.

— Ia-o liniştit, băiete, cele câteva coşciuge le pot duce şi cu roaba la cimitir!

Fleurette purtă încă nişte discuţii interesante. De data aceasta cu puţinele femei cinstite din localitate: soţia judecătorului de pace şi cea a frizerului. În final, mai avea o listă de cumpărături pentru Dunedin.

Când reveniră după două săptămâni cu căruţa plină de cumpărături, lipsea doar un şopron pentru a începe vânzarea. În această privinţă, Fleurette nu luase nicio măsură prealabilă, ci se aşteptase ca vremea să rămână frumoasă. Dar toamna la Queenstown era ploioasă, iar iarna cădea zăpadă. Însă măcar nu avuseseră loc decesuri la Queenstown. Deci, judecătorul de pace le puse la dispoziţie magazia de coşciuge, pentru a putea desface mărfurile. El era singurul care nu întreba de unelte noi. În schimb, îl rugă pe Ruben să-i explice literatura juridică pentru care se cheltuiseră destul de mulţi dolari din averea lui McKenzie.

Vânzarea mărfurilor aduse repede banii înapoi. Căutătorii de aur dădură buzna în magazinul lui Ruben şi al lui Stuart; deja a doua zi de la deschidere, toate uneltele erau vândute. Doamnelor le trebui ceva mai mult timp pentru a alege – mai ales că soţia judecătorului de pace se cam codea la început să pună la dispoziţia tuturor femeilor din localitate pentru probe salonul ei.

— Pot să se folosească de anexa magaziei, spuse ea cu o privire dezaprobatoare, aruncată lui

Daphne şi fetelor ei, care ardeau deja de nerăbdare să probeze rochiile şi desuurile, pe care le cumpărase Fleur la Dunedin. Acolo, unde Frank ţine de obicei morţii…

Daphne ridică din umeri.

— Dacă este tocmai liber. Să nu depindă de mine. Da, şi dacă nu, facem pariu, că niciunul dintre indivizi nu a avut parte de o plecare atât de frumoasă?

Era uşor să-i convingă pe Stuart şi Ruben să mai facă un drum la Dunedin, iar după a doua acţiune de vânzare, Stuart se îndrăgosti până peste urechi de fiica frizerului şi nu voia cu niciun chip să se întoarcă în munţi. Ruben preluase conducerea micului magazin şi constată cu surprindere ceea ce Fleurette ştia demult: fiecare drum aducea cu mult mai multe încasări decât un an întreg de muncă pe câmpiile aurifere. Nemaivorbind de faptul că se preta mai degrabă să fie negustor decât căutător de aur. Când se vindecară şi ultimele umflături şi răni de pe mâinile lui, după ce timp de şase săptămâni mânuise doar peniţa, în locul lopeţii şi a săpăligii, era cu totul câştigat pentru această afacere.

— Ar trebui să ridicăm un şopron, spuse el în cele din urmă. Un fel de magazin. Atunci am putea lărgi şi oferta.

Fleurette aprobă din cap.

— Obiecte de uz casnic. Femeile au urgent nevoie de cratiţe ca lumea şi de vase frumoase. Nu da din mână, Ruben. Cu timpul, cererea pentru astfel de obiecte va creşte, fiindcă vor fi mai multe femei. Queenstown devine oraş!

După şase luni, familia O’Keefe sărbătorea

deschiderea „Magazinului O'Kay" din Queenstown, Otago. Numele îl dădu Fleurette, şi era foarte mândră de el. Pe lângă noile spaţii comerciale, tânăra întreprindere mai poseda şi două căruţe şi şase cai grei, de muncă. Fleurette putea deci să-şi călărească din nou caii Cob, iar morţii din localitate erau din nou duşi stilat, cu trăsura trasă de cai, în loc să fie livraţi cu căruciorul la cimitir. Stuart Peters consolidase legăturile comerciale cu Dunedin şi demisionă din funcţia de merceolog-şef. Voia să se căsătorească şi se săturase de permanentele drumuri până la coastă şi înapoi. În schimb, cu banii primiţi ca parte a sa, deschise o fierărie la Queenstown, care se dovedi a fi o mult mai rentabilă „mină de aur" decât oricare din minele din împrejurimi. Fleurette şi Ruben angajară în locul lui, ca şef al transporturilor, pe unul din mai bătrânii căutători de aur. Leonard McDunn era liniştit, se pricepea la cai şi ştia să se poarte şi cu oamenii. Fleurette îşi făcea griji doar din cauza livrărilor pentru doamne.

— Nu pot să-l las să aleagă desuurile, i se plânse ea lui Daphne, cu care se împrietenise, spre groaza celor între timp trei femei cinstite din Queenstown. Roşeşte chiar şi atunci când trebuie să-mi aducă cataloagele. Va trebui să merg cu el, măcar la fiecare al doilea sau al treilea drum…

Daphne ridică din umeri.

— Trimite gemenele mele. Nu sunt ele cele mai inteligente – nu poţi lăsa în seama lor tratativele ori aşa ceva. Dar au un gust bun, am insistat totdeauna în acest sens. Ştiu cum se îmbracă o doamnă şi, desigur, şi ceea ce ne trebuie nouă la

„Hotel”. Apoi, mai ies şi ele şi câştigă şi un ban.

La început, Fleurette era cam sceptică, dar apoi fu repede convinsă. Mary şi Laurie aduseră o combinaţie ideală de haine decente şi minunat de indecente mici accesorii, care spre uimirea lui Fleur se vândură ca pâinea caldă – şi nu numai târfelor. Tânăra soţie a lui Stuart cumpără, roşind, un corset negru, iar câţiva mineri credeau că e bine să-şi bucure femeile maori cu desuuri colorate. Fleur se îndoi că ele vor fi entuziasmate, dar afacerea era afacere. Şi existau şi cabine discrete de probă – echipate cu oglinzi mari, în locul podiumului deprimant pentru coşciuge.

Pe lângă munca din magazin, lui Ruben îi rămânea destul timp pentru studii juridice, care îi făceau în continuare plăcere, chiar dacă renunţase definitiv visul de a deveni avocat. Spre bucuria lui, putea în curând să pună în aplicare cele învăţate: judecătorul de pace îi cerea din ce în ce mai des sfatul şi, în cele din urmă, îl solicitase şi la deliberări. Ruben se dovedi a fi înţelegător şi corect şi, când veniră următoarele alegeri, judecătorul de până acum le făcu o surpriză: nu se prezentă la alegeri, ci îl propuse pe Ruben drept succesor.

— Priviţi lucrurile astfel oameni buni! explică bătrânul tâmplar de coşciuge în alocuţiunea sa. La mine a existat totdeauna un conflict de interese. Dacă i-am împiedicat pe oameni să se omoare reciproc, nu aveam nevoie de coşciuge. Privit astfel, cu slujba mea, mi-am distrus eu însumi afacerea. La tânărul O’Keefe este altfel, fiindcă cine îşi sparge capul nu are nevoie de unelte. Deci este în interesul lui strict să aibă grijă să fie linişte

şi ordine. Deci, alegeţi-l pe el, şi lăsaţi-mă în pace!

Cetăţenii din Queenstown îi urmară sfatul, astfel că Ruben fu ales cu o majoritate covârşitoare în funcţia de judecător de pace.

Fleurette se bucură pentru el, deşi nu era cu totul de acord cu argumentaţia.

— Îşi pot sparge capetele şi cu uneltele noastre, îi şopti ea lui Daphne. Şi sper ca Ruben să nu-i împiedice prea des pe clienţii lui să facă asemenea acţiuni îmbucurătoare.

Singura picătură de pelin care amăra fericirea lui Fleurette şi Ruben în oraşul căutătorilor de aur, aflat în plin avânt, era lipsa contactului cu familiile lor. Amândoi ar fi vrut să scrie mamelor lor, dar nu îndrăzneau.

— Nu vreau ca tatăl meu să afle, unde sunt, preciză Ruben, când Fleurette se pregăti să-i scrie mamei ei – şi ar fi mai bine, ca şi tu să ţii ascuns acest lucru faţă de bunicul tău. Cine ştie ce le poate veni în minte celor doi. Tu ai fost clar minoră când ne-am căsătorit. Pot să se gândească să ne facă greutăţi. Apoi cred că tatăl meu îşi va revărsa furia pe mama mea. Nu ar fi pentru prima dată. Oricum nu vreau să mă gândesc ce s-a întâmplat acolo după plecarea mea.

— Dar trebuie să le înştiinţăm cumva! era de părere Fleurette. Ştii ce? îi scriu lui Dorothy. Dorothy Candler. Ea îi poate spune mamei mele.

Ruben îşi duse mâna la cap.

— Eşti nebună? Dacă îi scrii lui Dorothy, află şi doamna Candler. Şi atunci poţi să strigi vestea în gura mare, în piaţa din Haldon. Dacă tot e să fie, scrie-i lui Elisabeth Greenwood. Cred că ea este mai discretă.

— Dar unchiul George şi Elisabeth sunt în Anglia, replică Fleurette.

Ruben ridică din umeri.

— Ei şi? O să revină cândva. Până atunci, mamele noastre trebuie să aibă răbdare. Şi, cine ştie, poate că miss Gwyn află ceva şi de la James McKenzie. El este undeva, în Canterbury, în închisoare. S-ar putea ca ea să ia legătura cu el.

9

Procesul lui James McKenzie avu loc la Lyttelton. La început era o adevărată harababură, deoarece John Sideblossom voia ca procesul să se desfăşoare la Dunedin. Acolo, argumentă el, erau şanse mai mari să se găsească şi cei care cumpăraseră animalele furate şi astfel să se descopere tot cercul tâlharilor.

Dar lordul Barrington era hotărât împotrivă. După părerea lui, Sideblossom voia să-şi ducă victima numai de aceea la Dunedin, fiindcă îi cunoştea mai bine pe judecătorii de acolo şi avea mai multe speranţe de a-l vedea pe hoţ atârnând în ştreang.

Ar fi preferat să o facă pe loc, fără vâlvă, imediat după ce îl prinsese pe McKenzie. Între timp, acest triumf şi-l atribui doar lui însuşi, doar îl doborâse pe McKenzie şi-l legase. După părerea celorlalţi bărbaţi, bătaia din vadul râului nu fusese necesară. Dimpotrivă, dacă Sideblossom nu ar fi tras hoţul din şaua catârului şi nu l-ar fi bătut mai întâi, vânătorii ar fi putut să-l urmărească pe complicele lui. Dar aşa al doilea bărbat – unii din membrii trupei susţineau că ar fi fost o fată –

scăpase.

Apoi, ceilalţi baroni ai oilor nu au fost de acord cu faptul că Sideblossom l-a târât pe McKenzie în urma calului, ca pe un sclav. Nu vedeau motivul pentru care bărbatul, deja bătut măr, să trebuiască să vină pe jos, deşi catârul lui stătea la dispoziţie. La un moment dat, oamenii mai înţelepţi, ca Barrington şi Beasley, preluară răspunderea şi îl certaseră pe Sideblossom pentru atitudinea lui. Deoarece McKenzie comisese majoritatea furturilor în Canterbury, părerea era aproape unanimă ca el să răspundă acolo pentru faptele sale. În pofida protestelor lui Sideblossom, bărbaţii din jurul lui Barrington îl eliberaseră pe hoţ a doua zi după prinderea lui, îl puseseră să-şi dea cuvântul de onoare că nu va fugi şi îl transportară, cu cătuşe uşoare, la Lyttelton, unde rămăsese închis până la proces. Sideblossom stărui să-i reţină câinele, ceea ce păru că-l doare pe McKenzie mai mult decât vânătăile de după bătaie şi cătuşele de la mâini şi de la picioare, cu care îl legase Sideblossom şi noaptea, şi îl închise în şura lui. Cu voce aspră, îi rugă pe bărbaţi să lase câinele să vină cu ei.

Dar Sideblossom se dovedi în acest caz de neclintit.

— Animalul poate lucra pentru mine explică el. Se va găsi cineva care să ştie să-l conducă. Un astfel de câine ciobănesc de primă calitate este scump. Îl reţin ca mică compensaţie pentru pagubele cauzate de individ.

Aşa că Vineri rămăsese acolo şi scheuna de ţi se rupea inima când bărbaţii îl scoseseră pe stăpânul lui din curte.

— John nu va avea multă bucurie în urma acestui câine, spuse Gerald. Aceste animale ascultă doar de un cioban.

În disputa în jurul lui McKenzie, Gerald se afla între cele două fronturi. Pe de o parte, Sideblossom era unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi, pe de altă parte trebuia să se înţeleagă cu cei din Canterbury. Şi, ca aproape toţi ceilalţi, simţea fără voie o anume admiraţie faţă de genialul hoţ de animale. Sigur că era furios din cauza pierderilor suferite, dar jucătorul din el nutrea înţelegere pentru faptul că cineva nu alegea neapărat calea cea mai cinstită pentru a-şi duce traiul. Şi, dacă respectivul reuşea să scape timp de mai bine de zece ani, fără a fi prins vreodată, merita din partea lui admiraţie.

După pierderea lui Vineri, McKenzie se cufundă într-o tăcere sumbră, pe care nu o rupse niciodată, până ce gratiile de la închisoarea din Lyttelton se închiseră în urma lui.

Bărbaţii din Canterbury erau dezamăgiţi; ar fi vrut să audă de la sursă cum opera McKenzie furturile, cum se numeau tăinuitorii şi cine era complicele misterios care scăpase. Dar nu au trebuit să aştepte mult până au început dezbaterile. Sub preşedinţia onorabilului judecător Justice Stephen, s-a fixat începutul dezbaterilor pentru luna următoare.

Între timp, Lyttelton avea o sală de justiţie proprie – dezbaterile nu se mai ţineau de mult la cârciumă sau sub cerul liber, după cum se obişnuise în primii ani. Dar la procesul lui James McKenzie încăperea se dovedi neîncăpătoare pentru a-i cuprinde pe toţi cetăţenii din

Canterbury care voiau să arunce o privire asupra renumitului hoţ. Chiar şi păgubaşii baroni ai oilor şi familiile lor au trebuit să vină devreme, pentru a prinde locuri bune. Gerald, Gwyneira şi agitatul Paul s-au cazat cu o zi mai devreme la hotelul White Hart din Christchurch, pentru a trece prin Bridel Path la Lyttelton.

— Vrei să spui, să călărim, spuse Gwyneira, când Gerald îi expuse planurile. Doar este vorba de Bridle Path!

Gerald râse binedispus.

— O să te miri cum s-a schimbat drumul, spuse el mulţumit. Între timp a fost amenajat şi este uşor de străbătut. Deci vom merge cu trăsura şi vom ajunge odihniţi şi îmbrăcaţi adecvat.

În ziua judecăţii, Gerald purta unul dintre cele mai bune costume ale sale. Iar Paul, în primul său costum din trei piese, arăta foarte matur.

Gwyneira în schimb se chinuia cu întrebarea ce ar fi fost potrivit să îmbrace. Dacă era cinstită, trebuia să recunoască faptul că de ani de zile nu îşi mai făcuse atâtea gânduri cum să se îmbrace. Dar oricât îşi spunea că nu are nicio importanţă, ce poartă o doamnă de vârstă medie la un proces cât timp era ca lumea şi nu prea săritor în ochi, inima ei bătea tare, doar când se gândea să-l revadă pe James McKenzie. Mai rău, şi el urma s-o vadă şi desigur că o va recunoaşte. Dar ce va simţi oare la vederea ei? Oare îi vor luci iar ochii, ca atunci, când nu ştiuse să aprecieze acest lucru? Sau va simţi mai degrabă milă, fiindcă faţa îi era brăzdată de primele riduri, înscrise acolo de griji şi temeri? Poate va simţi doar indiferenţă; poate că pentru el nu mai era decât o amintire

depărtată, palidă, ştearsă de zece ani de viaţă sălbatică. Dacă „complicele” misterios era într-adevăr o femeie? Femeia lui?

Gwyneira se mustră pentru aceste gânduri care câteodată, când îşi aminti de săptămânile petrecute cu James, deveneau visări de fată. Oare uitase zilele de la malul lacului? Orele vrăjite în cercul de piatră? Dar nu, doar s-au despărţit certaţi. Nu o va ierta niciodată că l-a născut pe Paul. Încă ceva ce distrusese Paul…

În cele din urmă, Gwyneira se hotărî să îmbrace o rochie simplă, albastru-închis, cu pelerină, încheiată în faţă, cu minunaţi nasturi de fildeş. Kiri îi ridică părul – o coafură severă, dar care prin pălărioara îndrăzneaţă, asortată cu rochia, devenea mai lejeră. Gwyneira avu impresia că petrecuse ore în şir în faţa oglinzii pentru a scoate ici şi colo câte o buclă, a mai muta puţin pălărioara şi a aranja manşetele rochiei, ca să se vadă nasturii de fildeş. Când stătu, în sfârşit, în trăsură, era palidă din cauza aşteptării, a fricii şi a unui fel de bucurie anticipată. Dacă va continua astfel, va trebui să-şi pişte obrazul pentru a avea puţină culoare înainte de a intra în sala de judecată. Dar tot mai bine decât să roşească: Gwyn spera că nu se va înroşi la vederea lui McKenzie. O trecu un frison şi îşi spuse că este doar din cauza răcelii acestei zile de toamnă. Nu putea să-şi ţină degetele liniştite. Crispată, mototolea draperiile de la fereastra trăsurii.

— Ce se întâmplă, mamă? întrebă Paul în cele din urmă, şi pe Gwyn o trecură fiorii.

Paul avea un simţ ascuţit pentru slăbiciunile omeneşti. În niciun caz nu trebuia să îşi dea

seama că a fost ceva între ea şi James McKenzie.

— Eşti nervoasă din cauza domnului McKenzie? insistă el. Bunicul spune că l-ai cunoscut. Şi el l-a cunoscut. A fost şef peste păstori la Kiward Station. O nebunie, mamă, că a fugit brusc şi a început să fure oi, nu-i aşa?

— Da, complet nebun, răspunse Gwyneira. Nu aş fi… niciunul dintre noi nu ar fi presupus aşa ceva despre el.

— Iar acum va fi, poate, spânzurat! spuse Paul cu satisfacţie. Mergem să-l vedem, bunicule, dacă va fi spânzurat?

Gerald pufni.

— Nu va fi spânzurat ticălosul. Are noroc cu judecătorul. Stephen nu este crescător de oi. Pe el îl lasă rece că a dus oamenii în pragul ruinării…

Gwyneira era cât pe ce să zâmbească. După cum ştia, furturile lui McKenzie nu fuseseră pentru cei păgubiţi altceva decât nişte împunsături de ac.

— Poate aflăm astăzi ceva despre ceilalţi implicaţi. Pare să nu fi făcut totul singur… Gerald nu credea povestea cu femeia din compania lui McKenzie. Mai degrabă credea că este vorba de un complice tânăr, dar îl văzuse doar de departe, ca pe o umbră.

— Ar fi interesant să aflăm mai ales cine este tăinuitorul. Privind din acest punct de vedere, am fi avut şanse mai bune dacă individul ar fi ajuns în faţa justiţiei la Dunedin. În această privinţă, are dreptate Sideblossom. Uite-l! Priviţi! Ştiam eu că nu va lipsi de la dezbaterile asupra faptelor individului.

Sideblossom trecu cu armăsarul în galop pe lângă trăsura Wardenilor şi salută curtenitor.

Gwyneira suspină. Ar fi renunţat bucuroasă la reîntâlnirea cu baronul oilor din Otago!

În orice caz, Sideblossom nu îi luase lui Gerald în nume de rău că ţinuse partea bărbaţilor din Canterbury şi chiar îi rezervase lui şi familiei sale locuri în sala de judecată. Îl salută pe Gerald cordial, pe Paul puţin de sus, iar pe Gwyneira glacial.

— A reapărut şarmanta dumneavoastră fiică? întrebă el zeflemitor, când ea se aşează – pe unul din cele patru locuri rezervate, cât mai departe de el.

Gwyneira nu răspunse. Dar se grăbi Paul să-l asigure pe idolul său că nu se auzise nimic despre Fleurette.

— La Haldon se povesteşte că ar fi ajuns într-o mocirlă a păcatelor! declară Paul, la care Gerald îl puse la punct sever.

Gwyneira nu reacţionă. În ultimele săptămâni se obişnuise să-i răspundă din ce în ce mai rar lui Paul. Băiatul scăpase de mult de sub influenţa ei – dacă o fi avut vreodată o influenţă asupra lui. Se orienta numai după Gerald; nici orele de educaţie ale lui Helen nu prea le mai frecventa. Gerald tot vorbea că va angaja un învăţător particular pentru băiat, dar Paul era de părere că a învăţat destul pentru un fermier şi un crescător de animale. La munca de la fermă, îşi însuşea cunoştinţele ciobanilor şi tunzătorilor de oi ca un burete apa. Indubitabil, era moştenitorul pe care şi-l dorise Gerald – chiar dacă nu era partenerul la care visa George Greenwood. Reti, tânărul maori, care conducea afacerile lui George cât timp acesta se afla în Anglia i se plângea Gwyneirei. După

părerea lui, Gerald creştea un al doilea ignorant de talia lui Howard O'Keefe – dar unul cu mai puţină experienţă şi mai multă putere.

— Băiatul nu permite de pe acuma să i se spună ceva, se plânse Reti. Muncitorii de la fermă nu-l plac, iar maorii îl urăsc de-a dreptul. Dar domnul Gerald îl lasă să facă orice. Supravegherea unui şopron de tuns! Un băiat de doisprezece ani!

Gwyneira auzise toate astea deja de la însăşi tunzătorii de oi, care se simţiseră trataţi nedrept. În dorinţa lui de a fi important şi de a câştiga întrecerea tradiţională dintre şoproanele de tuns, Paul consemnase cu mult mai multe tunsori decât numărul celor într-adevăr efectuate. Tunzătorii erau mulţumiţi, fiind plătiţi la bucată. Dar mai târziu nu se potriveau cantităţile de lână cu însemnările făcute. Gerald făcu un acces de furie şi îi învinui pe tunzători. Ceilalţi tunzători se plânseseră că fuseseră măsluite rezultatele şi premiile împărţite greşit. Toate în tot, fusese o imensă harababură, iar în cele din urmă, Gwyn a trebuit să plătească o retribuţie mult mai mare ca tunzătorii să vină şi în anul următor.

Gwyneira se săturase până peste cap de fărădelegile lui Paul. Ar fi vrut să-l trimită pentru câţiva ani în Anglia. Sau cel puţin la Dunedin, la internat. Dar Gerald nu voia să audă de aşa ceva, aşa că Gwyn făcu ceea ce făcuse totdeauna de la naşterea lui Paul încoace: îl ignoră.

Acum, în sala de judecată, era, slavă Domnului, liniştit. Asculta discuţia dintre Gerald şi Sideblossom şi saluturile glaciale ale celorlalţi baroni ai oilor adresate vizitatorului din Otago. Sala se umplu repede, şi Gwyn îi făcu semn lui

Reti, care venise printre ultimii în sală. Au fost unele greutăţi – câţiva *pakeha* nu voiau să-i facă loc acestui maori –, dar numele de Greenwood îi deschise lui Reti toate uşile.

În fine, bătu ora zece şi, punctual la minut, onorabilul sir Justice Stephen păşi în sala lui de judecată şi deschise dezbaterile. Pentru cei mai mulţi spectatori deveni interesant doar în momentul în care fu introdus inculpatul. Apariţia lui James McKenzie prilejui un amestec de înjurături şi aclamaţii. James însuşi nu reacţionă nici la unele, nici la altele, ci ţinea capul plecat şi păru să fie bucuros când judecătorul opri manifestarea publicului.

Gwyneira se uită de după fermierul înalt, după care se aşezase – o alegere proastă, fiindcă atât Gerald, cât şi Paul aveau o vedere mult mai bună. Dar ea dorise să fie cât mai departe de Sideblossom. Pe James McKenzie putu să-l vadă ca lumea doar când acesta fu condus pe locul de lângă apărătorul lui din oficiu, care părea să fie cam fără chef. Mai ales când ridică privirea, după ce se aşeză.

Gwyneira se întrebase de zile întregi ce va simţi dacă se va apropia din nou de James. Îl va recunoaşte oare şi va vedea în el iar ceea ce atunci… da, ce? O impresionase? O vrăjise? Orice o fi fost, a fost acum doisprezece ani. Poate că agitaţia ei nu-şi avea rostul. Poate era doar un străin pentru ea, pe care nici nu l-ar fi recunoscut pe stradă.

Dar deja prima privire aruncată asupra bărbatului înalt de pe banca acuzaţilor o convinse de contrariul. James McKenzie abia dacă se

schimbase. Nu se schimbase cel puţin pentru Gwyneira. După desenele din ziar, care anunţau arestarea lui, se aştepta să vadă un ins sălbatic, bărbos, dar McKenzie era proaspăt ras şi purta haine curate, simple. Era în continuare suplu şi vânos, dar jocul muşchilor de sub cămaşa albă, ponosită arăta că este în putere. Faţa îi era arsă de soare – în afară de locurile care fuseseră acoperite de barbă. Buzele îi erau subţiri – un semn că îşi făcea griji. Gwyneira văzuse adesea această expresie pe faţa lui. Iar ochii… nimic, dar nimic nu se schimbase în expresia lor îndrăzneaţă, vie. Desigur că nu se citea în ei un râs zeflemitor, ci încordare şi ceva care aducea a frică, dar ridurile de demult mai erau acolo, chiar dacă mai adânci, aşa cum toată expresia lui James era mai dură, mai matură şi mult mai serioasă. Gwyneira l-ar fi recunoscut la prima vedere. Oh da, l-ar fi recunoscut între toţi bărbaţii din Insula de Sud, dacă nu chiar din toată lumea.

— James McKenzie!

— Prea onorabile domn?

Gwyneira ar fi recunoscut şi vocea. Această voce întunecată, caldă, care putea fi atât de tandră, dar şi fermă şi sigură când le dădea comenzi oamenilor lui sau câinilor ciobăneşti.

— Domnule McKenzie, vi se reproşează că aţi comis furturi de animale de anvergură, atât în Canterbury Plains, cât şi în regiunea Otago. Vă recunoaşteţi vinovat?

McKenzie ridică din umeri.

— În regiune se fură mult. Nu ştiu ce m-ar afecta asta pe mine…

Judecătorul trase zgomotos aer în piept.

— Există declaraţii ale unor oameni onorabili că v-au întâlnit cu o turmă de oi furate mai sus de lacul Wanaka. Recunoaşteţi măcar acest lucru?

James McKenzie repetă mişcarea de adineauri.

— Există mulţi McKenzie. Există multe oi!

Gwyneirei îi veni să râdă, dar apoi îşi făcu griji. Aceasta era probabil cea mai sigură metodă de a-l enerva la culme pe onorabilul sir Justice Stephen. Şi era total lipsit de sens să nege. Faţa lui McKenzie mai purta urmele încăierării cu Sideblossom – la rândul lui Sideblossom trebuia să fi fost de asemenea bătut rău. Gwyn simţi o anumită satisfacţie văzând că ochiul lui era mai tumefiat decât cel a lui James.

— Poate cineva din sală să confirme că aici este vorba de hoţul de animale domestice McKenzie şi nu din întâmplare de altcineva cu acelaşi nume? întrebă judecătorul suspinând.

Sideblossom se ridică.

— Eu pot să confirm. Şi avem şi o dovadă aici, care poate să înlăture orice dubii. Se întoarse spre intrarea sălii, unde postase un ajutor. Eliberează câinele!

— Vineri! O umbră mică, neagră zbură ca vântul prin sala de judecată, direct spre James McKenzie. Acesta păru să fi uitat cu totul ce rol intenţionase să joace în faţa acestui tribunal. Se aplecă, prinse căţeaua şi o mângâie. Vineri!

Judecătorul îşi dădu ochii peste cap.

— Am fi putut să rezolvăm mai puţin dramatic, dar fie. Să consemnăm în protocol că bărbatul a fost confruntat cu câinele ciobănesc, care păzea turma de oi furate, şi a recunoscut animalul ca fiind al său. Domnule McKenzie, doar nu vreţi să-

mi spuneţi acum că acest câine are un alter ego.

James zâmbi ca pe vremuri.

— Nu spuse el. Căţeluşa este unică! Câinele respira iute şi sacadat, cu limba scoasă şi lingea mâinile lui James. Prea onorabile domn, putem… putem să terminăm repede aceste cercetări. Vreau să spun totul şi să recunosc totul, dacă mă asiguraţi că Vineri va putea rămâne cu mine. Şi în închisoare. Uitaţi-vă la ea, se vede că abia a mâncat de când este despărţită de mine. Căţeaua nu foloseşte acestui… acestui Sideblossom, nu ascultă de nimeni…

— Domnule McKenzie, noi nu tratăm aici despre câinele dumneavoastră! spuse judecătorul sever. Dar fiindcă vreţi să depuneţi mărturie: Furturile de la Lionel Station, Kiward Station, ferma Beasley, Barrington Station… toate acestea vi le asumaţi?

McKenzie reacţionă cu deja cunoscuta ridicare din umeri.

— Sunt multe furturi, după cum am spus. Oi fi luat din când în când câte o oaie… aşa un câine are nevoie de exerciţiu. Arătă spre Vineri, ceea ce produse hohote de râs în sală. Dar o mie de oi…

Judecătorul suspină din nou.

— Ei bine. Nu vreţi altfel. Să chemăm martorii. Primul este Randolph Nielson, şef peste păstori la ferma lui Beasley…

Mărturia lui Nielson deschise un şir întreg de mărturii ale unor muncitori şi crescători de dobitoace. Cu toţii susţineau că de la fermele amintite fuseseră furate sute de animale. Multe au fost regăsite în turma lui McKenzie. Toată această tevatură era obositoare şi James ar fi putut scurta

procedura, dar acum se arăta încăpăţânat şi nega orice cunoştinţă despre animalele furate.

În timp ce martorii veneau cu numere şi date, iar degetele lui McKenzie treceau mângâind şi alinând peste blana moale a lui Vineri, el parcurse cu privirea sala. Existau lucruri care în preambulul acestei judecăţi îl preocupaseră mai mult decât frica de ştreang. Procesul avea loc la Lyttelton – Canterbury Plains, destul de aproape de Kiward Station. Va fi oare prezentă? Va veni Gwyneira? În nopţile de dinaintea procesului, James îşi aminti de fiecare clipă, de fiecare întâmplare, cât de măruntă, trăită cu Gwyneira. De la prima întâlnire în grajd până la despărţire, când i-o făcuse cadou pe Vineri. După ce îl înşelase? De atunci nu a existat zi ca James să nu se fi gândit la asta. Ce se întâmplase atunci? Pe cine preferase? Şi de ce arătase atât de disperată şi de tristă când insistase să vorbească? Ar fi trebuit să fie mulţumită. Afacerea cu altul se dovedise la fel de fructuoasă ca cea făcută cu el…

James îl văzu pe Reginald Beasley în primul rând, lângă el familia Barrington – îl suspectase pe tânărul lord, dar la întrebările sale precaute Fleurette îl asigurase că abia dacă ţinea legătura cu Wardenii. Nu s-ar fi interesat în continuare de Gwyneira dacă ar fi fost tatăl fiului ei? Se părea că se preocupă înduioşător de copiii care stăteau pe bancă între el şi insignifianta lui soţie. George Greenwood nu era prezent. Dar, după spusele lui Fleur, nu putea fi nici el tatăl lui Paul. E drept că ţinea un contact viu cu toate fermele, dar protejase totdeauna mai degrabă pe Ruben, fiul lui Helen O’Keefe.

Şi acolo era ea. În rândul trei, ascunsă pe jumătate de câţiva ciobani spătoşi, care voiau, probabil, să depună şi ei mărturie. Ea privi spre el, trebui să se sucească puţin pentru a-l prinde cu privirea, dar reuşi fără nicio dificultate, suplă şi vioaie, cum era. Oh da, era frumoasă! Tot atât de frumoasă, atât de trează şi atentă ca în trecut. Părul ei se revolta iar împotriva coafurii severe, în care încercase să-l prindă. Faţa îi era palidă, buzele uşor deschise. James nu încercă să-i ţină privirea, ar fi fost prea dureros. Poate mai târziu, când inima lui nu va mai bate atât de sălbatic şi când nu se mai temea că ochii lui ar putea destăinui tot ce mai simţea pentru ea… Acum se sili să întoarcă privirea de la ea şi să se uite la celelalte rânduri de spectatori. Se aştepta să-l vadă pe Gerald lângă Gwyneira, dar acolo stătea un copil, un băiat, cam de doisprezece ani. James îşi ţinu răsuflarea. Sigur, acesta trebuie să fie Paul, fiul ei. Paul era destul de mare pentru a-i însoţi pe bunicul şi pe mama lui la aceste dezbateri. James îl cercetă pe băiat. Poate că-l descoperea pe tatăl lui în trăsăturile sale… E drept că Fleurette nu-i prea semăna, dar aceasta putea fi diferit de la copil la copil. Iar la acesta, aici…

McKenzie înlemni când văzu mai îndeaproape faţa băiatului. Nu putea fi adevărat! Dar era… bărbatul căruia îi semăna ca un ou cu altul stătea direct lângă el: Gerald Warden.

McKenzie văzu la amândoi aceeaşi bărbie colţoasă, ochii căprui atenţi, apropiaţi, nasul cărnos. Trăsături clare, o expresie la fel de hotărâtă pe faţa bătrână, cât şi pe cea tânără. Nu

exista niciun dubiu, acest copil era un Warden. Gândurile lui James se precipitară. Dacă Lucas era tatăl lui Paul, de ce a fugit pe Coasta de Vest? Sau…

Revelaţia îi luă respiraţia ca o lovitură bruscă în stomac. Fiul lui Gerald! Nu putea fi altfel, copilul nu avea nici cea mai mică asemănare cu soţul Gwyneirei. Şi asta putea să fie motivul fugii lui Lucas. Nu-şi prinsese soţia adulteră cu un străin, ci cu propriul tată… dar era imposibil! Gwyneira nu i s-ar fi dat niciodată de bunăvoie lui Gerald. Şi, dacă da, ar fi făcut-o discret. Lucas nu ar fi aflat niciodată. Dar aşa… Gerald trebuie s-o fi siluit pe Gwyneira.

James simţi o adâncă remuşcare şi furie faţă de el însuşi. Acum, în sfârşit, îi era clar de ce nu putea vorbi Gwyn, de ce stătuse în faţa lui bolnavă de ruşine, neajutorată şi speriată. Nu putea să-i mărturisească fiindcă totul ar fi fost şi mai rău. James l-ar fi omorât pe bătrân.

În loc de asta, James a părăsit-o pe Gwyneira. A făcut totul şi mai complicat, lăsând-o singură cu Gerald şi silind-o să crească acest copil nenorocit, de care Fleurette vorbise plină de aversiune. James simţi cum îl cuprinde disperarea. Gwyn nu-l putea ierta niciodată. El ar fi trebuit să ştie sau ar fi trebuit măcar, fără a mai pune întrebări, să-i accepte refuzul de a vorbi. Ar fi trebuit să aibă încredere. Dar aşa…

James mai privi încă o dată, pe ascuns, faţa ei îngustă – şi se sperie, când ea ridică capul şi îl privi. Şi deodată, totul era şters. Sala de judecată dispăru din ochii lui şi ai Gwyneirei, Paul Warden nu a existat niciodată. Într-un cerc magic se aflau

faţă în faţă doar Gwyn şi James. El o văzu ca fată tânără, care se angrenase fără teamă în aventura numită Noua Zeelandă, dar era plină de speranţe că va găsi cimbru pentru bucătăria engleză. Mai ştia exact cum a râs când el i-a întins bucheţelul. Iar apoi întrebarea ei ciudată dacă vrea să devină tatăl copilului ei… zilele petrecute împreună pe malul lacului şi în munţi. Sentimentul incredibil atunci când a văzut-o prima oară cu Fleur în braţe.

Între Gwyneira şi James se închise în această clipă o legătură, care fusese ruptă vreme îndelungată şi nu se va mai dezlega niciodată.

— Gwyn…

— Buzele lui James formară, mute, numele ei, iar Gwyneira zâmbi uşor, de parcă l-ar fi înţeles. Nu, nu-i lua nimic în nume de rău. Îl iertase pentru tot – şi era liberă. Acum era în sfârşit liberă pentru el. Dacă ar fi putut vorbi cu ea! Trebuiau să mai încerce o dată, îşi aparţineau unul altuia. Dacă nu ar fi acest proces nefericit! Dacă ar fi şi el liber! Dacă, pentru Dumnezeu, nu l-ar spânzura…

— Prea onorabile domn, cred că putem scurta toată această afacere!

James McKenzie ceru cuvântul tocmai când judecătorul voia să citeze următorul martor.

Judecătorul Stephen ridică privirea plină de speranţă.

— Vreţi să mărturisiţi?

McKenzie încuviinţă din cap. În următoarele ore informă cu voce liniştită despre furturile sale şi despre cum erau mânate oile la Dunedin.

— Dar trebuie să înţelegeţi că nu pot da numele negustorului care îmi prelua animalele. El nu m-a întrebat niciodată de al meu, şi eu nu l-am întrebat

de al său.

— Dar trebuie să vă fie cunoscut! spuse judecătorul nemulţumit.

McKenzie ridică iar din umeri.

— Ştiu un nume, dar este oare al său…? Apoi, eu nu sunt un trădător, prea onorabile domn. Omul nu m-a înşelat mi-a plătit cum trebuie – nu cereţi de la mine, să-mi calc cuvântul.

— Şi complicele tău? urlă cineva din sală. Cine era individul care ne-a scăpat?

McKenzie reuşi să arate descumpănit.

— Care complice? Am lucrat totdeauna singur, prea onorabile domn, singur cu câinele meu. Jur, aşa să mă ajute Dumnezeu.

— Şi cine a fost bărbatul care era cu dumneavoastră când aţi fost arestat? se interesă judecătorul. Unii spun că ar fi fost o femeie…

McKenzie aprobă, cu capul plecat.

— Da, adevărat, prea onorabile domn judecător.

Gwyneira se cutremură. Deci totuşi o femeie! James se căsătorise deci sau, cel puţin, trăia cu cineva. Ori… adineauri, când o privise aşa… adineauri mai crezuse…

— Ce vrea să însemne „da, adevărat”? întrebă sir Justice nemulţumit. Un bărbat, o femeie, o stafie?

— O femeie, onorate domn. McKenzie ţinea în continuare capul plecat. O fată maori, cu care trăiam împreună.

— Şi ăleia îi dai calul, iar tu stai pe un catâr, iar ea călăreşte ca un diavol şi scapă? strigă cineva din sală şi provocă iar râsul. N-ai decât să i-o spui lu’ bunică-ta!

Judecătorul Stephen îi chemă la ordine pe cei

din sală.

— Trebuie să recunosc, spuse el, această poveste îmi sună şi mie puţin ciudat.

— Fata era preţioasă pentru mine, spuse McKenzie liniştit. Cel… cel mai preţios lucru cu care m-am întâlnit vreodată. I-aş da totdeauna cel mai bun cal, aş face totul pentru ea. Mi-aş da viaţa pentru ea. Şi, de ce n-ar şti o fată să călărească?

Gwyneira îşi muşcă buzele. Deci James a găsit într-adevăr o dragoste nouă. Şi dacă va supravieţui acestui proces, se va întoarce la fata lui…

— Aha, spuse judecătorul sec. O fată maori. Are fata şi un nume, aparţine de un trib?

McKenzie păru să reflecteze puţin.

— Nu aparţine nici unui trib. Ea… ar duce prea departe să explic aici, dar provine din unirea unui bărbat cu o femeie care nu au împărţit niciodată culcuşul în casa comunală. Dar unirea lor a fost totuşi binecuvântată. Ea s-a produs, pentru… pentru… El caută privirea Gwyneirei. Pentru a opri lacrimile unui zeu.

Judecătorul îşi încreţi fruntea.

— Eu de fapt nu v-am rugat să mă introduceţi în ceremoniile de procreare păgâne. Sunt copii în sală! Deci fata era alungată de tribul ei şi nu avea nume…

— Nu fără nume. Numele ei este Pua… Pakupaku Pua.

McKenzie o privi pe Gwyn în ochi când dădu acest nume, şi ea spera că nimeni nu o privea, fiindcă se făcuse când palidă, când roşie. Dacă era adevărat ceea ce credea că înţelege…

Când, după câteva minute, juraţii se retraseseră

să delibereze, Gwyn se grăbi printre rânduri, fără să se scuze în prealabil faţă de Gerald sau de Sideblossom. Îi trebuia cineva care să-i confirme, cineva care vorbea mai bine maori ca ea. Cu respiraţia tăiată, se trezi faţă în faţă cu Reti.

— Reti! Ce noroc că sunteţi aici! Reti, ce… ce înseamnă *pua?* Dar *pakupaku?*

Flăcăul maori râse.

— Ar trebui să ştiţi de acuma, miss Gwyn. *Pua* înseamnă „floare”, iar *pakupaku…*

— Înseamnă „mică” … şopti Gwyneira.

Avea senzaţia că de uşurare va striga, va plânge, va dansa. Dar zâmbi doar.

Fata se numeşte „floare mică”. Acum înţelese Gwyn ce voia să spună privirea conjuratoare a lui James. Trebuie să o fi găsit pe Fleurette.

James McKenzie fu condamnat la cinci ani de închisoare de ispăşit la penitenciarul din Lyttelton. Sigur că nu avea voie să-şi ţină câinele la el. John Sideblossom urma să se ocupe de el, în măsura în care punea preţ pe acest lucru. Judecătorului Stephen îi era indiferent. Tribunalul nu era competent să se ocupe de animale de casă.

Ceea ce urmă a fost urât. Aprozii şi ofiţerul de poliţie au trebuit să-l despartă cu forţa pe McKenzie de Vineri. La rândul ei, căţeaua îl muşcă pe Sideblossom când acesta o puse în lesă. Mai târziu, Paul povesti, plin de bucurie răutăcioasă, că hoţul de dobitoace a plâns.

Gwyneira nici nu-l ascultă. Nu fu de faţă nici la pronunţarea sentinţei, era prea răvăşită. Paul va pune întrebări dacă o va vedea astfel şi îi era teamă de intuiţia lui câteodată înspăimântătoare.

Aştepta mai bine afară, sub pretextul că-i trebuia aer proaspăt şi puţină mişcare. Pentru a scăpa de mulţime, care aştepta în faţa tribunalului pronunţarea sentinţei, se plimbă în jurul sălii – şi avu pe neaşteptate o ultimă întâlnire cu James McKenzie. Condamnatul se smucea în strânsoarea a doi bărbaţi solizi, care îl scoteau cu sila prin uşa din spate conducându-l spre trăsura penitenciarului, ce aştepta acolo. Până acum se luptase din răsputeri, dar la vederea Gwyneirei se calmă.

— Te văd din nou, articulară buzele sale. Gwyn, te văd din nou!

10

După procesul intentat lui James McKenzie trecuseră doar şase luni, când o fetiţă maori, agitată, veni să o întrerupă în munca ei zilnică. Ca întotdeauna, avusese o dimineaţă plină, tulburată iar de o dispută cu Paul. Băiatul jignise doi ciobani maori – şi asta acum, scurt timp înainte de tunderea şi ducerea oilor în munţi, când chiar că era nevoie de fiecare lucrător. Cei doi bărbaţi erau de neînlocuit, cu experienţă, de încredere şi nu exista niciun motiv să fie bruscaţi fiindcă folosiseră iarna pentru o peregrinare tradiţională a tribului lor. Aşa ceva era normal: când proviziile, pe care tribul le făcuse pentru iarnă, erau epuizate, maorii porneau spre alte ţinuturi, pentru a vâna. Atunci, de pe o zi pe alta, casele de pe malul lacului erau părăsite şi nu venea nimeni la lucru, în afară de câţiva angajaţi din casă, foarte ataşaţi. Pentru *pakeha* nou-veniţi era la început un

fenomen straniu, dar vechii coloniști erau deja obișnuiți. Mai ales că triburile nu dispăreau oricând, ci doar dacă nu mai găseau în apropierea satelor lor nimic de mâncare, sau dacă nu mai câștigau la *pakeha* destul pentru a cumpăra ceva. Când venea timpul semănatului pe ogoarele lor și tunsul și mânatul pe munte al oilor oferea destul de muncă, reveneau. Așa și cei doi muncitori ai Gwyneirei, care nu înțelegeau deloc de ce îi certa Paul atât de aspru pentru absența lor.

— Domnul Paul doar trebuie să știe că revenim! spuse unul din bărbați supărat. El împărțit mult tabăra cu noi. Era ca fiu, când era mic, ca frate a Maramei. Dar acum… numai supărare. Numai fiindcă supărare cu Tonga. El spune, noi nu ascultat pe el, ascultat Tonga. Iar Tonga vrut plecat. Dar e prostie. Tonga încă nu purtat *tokipoutaangata,* secure de la căpetenie… și domnul Paul încă nu stăpân la fermă.

Gwyneira suspină. În acest moment, ultima remarcă a lui Ngopinis îi dădu un argument de a-i liniști pe bărbați. Tot așa cum Tonga nu era căpetenie, ferma nu îi aparținea încă lui Paul; deci nu avea voie să certe pe nimeni sau chiar să dea afară. După ce, pentru a fi îmbunați, primiră cadou o cantitate mare de seminţe, bărbații maori acceptară să lucreze mai departe pentru Gwyn. Dar dacă Paul va prelua vreodată întreprinderea, oamenii vor fugi. Probabil că Tonga va muta toată tabăra când va purta demnitatea de căpetenie, pentru a nu mai trebui să-l vadă pe Paul.

Gwyneira îl căută pe fiul ei și îi explică toate aceste lucruri, dar Paul ridică doar din umeri.

— Atunci angajez ca muncitori noii coloniști.

Oricum sunt mai simplu de condus! Iar Tonga nu va îndrăzni să dispară de aici. Populaţia maori are nevoie de banii pe care îi câştigă aici şi de pământul pe care locuiesc. Cine îi lasă să locuiască pe teritoriul lui? Pământul aparţine acum în întregime albilor, crescători de animale. Şi aceştia nu au nevoie de elemente instigatoare!

Supărată, Gwyneira trebui să recunoască faptul că Paul avea dreptate. Tribul lui Tonga nu ar fi fost nicăieri bine primit. Dar acest gând nu o linişti, ci o înfricoşă. Tonga se înfierbânta uşor. Nimeni nu putea să spună ce se va întâmpla când îşi va da seama de toată situaţia pe care i-o expusese Paul.

Şi acum mai veni şi fetiţa în grajdul, în care Gwyneira tocmai îşi înşeua calul. Încă o maori, care părea înspăimântată. Doar nu se va plânge şi ea de Paul.

Dar fata nu aparţinea de tribul de alături. În schimb, Gwyn o recunoscu pe una din micile eleve ale lui Helen. Se apropie sfioasă şi făcu o reverenţă înaintea lui Gwyn, ca un elev cuminte din Anglia.

— Domnişoară Gwyn, m-a trimis domnişoara Helen, să vă spun că la ferma O'Keefe vă aşteaptă cineva. Şi să veniţi repede, înainte de a se întuneca şi de a ajunge domnul Howard acasă – dacă în seara aceasta nu se duce la cârciumă.

Copilul vorbea o engleză excelentă.

— Cine mă poate aştepta acolo, Mara? întrebă Gwyneira uimită. Doar ştie fiecare unde stau…

Micuţa confirmă, încuviinţând serioasă din cap.

— Este un secret! declară ea cu importanţă. Şi nu am voie să spun nici eu la nimeni, numai

dumneavoastră.

Inima Gwyneirei bătu puternic.

— Fleurette? Este fiica mea? S-a întors Fleur?

Nu-i venea să creadă, sperase doar că fiica ei este de mult măritată cu Ruben şi trăia undeva, în Otago.

Mara negă din cap.

— Nu, domnişoară, este un bărbat… un gentleman. Şi să vă spun să vă grăbiţi, vă rog.

— La ultimele cuvinte mai făcu o reverenţă.

Gwyneira încuviinţă din cap.

— Bine, copilă. Adu-ţi repede nişte dulciuri din bucătărie. Moana a copt adineauri nişte biscuiţi. Între timp, prind calul la trăsură. Poţi să vii cu mine înapoi.

Fata clătină din cap.

— Pot fugi repede, domnişoară Gwyn. Mai bine luaţi calul dumneavoastră. Miss Helen spune că este foarte, foarte urgent!

Gwyneira nu mai înţelegea chiar nimic, dar continuă, ascultătoare, să pună şaua. Deci astăzi nicio inspecţie la şoproanele de tuns, ci o vizită la Helen. Cine putea fi misteriosul vizitator? O înşeua cu repeziciune pe Raven, o fiica a lui Morgaine, iar această grabă îi plăcu iepei. Raven o şi porni zeloasă la trap, când Gwyneira lăsă în urma ei clădirile de la Kiward Station. Între timp, drumul secret dintre ferme era atât de umblat, că Gwyn abia mai trebuia să-şi ţină calul de frâu, pentru a o ajuta să treacă de porţiunile grele de drum. Raven trecu pârâul cu o săritură amplă. Gwyneira se gândi cu un zâmbet triumfător la ultima vânătoare organizată de Reginald Beasley. Fermierul era între timp iar căsătorit cu o văduvă

din Christchurch, care, în privinţa vârstei, se potrivea cu el. Ea conducea gospodăria excelent şi vedea de grădina de trandafiri cu o grijă infinită. Nu părea însă prea pasionată – de aceea Beasley îşi căuta distracţia în continuare în creşterea cailor de rasă pentru concurs de alergări. Cu atât mai mult îl rodea că Gwyneira şi Raven câştigaseră până acum fiecare vânătoare. Plănuia să construiască în viitor o pistă de alergări. Atunci, Cobii ei nu vor mai învinge caii lui pursânge!

Cu puţin de a ajunge la ferma lui Helen, Gwyn îşi struni calul pentru a nu dărâma copiii care veneau de la şcoală.

Tonga şi încă unul sau doi maori din aşezarea de lângă lac o salutară mai degrabă morocănoşi. Numai Marama o salută prietenoasă ca întotdeauna.

— Citim o carte nouă, domnişoară Gwyn! explică ea bucuroasă. Una pentru adulţi! A domnului Bulwer-Lytton. Este foarte renumit în Anglia! În carte este vorba de o tabără a romanilor, o foarte veche seminţie din Anglia. Tabăra se află lângă un vulcan, care erupe. Este atââât de trist, domnişoară Gwyn… sper doar ca fetele să rămână în viaţă. Doar Glaucos o iubeşte pe Jone atât de mult! Dar oamenii ar trebui să fie mai deştepţi. Nu îţi faci tabăra atât de aproape de munţii de foc. Şi mai ales una mare, cu dormitoare şi toate cele! Ce credeţi, va dori şi Paul să citească cartea? Citeşte atât de puţin în ultimul timp, asta nu este bine pentru un gentleman, spune miss Helen. O să-l caut mai târziu şi o să-i duc cartea!

Marama sări mai departe, iar Gwyneira zâmbi în

sinea ei. Tot mai zâmbea, când ajunse în curtea lui Helen.

— Copiii tău dau dovadă de o judecată sănătoasă, o tachină ea pe Helen, care ieşise imediat din casă, când auzise zgomot de copite. Păru uşurată când o recunoscu pe Gwyn şi văzu că nu venise şi alt vizitator. Nu ştiam niciodată, ce nu-mi place la Bulwer-Lytton, dar

Marama pune punctul pe „i”: totul este o greşeală a romanilor. Dacă nu ar fi construit la poalele Vezuvului, Pompei nu ar fi fost distrus, şi domnul Bulwer-Lytton ar fi putut să economisească scrierea celor cinci sute de pagini. Doar că ar trebui să le explici copiilor că totul nu se petrece în Anglia…

Zâmbetul lui Helen părea silit.

— Marama este un copil inteligent, spuse ea. Dar acum vino, Gwyn, nu putem pierde timpul. Dacă Howard îl găseşte aici, îl omoară. Tot mai este furios că Warden şi Sideblossom nu l-au luat în efectiv când au alcătuit trupa de cercetaşi…

Gwyneira îşi încreţi fruntea.

— Ce fel de trupă de cercetaşi? Şi pe cine omoară?

— Pe McKenzie. James McKenzie! Oh da, e adevărat, lui Marei nu i-am spus numele – pentru mai multă siguranţă. Dar este aici, Gwyn. Şi vrea să vorbească urgent cu tine!

Pe Gwyneira era cât pe ce s-o lase picioarele.

— Dar… James este la Lyttelton, în închisoare. El nu poate…

— A evadat, Gwyn! Şi acum, grăbeşte-te, dă-mi calul. McKenzie este în şură.

Gwyneira zbură de-a dreptul spre şură.

Gândurile ei se învălmăşiră. Ce să-i spună? Ce voia el să-i spună? Dar James era aici… era aici, ea se va…

James o luă pe Gwyneira în braţe, de cum intră în şură. Nu avusese timp să se împotrivească şi nici nu voia. Respirând uşurată, se lipi de umărul lui James. Trecuseră treisprezece ani, dar era tot atât de frumos ca atunci. Aici era sigură. Indiferent de ce se întâmpla în jurul ei – când James îşi încolăcea braţele în jurul ei, era ferită de lumea din jur.

— Gwyn, a trecut mult timp… Nu ar fi trebuit să te părăsesc niciodată. James şopti aceste cuvinte în părul ei. Ar fi trebuit să ştiu treaba cu Paul. În loc de asta…

— Ar fi trebuit să-ţi spun, răspunse Gwyneira. Dar aceste vorbe nu puteau părăsi buzele mele… ar trebui să încetăm cu scuzele, doar am ştiut totdeauna ce vrem… Îi zâmbi ştrengăreşte.

McKenzie nu se putea sătura de expresia fericită de pe faţa ei îmbujorată de călăritul rapid. Dar se folosi de şansă şi o sărută pe gură.

— Ei bine, să trecem la subiect! spuse el sever, pe când în ochi i se citea vechiul spirit de glumă. Să lămurim mai întâi un lucru – şi vreau să aud adevărul şi numai adevărul. Acum, când nu mai există un soţ căruia să-i datorezi loialitate şi nu mai trebuie să fie minţit niciun copil: A fost atunci chiar numai o afacere, Gwyn? Era vorba chiar numai de copil? Sau nu m-ai iubit totuşi? Măcar puţin?

Gwyneira zâmbi, dar apoi îşi încreţi fruntea, de parcă s-ar gândi intens.

— Puţin? Da, într-adevăr, dacă mă gândesc bine,

te-am iubit puţin.

— Bine, spuse James la rândul lui serios. Şi acum? Că te-ai gândit mai mult şi ai crescut o fiică minunat de frumoasă? Acum, că eşti liberă şi nimeni nu-ţi mai poate comanda? Tot mă mai iubeşti un pic?

Gwyneira scuturǎ din cap.

— Nu cred declarǎ ea încet. Acum te iubesc foarte mult!

James o mai îmbrăţişă o dată şi ea savurǎ sărutul lui.

— Mă iubeşti suficient ca să vii cu mine? întrebă el. Îndeajuns, pentru a fugi cu mine? închisoarea este îngrozitoare, Gwyn, a trebuit să ies!

Gwyneira clătină din cap.

— Cum îţi imaginezi? Unde vrei să mergi? Să furi iar oi? Dacă te prind de data asta, te spânzură! Şi mă bagă şi pe mine la închisoare.

— Mai bine de zece ani nu m-au prins! spuse el încăpăţânat.

Gwyn suspină.

— Fiindcă ai găsit acest ţinut şi această trecătoare. Ascunzătoarea ideală. O numesc de altfel platoul lui McKenzie. Probabil că se va numi astfel şi când nimeni nu îşi va mai aminti de John Sideblossom şi Gerald Warden.

McKenzie zâmbi obraznic.

— Dar nu crezi serios că vom mai găsi aşa ceva! Trebuie să-ţi ispăşeşti cei cinci ani de detenţie, James. Când o să fi într-adevăr liber, vedem mai departe. Eu oricum nu aş putea pleca de aici imediat.

Oamenii de aici, animalele, ferma… toate acestea depind de mine. Toată crescătoria de oi.

Gerald bea mai mult decât lucrează şi, dacă se mai ocupă de ceva, este doar creşterea vitelor. Dar şi asta lasă din ce în ce mai mult în seama lui Paul…

— Iar băiatul nu e prea îndrăgit… mormăi James. Fleurette mi-a povestit câte ceva, la fel şi ofiţerul de poliţie. Ştiu mai totul despre Canterbury Plains. Gardianul meu de la închisoare se plictisea şi eu sunt singurul cu care poate vorbi ziua întreagă.

Gwyn zâmbi. Îl cunoştea superficial pe ofiţer de la întâlnirile mondene şi ştia că-i plăcea să pălăvrăgească.

— Paul este dificil, da, acceptă ea. Cu atât mai mult au oamenii nevoie de mine. Cel puţin acum încă. În cinci ani, totul va arăta altfel. Până atunci, Paul va fi aproape major şi nu va mai permite să-i spun ceva. Nici nu ştiu dacă doresc să trăiesc la o fermă condusă de Paul. Dar poate putem primi un lot. După toate câte am făcut pentru Kiward Station am acest drept.

— Nu destul pământ pentru o crescătorie de oi, spuse James cu regret.

Gwyn dădu din umeri..

— Dar poate pentru o crescătorie de câini sau de cai. Vineri a ta este renumită, iar Cleo a mea… ea mai trăieşte, dar se termină în curând. Fermierii s-ar înghesui să ia un câine dresat de tine.

— Dar cinci ani, Gwyn…

— Încă patru jumate! Gwwyneira se lipi iar de el.

Cinci ani i se păreau şi ei nesfârşiţi, dar nu îşi putea închipui altă soluţie. Şi în niciun caz o evadare în munţi sau viaţa într-o aşezare de

căutători de aur.

McKenzie suspină.

— Ei bine, Gwyn. Dar trebuie să-mi acorzi această şansă! Acum sunt liber. Nici nu mă gândesc să mă întorc benevol în temniţă. Dacă nu mă găsesc, mă zbat să ajung la câmpurile aurifere. Şi crede-mă, Gwyn, voi găsi aur!

Gwyneira zâmbi.

— Ai găsit-o şi pe Fleurette. Dar să nu mai faci niciodată aşa ceva cu mine ca treaba aceea la tribunal cu fata maori! Credeam că mi se opreşte inima în loc când ai vorbit de marea ta dragoste!

James zâmbi răutăcios.

— Ce era să fac? Să le dezvălui că am o fiică? Nu caută ei o fată maori, ştiu exact că nu au nicio şansă. Deşi Sideblossom bănuieşte că fata are toţi banii la ea.

Gwyn îşi încreţi fruntea.

— Care bani, James?

McKenzie zâmbi şi mai răutăcios.

— Ei da, fiindcă Wardenii au eşuat în această privinţă, mi-am permis să-i dau fetei mele o dotă suficientă. Toţi banii pe care i-am câştigat în aceşti ani cu oile. Crede-mă, Gwyn, eram un om bogat! Şi Fleur îi va administra, sper, cu înţelepciune.

Gwyn zâmbi.

— Asta mă linişteşte. Mi-era teamă pentru ea şi pentru Ruben al ei. Ruben este un băiat cumsecade, dar are două mâini stângi. Ruben, căutătorul de aur… ar fi aşa, de parcă tu ai vrea să începi ca judecător de pace.

McKenzie o privi dojenitor.

— Oh, eu am un pronunţat simţ al dreptăţii,

domnişoară Gwyn! De ce crezi că mă asemuiau lui Robin Hood? Am furat doar de la bogaţi, niciodată de la oamenii care îşi câştigau pâinea cu munca celor două mâini! Sigur, felul meu este puţin neconvenţional…

Gwyneira râse.

— Hai să spunem că nu eşti un gentleman şi nici eu nu mai sunt o lady, după toate câte mi-am permis să le fac cu tine. Dar ştii ce? îmi este indiferent!

Se sărutară încă o dată, şi James o trase pe Gwyneira blând în fân, dar fură întrerupţi de Helen.

— Nu îmi face plăcere să vă deranjez, dar tocmai au fost oamenii de la oficiul de poliţie aici. Nu ştiam pe unde să scot cămaşa, dar au întrebat doar şi nu au dorit să controleze ferma. Doar că, după cum se pare, va fi o mare agitaţie. Baronii oilor au auzit deja de fuga dumneavoastră, McKenzie, şi au trimis imediat oameni care să vă prindă. Doamne Dumnezeule, nu puteaţi să mai aşteptaţi câteva săptămâni? În mijlocul tunsului oilor nu v-ar fi urmărit nimeni, dar acuma sunt o mulţime de muncitori care de luni de zile nu au ce face. Ard de nerăbdarea unei aventuri! În orice caz rămâneţi aici până se întunecă şi dispăreţi atunci. Cel mai bine ar fi înapoi în închisoare. Ar fi cel mai sigur, dacă v-aţi preda. Dar trebuie să decideţi singur. Şi tu, Gwyn, mergi cât mai repede acasă. Nu cumva ai tăi să devină suspicioşi! Nu este de glumit, McKenzie. Bărbaţii care au fost aici au primit ordin să vă împuşte!

Gwyneira, tremurând de frică, îl sărută pe James la despărţire. Iar va trebui să-şi facă griji pentru

el. Şi asta acum, când în sfârşit s-au regăsit.

Desigur că şi ea încercă să-l convingă să meargă înapoi la Lyttelton, dar James refuză. Voia să ajungă la Otago. Mai întâi s-o ia pe Vineri. „O adevărată nebunie!” comentă Helen – şi apoi la drum, către câmpurile aurifere.

— Îi dai măcar ceva de mâncare pentru drum? întrebă Gwyn rugător, când prietena ei o conduse afară. Şi îţi mulţumesc mult, Helen. Ştiu ce ai riscat.

Helen dădu din mână.

— Dacă copiii noştri s-au luat, este socrul lui Ruben… Sau tot mai vrei să negi că Fleurette este de la el?

Gwyn zâmbi.

— Doar tu ai ştiut dintotdeauna, Helen! Tu însăţi m-ai trimis la Matahorua şi ai auzit sfatul ei. Şi nu mi-am ales un bărbat bun?

În noaptea următoare, McKenzie a fost prins şi a avut noroc în tot nenorocul său. A fost prins de o ceată de cercetaşi din Kiward Station, condusă de vechii săi prieteni Andy McAran şi Poker Livingston. Dacă cei doi ar fi fost singuri, cu siguranţă că l-ar fi lăsat să fugă, dar erau împreună cu doi muncitori nou angajaţi şi nu voiau să rişte. Dar măcar nu se pregăteau să tragă asupra lui, iar chibzuitul McAran era de aceeaşi părere ca Helen şi Gwyn.

— Dacă te găseşte cineva de la Beasley sau Barrington Station, te împuşcă pe loc, ca pe un câine! Nemaivorbind de Sideblossom! Warden – între noi fie vorba – este el însuşi un pungaş. El mai are ceva înţelegere pentru tine. Dar Barrington este foarte dezamăgit de tine. Doar ţi-

ai dat cuvântul de onoare că nu vei fugi.

— Dar numai pe drumul până la Lyttelton! îşi apără James cinstea. Nu era valabil pentru cei cinci ani de puşcărie!

Andy ridică din umeri.

— În orice caz, este supărat. Iar lui Beasley îi este îngrozitor de teamă să nu piardă cumva încă nişte oi. Armăsarii de prăsilă, aduşi din Anglia, îl costă o avere. Ferma este ipotecată la maximum. Ăsta nu ştie de glumă! Cel mai bine este dacă îţi ispăşeşti pedeapsa.

În orice caz, ofiţerul de poliţie nu era supărat când se întoarse McKenzie.

— A fost greşeala mea, mormăi el. Pe viitor o să vă închid, McKenzie! Asta aţi obţinut.

McKenzie rămase timp de trei săptămâni cuminte în închisoare, dar când evadă erau nişte împrejurări deosebite, care îl duseră pe ofiţer în faţa uşii Gwyneirei, la Kiward Station.

Gwyneira tocmai verifica un grup de oi şi mieii lor – ultima oară, înainte de a le mâna sus, în munţi –, când îl văzu pe Laurence Hanson, poliţistul-şef din comitatul Canterbury, venind spre casă. Hanson înainta doar încet, ceea ce se datora faptului că ducea ceva mic şi negru în lesă. Câinele se apăra vehement; făcea doar atunci câţiva paşi, dacă era în primejdie să fie strangulat. După aceea îşi înfigea iar toate cele patru picioare în ţărână.

Gwyn îşi încreţi fruntea. Fugise oare unul din câinii de curte? De fapt nu se întâmpla niciodată aşa ceva. Şi, dacă da, cu siguranţă că nu era şeful poliţiei obligat să se ocupe de aşa ceva. Îi expedie

repede pe cei doi ciobani maori şi îi trimise cu oile pe munte.

— Vă văd la toamnă! le spuse celor doi, care urmau să-şi petreacă vara pe lângă animale, într-una din cabanele de sus. Aveţi grijă mai ales ca fiul meu să nu vă vadă înainte de toamnă aici!

Era greu de crezut că maorii o să-şi petreacă toată vara pe păşune, fără a-şi vizita între timp soţiile. Dar poate că soţiile urcau la ei sus. Nu se putea şti; triburile erau în mişcare. Gwyneira ştia doar că Paul nu va fi de acord cu niciuna din soluţii.

Dar acum merse mai întâi în casă, pentru a-l saluta pe ofiţerul de poliţie înfierbântat, care îi venea deja în întâmpinare. Ştia unde sunt grajdurile şi voia să-şi lase calul acolo. Deci se părea că nu era grăbit. Gwyn suspină. De fapt avea altele de făcut, decât să-şi piardă vremea pălăvrăgind cu Hanson. Pe de altă parte, îi va povesti totul amănunţit despre James.

Când Gwyn ajunse la grajdurile de cai, Hanson tocmai îi dădea drumul câinelui, a cărui lesă fusese legată de şa. Animalul era un Collie, fără îndoială, dar într-o stare jalnică. Blana îi era lipsită de strălucire, toată numai smocuri lipite şi era atât de slab, că în pofida părului lung i se vedeau coastele. Când şeriful se aplecă spre el, animalul îşi arătă dinţii şi mârâi. Rar se putea vedea o faţă atât de neprietenoasă la un Border Collie. Totuşi, Gwyneira recunoscu imediat căţeaua.

— Vineri! spuse ea tandru. Lăsaţi-mă pe mine, domnule şerif, poate îşi aduce aminte. Doar a fost căţeluşa mea până la vârsta de cinci luni.

Hanson păru sceptic în privinţa căţelei, dacă îşi va aminti de Gwyn, care a învăţat-o primele lecţii de pază şi mânare a oilor. Dar Vineri reacţionă la vocea blândă a Gwyneirei. Cel puţin nu se feri când Gwyneira o mângâie şi îi desprinse lesa de la chinga de şa a calului.

— De unde o aveţi? Este…

Hanson încuviinţă din cap. Este căţeaua lui McKenzie, da. A ajuns acum două zile la Lyttelton, complet epuizată. Vedeţi cum arată. McKenzie a văzut-o de la fereastră şi a pornit o adevărată răscoală. Dar ce era să fac, doar nu pot s-o las să intre în închisoare! Unde am ajunge? Dacă unul are voie să ţină un câine, următorul va vrea să ţină o pisică şi, dacă pisica va mânca eventual canarul celui de-al treilea individ, se va ajunge la o răscoală în închisoare!

— Ei, nu va fi chiar atât de rău.

Gwyn zâmbi. De regulă, prizonierii nu petreceau atâta timp în Lyttelton, ca să-şi ia un animal de companie. De cele mai multe ori veneau ca să se trezească şi după o zi erau iar afară.

— În orice caz, nu se poate aşa ceva! spuse şeriful sever. Am luat animalul cu mine acasă, dar nu voia să rămână. Cum se deschidea uşa, alerga la închisoare. În a doua noapte, McKenzie a evadat. De data aceasta chiar a deschis lacătul şi a furat de la măcelar carne pentru javră. Din fericire nu a fost prea grav. Măcelarul a susţinut după aceea că ar fi fost un cadou, deci nu se mai face încă un proces… şi pe McKenzie l-am avut iar a doua zi. Dar nu se poate continua astfel. Bărbatul îşi pune capul în joc pentru javră. Ei da, şi atunci m-am gândit… fiindcă aţi crescut câinele şi

bătrânul dumneavoastră câine tocmai a murit…

Gwyneira înghiţi. Nici acum nu se putea gândi la Cleo fără ca să i se umezească ochii. Nu alesese încă un nou câine. Rana era prea proaspătă. Dar aici era Vineri. Şi îi semăna mamei ei exact.

— V-aţi gândit bine! spuse ea liniştită. Vineri poate rămâne aici. Spuneţi-i domnului McKenzie că o să am grijă de ea. Până când el ne va… eh, până o va lua el de aici. Dar intraţi şi luaţi ceva răcoritor, domnule ofiţer. După acest drum lung trebuie să fiţi foarte însetat.

Vineri era culcată la umbră şi respira iute şi sacadat, cu limba scoasă. Tot mai era în lesă şi Gwyn ştia, că îşi asumă un risc când se aplecă spre ea şi desfăcu funia.

— Vino cu mine, Vineri! spuse ea blând.

Căţeaua o urmă.

11

La un an după condamnarea lui James McKenzie, George şi Elisabeth Greenwood se întoarseră din Anglia, şi Helen şi Gwyneira avură, în sfârşit, veşti de la copiii lor. Elisabeth luă foarte în serios rugămintea de discreţie a lui Fleur şi merse personal cu mica ei trăsurică la Haldon, pentru a preda scrisorile. Nu îi spusese nimic nici măcar soţului ei când se întâlni cu Helen şi Gwyn la ferma soţilor O’Keefe. Desigur că amândouă o asaltară cu întrebări despre călătoria care îi priise tinerei femei, după cum se vedea. Elisabeth era mai destinsă şi mai liniştită.

— Londra a fost o minune! spuse ea cu privirea transfigurată. Mama lui George, doamna

Greenwood, este puţin… ei da, trebuie să te obişnuieşti cu ea. Dar nu m-a recunoscut, m-a considerat foarte bine crescută! Elizabeth radia ca fetiţa de odinioară şi o privi pe Helen, aşteptând aprobarea ei. Şi domnul Greenwood este fermecător şi foarte drăguţ faţă de copii. Pe fratele lui George nu l-am plăcut. Iar femeia cu care s-a căsătorit… este de-a dreptul ordinară! Elizabeth, mulţumită de sine, îşi încreţi năsucul şi împături cu grijă şervetul. Gwyneira observă că o făcea cu exact aceleaşi gesturi deprinse de la Helen. Dar acum, că am găsit scrisorile, îmi pare rău că am lungit atât de mult călătoria, se scuză Elizabeth. Trebuie să vă fi făcut cele mai mari griji, domnişoară Helen – şi domnişoară Gwyn. Dar după cum se pare, Fleur şi Ruben sunt sănătoşi.

Helen şi Gwyn erau într-adevăr uşurate, şi nu numai din cauza veştilor de la Fleur, dar şi pentru povestirea în detaliu a sorţii lui Daphne şi a celor două gemene.

— Daphne trebuie să fi găsit fetiţele undeva, în Lyttelton, cită Gwyn dintr-una din scrisorile lui Fleur. Se pare că trăiau pe stradă şi se ţineau deasupra apei prin mici furtişaguri. Daphne le-a luat sub oblăduirea ei şi s-a ocupat înduioşător de ele. Domnişoara Helen poate fi mândră de ea, deşi ea… cuvântul acesta trebuie spus pe litere… este o t-â-r-f-ă.

Gwyneira râse.

— Deci ţi-ai găsit toate oiţele, Helen. Dar ce facem cu scrisorile? Să le ardem? Mi-ar părea foarte rău, dar nu e voie în niciun caz să le găsească Gerald sau Paul, şi nici Howard!

— Am o ascunzătoare, spuse Helen conspirativ

şi merse la unul din dulapurile de bucătărie. În partea din spate se afla o scândură neprinsă, în spatele căreia se puteau pune lucruri mărunte, fără ca să se observe. Helen ţinea aici şi ceva bani economisiţi şi câteva amintiri din timpul copilăriei lui Ruben. Stânjenită, arătă celor două femei unul din desenele sale şi o buclă.

— Ce drăguţ! spuse Elizabeth, şi recunoscu faţă de femeile mai în vârstă că purta o buclă de-a lui George într-un medalion.

Gwyneira era cât pe ce să o invidieze pentru această dovadă palpabilă de dragoste, dar apoi aruncă o privire asupra căţeluşei, care era întinsă în faţa căminului şi care o privea pe Gwyn cu adoraţie. Nimic nu o putea lega mai strâns de James ca Vineri.

După încă un an, Gerald şi Paul veniră supăraţi de la o întrunire a crescătorilor de animale, ţinută la Christchurch.

— Guvernatorul nu ştie, ce face! se oţărî Gerald şi îşi turnă un whisky. După o scurtă ezitare, umplu şi un pahar mai mic pentru Paul, care împlinise paisprezece ani. Exil pe viaţă! Cine va controla acest lucru? Dacă nu îi place dincolo, va fi aici cu următorul vapor!

— Cine este iar aici? se interesă Gwyneira.

Masa trebuia servită imediat şi ea se alăturase bărbaţilor cu un pahar de vin de Porto – măcar pentru a-l ţine pe Gerald sub observaţie. Nu îi plăcea că-l invita pe Paul de pe acum să bea. Băiatul va învăţa destul de devreme acest lucru. Apoi, temperamentul lui abia putea fi controlat şi când era treaz. Sub influenţa alcoolului va fi şi mai dificil.

— McKenzie! Blestematul acela de hoţ de dobitoace! Guvernatorul l-a graţiat!

Gwyneira simţi cum faţa îi păleşte. James era liber?

— Cu condiţia să părăsească cât mai repede ţara. Îl duc cu următorul vas în Australia. Până aici e bine – nu poate fi destul de departe de aici. Dar dincolo este un om liber. Cine îl va împiedica să se reîntoarcă? ţipă Gerald.

— Nu ar fi lipsit de judecată? întrebă Gwyneira încet.

Dacă James va merge într-adevăr pentru totdeauna în Australia… Se bucura pentru el că a fost graţiat, dar atunci ea l-a pierdut.

— Da, în următorii trei ani, spuse Paul.

Bea câte puţin din whisky-ul său şi o privea atent pe mama sa.

Gwyneira se lupta să pară impasibilă.

— Dar apoi? Pedeapsa lui ar fi ispăşită. Câţiva ani, şi ar fi prescrisă. Şi, dacă atunci mai are destulă minte să nu vină prin Lyttelton, ci poate prin Dunedin… n-are decât să-şi şi schimbe numele, nu se ocupă nimeni de ceea ce scrie în listele de pasageri. Ce s-a întâmplat, mamă? Nu arăţi deloc bine…

Gwyneira se agăţă de ideea că Paul avea sigur dreptate. James va găsi o modalitate să se întoarcă la ea. Dar trebuia să-l mai vadă o dată! Trebuia s-o audă din gura lui înainte de a putea să spere cu adevărat.

Vineri se lipi de Gwyn, care o scărpină, dusă pe gânduri. Brusc, avu o idee.

Sigur, căţeluşa! Gwyn va merge mâine la Lyttelton şi o va duce pe Vineri înapoi ofiţerului,

pentru ca acesta să i-o predea lui James la eliberarea lui. Cu această ocazie îl putea întreba pe ofiţer dacă l-ar putea vedea pe James ca să-i vorbească despre Vineri. Doar îngrijise animalul aproape doi ani de zile. Cu siguranţă că Hanson nu o va refuza. Era un ins cumsecade şi, desigur, nu avea niciun fel de suspiciuni, în ceea ce priveşte relaţia ei cu McKenzie.

Dacă nu ar fi însemnat totodată şi despărţirea de Vineri! Lui Gwyn îi sângera inima doar când se gândea. Dar nu avea ce face, Vineri era a lui James.

Sigur că Gerald se supără când Gwyn îi spuse că va duce mâine animalul înapoi.

— Pentru ca în Australia individul să poată continua să fure? spuse el batjocoritor. Eşti nebună, Gwyn!

Gwyneira ridică din umeri.

— Se poate, dar este a lui. Şi va fi mai uşor să găsească o muncă cinstită dacă duce cu el şi câinele ciobănesc.

Paul pufni dispreţuitor.

— Nu caută ăla o muncă cinstită! Dacă a gustat o dată viaţa de aventurier, rămâne aventurier pe viaţă!

Gerald voia să-i dea dreptate, dar Gwyn zâmbi doar.

— Am auzit de jucători de profesie care mai târziu au devenit nişte cinstiţi baroni de oi, spuse ea liniştită.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, o porni spre Lyttelton. Drumul era lung, şi chiar şi vioaia Raven se aventura abia după cinci ore de mers întins prin trecătoarea Bridle. Vineri, care o urma,

era deja epuizată.

— Poţi să te odihneşti în oficiu, spuse Gwyn prietenoasă. Cine ştie, poate că Hanson te lasă deja să mergi la stăpânul tău. Şi eu îmi iau o cameră la White Hart. Într-o singură zi fără mine, Paul şi Gerald nu vor face cine ştie ce prostie.

Laurence Hanson tocmai îşi mătura biroul, când Gwyn deschise uşa spre oficiul poliţiei, în spatele căruia se aflau şi celulele condamnaţilor. Gwyn nu fusese niciodată aici, dar simţi o intensă bucurie anticipată. Imediat îl va vedea pe James! Prima dată după aproape doi ani!

Hanson radia, când o recunoscu.

— Doamna Warden! Domnişoara Gwyn! Asta da, surpriză. Sper că nu datorez vizita dumneavoastră unor situaţii neplăcute? Doar nu vreţi să anunţaţi comiterea unei infracţiuni? Ofiţerul clipi din ochi. Evident că aşa ceva i se părea aproape de neconceput – o femeie cinstită ar fi trimis totdeauna înainte un membru bărbătesc al familiei. Şi ce câine superb a devenit micuţa Vineri! Care-i treaba, micuţo, tot mai vrei să mă muşti?

Se aplecă spre Vineri, care de data aceasta se apropia cu încredere.

— Ce blană moale are! Chiar aşa, domnişoară Gwyn, îngrijită excelent!

Gwyneira încuviinţă din cap şi îi întoarse repede salutul.

— Câinele este motivul venirii mele, domnule ofiţer, vorbi ea direct despre miezul problemei. Am auzit că McKenzie a fost graţiat şi va fi eliberat în curând. De aceea am vrut să aduc câinele înapoi.

Hanson îşi încreţi fruntea. Gwyn, care voia să-şi exprime imediat şi rugămintea de a vorbi cu James. Se opri când văzu expresia feţei sale.

— Este un lucru foarte lăudabil din partea dumneavoastră, observă ofiţerul. Dar aţi ajuns prea târziu. Vasul *Realiance* a pornit astăzi în direcţia Botany Bay. Şi, conform ordinelor guvernatorului, a trebuit să-l ducem pe domnul McKenzie la bord.

Gwyneira simţi că i se opreşte inima.

— Dar nu voia să mă aştepte? El… el sigur că nu voia să plece fără… fără câinele lui…

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Gwyn? Nu vă e bine? Staţi jos, vă fac un ceai! Hanson, îngrijorat, îi aranjă un scaun, să se aşeze. Doar după aceea îi răspunse la întrebare. Nu, sigur că nu a vrut să plece fără câine. M-a rugat să-i permit, să-l aducă, dar desigur că eu nu puteam permite aşa ceva. Şi atunci… atunci a spus într-adevăr că o să veniţi încoace! Nu aş fi crezut… un drum atât de lung pentru un ticălos, iar între timp cu siguranţă aţi îndrăgit animalul! Dar McKenzie era sigur. Se ruga de ţi se rupea inima să mai amânăm, dar ordinul era clar: expulzarea cu următorul vas, şi acesta a fost

Realiance. Şi nu putea rata această şansă. Dar ia staţi, v-a lăsat o scrisoare!

Ofiţerul începu să caute pe îndelete. Gwyn l-ar fi putut strânge de gât. De ce nu spusese imediat?

— Aici este, domnişoară Gwyn. Presupun că vă mulţumeşte pentru îngrijirea animalului… Hanson îi înmână un plic modest, dar închis în regulă şi aşteptă curios. Cu siguranţă că nu deschisese până acum plicul, fiindcă pornise de la ideea, că

ea îl va citi în prezenţa lui. Dar Gwyn nu-i făcu această plăcere.

— *Realiance* aţi spus… este sigur că a plecat deja? Nu s-ar putea să mai fie în port? Gwyneira, aparent fără să-i dea importanţă, puse scrisoarea în buzunarul costumului ei de călărie. Se mai întâmplă, să se întârzie ieşirea pe mare…

Hanson ridică din umeri.

— Nu am verificat. Dar dacă da, nu se mai află la chei, ci este ancorat undeva în golf. Nu mai ajungeţi acolo decât cel mult cu o barcă cu vâsle…

Gwyneira se sculă.

— În orice caz mă uit să văd care-i situaţia, domnule ofiţer. Nu se ştie niciodată. Deocamdată vă mulţumesc mult. Şi pentru… McKenzie. Cred că ştie exact ce aţi făcut pentru el.

Gwyneira părăsise biroul, înainte ca Hanson să fi putut reacţiona. Încălecă pe Raven, care aşteptase afară şi îi fluieră câinelui.

— Hai să încercăm. Spre port!

De cum ajunse la chei, Gwyn văzu că pierduse. Aici nu se află ancorat niciun vas oceanic, iar până la Botany Bay erau mai mult de o mie de mile marine. Totuşi îi puse o întrebare unuia din pescarii care se aflau în port.

— *Realiance* a plecat de mult?

Bărbatul o privi scurt pe femeia îmbujorată la faţă. Apoi arătă spre apă.

— Îl mai vedeţi acolo, în spate, doamnă! Tocmai pleacă. Spre Sydney, după cum se spune…

Gwyneira dădu din cap. Se uita cu ochi arzători în urma vasului: Vineri se lipi de ea şi scheună, de parcă ar fi ştiut exact ce se întâmplă. Gwyneira o mângâie şi scoase scrisoarea din buzunar.

Iubita mea Gwyn,

Ştiu că vei veni pentru a mă vedea înaintea acestei călătorii nefericite, dar este prea târziu. Va trebui să-mi porţi imaginea în continuare în inima ta. Eu o am pe a ta în faţa ochilor când mă gândesc la tine, şi nu trece oră în care să nu fac acest lucru. Gwyn, în următorii ani ne vor despărţi câteva mile în plus faţă de cele între Haldon şi Lyttelton, dar pentru mine nu reprezintă nicio diferenţă. Ţi-am promis că voi reveni şi mi-am ţinut întotdeauna promisiunile. Deci, aşteaptă-mă şi nu-ţi pierde speranţa. Voi reveni de îndată ce mi se va părea sigur. Când te vei aştepta cel mai puţin, voi fi acolo! Până atunci o ai pe Vineri, ea îţi va aduce aminte de mine. Noroc şi binecuvântare pentru tine, doamna mea, şi transmite-i şi lui Fleur dragostea mea, când auzi de ea.

Te iubesc,

James

Gwyneira strânse scrisoarea la piept şi se uită ţintă la vas, care dispărea în depărtările Mării Tasmaniei. Se va întoarce – dacă va supravieţui acestei aventuri. Dar ştia că James lua acest surghiun drept o şansă. Prefera libertatea în Australia plictiselii din temniţă.

— De data aceasta nici nu am avut şansa să mergem cu el, suspină Gwyn şi mângâie blana moale a lui Vineri. Deci hai să mergem acasă. Nu mai prindem vasul oricât de repede am înota!

La Kiward şi la O'Keefe Station, anii treceau în ritmul obişnuit. Gwyneira făcea în continuare

munca la fermă, pe când Helen detesta această activitate. Ori tocmai Helen trebuia să preia din ce în ce mai mult din aceste munci; reuşea să facă faţă doar datorită ajutorului susţinut al lui George Greenwood.

Howard O'Keefe nu reuşise să se adune după pierderea fiului său. Cu toate că atât timp cât a fost acasă, nu avusese pentru fiul lui niciun cuvânt prietenos şi de fapt ar fi trebuit să-i fie de mult limpede că băiatul nu era făcut pentru munca la fermă. Totuşi el era moştenitorul şi Howard plecase de la convingerea fermă că Ruben îşi va veni în fire şi va prelua ferma. Apoi se bucurase ani de zile de ideea că O'Keefe Station avea un moştenitor – spre deosebire de ferma măreaţă a lui Gerald. Dar acum, Gerald îl întrecuse din nou. Nepotul lui, Paul, se pregătea cu elan să preia Kiward Station, pe când moştenitorul lui Howard era dispărut de ani de zile. O tot bătea pe Helen la cap să-i destăinuie unde era băiatul. Era convins că ea ştia ceva, fiindcă nu mai plângea în fiecare seară, înfundată în pernă, ca în primul an de după evadarea lui Ruben, ci era mândră şi încrezătoare. Dar Helen nu spunea nimic, oricât insista el, şi acest lucru nu-l făcea întotdeauna cu gingăşie. Mai ales când se întorcea târziu, noaptea, de la cârciumă – unde eventual îi vedea pe Gerald şi pe Paul, mândri, stând rezemaţi de tejghea şi discutând cu comercianţi locali despre nişte probleme de la Kiward Station – îi trebuia o supapă pentru furia sa.

Dacă Helen i-ar spune unde se afla flăcăul! S-ar duce acolo şi l-ar aduce, tras de păr, acasă. Îl va despărţi de această mică curvă, care plecase la

scurt timp după el, şi l-ar bate până ar învăţa ce înseamnă cuvântul *obligaţie.* Howard, plin de o bucurie anticipată, îşi încleşta pumnii doar când se gândea la această posibilitate.

Deocamdată nu prea vedea sensul să păstreze moştenirea pentru Ruben. Nu avea decât să reconstruiască ferma, atunci când se va întoarce. Bine îi făcea, dacă va trebui atunci să înnoiască mai întâi gardurile şi să repare acoperişurile şurilor de tuns! Howard se străduia acum să câştige repede mulţi bani. Asta însemna mai degrabă să vândă animale tinere, promiţătoare, din turme, decât să le crească în continuare şi să rişte ca animalele să se piardă în munţi. Păcat că George Greenwood şi acel băiat îngâmfat din tribul maori, pe care George îl aprecia atât de mult şi pe care i-l impunea tot timpul lui Howard ca sfătuitor, nu înţelegeau acest lucru.

— Howard, rezultatul ultimei tunderi este cu totul nesatisfăcător! îi spuse George „copilului său cu probleme”, cu ocazia ultimei sale vizite. Lână de calitate mediocră, destul de murdară. Şi doar ajunsesem la un nivel într-adevăr ridicat! Unde sunt turmele de primă calitate, pe care le-aţi crescut?

George îşi dădu silinţa să rămână calm, măcar pentru faptul că Helen stătea lângă ei şi arăta oricum deja amărâtă şi fără speranţe.

— Cei mai buni trei berbeci de prăsilă au fost vânduţi acum câteva luni la Lionel Station, spuse cu amărăciune Helen. Lui Sideblossom.

— Exact! spuse Howard cu aplomb şi mai turnă whisky. Voia neapărat să-i aibă. După părerea lui erau mai buni decât tot ceea ce ofereau Wardenii

ca animale de prăsilă!

Se uită la George, aşteptându-i aprobarea.

George Greenwood suspină.

— Sigur. Fiindcă Gwyneira Warden îşi ţine cei mai buni berbeci pentru ea însăşi. Nu vinde decât calitatea a doua. Şi ce vreţi să faceţi cu vitele, Howard? Iar aţi cumpărat. Şi doar stabilisem de comun acord că pământul dumneavoastră nu le poate hrăni…

— Gerald Warden câştigă bine cu vitele lui! repetă Howard, cu încăpăţânare, străvechiul argument.

George trebuia să se forţeze să nu-l scuture şi ca el însuşi să nu ajungă să enumere vechile argumente. Howard pur şi simplu nu înţelegea: vindea preţioase animale de prăsilă pentru a cumpăra cu banii nutreţ în plus pentru vite. Pe acestea le vindea apoi cu acelaşi preţ, ca Wardenii, şi care la prima vedere era destul de mare. Dar cât de puţin câştig rezulta din această afacere, ştia numai Helen, care putea să calculeze când se va afla ferma iar în prag de faliment, ca în urmă cu câţiva ani.

Dar şi partenerii mai iscusiţi din punct de vedere comercial, Wardenii de la Kiward Station, îi făceau în ultimul timp probleme lui Greenwood.

Ce-i drept, la suprafaţă crescătoriile de oi şi de vite înfloreau, dar dedesubt fierbea. George observă la început acest lucru, fiindcă

Gerald şi Paul nu o mai chemau la tratative pe Gwyneira. După părerea lui Gerald, Paul trebuia introdus în afaceri, iar mama lui nu era de ajutor în acest sens, ci mai degrabă îl stânjenea.

— Nu îl scoate pe băiat din lesă, dacă înţelegeţi,

ce vreau să spun! declară Gerald şi mai turnă whisky. Totdeauna ştie totul mai bine, ceea ce mă enervează. Cum să se simtă atunci Paul, care abia începe?

În discuţia cu cei doi, George constată repede că Gerald nu mai avea o privire de ansamblu asupra creşterii oilor la Kiward Station. Iar lui Paul îi lipseau înţelegerea şi privirea în perspectivă, ceea ce nu era de mirare la un băiat de şaisprezece ani. În privinţa selectării avea nişte teorii ciudate, care contraziceau toate experienţele. Astfel, ar fi vrut să crească iar oi Merinos.

— Lâna fină este un lucru bun. Calitativ mult mai bună decât tipul down. Dacă încrucişăm cu destul de mulţi Merinos, obţinem un amestec foarte bun, ceea ce revoluţionează totul!

George nu putea decât să clatine din cap, dar Gerald îl asculta pe băiat cu ochii radiind. În totală opoziţie cu Gwyneira, care făcea atacuri de furie.

— Dacă îl las pe băiat să acţioneze, se duce totul de râpă! se înfierbântă ea, când, cu o zi mai târziu, George o vizită şi, destul de răvăşit, o informă despre discuţia avută cu Gerald şi cu Paul. Bine, cu timpul o să moştenească ferma, atunci nu o să mai pot zice nimic. Dar până atunci mai are timp câţiva ani să-i vină mintea la cap. Dacă Gerald ar fi mai înţelegător şi l-ar influenţa în sens pozitiv! Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu el. Dumnezeule, omul acesta se pricepea cândva la creşterea oilor!

George ridică din umeri.

— Acum se pricepe mai mult la whisky.

Gwyneira aprobă din cap.

— Îşi bea minţile. Vă rog să mă scuzaţi că vorbesc astfel, dar orice altceva ar fi doar o

înfrumuseţare a adevărului. Ori mie mi-ar trebui de urgenţă ajutor. Chestia cu ideile lui Paul despre încrucişări nu este singura problemă. Dimpotrivă, este cea mai mică problemă. Gerald este sănătos – va dura ani de zile până când Paul va prelua ferma. Şi, chiar dacă îi mor câteva oi, ferma poate să suporte o asemenea pierdere. Dar conflictele cu populaţia maori reprezintă, din păcate, o problemă foarte actuală. La ei nu există aşa ceva ca majoratul sau îl definesc altfel. În orice caz, l-au ales pe Tonga căpetenie de trib…

— Tonga este băiatul pe care l-a educat Helen, îmi amintesc bine? întrebă George.

Gwyneira încuviinţă din cap.

— Un copil foarte deştept. Şi inamicul de moarte a lui Paul. Nu mă întrebaţi cum vine, dar cei doi se duşmăneau, încă de când se jucau împreună în nisip. Cred că este vorba de Marama. Tonga a pus ochii pe ea, dar ea îl divinizează pe Paul, de când stăteau împreună în leagăn. Şi acum este astfel. Niciunul din maori nu mai vrea să lucreze cu el, dar Marama este totdeauna prezentă. Vorbeşte cu el, încearcă să aplaneze – Paul nici nu observă, ce fel de comoară are! Tonga, în orice caz, îl urăşte şi cred că plănuieşte ceva. Maorii sunt mult mai închişi în sine de când Tonga poartă securea sfântă. Mai vin la lucru, dar nu sunt atât de sârguincioşi, nu mai sunt atât de… inofensivi. Am impresia că se pregăteşte ceva, deşi toţi spun că sunt nebună.

George reflectă.

— Aş putea să-l trimit pe Reti. Poate află ceva. Între ei sunt cu siguranţă mai vorbăreţi. Dar o duşmănie între conducerea de la Kiward Station şi

tribul maori de pe malul lacului este totdeauna critică. Doar vă trebuie muncitori!

Gwyneira aprobă.

— Iar apoi mie îmi plac. Kiri şi Moana, fetele mele din casă, mi-au devenit de mult prietene, dar acum abia dacă schimbă o vorbă cu mine. Domnişoară Gwyn, da, domnişoară Gwyn, nu – mai mult nu scot de la ele. Urăsc toate astea. M-am gândit deja să vorbesc eu însămi cu Tonga…

George clătină din cap.

— Staţi să vedem la ce rezultat ajunge Reti. Dacă demaraţi nişte tratative peste capul lui Paul şi al lui Gerald, nu uşuraţi cu nimic situaţia.

Greenwood îşi scoase antenele, şi ceea ce află era atât de alarmant că o săptămână mai târziu era din nou la Kiward Station, însoţit de Reti, asistentul lui.

De data aceasta insistă ca şi Gwyneira să fie prezentă la discuţiile cu Gerald şi Paul – ar fi preferat chiar să stea de vorbă doar cu Gerald şi cu Gwyneira. Dar bătrânul Warden insistă să fie şi nepotul lui de faţă.

— Tonga a înaintat o plângere. La administraţia guvernamentală din Christchurch, dar asta merge cu timpul la Wellington. Se referă la tratatul de la Waitangi. Conform acestuia, la cumpărarea lui Kiward Station, tribul maori a fost înşelat. Tonga cere ca actul de proprietate să fie declarat nul şi neavenit sau cel puţin să se facă o înţelegere. Asta înseamnă darea înapoi a unor terenuri sau plata lor compensatorie.

Gerald îşi dădu whisky-ul peste cap.

— Tâmpenie! Kai Tahu nici măcar nu a semnat contractul!

George încuviinţă din cap.

— Dar asta nu schimbă cu nimic valabilitatea lui. Tonga se va preleva de faptul că acest contract a fost totdeauna recunoscut dacă erau avantajaţi *pakeha.* Acum cere aceleaşi drepturi pentru maori. Indiferent de ceea ce decisese bunicul lui în 1840.

— Această maimuţă! se înfurie Paul. O să-l…

— Îţi ţii gura! spuse Gwyneira sever. Dacă nu ai fi pornit această duşmănie copilărească, nu am fi avut probleme acum. Au maorii şansa să câştige, George?

George ridică din umeri.

— Nu este exclus.

— Este chiar foarte posibil, interveni Reti. Guvernatorul este foarte interesat de o bună înţelegere între maori şi *pakeha.* Coroana apreciază foarte mult că aici conflictele sunt de un nivel acceptabil. Nu o să rişte o răscoală pentru o fermă.

— Răscoală este prea mult spus! Ne luăm câteva arme şi afumăm banda! se enervă Gerald. Asta este răsplata pentru blândeţea cu care i-am tratat. I-am lăsat să locuiască ani de zile pe malul lacului, puteau să se mişte liberi pe teritoriul meu…

— Şi au muncit totdeauna pe nişte salarii de mizerie pentru dumneavoastră, îl întrerupse Reti.

Paul arăta de parcă ar fi vrut să se năpustească asupra lui.

— Un tânăr inteligent ca Tonga poate să declanşeze o răscoală, nu vă amăgiţi în această privinţă! spuse şi George. Dacă instigă şi celelalte triburi – începe cu cel de la O'Keefe; şi acel teritoriu a fost achiziţionat înainte de 1840. Şi ce

este cu pământul lui Beasley? Şi lăsând la o parte aceste lucruri: Credeţi că oameni ca Sideblossom au făcut contracte înainte de a cumpăra pe ascuns pământul de la maori? Dacă Tonga începe să verifice actele, se iscă un incendiu de proporţii. Şi apoi avem nevoie doar de un tânăr – aruncă o privire către Paul – sau de un bătrân impetuos, ca acest Sideblossom, care să-l împuşte pe Tonga de la spate. Atunci se declanşează furtuna. Guvernatorul ar face bine să susţină o înţelegere.

— Există deja propuneri? se interesă Gwyn. Aţi vorbit cu Tonga?

— El vrea în orice caz pământul, pe care se află aşezarea… începu Reti, ceea ce atrase proteste imediate din partea lui Gerald şi a lui Paul.

— Pământul direct lângă fermă? Imposibil!

— Nu vreau ca individul să-mi fie vecin! Asta nu e niciodată bine!

— În rest, probabil că ar vrea mai degrabă bani… spuse Reti în continuare.

Gwyneira se gândi puţin..

— Cu banii este dificil, trebuie să-i explicăm acest lucru. Mai degrabă pământ. S-ar putea face un schimb. Sigur că nu ar fi înţelept ca cei doi cocoşi de luptă să stea atât de aproape unul de altul…

— Acum mi-a ajuns! Gerald sări în sus. Doar nu crezi cu adevărat că o să tratăm cu individul, Gwyn! Nici nu intră în discuţie. Nu primeşte nici bani, nici pământ. Cel mult un glonte între ochi!

Conflictul se agravă a doua zi când Paul doborî pe unul din muncitorii maori. Bărbatul susţinea că nu a făcut nimic; cel mult că a durat ceva timp până a executat un ordin. Paul în schimb declară

că muncitorul devenise obraznic şi făcuse referire la cererile lui Tonga. Câţiva maori îl susţinură pe membrul tribului lor. Kiri refuză în această seară să-l servească pe Paul la cină şi chiar şi blândul Witi îl ignoră. Gerald, iar beat mort şi furios la culme, dădu afară tot personalul casei. Deşi Gwyn spera ca oamenii să nu-l ia în serios, a doua zi nu apărură la lucru nici Kiri, nici Moana. Şi ceilalţi maori lipsiră de la grajduri şi din grădină, doar Marama se agita, cam stângace, în bucătărie.

— Nu ştiu să gătesc bine, se scuză ea faţă de Gwyneira, dar reuşi să facă pentru micul dejun cozonăcelele preferate ale lui Paul. Dar la amiază ajunse la limitele cunoaşterii şi servi cartofi dulci şi peşte şi la prânzul următor peşte şi cartofi dulci.

Şi asta contribui la faptul că, în după-amiaza celei de-a doua zile, Gerald, furios, era în drum spre satul maori. Dar deja la jumătatea drumului spre lac se întâlni cu un post de veghe, înarmat cu suliţe. „Momentan nu poate fi lăsat să treacă, declarară foarte serios cei doi maori. Tonga nu era în sat şi nimeni altul nu este îndrituit să poarte tratative”.

— Este război! spuse unul din tinerii paznici liniştit. Tonga spus de acum război!

— Va trebui să vă căutaţi muncitori noi la Christchurch sau Lyttelton, spuse Andy McAran cu părere de rău, două zile mai târziu, lui Gwyn. Munca de la fermă se întârzie fără speranţă, dar Gerald şi Paul reacţionau doar prin furie dacă unul din bărbaţi dădea vina pe greva lucrătorilor maori. Oamenii din sat nu se vor mai arăta aici înainte ca guvernatorul să decidă în privinţa terenurilor. Şi dumneavoastră, domnişoară Gwyn, supravegheaţi-

l, pentru numele lui Dumnezeu, pe fiul dumneavoastră! Domnul Paul este gata să explodeze. Iar în sat Tonga are un atac de furie. Dacă ridică unul mâna asupra celuilalt, va fi moarte de om!

12

Howard O'Keefe căuta bani. Era atât de furios cum nu mai fusese de mult. Dacă nu ajungea în seara asta la cârciumă, se sufoca! Sau o omora pe Helen deşi de data aceasta nu ea era de vină. Vinovat era mai degrabă acest Warden, care îi supăra pe maori până la sânge. Şi fiul neisprăvit al lui Howard se vântura prin lume, în loc să-l ajute pe tatăl lui la tunsul oilor!

Howard răscoli în grabă bucătăria soţiei sale. Helen ascundea cu siguranţă undeva nişte bani – rezerva ei pentru zile negre, cum o numea. Naiba ştia cum putea ea să economisească din puţinii bani de coşniţă, pe care îi avea! Şi în ultimă instanţă erau banii lui. Totul de aici îi aparţinea!

Howard mai deschise un dulap, înjurându-l acum şi pe George Greenwood. Negustorul de lână adusese astăzi doar veşti proaste. Coloana de tunzători, care lucra de obicei în această parte din Canterbury Plains şi vizita mai întâi Kiward, apoi O'Keefe Station, nu va apărea în anul acesta. Bărbaţii voiau să meargă imediat mai departe, la Otago, după ce terminau cu munca la Beasley. Acest lucru se datora parţial faptului că din această coloană de lucru făceau parte mulţi tunzători maori, care refuzau să lucreze pentru Wardeni. Nu aveau nimic împotriva lui Howard,

dar anul trecut tunzătorii se simţiseră atât de rău la el şi au trebuit să facă atâta muncă în plus că nu doreau să facă acest ocol.

— Oameni răsfăţaţi! înjura Howard, şi nu fără dreptate – baronii oilor îi răsfăţau pe tunzători, care ei înşişi se credeau crema muncitorilor de la ferme.

Marile ferme se supralicitau cu premii pentru cele mai bune şuri de tuns, aveau grijă ca mâncarea să fie de primă calitate şi, la terminarea lucrului, organizau petreceri. Sigur că tunzătorii, care lucrau în acord, nu aveau altceva de făcut decât să mişte cuţitele: intrarea şi ieşirea oilor şi cu atât mai mult colectarea lânii erau preluate de ciobanii de la fermă. Doar O'Keefe nu putea să ţină pasul în această privinţă. Avea doar puţine ajutoare, tot numai maori tineri, fără experienţă, din şcoala lui Helen; de aceea, tunzătorii trebuiau să ajute la strânsul oilor şi, după tuns, la împărţirea pe padocuri, pentru a face loc în şură. Iar Howard nu plătea toate aceste munci, ci numai tunsul în sine. Şi chiar şi la aceasta, scăzuse anul trecut preţul, fiindcă lâna nu era de calitate suficientă şi el dădea vina, cel puţin parţial, pe tunzători. Astăzi primi plata pentru această atitudine.

— Trebuie să încercaţi să găsiţi ajutor la Haldon, spuse George, ridicând din umeri. La Lyttelton, mâna de lucru ar fi mai ieftină, dar jumătate din locuitori vin din marile oraşe, aşa că nu au văzut încă în viaţa lui o oaie. Până aţi învăţat destui muncitori să tundă, vara va fi trecut. Şi grăbiţi-vă! Şi Wardenii se vor interesa la Haldon. Dar ei au măcar numărul normal de lucrători la fermă, ori

aceştia pot să tundă. O să le trebuiască de trei sau de patru ori mai mult timp pentru a termina cu tunsul, dar domnişoara Gwyn ştie să-i îndrume.

Helen propuse să caute ajutoare la populaţia maori. Era de fapt cea mai bună idee, fiindcă de când tribul lui Tonga era în grevă faţă de Wardeni, mulţi ciobani cu experienţă erau liberi. Howard bombăni puţin, fiindcă nu-i venise lui această idee, dar nu spuse nimic când Helen o porni la drum spre sat. El va merge la Haldon – şi pentru asta avea nevoie de bani!

Între timp răscolise al treilea dulap de bucătărie, spărgând şi două ceşti şi o farfurie. Supărat, aruncă vesela din ultimul dulap cu agăţători direct pe pământ. Oricum erau doar ceşti de ceai ciobite… dar aici! Ia stai, aici era ceva! Lacom, Howard trase de scândura desprinsă de pe partea din spate a dulapului. Ei da, trei dolari! Mulţumit, băgă banii în buzunar. Dar oare ce mai ţinea Helen aici? Avea secrete?

Howard aruncă o privire asupra desenului lui Ruben şi bucla sa; apoi le aruncă deoparte. Chestii sentimentale! Dar aici – scrisori. Howard băgă mâna adânc în ascunzătoare şi scoase un teanc de scrisori legate frumos.

Îi trebuia ceva, ca să descifreze scrisul… fir-ar să fie, era atât de întunecat în această cabană!

Howard merse cu scrisorile la masă şi le ţinu sub lampa cu petrol. Acum, în sfârşit, recunoscu expeditorul.

Ruben O'Keefe, O'Kay Warehouse, M*ain Street, Queenstown, Otago* L-a prins! Şi pe ea de asemenea! Avusese dreptate – Helen era de mult în legătură cu fiul lui nereuşit! L-a dus de nas timp

de cinci ani! O s-o păţească de îndată ce va veni acasă!

Dar mai întâi, Howard era curios. Ce făcea Ruben la Queenstown? Howard spera din tot sufletul că era sărac – şi în privinţa aceasta nu avea dubii. Doar puţini căutători de aur ajungeau să se îmbogăţească, iar Ruben nu era cel mai iscusit. Curios, desfăcu ultima scrisoare.

Dragă mamă!

Mă bucur nespus de mult să te anunţ că s-a născut prima ta nepoată. Mica Elaine Florence a văzut lumina zilei la doisprezece octombrie. A fost o naştere uşoară, şi Fleurette şi-a revenit. Bebeluşul este atât de mic şi de gingaş, că la început abia puteam să cred că o fiinţă atât de minusculă este sănătoasă şi capabilă de viaţă. Dar moaşa ne-a asigurat că totul este în ordine şi, judecând după intensitatea vocală, pe care o dezvoltă Elaine când ţipă, pot să presupun că atât în privinţa staturii ei delicate, cât şi a puterii de a se impune, va semăna iubitei mele soţii. Micul Stephan este vrăjit de surioara lui şi vrea tot timpul s-o legene ca s-o adoarmă. Lui Fleurette îi e frică să nu cumva să răstoarne leagănul, dar se pare că lui Elaine îi place vârtejul şi gângureşte voioasă, când el o leagănă din ce în ce mai sălbatic.

Şi în rest pot să spun doar lucruri pozitive despre întreprinderea noastră. Magazinul O'Key înfloreşte şi, sau mai ales, secţia de modă pentru doamne. Fleurette avea dreptate când a deschis acest raion. Queenstown devine pe zi ce trece oraş, şi populaţia feminină sporeşte continuu.

Activitatea mea de judecător de pace îmi aduce în continuare satisfacţii. În curând se va înfiinţa un post de ofiţer de poliţie – localitatea se dezvoltă în toate privinţele.

Singurul lucru care ne lipseşte este contactul cu tine şi cu familia lui Fleurette. Poate că naşterea celui de-al doilea copil ar fi o ocazie bună de a-l iniţia, în sfârşit, şi pe tata. Dacă aude de viaţa noastră plină de succes la Queenstown, trebuie să recunoască faptul că atunci am procedat bine părăsind O'Keefe Station. Magazinul aduce de mult atâta câştig cât nu aş fi putut să obţin niciodată cu ferma, înţeleg că tata îşi iubeşte pământul, dar va accepta că eu prefer o altă viaţă. Fleurette v-ar vizita cu plăcere. După părerea ei, Gracie nu are nici pe departe destul de lucru de când păzeşte doar copiii şi nu şi oile.

Te salută pe tine şi poate şi pe tata,

Fiul tău iubitor Ruben, nora ta Fleurette şi copiii

Howard răbufni de furie. Un magazin! Deci Ruben nu-l luase pe el ca exemplu – ci, cum se putea altfel – pe adoratul lui unchi George! Poate că el i-a dat şi capitalul de început – totul pe ascuns, fiecare a ştiut ceva, numai el nu! Şi desigur că Wardenii râdeau de el! Ei puteau fi mulţumiţi cu ginerele la Queenstown, care se chema din întâmplare O'Keefe. Ei aveau un moştenitor!

Howard aruncă scrisorile de pe masă şi sări în picioare. În noaptea aceasta îi va arăta lui Helen, care este părerea lui despre „fiul ei iubitor" şi „afacerea sa înfloritoare"! Dar mai întâi la crâşmă! Să vadă mai întâi, dacă găseşte nişte tunzători de

oi ca lumea – şi un strop bun! Şi dacă acest Warden era pe acolo…

Howard luă arma care era atârnată lângă uşă. O să vadă el. Ei *toţi* o să vadă!

Gerald şi Paul Warden stăteau la crâşma din Haldon, la o masă în colţ, adânciţi în tratative cu trei bărbaţi tineri, care voiau să se angajeze la tunzători. Doi din ei puteau fi luaţi în considerare, unul lucrase chiar într-o coloană de tunzători. Reieşi repede de ce nu mai era agreat acolo; omul turna whisky-ul şi mai repede pe gât decât Gerald. În situaţia actuală, valora totuşi aur; doar că trebuia atent supravegheat. Al doilea bărbat lucrase la diferite ferme ca cioban şi învăţase să şi tundă. Sigur că nu era rapid, dar era totuşi folositor. În ceea ce-l priveşte pe al treilea, Paul nu era sigur. Vorbea mult, dar nu putea aduce dovezi ale cunoştinţelor sale. Paul hotărî să le ofere primilor doi un contract ferm, iar pe al treilea să-l ia de probă. Cei doi aleşi bătură imediat palma când le făcu această propunere. Cel de-al treilea bărbat se uită cu interes spre tejghea.

Howard O’Keefe tocmai anunţa că vrea să tocmească tunzători. Paul ridică din umeri. Bine, dacă individul nu voia munca de probă la Kiward Station, n-are decât să-l ia O’Keefe.

Dar Howard aruncase un ochi asupra primilor aleşi de Wardeni. Pe Joe Triffles, băutorul. Se pare că bărbaţii se cunoşteau. În orice caz, O’Keefe veni agale spre ei şi-l salută pe Triffles, fără a le arunca măcar o privire lui Paul şi lui Gerald.

— Bună, Joe! Caut câţiva tunzători de oi buni. Te interesează?

Joe Triffles ridică din umeri.

— Altă dată cu plăcere, Howard, dar tocmai am bătut palma aici. Ofertă bună, patru săptămâni, angajat ferm şi premiu după fiecare oaie tunsă.

Howard se postă furios în faţa mesei.

— Eu îţi plătesc mai mult! declară el.

Joe clătină din cap cu părere de rău.

— Este prea târziu, Howie, mi-am dat cuvântul. Nu ştiam că va fi o licitare aici că aş fi aşteptat…

— Şi ai fi fost păcălit! Gerald râse. Tipul acesta face gură, dar nici anul trecut nu a putut să-şi plătească tunzătorii! De aceea nu vrea să meargă nimeni la el. Şi mai şi plouă în şurile lui de tuns.

— Pentru asta vreau un spor la preţ! spuse cel de-al treilea bărbat, care nu bătuse încă palma cu Gerald. Acolo se face reumatism!

Toţi bărbaţii râseră, iar Howard spumega de furie.

— Aşa deci, eu nu pot plăti? urlă el. O fi adevărat că ferma mea nu dă atât profit ca Kiward Station cea aleasă. Dar nici nu a trebuit s-o trag cu forţa în patul meu pe moştenitoarea averii Butler! A plâns după mine, Gerald? Ţi-a povestit cât de fericită a fost cu mine? Şi te-a incitat?

Gerald sări în sus şi-l privi pe Howard batjocoritor.

— Dacă m-a incitat? Barbara, această bocitoare? Această mică fiinţă fără culoare, lipsită de curaj? auzi, Howard, din partea mea puteai s-o ai! Nici cu cleştele nu aş fi atins uscătura asta. Dar a trebuit să pierzi la jocul de noroc ferma! Banii mei, Howard! Banii mei, munciţi din greu. Şi aşa să mă ajute Dumnezeu, în loc să merg din nou la vânat balene, am preferat să mă sui pe micuţa Barbara!

Şi îmi era perfect egal după cine plângea ea în noaptea nunţii!

Howard se năpusti asupra lui.

— Îmi fusese promisă! strigă el către Gerald. Era a mea!

Gerald se feri de loviturile lui. Era deja foarte beat, dar mai reuşi să se ferească de loviturile fără direcţie precisă ale lui Howard. Văzu lănţişorul cu bucăţica de jad, pe care Howard tot îl mai purta la gât. Cu un gest îl trase spre sine şi ridică jadul în sus, să-l vadă toată lumea din crâşmă.

— De aceea tot mai porţi cadoul ei! îşi bătu el joc. Cât de impresionant, Howie! Un semn al dragostei veşnice! Ce zice Helen a ta de asta?

Bărbaţii din cârciumă râseră. Howard, cu furie neputincioasă, întinse mâna spre jadul primit ca amintire, dar Gerald nici nu se gândi să-l dea înapoi.

— Barbara nu era promisă nimănui, continuă el. Indiferent de câte fleacuri aţi schimbat! Crezi că Butler ar fi dat-o după un coate-goale şi un jucător de noroc, ca tine? Ai fi putut ajunge şi la închisoare pentru înstrăinare de bani! Dar datorită toleranţei mele şi a lui Butler, ţi-ai primit ferma, ai avut o şansă! Şi ce ai făcut din ea? O casă părăginită şi câteva oi neîngrijite! Nu meriţi femeia pe care ţi-ai comandat-o în Anglia! Nu e de mirare, că ţi-a fugit fiul!

— O ştii şi pe asta! izbucni O’Keefe, lovi şi plasă un pumn pe nasul lui Warden. Toţi ştiu de minunatul meu fiu şi de minunata lui soţie – poate i-ai finanţat pe cei doi, Warden? Pentru a mi-o plăti mie?

Între timp, în accesul lui de furie, Howard era în

stare să creadă orice. Da, aşa trebuie să fi fost! Wardenii se aflau în spatele acestei căsătorii, care îl îndepărtase de el pe fiul lui, în spatele magazinului, care îi dădea lui Ruben posibilitatea să nu fie interesat de Howard şi de ferma lui…

O'Keefe se ghemui sub lovitura de dreapta a lui Gerald, îşi aplecă capul şi îl proiectă cu vehemenţă în stomacul lui Gerald. Acesta se ghemui de durere. Howard folosi şansa şi îi dădu o lovitură în bărbie, astfel că Gerald zbură prin jumătatea cârciumii. Cu un zgomot urât, capul lui se lovi de marginea unei mese.

În încăpere se răspândi o linişte înspăimântată, când căzu fără viaţă la pământ.

Paul văzu prelingându-se un fir de sânge din urechea lui Gerald.

— Bunicule! Bunicule, mă auzi?

Înspăimântat, Paul se ghemui lângă bărbatul care gemea încet. Gerald deschise încet ochii, dar păru că vede prin Paul şi prin toată scena de la bar. Făcu eforturi, să se ridice.

— Gwyn… şopti el.

Apoi, ochii îi deveniră sticloşi.

— Bunicule!

— Gerald! Dumnezeule, nu am vrut asta. Paul nu am vrut asta!

Speriat de moarte, Howard O'Keefe stătea în faţa cadavrului lui Gerald. Oh, Doamne, Gerald…

Ceilalţi bărbaţi din crâşmă începură să se mişte. Cineva strigă după un medic. Dar cei mai mulţi nu aveau ochi decât pentru Paul, care se ridică acum încet şi îl fixă pe Howard cu o privire nemişcată şi rece.

— L-aţi omorât! spuse Paul încet.

— Dar eu… Howard se retrase. Răceala şi ura din ochii lui Paul aproape că erau palpabile. Howard nu ştia când mai simţise aşa o frică. Instinctiv căută pe bâjbâite arma, pe care o rezemase adineauri de scaun. Dar Paul fu mai rapid. De când cu revolta maorilor de la Kiward Station, purta în mod demonstrativ un revolver. Pentru autoapărare, cum susţinea, fiindcă Tonga putea oricând să declanşeze un atac. Până acum, Paul nu trăsese niciodată revolverul din toc. Nici acum nu fu rapid. Nu era un erou al revolverului din cărţuliile de trei parale, pe care mama lui, ca fată tânără, le citise cu nesaţ; era doar un ucigaş cu sânge rece, care scoase arma încet din toc, ochi şi trase. Howard O'Keefe nu avea nicio şansă. Ochii lui mai reflectau neîncredere şi frică când glontele îl aruncă pe spate. Era mort înainte de a atinge podeaua.

— Paul, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut?

George Greenwood intrase în cârciumă doar când bătaia dintre Gerald şi Howard era în toi. Acum voia să intervină, dar Paul aţinti arma şi asupra lui. Privirea îi juca.

— Eu am… a fost autoapărare! Voi toţi aţi văzut! A întins mâna după armă!

— Paul, pune arma la loc! George spera să împiedice încă o baie de sânge. Poţi să explici totul ofiţerului de poliţie. Trimitem după domnul Hanson…

Paşnica mică aşezare Haldon tot nu avea un poliţist propriu.

— Hanson poate să mă… A fost autoapărare, poate confirma fiecare din cei prezenţi. Şi l-a ucis

pe bunicul meu! Paul îngenunche lângă Gerald. L-am răzbunat! Este drept aşa. Te-am răzbunat, bunicule!

Umerii lui Paul se zguduiau de plâns.

— Să-l arestăm? îi întrebă Clark, proprietarul cârciumii, încet pe cei prezenţi.

Richard Candler negă speriat.

— Nu cumva! Cât timp are arma… doar nu ne-am săturat de viaţă! Să se descurce Hanson cu el. Acum îl aducem mai întâi pe doctor.

Haldon avea un medic, şi acesta fusese deja înştiinţat. Apăru imediat în cârciumă şi constată repede moartea lui Howard O'Keefe. De Gerald nu îndrăzni să se apropie, cât timp Paul, plângând în hohote, îl ţinea pe bunicul lui în braţe.

— Nu puteţi face ceva, să-i dea drumul? îl întrebă Clark pe George Greenwood.

Era evident interesat ca să scape cât mai repede de cadavrele din cârciuma sa. Pe cât posibil înainte de ora închiderii; acest incident va anima cu siguranţă vânzarea.

Greenwood ridică din umeri.

— Lăsaţi-l. Cât timp plânge, măcar nu trage. Şi nu-l enervaţi. Dacă este de părere că a fost autoapărare, atunci a fost autoapărare. Ceea ce îi spuneţi mâine ofiţerului este altceva.

Paul îşi reveni cu încetul şi îi permise medicului să-l consulte pe bunicul lui. Cu o ultimă scânteie de speranţă, privi cum doctorul Miller îi consultă pieptul.

Doctorul Miller clătină din cap.

— Îmi pare rău, Paul, nu mai este nimic de făcut. Fractură a craniului. S-a lovit de marginea mesei. Nu l-a omorât lovitura la bărbie, ci căderea

aceasta nenorocită. De fapt a fost un accident, băiete, îmi pare rău.

Îl bătu pe Paul consolator pe umăr. Greewnood se întreba dacă ştie că băiatul l-a omorât pe Howard.

— Îi ducem pe cei doi la gropar, mâine îi poate vedea Hanson, decise Miller. E cineva aici care îl poate duce pe băiat acasă?

George Greenwood se oferi să o facă, pe când cetăţenii din Haldon reacţionau mai degrabă reţinut. Nu erau obişnuiţi cu împuşcăturile, chiar şi bătăile erau rare. În mod normal, cei doi potrivnici ar fi fost imediat despărţiţi, dar în acest caz schimbul de replici dintre Gerald şi Howard fusese prea captivant. Probabil că fiecare dintre bărbaţii prezenţi se bucurase deja să le povestească soţiei. Mâine, se gândi George suspinând, mâine va fi tema de discuţie din tot oraşul. Trebuia să-l ducă pe Paul acasă şi apoi să se gândească ce se putea face. Un Warden într-un proces pentru omor? în sinea lui, George nu concepea aşa ceva. Trebuia să existe o cale de a aplana totul.

De obicei, Gwyneira ar fi dormit la întoarcerea lui Paul şi a lui Gerald. În ultimele luni, seara era mai obosită decât de obicei, fiindcă afară de munca de la fermă mai trebuia să facă şi munca din gospodărie. Gerald acceptase, neavând încotro, angajarea unor muncitori albi la fermă, dar nu şi de personal în gospodărie. Aşa că o ajuta în continuare doar Marama – şi era destul de stângace. Fata o ajutase pe mama ei, Kiri, la treburile casei, de când era mică, dar nu avea

îndemânare. Talentul ei era în domeniul artistic; era considerată de pe acum o mică *tohunga* în cadrul tribului ei, le învăţa pe celelalte fete să cânte şi să danseze şi povestea mixaje pline de fantezie din legendele poporului ei şi basmele albilor *pakeha.* Ştia să ducă o gospodărie maori, să facă focul şi să pregătească mâncăruri pe pietre fierbinţi sau la foc deschis. Dar nu se pricepea să lustruiască mobila, să bată covoarele şi să servească mâncărurile stilat. Ori tocmai bucătăria era una din cerinţele majore ale lui Gerald şi, pentru a nu-l înfuria, Gwyn şi Marama începură să descifreze împreună reţetele defunctei Barbara Warden. Bine că Marama ştia să citească fluent în limba engleză. Deci Biblia nu mai trebuia la bucătărie.

În seara aceasta, Paul şi Gerald mâncaseră la Haldon. Marama şi Gwyn se mulţumiseră cu pâine şi fructe. Acum stăteau liniştite în faţa şemineului.

Gwyn întrebă, dacă cei din tribul maori îi luau în nume de rău fetei că făcea front separat, dar Marama negă.

— Sigur că Tonga este supărat, spuse ea cu vocea aceea cântătoare. El vrea ca toţi să facă ceea ce le zice. Dar aşa ceva nu ne intră în obiceiuri. Noi hotărâm singuri, şi eu nu mi-am făcut culcuş cu el în casa comunităţii, chiar dacă el spune că într-o zi o s-o fac.

— Mama ta şi tatăl tău nu au un cuvânt de spus în această privinţă?

Gwyneira tot nu înţelegea prea bine obiceiurile populaţiei maori. Nici acum nu putea înţelege că fetele îşi alegeau singure bărbaţii şi se întâmpla destul de des să-i schimbe.

Marama clătină din cap.

— Nu. Mama spune doar că ar fi ciudat să mă culc cu Paul, fiindcă suntem fraţi de lapte. Nu s-ar cădea dacă ar fi unul de-al nostru, dar este *pakeha* şi este şi în alte privinţe altfel… sigur că nu este un membru al tribului.

Gwyneira era să se înece cu sherry-ul ei când Marama vorbi atât de deschis de culcatul cu fiul ei de şaptesprezece ani. Dar acum i se părea că înţelege de ce reacţiona Paul atât de vehement faţă de maori. Voia să fie expulzat. Pentru ca să se poată culca într-o zi cu Marama? Sau pentru ca să nu fie considerat şi de către *pakeha* că este „altfel”?

— Deci îl placi pe Paul mai mult ca pe Tonga? întrebă Gwyn precaută.

Marama încuviinţă din cap.

— Îl iubesc pe Paul spuse ea simplu. Aşa cum iubea *răngi* pe *papa.*

— De ce? întrebarea îi scăpă Gwyneirei, înainte de a se putea gândi. Apoi se îmbujoră la faţă. Recunoscuse că nu găsea la fiul ei nimic demn de a fi iubit. Vreau să spun, încercă să atenueze cele spuse, Paul este dificil şi…

Marama încuviinţă din cap.

— Nici iubirea nu este simplă, declară ea. Paul este ca un fluviu sălbatic, pe care trebuie să-l străbaţi, înainte de a ajunge la cele mai bune locuri de pescuit. Dar este un fluviu de lacrimi, domnişoară Gwyn. Trebuie oprit prin iubire. Numai atunci poate… poate deveni un om…

Gwyn se gândi îndelung la vorbele fetei. Îi era ruşine pentru tot ceea ce îi făcuse lui Paul neiubindu-l. Dar chiar că nu prea avea motive să-l

iubească! Pe când se foi pentru a o suta oară în pat, Vineri începu să latre. Era neobişnuit. E drept că se auzeau la parter vocile unor bărbaţi, dar căţeaua nu obişnuia să reacţioneze la întoarcerea lui Paul şi a lui Gerald. Aduseseră cei doi un oaspete?

Gwyneira îmbrăcă un halat de casă şi ieşi. Nu era încă târziu; poate că bărbaţii erau încă destul de treji ca s-o informeze despre rezultatele căutării unor tunzători de oi. Şi, dacă aduseseră un tovarăş de beţie, măcar ştia ce o aşteaptă dimineaţa.

Pentru ca în caz de nevoie să se poată retrage, fără să fie văzută, se strecură încet pe trepte în jos şi se miră, recunoscându-l pe George Greenwood în salon. Tocmai îl conducea pe Paul, care arăta epuizat, în salonul bărbaţilor, unde aprinse luminile. Gwyneira merse după cei doi.

— Bună seara, George… Paul îi salută pe cei doi. Unde este Gerald? S-a întâmplat ceva?

George Greenwood nu răspunse la salut. Hotărât, el deschise vitrina, scoase o sticlă de coniac, pe care îl prefera whisky-ului omniprezent şi umplu trei pahare cu licoarea de culoarea chihlimbarului.

— Ia aici, bea, Paul. Şi dumneavoastră, domnişoară Gwyn, o să vă trebuiască. Îi dădu un pahar. Gerald a murit, Gwyneira. Howard O’Keefe l-a omorât. Şi Paul l-a ucis pe Howard O’Keefe.

Gwyneirei îi trebui timp ca să înţeleagă toate astea. Îşi bău încet coniacul, în timp ce George îi relata cele întâmplate.

— A fost autoapărare! se apără Paul.

Pendula între plânsul în hohote şi apărare

încăpăţânată.

Gwyn se uită întrebătoare la George.

— Poate fi văzut şi aşa, spuse George, ezitând. Desigur că O'Keefe a întins mâna după armă. Dar în practică ar fi durat o veşnicie până şi-ar fi ridicat arma, ar fi îndepărtat piedica şi ar fi ţintit. Până atunci, ceilalţi bărbaţi l-ar fi dezarmat de mult. Paul însuşi l-ar fi putut opri cu un pumn bine ţintit sau ar fi putut să-i ia măcar arma. Mi-e teamă că şi martorii vor descrie lucrurile astfel.

— Atunci a fost răzbunare! îl sfidă Paul şi mai luă o duşcă de coniac. El a ucis primul!

— Între o lovitură cu pumnul cu urmări nenorocite şi o împuşcătură ţintită în piept este o diferenţă! răspunse George, acum şi el puţin indignat. Luă sticla de coniac, înainte ca Paul să-şi fi putut turna încă un pahar. O'Keefe ar fi fost condamnat cel mult pentru omor prin lovire. Dacă ar fi fost. Cei mai mulţi oameni din cârciumă vor declara că moartea lui Gerald a fost un accident.

— Şi, după câte ştiu, nu există dreptul la răzbunare, suspină Gwyn. Ceea ce ai făcut, Paul, se cheamă a-ţi face dreptate cu mâna ta… şi se pedepseşte.

— Nu mă pot închide!

Vocea lui Paul suna dogită.

George dădu din cap.

— Ba da. Şi mi-e teamă că exact asta va face poliţistul când ajunge mâine aici.

Gwyneira îi mai întinse o dată paharul. Nu îşi aducea aminte ca până atunci să fi băut mai mult de o înghiţitură de coniac, dar astăzi avea nevoie.

— Deci cum să procedăm, George? Putem face ceva?

— Nu rămân aici! strigă Paul. Fug, merg în munţi. Pot trăi ca populaţia maori! Nu mă vor găsi niciodată!

— Nu vorbi prostii, Paul! îl repezi Gwyneira.

George Greenwood îşi suci paharul în mâini.

— Poate că are dreptate, Gwyneira, spuse el. Probabil că nu va putea face altceva mai bun decât să dispară până se mai uită lucrurile, într-un an, sau aşa ceva, băieţii de la cârciumă au uitat incidentul. Şi între noi fie vorba, nu cred că Helen va urmări toată afacerea cu prea multă energie. Când se va întoarce Paul, se va face un proces. Dar atunci va putea să susţină mai credibil teoria autoapărării. Ştiţi cum sunt oamenii, Gwyn! Mâine îşi mai amintesc că unul avea doar o armă veche, iar celălalt un revolver cu tambur. În trei luni se va povesti, probabil, că amândoi aveau pistoale…

Gwyneira încuviinţă din cap.

— Cel puţin evităm tămbălăul iscat de un proces cât timp mai este situaţia aceasta sensibilă cu tribul maori. Pentru Tonga, toată această tărăşenie este bine-venită… mai daţi-mi un coniac, George. Nu pot să cred toate astea. Stăm aici şi discutăm despre strategii când au murit doi oameni!

Pe când George îi umplea din nou paharul, Vineri începu să latre iar.

— Poliţistul!

Paul îşi luă revolverul, dar George îi prinse braţul.

— Pentru Dumnezeu, nu te nenoroci, băiete! Dacă mai împuşti pe cineva – sau îl ameninţi pe Hanson –, te atârnă în ştreang, Paul Warden! Şi nu te salvează nici toată averea, nici numele tău!

— Nici nu poate fi poliţistul, spuse Gwyn şi se ridică, clătinându-se puţin.

Chiar dacă oamenii din Haldon ar fi trimis noaptea un curier la Lyttelton, Hanson nu putea ajunge acolo mai devreme de după-amiaza zilei următoare.

În locul lui apăru Helen O'Keefe în uşa dinspre bucătărie spre salon, tremurând şi murată de ploaie. Dezorientată din cauza vocilor care răsunau din salonul bărbaţilor, nu îndrăznise să intre – şi se uita acum nesigură de la Gwyneira la George Greenwood.

— George… ce faci…? Indiferent, Gwyn, trebuie să mă adăposteşti undeva în noaptea aceasta. Pot dormi şi la grajd dacă îmi dai nişte haine uscate. Sunt total muiată de ploaie. Nepumuk nu este prea rapid.

— Dar ce faci aici?

Gwyneira îşi puse braţul pe după gâtul prietenei ei. Helen nu fusese niciodată la Kiward Station.

— Eu… Howard a găsit scrisorile lui Ruben… Le-a aruncat peste tot, prin casă şi a spart vesela… Gwyn, dacă vine în noaptea asta beat acasă, mă omoară!

Când Gwyn îi povesti prietenei ei de moartea lui Howard, aceasta se arătă foarte liniştită. Lacrimile pe care le vărsă erau mai degrabă pentru toate suferinţele, durerile şi nedreptăţile pe care le trăise şi le văzuse. Dragostea faţă de soţul ei se stinsese de mult. Mult mai îngrijorată era de faptul că Paul ar fi putut fi judecat pentru omor.

Gwyneira adună toţi banii pe care îi găsi în casă şi îi spuse lui Paul să urce în camera sa, să-şi împacheteze lucrurile. Ştia că ar fi trebuit să-l

ajute; băiatul era dezorientat şi total epuizat. Cu siguranţă că nu mai putea să gândească limpede. Când urcă treptele, îi veni în întâmpinare Marama, purtând o boccea.

— Îmi trebuie coburii tăi Paul, spuse ea blândă. Şi trebuie să mergem la bucătărie, să luăm nişte alimente, nu crezi?

— Noi? întrebă Paul, şovăind.

Marama încuviinţă din cap.

— Desigur. Vin cu tine. Sunt aici.

13

Nu mică i-a fost mirarea ofiţerului Hanson când a doua zi întâlni la Kiward Station nu pe Paul Warden, ci pe Helen O'Keefe. Sigur că nu era entuziasmat de situaţie.

— Domnişoară Gwyn, la Haldon sunt oameni care îl acuză pe fiul dumneavoastră de omor. Şi acum s-a mai şi sustras cercetărilor. Nu ştiu, ce să cred.

— Sunt convinsă că se întoarce, declară Gwyn. Toate acestea… moartea bunicului său şi faptul că a apărut aici Helen… i-a fost îngrozitor de ruşine de ea. Era prea mult pentru el.

— Ei, atunci să sperăm ce-i mai bine. Nu luaţi lucrurile uşor, domnişoară Gwyn. După cum arată, l-a împuşcat pe om direct în piept. Ori O'Keefe, în privinţa asta martorii sunt unanimi, era practic neînarmat.

— Dar l-a provocat, spuse Helen. Soţul meu, Dumnezeu să-l odihnească, putea fi foarte provocator, domnule şerif. Iar băiatul nu era cu siguranţă treaz.

— Băiatul poate că nu mai putea să aprecieze clar toată situaţia, adăugă George Greenwood. Moartea bunicului său l-a scos total din fire. Şi când a văzut că Howard O'Keefe întinde mâna după armă…

— Doar nu vreţi serios să daţi vina pe victimă! îl mustră Hanson sever. Vechea flintă de vânătoare doar nu era cu adevărat o ameninţare!

— E adevărat, spuse George. Ceea ce am vrut să spun era mai degrabă… faptul că au fost nişte condiţii foarte nefericite. Această bătaie nenorocită, accidentul îngrozitor. Noi toţi ar fi trebuit să intervenim mai repede. Dar cred că cercetările pot fi amânate, până se întoarce Paul.

— *Dacă* se întoarce! mormăi Hanson. Mă gândesc că n-ar strica să trimit o trupă de cercetaşi după el.

— Oamenii mei vă stau cu plăcere la dispoziţie declară Gwyneira. Vă rog să mă credeţi, şi eu aş prefera să-l văd pe băiatul meu în siguranţă, în grija dumneavoastră, decât singur, undeva în munţi. Mai ales că nu se poate aştepta să fie ajutat de triburile maori.

În această privinţă avea desigur dreptate. Fiindcă deşi şeriful renunţase pentru moment să facă cercetări şi nici nu comisese greşeala de a le lua baronilor oilor în mijlocul tunsului oameni pentru alcătuirea unei trupe de cercetaşi, Tonga nu acceptă situaţia ca atare. Paul o avea pe Marama. Indiferent de faptul că ea se dusese de bunăvoie cu el sau nu – Paul o avea pe fata pe care o voia Tonga. Şi acum, în sfârşit, Paul nu mai era ocrotit de zidurile *caselor-pakeha.* Nu mai exista bogatul crescător de oi şi băiatul maori, pe care

nu-l lua nimeni prea în serios. Pentru Tonga, Paul era un proscris. Dar mai aştepta. Nu era atât de prost ca albii să alerge, fără să se gândească, după evadat. Cândva va afla unde sunt Paul şi Marama. Şi atunci îl va găsi.

Gwyneira şi Helen îi îngropară pe Gerald Warden şi pe Howard O'Keefe. După aceea, amândouă îşi reluară viaţa, pentru Gwyneira neschimbându-se prea multe. Organiză tunsul oilor şi le făcu membrilor tribului maori o propunere de pace.

Cu Reti pe post de traducător, merse în sat şi începu tratativele.

— O să aveţi terenul, pe care se află satul vostru, declară ea şi zâmbi nesigură. Tonga stătea în faţa ei, cu o mină rigidă, sprijinit pe securea lui sfântă, semn al demnităţii de căpetenie. Dacă nu, va trebui să ne gândim la ceva. Nu am mulţi bani gheaţă – dar după tunderea oilor o să stau ceva mai bine şi poate putem vinde şi nişte titluri de valoare. Nu am ajuns prea departe cu documentele lăsate de domnul Gerald. Dar altfel… ce spuneţi despre terenul dintre păşunile noastre împrejmuite şi O'Keefe Station?

Tonga ridică sprâncenele.

— Domnişoară Gwyn, vă apreciez eforturile, dar nu sunt prost. Ştiu exact că nu aveţi niciun mijloc să faceţi oferte. Nu sunteţi moştenitoarea de la Kiward Station – de fapt, ferma aparţine fiului dumneavoastră, Paul. Şi nu vreţi să susţineţi serios că v-a împuternicit să trataţi în numele lui cu mine?

Gwyneira îşi plecă ochii.

— Nu, nu a făcut acest lucru. Dar, Tonga, trăim aici împreună. Am convieţuit întotdeauna paşnic…

— Fiul dumneavoastră a distrus această pace! spuse Tonga dur. El m-a jignit pe mine şi i-a jignit pe oamenii mei… Iar domnul Gerald al dumneavoastră a înşelat tribul meu. Asta demult, ştiu, dar ne-a trebuit mai mult timp să aflăm exact. Până acum nu am primit nicio scuză…

— Îmi cer iertare! spuse Gwyn.

— Nu purtaţi sfânta secure! Vă accept fără rezervă, domnişoară Gwyn, în calitate de *tohunga.* Ştiţi mai mult despre creşterea oilor ca cei mai mulţi dintre oamenii dumneavoastră. Dar din punct de vedere juridic, nu sunteţi nimic şi nu aveţi nimic. Arătă spre o fetiţă, care se juca la marginea pieţei unde se duceau tratativele. Poate acest copil să vorbească în numele lui Kai Tahu? Nu. Tot atât de puţin puteţi vorbi dumneavoastră, domnişoară Gwyn, în numele tribului Warden.

— Dar ce facem atunci? întrebă Gwyn disperată.

— Acelaşi lucru ca înainte. Suntem în stare de război. Nu vă vom ajuta, dimpotrivă, o să vă împiedicăm prin ce mijloace putem. Nu vă miraţi că nimeni nu vrea să vă tundă oile? Noi am împiedicat acest lucru. O să vă închidem şi drumurile, o să împiedicăm transportul lânii – nu-i lăsăm pe Wardeni în pace, domnişoară Gwyn, până când guvernatorul nu va da un verdict şi fiul dumneavoastră va fi de acord să-l accepte.

— Nu ştiu cât o să lipsească Paul spuse Gwyn neajutorată.

— Atunci nici noi nu ştim cât vom lupta. Îmi pare rău, domnişoară Gwyn, încheie Tonga şi se duse.

Gwyn suspină.
— Şi mie îmi pare rău.

În săptămânile următoare se luptă pentru finalizarea tunderii oilor, sprijinită din plin de oamenii ei şi de cei doi muncitori, pe care îi tocmiseră Gerald şi Paul la Haldon. Joe Triffle trebuia să fie permanent supravegheat, dar dacă putea fi ţinut departe de alcool, realiza ca tunzător atât cât realizau trei ciobani obişnuiţi. Helen, care nu avusese până acum ajutoare, o invidie pe Gwyn pentru acest om capabil.

— Ţi l-aş da, spuse Gwyn. Dar crede-mă, singură nu l-ai putea controla, asta se poate doar dacă toată coloana de tunzători trage de acelaşi capăt de funie. Dar ţi-i trimit oricum pe toţi, când termină aici. Doar că durează atât de mult. Poţi hrăni în acest timp oile?

De cele mai multe ori, pe timpul tunsului, iarba de pe pajiştile în jurul fermelor era mâncată. După tuns, animalele erau mânate în munţi.

— Cam anevoios, dar merge, murmură Helen. Le dau mâncarea ce era destinată vitelor. Pe acelea, George le-a vândut la Christchurch, altfel nu aş fi putut plăti nici înmormântarea. Cu timpul va trebui să vând şi ferma. Eu nu sunt ca tine, Gwyn, nu mă descurc singură. Şi, dacă este să fiu cinstită: Nu-mi plac oile.

Stângace, mângâie tânărul câine ciobănesc, pe care i-l dăduse Gwyn ca prim ajutor. Animalul era învăţat şi o ajuta enorm la lucrul de la fermă. Dar Helen îl controla doar insuficient. Singurul avantaj pe care îl avea faţă de Gwyn era relaţia în continuare foarte prietenoasă cu tribul maori.

Copiii ei de şcoală bineînţeles că o ajutau la muncile de la fermă, aşa că Helen avea măcar legume din grădină, ouă, lapte şi adesea carne proaspătă, când copiii exersau vânatul sau părinţii le dădeau să ducă peşte doamnei învăţătoare.

— I-ai scris deja lui Ruben? întrebă Gwyn.

Helen încuviinţă din cap.

— Dar ştii cât de mult durează. Poşta merge mai întâi la Christchurch şi apoi la Dunedin…

— Dar căruţele de la Magazinul O'Kay ar putea să ducă scrisoarea, spuse Gwyneira. Fleur a scris în ultima ei scrisoare că aşteaptă o livrare pentru ea la Lyttelton. Deci trebuie să trimită pe cineva să o ridice. Probabil că este deja pe drum. Dar hai să vorbim acum despre lâna mea – maorii mă ameninţă că închid drumurile spre Christchurch şi îl cred pe Tonga în stare să-mi fure pur şi simplu lâna – ca mic avans pentru suma care să echilibreze balanţa şi care îi va fi acordată de guvernator. Ei, am de gând să-i stric socotelile. Eşti de acord să aducem totul la tine, să depozităm lâna în grajdul de vaci până se termină şi la tine tunsul şi să transportăm totul prin Haldon? O să ajungem ceva mai târziu pe piaţă decât ceilalţi oieri, dar nu putem schimba nimic în această situaţie…

Tonga spumega de furie, dar planul lui Gwyn reuşi. În timp ce oamenii lui păzeau drumurile, entuziasmul scăzându-le pe zi ce trecea, George Greenwood preluă lâna de la Kiward Station şi O'Keefe Station şi o duse la Haldon. Oamenii lui Tonga, cărora acesta le promisese un câştig substanţial, deveniră nerăbdători şi îi reproşară că

pe vremea aceasta ei câştigau bani buni, lucrând la *pakeha.*

— Aproape destul pentru tot anul! se plânse soţul lui Kiri. Acum va trebui să plecăm la vânat, ca în trecut. Kiri nu se bucură de o iarnă în munţi!

— Poate se întâlneşte acolo cu fiica ei, răspunse Tonga supărat. Şi cu bărbatul ei *pakeha.* I se poate plânge lui. De fapt, el este răspunzător.

Tonga nu auzise încă nimic de Paul şi de Marama. Dar era răbdător. Aştepta. Şi apoi, pe unul din drumurile baricadate de oamenii lui, prinse o căruţă cu coviltir. E drept că nu venea din Kiward Station, ci din Christchurch, nu conţinea lână, ci îmbrăcăminte de damă şi de fapt nu exista niciun motiv întemeiat pentru a fi oprită. Dar oamenii lui Tonga deveniseră cu timpul de necontrolat. Şi puseră astfel mult mai multe lucruri în mişcare decât ar fi bănuit Tonga.

Leonard McDunn îşi conducea căruţa grea pe drumul încă plin de hârtoape de la Christchurch spre Haldon. Era, desigur, un ocol, dar stăpânul lui, Ruben O'Keefe, îl pusese să predea nişte scrisori la Haldon şi să se informeze puţin la o fermă din împrejurimi.

— Dar fără să bată la ochi, McDunn, te rog! Dacă află tata că mama mea este în legătură cu mine, ea o încurcă. Oricum soţia mea susţine că riscul este prea mare, dar am aşa o presimţire rea… Nu pot să cred că ferma înfloreşte chiar aşa, cum susţine mama. Probabil că ajunge, dacă vă informaţi puţin la Haldon. Acolo fiecare îl cunoaşte pe fiecare, iar proprietara magazinului este foarte vorbăreaţă…

McDunn încuviinţase prietenos din cap şi făcuse râzând observaţia că va exersa puţin tehnica interogatoriului iscusit. Pe viitor, gândi el iar bucuros, va putea să-i folosească. Aceasta era ultima lui deplasare în calitate de căruţaş pentru O'Keefe. Populaţia din Queenstown îl alesese de curând în funcţia de şef de poliţie. McDunn, un bărbat greoi, liniştit, în jur de cinzeci de ani, aprecia onoarea ce i se făcea şi mai marea stabilitate pe care i-o conferea acest post. Era de patru ani pe drumuri pentru O'Keefe, de acum era de ajuns.

Totuşi savura drumul la Christchurch şi datorită plăcutei companii pe care o avea. Pe capră, la dreapta lui, stătea Laurie, la stânga Mary – sau invers, nici acum nu era sigur în privinţa gemenelor, care este cine. Celor două le era indiferent. Una îi vorbea la fel de binedispusă ca şi cealaltă, punea întrebări şi se uita cu naiva curiozitate a copiilor în jur. McDunn ştia că Mary şi Laurie prestau, ca achizitoare şi fete bune la toate, o muncă de nepreţuit pentru magazinul O'Kay. Erau curtenitoare şi bine educate şi ştiau chiar să scrie şi să citească. Iar de felul lor erau simple; puteau fi impresionate şi bucurate cu uşurinţă, dar puteau să cadă şi în crize profunde, dacă nu ştia, cum să le iei. Dar aşa ceva se întâmpla rar; de cele mai multe ori erau în cea mai bună dispoziţie.

— Să oprim, McDunn? întrebă Mary veselă.

— Am cumpărat cele trebuitoare pentru un picnic, McDunn! Chiar şi pulpe de pui la rotisor din magazinul acela chinezesc din Christchurch… ciripi Laurie.

— Este chiar pui, nu-i aşa, McDunn? Nu câine? La hotel au spus că în China, lumea mănâncă şi carne de câine.

— Puteţi să vă închipuiţi că cineva o mănâncă pe Gracie, domnule McDunn?

McDunn zâmbi, iar saliva i se strânse în gură. Domnul Lin, chinezul din Christchurch, sigur că nu vindea clienţilor săi pulpe de câine în loc de pulpe de pui.

— Câinii ciobăneşti, ca Gracie, sunt mult prea scumpi pentru a fi mâncaţi, spuse el. Şi ce mai aveţi în coşurile voastre? Aţi fost şi la brutar, nu-i aşa?

— Oh da, am vizitat-o pe Rosemarie! Închipuiţi-vă, domnule McDunn, ea a venit cu acelaşi vapor în Noua Zeelandă cu care am venit şi noi!

— Şi acum este căsătorită cu brutarul din Christchurch. Nu este palpitant?

McDunn nu credea că o căsătorie cu un brutar din Christchurch ar fi ceva deosebit de aventuros, dar se abţinu să comenteze acest lucru. În schimb, căută din priviri un loc bun pentru odihnă. Nu se grăbeau. Dacă găsea un loc îmbietor, putea să deshame caii şi să îi lase să pască două ore.

Dar atunci se întâmplă ceva ciudat. Drumul coti şi se deschise priveliştea spre un mic lac – şi asupra unui fel de baricadă. Cineva pusese de-a curmezişul drumului un buştean, care era păzit de câţiva războinici maori. Bărbaţii aveau un aspect marţial şi inspirau teamă.

Feţele lor erau acoperite complet de tatuaje sau erau vopsite, corpul de la brâu în sus era gol şi lucea şi purtau un fel de şorţ în jurul brâului, care le ajungea până la genunchi. Şi erau înarmaţi cu

suliţe, pe care le îndreptară ameninţător către McDunn.

— Mergeţi în spate, fetelor! le strigă el lui Mary şi Laurie şi îşi dădu silinţa să nu le sperie pe cele două femei.

După aceea opri.

— Ce tu vrut la Kiward Station? întrebă ameninţător unul din războinicii maori.

McDunn ridică din umeri.

— Acesta nu este drumul către Haldon? Duc marfa la Queenstown.

— Tu minţit! răbufni războinicul. Acesta drum spre Kiward Station, nu spre Wakatipu. Tu mâncare pentru Wardeni!

McDunn ridică ochii exasperat şi se arătă calm.

— Eu nu sunt cu siguranţă mâncarea Wardenilor, oricine or fi ei. Nici nu am alimente în căruţă. Doar desuuri pentru doamne.

— Doamne ce…? Războinicul îşi încreţi fruntea. Tu arătat!

Cu o mişcare rapidă, sări pe jumătate pe capră şi trase de coviltir. Mary şi Laurie ţipară speriate. Ceilalţi războinici strigară încântaţi.

— Mai încet! îl certă McDunn. Stricaţi totul! Pot să vă deschid coviltirul, dar…

Războinicul scosese între timp un cuţit şi tăiase coviltirul din ramă. Spre desfătarea tovarăşilor săi, încărcătura se putea vedea acum – precum şi cele două gemene, care se ghemuiau scâncind una într-alta.

McDunn era acum chiar neliniştit. Din fericire, în căruţă nu se aflau arme sau obiecte din metal, care puteau fi folosite ca arme. El însuşi avea o armă, dar până ar fi îndreptat-o către cineva,

bărbaţii de mult l-ar fi dezarmat. Era mult prea riscant şi să scoată cuţitul. Şi apoi, aceşti indivizi nu arătau ca nişte tâlhari de drumul mare profesionişti, mai degrabă ca ciobani, care se jucau de-a războiul. Deocamdată nu erau ameninţători.

Sub desuurile pe care luptătorul maori, spre entuziasmul colegilor lui, le scotea din căruţă şi chicotind le ridica în faţa pieptului, se afla marfa periculoasă. Dacă bărbaţii găseau butoaiele cu coniacul de cea mai bună calitate şi îl încercau pe loc, situaţia putea deveni îngrijorătoare. Între timp deveniră atenţi şi alţi oameni. Se pare că erau în apropierea unui sat maori. În orice caz, se apropiau câţiva flăcăi şi bărbaţi mai în vârstă, cei mai mulţi dintre ei îmbrăcaţi după moda vestică şi fără tatuaje. Unul dintre ei scosese tocmai o ladă din cel mai bun Beaujolais – o comandă particulară a domnului Ruben – de sub un strat de corsete.

— Voi venit! spuse sever unul dintre cei nouveniţi. Acesta vin pentru Wardeni. Eu fost servitor, eu cunosc! Noi vă ducem căpetenie! Tonga ştiut, ce făcut!

Entuziasmul lui McDunn de a fi prezentat marii căpetenii era moderat. Nu credea nici în continuare că îi era ameninţată integritatea corporală sau viaţa, dar dacă îşi mâna acum căruţa în tabăra răsculaţilor, putea să uite de încărcătură – şi probabil şi de cai şi de căruţă.

— Urmaţi pe mine! spuse fostul servitor şi se puse în mişcare. McDunn se uită atent împrejur. Ţinutul era neted şi în urmă cu câteva sute de metri drumul se despărţise – probabil că acolo

luaseră drumul greşit. Acesta era evident un drum particular şi tribul maori era certat cu stăpânul. Faptul că drumul spre Kiward Station era mai bine întreţinut decât drumul comunal l-a determinat pe McDunn să ia calea greşită. Dacă reuşea să irupă spre stânga, prin tufăriş, ar trebui să ajungă din nou pe drumul oficial spre Haldon… Din păcate, războinicul maori tot mai stătea în faţa lui, de data aceasta purtând un sutien pe cap – un picior pe capră, celălalt în interiorul căruţei.

— Vina ta, dacă te va durea, murmură McDunn, pe când punea căruţa în mişcare.

Dură puţin până ce caii grei de Shire se urniră, dar apoi, asta o ştia Leonard, erau înfocaţi. După primii paşi făcuţi de cai, pocni din bici şi în acelaşi timp îi trase puternic spre stânga. Pornirea bruscă îi dezechilibră pe războinicul care dansa cu desuurile. Nici nu avu timp să-şi ridice suliţa, înainte ca McDunn să-l arunce din căruţă. Laurie şi Mary ţipară. Leonard spera să nu fi trecut căruţa peste bărbat.

— Ghemuiţi-vă, fetelor! Şi ţineţi-vă! strigă el în spate, unde tocmai ateriza o ploaie de suliţe pe lăzile cu corsete. Ei da, oasele de peşte ale corsetului vor rezista. Cei doi cai Shire erau acum în plin galop, iar copitele lor făceau să duduie pământul. Cu un cal de călărie căruţa ar fi putut fi ajunsă uşor din urmă, dar spre uşurarea lui McDunn nu porni nimeni după ei.

— Totul în ordine, fetelor? strigă el spre Mary şi Laurie, supunând caii la eforturi şi mai mari şi rugându-se ca ţinutul să nu devină brusc denivelat. Caii aceştia nu ar fi putut fi opriţi prea brusc, iar o ruptură de osie ar fi fost ultimul lucru

pe care şi-l putea permite acum. Dar ţinutul rămase neted şi în curând dădură şi de un drum. McDunn nu ştia dacă era într-adevăr drumul spre Haldon; de fapt era prea îngust şi prea întortocheat. Dar era evident folosit şi arăta urmele unor căruţe trase de cai – e drept, mai degrabă şarete uşoare decât căruţe cu coviltir, dar vizitii lor nu riscau nici ei să meargă pe un drum, unde li se putea rupe osia. McDunn îşi mână caii mai departe. Doar când crezu că tabăra maori se află la cel puţin şapte sute de metri în urma sa, trecu la un mers mai liniştit.

Laurie şi Mary respirară uşurate şi veniră în faţă.

— Ce a fost asta, domnule McDunn?

— Voiau să ne facă ceva?

— Doar băştinaşii sunt prietenoşi.

— Da, Rosemary spune că sunt atât de drăguţi!

McDunn respiră uşurat când gemenele îşi reluară sporovăitul vesel. Totul părea să fi trecut cu bine. Acum mai trebuia să afle doar unde ducea acest drum.

După aventura prin care trecuseră, Mary şi Laurie simţeau iar că le este foame, dar cei trei conveniră să mănânce mai bine pe capră pâinea, puii şi gustoasele prăjituri pentru ceai ale lui Rosemary. Lui McDunn, treaba cu maori tot nu îi mai părea sinistră. Auzise de răscoale în Insula de Nord. Dar aici? În mijlocul paşnicului Canterbury Plains?

Cărarea o cotea în continuare spre vest. Nu prea era o stradă oficială; arăta mai degrabă ca un drum care a fost folosit ani de-a rândul şi s-a bătătorit în timp. Înconjura tufărişul şi grupurile

de copaci, în loc ca ele să fie extirpate. Şi mai era şi un pârâu aici…

McDunn suspină. Trecerea nu părea primejdioasă şi părea folosită de curând. Dar probabil că niciodată cu o asemenea căruţă grea ca a sa. Din motive de securitate, le puse pe cele două fete să coboare şi îşi conduse căruţa cu precauţie prin apă. Apoi se opri, pentru a le încărca din nou pe gemene – şi se sperie, când o auzi pe Mary ţipând.

— Acolo, domnule McDunn! Maori! Precis că nu se gândesc la ceva bun!

Fetele, panicate, se ascunseră sub încărcătură, pe când McDunn se uită prin împrejur, căutând războinicii. Dar nu văzu decât doi copii care mânau o vacă.

Când văzură căruţa, cei doi, curioşi, se apropiară.

McDunn le zâmbi, iar copiii îl salutară sfioşi, dând din mână. Apoi, spre surprinderea lui, îl salutară într-o engleză foarte bună.

— Bună ziua, domnule.

— Vă putem ajuta, domnule?

— Sunteţi comis-voiajor, domnule? Am citit de căldărari!

Fata privi curioasă sub coviltirul fixat provizoriu.

— Oh, nu, Kia, precis sunt iar nişte baloturi de lână de la Wardeni. Domnişoara Helen le-a permis să depoziteze totul la ea, spuse băiatul şi, iscusit, împiedică vaca să fugă.

— Prostie! Tunzătorii sunt de mult aici şi au adus totul cu ei. Este cu siguranţă un voiajor. Doar că nu are cai cu pete!

McDunn zâmbi.

— Suntem comercianţi, micuţă lady, dar nu căldărari spuse către fată. Vrem să mergem cu încărcătura la Haldon, dar cred că ne-am rătăcit.

— Nu foarte mult, îl consolă fata.

— Dacă o luaţi pe drumul de lângă casă, ajungeţi după trei kilometri la drumul spre Haldon, preciză băiatul şi se uită curios la gemenele, care apăruseră iar la lumină. De ce arată femeile exact la fel?

— Sunt veşti bune, spuse McDunn, fără a-i răspunde băiatului. Puteţi să-mi spuneţi unde sunt? Aici nu mai este… cum se numea? Kiward Station?

Copiii chicotiră de parcă ar fi făcut o glumă.

— Nu, este O'Keefe Station. Dar domnul O'Keefe a murit.

— L-a împuşcat domnul Warden! adăugă fata.

„Ca ofiţer de poliţie nu poţi să-ţi doreşti oameni mai deschişi, gata să vorbească", se gândi McDunn amuzat. La Haldon, oamenii erau comunicativi; Ruben avusese dreptate.

— Şi acum este în munţi, şi Tonga îl caută.

— Şşş, Kia, doar nu ai voie să spui asta!

— Vreţi să mergeţi la domnişoara Helen, domnule? Să o aducem? Este la şura unde se tund oile sau…

— Nu, Matiu, este în casă. Nu ştii? A spus că trebuie să gătească pentru toţi aceşti oameni…

— Domnişoara Helen? ţipă Laurie.

— Domnişoara Helen a noastră? îi ţinu isonul Mary.

— Cele două spun tot timpul acelaşi lucru? întrebă mirat băiatul.

— Cred că ne vei duce mai întâi la această

fermă, spuse McDunn degajat. După cum se pare, am găsit tocmai ceea ce căutam.

Iar domnul Howard nu mai era un obstacol, gândi el, zâmbind fioros.

O jumătate de oră mai târziu, caii erau deshămaţi şi stăteau în grajdul lui Helen. Helen – total copleşită de bucurie şi surpriză – îşi îmbrăţişase elevele de pe *Dublin,* pe care timp îndelungat le crezuse pierdute. Tot nu putea crede că acei copii pe jumătate morţi de foame au ajuns aceste tinere femei vesele, chiar durdulii, care preluară cu naturaleţe comanda în bucătărie.

— Asta o să ajungă pentru o companie de bărbaţi, domnişoară Helen?

— Niciodată, domnişoară Helen, mâncarea asta trebuie înmulţită.

— Din asta vreţi să faceţi plăcinţele, miss Helen? Atunci luăm mai mulţi cartofi dulci şi nu aşa de multă carne.

— Nici nu le trebuie, altfel devin neastâmpăraţi!

Gemenele chicotiră vesele.

— Şi astfel nu puteţi frământa pâinea, miss Helen! Aşteptaţi, facem mai întâi un ceai!

Mary şi Laurie gătiseră ani de zile pentru clienţii hotelului lui Daphne. Gătitul pentru o colonie de tunzători de oi nu era o problemă pentru ele. Pe când trebăluiau ciripind în bucătărie, Helen şi Leonard McDunn şedeau la masa din bucătărie. El descrise straniul atac al băştinaşilor maori, care îl adusese încoace, pe când Helen povesti de împrejurările morţii lui Howard.

— Sigur că port doliu după soţul meu, declară ea şi-şi netezi rochia simplă, bleumarin, pe care o purta aproape continuu de la înmormântarea lui

Howard încoace. Banii nu ajunseseră pentru o rochie de doliu neagră. Dar cumva este şi o uşurare… vă rog să mă scuzaţi, o să credeţi că sunt total lipsită de inimă…

McDunn scutură din cap. Nu credea deloc că Helen O'Keefe este lipsită de inimă. Dimpotrivă, nu se putea sătura privindu-i bucuria când le îmbrăţişă pe cele două gemene. Cu părul ei brun, strălucitor, faţa îngustă şi ochii cenuşii, liniştiţi, i se părea deosebit de atractivă. E drept că arăta epuizată şi terminată şi, în pofida bronzului, era palidă. Se vedea că această situaţie o depăşeşte. Era evident că bucătăria era un loc la fel de puţin iubit ca şi grajdul. Adineauri fusese foarte uşurată când copiii maori se oferiseră să mulgă vaca.

— Fiul dumneavoastră a dat de înţeles că tatăl lui nu era totdeauna simplu. Ce vreţi să faceţi cu ferma? O vindeţi?

Helen ridică din umeri.

— Dacă vrea s-o aibă cineva… Cel mai simplu ar fi să se anexeze lui Kiward Station. Atunci Howard ne-ar blestema din mormânt, dar mi-ar fi indiferent. Ca întreprindere de sine stătătoare, ferma nu este rentabilă. Are mult pământ, dar nu hrăneşte suficient animalele. Dacă totuşi vrei s-o lucrezi, îţi trebuie cunoştinţe temeinice şi capital pentru start. Ferma a fost prost administrată, domnule McDunn. Din păcate aşa este.

— Şi prietena dumneavoastră de la Kiward Station… este mama domnişoarei Fleur, nu-i aşa? întrebă Leonard. Nu este interesată să preia?

— Interes ar avea… oh, mulţumesc, Laurie, sunteţi minunate, ce m-aş fi făcut fără voi?

Helen întinse ceaşca spre Laurie, care adusese

ceai proaspăt la masă.

Laurie i-o umplu atât de iscusit cum o învăţase Helen la timpul său, pe vas.

— De unde ştiţi, că este Laurie? întrebă Leonard uimit. Nu cunosc pe nimeni, care să le poată deosebi.

Helen râse.

— Dacă gemenele erau lăsate la voia lor, Mary obişnuia să pună masa, iar Laurie servea. Fiţi atent – Laurie este mai deschisă, lui Mary îi place să rămână în fundal.

Leonard nu observase încă niciodată acest lucru, dar admiră spiritul de observaţie al lui Helen.

— Ce este cu prietena dumneavoastră?

— Gwyn are problemele ei proprii, spuse Helen. Doar aţi intrat şi dumneavoastră în miezul lor. Această căpetenie maori încearcă să o îngenuncheze şi nu are nicio şansă să facă ceva peste capul lui Paul.. Poate că dacă guvernatorul decide, în sfârşit…

— Şi posibilitatea ca Paul să se întoarcă şi să-şi rezolve singur problemele? întrebă Leonard.

I se părea destul de necinstit ca cele două femei să fie lăsate singure cu această mizerie. E drept că nu o cunoscuse încă pe Gwyneira Warden. Dacă îi semăna fiicei ei, putea cu siguranţă să dea piept cu un întreg continent de sălbatici nesupuşi.

— Rezolvarea problemelor nu e partea forte a bărbaţilor din familia Warden. Helen zâmbi strâmb. Iar în ceea ce priveşte întoarcerea lui Paul… Atmosfera din Haldon se schimbă încetul cu încetul, în privinţa asta, George Greenwood avusese dreptate. La început, toţi voiau să-l

linşeze, dar între timp compasiunea faţă de Gwyn are pondere mai mare. Spun că i-ar trebui un bărbat la fermă şi sunt gata să treacă cu vederea un amănunt atât de nesemnificativ ca un omor.

— Sunteţi cinică, domnişoară Helen! o dojeni Leonard.

— Sunt realistă. Paul, fără a-l soma, a împuşcat în piept un om neînarmat. În faţa a douăzeci de martori. Dar să lăsăm asta. Nici eu nu vreau să-l văd spânzurat. Cu ce ar schimba situaţia? Dar dacă revine, situaţia cu căpetenia va escalada. Şi atunci va fi eventual spânzurat pentru omorul următor.

— Se pare că băiatul într-adevăr se joacă cu funia, suspină Leonard. Eu…

Cineva bătu în uşă şi-l întrerupse. Laurie deschise. Imediat se strecură micul câine printre picioarele ei. Respirând iute şi sacadat, cu limba scoasă, Vineri se postă în faţa lui Helen.

— Mary, vino repede! Cred că este domnişoara Gwyn! Şi Cleo! Cine ar fi crezut că mai trăieşte, domnişoară Gwyn!

Dar se păru că Gwyneira nu luă în seamă gemenele. Era atât de bulversată, că nu le recunoscu pe cele două.

— Helen, izbucni ea. Îl omor pe acest Tonga! Am reuşit să mă stăpânesc să nu merg cu arma în sat! Andy spune că oamenii lui au atacat o căruţă cu coviltir – Dumnezeu ştie ce voia căruţaşul la noi şi unde este acum! În sat se amuză copios şi aleargă cu sutiene şi chiloţi de damă printre colibe… oh, scuzaţi-mă, domnule, eu…

Gwyneira se îmbujoră când văzu că la Helen e un bărbat în vizită.

McDunn râse.

— În ordine, doamnă Warden. Ştiu de existenţa desuurilor feminine, ca să nu spun că eu le-am pierdut. Căruţa este a mea. Permiteţi-mi: Leonard McDunn, de la Magazinul O'Kay.

— De ce nu veniţi cu mine la Queenstown? o întrebă pe Helen după câteva ore McDunn.

Gwyneira se liniştise şi îi hrănise împreună cu Helen şi cu gemenele pe tunzătorii de oi. Îi lăudă pe toţi pentru felul cum înaintează cu munca, chiar dacă era cam speriată de calitatea lânii.

Auzise că O'Keefe produce multă lână de proastă calitate, dar nu crezuse că problemele sunt atât de grave. Acum stătea cu Helen şi McDunn în faţa şemineului şi deschidea una din sticlele de Beaujolais salvate.

— În cinstea lui Ruben şi a gustului său de excepţie! spuse ea, binedispusă. De unde îl are, Helen? De ani de zile este cu siguranţă prima sticlă de vin care se destupă în casa asta!

— Gwyn, în cărţile domnului Bulwer-Lytton, pe care obişnuiesc să le citesc cu elevii mei, se consumă din când în când, în cercurile alese, alcool, observă Helen afectat.

McDunn luă o înghiţitură; apoi făcu propunerea cu Queenstown:

— Serios, domnişoară Helen, sigur doriţi să-i vedeţi pe fiul şi pe nepoţii dumneavoastră. Acum aveaţi această ocazie. Ajungem în câteva ore.

— Acum, în plin tuns?

Helen dădu din mână.

Gwyneira râse.

— Helen, doar nu crezi că oamenii mei îţi tund mai bine sau mai puţin bine oile, în funcţie de

prezenţa ta! Şi nu vrei să mâni oile singură în munţi, nu-i aşa?

— Dar… dar cineva trebuie să hrănească oamenii…

Helen era indecisă. Propunerea venise prea brusc; nu putea să accepte. Şi totuşi era foarte tentantă!

— Şi la mine s-au gospodărit singuri. O'Toole face în continuare o tocană irlandeză mult mai bună decât ne-ar reuşi vreodată lui Moana sau mie. De tine nici nu mai vorbim. Eşti cea mai dragă prietenă a mea, Helen, dar arta gătitului…

Helen se înroşi. De obicei, observaţia nu ar fi deranjat-o. Dar de faţă cu domnul McDunn îi era penibil.

— Permiteţi-le bărbaţilor să taie câteva oi şi mai lăsaţi-le unul din butoiaşele noastre, care au fost apărate cu preţul vieţii mele. Este o crimă, fiindcă băutura este prea bună pentru această bandă, dar veţi fi iubită pentru totdeauna! propuse McDunn calm.

Helen zâmbi. Nu ştiu… se fandosi ea.

— Dar eu ştiu! spuse Gwyn hotărâtă. Mi-ar plăcea să merg eu însămi, dar nu pot lipsi de la Kiward Station. Deci tu eşti numită trimisa noastră, a amândurora. Aranjează lucrurile la Queenstown. Şi vai de zilele ei dacă Fleurette nu a antrenat ca lumea câinele! Şi luaţi şi poneiul pentru nepoţii noştri. Să nu devină călăreţi neîndemânatici ca tine!

14

Helen se îndrăgosti de Queenstown din

momentul în care zări micul oraş de pe malul imensului lac Wakatipu. Casele noi, arătoase, se oglindeau în apele lacului, iar un mic port adăpostea bărci cu vâsle şi cu pânze colorate. Munţii cu piscurile înzăpezite încadrau imaginea. Şi cel mai important lucru: Helen nu văzuse de cel puţin o jumătate de zi nicio oaie!

— Omul devine modest, i se confesă ea lui Leonard McDunn, căruia, după opt zile de stat împreună pe capră, îi destăinuise mai mult decât de-a lungul întregii căsnicii cu Howard. Cu ani în urmă, când am venit la Christchurch, am plâns, fiindcă oraşul nu avea chiar nimic în comun cu Londra. Şi acum mă bucur de un asemenea orăşel, fiindcă voi avea de-a face cu oameni şi nu cu rumegătoare.

Leonard râse.

— Oh, Queenstown are multe în comun cu Londra, veţi vedea. Sigur că nu dimensiunea, dar vivacitatea. Aici se întâmplă ceva, domnişoară Helen, aici simţiţi progresul, atmosfera efervescentă! Christchurch este un oraş drăguţ, dar acolo lumea se străduieşte să păstreze valori din trecut şi să fie mai engleză decât englezii. Gândiţi-vă la catedrală şi la universitate! Aveţi impresia că sunteţi la Oxford! Dar aici, totul este nou, totul în dezvoltare. E drept, căutătorii de aur sunt o populaţie sălbatică şi provoacă probleme. Nu ar fi de conceput ca sediul poliţiei să fie la şaizeci de kilometri depărtare! Dar aceşti flăcăi aduc bani şi viaţă în oraş. O să vă placă aici, domnişoară Helen, credeţi-mă!

Lui Helen îi plăcu deja când căruţa trecu pe strada principală, care era tot nepavată, ca cea

din Haldon, dar era plină de oameni: aici se certa un căutător de aur cu dirigintele poştei, fiindcă acesta deschisese, pare-se, o scrisoare. Colo chicoteau două fete şi se uitau în salonul de frizerie, unde i se făcea o nouă tunsoare unui tânăr arătos. La potcovărie se potcoveau caii şi doi mineri bătrâni discutau în termeni de specialitate despre un catâr. „Hotelul” tocmai se zugrăvea. O femeie roşcată, îmbrăcată într-o rochie verde, extravagantă, supraveghea zugravii şi înjura în gura mare.

— Daphne! Gemenele ciripiră deodată şi erau cât pe ce să cadă din căruţă. Daphne, am adus-o pe domnişoara Helen!

Daphne O’Rouke se întoarse. Helen privi faţa cunoscută de pisică. Daphne arăta mai în vârstă, poate puţin trecută, şi era puternic fardată. Când o văzu pe Helen pe capră, privirile li se întâlniră. Impresionată, Helen observă că Daphne roşeşte.

— Bună… bună ziua, miss Helen!

Lui McDunn nu-i venea să creadă, dar Daphne, atât de sigură de sine, făcu o reverenţă în faţa învăţătoarei ei, ca o fetiţă.

— Opriţi, Leonard! strigă Helen.

Nici nu apucase McDunn să strunească cei doi cai, şi ea deja sărise din căruţă şi o strângea în braţe pe Daphne.

— Staţi, nu, domnişoară Helen, dacă vede cineva… spuse Daphne. Sunteţi o doamnă. Nu trebuie să fiţi văzută cu una ca mine. Îşi plecă privirea. Îmi pare rău, miss Helen, pentru ceea ce am devenit.

Helen râse şi o mai îmbrăţişă o dată.

— Ce a devenit atât de îngrozitor din tine,

Daphne? O femeie de afaceri! O minunată mamă adoptivă pentru cele două gemene. Nimeni nu-şi poate dori o elevă mai bună.

Daphne se îmbujoră din nou.

— Poate că nu v-a lămurit nimeni despre… felul de afaceri, spuse ea încet.

Helen o strânse în braţe.

— Afacerile se orientează după cerere şi ofertă. Asta am învăţat de la un alt elev de-al meu, George Greenwood. Iar în ceea ce te priveşte… ei da, dacă ar fi fost cerere de biblii, cu siguranţă că ai fi vândut biblii.

Daphne chicoti.

— Cu cea mai mare plăcere, domnişoară Helen.

Pe când le salută pe gemene, McDunn o duse pe Helen la Magazinul O'Kay. Oricât savurase Helen întâlnirea cu Daphne şi cu gemenele, şi mai frumos era să-şi îmbrăţişeze propriul fiu, pe Fleurette şi nepoţii.

Micul Stephan se agăţă imediat de poalele ei, dar Elaine arătă evident mai mult entuziasm când văzu poneiul.

Helen se uită la părul ei roşcovan şi la ochii vii, care erau de pe acuma de un albastru mult mai închis decât la cei mai mulţi bebeluşi.

— E clar, că e nepoata lui Gwyn, spuse Helen. Nu are nimic de la mine. Ia vedeţi, de a treia zi de naştere îşi va dori nişte oi!

Leonard McDunn reglă cu Ruben O'Keefe conştiincios socotelile de la ultima sa deplasare pentru achiziţionări de marfă, înainte de a-şi lua în primire noua funcţie. Oficiul poliţiei trebuia mai întâi zugrăvit, închisoarea, cu ajutorul lui Stuart

Peter, prevăzută cu zăbrele. Helen şi Fleur ajutară cu saltele şi cearşafuri din magazin pentru ca celula să fie amenajată ca lumea.

— Nu lipseşte, decât să puneţi flori, mormăi McDunn.

Şi Stuart era de asemenea impresionat.

— Reţin o cheie de rezervă! glumi fierarul. Dacă va trebui să cazez oaspeţi.

— Poţi să rămâi aici, de probă îl ameninţă McDunn. Dar, serios, mi-e teamă că o să fie astăzi deja plin aici. Domnişoara Daphne plănuieşte o seară irlandeză. Pariem că în final jumătate din clienţi se vor bate?

Helen îşi încreţi fruntea.

— Nu va fi primejdios, Leonard, nu-i aşa? Aveţi grijă de dumneavoastră! Eu… noi… noi avem nevoie de poliţistul nostru într-o bucată!

McDunn radia. Îi plăcea în mod deosebit că Helen îşi făcea griji pentru el.

Trei săptămâni mai târziu se confruntă cu o problemă mult mai serioasă decât obişnuitele certuri dintre căutătorii de aur.

Aştepta în magazinul O'Kay, până ce Ruben va avea timp pentru el. Din încăperile din fundul şurii se auzeau voci şi râsete, dar Leonard nu voia să fie insistent. Mai ales că era în misiune oficială. În definitiv, aici nu îl aştepta Leonard pe prietenul lui, ci ofiţerul de poliţie pe judecătorul de pace. Totuşi răsuflă uşurat, când Ruben se desprinse, în sfârşit, şi veni la el, în faţă.

— Leonard, scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi! O'Keefe arăta plin de elan. Dar avem ceva de sărbătorit. Se pare că voi deveni a treia oară tată!

Dar acum spune-mi despre ce este vorba. Cum te pot ajuta?

— O problemă de serviciu. Şi un fel de dilemă juridică. Adineauri a apărut un anume John Sideblossom la mine în birou, un fermier înstărit, care vrea să investească în minele de aur. Ar trebui să arestez neapărat pe cineva pe care l-a văzut în tabăra căutătorilor de aur. Pe un anume James McKenzie.

— James McKenzie? întrebă Ruben. Hoţul de dobitoace?

McDunn încuviinţă din cap.

— Numele mi s-a părut imediat cunoscut. A fost prins acum câţiva ani în munţi şi, la Lyttelton, a fost condamnat la închisoare!

Ruben încuviinţă din cap.

— Ştiu.

— Ai avut dintotdeauna o memorie bună, domnule judecător! recunoscu Leonard. Ştii şi faptul că l-au graţiat pe McKenzie? Sideblossom spune că l-au trimis în Australia.

— L-au expulzat, rectifică Ruben. Australia era locul cel mai la îndemână. Baronii oilor ar fi preferat să-l trimită în India sau în altă parte. Şi cel mai bine era dacă nimerea în stomacul unui tigru.

McDunn zâmbi.

— Exact această impresie mi-a făcut acest Sideblossom. Ei da, dacă are dreptate, McKenzie s-a întors, deşi ar fi trebuit să rămână pe toată viaţa departe de aici. De aceea ar trebui să-l arestez, spune acest Sideblossom. Dar ce fac cu el? Nu pot să-l întemniţez pe viaţă. Şi nu prea are sens nici să-l ţin cinci ani în închisoare – privit mai

exact, pe aceştia i-a efectuat deja. Nemaivorbind de faptul că nici nu am loc pentru aşa ceva. Aveţi vreo idee, legată de această situaţie, domnule judecător?

Ruben încercă să mimeze de parcă s-ar gândi. Dar lui McDunn i se părea că faţa lui exprimă mai degrabă bucurie. În pofida acestui McKenzie. Sau din cauza lui?

— Uite ce e, Leonard, spuse în cele din urmă Ruben. Mai întâi, află dacă acest McKenzie este într-adevăr acela de care vorbeşte Sideblossom. Apoi îl arestez pentru atâta timp cât este individul în oraş. Spune-i că îl arestezi pentru propria lui apărare. Sideblossom l-ar fi ameninţat şi tu nu vrei să ai probleme..

McDunn zâmbi.

— Dar nu-i povesti nimic soţiei mele! îl avertiză Ruben. Să fie o surpriză. Ah, da, şi fă-i cadou domnului McKenzie un ras şi o tunsoare ca lumea, dacă este nevoie. Va fi vizitat de nişte doamne – imediat după ce trage la „Grand Hotel”-ul tău.

În timpul primelor săptămâni ale unei sarcini, Fleurette era totdeauna în pragul de a plânge; şi acum plânse de-i ieşeau ochii din cap, când îl vizită pe McKenzie în închisoare. Nu se putea constata dacă de bucuria revederii sau de disperare din cauza noii arestări.

James McKenzie în schimb părea liniştit. De fapt, fusese în cea mai bună dispoziţie, până ce Fleurette izbucnise în plâns. Acum o ţinea în braţe şi o mângâia neajutorat pe spate.

— Nu plânge, micuţo, doar nu mi se întâmplă nimic! Afară ar fi mult mai primejdios. Mai am câte ceva de împărţit cu acest Sideblossom!

— De ce a trebuit să dai de el? plânse Fleurette în hohote. Ce ai căutat în câmpurile aurifere? Doar nu voiai să deschizi o mină?

McKenzie negă din cap. Nu arăta nicidecum, ca unul din acei cavaleri ai norocului, care îşi făcuseră tabăra pe vechile ferme de oi, în apropierea locurilor, unde se găsise aur, iar McDunn nu trebuise să-l constrângă să facă baie sau să se tundă, nici să-i dea bani pentru aşa ceva. James McKenzie arăta mai degrabă ca un fermier bine situat, plecat în călătorie. În privinţa îmbrăcămintei şi a curăţeniei, nu l-ai fi putut deosebi de vechiul lui inamic, Sideblossom.

— În decursul vieţii mele am deschis destul de multe terenuri de a căuta aur şi, în Australia, am şi câştigat destul de bine cu unul din ele. Secretul este să nu îţi cheltui banii imediat într-un stabiliment ca a lui miss Daphne. Îi zâmbi fetei sale. Pe câmpurile de aici, desigur că l-am căutat pe soţul tău. Şi a trebuit să aflu că între timp are reşedinţa pe strada principală şi pune să fie arestaţi călători inofensivi.

Îi făcu cu ochiul lui Fleurette. Încă dinaintea întâlnirii cu ea, îl cunoscuse pe Ruben şi era foarte mulţumit de ginerele său.

— Şi ce se întâmplă acum? întrebă Fleurette. Te vor trimite înapoi în Australia?

McKenzie suspină.

— Sper că nu. Aş putea să-mi plătesc cu uşurinţă drumul… nu mă privi astfel, Ruben, totul este câştigat cinstit! Mă jur, dincolo nu am furat nicio oaie! Dar ar fi iarăşi o pierdere de vreme. Sigur că m-aş întoarce imediat, de data asta cu alte hârtii. Aşa ceva, ca întâmplarea cu Sideblossom, nu va

mai avea loc. Dar asta ar însemna ca Gwyn să trebuiască să mai aştepte. Şi sunt sigur că s-a săturat să aştepte, exact ca mine!

— Hârtiile false nu sunt o soluţie spuse Ruben. Asta ar merge, dacă aţi dori să staţi la Queenstown, pe Coasta de Vest sau undeva, în Insula de Nord. Dar dacă v-am înţeles bine, vreţi să vă întoarceţi în

Canterbury Plains şi să vă căsătoriţi cu Gwyneira Warden. Doar că… acolo vă cunoaşte fiecare copil!

McKenzie ridică din umeri.

— Şi asta-i adevărat. Ar trebui s-o răpesc pe Gwyn. Dar de data asta nu cunosc niciun fel de scrupule!

— Ar fi mai bine, să vă legalizaţi situaţia, spuse Ruben sever. O să îi scriu guvernatorului.

— Dar asta face deja Sideblossom! Fleurette era iar gata să izbucnească în plâns. Mi-a spus domnul McDunn că a fost furios ca un nebun, fiindcă tatăl meu este tratat aici ca un principe…

Sideblossom trecuse pe la postul de poliţie tocmai când gemenele îi tratau, atât pe paznic cât şi pe arestat cu o masă copioasă. Nu a reacţionat deloc cu entuziasm.

— Sideblossom este fermier şi un tâlhar bătrân. Dacă este pus în balanţă cuvântul lui împotriva cuvântului meu, guvernatorul va şti ce este de făcut, o linişti Ruben. Şi îi voi descrie situaţia în amănunţime – inclusiv situaţia financiară solidă a lui McKenzie, apartenenţa lui de familie şi planul lui de căsătorie. O să evidenţiez calificările lui şi meritele sale. E drept, a furat câteva oi, dar a şi descoperit platoul McKenzie, unde pasc astăzi oile

lui Sideblossom. Ar trebui să vă fie recunoscător, James, în loc să vă poarte sâmbetele! Şi sunteţi un crescător experimentat, un mare câştig pentru Kiward Station, tocmai acum, după moartea lui Gerald Warden.

— Putem să-l angajăm şi noi! interveni Helen. Nu aţi dori să preluaţi administrarea lui O'Keefe Station, James? Ar fi o alternativă, dacă mai târziu drăguţul de Paul o va arunca în stradă pe Gwyneira.

— Sau Tonga, spuse Ruben.

Studiase în ultimul timp situaţia juridică a Gwyneirei în litigiul cu tribul maori şi nu prea era optimist. Din punct de vedere faptic, pretenţiile lui Tonga erau îndreptăţite.

James McKenzie ridică din umeri.

— O'Keefe Station este pentru mine la fel de bun ca şi Kiward Station. Vreau doar să fiu împreună cu Gwyneira. Dar cred că Vineri are nevoie de câteva oi.

Scrisoarea lui Ruben către guvernator plecă a doua zi, dar nimeni nu se aştepta prea curând la un răspuns. Aşa că McKenzie se plictisea deocamdată în închisoare, iar Helen petrecu un timp minunat la Queenstown. Se juca cu nepoţii ei, se uita cu inima bătând nebuneşte cum Fleurette îl puse prima oară pe Stephen pe ponei şi încercă s-o consoleze pe Elaine, care plângea protestând. Plină de aşteptări temătoare, inspectă mica şcoală care tocmai se deschisese. Poate exista aici posibilitatea de a se face utilă şi de a rămâne pentru totdeauna la Queenstown. Dar deocamdată erau doar zece elevi şi tânăra învăţătoare, o fată simpatică din Dunedin, se

descurca cu ei şi singură. Nici în magazinul lui Ruben şi a lui Fleurette, Helen nu prea avea ceva de făcut; aici se călcau deja gemenele pe picioare şi se dădeau peste cap să preia orice muncă a iubitei lor domnişoare Helen. Acum află Helen toată povestea lui Daphne. O invită pe tânăra femeie la ceai, chiar dacă cinstitele doamne din Queenstown îşi rupeau, poate, gura din această cauză.

— După ce l-am terminat pe individ, m-am dus la Lyttelton, povesti Daphne despre fuga ei de la lascivul Morrison. Dacă s-ar fi putut, aş fi plecat cu primul vas înapoi la Londra, dar desigur că nu a fost posibil. Nimeni nu ar fi luat cu el o fată, ca mine. M-am gândit şi la Australia. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ei au destule… eh, fete uşoare, care nu găsesc un post pentru vânzarea de biblii. Şi atunci le-am găsit pe gemene. Erau în aceeaşi situaţie ca şi mine: să plece de aici – şi „plecat” însemna „vas”.

— Cum s-au găsit? se interesă Helen. Doar erau în două regiuni total diferite.

Daphne ridică din umeri.

— Sunt gemene. Ceea ce îi vine în minte uneia, îi vine în minte şi celeilalte. Credeţi-mă, sunt de peste douăzeci de ani în jurul meu şi tot sunt înspăimântătoare. Dacă le-am înţeles atunci bine, s-au întâlnit la trecătoarea Bridle. Nu ştiu cum au ajuns acolo. În orice caz, se aciuiseră în port, furau să aibă de mâncare şi voiau să se strecoare pe un vas. O prostie bineînţeles, ar fi fost descoperite imediat. Ce era să fac? Le-am păstrat. Am fost drăguţă faţă de un marinar, iar el mi-a făcut rost de hârtiile unei fete, care murise pe

drumul de la Dublin la Lyttelton. Oficial mă numesc Bridey O'Rouke. Cu părul ăsta roşcat, m-a crezut fiecare. Dar gemenele mă strigau, desigur, Daphne, deci mi-am păstrat numele de botez. Este un nume bun pentru o… Vreau să spun că este un nume biblic, nu prea îţi vine să te lepezi de aşa ceva.

Helen râse.

— Cândva te vor declara sfântă!

Daphne chicoti şi arăta ca fetiţa de odinioară.

— Am plecat pe Coasta de Vest. Am călătorit puţin de colo colo, şi am ajuns în cele din urmă într-un bordel… eh stabiliment al unei doamne Jolanda. Destul de prăpădit, stabilimentul. Am făcut mai întâi ordine şi am asigurat un vad ca lumea. Atunci m-a găsit şi domnul Greenwood al dumneavoastră, dar nu din cauza lui am plecat, ci fiindcă Jolanda nu era mulţumită cu nimic. Într-o zi mi-a spus că la următorul sfârşit de săptămână vrea să le scoată pe gemene la licitaţie! Ar fi timpul, spunea ea, să fie obişnuite cu călăritul… să fie cunoscute de cineva, cum spune în Biblie.

Helen izbucni în râs.

— Cunoşti bine Biblia, Daphne, spuse ea. Data următoare verificăm cunoştinţele tale despre *David Copperfield.*

— În orice caz, vineri am dat bice, apoi am plecat cu încasările. Nu a fost un gest de doamnă.

— Hai să spunem, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, spuse Helen.

— Ei da, şi am urmat „chemarea aurului". Daphne zâmbi răutăcioasă. Cu mult succes! Aş zice că şaptezeci la sută din randamentul tuturor minelor de aur din regiune poposesc la mine.

Ruben era dezorientat, aproape neliniştit, când, la şase săptămâni după scrisoarea sa adresată guvernatorului, primi un plic foarte oficial. Dirigintele poştei îi înmână festiv scrisoarea.

— Din Wellington! spuse el cu importanţă. De la guvern. Vei fi înnobilat, Rube? Va veni regina în vizită?

Ruben râse.

— Neverosimil, Ethan, foarte neverosimil.

Îşi înfrână pornirea de a deschide pe loc scrisoarea, fiindcă Ethan se uita mult prea curios peste umărul lui, iar Ron de la grajdul cu cai de închiriat era şi el de faţă.

— Vă văd mai târziu! îşi luă el rămas-bun, aparent liniştit, dar pe drumul spre magazinul lui se juca cu plicul – şi îşi schimbă ruta când trecu prin faţa postului de poliţie.

Scrisoarea se referea, cu siguranţă, la McKenzie. Deci să afle din prima ce decisese guvernatorul.

La scurt timp după aceea, Ruben, McDunn şi McKenzie stăteau aplecaţi asupra scrisorii. Toţi gemeau din cauza lungii introduceri făcute de guvernator, în care enumera mai întâi toate meritele lui Ruben, legate de dezvoltarea tânărului oraş Queenstown. Dar apoi, guvernatorul ajunse la miezul problemei:

…Ne bucurăm să putem decide pozitiv asupra graţierii hoţului de dobitoace, James McKenzie, al cărui caz l-aţi prezentat atât de clar. Şi suntem de părere că McKenzie poate fi folositor tinerei comunităţi din Insula de Sud, dacă pe viitor se va limita la folosirea capacităţilor sale deosebite în

sensul legii. Sperăm să fi procedat şi mai ales în sensul dorit de doamna Gwyneira Warden, pe care din păcate a trebuit s-o decepţionăm într-un alt caz, supus nouă recent spre decizie. Vă rog să păstraţi tăcerea în legătură cu incidentul amintit mai sus, decizia nu le-a fost încă comunicată celor implicaţi…

— Fir-ar să fie, este chestiunea legată de maori! suspină James. Sărmana Gwyn… şi, după cum se pare, mai este şi singură în toată această situaţie. Ar trebui să plec imediat spre Canterbury.

McDunn aprobă din cap.

— Din partea mea, nu există nimic de obiectat spuse el zâmbind. Dimpotrivă, atunci se va elibera măcar o cameră în „Grand Hotelului" meu!

— Ar trebui să vin cu dumneavoastră, James, spuse Helen cu un uşor regret.

Gemenele, zeloase, tocmai serviseră ultimul fel de mâncare a unei mari mese de adio. Fleurette insistase să-l ospăteze măcar încă o dată la ea acasă pe tatăl ei, înainte ca el să dispară, poate pentru ani de zile, în Canterbury. Sigur că se jurase să o viziteze cât mai repede, împreună cu Gwyneira, dar Fleur ştia cum era treaba la marile ferme de oi: ceva îi împiedica totdeauna pe cei de la conducere să lipsească.

— A fost minunat aici, dar e timpul să mă ocup de ferma mea. Şi nici nu vreau să vă stau pe cap o veşnicie.

Helen îşi împături şervetul.

— Doar nu ne stai pe cap! spuse Fleurette. Dimpotrivă! Nici nu ştiu ce am face fără tine, Helen!

— Nu minţi, Fleur, nu ai ştiut niciodată să minţi.

Serios, fată, oricât mi-ar place aici, trebuie să am ceva de făcut! Mi-am petrecut toată viaţa educând. Să stau acum doar aşa, să mă joc cu copiii, mi se pare timp pierdut.

Ruben şi Fleurette se priviră. Păreau să fie nesiguri cum să înceapă. În cele din urmă, Ruben deschise vorba.

— Ei bine, am vrut să te întrebăm doar mai târziu, când va fi totul aranjat, spuse el, privindu-şi mama. Dar înainte de a fugi în grabă, mai bine o spunem acum. Fleurette şi cu mine – şi să nu-l uităm pe Leonard McDunn – ne-am gândit deja, ce ai putea să faci aici.

Helen clătină din cap.

— Am văzut deja şcoala, Ruben, este…

— Uită şcoala, Helen! spuse Fleur. Ai făcut destul de mult timp această treabă. Ne-am gândit… deci, mai întâi plănuim să cumpărăm o fermă la marginea oraşului. Sau mai degrabă o casă, ne-am gândit mai puţin la o fermă. Aici, pe strada principală, viaţa devine prea agitată. Mult zgomot, multă circulaţie… îmi doresc mai multă libertate pentru copii. Poţi să-ţi închipui, Helen, că Stephan nu a văzut încă niciodată o weta?

Helen era de părere că nepotul ei poate creşte netulburat şi dacă nu are parte de această experienţă.

— În orice caz, ne vom muta din această casă, declară Ruben, şi cuprinse cu o mişcare largă casa drăguţă, pe două nivele. Construcţia se terminase abia anul trecut şi nu se făcuse economie la mobilarea ei. Desigur că putem s-o vindem. Dar Fleurette era de părere că ar fi locul ideal pentru un hotel.

— Un hotel? întrebă Helen dezorientată.

— Da! strigă Fleurette. Uite, sunt aşa de multe camere, doar am plănuit de la bun început o familie mare. Dacă stai la parter şi închiriezi camerele de sus…

— Să conduc un hotel? întrebă Helen. Eşti în toate minţile?

— Poate mai degrabă o pensiune, ajută McDunn şi o privi încurajator pe Helen.

Fleurette încuviinţă din cap.

— Nu trebuie să înţelegi greşit denumirea de hotel, spuse ea zeloasă. Va fi o casă onorabilă. Nu ca spelunca lui Daphne, în care se aciuiesc bandiţi şi fete uşoare. Nu, mă gândeam… dacă vin oameni de treabă, un medic sau un angajat al băncii, aceştia trebuie să locuiască undeva. Şi, ei da, şi tinere femei…

Fleurette se juca cu un ziar, care se afla, ca din întâmplare, pe masă – foaia volantă a comunităţii bisericii anglicane din Christchurch.

— Nu este, ceea ce cred eu, nu-i aşa? întrebă Helen şi, hotărâtă, îi luă foaia din mână.

Era deschisă la mica publicitate.

Queenstown, Otago. Care fată creştină, puternică întru credinţă şi cu spirit pionieresc este interesată să se căsătorească cu un membru al comunităţii noastre, onorabil şi bine situat…

Helen clătină din cap. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Atunci fuseseră vânători de balene. Astăzi sunt căutători de aur! Ştiu oare aceste soţii de preoţi şi piloni ai societăţii la ce expun aceste fete?

— Ei da, este totuşi Christchurch, şi nu Londra.

Dacă fetelor nu le place, în trei zile se pot întoarce acasă, o linişti Ruben.

— Şi o să fie crezute pe cuvânt că tot mai sunt atât de virtuoase şi de neprihănite, ca la plecare! îl luă Helen în zeflemea.

— Nu şi dacă au stat la Daphne, spuse Fleurette. Nu am nimic cu Daphne – pe mine m-ar fi luat imediat când ajunsesem aici! Râse. Dar dacă fetele stau la o pensiune curată, cumsecade, condusă de Helen O'Keefe, una din notabilităţile oraşului? Aşa ceva se răspândeşte, dragă Helen. O să i se spună fetei, şi poate şi părinţilor, încă din Christchurch.

— Şi aveţi şansa, Helen, să le lămuriţi pe tinerele fete, adăugă Leonard McDunn, care părea că este tot atât de entuziasmat de ideea mireselor găsite prin mica publicitate, ca şi Helen. Ele văd doar grăunţele de aur, pe care un bărbat din acesta temerar, cu ochii arzători, le are astăzi în buzunar – şi nu văd coliba sărăcăcioasă, unde o să ajungă mâine, când bărbatul va pleca spre alte ţinuturi aurifere.

Helen privi înverşunată.

— Puteţi fi sigur de asta! Nu o să fiu după trei zile pentru nicio pereche martoră la cununie.

— Deci preiei hotelul? întrebă Fleurette cu ardoare. Te crezi în stare?

Helen îi aruncă o privire aproape jignită.

— Draga mea Fleurette, am învăţat în această viaţă, să citesc Biblia în limba maori, să mulg o vacă, să tai găini şi chiar să iubesc un catâr. Cred că voi reuşi să ţin o mică pensiune.

Ceilalţi râseră, dar apoi McDunn scutură cheile. Semn pentru plecare. Deoarece nu exista încă

hotelul lui Helen, îi permisese fostului său deţinut să doarmă încă o dată în celula închisorii. Niciun păcătos convertit nu putea să petreacă o noapte la Daphne, fără a cădea din nou în păcat, susţinea McDunn..

În mod normal, Helen l-ar fi condus pe Leonard până afară, rămânând să mai sporovăiască pe terasă, dar de data aceasta, McDunn căuta mai degrabă compania lui Fleurette. Aproape ruşinat, i se adresă tinerei femei, pe când James îşi lua rămas-bun de la Helen şi Ruben.

— Eu… eh, nu vreau să fiu indiscret, domnişoară Fleur, dar… ştiţi că mă interesează domnişoara Helen…

Fleur îi asculta bălmăjelile cu fruntea încreţită. Pentru numele lui Dumnezeu, ce voia McDunn? Dacă urma să fie o cerere în căsătorie, ar fi mai bine să i-o adreseze direct lui Helen.

În cele din urmă, Leonard se concentră şi puse întrebarea.

— Deci… eh, domnişoară Fleur: Ce a vrut să spună Helen cu catârul?

15

Paul Warden nu se simţise încă niciodată atât de fericit.

De fapt nu înţelegea nici el ce se întâmplase. Doar o cunoştea pe Marama din copilărie; fusese întotdeauna parte a vieţii sale şi destul de des obositoare. Şi acum, când îi permisese să-l însoţească în munţi, o făcuse cu sentimente foarte amestecate – şi în prima zi se înfuriase de-a dreptul, deoarece catârul ei se mişca foarte încet

în urma calului său. Marama era o piedică pentru el nu-i trebuia.

Acum, lui Paul îi era ruşine pentru cele spuse fetei în timpul drumului călare. Dar fata nu-i ascultase vorbele; se părea că niciodată nu asculta atunci când Paul îşi spunea răutăţile. Marama vedea doar părţile lui bune. Zâmbea când el era prietenos şi tăcea când el îşi dădea drumul. Nu-i făcea nicio plăcere să-şi descarce furia pe Marama. Paul ştia asta, de când era copil, de aceea ea nu devenise niciodată ţinta farselor sale. Şi acum… cândva, în ultimele luni, Paul îşi dăduse seama că o iubeşte pe Marama. Cândva, când constată că nu încerca să-l dădăcească, nu-l critica, nu trebuia să-şi în frângă vreo repulsie când îl privea. Desigur că Marama îl ajutase să găsească un loc bun pentru popas. Departe de Canterbury Plains, în perimetrul nou descoperit, numit platoul lui McKenzie. E drept că pentru maori nu era nou, îi povesti Marama. Fusese aici cu tribul ei, pe când era copil.

— Nu ştii, Paul, cum ai plâns? întrebă Marama cu vocea ei cântată. Până atunci fusesem totdeauna împreună şi o numeai pe Kiri „mamă”, ca şi mine. Dar recolta a fost proastă şi domnul Warden bea din ce în ce mai mult şi avea accese de furie. Mulţi bărbaţi nu voiau să lucreze pentru el şi era şi mult timp până la tunsul oilor…

Paul încuviinţă din cap. În asemenea ani, Gwyneira obişnuia să le dea celor din tribul maori un avans, pentru a-i ţine la ea până în primăvară, când era muncă din plin. Asta comporta şi un risc. O parte dintre bărbaţi rămâneau şi îşi aminteau şi mai târziu de suma primită; o altă parte luau banii

şi dispăreau, iar alţii uitau după tuns de banii primiţi în avans şi cereau cu cuvinte grosolane toţi banii datoraţi pentru tuns. De aceea, Gerald şi Paul nu mai dăduseră avans în ultimii ani. Maorii nu aveau decât să pribegească. Până la tunsul oilor aveau să se întoarcă, şi, dacă nu, se găseau alte ajutoare. Paul nu-şi amintea că a fost el însuşi o dată victima acestei politici.

— Kiri te-a dat mamei tale în braţe, dar tu ai plâns doar şi ai ţipat. Şi mama ta a spus, din partea ei poate să te ia cu ea, iar domnul Gerald a certat-o pentru aceasta. Nici eu nu mai ştiu totul, dar Kiri mi-a povestit mai târziu. Spune, că ne-ai luat-o totdeauna în nume de rău că te-am lăsat acolo. Dar ce era să facă? Iar domnişoara Gwyn nu asta a vrut să spună, doar te iubea.

— Nu m-a plăcut niciodată! spuse Paul dur.

Marama clătină din cap.

— Nu-i aşa. Doar că voi aţi fost două pâraie care nu se unesc. Poate vă găsiţi într-o zi. Toate pâraiele curg spre mare.

Paul voia să facă doar un culcuş primitiv, dar Marama îşi dorea o casă adevărată.

— Nu avem altceva de făcut, Paul! spuse ea liniştită. Şi cu siguranţă va trebui să lipseşti mai mult timp. De ce să ne fie frig?

Deci Paul tăie câţiva copaci – o secure se găsea în desagii grei de la şaua catârului Maramei. Trase buştenii cu ajutorul catârului răbdător pe un teren neted, la marginea unui pârâu. Marama alesese locul, fiindcă alături ieşeau din sol câteva stânci imense. Spiritele ar fi aici fericite, susţinuse ea. Şi spiritele fericite sunt prietenoase faţă de noii colonişti. Îl rugă pe Paul să facă nişte

sculpturi în lemnul casei, pentru a arăta frumos şi *papa* să nu se simtă jignit. Când casa ajunse să corespundă ideilor ei, îl conduse pe Paul solemn în încăperea interioară relativ mare, goală.

— Acum te iau de bărbat! declară ea serioasă. Mă culc lângă tine într-o casă de dormit – chiar dacă tribul nu este acum de faţă. Câţiva dintre strămoşii noştri or fi prezenţi, pentru a confirma acest lucru. Eu, Marama, urmaşa acelora care au venit cu *uruao* la Aotearoa, te vreau pe tine, Paul Warden! Aşa se spune la voi, nu-i aşa?

— Este puţin mai complicat… zise Paul.

Nu prea ştia ce să creadă, dar Marama era minunat de frumoasă. Purta o bantă împodobită pe frunte, îşi pusese o pătură pe după şale, iar pieptul îi era gol. Paul nu o văzuse niciodată astfel; în casa lui Warden şi la şcoală purta totdeauna haine decente, vestice. Dar acum stătea în faţa lui, pe jumătate goală, cu pielea de un brun-deschis, strălucitoare, cu un foc blând în ochi – şi îl privea aşa cum trebuie să fi privit *papa* spre *răngi.* Îl iubea. Fără rezerve, indiferent de ce era şi ce făcuse.

Paul o înlănţui cu braţele. Nu ştia exact dacă maori se sărutau în asemenea situaţii, deci îşi frecă doar uşor nasul de al ei. Marama chicoti, deoarece o făcu să strănute. Apoi îşi scoase pătura. Lui Paul i se opri răsuflarea când o văzu complet goală în faţa lui. Era mai delicat construită ca cele mai multe femei din rasa ei, dar şoldurile erau late, sânii plini, şezutul mare. Paul înghiţi, dar Marama întinse cu naturaleţe pătura pe jos şi îl trase pe Paul spre ea.

— Vrei şi tu să fii bărbatul meu, nu-i aşa?

întrebă ea.

Paul ar fi trebuit să răspundă că nu s-a gândit niciodată. Oricum, până acum nu se gândise decât rar la o căsătorie şi, dacă da, la o legătură aranjată cu o fată drăguţă, albă – poate o fiică a familiei Greenwood sau Barrington, aşa ceva ar fi fost potrivit. Dar ce expresie ar fi întâlnit în ochii unei asemenea fete? L-ar privi cu scârbă, ca mama lui? Ar avea cel puţin reţineri. Cel târziu acum, după uciderea lui Howard. Şi va putea s-o iubească? Nu ar fi tot timpul cu atenţia trează, suspicios?

S-o iubească pe Marama era simplu. Era aici, docilă şi tandră, total supusă lui… Nu, nu era adevărat, era de sine stătătoare. Nu a putut s-o silească niciodată să facă ceva. Dar nici nu a dorit aşa ceva. Poate că aceasta era esenţa iubirii: trebuia oferită benevol. O dragoste silită, ca cea a mamei sale, nu avea niciun preţ.

Deci Paul încuviinţă din cap. Dar apoi i se păru prea puţin. Nu era cinstit să îi confirme dragostea numai după ritualul ei, trebuia făcut şi după al său.

Paul îşi aduse aminte de formula de cununie.

— Eu, Paul Warden, te iau pe tine, Marama, în faţa lui Dumnezeu şi al oamenilor… şi în faţa strămoşilor… de soţie cu cununie…

Din acest moment, Paul deveni un om fericit. Trăia cu Marama, ca o pereche din tribul maori. Vâna şi pescuia, pe când ea gătea şi încercă să amenajeze o grădină. Adusese ceva seminţe – faptul că greu încărcatul catâr nu putea să ţină pasul cu calul lui era motivat – şi Marama se bucură ca un copil când seminţele încolţiră. Seara

îl distra pe Paul cu poveşti şi cântece. Îi povesti de strămoşii ei, care în timpuri de demult, veniseră cu un canoe *uruao* din Polinezia la Aotearoa. Fiecare maori, îi destăinui ea lui Paul, era mândru de acest canoe, cu care veniseră strămoşii. La ocazii oficiale, numeau acest canoe ca o parte a numelui lor. Sigur că fiecare cunoştea istoria descoperirii noului pământ.

— Am venit dintr-o ţară numită Hawaiki, povesti Marama, iar povestea ei suna ca un cântec. Pe atunci exista un bărbat cu numele de Kupe, care iubea o fată cu numele de Kura-maro-tini. Dar nu putea s-o ia de soţie, fiindcă ea se culcase deja alături de vărul lui, Hoturapa, în casa comunităţii.

Paul află că Kupe l-a înecat pe Hoturapa şi de aceea a trebuit să fugă din ţară. Şi cum Kura-maro-tini, care l-a însoţit, a văzut deasupra mării un minunat nor alb, care s-a dovedit a fi ţinutul Aotearoa. Marama cântă despre lupte periculoase cu sepii şi spirite în timpul cuceririi tărâmului şi despre întoarcerea lui Kupe în Hawaiki.

— El le-a povestit oamenilor de Aotearoa, dar nu s-a întors niciodată acolo. Nu s-a întors niciodată…

— Şi Kura-maro-tini? întrebă Paul. Kupe a părăsit-o pur şi simplu?

Marama încuviinţă din cap, tristă.

— Da, a rămas singură… dar avea două fete. Asta o fi consolat-o. Dar Kupe nu a fost un bărbat drăguţ, nu-i aşa?

Ultimele cuvinte sunau atât de mult a mica elevă model a domnişoarei Helen, încât Paul izbucni în râs. O luă pe fată în braţe.

— Nu te voi părăsi niciodată, Marama. Chiar dacă de altfel nu am fost totdeauna un bărbat

drăguţ!

Tonga află de Paul şi Marama de la un băiat care fugise de la Lionel Station din cauza regimului dur al lui Sideblossom. Băiatul auzise de „răscoala” lui Tonga împotriva Wardenilor şi ardea de nerăbdare să se alăture presupuşilor răsculaţi în lupta lor împotriva albilor *pakeha.*

— Sus în munţi mai locuieşte unul, povesti el agitat. Cu o femeie maori. Se spune că sunt în ordine. Bărbatul este ospitalier. Împarte mâncarea cu noi când suntem pe drum. Şi fata este o cântăreaţă. *Tohuga!* Dar eu spun că toţi *pakeha* sunt stricaţi! Şi să nu aibă fetele noastre!

Tonga încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, spuse el serios. Niciun *pakeha* să nu necinstească fetele noastre. Şi tu vei fi călăuza mea şi vei merge înaintea securii căpeteniei, pentru a răzbuna nedreptatea!

Băiatul radia. Chiar a doua zi îl călăuzi pe Tonga în munţi.

Tonga şi călăuza sa îl întâlniră pe Paul în faţa casei sale. Tânărul adunase lemne şi îi ajuta Maramei să facă o groapă pentru gătit. În satul lor nu se făcea aşa ceva, dar amândoi auziseră de acest obicei al populaţiei maori şi voiau să încerce acum. Voioasă, Marama căuta pietre, iar Paul îşi înfipse sapa în pământul încă afânat de ploaie.

Tonga ieşi de după stâncile care, după părerea Maramei, îi bine-dispuneau pe zei.

— A cui groapă o sapi, Warden? Iar ai împuşcat pe cineva?

Paul se întoarse şi ţinu sapa în faţa sa. Maramei îi scăpă un sunet slab, de groază. Era minunat de

frumoasă în această zi, purta iarăşi doar fusta şi îşi legase părul cu o bentiţă colorată. Pielea îi lucea după efort şi tocmai râsese. Paul se puse în faţa ei. Ştia că este copilăros, dar nu voia ca cineva s-o vadă îmbrăcată atât de sumar – chiar dacă maori nu s-ar fi scandalizat deloc..

— Ce vrei, Tonga? îmi sperii nevasta. Dispari de aici, nu este pământul tău!

— Mai degrabă al meu, decât al tău, *pakeha!* Dar dacă vrei să şti – Kiward Station al tău nu o să mai fie mult timp proprietatea ta. Guvernatorul vostru a decis în favoarea mea. Dacă nu poţi să-mi plăteşti partea mea, va trebui să împărţim!

Tonga se sprijini lejer de securea căpeteniei, pe care o adusese, pentru a putea să apară majestuos în faţa lor.

Marama se postă între cei doi. Îşi dădu seama că Tonga poartă podoabele de război, şi nu era doar vopsit – în ultimele luni, tânăra căpetenie se supusese tatuării tradiţionale.

— Tonga, o să tratăm cu dreptate, spuse ea blând. Kiward Station este mare, fiecare îşi va primi partea. Şi Paul nu îţi va mai fi duşman. Este bărbatul meu, aparţine de mine şi de poporul meu. Deci este şi fratele tău. Fă pace, Tonga!

Tonga râse.

— Ăsta? Fratele meu? Atunci să trăiască aşa cum trăieşte un frate de-al meu! O să-i luăm pământul şi o să-i radem casa. Zeii să primească pământul pe care se află această casă înapoi. Voi doi puteţi desigur să locuiţi în casa de dormit… Tonga merse spre Marama. Privi ofensator spre sânii ei goi. Dar poate că atunci o să împarţi şi cu un altul aşternutul. Încă nu este nimic decis…

— Lepră nenorocită!

Când Tonga întinse mâna după Marama, Paul se aruncă asupra lui. Câteva minute mai târziu cei doi se tăvăleau pe jos, bătându-se, ţipând şi înjurând. Se loveau, se tăvăleau, se zgâriau şi se muşcau, făceau orice ca să-l rănească pe celălalt. Marama urmărea lupta indiferentă. Nu ştia de câte ori asistase la o asemenea luptă nedemnă a celor doi rivali. Copii, amândoi!

— Încetaţi! strigă în cele din urmă. Tonga, eşti o căpetenie! Gândeşte-te la demnitatea ta. Iar tu, Paul…

Dar cei doi nu auziră, ci se băteau în continuare cu înverşunare. Marama va trebui să aştepte până ce unul îl va culca pe celălalt pe spate. Amândoi erau cam la fel de puternici. Marama ştia că norocul în luptă era schimbător în acest caz – şi se va gândi până la sfârşitul vieţii ei dacă nu s-ar fi întâmplat toate altfel dacă de data asta nu ar fi fost Paul cel norocos, fiindcă Tonga ajunsese în cele din urmă la pământ. Paul era aşezat peste el, cu respiraţia tăiată, faţa zgâriată şi bătută, plină de sânge. Dar triumfa. Rânjind, ridică pumnul.

— O să mai pui la îndoială, că Marama este soţia mea, bastardule? Pentru totdeauna?

Îl scutură pe Tonga.

Spre deosebire de Marama, băiatul care călăuzise căpetenia până aici, privise lupta plin de furie şi de consternare. Pentru el, nu era o bătaie oarecare, ci lupta pentru putere dintre maori şi *pakeha* – războinicul tribului contra asupritorului. Şi fata avea dreptate, acest fel de a se lupta nu cadra cu funcţia de căpetenie! Tonga nu avea voie să se bată ca un puşti. Şi să mai fie şi învins! Era

gata să piardă şi ultimul dram de demnitate… Băiatul nu putea permite aşa ceva. Ridică suliţa.

— Nu! Nu, băiete, nu! Paul!

Marama ţipă şi voi să-l împiedice pe tânărul maori. Dar era prea târziu. Paul Warden, care stătea ridicat peste inamicul său învins, căzu răpus, cu suliţa înfiptă în piept.

16

James McKenzie fluiera voios. Misiunea pe care trebuia s-o îndeplinească era delicată, dar astăzi nu putea nimic să-i strice buna dispoziţie. Se întorsese de două zile în Canterbury Plains şi reluarea legăturii sale cu Gwyneira nu lăsase nicio dorinţă neîmplinită. Era de parcă nu ar fi existat toate acele neînţelegeri şi anii mulţi care trecuseră de la iubirea lor de atunci, atât de tânără. Lui James îi venea şi acum să zâmbească aducându-şi aminte, cât de mult se străduise Gwyn pe atunci să nu vorbească în niciun caz de dragoste! Între timp făcea acest lucru fără jenă şi de altfel nu se mai simţea nimic din pudicitatea prinţesei din Wales.

De cine să-i fie ruşine lui Gwyn? Marea casă a Wardenilor le aparţinea lor – era ciudat să păşească în casă nu ca un angajat abia suportat, ci să stăpânească. Ca şi fotoliile din salonul cel mare, paharele de cristal, whisky-ul şi ţigările de foi de calitate ale lui Gerald Warden. James tot la bucătărie şi la grajduri se simţea mai degrabă acasă – şi aici îşi petrecea şi Gwyneira cel mai mult timp. Nu exista în continuare personal maori, iar ciobanii albi erau prea scumpi şi mai ales prea

mândri pentru a face munci simple. Deci, Gwyneira căra singură apa, recolta zarzavaturile în grădină şi căuta ouă în coteţul găinilor. Peşte proaspăt şi carne abia mai aveau: Gwyn nu avea timp să pescuiască şi nu era în stare să le sucească găinilor gâtul. De aceea, cartea de bucate devenise mai bogată de când James era la ea. El se bucura să-i uşureze viaţa, chiar dacă în camera ei de culcare, având aerul unei camere de fată, tot se mai simţea doar oaspete. Gwyneira îi povesti că Lucas decorase camera special pentru ea. Deşi perdelele de dantelă, având un aer jucăuş şi mobilele delicate nu erau chiar stilul ei, Gwyn le păstră ca o amintire a soţului ei.

Acest Lucas Warden trebuia să fi fost un ins ciudat! Abia acum observă James cât de puţin îl cunoscuse şi cât de mult se apropiaseră remarcile răutăcioase ale ciobanilor de realitate. Dar în felul ei Gwyneira tot l-a iubit pe Lucas sau cel puţin l-a respectat. Iar amintirile lui Fleurette, legate de presupusul ei tată, erau pline de căldură. James începu să simtă milă şi compasiune pentru Lucas. Un om bun, deşi slab, născut la timpul nepotrivit şi la locul nepotrivit.

James îşi mână calul spre satul maori, situat la malul lacului. De fapt, ar fi putut merge şi pe jos, dar se putea spune că mergea în misiune oficială, delegat de Gwyneira, să ducă tratative, şi se simţea mai sigur – şi mai ales mai important – călare pe simbolul cu patru picioare a albilor *pakeha.* Mai ales că îi plăcea foarte mult calul. Îl primise cadou de la Fleurette; era un fiu al iepei Niniane, tatăl fiind un armăsar de călărie, cu sânge arăbesc.

McKenzie se aşteptase de fapt să dea destul de repede de o barieră ridicată între Kiward Station şi satul maori. Doar Meduncan povestise de aşa ceva şi era şi Gwyn furioasă că încercau să-i taie calea spre Haldon.

Dar ajunse în satul maori fără să-l oprească cineva. Tocmai trecea de primele clădiri şi se vedea deja marea casă a întrunirilor. Dar atmosfera era ciudată.

Nimic din respingerea provocatoare, făţişă, din îndărătnicia de care vorbiseră Gwyneira, dar şi Andy McAran şi Poker Livingston. Mai ales niciun triumf legat de decizia guvernatorului. James avea mai degrabă senzaţia că era o stare de aşteptare încordată. Oamenii nu îl înconjurară cu prietenie şi pălăvrăgind, cum o făcuseră altă dată, când le vizita satul, dar nici nu păreau ameninţători. E drept că se vedeau pe alocuri bărbaţi cu tatuaje de război, dar toţi purtau pantaloni şi cămăşi, nu portul tradiţional şi nu suliţe. Câteva femei îşi vedeau de treburile zilnice şi se străduiau din răsputeri să nu privească spre vizitator.

În sfârşit, ieşi Kiri dintr-o casă.

— Domnule James. Eu auzit că aţi venit iar încoace, spuse ea formal. Asta mare bucurie pentru domnişoara Gwyn.

James zâmbi. Totdeauna presupusese că Kiri şi Moana ştiau adevărul.

Dar Kiri nu-i întoarse zâmbetul, ci îl privi pe James cu seriozitate, continuându-şi vorba. Îşi alegea cuvintele cu chibzuinţă, aproape cu prevedere.

— Şi vreau să spun… îmi pare rău. Şi lui Moana îi pare rău şi lui Witi. Dacă acum pace, noi cu

plăcere venim iar în casă. Şi îl iertăm pe domnul Paul. El schimbat, spune Marama. Bărbat bun. Pentru mine un fiu bun.

James aprobă din cap.

— E bine, Kiri. Şi pentru domnul Paul. Domnişoara Gwyn speră că se va întoarce curând.

James se miră când văzu că ea îi întoarce spatele.

Nimeni nu intră în vorbă cu el până ce James ajunse la casa căpeteniei. Descălecă. Era singur că Tonga auzise de venirea lui, dar se pare că tânăra căpetenie voia să fie rugat.

James ridică vocea.

— Tonga! Trebuie să vorbim! Domnişoara Gwyn a primit decizia guvernatorului. Vrem să ducem tratative.

Tonga ieşi încet în faţa casei. Purta straiele şi tatuajul unui războinic, dar nu şi suliţa, în schimb, avea securea sfântă a căpeteniei. James recunoscu pe faţa lui urmele unei bătăi. Tânăra căpetenie nu mai era necontestată? Avea un concurent în propriul trib?

James îi întinse mâna, dar Tonga nu o primi.

James ridică din umeri. Atunci nu. În ochii lui, comportarea lui Tonga era copilăroasă, dar la ce te puteai aştepta din partea unui bărbat atât de tânăr? James hotărî să nu intre în joc, ci să rămână în orice caz curtenitor. Poate că era de ajutor să apeleze la cinstea bărbatului.

— Tonga, eşti foarte tânăr, şi totuşi eşti deja căpetenie. Înseamnă că oamenii tăi te consideră un bărbat cu judecată. Şi domnişoara Helen are o părere foarte bună despre tine. Şi ceea ce ai reuşit să obţii de la guvernator este de admirat. Ai

dovedit că ai curaj şi perseverenţă. Dar acum trebuie să ajungem la o înţelegere. Domnul Paul nu este aici, dar domnişoara Gwyn va duce tratativele în numele lui. Şi garantează că el va respecta cele stabilite. Va trebui s-o facă, doar există o hotărâre a guvernatorului. Dar termină acest război, Tonga! Şi spre binele oamenilor tăi.

James îşi ţinea mâinile întinse; era neînarmat. Tonga trebuia să-şi dea seama, că dorea pacea.

Tânăra căpetenie se ridică şi mai sus, atât cât îi permitea statura deja înaltă. Totuşi era mai scund decât James. Fusese mai mic de statură şi decât Paul, ceea ce l-a necăjit în toţi anii copilăriei. Dar acum avea demnitatea căpeteniei. Nu trebuia să-i fie ruşine pentru nimic! Nici pentru uciderea lui Paul…

— Spune-i Gwyneirei Warden, că suntem gata să negociem, spuse el cu răceală. Nu ne îndoim de faptul că hotărârile vor fi respectate. De la ultima lună plină, domnişoara Gwyn este vocea Wardenilor. Paul Warden a murit.

— Nu a fost Tonga…

James o ţinea pe Gwyneira în braţe şi îi povestea de moartea fiului ei. Gwyneira plângea fără lacrimi. Nu îi veneau lacrimile şi se ura pentru acest lucru. Paul fusese fiul ei, dar nu-l putea plânge.

Kiri puse în tăcere o cană de ceai pe masa din faţa lor. Ea şi Moana îl însoţiseră pe James spre casă. Ca de la sine înţeles, cele două femei luară în stăpânire bucătăria şi încăperile de serviciu.

— Nu trebuie să-i faci reproşuri lui Tonga, altfel s-ar putea să ratăm tratativele. Cred că-şi face

singur reproşuri. După câte am înţeles, unul din războinicii lui şi-a pierdut stăpânirea de sine. Văzuse ameninţată demnitatea căpeteniei şi l-a înjunghiat pe Paul – pe la spate! Probabil că lui Tonga îi vine să intre în pământ de ruşine. Iar ucigaşul nici măcar nu face parte din tribul lui Tonga. Deci Tonga nu are putere asupra lui. De aceea nici nu a fost pedepsit. Tonga l-a trimis doar înapoi, la oamenii săi. Dacă vrei, poţi cere cercetarea oficială a situaţiei. Tonga, şi desigur şi Marama, au fost martori şi nu ar minţi în faţa justiţiei.

James turnă ceai şi mult zahăr într-o ceaşcă şi încercă să i-o dea în mână Gwyneirei.

Gwyneira clătină din cap.

— Ce ar schimba asta? întrebă ea încet. Războinicul îşi vedea demnitatea ameninţată, Paul îşi vedea femeia ameninţată, Howard se simţea jignit… Gerald s-a căsătorit cu o fată, pe care n-o iubea… Una duce la alta şi nu se termină niciodată. M-am săturat, James. Tremura din tot corpul. Aş fi vrut să-i spun lui Paul că îl iubesc.

James o trase spre el.

— Ar fi ştiut că minţi, spuse el încet. Nu ai cum să schimbi situaţia, Gwyn..

Ea încuviinţă din cap.

— Va trebui să trăiesc cu asta şi mă voi urî în fiecare zi pentru acest lucru. Iubirea este un lucru ciudat. Nu eram în stare să simt ceva pentru Paul, dar Marama l-a iubit… atât de natural, precum respira şi fără reticenţe; indiferent de ceea ce făcea Paul. A fost nevasta lui, zici tu? Unde este? I-a făcut Tonga ceva?

— Presupun că a fost oficial nevasta lui Paul.

Tonga şi Paul s-au bătut pentru ea. Deci a fost o problemă serioasă pentru Paul. Nu ştiu unde este acum. Nu cunosc ceremoniile de înmormântare ale populaţiei maori. Probabil că l-a îngropat pe Paul şi s-a retras. Va trebui să-l întrebăm pe Tonga sau să vorbim cu Kiri. Gwyneira se îndreptă. Tot îi mai tremurau mâinile, dar reuşi să-şi încălzească mâinile ţinând ceaşca cu ceai şi chiar reuşi s-o ducă la gură.

— Trebuie să aflăm. Nu e voie să i se întâmple şi fetei ceva. Oricum, trebuie să merg cât mai curând în sat, vreau să scap de această grijă. Dar nu astăzi. Nu în această noapte. Am nevoie de noaptea aceasta pentru mine. Vreau să fiu singură, James… trebuie să mă gândesc. Mâine, când se va fi ridicat soarele, o să vorbesc cu Tonga. Voi lupta pentru Kiward Station, James! Tonga nu o va primi!

James o luă pe Gwyneira în braţe şi o duse cu grijă în dormitor.

— Cum vrei tu, Gwyn. Dar nu te voi lăsa singură. Voi fi aici şi în noaptea aceasta. Poţi să plângi sau să povesteşti despre Paul… trebuie să existe şi amintiri bune. Câteodată trebuie să fi fost şi mândră de el!

Povesteşte-mi de el şi de Marama. Sau lasă-mă doar să te ţin în braţe. Nu trebuie să vorbeşti dacă nu vrei. Dar nu eşti singură. Gwyneira purta o rochie neagră când îl întâlni pe Tonga la malul lacului, între Kiward Station şi satul tribului maori. Tratativele nu se duceau în încăperi închise, trebuiau să fie prezenţi ca martori zeii, spiritele şi strămoşii. În spatele Gwyneirei stăteau James, Andy, Poker, Kiri şi Moana. În spatele lui

Tonga, circa douăzeci de războinici cu priviri crunte.

După schimbul unor saluturi convenţionale, căpetenia îşi exprimă faţă de Gwyn încă o dată regretul pentru pierderea fiului ei – în cuvinte adecvate şi o engleză perfectă. Gwyneira recunoscu şcoala lui Helen. Tonga era un amestec ciudat între un sălbatic şi un gentleman.

— Guvernatorul a decis, spuse Gwyneira cu voce fermă, că vânzarea pământului, care astăzi se numeşte Kiward Station, nu a corespuns în toate privinţele prevederilor Contractului de la Waitanfi…

Tonga râse zeflemitor.

— Nu în toate privinţele? Vânzarea a fost ilegală!

Gwyneira clătină din cap.

— Nu este aşa. A fost făcută înainte de încheierea Contractului, care garanta tribului maori un preţ minim pentru pământ. Nu se putea încălca un contract care încă nu era consfinţit – şi pe care, pe deasupra, populaţia Kai Tahu nu l-a semnat niciodată. Totuşi guvernatorul a considerat că Gerald Warden v-a înşelat cu ocazia acestei tranzacţii. Respiră adânc. Şi, după studierea atentă a documentelor, trebuie să-i dau dreptate. Gerald Warden v-a dat doar nişte bani de buzunar. Aţi primit doar două treimi din suma minimă la care eraţi îndreptăţiţi. Guvernatorul a decis ca noi să plătim această diferenţă sau să vă redăm teritoriul aferent. Această din urmă variantă mi se pare mai dreaptă, fiindcă astăzi preţul pământului este mai mare.

Tonga o măsură cu un zâmbet sarcastic.

— Ne simţim onoraţi, domnişoară Gwyn! remarcă el şi schiţă o plecăciune. Deci vreţi să împărţiţi preţioasa dumneavoastră Kiward Station cu noi?

Gwyneira ar fi vrut să-l pună la punct pe acest tânăr arogant, dar acum nu era timpul pentru aşa ceva. Deci se stăpâni şi vorbi la fel de liniştită mai departe, cum începuse.

— Aş vrea să vă propun drept compensare ferma denumită O'Keefe Station. Ştiu că mergeţi adesea acolo şi platoul acela este mai bogat în vânat şi peşte decât Kiward Station. În schimb, este mai puţin adecvat creşterii oilor. Deci ne-ar fi tuturor de folos. Ca suprafaţă, O'Keefe Station este jumătatea lui Kiward Station. Deci obţineţi mai mult pământ decât v-a atribuit guvernatorul.

Gwyneira elaborase acest plan de îndată ce auzise de decizia guvernatorului. Helen voia să vândă. Ea ar rămâne la Queenstown şi Gwyneira putea plăti ferma în rate. Deci plata compensatorie nu ar greva dintr-odată Kiward Station şi desigur că era şi în sensul gândirii defunctului Howard O'Keefe, dacă pământul lui ar ajunge în posesia tribului maori, şi nu a familiei Warden, pe care o ura atât de mult.

Bărbaţii din spatele lui Tonga vorbiră pe şoptite. Evident, propunerea aceasta îi interesa mult. Dar Tonga clătină din cap.

— Ce generozitate, domnişoară Gwyn! O bucată de pământ de calitate proastă, o fermă în ruină – şi maorii cei prostănaci sunt fericiţi, nu-i aşa? râse. Nu, eu mi-am închipuit altfel rezolvarea.

Gwyneira oftă.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Ceea ce vreau… ceea ce voiam de fapt… era pământul pe care ne aflăm acum. De la strada spre Haldon până la pietrele care dansează… Aşa numea populaţia maori cercul de stânci, aflat între fermă şi platoul înalt.

Gwyneira îşi încreţi fruntea.

— Dar pe acest teritoriu se află casa noastră! Este imposibil!

Tonga zâmbi cu răutate.

— Spun, că asta voiam… dar vă datorăm o anumită compensaţie pentru sacrificiul uman pe care l-aţi suferit. Fiul dumneavoastră a murit din vina mea, chiar dacă nu de mâna mea. Nu am vrut acest lucru, domnişoară Gwyn. Voiam să-l văd că sângerează, dar nu că moare. Voiam să vadă cum îi distrug casa – sau cum mă mut în ea! Cu Marama, soţia mea. L-ar fi durut mai mult decât orice lovitură de lance. Dar fie. M-am hotărât să vă menajez. Păstraţi-vă casa, domnişoară Gwyn. Dar vreau tot teritoriul de la pietrele care dansează şi până la pârâul care desparte Kiward Station de O'Keefe Station.

O privi sfidător.

Gwyneira avea impresia că îi fuge pământul de sub picioare. Îşi întoarse privirile de la Tonga spre James. Ochii ei oglindiră confuzie şi disperare.

— Sunt cele mai bune păşuni ale noastre, spuse ea. Acolo se află şi două dintre magaziile de tuns! Aproape totul este îngrădit!

James puse braţul după umărul ei şi îl privi ferm pe Tonga.

— Poate că ar trebui să vă mai gândiţi amândoi… spuse el liniştit.

Gwyneira se îndreptă. Ochii ei aruncară scântei.

— Dacă le dăm ceea ce cer, spuse ea furioasă, putem să le lăsăm toată ferma Kiward Station! Poate că chiar ar trebui să o facem! Tot nu va mai exista un moştenitor. Iar tu şi cu mine, James, ne putem aranja şi la ferma lui Helen… Gwyneira respiră adânc şi privi peste pământul pe care îl ocrotise şi îngrijise timp de douăzeci de ani. Totul va cădea în paragină, spuse ea ca pentru sine. Planificarea creşterii oilor, acum şi a vitelor Longhorn… şi s-a investit atâta muncă. Aveam cele mai bune animale din Canterbury, dacă nu din toată insula. Fir-ar să fie, Gerald Warden avea defectele sale, dar nu a meritat aşa ceva!

Îşi muşcă buza de jos, pentru a nu izbucni în plâns. Pentru prima oară avea senzaţia că putea să-l plângă pe Gerald. Pe Gerald, Lucas şi Paul.

— Nu! Vocea era înceată, dar penetrantă – o voce cântătoare, vocea povestitoarei şi cântăreţei înnăscute.

În spatele lui Tonga, grupul de războinici se despărţi, pentru a-i face loc Maramei. Fata trecu liniştită printre ei.

Marama nu era tatuată, dar astăzi îşi pictase însemnele tribului ei pe piele: îi împodobeau bărbia şi pielea dintre gură şi nas şi faţa ei îngustă părea masca unei zeităţi, pe care Gwyn o cunoştea din casa lui Matahorua. Marama îşi legase părul, aşa cum o făceau femeile adulte când se pregăteau de sărbători. De la brâu în sus era goală, dar purta o eşarfă pe după umeri şi o fustă albă, largă, pe care Gwyneira i-o făcuse cândva cadou.

— Să nu îndrăzneşti să mă numeşti femeia ta, Tonga! Nu m-am culcat niciodată lângă tine şi nici

nu o voi face vreodată. Am fost şi rămân femeia lui Paul Warden. Şi aceasta era şi este pământul lui Paul Warden! Marama vorbise până atunci în engleză, acum trecu la limba maternă. Dar vorbea destul de rar, ca Gwyneira şi James să nu scape niciun cuvânt. Toată lumea de la Kiward Station trebuia să ştie ce avea de spus Marama Warden. Acesta este pământul Wardenilor,

Dar şi a descendenţilor Kai Tahu. Şi se va naşte un copil, cu mama din tribul acelora care au sosit cu canoele *uruao* la Aotearoa. Şi cu tatăl din tribul Wardenilor. Paul nu mi-a spus niciodată cu ce canoe au sosit străbunii tatălui său, dar din partea străbunilor Kai Tahu, legătura noastră a fost sfinţită. Pentru mamele şi taţii *uruao* copilul va fi bine-venit. Şi acesta va fi pământul lui.

Tânăra femeie îşi puse mâinile pe pântece şi ridică apoi braţele într-un gest atotcuprinzător, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze pământul şi munţii.

În rândurile din spatele lui Tonga se ridicară voci. Voci binevoitoare. Nimeni nu va contesta că această fermă îi aparţine copilului Maramei – mai ales, dacă tot teritoriul fermei O'Keefe Station va reveni tribului maori.

Gwyneira zâmbi şi se concentră să dea un răspuns. Era puţin ameţită, dar mai ales uşurată; spera să găsească cuvintele potrivite şi să le pronunţe corect. Era primul ei discurs în limba maori care trecea de problemele cotidiene şi voia să fie înţeleasă de toţi:

— Copilul tău este din tribul acelora care au venit cu *Dublin* la Aotearoa. Acest copil va fi bine-venit şi în familia tatălui său. Ca moştenitor al acestei ferme, care se numeşte Kiward Station, pe

pământul celor din tribul Kai Tahu.

Gwyneira încercă să repete gestul de adineauri a Maramei, dar în cazul ei, cuprinse în braţe pe Marama şi pe nepotul ei încă nenăscut.

Cuvinte de mulţumire

Mulţumesc mult editoarei mele Melanie Blank-Schroder, care a avut de la bun început încredere în acest roman, apoi mulţumesc mai ales genialului meu agent, Bastian Schlueck.

Mulţumesc lui Heike, care mi-a făcut legătura cu Pawhiri, mulţumesc lui Pawhiri şi lui Sigrid, care mi-au răspuns la nenumărate întrebări legate de cultura maori. Dacă totuşi s-au strecurat greşeli în descrierile mele, mi se datorează doar mie însămi.

Mulţumesc mult Klarei pentru multe informaţii de specialitate despre calitatea lânii şi a raselor de oi, pentru ajutorul dat în cercetările pe internet, legate de colonişti din Noua Zeelandă, din secolul al XIX-lea şi pentru lectura ei de specialitate. Şi, desigur, mulţumesc cailor Cob, cu care de repetate ori mi-am limpezit în galop mintea – şi lui Cleo pentru mii de zâmbete de Colie încărcate de adoraţie.

Sarah Lark

O saga de familie plină de culoare
în minunatele ținuturi din Noua Zeelandă.

Londra, anul 1852: Două tinere femei pornesc la drum spre Noua Zeelandă. Pentru ele călătoria reprezintă începutul unei vieți noi – ca viitoare soții ale unor bărbați pe care nu-i cunosc. Nobila Gwyneira a fost promisă fiului unui bogat „baron al oilor" și tânăra guvernantă Helen a acceptat să se căsătorească cu un fermier. Destinul lor se va împlini în această țară străină, care le-a fost descrisă ca un paradis. Oare își vor găsi fericirea și dragostea la celălalt capăt al lumii?

Un roman fascinant despre dragostea și ura, încrederea și dușmănia a două familii ale căror destine se întrepătrund.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8251-98-1

www.rao.ro
www.raobooks.com